Stieg Larsson
Fata care s-a jucat cu focul
Millennium 2

PROLOG

Zăcea legată pe un pat îngust, cu margini de oţel. Curelele de piele formau un fel de ham care o strângea peste piept. Era culcată pe spate. Mâinile erau prinse de marginea patului, de o parte şi de cealaltă a trupului.
Renunţase de mult la încercările de a se elibera. Era trează, dar ţinea ochii închişi. Dacă ar fi deschis pleoapele, s-ar fi regăsit în beznă, singura sursă de lumină fiind dunga subţire care se prelingea pe sub uşă. Avea un gust rău în gură şi ar fi vrut să se spele pe dinţi.
O parte din conştiinţa ei spiona zgomotul de paşi, semn că *el* venea. Nu avea nicio idee cât de târziu era, dar simţea că era prea târziu ca s-o mai viziteze. O vibrare bruscă în metalul patului o făcu să deschidă ochii. Era ca şi cum undeva, în clădire, se pornise o maşinărie. După câteva secunde, n-a mai ştiut dacă îşi imagina doar sau sunetul era real. În minte, mai bifă o zi.
Era cea de-a douăzeci şi treia zi în captivitate.
O mânca nasul şi răsuci capul, ca să şi-l frece de pernă. Era plină de sudoare. În odaie era înăbuşitor de cald. Era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte simplă, care se răsucise. Mişcă şoldul şi reuşi s-o prindă între degetul mijlociu şi arătător şi s-o tragă, centimetru cu centimetru. Repetă operaţia cu cealaltă mână. Dar cămaşa rămânea mototolită sub spinare. Salteaua avea ghemotoace şi era incomodă. Izolarea totală făcea ca impresiile mărunte, pe care altfel nu le-ar fi băgat în seamă, să se amplifice exagerat. Curelele cu care era prinsă erau destul de largi ca să-şi poată schimba poziţia şi să se întoarcă pe o parte, dar era incomod, pentru că atunci trebuia să ţină o mână la spate şi braţul îi amorţea repede.
Nu-i era teamă. În schimb, în ea se aduna o furie tot mai mare.
În acelaşi timp, era chinuită de gânduri, care se transformau mereu în fantezii neplăcute despre ce i s-ar putea întâmpla. Ura neputinţa în care se afla. Oricât încerca să se concentreze pe alte idei, pentru a-i trece timpul şi a uita situaţia prezentă, nesiguranţa se strecura înapoi. Atârna în jurul ei ca un nor de gaz otrăvitor, ameninţând să-i intre în pori şi să-i otrăvească existenţa. Descoperise că metoda cea mai bună pentru a ţine departe neliniştea era să fantazeze despre ceva, care să-i dea senzaţia propriei puteri. Închise ochii, imaginându-şi mirosul de benzină.
El se afla într-o maşină, cu geamul lateral lăsat. Ea s-a năpustit spre automobil, a aruncat pe geam benzina şi a aprins chibritul. A fost treabă de o secundă. Flăcările au ţâşnit pe dată. El se răsucea în chinuri, îi auzea strigătele de spaimă şi durere. Putea simţi duhoarea de carne arsă şi mirosul acru al plasticului şi al căptuşelii de la scaunele care se carbonizau.
Probabil că aţipise, pentru că n-a auzit paşii, dar s-a trezit de îndată ce s-a deschis uşa. Lumina o orbea. Totuşi, *el* venise.
Era înalt. Nu-i ştia vârsta, dar era adult. Avea păr roşu, stufos, ochelari cu rame negre şi o bărbuţă rară. Mirosea a loţiune după ras.
Îi ura mirosul.
Stătea tăcut la picioarele patului, privind-o vreme îndelungată.
Îi ura tăcerea.
Chipul lui se afla în afara luminii care intra prin uşa deschisă, şi ea îi vedea doar silueta. Brusc, a început să-i vorbească. Avea o voce gravă şi clară, care accentua pedant fiecare cuvânt.
Îi ura vocea.
El spuse că e ziua ei de naştere şi voise să-i ureze la mulţi ani. Vocea nu era nici neprietenoasă, nici ironică. Era neutră. Ea bănui că zâmbea.
Îl ura.
El veni mai aproape şi înconjură patul, punându-i palma umedă pe frunte şi trecându-i degetele prin păr, într-un gest care, fără îndoială, voia să fie prietenos. Era cadoul pentru ziua ei de naştere.
Îi ura atingerea.
Îi vorbea. Vedea mişcarea gurii, dar nu lăsa sunetul vocii să-i pătrundă în ureche. Nu voia să-l asculte. Nu voia să-i răspundă. Îl auzi ridicând glasul. În voce se strecurase o notă de iritare, provocată de lipsa ei de răspuns, îi vorbea despre încrederea reciprocă. După câteva minute, tăcu. Ea îi ignoră privirea. Apoi, el ridică din umeri şi începu să-i potrivească curelele de piele. Strânse hăţul din jurul pieptului, aplecându-se peste ea.
Ea se răsuci brusc pe stânga, se feri de el cât putu şi cât îi permiteau legăturile. Strânse genunchii la piept şi-l lovi tare în cap. Ţintise omuşorul şi-l atinse undeva, sub bărbie, dar el era pregătit şi îşi răsuci corpul, aşa că lovitura fu uşoară, abia perceptibilă. Încercă să lovească din nou, dar el se afla deja prea departe.

Îşi lăsă picioarele să cadă din nou pe pat.
Cearşaful alunecase pe duşumea. Cămaşa de noapte se ridicase mult deasupra şoldurilor.
El rămase nemişcat un lung moment, fără să spună o vorbă. Apoi, înconjură patul şi-i puse legătura la picioare. Încercă să şi le strângă, dar el îi prinse glezna şi trase cu o mână de genunchi, apoi îi legă piciorul cu o curea. După asta, trecu de cealaltă parte a patului şi-i prinse strâns şi celălalt picior.
Acum era cu totul lipsită de apărare.
Ridică de jos cearşaful, acoperind-o. O privi tăcut vreo două minute. Îi simţea excitarea, deşi el o ascundea, se silea să n-o arate. Cu siguranţă avea erecţie. Ştia că bărbatul voia să întindă mâna şi s-o atingă.
Dar acesta se întoarse şi plecă, trăgând uşa după el. Auzi cum o încuie cu cheia, deşi era inutil, căci nu putea părăsi patul.
Rămase nemişcată mai multe minute, privind dunga subţire de lumină de deasupra uşii. Apoi, se mişcă, încercând să simtă cât de strânse erau curelele. Putea să ridice un pic genunchii, dar imediat simţea frâul din jurul pieptului şi legăturile de la picioare. Se relaxă. Zăcea nemişcată şi privea în gol.
Aştepta. Visa la un bidon cu benzină şi un chibrit.
Îl vedea înecat în benzină. Simţea fizic în mână cutia de chibrituri. O scutură. Zuruia. Deschise cutia şi alese un chibrit. Îl auzi spunând ceva, dar lăsă vorbele să treacă pe lângă ea, fără să le priceapă înţelesul. Îi văzu expresia de pe chip, atunci când apropie băţul de cutie. Auzi frecuşul fosforului. Părea un tunet lung. Văzu aprinzându-se flacăra.
Zâmbi fără bucurie şi chipul i se înăspri.
Era noaptea când împlinise treisprezece ani.PARTEA ÎNTÂI

ECUAŢII NEREGULATE

16–20 decembrie
Ecuaţia este denumită după valoarea exponentului. Dacă exponentul este unu, este o ecuaţie de gradul întâi, dacă exponentul este doi, este vorba de o ecuaţie de gradul doi ş.a.m.d. Ecuaţiile cu grad mai mare decât unu dau mai multe valori pentru necunoscute. Aceste valori se numesc rădăcini.

Ecuaţie de gradul întâi (ecuaţie lineară): $3x - 9 = 0$
(rădăcină: $x = 3$)1
Joi 16 decembrie – vineri 17 decembrie
Lisbeth Salander îşi coborî ochelarii de soare pe vârful nasului privind pe sub borurile pălăriei. Văzu femeia din camera 32 ieşind pe uşa laterală a hotelului şi îndreptându-se spre unul dintre şezlongurile cu dungi verzi şi albe de lângă piscină. Îşi ţinea privirea în pământ şi părea nesigură pe picioare.
Salander n-o văzuse până atunci decât de la distanţă. Părea să aibă în jur de 35 de ani, dar avea o înfăţişare care o făcea să pară de orice vârstă, între 25 şi 50 de ani. Avea părul închis la culoare, lung până la umeri, faţă prelungă şi trup împlinit, ca desprins dintr-un catalog de lenjerie intimă de damă. Femeia purta sandale, un bikini negru şi ochelari de soare cu lentile mov. Era americancă şi vorbea cu accent sudist. Avea şi o pălărie de soare galbenă, pe care o lăsă să cadă pe pământ, lângă şezlong, înainte de a-i face semn barmanului de la barul Ellei Carmichael.
Lisbeth Salander lăsă cartea pe genunchi şi luă o înghiţitură din paharul cu cafea, înainte de a se întinde după pachetul de ţigări. Fără a întoarce capul, îşi mută privirea spre linia orizontului. De la locul ei, de pe terasa piscinei, putea să întrezărească un colţ din Marea Caraibelor, între un pâlc de palmieri şi rododendronii de lângă zidul din faţa hotelului. Un pic mai departe zbura spre nord un vas cu pânze, pe drum către Sfânta Lucia sau spre Dominica. Şi mai departe încă, putea distinge contururile unui cargou cenuşiu, navigând spre Guyana sau spre una din ţările vecine. O briză uşoară lupta cu căldura amiezii, dar ea simţi totuşi o picătură de sudoare prelingându-se încet spre sprânceană. Lui Lisbeth Salander nu-i plăcea să se prăjească la soare. Îşi petrecuse zilele mai mult la umbră şi, în consecinţă, se plantă cu hotărâre la adăpostul acoperişului de pânză. Totuşi, era bronzată ca o alună. Era îmbrăcată într-un şort kaki şi un maiou negru.
Ascultă sunetele ciudate de *steel drums*[*] care se răspândeau din difuzorul de lângă bar. Nu fusese niciodată interesată de muzică şi nu putea să distingă între Sven-Ingvar şi Nick Cave, dar aceste *steel drums* o fascinau. Părea incredibil să poată cineva acorda un bidon de benzină

[*] Instrumente de percuţie neconvenţionale – cazane, etc. (n. red.)

şi încă şi mai incredibil ca bidonul să poată fi convins să scoată un ton controlabil, care să nu semene cu niciun alt sunet din lume. Îi păreau magice acele sunete.
Brusc, se simți iritată şi îşi mută din nou privirea pe femeia care tocmai primise un pahar cu o băutură de culoarea portocalei.
Nu era problema lui Lisbeth Salander. Numai că nu putea înțelege de ce femeia mai rămânea acolo. De patru nopți, de când sosise cuplul, Lisbeth Salander ascultase spectacolul de groază care se juca în odaia vecină.
Auzise plânsete, voci agitate şi de câteva ori zgomot de palme. Bărbatul răspunzător de lovituri – Lisbeth presupunea că este soțul ei – era în jur de 40 de ani. Avea păr negru, pieptănat demodat cu cărare la mijloc şi părea să se afle la Grenada în misiune de serviciu. În ce consta acest serviciu, Lisbeth Salander nu avea nicio idee, dar, în fiecare dimineață, bărbatul, corect îmbrăcat, cu cravată şi costum, îşi băuse cafeaua la barul hotelului, înainte de a-şi lua servieta şi a pleca cu taxiul.
Se întorcea la hotel după-amiaza târziu, făcea baie şi rămânea cu soția la piscină. Obişnuiau să cineze împreună în ceea ce oricine ar fi considerat o tovărăşie plăcută şi plină de dragoste. Femeia bea poate un pahar sau două prea mult, dar amețeala ei nu fusese niciodată stânjenitoare sau remarcată.
Scandalul din camera vecină debuta regulat între zece şi unsprezece seara, cam atunci când Lisbeth se urca în pat cu o carte despre misterele matematicii. Nu era vorba de maltratare gravă. După câte putuse să-şi dea seama Lisbeth prin pereții odăii, era vorba de o ceartă care măcina încet şi istovitor. Noaptea precedentă, nu-şi putuse înfrâna curiozitatea şi ieşise pe balcon, ca să audă prin uşa întredeschisă despre ce era vorba. Mai mult de o oră, bărbatul străbătuse odaia cu paşi apăsați, recunoscând că este un nemernic care n-o merita. Iar şi iar îi repeta că probabil credea că-i un ipocrit. De fiecare dată, ea îi răspunsese că nu crede asta, încercând să-l liniştească. El devenise tot mai agitat, până ce începuse s-o zgâlțâie. În cele din urmă, femeia îi spusese ce-şi dorea el… *Da, eşti un ipocrit.* Imediat, bărbatul luase mărturisirea ei forțată drept pretext pentru a o ataca şi începuse să-i critice conduita şi caracterul. O numise curvă, cuvânt la care Lisbeth Salander ar fi ripostat dacă acuzația i s-ar fi adresat ei. Dar nu despre asta era vorba acum, nu erau problemele ei personale şi, în consecință, îi era greu să se hotărască dacă ar trebui sau nu să acționeze în vreun fel.
Lisbeth ascultase uimită acuzațiile, reluate iar şi iar, care se transformaseră brusc în ceea ce părea să fie o pereche de palme. Tocmai se hotărâse să iasă pe culoar şi să spargă uşa vecinilor, când în odaie se lăsase tăcerea.
Acum, când o cerceta pe femeia de la marginea piscinei, putea să observe o vânătaie slabă pe umăr şi o zgârietură pe şold, dar nicio altă vătămare nu era evidentă.

În urmă cu nouă luni, Lisbeth Salander citise un articol într-un număr din *Popular Science* pe care cineva îl uitase pe aeroportul Leonardo da Vinci din Roma şi, dintr-odată, manifestase o fascinație incertă pentru un domeniu atât de obscur cum este astronomia sferică. Se simțise împinsă să facă o vizită la librăria universitară din Roma şi cumpărase câteva dintre cele mai importante lucrări în materie. Pentru a înțelege astronomia sferică, fusese însă obligată să intre în misterele şi mai complicate ale matematicii. În timpul călătoriilor din ultimele luni, vizitase regulat librării universitare, pentru a mai da şi de alte cărți în materie.
Cel mai adesea, cărțile rămăseseră împachetate în geanta de voiaj şi studiile fuseseră nesistematice şi fără un țel bine determinat, până în momentul în care nimerise în librăria universitară din Miami, de unde ieşise cu *Dimensions in Mathematics* de dr. L.C. Parnault (Harvard University, 1999). Găsise cartea chiar înainte de a pleca în Florida Keys şi a începe să cutreiere prin Antile.
Trecuse prin Guadelupa (două zile într-o gaură incredibilă), Dominica (plăcut şi deconectant, cinci zile), Barbados (24 de ore într-un hotel american unde nu se simțise deloc bine-venită) şi Sfânta Lucia (nouă zile). La Sfânta Lucia ar fi putut rămâne mai mult, dacă nu s-ar fi certat cu un tânăr delincvent din partea locului, cu idei înguste, care-şi avea cartierul general în barul hotelului de mâna a doua. Până la urmă, ea îşi pierduse răbdarea şi-i aruncase o cărămidă în cap, plătise nota şi luase un feribot cu destinația Saint George, capitala Grenadei. Înainte de a se îmbarca, nu auzise niciodată despre acel loc.
Coborâse în Grenada sub o ploaie tropicală la ora zece, într-o dimineață de noiembrie. De la *The Caribbean Traveller* căpătase informația că Grenada era cunoscută ca *Spice Island,* insula mirodeniilor, şi că era una dintre cele mai mari producătoare de nucşoară. Insula avea 120 000 de locuitori, dar în jur de 200 000 de grenadini erau expatriați în SUA, Canada şi Anglia, ceea ce putea da o idee despre piața de muncă din patrie. Peisajul era muntos, în jurul unui vulcan stins, Grand Etang.

Din punct de vedere istoric, Grenada era una dintre numeroasele colonii britanice fără prea mare importanţă. În 1795, Grenada trezise atenţia oamenilor politici, după ce un fost sclav eliberat, pe nume Iulian Fedon, inspirându-se din revoluţia franceză, pusese la cale o revoltă care obligase Coroana să trimită trupe pentru a măcelări, împuşca, spânzura şi mutila un mare număr de rebeli. Ceea ce zguduise regimul colonial fusese faptul că şi un număr de albi săraci se raliaseră revoltei lui Fedon, fără să respecte regulile etichetei sau să ţină seama de barierele rasiale. Răscoala fusese înfrântă, dar Fedon nu fusese niciodată prins, ci dispăruse în masivul muntos Grand Etang,
de devenise o legendă locală de proporţii robinhoodiene.
Aproape cu două secole mai târziu, în 1979, avocatul Maurice Bishop pornise o nouă revoluţie care, conform ghidului turistic, era inspirată din *the communist dictatorship in Cuba and Nicaragua,* dar despre care Lisbeth Salander îşi făcuse o cu totul altă impresie atunci când l-a întâlnit pe Philip Campbell – profesor, bibliotecar şi predicator baptist – în a cărui „casă de oaspeţi” îşi închiriase o cameră în primele zile. Istoria putea fi rezumată spunând că Bishop fusese un conducător extrem de popular care dărâmase un dictator nebun şi pasionat în plus de fenomene OZN şi cheltuind o parte din modestul buget naţional pentru a vâna farfurii zburătoare. Bishop pledase pentru democraţie economică şi introdusese prima legiferare asupra egalităţii între sexe, înainte de a fi fost asasinat în 1983.
Imediat după asasinat, care a făcut parte dintr-un adevărat masacru ce a vizat ministrul de externe, ministrul femeilor şi câtiva dintre şefii sindicali importanţi, SUA invadase ţara şi introdusese democraţia în ţară. Ca directă consecinţă pentru Grenada, asta însemnase creşterea şomajului de la şase la cincizeci de procente, iar comerţul cu cocaină redevenise cea mai importantă sursă de venituri. Philip Campbell clătinase din cap citind descrierea din ghidul lui Lisbeth şi îi dăduse sfaturi utile despre ce persoane şi ce cartiere era bine să evite după căderea întunericului.
În cazul lui Lisbeth Salander, astfel de sfaturi erau relativ inutile. Dar scăpase cu totul de pericolul de a face cunoştinţă cu criminalitatea Grenadei, îndrăgostindu-se de Grand Anse Beach, aflată imediat la sud de Saint George, o plajă lungă de un kilometru şi jumătate şi puţin vizitată, unde putea să rătăcească ore în şir fără să fie nevoie să vorbească sau măcar să întâlnească vreo altă fiinţă umană. Se mutase la Keys, unul dintre puţinele hoteluri americane de pe Grand Anse, şi locuia aici de şapte săptămâni, fără să facă altceva decât să colinde pe plajă şi să mănânce *chinups,* fructe locale care la gust aminteau de agrişele amare suedeze şi de care nu se putea sătura.
Era în afara sezonului şi doar o treime din camerele de la Keys Hotel erau ocupate. Singura problemă era că atât tihna, cât şi pasiunea ei pentru matematică erau brusc deranjate de teroarea discretă din odaia vecină.

Mikael Blomkvist ţinea degetul apăsat pe soneria de la uşa apartamentului lui Lisbeth Salander, de pe Lundagatan. Nu se aştepta ca ea să-i deschidă, dar îşi făcuse obiceiul să treacă prin faţa locuinţei ei de câteva ori pe lună, ca să cerceteze dacă se petrecuse vreo schimbare. Dacă privea prin fanta cutiei de scrisori[1], putea zări grămada de reclame. Era puţin trecut de zece seara şi prea întuneric ca să poată distinge cât de mult crescuse mormanul de la vizita precedentă.
O clipă rămase nehotărât pe scară, înainte de a se întoarce pe călcâie, plin de frustrare, pentru a părăsi clădirea. Merse cu pas liniştit până la apartamentul său, de pe strada Bellman, puse în priză filtrul de cafea şi deschise jurnalele de seară, în vreme ce privea buletinul de ştiri. Avea o dispoziţie mohorâtă şi se întreba pe unde s-o afla Lisbeth Salander. Simţea o nelinişte vagă, întrebându-se pentru a mia oară ce se întâmplase, de fapt.
Cu un an înainte, de Crăciun, o invitase pe Lisbeth Salander la cabana sa de la Sandhamn. Făcuseră plimbări lungi, discutând liniştit despre urmările întâmplărilor dramatice la care fuseseră părtaşi în anul care trecuse, atunci când Mikael trăise ceea ce considera acum drept o criză existenţială. Fusese condamnat pentru defăimare şi petrecuse câteva luni în închisoare, cariera sa de jurnalist fusese aruncată în noroi şi părăsise cu coada între picioare postul de editor coordonator al revistei *Millennium.* Şi, dintr-odată, totul se schimbase. Însărcinarea de a scrie o biografie a marelui industriaş Henrik Vanger, pe care el o considerase drept o terapie ridicol de bine plătită, se transformase pe neaşteptate în vânătoarea disperată a unui ucigaş în serie, viclean şi necunoscut.
În timpul acestei vânători, o întâlnise pe Lisbeth Salander. Mikael pipăi distrat cicatricea uşoară pe care laţul ucigaşului i-o lăsase sub urechea stângă. Lisbeth nu numai că-l ajutase în urmărirea asasinului – practic îi salvase viaţa.

[1] În Suedia există obiceiul ca scrisorile şi restul poştei să se aducă la fiecare apartament şi să se introducă printr-o fantă anume făcută în uşă. (n. trad.)

Iar şi iar, îl uimise cu înzestrările ei extraordinare – memoria fotografică şi fenomenale cunoştinţe de informatică. Mikael se considera o persoană relativ competentă în materie, dar Lisbeth Salander mânuia computerele ca şi cum ar fi avut o legătură cu diavolul. Încet-încet, el îşi dăduse seama că fata era un hacker de talie mondială şi că, în clubul internaţional exclusivist care se ocupa cu activitatea informatică criminală la cel mai înalt nivel, ea era o legendă, deşi cunoscută doar sub pseudonimul de *Wasp.*

Capacitatea ei de a se plimba cum îi plăcea prin computerele altora îi furnizase lui Mikael materialul de care avea nevoie pentru a-şi transforma înfrângerea din *Afacerea Wennerström* într-un bum mediatic care chiar şi acum, după un an, era obiectul unor anchete de poliţie internaţionale despre criminalitatea economică şi care îi dăduse prilejul de a se afla la intervale regulate în fotoliile televiziunii.

Cu un an în urmă, el trăise această experienţă cu o enormă satisfacţie – ca răzbunare şi reabilitare, după ce cunoscuse pragul cel mai de jos al meseriei de jurnalist. Dar satisfacţia îl părăsise repede. După câteva săptămâni, era obosit să răspundă la mereu aceleaşi întrebări ale jurnaliştilor şi ale poliţiei financiare. *Îmi pare rău, dar nu pot vorbi despre sursele mele.* Când un ziarist de la *Azerbaidjan Times* îşi dăduse osteneala de a veni până la Stockholm, doar pentru a-i pune aceleaşi întrebări idioate, se umpluse paharul. Mikael reduse numărul de interviuri la minimum şi în ultimele luni nu mai răspunse decât atunci când Fata de la TV4 îl solicitase, şi asta doar atunci când ancheta intra într-o nouă fază.

Colaborarea lui Mikael cu Fata de la TV4 avea de altfel o cu totul altă dimensiune. Ea fusese prima jurnalistă care muşcase din momeala dezvăluirilor şi, fără intervenţia ei în seara în care *Millennium* dăduse la iveală afacerea, nu era sigur că această poveste ar fi avut un asemenea impact. Abia pe urmă aflase Mikael că ea luptase cu dinţii şi cu ghearele ca să convingă redacţia să-i dea spaţiu de emisie. Existase o enormă împotrivire ca să-l scoată la lumină pe şmecherul de la *Millennium* şi, până în momentul în care ea intrase în emisie, nu se ştiuse sigur dacă batalionul de avocaţi ai redacţiei va lăsa să iasă la iveală toată istoria. Mai mulţi dintre colegii ei mai vârstnici erau de părere că, dacă nu avea dreptate, îşi rata cariera. Ea se încăpăţânase şi *afacerea Wennerström* devenise ştirea anului.

Fata de la TV4 urmărise subiectul în prima săptămână – căci fusese, de fapt, singurul reporter care aprofundase subiectul –, dar, la un moment dat, înainte de Crăciun, Mikael observase că toate comentariile şi noile unghiuri asupra afacerii fuseseră trecute colegilor bărbaţi. Aproape de Anul Nou, Mikael aflase pe căi ocolite că fata fusese pur şi simplu dată la o parte, sub pretext că o afacere economică atât de importantă trebuia tratată de către reporterii economici serioşi şi nu de cine ştie ce gagicuţă din Gotland sau Bergslagen, sau de unde naiba venea ea. Data următoare când cei de la TV4 telefonaseră, rugându-l să facă un comentariu, Mikael le spusese clar că nu va răspunde pentru TV4, decât dacă ea îi va pune întrebările. Trecuseră câteva zile de tăcere îmbufnată, înainte ca „băieţii” de la TV4 să capituleze.

Scăderea interesului lui Mikael pentru afacerea Wennerström coincidea cu dispariţia lui Lisbeth Salander din viaţa lui. Nu înţelegea deloc ce se întâmplase. Se despărţiseră în ziua de Crăciun şi n-o întâlnise în zilele următoare. Târziu, în seara de dinaintea ultimei zile a anului, o sunase, dar nu răspunsese.

În ajunul revelionului, trecuse de două ori pe la ea, sunând la uşă. Prima oară, în apartament era lumină, dar ea nu i-a deschis. A doua oară, lumina era stinsă. În prima zi a anului, a încercat din nou s-o sune, fără să primească răspuns. Pe urmă, de a doua zi, i s-a răspuns că abonatul nu e disponibil.

A mai văzut-o de două ori în zilele următoare. Neputând s-o găsească la telefon, s-a dus la ea acasă la începutul lui ianuarie şi s-a aşezat pe trepte, în faţa apartamentului, ca să o aştepte. Avea o carte cu el şi a aşteptat-o cu încăpăţânare patru ore până a venit, puţin înainte de 11 seara. Avea în braţe o cutie de carton închisă la culoare şi s-a oprit brusc, când l-a văzut.

- Hei, Lisbeth, a salutat-o, închizând cartea.

Ea l-a privit cu chipul lipsit de expresie, fără urmă de căldură ori de prietenie în privire. Apoi, a păşit pe lângă el şi a vârât cheia în broască.

- Mă inviţi la o ceaşcă de cafea? a întrebat Mikael. S-a întors spre el, vorbindu-i cu voce scăzută:

- Pleacă. Nu vreau să te mai văd.

Apoi, a închis uşa în nasul unui Mikael Blomkvist nespus de uimit, şi el a auzit-o încuind pe dinăuntru.

Data următoare când a mai văzut-o a fost doar cu trei zile mai târziu. Mersese cu metroul de la Slussen la T-Centralen şi când trenul s-a oprit la Gamla Stan, a privit pe fereastră şi a văzut-o afară pe peron, la numai doi metri de el. O descoperise exact în clipa în care se închideau uşile. Timp de cinci secunde ea a privit drept prin el, ca şi cum ar fi fost transparent, apoi s-a întors pe călcâie şi s-a depărtat, chiar când trenul a pornit.

Mesajul era clar. Lisbeth Salander nu voia să aibă de-a face cu Mikael Blomkvist. Îl ştersese din viaţa ei, la fel cum ar fi şters un fişier din computer, fără explicaţii. Îşi schimbase numărul de telefon şi nu răspundea la e-mail.
Mikael suspină, închise televizorul şi merse la fereastră, privind clădirea primăriei.
Se întrebă dacă nu greşea încăpăţânându-se să treacă la intervale egale prin faţa apartamentului ei. Atitudinea lui Mikael fusese întotdeauna aceea că, dacă o femeie semnala aşa de limpede că nu voia să mai audă vorbindu-se despre el, atunci îşi vedea de drum. A nu respecta o asemenea decizie era în ochii lui o lipsă de consideraţie faţă de femeia respectivă.
Mikael şi Lisbeth se culcaseră împreună. Dar acest lucru se întâmplase la iniţiativa ei şi relaţia durase o jumătate de an. Dacă decizia ei era să termine istoria tot atât de neaşteptat cum o începuse, pentru Mikael era perfect. Era treaba ei să decidă. Lui Mikael nu-i venea greu să se vadă în rolul de „fost prieten" – dacă asta fusese –, dar felul în care Lisbeth rupsese total legătura îl lăsa perplex.
Nu fusese îndrăgostit de ea – erau atât de deosebiţi, cât pot să fie două fiinţe umane –, dar ţinea la ea şi avea o senzaţie cu totul neobişnuită de pierdere şi nostalgie după afurisita asta de fată complicată. Crezuse că prietenia era reciprocă. Pe scurt, se simţea ca un idiot.
Rămase vreme îndelungată la fereastră.
În cele din urmă, luă o decizie.
Dacă Lisbeth Salander îl detesta atât de profund, încât nici măcar nu putuse să-l salute, ultima dată când se văzuseră în metrou, atunci de bună seamă că prietenia lor se sfârşise şi ruptura era ireparabilă. De acum încolo, el nu va mai lua nicio iniţiativă pentru a o contacta.

Lisbeth Salander îşi privi ceasul şi constată că, deşi stătuse liniştită la umbră, era lac de transpiraţie. Era ora unsprezece şi jumătate. Mai memoră o formulă matematică de trei rânduri şi închise cartea *Dimensions in Mathematics.* Pe urmă, luă de pe masă cheia şi pachetul de ţigări.
Camera ei se afla la etajul al doilea, ultimul etaj al hotelului. Se dezbrăcă şi intră sub duş. O şopârlă verde, lungă de douăzeci de centimetri o privea fix de pe perete, chiar sub tavan. Lisbeth Salander o privi la rândul ei, dar nu făcu nicio încercare de-a o alunga. Pe insulă se aflau peste tot şopârle, care se strecurau printre jaluzelele ferestrei deschise, pe sub uşă sau prin ventilaţia din baie. Ea se simţea bine cu o tovărăşie care n-o solicita în niciun fel. Apa era rece, dar nu îngheţată şi rămase sub duş preţ de cinci minute, ca să se răcorească.
Când se reîntoarse în odaie, se opri goală în faţa oglinzii de la şifonier, cercetându-şi încântată trupul. În continuare cântărea doar vreo patruzeci de kilograme, cu o înălţime de 1,50 metri. În privinţa asta, nu prea avea ce face: mădulare subţiri de păpuşă, mâini mici şi şolduri nu cine ştie ce.
Dar acum avea sâni.
Toată viaţa fusese plată ca o scândură, ca şi cum n-ar fi intrat încă în pubertate. Pur şi simplu era ridicol şi se simţise întotdeauna jenată să se arate goală.
Şi, dintr-odată, avea sâni. Nu era vorba de cine ştie ce bombe (ceea ce nici nu voise, ar fi părut caraghioşi pe trupul ei subţirel), erau doi sâni tari şi rotunzi, de mărime mijlocie. Transformarea fusese făcută cu grijă şi proporţiile erau rezonabile. Dar schimbarea era spectaculoasă, atât ca înfăţişare, cât şi pentru buna ei stare personală.
Petrecuse cinci săptămâni într-o clinică de lângă Genova, ca să dobândească implantul care constituia baza noilor ei sâni. Alesese clinica şi doctorii, absolut cei mai buni şi cu cea mai serioasă reputaţie din Europa. Medicul ei, o femeie fermecătoare pe nume Allessandra Perrini, constatase că pieptul ei era subdezvoltat şi că o mărire a sânilor putea fi făcută, din motive medicale chiar.
Operaţia nu fusese lipsită de durere, dar sânii păreau absolut naturali, iar cicatricele erau acum aproape invizibile. Nu-şi regretase decizia nicio secundă. Era mulţumită. Chiar şi acum, după o jumătate de an, nu putea trece goală prin faţa unei oglinzi fără să tresară şi să înceapă să-şi pipăie sânii, constatând cu bucurie că într-adevăr îşi îmbunătăţise calitatea vieţii.
În timpul petrecut la clinica din Genova înlăturase unul dintre cele nouă tatuaje – o viespe lungă de doi centimetri – de pe partea dreaptă a gâtului. Îşi preţuia tatuajele, în special balaurul cel mare care se întindea de la omoplat până la fese, dar luase totuşi decizia să renunţe la viespe. Motivul era că aceasta era prea vizibilă şi ostentativă şi o făcea să fie uşor de recunoscut şi de ţinut minte. Lisbeth Salander nu dorea să fie ţinută minte şi identificată. Tatuajul fusese înlăturat printr-un tratament cu laserul şi, când îşi trecea degetul pe gât, putea să simtă o cicatrice fină. O cercetare mai atentă dezvăluia că pielea ei arsă de soare era un pic mai deschisă la culoare în locul unde fusese tatuajul, dar la o privire rapidă nu se vedea nimic. În total, şederea la Genova o costase 190 000 de coroane.
Îi dăduse mâna să-i plătească.

Îşi puse capăt visării din faţa oglinzii şi îmbrăcă o pereche de chiloţi şi un sutien. Două zile după ce părăsise clinica din Genova, vizitase pentru prima oară în cei 25 de ani de viaţă o prăvălie de lenjerie de damă şi cumpărase acele articole de care nu avusese nevoie până atunci.
Între timp, împlinise douăzeci şi şase de ani şi acum purta sutien cu o anume doză de satisfacţie.
Îşi puse jeanşi şi un maiou negru cu textul *Consider this a fair warning.* Găsi sandalele şi pălăria de soare şi îşi atârnă de umăr o geantă mare, de nailon negru.
În drum spre ieşire, remarcă vocile ridicate ale unui grup de clienţi, la recepţie. Îşi domoli pasul, ciulind urechile.
- *Just how dangerous is she*[1]? strigă o negresă cu accent european.
Lisbeth o recunoscu: făcea parte dintr-un grup-charter care sosise de la Londra cu zece zile în urmă.
Freddie McBain, recepţionerul cu păr cărunt care obişnuia s-o salute întotdeauna pe Lisbeth Salander cu un zâmbet prietenos, avea acum un aer neliniştit. El spuse că vor fi date instrucţiuni tuturor oaspeţilor hotelului şi că nu exista niciun motiv de îngrijorare dacă aceştia le vor urma exact. Vorbele lui fură întâmpinate de un val de întrebări.
Lisbeth Salander încruntă din sprâncene şi se duse la bar, unde o găsi pe Ella Carmichael în spatele tejghelei.
- Despre ce e vorba? întrebă, arătând cu degetul spre grupul de la recepţie.
- Mathilda ameninţă să ne viziteze.
- Mathilda?
- Mathilda e un ciclon care s-a format lângă Brazilia acum două săptămâni şi care a trecut în dimineaţa asta drept prin Paramaribo, capitala Surinamului. Nu e sigur încotro o va lua – probabil se va duce spre nord, în direcţia Statelor. Dar dacă în continuare urmează coasta, spre vest, atunci Trinidad şi Grenada se vor afla chiar în drumul lui. Aşa că s-ar putea să avem vânt.
- OK. Şi când e aşteptată sosirea Mathildei?
- Curând.
- Trebuie să fac ceva?
- Lisbeth, cu ciclonul nu e de joacă. Am avut unul în anii şaptezeci, care a provocat distrugeri enorme aici, în Grenada. Eu aveam 11 ani şi locuiam într-un sat sus, pe Grand Etang, pe drumul spre Grenville şi nu voi uita niciodată noaptea aceea.
- Hmm.
- Dar nu trebuie să te nelinişteşti. Rămâi sâmbătă în preajma hotelului. Împachetează o geantă cu lucrurile la care ţii – de exemplu, computerul la care tot stai şi te joci – şi fii pregătită s-o iei cu tine, dacă se dă ordin să coborâm în pivniţă. Asta e tot.
- OK.
- Vrei să bei ceva?
- Nu.
Lisbeth Salander plecă fără să-şi ia rămas-bun. Ella Carmichael surâse resemnată în urma ei. Îi luase câteva săptămâni să se obişnuiască cu stilul ciudat al acestei fete stranii, dar înţelesese că Lisbeth Salander nu era arogantă – era doar altfel. Însă îşi plătea băuturile fără să discute, se ţinea destul de trează, îşi vedea de treburile ei şi nu provoca niciodată scandal.

Traficul local din Grenada era alcătuit din microbuze decorate cu multă fantezie, care treceau fără prea mare respect pentru orar sau alte formalităţi. Oricum, asigurau transportul tur-retur în timpul zilei. De îndată ce se lăsa întunericul, era însă aproape imposibil să te deplasezi fără maşină proprie.
Lisbeth Salander a trebuit să aştepte doar câteva minute pe drumul care ducea spre Saint George, înainte ca unul dintre microbuze să oprească. Şoferul era un *rasta* şi difuzoarele maşinii cântau *No Women No Cry* la volum maxim. Ea îşi astupă urechile, dădu dolarul şi se strecură printre o damă voluminoasă, cu păr cărunt şi doi puştani în uniformă de şcoală.
Saint George era aşezat într-un golf în formă de U, aşa-numitul *Le Carenage,* portul interior. În jurul portului se înălţau coline cu pante pline de case, vechi clădiri coloniale şi o fortăreaţă, Fort Rupert, pe o faleză la marginea promontoriului.
Saint George era un oraş extrem de compact şi dens, cu străzi înguste şi numeroase fundături. Casele se căţărau pe coline şi nu exista aproape nicio suprafaţă orizontală, în afară de un teren de cricket care slujea şi drept hipodrom, la marginea de nord a oraşului.
Lisbeth coborî în mijlocul portului şi merse pe jos până la MacIntyre's Electronics, la capătul unei pante scurte, dar piezişe. Practic, toate produsele care se vindeau în Grenada erau importate din SUA sau din Anglia şi costau, în consecinţă, de două ori mai mult decât în alte locuri, dar cel puţin prăvălia asta avea aer condiţionat.

[1] În engl. în orig., „Cât e de periculoasă?"

Bateriile de rezervă pe care le comandase pentru Apple PowerBook (G4 Titan şi ecran de 17 inchi) veniseră în sfârşit. Din Miami îşi procurase un computer de buzunar Palm, pe care putea să-şi citească poşta şi pe care îl transporta cu uşurinţă în geanta de plastic, în loc să care după ea PowerBook-ul, dar acesta era doar substitutul jalnic al unui computer cu ecran de 17 inchi. Bateria originală obosise însă şi rezista doar vreo jumătate de oră înainte de a trebui să fie reîncărcată, ceea ce era un chin, atunci când Lisbeth voia să stea afară, pe terasa de lângă piscină, mai ales că aprovizionarea cu electricitate din Grenada lăsa destul de mult de dorit; în săptămânile de când era aici, trăise două lungi pene de curent. Plăti cu o carte de credit înregistrată pe numele Wasp Enterprises, îşi puse bateria în geantă şi ieşi din nou în căldura amiezii.
Făcu o vizită la Barclay Bank şi scoase 500 de dolari în numerar, pe urmă merse la piaţă şi cumpără o legătură de morcovi, şase fructe de mango şi o sticlă de 1,5 l de apă minerală. Geanta de plastic se îngreunase şi, când ajunse din nou în port, era flămândă şi însetată. Se gândi mai întâi la The Nutmeg, dar intrarea în restaurant părea luată cu asalt de clienţi. Continuă drumul până la mult mai liniştitul Turtleback, aflat în fundul portului; se instală pe verandă şi comandă o farfurie cu caracatiţă şi cartofi natur, precum şi o sticlă de Carib, berea locală. Puse mâna pe un exemplar abandonat din *Grenadian Voice* şi îl frunzări vreo două minute. Singurul articol interesant era o atenţionare dramatică asupra posibilei sosiri a Mathildei. Textul era ilustrat cu o fotografie care reprezenta o casă dărâmată, amintire a distrugerilor rămase după primul mare ciclon care vizitase ţara.
Îndoi la loc ziarul, luă o înghiţitură de Carib direct din sticlă şi se lăsă pe spate, când îl văzu pe bărbatul din camera 32 ieşind din bar, pe verandă. Într-o mână avea servieta sa închisă la culoare, şi în cealaltă un pahar mare cu Coca-Cola. Privirea îi trecu peste ea, fără s-o recunoască, înainte să se aşeze de partea cealaltă a verandei cu ochii ţintă la apa din faţa restaurantului.
Lisbeth Salander îl cercetă, aşa cum stătea, întors în profil. Părea cu totul absent şi rămase nemişcat timp de şapte minute, înainte să ridice brusc paharul şi să bea trei înghiţituri mari. Apoi, lăsă deoparte paharul şi continuă să privească fix apa. După o vreme, Lisbeth deschise geanta şi scoase *Dimensions in Mathematics.*
Toată viaţa, Lisbeth adorase jocul de puzzle şi enigmele. Când avea nouă ani, primise de la mama ei un cub Rubik. Acesta îi pusese la încercare capacitatea logică aproape patruzeci de minute pline de frustrare, înainte de a înţelege în sfârşit cum funcţiona. După aceea, nu mai avusese nicio problemă să-l răsucească aşa cum trebuia. Niciodată nu greşise la vreo întrebare din testele de inteligenţă din ziare; de genul cinci figuri cu forme ciudate şi întrebarea cum ar trebui să arate a şasea din serie. Pentru ea, răspunsul fusese întotdeauna evident.
La şcoala primară, învăţase adunarea şi scăderea, înmulţirea, împărţirea şi geometria îi păruseră o prelungire naturală. Putea calcula nota de la restaurant, putea stabili valoarea unei facturi şi putea ghici traiectoria unui obuz care fusese tras cu un unghi şi o viteză date. Erau lucruri evidente. Înainte de a citi articolul din *Popular Science,* nu fusese nicio secundă fascinată de matematică, şi nici nu reflectase asupra faptului că tabla înmulţirii era de fapt matematică. Pe aceasta o învăţase pe dinafară într-o după-amiază, la şcoală, şi nu putuse înţelege de ce învăţătorul continuase să facă atâta caz de asta un an întreg.
Ghicea dintr-odată logica impecabilă care trebuia să se afle în spatele raţionamentelor şi formulelor prezentate, fapt care o condusese la rafturile de matematică din librăriile universitare. Însă numai atunci când deschisese prima oară *Dimensions in Mathematics,* o lume nouă îi apăruse în faţă. Matematica era, de fapt, un puzzle logic cu infinite variaţiuni – enigme care puteau fi dezlegate. Interesul nu consta în a rezolva exemple de calcul precum: cinci ori cinci fac întotdeauna douăzeci şi cinci, ci în a înţelege îmbinarea diferitelor reguli care făcea posibilă rezolvarea oricărei probleme matematice.
Dimensions in Mathematics nu era un manual strict de matematică, ci o cărămidă groasă de 1 200 de pagini despre istoria matematicii, de la vechii greci până la încercările contemporane de a stăpâni astronomia sferică. Era considerată un fel de Biblie, comparabilă cu ceea ce însemnase odinioară (şi mai însemna încă) *Arithmetica* lui Diofant pentru matematicienii serioşi. Prima oară deschisese *Dimensions in Mathematics* pe terasa hotelului de la Grand Anse Beach şi, dintr-odată, nimerise într-o lume vrăjită de cifre, într-o carte scrisă de un autor care era în acelaşi timp un bun pedagog şi care ştia să-şi distreze cititorul cu anecdote şi probleme derutante. Putuse urmări matematica de la Arhimede până la actualul Jet Propulsion Laboratory din California. Înţelegea metodele prin care ei rezolvau problemele.
Teorema lui Pitagora ($x^2 + y^2 = z^2$), formulată în aproximativ anul 500 î.H., a fost pentru ea o revelaţie. Înţelegea brusc conţinutul a ceea ce memorase deja la gimnaziu, la una dintre puţinele lecţii la care nu lipsise. *Într-un triunghi dreptunghic, pătratul ipotenuzei este egal cu suma pătratelor catetelor.* Era fascinată de descoperirea lui Euclid, făcută în anul 300 î.H. şi

care spunea că *un număr perfect este întotdeauna multiplul a două numere, dintre care unul este o putere a lui 2 şi celălalt este constituit din diferenţa între următoarea putere a lui 2 şi 1.* Era o simplificare a teoremei lui Pitagora, şi ea înţelegea infinitele combinaţii.

$6 = 2^1 \cdot (2^2 - 1)$
$28 = 2^2 \cdot (2^3 - 1)$
$496 = 2^4 \cdot (2^5 - 1)$
$8\,128 = 2^6 \cdot (2^7 - 1)$

Putea continua la nesfârşit, fără să găsească vreun număr care să încalce regula. Era o logică plăcută simţului ei pentru absolut. I-a parcurs satisfăcută pe Arhimede, Newton, Martin Gardner şi o duzină de alţi clasici ai matematicii.
Pe urmă, a ajuns la un capitol despre Pierre de Fermat, a cărui ghicitoare matematică, *teorema lui Fermat,* a uluit-o timp de şapte săptămâni. Ceea ce, oricum, era un răstimp rezonabil, dacă te gândeşti la faptul că Fermat i-a dus la disperare pe matematicieni timp de aproape patru sute de ani, înainte ca un englez pe nume Andrew Wiles să reuşească să dezlege acest puzzle nu mai devreme de 1993.
Teorema lui Fermat era un postulat de o simplitate înşelătoare.
Pierre de Fermat se născuse în 1601, în Beaumont-de-Lomagne, în sud-vestul Franţei. Enervant era că nici nu fusese matematician, ci funcţionar de stat şi se dedica matematicii în timpul liber, ca unui bizar hobby. Şi totuşi, era considerat ca unul dintre cei mai talentaţi matematicieni autodidacţi care au existat vreodată. La fel ca şi Lisbeth Salander, îl distra să rezolve puzzle-uri şi enigme. În mod special, îl amuza să-şi bată joc de alţi matematicieni, construind probleme, fără să le dea însă rezolvarea. Filosoful Rene Descartes i-a atribuit un şir de epitete jignitoare, în vreme ce colegul englez John Wallis îl numea „blestematul acela de franţuz".
În 1630 a apărut o traducere franceză a cărţii lui Diofant *Arithmetica,* ediţie ce cuprindea totalitatea teoremelor formulate de Pitagora, Euclid şi de alţi matematicieni ai Antichităţii. În vreme ce studia teoremele lui Pitagora, Fermat, într-un moment de inspiraţie, a pus nemuritoarea lui problemă. El a formulat o variantă a teoremei lui *Pitagora.* În loc de ($x^2 + y^2 = z^2$), Fermat a transformat pătratul în cub, ($x^3 + y^3 = z^3$).
Problema era că această nouă ecuaţie nu părea să aibă soluţii cu numere întregi. Ceea ce făcuse Fermat era că, printr-o mică schimbare teoretică, transformase o formulă care avea o infinitate de soluţii perfecte într-un impas, care nu avea nicio soluţie. Teorema lui era exact aceasta – Fermat afirma că nicăieri în universul infinit al numerelor nu exista număr întreg în care un cub să poată fi exprimat ca suma a două cuburi şi că asta era general valabil pentru toate numerele care au o putere superioară lui 2, adică tocmai teorema lui *Pitagora.*
Ceilalţi matematicieni au căzut imediat de acord că aşa stăteau lucrurile. Prin *trial and error*[1] ei constatau că nu puteau găsi un număr care să infirme afirmaţia lui Fermat. Problema era doar că, de-ar fi calculat până la sfârşitul lumii, şi tot n-ar fi putut să verifice toate numerele existente – căci sunt infinit de multe – şi că, în consecinţă, matematicienii nu puteau să fie siguri sută la sută că numărul următor n-ar fi tocmai cel care să dea peste cap teorema lui Fermat. În matematică, afirmaţiile trebuie să fie demonstrabile matematic şi să poată fi exprimate într-o formulă generală şi corectă din punct de vedere ştiinţific. Matematicianul trebuie să poată sta pe un podium şi să pronunţe cuvintele „este aşa, pentru că…".
Fermat, credincios obiceiului său, şi-a bătut joc de colegii lui. Pe marginea exemplarului său din *Arithmetica,* geniul a notat ipotezele şi a terminat cu câteva rânduri: *Cuius rei demonstrationem mirabilem sane detexi hanc marginis exiquitatis non caperet.* Rândurile au devenit nemuritoare în istoria matematicii: *Eu am descoperit o demonstraţie cu adevărat minunată a acestei afirmaţii, dar marginea foii e prea îngustă ca s-o poată cuprinde.*
Dacă intenţia lui a fost aceea de a-şi înnebuni colegii, atunci a reuşit din plin. Din 1637, practic orice matematician cu respect de sine şi-a dedicat o parte din timp – uneori foarte mult – pentru a încerca să afle demonstraţia lui Fermat. Generaţii de gânditori au dat greş, până ce Andrew Wiles a venit în 1993 cu demonstraţia aşteptată. El cugetase asupra misterului timp de douăzeci şi cinci de ani, şi ultimii zece ani aproape tot timpul.
Lisbeth Salander era stupefiată.
În realitate, nu era interesată de răspuns. Căutarea soluţiei era de fapt poanta. Când cineva îi punea în faţă o enigmă, o rezolva. Înainte de a înţelege principiile raţionamentelor, îi lua mult timp să elucideze misterele matematice, dar ajungea întotdeauna la răspunsul corect, fără să verifice „facit"-ul[2].

[1] În engl. în orig.: „încercare şi eroare".
[2] Rezolvarea.

Prin urmare, după ce a citit teorema lui Fermat, a scos o hârtie şi a început să mâzgălească cifre, fără să reuşească, bineînțeles, să găsească soluția enigmei lui.
Refuza să se uite în „facit” şi, de aceea, a sărit peste fragmentul în care era prezentată soluția lui Andrew Wiles. În schimb, a terminat de citit cartea, constatând că niciuna din celelalte probleme formulate în carte nu-i ridica dificultăți speciale. După aceea, zi după zi, s-a întors, cu o iritare crescândă, la enigma lui Fermat, meditând la „demonstrația minunată” la care se referise Fermat. Dar intra necontenit în noi fundături.
A ridicat ochii atunci când bărbatul din camera 32 şi-a părăsit locul brusc, mergând spre ieşire. A aruncat o privire la ceas, constatând că acesta stătuse nemişcat timp de două ore şi zece minute.

Ella Carmichael a pus paharul în fața lui Lisbeth Salander, constatând că băuturile de culoare roz cu umbreluțe idioate nu erau pe placul acesteia. Lisbeth Salander comanda întotdeauna aceeaşi băutură – rom & cola. În afara unei singure seri, când Salander fusese într-o dispoziție ciudată şi se îmbătase aşa de tare, că Ella fusese nevoită să roage un servitor s-o ducă în cameră, consumul ei normal constând în caffe latte, vreun pahar de rom & cola şi berea locală Carib. Ca întotdeauna, se instalase singură la capătul din dreapta al barului şi deschisese o carte plină de formule matematice bizare, ceea ce în ochii Ellei Carmichael constituia o ciudată alegere literară pentru o fată de vârsta ei.
Mai constatase, de asemenea, că Lisbeth Salander nu părea să aibă nici cel mai mic interes pentru a fi agățată. Puținii bărbați singuri care încercaseră fuseseră îndepărtați într-un mod amical, dar ferm, iar într-un caz, deloc amical. Chris MacAllen, care fusese trimis să se plimbe într-o manieră foarte dură, era pe de altă parte o jigodie locală, care ar fi avut nevoie de vreo două peste bot. Ella nu fusese prea surprinsă când acesta se împiedicase într-un chip ciudat, ajungând în piscină, după ce se dăduse la Lisbeth Salander o seară întreagă. În apărarea lui MacAllen, trebuia spus că nu purta pică. Se reîntorsese în seara următoare, treaz de data aceasta, şi-i oferise lui Lisbeth o bere pe care aceasta, după o scurtă şovăială, o acceptase. De atunci, se salutau politicos, de câte ori se întâlneau la bar.
- Totul e în regulă? întrebă Ella.
Lisbeth Salander dădu din cap, luându-şi paharul.
- Ceva nou despre Mathilda? întrebă ea.
- E încă pe drum spre noi. Am putea avea un sfârşit de săptămână cât se poate de rău.
- Când o să ştim exact?
- De fapt, nu înainte de a trece de noi. Poate veni direct spre Grenada sau se poate decide în ultimul moment s-o ia spre stânga.
- Aveți deseori uragane?
- Vin şi pleacă. Cel mai adesea, trec pe lângă noi – altfel, insula n-ar mai exista. Dar nu trebuie să te sperii.
- Nu mă sperii.
Deodată auziră un râs un pic prea zgomotos şi, întorcând capul, o văzură pe femeia de la camera 32, aparent încântată de ceea ce îi povestea soțul ei.
- Cine sunt?
- Doctorul Forbes? Sunt americani din Austin, Texas. Ella Carmichael pronunță cuvântul „americani” cu un dezgust evident.
- Ştiu că sunt americani. Dar ce fac aici? El e medic?
- Nu, nu genul ăsta de doctor. Este aici pentru fundația Santa Maria.
- Ce-i asta?
- Finanțează studiile copiilor supradotați. El e o persoană deosebită. Duce tratative cu Departamentul pentru învățământ pentru a construi un colegiu nou, la Saint George.
- E o persoană deosebită care-şi bate nevasta, spuse Lisbeth Salander.
Ella Carmichael tăcu, aruncându-i o privire pătrunzătoare, înainte de a pleca la celălalt capăt al barului ca să servească bere câtorva localnici.
Lisbeth Salander mai rămase la bar vreo zece minute, cu nasul vârât în *Dimensions.* Chiar înainte de a ajunge la pubertate, înțelesese că avea memorie fotografică şi prin aceasta se distingea într-un fel hotărâtor de colegii ei de clasă. Niciodată nu-şi dezvăluise această particularitate – doar lui Mikael Blomkvist, într-un moment de slăbiciune. Ştia deja pe dinafară textul din *Dimensions* şi căra după ea cartea mai mult pentru că aceasta stabilea o legătură vizuală cu Fermat, ca şi cum ar fi devenit un talisman.
Dar, în seara aceasta, nu reuşea să-şi concentreze gândurile nici pe Fermat, nici pe teorema lui. În loc de asta, vedea imaginea doctorului Forbes, stând nemişcat, cu privirea fixată în acelaşi punct, în apa din The Carenage.
Nu putea spune de ce avea dintr-odată senzația că ceva nu era în ordine.

În cele din urmă, închise cartea şi urcă în odaia ei, unde porni PowerBook-ul. Nici nu putea fi vorba să navigheze pe Internet. Hotelul nu avea legătură prin cablu, dar ea avea un modem incorporat, pe care putea să-l cupleze la telefonul mobil Panasonic, şi cu ajutorul căruia putea trimite şi primi e-mailuri. Alcătui la repezeală un mail către <plague_xyz_666@hotmail.com>:

N-am cablu. Doresc informaţie despre dr Forbes fundaţia Santa Maria şi soţia lui, locuiesc în Austin, Texas. Plătesc 500 dolari cui face research[1]. Wasp.

Adăugă cheia ei oficială PGP, criptă mesajul cu cheia PGP a lui *Plague* şi apăsă pe butonul „Trimite”. Apoi, privi ceasul, constatând că era trecut de şapte şi jumătate seara.

Închise computerul şi încuie uşa în urma ei, apoi plecă pe plajă, mergând cam 400 de metri, apoi traversă şoseaua care ducea la Saint George şi bătu la uşa unei magazii, în spatele localului The Coconut.

George Bland avea 16 ani şi îşi făcea studiile. Voia să devină medic sau avocat, sau poate astronaut şi era cam la fel de subţirel ca Lisbeth Salander, şi aproape la fel de scund.

Lisbeth Salander îl întâlnise pe George Bland pe plajă, în prima săptămână la Grenada, la o zi după ce se mutase la Grand Anse. Se plimbase pe ţărm şi se trântise la umbra câtorva palmieri, privind la copiii care jucau fotbal mai jos, la marginea apei. Deschisese *Dimensions* şi se cufundase în carte, când George Bland venise, aşezându-se la doar câţiva metri distanţă, aparent fără să-i observe prezenţa. Ea îl observase în tăcere. Un băiat negru subţire, în sandale, cu pantaloni negri şi cămaşă albă.

La fel ca ea, deschisese o carte în care se cufundase. Şi exact ca ea, studia o carte de matematică – *Basics 4.* El citea concentrat şi începuse să noteze pe paginile unui caiet. Abia după cinci minute, atunci când Lisbeth tuşi dregându-şi glasul, îi observă prezenţa şi tresări, speriat. Îi ceruse scuze că o deranja şi era gata să plece, când ea îl întrebase dacă erau probleme complicate.

Algebră. După două minute, îi subliniase o greşeală fundamentală în calcul. După treizeci de minute, îi rezolvase temele. După o oră, trecuseră prin tot capitolul următor şi ea îi explicase pe un ton pedagogic şmecheriile operaţiilor. O privise plin de respect. După două ore, George Bland îi povestea că mama lui locuia la Toronto, în Canada, iar tata la Grenville, pe cealaltă parte a insulei şi că el însuşi locuia într-o magazie mai sus, pe ţărm. Era cel mai mic dintre copii şi avea trei surori.

Lisbeth Salander îi găsea compania uimitor de odihnitoare. Situaţia era neobişnuită. Rareori sau niciodată nu obişnuia să înceapă conversaţia cu alţi oameni, doar de dragul de a vorbi. Nu era vorba de timiditate. Pentru ea, conversaţia avea o funcţie practică: cum ajung la farmacie sau cât costă camera de hotel. Conversaţia mai avea şi o funcţie legată de slujbă. Pe vremea când lucra ca investigator pentru Dragan Armanski, la Milton Security, nu avusese nicio problemă să poarte lungi conversaţii, pentru a scoate la iveală fapte.

În schimb, detesta discuţiile personale, care întotdeauna conduceau la o scormonire în ceea ce ea considera drept treburile ei personale. *Câţi ani ai – ghiceşte. Îţi place Britney Spears – cine e? Îţi plac picturile lui Carl Larsson – nu m-am gândit niciodată la asta. Eşti lesbiană – asta chiar nu te priveşte.*

George Bland era stângaci şi vanitos, dar era politicos şi încerca să poarte o conversaţie inteligentă, fără să intre în competiţie cu ea şi fără să se bage în viaţa ei personală. Exact ca şi ea, părea singur. În mod curios, părea să accepte că o zeiţă a matematicii coborâse la Grand Anse Beach şi părea mulţumit că ea voia să-i ţină tovărăşie. După mai multe ore petrecute pe plajă, când soarele cobora spre linia orizontului, s-au ridicat să plece. Au mers pe jos până la hotel şi el i-a arătat şopronul care-i servea drept locuinţă studenţească, întrebând-o jenat dacă poate s-o invite la un ceai. Ea a acceptat, ceea ce a părut să-l uimească.

Locuinţa lui era foarte simplă: un şopron care conţinea o masă în stare proastă, două scaune, un pat şi un dulap pentru haine şi lenjerie. Singura sursă de lumină era o lampă mică de citit, cu un cablu care mergea la The Coconut. Pentru gătit avea un reşou de excursie. A invitat-o la o cină care consta din orez şi legume, pe care le-a servit pe farfurii de plastic. I-a mai oferit îndrăzneţ să fumeze substanţa locală interzisă, ceea ce ea, de asemenea, a acceptat.

Lisbeth vedea fără nicio greutate că băiatul era tulburat de prezenţa ei şi că nu ştia prea bine cum să se comporte. Dintr-un impuls ciudat, a hotărât să-l lase s-o seducă, ceea ce a luat forma unui proces penibil şi complicat; fără îndoială, George sesizase semnalele ei, dar nu ştia cum să reacţioneze. Se învârtea ca pisica în jurul unei farfurii fierbinţi, până ce ea şi-a pierdut răbdarea, l-a aruncat hotărâtă pe pat şi şi-a scos hainele.

Era prima oară când se arăta cuiva goală după operaţia de la Genova. Părăsise clinica având o uşoară senzaţie de panică. Îi luase o vreme până să înţeleagă că nimeni nu se holba la ea. De

[1] În engl. în orig., „investigaţie”.

obicei, lui Lisbeth Salander nu-i păsa ce credeau ceilalţi despre ea şi se întreba de ce se simte dintr-odată aşa de nesigură.
George Bland fusese un debut perfect pentru noul ei ego. Când acesta (după o anume doză de încurajare) reuşise în sfârşit să-i desfacă sutienul, stinse imediat lampa de lângă pat, înainte să înceapă să-şi scoată propriile haine. Lisbeth înţelese că era timid şi aprinse din nou lampa. I-a urmărit atentă reacţiile, când el începuse neîndemânatic s-o atingă. Abia târziu se relaxase, constatând că băiatul îi considera sânii perfect normali. Pe de altă parte, nu părea să aibă prea mulţi termeni de comparaţie.
Nu plănuise să-şi procure un amant minor în Grenada. Acţionase sub impulsul momentului, şi când l-a părăsit, noaptea târziu, nu se gândea să se reîntoarcă. Dar chiar a doua zi îl întâlnise din nou pe ţărm şi simţise că, de fapt puştiul ăsta neîndemânatic era o companie plăcută. În cele şapte săptămâni pe care le petrecuse la Grenada, George Bland devenise un punct stabil în existenţa ei. Nu se întâlneau în timpul zilei, dar el petrecea orele de dinaintea apusului pe plajă şi nopţile singur, în şopron.
Lisbeth constatase că atunci când se plimbau împreună păreau doi puştani. *Sweet sixteen.*
El găsea probabil că viaţa devenise mai interesantă, întâlnise o femeie care-i dădea lecţii de matematică şi de erotică.
Deschise uşa, zâmbindu-i încântat.
- Ai nevoie de companie? îl întrebă ea.

Lisbeth Salander a plecat de la George Bland curând după ora două noaptea. Avea o senzaţie de căldură în trup şi a luat-o de-a lungul ţărmului, în loc să urmeze drumul care ducea la Keys Hotel. Mergea singură în întuneric, ştiind bine că George Bland avea s-o urmeze, la o sută de metri în spate.
Întotdeauna făcea aşa. Nu rămăsese niciodată să doarmă la el şi acesta protesta mereu cu străşnicie că ea, o femeie singură, se ducea pe jos la hotel, insistând că era de datoria lui s-o însoţească. Mai ales că adesea era foarte târziu. Lisbeth Salander obişnuia să asculte argumentele lui, înainte de a întrerupe discuţia cu un simplu „nu”. *Mă plimb pe unde vreau şi când vreau. End of discussion. Şi nu, nu vreau să am escortă.* Prima oară când înţelesese că el o urma, fusese foarte iritată. Dar acum i se părea că instinctul lui de protecţie avea un anume farmec şi, de aceea, se prefăcea a nu şti că George mergea în spatele ei, şi că avea să se întoarcă acasă doar atunci când o va vedea intrând pe uşa hotelului.
Se întreba, ce-ar fi făcut el dacă ar fi atacat-o cineva?
În ceea ce o privea, avea intenţia să se folosească de ciocanul pe care-l cumpărase de la raionul de feronerie MacIntyre's şi pe care-l purta în buzunarul exterior al genţii de umăr. După părerea ei, existau puţine situaţii de ameninţare fizică pe care să nu le rezolve un ciocan cinstit.
Cerul strălucea de stele şi era lună plină. Lisbeth înălţă privirea, identificând steaua Regulus, din constelaţia Leului. Era aproape de hotel, când se opri brusc. Întrezărise o siluetă pe plajă, aproape de marginea apei, mai jos de hotel. Era prima oară când vedea un suflet viu pe plajă după căderea întunericului. Chiar dacă se afla la aproape 100 de metri depărtare, Lisbeth nu avu probleme să-l identifice pe bărbat în lumina lunii.
Era onorabilul dr. Forbes, de la camera 32.
Lisbeth făcu repede câţiva paşi într-o parte şi se opri nemişcată la adăpostul lizierei de copaci. Când întoarse capul, nici George Bland nu se mai vedea. Silueta de la malul apei mergea cu paşi rari înainte şi înapoi. Fuma o ţigară. La intervale regulate, se oprea aplecându-se, ca şi cum ar fi cercetat nisipul. Pantomima continuă douăzeci de minute, înainte ca el să-şi schimbe direcţia brusc, luând-o cu paşi repezi spre hotel şi dispărând pe uşă.
Lisbeth mai aşteptă câteva minute, înainte de a merge până la locul pe unde se plimbase dr. Forbes. Descrise încet o jumătate de cerc, observând solul. Tot ce putea vedea era nisip, câteva pietre şi scoici mici. După două minute, întrerupse cercetarea plajei şi se duse la hotel.
Ieşi pe balcon, se aplecă peste balustradă şi privi balconul vecin. Era linişte şi pace. Cearta de seară se terminase, probabil. După un moment, îşi căută geanta, scoase o foiţă de hârtie şi rulă o ţigaretă din provizia cu care o înzestrase George Bland. Se lăsă pe fotoliul de pe balcon şi privi apa întunecată a Mării Caraibelor, în vreme ce fuma şi se gândea.
Se simţea ca un radar, cu toate becurile de alarmă aprinse.2

Vineri 17 decembrie

Nils Erik Bjurman, avocat, în vârstă de 55 de ani, lăsă jos ceaşca de cafea privind valul de oameni din faţa ferestrei de la Café Hedon din Stureplan. Îi vedea pe toţi câţi treceau, dar nu distingea pe nimeni.
Se gândea la Lisbeth Salander. Se gândea adesea la Lisbeth Salander.
Gândurile îl făceau să fiarbă pe dinăuntru. Lisbeth Salander îl distrusese. Fusese un moment pe care nu-l va uita niciodată. Ea preluase comanda şi-l umilise. Îl maltratase într-un fel care

lăsase urme de neşters pe trupul lui. Mai exact, pe mai mult de douăzeci de centimetri pătraţi pe pântece, chiar deasupra organului sexual. Îl legase în propriul lui pat, îl torturase şi-i tatuase un mesaj care nu lăsa loc la interpretări şi care era greu de şters: SUNT UN PORC SADIC, UN NEMERNIC ŞI UN VIOLATOR.
Lisbeth Salander fusese declarată de tribunalul din Stockholm iresponsabilă din punct de vedere juridic. Lui i se dăduse însărcinarea de a-i fi tutore, ceea ce o plasa într-o dependenţă directă de el. Chiar de prima dată când o întâlnise, începuse să fantazeze pe seama ei. Nu putea spune de ce, dar ea îl provoca la asta.

Din punct de vedere strict intelectual, avocatul Nils Bjurman ştia că actul său nu era social acceptabil sau permis. Ştia că făcuse o greşeală. Ştia, de asemenea, că acţionase iresponsabil din punct de vedere juridic.
Din punct de vedere emoţional însă, faptul că ştia toate acestea nu juca niciun rol. Din primul moment când o întâlnise pe Lisbeth Salander, în urmă cu doi ani, în luna decembrie, nu-i putuse rezista. Legi, reguli, morală şi responsabilitate nu mai jucau niciun rol.
Era o fată ciudată – adultă, dar cu o înfăţişare care o făcea să pară un copil. El avea controlul asupra vieţii ei – putea dispune de ea. Era un sentiment irezistibil.
Fusese declarată iresponsabilă şi avea o biografie care o transforma într-o fiinţă pe care nimeni n-ar fi crezut-o, dacă ar fi vrut să protesteze. Şi nici nu era vorba de a viola un copil nevinovat – jurnalul ei afirma că avusese destule experienţe sexuale şi chiar că putea fi considerată drept promiscuă. Un asistent social formulase un raport care afirma că s-ar fi putut ca la vârsta de 17 ani Lisbeth Salander să fi oferit servicii sexuale contra plată. La originea acestei afirmaţii stătea raportul unei patrule de poliţie care observase un bătrân necunoscut în compania unei fete tinere, pe o bancă din parcul Tantolunden. Poliţiştii opriseră maşina şi îi legitimaseră pe cei doi; fata refuzase să răspundă la întrebările lor şi bătrânul era prea beat pentru a da o explicaţie plauzibilă.
În ochii avocatului Bjurman, concluzia era evidentă: Lisbeth Salander era o curvă de cea mai joasă categorie. În puterea lui. Era o situaţie lipsită de orice risc. Chiar dacă fata avea să se plângă la comisia de tutelă, el, în baza credibilităţii şi meritelor sale, putea s-o acuze de minciună.
Era jucăria ideală – adultă, promiscuă, incompetentă social şi lăsată la voia bunului său plac.
Era prima oară când profitase sexual de una dintre clientele sale. Înainte, nu îndrăznise niciodată să aibă vreo iniţiativă faţă de cineva cu care avea o relaţie profesională. Pentru a da curs pretenţiilor sale speciale în ceea ce privea jocurile sexuale, se adresase prostituatelor. Fusese discret, atent şi plătise bine; dar cu prostituatele nu era nimic serios, doar un joc. Era un serviciu pe care îl cumpăra de la o femeie care gemea şi se văita jucând un rol, dar era la fel de fals ca un kitsch.
Încercase să-şi domine soţia în vremea când fusese căsătorit, dar ea fusese de acord şi, de asemenea, nu era decât un joc.
Lisbeth Salander era perfectă. Era fără apărare. Nu avea rude sau prieteni. Era o victimă reală. Ocazia face hoţul.
Şi, dintr-odată, ea îl zdrobise.
Ripostase cu o asemenea putere şi hotărâre, cum el nu bănuise că are. Îl umilise. Îl chinuise. Practic, îl distrusese.
În timpul celor aproape doi ani care trecuseră, viaţa lui Nils Bjurman se schimbase în chip dramatic. În prima perioadă care a urmat vizitei nocturne a lui Lisbeth Salander în apartamentul lui, fusese ca paralizat – incapabil să gândească şi să acţioneze. Se închidea în casă, nu răspundea la telefon şi nu mai era în stare să ţină legătura cu clienţii obişnuiţi. După două săptămâni, îşi luase concediu medical. Secretara lui a trebuit să rezolve corespondenţa curentă, să anuleze întâlnirile şi să încerce să răspundă clienţilor iritaţi.
În fiecare zi era obligat să-şi contemple trupul în oglinda de pe uşa sălii de baie. În cele din urmă, a dat jos oglinda.
Abia la începutul verii, s-a întors la birou. Şi-a sortat clienţii şi a cedat cea mai mare parte colegilor săi. A păstrat doar câteva societăţi pentru care asigura corespondenţa juridică, fără să trebuiască să se angajeze personal. Singura sa clientă activă era Lisbeth Salander – în fiecare lună scria un bilanţ financiar şi un raport adresat comisiei de tutelă. Făcea exact ce-i ceruse ea – rapoartele erau pure invenţii, care stabileau că fata nu avea în niciun caz nevoie de un tutore.
Fiecare raport îl ustura, amintindu-i de existenţa ei, dar nu avea de ales.

Bjurman petrecuse vara şi toamna într-o meditaţie, incapabil de acţiune. În decembrie, reuşise să se reculeagă şi comandase un bilet de avion pentru Franţa. Îşi fixase o vizită la o clinică de chirurgie cosmetică de lângă Marsilia, unde consultase un medic în legătură cu felul în care ar fi

putut înlătura mai bine tatuajul. Medicul privise uluit pântecele mutilat. În cele din urmă, îi prescrisese un tratament. Cel mai simplu ar fi fost un şir repetat de şedinţe de laser, dar tatuajul era prea mare şi acul săpase aşa de adânc, încât bănuia că singura soluţie realistă ar fi fost o serie de transplanturi de piele. Avea să fie scump şi va lua mult timp.

În cei doi ani scurşi, o întâlnise pe Lisbeth Salander o singură dată.

În noaptea în care îl atacase şi preluase comanda asupra vieţii lui, îi luase şi cheile de rezervă de la birou şi apartament. Îi spusese că-l va supraveghea şi că, atunci când se va aştepta mai puţin, va veni în vizită. După zece luni, aproape începuse să creadă că fusese o ameninţare deşartă, dar nu îndrăznise să-şi schimbe cheile. Ameninţarea ei nu putea fi trecută cu vederea – dacă avea să-l găsească vreodată în pat cu o femeie, avea să facă public filmul lung de nouăzeci de minute care arăta cum o violase.

Într-o noapte de la mijlocul lui ianuarie, în urmă cu aproape un an, Bjurman se sculase brusc la trei noaptea, neştiind ce-l făcuse să se trezească. Aprinsese lampa de pe noptieră şi aproape urlase de spaimă, când o văzuse stând în picioare, la capătul patului. Era ca o fantomă brusc materializată în dormitorul lui. Faţa ei era palidă şi lipsită de expresie. În mână ţinea blestematul acela de pistol electric.

- Bună dimineaţa, domnule avocat Bjurman, a spus ea într-un târziu. Iartă-mă că de data asta te-am trezit.

Doamne-Dumnezeule, a mai fost aici şi înainte? În vreme ce dormeam…

Nu putea să-şi dea seama dacă blufa sau nu. Nils Bjurman a tuşit, dregându-şi glasul şi a deschis gura. Ea l-a întrerupt cu un gest.

- Te-am trezit dintr-un singur motiv. Am să plec curând pentru multă vreme. Vei continua să scrii rapoartele despre buna mea stare în fiecare lună, dar în loc să trimiţi cu poşta o copie la mine acasă, o vei trimite la o adresă de hotmail.

A scos o hârtie împăturită din buzunarul jachetei şi a lăsat-o să cadă pe marginea patului.

- Dacă cei din comisia de tutelă doresc să intre în contact cu mine sau se întâmplă altceva care cere prezenţa mea, n-ai decât să-mi scrii un e-mail la această adresă. Ai înţeles?

El a dat din cap.

- Înţeleg…

- Taci. Nu vreau să-ţi aud glasul.

Bjurman şi-a încleştat dinţii. Nu îndrăznise niciodată să ia legătura cu ea, pentru că îl ameninţase că va trimite filmul la autorităţile competente. Dar plănuise luni de zile ce-i va spune când îl va contacta ea. Înţelesese că, de fapt, nu avea ce să spună în apărarea sa. Singurul lucru pe care-l putea face era să apeleze la generozitatea ei. Dacă îi va da şansa să-i vorbească, va încerca s-o convingă că acţionase într-un moment de demenţă pasageră – că se căia şi voia să-şi ispăşească greşeala. Era gata să se târască în praf ca s-o îmblânzească şi prin asta să dezamorseze ameninţarea pe care o constituia.

- Trebuie să vorbesc, a răspuns el cu o voce jalnică. Trebuie să te rog să mă ierţi…

Ea a ascultat uimitoarea rugăminte cu ochi atenţi. Apoi, s-a aplecat peste tăblia patului, aruncându-i o privire plină de răutate.

- Ascultă aici – eşti un nemernic. N-o să te iert niciodată. Dar dacă te porţi cum trebuie, o să te las în pace în ziua în care tutela mea va fi revocată.

A aşteptat până ce el şi-a plecat privirea. *Mă sileşte să mă târăsc în faţa ei.*

- Ce ţi-am spus acum un an rămâne valabil. Dacă nu reuşeşti, fac public filmul. Dacă iei legătura cu mine în vreun alt fel în afară de ce am stabilit eu, fac public filmul. Dacă mor într-un accident, filmul va fi făcut public. Dacă mă atingi din nou, te ucid.

O credea. Nu exista loc de îndoială sau de tratative.

- Încă un lucru. Din ziua în care-ţi voi da drumul, poţi să faci ce vrei. Dar, până atunci, nu mai pui piciorul în clinica aia din Marsilia. Dacă te duci iar şi începi vreun tratament, te voi tatua din nou. Dar data viitoare îţi fac tatuajul în frunte.

La dracu. Cum a putut afla…

În secunda următoare, ea plecase. Mai auzise un clinchet uşor la uşa de la intrare, când ea răsucise cheia. Era ca şi cum l-ar fi vizitat o fantomă.

Din momentul acela, începuse s-o urască pe Lisbeth Salander cu o intensitate care ardea în sufletul lui ca un oţel înroşit şi-i transforma existenţa în foamea obsedantă de a o distruge. Visa la moartea ei. Visa cum o va sili să se târască în genunchi cerşind iertarea. Va fi necruţător. Visa să-şi pună degetele în jurul gâtului ei şi s-o strângă până ce se va sufoca. Voia să-i smulgă ochii din orbite şi inima din trup. Voia s-o facă să dispară de pe suprafaţa pământului.

În chip paradoxal, din momentul acela simţise că începe să funcţioneze din nou şi îşi regăsise un ciudat echilibru mental. În continuare era obsedat de Lisbeth Salander şi îşi focaliza fiecare minut pe existenţa ei. Dar a descoperit că reîncepuse să gândească raţional. Dacă voia să

reuşească s-o zdrobească, trebuia să preia din nou conducerea asupra propriului său intelect. Viaţa lui avea un nou ţel.
Din ziua aceea, încetă să fantazeze despre moartea ei şi, în schimb, începu s-o planifice.

Mikael Blomkvist trecuse la mai puţin de doi metri prin spatele avocatului Nils Bjurman, în vreme ce ducea două pahare fierbinţi cu caffe latte până la masa Erikăi Berger, redactor-şef al revistei *Millennium.* Erau la Café Hedon. Nici el, nici Erika nu auziseră vreodată vorbindu-se despre avocatul Bjurman şi, prin urmare, nu-i acordară nicio atenţie.
Erika îşi încreţi nasul, dând la o parte o scrumieră ca să facă loc pentru pahare. Mikael îşi atârnă jacheta pe spătarul scaunului, trase spre el scrumiera şi aprinse o ţigară. Erika detesta mirosul de tutun şi-i aruncă o privire plină de reproş. El suflă fumul într-o parte, în semn de scuză.
- Credeam că te-ai lăsat.
- M-am apucat temporar.
- Am să încetez să fac amor cu tipii care miros a tutun, spuse ea zâmbindu-i dulce.
- *No problem.* Mai sunt şi alte femei, care nu-s aşa de pretenţioase, spuse Mikael, întorcându-i zâmbetul.
Erika Berger înălţă ochii la cer.
- Care e problema? Trebuie s-o întâlnesc pe Charlie în douăzeci de minute. Mergem la teatru.
Charlie era Charlotta Rosenberg, prietena din copilărie a Erikăi.
- Stagiara noastră mă scoate din minţi. E fiica uneia dintre prietenele tale. E la noi de două săptămâni şi va mai fi în redacţie încă opt săptămâni. Nu mai rezist mult.
- Am observat că i se scurg ochii după tine. Mă aştept, desigur, să te comporţi ca un gentleman.
- Erika, fata are 17 ani şi vârsta ei mentală e de 10, asta ca să fiu generos.
- E doar impresionată că te întâlneşte. Probabil, un pic de idolatrie.
- Aseară la zece şi jumătate, a sunat la interfon, spunându-mi că vrea să urce cu o sticlă de vin.
- Hopa! făcu Erika.
- Hopa la tine, replică Mikael. Dacă aş fi cu douăzeci de ani mai tânăr, probabil n-aş ezita o secundă. Dar las-o naibii, are 17 ani! Şi eu, curând, fac 47.
- Nu-mi mai aduce aminte. Suntem de-o vârstă. Mikael Blomkvist se lăsă pe spate, scuturând scrumul.
Mikael Blomkvist remarcase, desigur, că afacerea Wennerström îi dăduse un ciudat statut de vedetă. În anul care trecuse, primise invitaţii la tot felul de petreceri, în cele mai incredibile locuri.
Era evident că aceia care îl invitau o făceau pentru că voiau să-l introducă în cercul lor de cunoscuţi; ca şi săruturile de bun-venit ale unor persoane cu care abia de-şi strângea mâna înainte, şi care acum voiau să pară că-i sunt apropiaţi şi prieteni credincioşi. Nu erau colegi din mass-media – ei îl cunoşteau deja şi aveau o relaţie, mai bună sau mai rea –, ci aşa-numite „personalităţi culturale”, actori, polemişti şi persoane mai mult sau mai puţin cunoscute. Pur şi simplu, devenise de bonton să-l ai pe Mikael Blomkvist ca oaspete la un party de lansare, sau la un dineu particular. Tot anul trecut, fusese bombardat cu invitaţii la tot felul de întâlniri. Începuse să-i devină obişnuinţă răspunsuri de genul „sună foarte plăcut, dar din păcate sunt deja ocupat…” etc.
Printre neajunsurile condiţiei de vedetă se afla şi răspândirea a tot felul de zvonuri. O cunoştinţă îi telefonase, plină de îngrijorare, căci auzise că Mikael ar fi căutat ajutor la o clinică de dezintoxicare… În realitate, în ceea ce-l privea pe el, „abuzul de droguri” se reducea la câteva ţigări de marijuana fumate în adolescenţă şi la faptul că, în urmă cu cincisprezece ani, prizase absolut întâmplător cocaină împreună cu o fată olandeză, cântăreaţă într-o trupă de rock. Consumul lui de alcool era mai bine dezvoltat, dar se limitase întotdeauna la câteva cazuri izolate de beţie serioasă, la vreo petrecere sau ceva de genul ăsta. Când ieşea la cârciumă, rareori bea mai mult de o halbă, şi bea cu aceeaşi plăcere bere fără alcool. Barul de acasă conţinea votcă şi câteva sticle de Single Malt, primite cadou şi care erau deschise neobişnuit de rar.
Că Mikael era celibatar cu numeroase relaţii şi poveşti de amor ocazionale nu era un secret pentru nimeni, atât în cercul lui, cât şi în afară, dar lucrul acesta dăduse naştere la alte zvonuri. Legătura lui cu Erika Berger, care dura de atâţia ani, fusese întotdeauna un prilej pentru cele mai diferite speculaţii. În ultimul an, acestea fuseseră completate cu afirmaţia că el trecea din pat în pat, că agăţa fără discernământ şi că se folosea de notorietatea sa pentru a regula toată clientela feminină a barurilor din Stockholm. La un moment dat, un jurnalist pe care-l cunoştea vag îl întrebase chiar dacă n-ar trebui să solicite ajutor medical pentru abuzurile lui sexuale…

Aceasta în legătură cu faptul că un cunoscut actor american intrase într-o clinică specializată în astfel de cazuri.
Mikael avusese, de bună seamă, multe legături scurte şi se întâmplase să aibă mai multe în acelaşi timp. Nici el nu cunoştea motivul. Ştia că nu arăta rău, dar niciodată nu se considerase deosebit de atractiv. În schimb, de multe ori auzise că avea ceva care le făcea pe femei să se intereseze de el. Erika Berger îi explicase că avea în acelaşi timp siguranță de sine şi dădea impresia de securitate, şi că avea capacitatea de a le face pe femei să se simtă relaxate şi fără obligații. Să se culce cu el nu era nici greu, nici amenințător sau complicat – dimpotrivă, fără vreo pretenție şi agreabil din punct de vedere erotic. Ceea ce (după părerea lui) era tocmai aşa cum trebuia să fie.
Contrar a ceea ce credeau cei mai mulți dintre cunoscuții săi, Mikael nu se ocupase niciodată cu agățatul. În cel mai bun caz, dădea semnale că e acolo şi că e interesat, dar întotdeauna lăsase femeile să ia inițiativa. Sexul vine adesea ca o urmare naturală. Femeile care ajungeau în pat cu el erau rareori *one night stands*[*] anonime – se mai întâmplase, dar cel mai adesea aceste „întâlniri" avuseseră ca rezultat simple exerciții nesatisfăcătoare. Cele mai bune relații ale lui Mikael fuseseră cu persoane pe care învățase să le cunoască şi despre care avea o părere bună. De aceea, nu era întâmplător că el, cu douăzeci de ani în urmă, începuse o relație cu Erika Berger – erau prieteni şi se simțeau atraşi unul de altul.
Celebritatea lui recentă mărise deci interesul pentru el printre femei, într-un fel pe care îl găsea bizar şi de neînțeles. Şi mai uimitor era faptul că femei tinere puteau să-i facă avansuri în cele mai neaşteptate împrejurări.
Fascinația lui Mikael se îndrepta spre un cu totul alt tip de femei decât fetişcane entuziaste, cu fuste niciodată prea scurte şi cu trupuri bine formate. Pe vremea când era tânăr, doamnele din viața lui fuseseră adesea mai vârstnice decât el şi, în câteva cazuri, cu mulți ani şi cu multă experiență. Pe măsură ce vârsta lui creştea, diferențele se micşorau tot mai mult. Lisbeth Salander, care avea 25 de ani, reprezentase o marcantă coborâre pe scala vârstei partenerelor sale obişnuite.
Acesta era şi motivul întâlnirii precipitate cu Erika.
Ca să facă un serviciu unei amice a Erikăi, revista *Millennium* luase o stagiară de la Colegiul de mass-media; în sine, nu era nimic neobişnuit, căci în fiecare an aveau mai mulți stagiari. Mikael o întâmpinase amabil pe fata de 17 ani, şi destul de curând constatase că aceasta avea un interes destul de vag pentru jurnalistică, în afară de faptul că „voia să apară la TV" şi (după cum bănuia Mikael) acum era un punct bun pe CV să fi lucrat la *Millennium.*
Devenise curând conştient că fata nu rata nicio ocazie să fie în preajma lui. Se prefăcuse că nu observă atacurile ei evidente, ceea ce avusese drept rezultat faptul că aceasta îşi dublase strădaniile. Era pur şi simplu penibil.
Erika Berger izbucni în râs.
- Sufletel, eşti victima hărțuirilor sexuale!
- Ricky, e chiar neplăcut. Eu nu vreau în niciun caz s-o rănesc sau s-o fac să se jeneze. Dar e la fel de subtilă ca o iapă în călduri. Aproape mi-e frică de ce e în stare să facă.
- Mikael, s-a îndrăgostit de tine şi e prea tânără ca să ştie cum să se exprime.
- *Sorry.* Te înşeli. E a naibii de conştientă de cum trebuie să se exprime. E ceva pervers în purtarea ei şi începe să fie iritată de faptul că eu nu m-am prins în cârlig. Şi nu am nevoie de alte bârfe, din care să apar ca un bătrân libidinos, gen Mick Jagger, la vânătoare după carne de miel.
- OK. Îți înțeleg problema. Prin urmare, ți-a bătut la uşă aseară.
- Cu o sticlă de vin. Spunea că a fost la o petrecere cu „o cunoştință" prin apropiere şi încerca să pară că mi-a bătut la uşă din întâmplare.
- Şi tu, ce i-ai spus?
- Nu am lăsat-o să intre. Am mințit, i-am spus că era un moment nepotrivit şi că am o damă la mine.
- Şi ea, cum a luat-o?
- S-a înfuriat, dar a plecat.
- Si ce vrei să fac eu?
- *Get her off my back.* Luni, o să am o discuție serioasă cu ea. Ori se potoleşte, ori o dau afară din redacție.
Erika Berger rămase un moment pe gânduri.
- Nu, zise ea. Nu-i spune nimic. Am să vorbesc eu cu ea.
- N-am de ales.
- Ea caută un prieten, nu un iubit.
- Nu ştiu ce caută, dar…

[*] În engl. în orig. – aventuri de o noapte.

- Mikael. Am fost şi eu în situaţia ei. Am să vorbesc cu ea.

Nils Bjurman, asemenea tuturor celor care priveau la televizor sau citeau ziarele de seară, auzise vorbindu-se despre Mikael Blomkvist. Dar nu-l recunoscuse şi, chiar dacă ar fi făcut-o, n-ar fi avut nicio reacţie. Ignora complet că ar fi existat vreo legătură între redacţia revistei *Millennium* şi Lisbeth Salander.
Şi, de altfel, era prea cufundat în propriile gânduri, ca să observe ce se petrecea în jur.
După ce perioada lui de paralizie intelectuală se terminase în sfârşit, începuse, încetul cu încetul, să-şi analizeze situaţia personală şi acum medita cum ar putea face ca s-o distrugă pe Lisbeth Salander.
Problema se învârtea în jurul aceluiaşi obstacol.
Lisbeth Salander dispunea de un film de 90 de minute pe care-l făcuse cu o cameră video ascunsă şi care-l arăta violând-o. El văzuse filmul. Acesta nu dădea loc niciunei interpretări binevoitoare. Dacă această casetă va ajunge vreodată în mâna unui procuror sau – şi mai rău – dacă ar cădea în ghearele mass-mediei, viaţa, cariera şi libertatea lui aveau să ia sfârşit. Cunoscând pedepsele pentru viol, abuz de persoană în imposibilitate de apărare şi vătămare corporală gravă, socotea că ar primi cam şase ani de închisoare. Un procuror zelos ar fi putut chiar utiliza una dintre secvenţele filmului pentru a formula o acuzaţie de tentativă de omor.
În timpul violului, aproape o sufocase atunci când, în culmea excitaţiei, îi apăsase o pernă pe faţă. Regreta că nu mersese până la capăt.
Nu vor înţelege că tot timpul ea juca teatru. Ea îl provocase, îşi folosise drăgălaşii ei ochi de copil şi-l sedusese, cu un trup care părea de 12 ani. Ea îl făcuse s-o violeze. Era vina ei. Nu vor înţelege niciodată că de fapt regizase un spectacol de teatru. Plănuise…
Oricum ar fi acţionat, condiţia era să ajungă în posesia filmului şi să se asigure că nu existau cópii.
Nu era nicio îndoială că o vrăjitoare de teapa lui Lisbeth Salander îşi făcuse un număr de duşmani de-a lungul anilor. Prin urmare, avocatul Bjurman avea un mare avantaj. Spre deosebire de toţi ceilalţi care, pentru un motiv sau altul, erau furioşi pe ea, el avea acces nelimitat la toate fişele ei medicale, la anchetele sociale şi la declaraţiile psihiatrilor. El era unul dintre puţinii oameni din Suedia care-i cunoşteau cele mai intime secrete.
Dosarul pe care i-l dăduse comisia de tutelă, când acceptase să-i fie tutore, era scurt şi sumar – puţin mai mult de 15 pagini, care, în principal, dădeau o imagine a vieţii ei adulte, un rezumat al diagnosticului la care ajunseseră psihiatrii, decizia tribunalului de-a o plasa sub tutelă şi situaţia financiară a anului precedent.
El citise şi recitise dosarul. După aceea, începuse sistematic să strângă material despre trecutul lui Lisbeth Salander.
Ca avocat, era în cunoştinţă de cauză în legătură cu drumul pe care trebuia să-l urmeze pentru a căuta informaţii din registrele oficiale ale autorităţilor. În calitatea sa de tutore, nu avea nicio problemă în a afla secretul care înconjura fişele ei medicale. Era unul dintre puţinii care puteau obţine orice hârtie, dacă ea se referea la Lisbeth Salander.
Şi totuşi, îi luase luni de zile să reconstituie viaţa acesteia, detaliu cu detaliu, de la cele mai timpurii note din şcoala primară, făcute în cursul anchetelor sociale, până la rapoartele de poliţie şi la protocolul tribunalului. Luase legătura şi discutase personal starea ei cu dr. Jesper H. Löderman, psihiatrul care, atunci când ea împlinise 18 ani, recomandase să fie internată; acesta îi făcuse o temeinică trecere în revistă a raţionamentelor sale. Toţi erau foarte serviabili. O femeie din comisia socială îl felicită chiar pentru că dovedea un angajament peste cel obişnuit în strădania lui de a se pune la curent cu toate aspectele vieţii lui Lisbeth Salander.
Dar adevărata mină de aur în ceea ce privea informaţiile o aflã sub forma a două carnete de însemnări, puse într-o cutie de carton care aduna praful în biroul unui funcţionar de la comisia de tutelă. Notele fuseseră făcute de predecesorul lui, avocatul Holger Palmgren, care, după câte se părea, reuşise s-o cunoască pe Lisbeth Salander mai bine decât oricine altcineva. Palmgren scrisese conştiincios în fiecare an un scurt raport comisiei, dar Bjurman presupunea că Lisbeth Salander nu ştia că Palmgren notase atât de minuţios propriile lui reflecţii, sub forma unui jurnal. Era vorba, bineînţeles, de un material de lucru personal, dar atunci când Palmgren, cu doi ani în urmă, avusese atacul cerebral, carnetele ajunseseră la comisia de tutelă, unde nimeni nu-şi dăduse osteneala să le deschidă şi să le citească.
Erau originalele. Nu exista nicio copie.
Perfect.
Palmgren dădea o cu totul altă imagine a lui Lisbeth Salander decât cea care putea fi dedusă din anchetele serviciilor sociale. El putuse urmări drumul dificil al lui Lisbeth Salander de la adolescenta greu de mânuit la tânăra femeie angajată la firma de securitate Milton Security – slujbă pe care o primise prin contactele lui Palmgren. Bjurman înţelesese cu uimire crescândă

că Lisbeth Salander nu era deloc o femeie redusă, care avea grijă de aparatul de copiat şi făcea cafea – dimpotrivă, munca ei era calificată şi presupunea anchete personale pentru Dragan Armanski, director adjunct al firmei Milton Security. Reieşea în mod evident că Armanski şi Palmgren se cunoşteau şi din timp în timp schimbau între ei informații despre protejata lor.

Nils Bjurman a ținut minte numele lui Dragan Armanski. Dintre toți oamenii care figuraseră în viața lui Lisbeth Salander, doar două persoane apăreau ca prieteni ai ei şi amândouă păreau s-o considere drept protejata lor. Palmgren dispăruse din scenă. Armanski era singurul care putea constitui o potențială amenințare. Bjurman se hotărî să se țină la distanță de Armanski şi să nu-l caute.

Carnetele explicaseră multe lucruri. Bjurman înțelegea acum cum putuse Lisbeth Salander să ştie aşa de multe lucruri despre el. Dar, în continuare, nu pricepea cum de aflase despre vizita lui extrem de discretă la clinica de chirurgie plastică din Franța; totuşi, o mare parte a misterului din jurul lui Lisbeth dispăruse. Era meseria ei să cotrobăiască prin viețile altora. Deveni prin urmare mai atent cu cercetările proprii şi înțelese că, de vreme ce Lisbeth Salander avea acces direct în apartamentul lui, era nepotrivit să păstreze acolo hârtiile care se refereau la ea. Strânse toată documentația şi o transportă într-o cutie de carton la casa lui de vacanță de lângă Stallarholmen, unde începuse să petreacă tot mai mult timp, meditând în singurătate.

Cu cât citea mai multe despre Lisbeth Salander, cu atât era mai convins că era vorba de un caz patologic. Se cutremura amintindu-şi că îl avusese prins în cătuşe, în propriul lui pat. Fusese la bunul ei plac şi Bjurman nu se îndoia că Lisbeth lua în serios avertismentul pe care i-l dăduse, că-l va ucide dacă o provoca.

Nu lua în seamă barierele sociale. *Era o nebună blestemată, extrem de periculoasă. O grenadă amorsată. O curvă.*

Jurnalul lui Holger Palmgren îi dăduse, de asemenea, şi ultima cheie. De câteva ori, Palmgren făcuse însemnări extrem de personale despre conversațiile pe care le avusese cu Lisbeth Salander. *Un bătrân ramolit.* În două dintre aceste discuții, apărea expresia „Atunci când Tot Răul s-a întâmplat”. Palmgren împrumutase probabil expresia direct de la Lisbeth Salander, dar nu reieşea la ce se referea.

Bjurman notă intrigat cuvintele „Tot Răul”. Anii în care fusese plasată de serviciile sociale? Vreun abuz special? Totul trebuia să se afle în documentația la care el avusese deja acces.

Deschise raportul examenului psihiatric făcut atunci când Lisbeth Salander împlinise 18 ani şi-l citi atent, pentru a cincea sau a şasea oară. În momentul acela, îşi dădu seama că în informațiile despre Lisbeth Salander se afla o lacună.

Dispunea de dosarele de la şcoala primară, de un certificat care stabilea că mama lui Lisbeth Salander era incapabilă să se ocupe de ea, de rapoarte ale diferitelor familii în grija cărora se aflase în adolescență şi de examenul psihiatric de la 18 ani.

Ceva îi declanşase nebunia când ea avea 12 ani.

Mai existau şi alte lacune în biografia ei.

Mai întâi, descoperi spre marea lui uimire că Lisbeth Salander avea o soră geamănă, despre care nu existau referințe în materialul pe care îl avusese mai înainte. *Dumnezeule, sunt două la fel!* Dar nu putea găsi nicio însemnare despre ce se întâmplase cu sora ei.

Tatăl era necunoscut şi nu existau explicații de ce mama nu se putuse ocupa de ea. Până atunci, Bjurman presupusese că aceasta se îmbolnăvise şi că de aici pornea totul, cu perioadele petrecute la clinici de psihiatrie infantilă. Acum era convins că lui Lisbeth Salander i se întâmplase ceva atunci când avea 12–13 ani. *Tot Răul.* Cine ştie ce traumă. Dar nicăieri nu se explica în ce consta acest „Tot Rău”.

În cele din urmă, găsi în examenul legal de psihiatrie o referință la o anexă care lipsea – un raport de poliție datat 12-03-1991. Numărul anexei era notat de mână, în marginea copiei pe care o dezgropase din dulapurile serviciului social. Însă, atunci când a încercat s-o comande, ca s-o citească, s-a lovit imediat de dificultăți. Raportul era ştampilat ca secret de către serviciile de securitate ale statului. Trebuia să obțină o aprobare de la guvern.

Nils Bjurman a rămas perplex. Faptul că o anchetă în legătură cu o fetiță de 12 ani putea fi socotită secretă nu era uimitor în sine – era normal, din motive de integritate a persoanei. Dar el era tutorele lui Lisbeth Salander şi avea dreptul să ceară orice hârtie despre ea. Nu putea înțelege de ce un raport de poliție era considerat atât de secret, încât trebuia să faci cerere la guvern ca să ai acces la el.

Automat, a trimis o cerere. A durat două luni ca să i se răspundă. Spre uimirea lui totală, a primit un refuz.

Nu putea pricepe ce era aşa de dramatic într-o anchetă de poliţie veche de aproape cincisprezece ani, despre o fetiţă de 12 ani, încât să fie clasată drept secret de stat, ca şi cum ar fi fost, nici mai mult nici mai puţin, cheile de la Rosenbad[1]!
Se întoarse la jurnalul lui Holger Palmgren şi-l reciti, rând cu rând, încercând să afle ce se înţelegea prin acest „Tot Răul". Dar textul nu oferea nicio pistă. În mod evident, era un subiect care fusese discutat de Palmgren cu Lisbeth Salander, dar pe care acesta nu-l pusese niciodată pe hârtie. Însemnările despre „Tot Răul" veneau doar la sfârşitul lungului jurnal. Era posibil ca Palmgren pur şi simplu să nu fi apucat să facă vreun comentariu propriu-zis înaintea atacului cerebral.
Ceea ce conduse gândurile avocatului Nils Bjurman într-o nouă direcţie. Holger Palmgren fusese autorizat să o reprezinte pe Lisbeth Salander, de când aceasta împlinise 13 ani, iar după vârsta de 18 ani îi fusese tutore. Prin urmare, el fusese în preajma ei curând după ce se întâmplase acest „Tot Rău" şi când Lisbeth Salander fusese internată în clinica de psihiatrie infantilă. Deci, era foarte probabil ca el să fi ştiut ce se întâmplase.
Bjurman se întoarse atunci la arhiva comisiei de tutelă. De data aceasta, nu mai ceru să vadă documentele legate de Lisbeth Salander, ci descrierea însărcinărilor lui Palmgren – hotărâre care se ia de către serviciul social. Primi documentaţia, care la prima vedere îl dezamăgi. Două pagini de informaţii formulate scurt. Mama lui Lisbeth Salander nu mai era capabilă să se ocupe de cele două fiice. Din cauza împrejurărilor speciale, fiicele trebuiau despărţite. Camilla Salander era plasată prin Serviciul Social într-o familie de adopţie. Lisbeth Salander era internată la clinica de psihiatrie infantilă Sankt Stefan. Nicio alternativă nu era discutată.
De ce? Doar o formulare criptică: *În urma întâmplărilor din 910312, Comisia Socială a hotărât…*
Pe urmă, din nou, o referinţă la misteriosul raport de poliţie ştampilat ca secret. Dar, de data aceasta, încă un amănunt – numele poliţistului care anchetase cazul.
Avocatul Nils Bjurman privi uluit numele. Îl cunoştea. Foarte bine chiar.
Asta punea lucrurile în cu totul altă lumină.
Îi trebuiră încă două luni ca, pe căi cu totul diferite, să pună mâna pe raport – un raport de poliţie scurt şi concis, care cuprindea 47 de pagini format A4, precum şi reactualizările, sub forma unor note, în total 60 de foi care fuseseră redactate într-o perioadă de şase ani.
Mai întâi, nu înţelesese contextul.
Apoi, găsise fotografiile făcute de medicul legist şi controlase din nou numele.
Dumnezeule… Nu poate fi posibil.
Înţelesese brusc de ce afacerea fusese clasată ca strict secretă. Avocatul Bjurman trăsese lozul cel mare.
Când, mai târziu, citi raportul, rând cu rând, înţelese că mai exista şi un alt om pe lume care avea motive să o urască pe Lisbeth Salander cu aceeaşi patimă ca a lui.
Bjurman nu era singur.
Avea un aliat. Cel mai incredibil aliat pe care şi-l putea imagina.
Începu, încetul cu încetul, să pună la cale un plan.

Nils Bjurman fu scos din gândurile sale de o umbră care căzuse pe masa de la Café Hedon. Ridică privirea şi zări un bărbat blond… *un uriaş,* îşi spuse el mai târziu. O fracţiune de secundă se feri, înainte de a-şi regăsi prezenţa de spirit.
Bărbatul care privea în jos spre el avea peste doi metri înălţime şi era solid. Un *body builder,* fără îndoială. Bjurman nu văzu nici cea mai mică urmă de grăsime sau de moleşeală la el. Impresia generală pe care o dădea era de forţă înfricoşătoare.
Bărbatul era blond, cu tâmplele rase şi o meşă scurtă pe frunte. Avea faţa ovală, ciudat de blândă, aproape de copil. Ochii albaştri de gheaţă nu aveau în schimb nimic copilăresc. Era îmbrăcat într-o geacă neagră şi scurtă de piele, cămaşă albastră, cravată neagră şi pantaloni negri. Ultimul lucru pe care îl observă avocatul Bjurman fură mâinile acestuia. Dacă bărbatul era mare, mâinile erau enorme.
- Avocatul Bjurman?
Vorbea cu accent străin, iar vocea era ciudat de subţire şi, pentru o clipă, Bjurman fu pe punctul de a zâmbi. Dădu din cap.
- Am primit scrisoarea dumneavoastră.
- Cine eşti dumneata? Voiam să-l întâlnesc pe… Bărbatul cu mâini enorme ignoră întrebarea şi se aşeză în faţa lui Bjurman, întrerupându-l:
- Mă întâlneşti pe mine, în loc. Explică ce vrei. Avocatul Nils Bjurman şovăi o clipă. Detesta gândul să se dea pe mâinile unui om total necunoscut. Dar era nevoit să o facă. Îşi aminti că nu e singurul care o ura pe Lisbeth Salander.

[1] Clădirea guvernului.

Trebuia să găsească aliaţi. Cu voce joasă, începu să explice despre ce era vorba.

3

Vineri 17 decembrie – sâmbătă 18 decembrie

Lisbeth Salander se trezi la ora şapte dimineața, făcu un duş şi coborî să-l vadă pe Freddy McBain, la recepție, întrebându-l dacă nu era vreun Buggy Beach liber, să-l închirieze pentru ziua aceea. Zece minute mai târziu plătise garanția, potrivise scaunul şi oglinda, verificase dacă era destulă benzină în rezervor şi încercase demarajul. La bar comandă o caffe latte şi un sendviş cu brânză pentru micul dejun, şi o sticlă de apă minerală, s-o ia cu ea. În timpul mesei, notă cifre pe un şervețel, meditând asupra demonstrației lui Pierre de Fermat ($x^3 + y^3 = z^3$).

Puțin după ora opt, apăru şi dr. Forbes în bar. Era proaspăt ras şi îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, cămaşă albă şi cravată albastră. Comandă ouă, pâine prăjită, suc de portocale şi cafea. La opt şi jumătate, se ridică, mergând la taxiul care îl aştepta.

Lisbeth îl urmărea la o distanță potrivită. Dr. Forbes părăsi taxiul în fața la Seascape, la intrarea în portul The Carenage şi merse apoi pe jos, de-a lungul apei. Lisbeth trecu prin fața lui, parcă la mijlocul aleii şi aşteptă răbdătoare, până ce el trecu prin față, pentru ca după aceea s-o pornească pe urmele lui.

La ora unu, Lisbeth Salander era udă de transpirație şi avea picioarele umflate. Timp de patru ore, colindase pe străzile din Saint George. Ritmul plimbării fusese destul de liniştit, dar fără nicio pauză şi multele urcuşuri începeau să-i pună muşchii la încercare. Era uimită de energia lui Forbes, în vreme ce bea ultimele picături de apă minerală. Tocmai începuse să se gândească să renunțe, când el îşi îndreptă deodată paşii spre The Turleback. Îi lăsă zece minute avans, înainte să intre în restaurant şi să se aşeze pe verandă. Stăteau pe exact aceleaşi locuri ca în ziua precedentă şi, exact ca atunci, el bea Coca-Cola, în vreme ce se uita fix la apa din port.

Forbes era unul dintre foarte puținii bărbați din Grenada îmbrăcați în costum şi cravată. Lisbeth observă că nu părea deranjat de căldură.

La ora trei, Forbes întrerupse şirul gândurilor lui Lisbeth, plătind şi părăsind restaurantul. Se plimbă apoi de-a lungul portului şi urcă într-unul din acele microbuze care mergeau spre Grand Anse. Lisbeth parcă în fața la Keys Hotel, cu cinci minute înainte ca el să coboare din microbuz. Se duse în camera ei şi dădu drumul la apă rece, întinzându-se în cada de baie. O dureau picioarele. Avea fruntea încruntată.

Programul zilei era elocvent. Dr. Forbes părăsea hotelul proaspăt ras, îmbrăcat de luptă şi cu servieta în fiecare dimineață. Îşi petrecuse ziua fără să facă nimic, în afară de a-şi omorî timpul. Orice făcea el în Grenada nu avea nimic de-a face cu planificarea construcției unei şcoli, dar, dintr-o anumită cauză, voia să dea impresia că se afla pe insulă cu afaceri.

Ce rost avea tot teatrul ăsta?

Singura persoană căreia ar fi fost justificat să-i ascundă ceva de genul ăsta era propria lui soție – dintr-un anumit motiv voia să-i dea impresia că este foarte ocupat în timpul zilei. Dar de ce? Îi eşuaseră afacerile şi era prea mândru s-o recunoască? Vizita lui în Grenada avea un alt scop? Aştepta ceva sau pe cineva?

Lisbeth Salander primise patru e-mailuri, când îşi verifică poşta electronică. Primul venea de la Plague şi fusese expediat la o oră după ce ea îi scrisese. Comunicarea era criptată şi cuprindea două cuvinte, care puneau o întrebare laconică: „Mai trăieşti?" Plague nu se pricepuse niciodată să scrie lungi e-mailuri sentimentale. Dar nici Lisbeth nu era mai pricepută.

Următoarele două e-mailuri fuseseră trimise pe la ora două. Unul era de la Plague, o informație criptată despre faptul că un cunoscut din rețea cu semnătura *Bilbo,* care se nimerise să locuiască în Texas, muşcase din momeala cererii ei. Plague îi dădea adresa lui Bilbo şi cheia PGP-ului. Câteva minute mai târziu, Bilbo îi trimisese un e-mail de la o adresă de hotmail. Mesajul era scurt şi conținea doar informația că Bilbo îi va trimite date despre dr. Forbes în cursul zilei următoare.

Al patrulea e-mail era, de asemenea, de la Bilbo şi fusese trimis după-amiaza târziu. El conținea un număr criptat la un cont de bancă şi o adresă FTP. Lisbeth tastă adresa şi găsi un fişier ZIP de 390 kb pe care îl încarcă pe calculatorul ei. Era un folder cuprinzând patru fotografii cu rezoluție mică şi cinci documente Word.

Două dintre fotografii erau portrete ale doctorului Forbes; una, care fusese făcută la premiera unei reprezentații de teatru, îl înfățişa pe dr. Forbes împreună cu soția. A patra fotografie îl înfățişa tot pe dr. Forbes în amvonul unei biserici.

Primul document conținea 11 pagini de text care constituiau raportul lui Bilbo. Celălalt document avea 84 de pagini scoase de pe Internet. Următoarele două documente erau fragmente scanate

din ziarul local *Austin American-Statesman,* iar ultimul document era o prezentare a congregației doctorului Forbes, Presbyterian Church of Austin South.
În afara faptului că ştia pe dinafară Leviticul – căci în urmă cu un an avusese motive speciale ca să studieze codul de pedepse biblice –, Lisbeth Salander avea cunoştințe modeste despre istoria religiilor. Avea o prea vagă idee în ce consta deosebirea între o biserică iudaică, una prezbiteriană şi una catolică, în afară de faptul că cea iudaică se numea sinagogă. Un scurt moment se temu că va fi obligată să se adâncească în detalii teologice. Apoi, înțelese că n-avea nicio importanță cărui fel de congregație aparținea dr. Forbes.
Dr. Richard Forbes, numit uneori *Reverendul* Richard Forbes, avea 42 de ani. Prezentarea de pe site-ul Church of Austin South arăta că biserica avea şapte angajați. Reverendul Duncan Clegg se afla în capul listei, ceea ce însemna că el era figura teologică cea mai importantă a bisericii. O fotografie arăta un tip solid, cu păr cărunt abundent şi barbă căruntă, îngrijit tunsă.
Richard Forbes venea pe locul trei, drept responsabil cu problemele legate de educație. Lângă numele lui se afla între paranteze *Holy Water Foundation.*
Lisbeth citi introducerea la manifestul teoretic al bisericii:
Prin rugăciuni şi meditație, noi vom sluji locuitorii din Austin South oferindu-le stabilitate, teologie şi ideologia plină de speranță care apără biserica prezbiteriană a Americii. Ca servitori ai lui Hristos, noi oferim un refugiu celor în nevoie şi o promisiune de reconciliere prin rugăciuni şi binecuvântare baptistă. Fie să ne bucurăm de dragostea Domnului! Datoria noastră este să dărâmăm zidurile şi să îndepărtăm piedicile pentru o înțelegere a mesajului de dragoste al lui Dumnezeu.
Imediat după introducere, urma numărul de cont şi numele băncii bisericii, împreună cu îndemnul ca dragostea pentru Domnul să fie manifestată concret.
Bilbo mai livrase şi o scurtă, dar remarcabilă biografie a lui Richard Forbes. Din aceasta, Lisbeth putu afla că Forbes se născuse în Cedar's Bluff, Nevada şi muncise ca agricultor, om de afaceri, paznic de şcoală, corespondent local pentru un ziar din New Mexico şi manager al unui grup de rock creştin înainte ca, la vârsta de 31 de ani, să treacă la Church of Austin South. Avea studii de contabilitate şi mai studiase şi arheologia. Bilbo nu reuşise să-i găsească vreun titlu formal de doctor.
În congregație, Forbes o întâlnise pe Geraldine Knight, singura fiică a proprietarului de ranch William F. Knight, şi el membru important al Austin Church. Richard şi Geraldine se căsătoriseră în 1997, apoi cariera lui Richard Forbes luase avânt. Devenise preşedintele fundației Santa Maria, al cărei scop era să „investească banii Domnului în proiecte educaționale pentru cei aflați în nevoie".
Forbes fusese arestat de două ori. La vârsta de 25 de ani, în 1987, fusese inculpat pentru lovituri corporale grave, în legătură cu un accident de maşină. La proces, fusese achitat. După câte putea Lisbeth să deducă din tăieturile din ziare, fusese într-adevăr nevinovat. În 1995, fusese dat în judecată pentru deturnare de bani, în detrimentul grupului rock al cărui manager era. Şi de data aceasta fusese achitat.
La Austin, devenise o personalitate bine-cunoscută şi membru în comisia pentru educație a oraşului. Era membru al partidului democrat, participa zelos la acțiunile filantropice şi colecta bani pentru a plăti studiile copiilor din familiile nevoiaşe. Church of Austin South concentra o mare parte din misiunea sa pe familiile vorbitoare de spaniolă. În anul 2001, împotriva lui Forbes fuseseră lansate acuzații privind o serie de nereguli financiare legate de fundația Santa Maria. Conform unui articol dintr-un ziar, Forbes era bănuit că plasase în fondurile de investiții o sumă mai mare decât stipula statutul fundației. Acuzațiile fuseseră respinse de biserică şi pastorul Clegg se situase cu hotărâre de partea lui Forbes în dezbaterea care urmase. Nu fusese făcută nicio acțiune în justiție şi comisia de anchetă nu scosese la iveală nimic remarcabil.
Lisbeth arătă un interes special dării de seamă asupra economiilor personale ale lui Forbes. El avea un venit anual de 60 000 de dolari, ceea ce putea fi considerat drept un salariu corespunzător, dar nu avea niciun bun personal. Persoana din familie care răspundea de stabilitatea economică era Geraldine Forbes. În anul 2002, tatăl ei murise. Fiica era singura moştenitoare a unei averi de mai mult de 40 de milioane de dolari. Cuplul nu avea copii.
Prin urmare, Richard Forbes era dependent de soția sa. Lisbeth încruntă sprâncenele. Nu era o poziție care să-ți permită să-ți maltratezi soția.
Lisbeth se conectă la Internet, trimițând un mesaj criptat scurt, în care-i mulțumea lui Bilbo pentru raport. Trecu, de asemenea, 500 de dolari în numărul de cont pe care i-l dăduse acesta.
Ieşi pe balcon, aplecându-se peste balustradă. Soarele cobora spre apus. Un vânt tot mai puternic mişca frunzele palmierilor, de-a lungul zidului dinspre plajă. Mathilda se afla lângă Grenada. Lisbeth urmă sfatul Ellei Carmichael şi îşi împachetă laptopul, *Dimensions in*

Mathematics, câteva lucruri personale şi un schimb curat în geanta de nailon pe care o puse jos lângă pat. Apoi, coborî la bar şi comandă pentru cină peşte şi o sticlă de bere Carib.
Singurul eveniment demn de interes pe care l-a remarcat a fost că dr. Forbes, îmbrăcat acum cu pantofi de gimnastică, maiou de culoare deschisă şi pantaloni scurţi, îi punea Ellei Carmichael, la bar, întrebări pline de curiozitate despre evoluţia Mathildei. Nu părea neliniştit. Avea o cruce de aur în jurul gâtului, era vioi şi foarte atractiv.

Lisbeth Salander se simţea istovită după rătăcirile fără sfârşit pe străzile din Saint George. Făcu o mică plimbare după cină, dar vântul bătea prea tare şi temperatura scăzuse vertiginos. Se retrase atunci în camera sa şi se vârî în pat la ora 21. Vântul şuiera la fereastră. Se gândi un moment să citească, dar adormi aproape imediat.
Se trezi brusc, într-un mare vacarm. Aruncă o privire pe ceas. Era unsprezece şi un sfert noaptea. Se dădu jos din pat clătinându-se şi deschise uşa spre balcon. Rafalele de vânt o făcură să se retragă cu un pas. Se sprijini de uşă, înaintă prudent şi aruncă o privire în jur.
Câteva lămpi atârnate în jurul piscinei se clătinau înainte şi înapoi, creând un dramatic joc de umbre şi lumini în grădină. Văzu câţiva oaspeţi ai hotelului, care se treziseră şi stăteau lângă deschizătura din zid, privind spre malul mării. Alţii stăteau în apropierea barului.
Când privi spre nord, putu vedea luminile din Saint George. Cerul era acoperit de nori, dar nu ploua. În întuneric, nu putea să vadă marea, dar vuietul valurilor era mult mai puternic decât de obicei. Temperatura scăzuse şi mai mult. Pentru prima oară de când sosise la Grenada, simţi că tremură de frig.
În timp ce stătea pe balcon, se auziră lovituri puternice în uşă. Înfăşurându-şi cearşaful în jurul trupului, deschise. Freddy McBain avea un aer neliniştit.
- Iertaţi-mă că deranjez, dar se pare că va fi furtună.
- Mathilda.
- Mathilda, întări McBain. Aseară a trecut pe lângă Tobago şi se spune că a făcut prăpăd.
Lisbeth îşi consultă la repezeală cunoştinţele de geografie şi meteorologie. Trinidad şi Tobago se aflau la aproximativ 200 de kilometri, la sud-est de Grenada. Un ciclon tropical putea fără probleme să se întindă pe o rază de 100 de kilometri şi să-şi schimbe epicentrul cu o viteză de 30–40 de kilometri pe oră. Ceea ce însemna că la ora aceasta Mathilda bătea la uşa Grenadei. Totul depindea de direcţia pe care avea s-o ia.
- Nu e nicio primejdie imediată, continuă McBain. Dar nu vrem să ne asumăm riscuri inutile. Aş vrea să vă puneţi obiectele de valoare într-o valiză şi să coborâţi la recepţie. Hotelul oferă cafea şi sendvişuri.
Lisbeth îi urmă sfatul. Îşi băgă capul sub robinet ca să se trezească, trase pe ea jeanşii, îşi puse bocanci şi o cămaşă de flanel şi îşi atârnă sacoşa pe umăr. Chiar înainte de a părăsi camera, deschise uşa de la odaia de baie şi aprinse lumina. Şopârla nu se mai vedea, probabil dispăruse în vreo gaură. Deşteaptă fată.
În bar, se duse liniştită la locul ei obişnuit şi privi cum Ella Carmichael îşi dirija personalul să umple termosurile cu băuturi calde. După o vreme, veni în colţul unde stătea Lisbeth.
- Bună, pari abia trezită din somn.
- Am dormit. Ce se întâmplă?
- Aşteptăm. E furtună în larg şi am primit alarmă de ciclon de la Trinidad. Dacă se înrăutăţesc lucrurile şi Mathilda vine încoace, o să coborâm la subsol. Poţi să-mi dai o mână de ajutor?
- Ce să fac?
- Avem 160 de pături la recepţie care trebuie duse în pivniţă. Şi o grămadă de lucruri de pus la adăpost.
În minutele următoare, Lisbeth a ajutat la transportatul păturilor jos, la subsol şi a adunat ghivece cu flori, mese, scaune şi tot ce se mai afla în jurul piscinei. Când, în sfârşit, Ella a fost mulţumită şi i-a dat liber, a mers până la deschizătura din zid dinspre plajă, făcând câţiva paşi în întuneric. Marea vuia ameninţătoare şi rafale de vânt o loveau cu atâta furie, că a trebuit să se proptească bine pe picioare, ca să nu cadă. Palmierii se îndoiau neliniştitor.
S-a întors la bar şi a comandat o caffe latte, aşezându-se la tejghea. Era trecut de miezul nopţii. Printre oaspeţi şi personal domnea o evidentă atmosferă de nelinişte, în jurul meselor se purtau conversaţii scăzute, în vreme ce toţi, la intervale regulate, aruncau priviri spre cer. La Keys Hotel se aflau în total treizeci şi doi de clienţi şi vreo zece angajaţi. Lisbeth a observat-o deodată pe Geraldine Forbes, la o masă, chiar lângă recepţie. Avea o expresie încordată şi ţinea un pahar cu băutură în mână. Bărbatul ei nu se vedea.

Lisbeth îşi bea cafeaua meditând la teorema lui Fermat, când McBain a venit din birou la recepţie.

- Puteți să-mi acordați puțină atenție, vă rog? Ni s-a comunicat că o furtună de intensitatea unui uragan a lovit insula Petit Martinique. Vreau să vă rog să coborâți cu toții la subsol imediat.
Freddy McBain a tăiat scurt toate încercările de întrebări sau discuții şi a condus oaspeții spre scara din spatele recepției care ducea la subsol. Petit Martinique era o mică insulă care aparținea arhipelagului Grenadei, la câteva mile marine la nord de insula principală. Lisbeth aruncă o privire spre Ella Carmichael şi ciuli urechile, când aceasta se apropie de Freddy McBain.
- Cât de rău stau lucrurile? întrebă Ella.
- Nu ştiu. Telefonul nu mai funcționează, răspunse McBain cu voce scăzută.
Lisbeth coborî în pivniță şi îşi aşeză geanta pe o pătură, într-un colț. Rămase pe gânduri un moment, apoi, mergând contra curentului, urcă din nou la recepție. O prinse pe Ella Carmichael şi o întrebă dacă mai putea ajuta cu ceva. Ella clătină din cap, cu o expresie concentrată.
- O să vedem ce se întâmplă. Mathilda e o curvă rea. Lisbeth fu izbită deodată de un gând neliniştitor.
- Presupun că fiecare persoană coboară în vreun subsol la ora asta, spuse ea cu glas scăzut.
Ella Carmichael privi spre familia care se afla în fața scării.
- Din păcate, subsolul nostru este una dintre puținele pivnițe de pe Grand Anse. Cu siguranță, vor veni mulți să se adăpostească aici.
Lisbeth îi aruncă Ellei o privire pătrunzătoare.
- Şi ce fac ceilalți?
- Cei care nu au pivniță? râse ea amar. Se ascund în casă sau caută adăpost în vreun şopron. Trebuie să-şi pună nădejdea în Dumnezeu.
Lisbeth se întoarse pe călcâie şi o luă la fugă spre uşa de intrare. *George Bland.*
O auzi pe Ella strigând după ea, dar nu se opri ca să-i explice.
El locuieşte într-un şopron blestemat care va fi ras la prima rafală de vânt.
De îndată ce ajunse pe şoseaua dinspre George, începu să se clatine în vântul care-i izbea trupul. Începu să alerge cu încăpățânare. Fu întâmpinată de un vânt violent care-i bătea din față, făcând-o să se clatine. Îi luă cam zece minute ca să străbată cei aproape 400 de metri până la casa lui George Bland. Nu văzu nicio ființă vie pe drum.

Ploaia se porni brusc, din toate părțile, ca un duş rece dintr-un furtun de stropit, chiar în momentul în care o cotise spre şopronul lui George Bland, văzând lucirea lămpii de gaz printr-o crăpătură dintre scânduri. În câteva secunde, fu udă până la piele şi nu mai vedea decât la câțiva metri. Bătu cu putere în uşă. George Bland îi deschise, cu ochii mari de uimire.
- Ce faci aici? strigă, încercând să acopere şuierul vântului.
- Vino. Trebuie să vii la hotel. Acolo e o pivniță. George Bland părea uluit. Vântul smulse brusc uşa şi îi trebuiră câteva secunde înainte s-o poată închide din nou. Lisbeth îl prinse de maiou şi-l trase după ea. Îşi şterse apa de pe față, îl apucă de mână şi începu să alerge. El o urmă.
Aleseră drumul pe plajă, cu o sută de metri mai scurt decât cel de pe şoseaua care făcea o curbă mare spre interior. Când ajunseră la jumătatea drumului, Lisbeth înțelese că fusese o greşeală. Pe țărm, nu aveau nicio protecție. Vântul şi ploaia îi biciuiau violent şi a trebuit să se oprească de mai multe ori. Nisip şi crengi zburau prin aer. Tuna înspăimântător. După ceea ce păruse o eternitate, Lisbeth văzu în sfârşit zidul hotelului materializându-se şi grăbi pasul. Tocmai când ajunseseră la poartă şi promisiunea salvării era în fața ochilor, ea privi peste umăr, spre plajă. Şi se opri brusc.

Prin rafalele de ploaie, văzu două siluete luminoase, la vreo cincizeci de metri în jos, pe plajă. George Bland o prinse de braț, ca s-o tragă pe poartă. Ea îi respinse mâna şi se sprijini de zid, în vreme ce încerca să vadă mai bine. Timp de câteva secunde pierdu din vedere siluetele în ploaie, apoi tot cerul fu luminat de un fulger.
Ştia deja că erau Richard şi Geraldine Forbes. Se aflau cam în acelaşi loc în care îl văzuse cu o seară în urmă pe Richard Forbes mergând înainte şi înapoi.
Când izbucni fulgerul următor, văzu că Richard Forbes părea să-şi tragă după el soția, care se împotrivea.
Dintr-odată, toate bucățelele puzzle-ului se îmbinară. Dependența financiară. Acuzațiile de nereguli financiare din Austin. Neliniştitele lui rătăciri şi meditația nemişcată de la The Turtleback.
Se gândea s-o omoare. Premiul era de 40 de milioane. Uraganul e camuflajul lui. Acum are şansa s-o facă.
Lisbeth Salander îl împinse pe George Bland pe poartă, privi în jur şi descoperi scaunul greu, pe care obişnuia să stea paznicul şi care fusese uitat în furtună. Îl prinse, izbindu-l din toate

puterile de zid şi se înarmă cu unul dintre picioare. George Bland o strigă uluit din urmă, în vreme ce ea începu să fugă din răsputeri spre plajă.
Rafalele erau cât pe ce s-o răstoarne, dar ea strânse din dinți şi înaintă pas cu pas. Aproape ajunsese lângă cei doi, când un nou fulger lumină plaja şi o văzu pe Geraldine Forbes în genunchi, la marginea apei. Richard Forbes stătea aplecat asupra ei, cu brațul ridicat, gata s-o lovească cu ceva ce părea o bară de fier. Îi văzu brațul ridicându-se într-un arc de cerc deasupra capului soției lui. Aceasta încetase să se zbată.
Richard Forbes nu apucase s-o vadă pe Lisbeth Salander.
Ea frânse piciorul scaunului, izbind din toate puterile în ceafa bărbatului, care se prăbuşi cu fața în jos.
Lisbeth Salander se aplecă, prinzând-o pe Geraldine Forbes. În vreme ce ploaia le biciuia, întoarse trupul acesteia. Mâinile i se umplură de sânge. Geraldine Forbes avea o rană adâncă la cap. Era grea ca plumbul şi Lisbeth privi disperată în jur, gândindu-se cum să transporte corpul până la zidul hotelului. În clipa următoare, George Bland apăru lângă ea. Striga ceva ce Lisbeth nu putea distinge în furtună.
Lisbeth aruncă o privire spre Richard Forbes. Stătea cu spatele şi se ridicase în patru labe. O prinse pe Geraldine Forbes de brațul stâng, pe care şi-l trecu în jurul gâtului şi-i făcu semn lui George Bland să o ia de celălalt braț. Începură să târască trupul cu mare greutate.
La jumătatea drumului spre hotel, Lisbeth se simți complet epuizată, ca şi cum toate puterile i s-ar fi scurs din corp. Inima îi sări în piept, simțind o mână care o prindea de umăr. Lăsând-o pe Geraldine să alunece, se întoarse şi-l izbi pe Richard Forbes cu toată forța între picioare. El se prăbuşi în genunchi. Îşi făcu vânt şi-l mai lovi o dată, în față. Apoi, întâlni privirea îngrozită a lui George Bland. Lisbeth îi acordă o jumătate de secundă de atenție, înainte s-o prindă din nou pe Geraldine Forbes şi să reînceapă s-o târască.
După câteva secunde, întoarse din nou capul. Richard Forbes se afla la zece metri în spatele lor, clătinându-se înainte şi înapoi, ca un om beat, în rafalele furtunii.
Un nou fulger scurt despică cerul şi Lisbeth Salander făcu ochii mari de uimire.
Pentru prima oară în viață, simți o spaimă paralizantă, în spatele lui Richard Forbes, la o sută de metri pe mare, văzu degetul lui Dumnezeu.
Imaginea de un moment, înghețată în lucirea fulgerului, era un stâlp negru de cărbune care se aduna ridicându-se şi dispărea din raza privirii, în spațiu.
Mathilda.
Nu era posibil.
Un uragan – da.
O tornadă – imposibil.
Grenada nu este situată în zona tornadelor.
Un megauragan într-o zonă unde tornadele nu pot exista.
Tornadele nu se formează pe apă.
E o eroare ştiințifică!
E ceva unic.
A venit ca să mă ia pe mine.
George Bland văzuse şi el tornada. Îşi strigară unul altuia să se grăbească, fără să înțeleagă ce spune celălalt.
Încă douăzeci de metri până la zid. Zece. Lisbeth se împiedică şi căzu în genunchi. Cinci. Lângă poartă, Lisbeth mai aruncă o privire în urmă. Avu o ultimă imagine a lui Richard Forbes, tocmai când acesta fu prins de o mână nevăzută şi dispăru în apă. Împreună cu George Bland, târâră povara pe poartă. Se împleticiră prin furtună. Lisbeth Salander auzi zăngănitul unui geam care se spărgea şi geamătul ascuțit al tablei îndoite. O scândură zbură prin aer, chiar pe lângă nasul ei. În secunda următoare simți durerea, când ceva o izbi în spinare. Furia vântului începuse să scadă, când ajunseră la recepție.
Lisbeth îl opri pe George Bland, prinzându-l de guler, îi trase capul lângă gură, țipându-i în ureche.
- Am găsit-o pe țărm. Nu i-am văzut bărbatul. Ai înțeles?
El aprobă.
O lăsară pe Geraldine Forbes să cadă lângă scară şi Lisbeth începu să bată în uşa pivniței. Freddy McBain le deschise, cu ochii mari. Apoi, le luă povara şi le făcu loc să intre.
Vuietul furtunii scăzuse într-o secundă, de la un tunet insuportabil la un zgomot de fond, din ce în ce mai depărtat. Lisbeth respiră adânc.

Ella Carmichael turnă cafea fierbinte într-o cană pe care i-o întinse. Lisbeth Salander era aşa de istovită, că abia putea să ridice brațul. Stătea complet pasivă pe duşumea, sprijinită de zid. Cineva înfăşurase pături în jurul ei şi al lui George Bland. Era udă până la piele şi sângera

puternic, de la o rană sub genunchi. Avea în jeanşi o tăietură de zece centimetri, pe care nu-şi amintea cum şi-o făcuse. Privea fără interes cum Freddy McBain şi câţiva clienţi ai hotelului o îngrijeau pe Geraldine Forbes şi-i puneau un bandaj în jurul capului. Prinse cuvinte răzleţe, înţelegând că în grup se afla un medic. Remarcă pivniţa plină de oameni şi văzu că pe lângă clienţii hotelului se mai aflau şi alţii, veniţi în căutare de adăpost.
În cele din urmă, Freddy McBain veni lângă Lisbeth, lăsându-se pe genunchi.
- Trăieşte.
Lisbeth nu-i răspunse.
- Ce s-a întâmplat?
- Am găsit-o pe plajă, dincolo de zid.
- Lipseau trei persoane, când am numărat oaspeţii aici, în subsol. Tu şi perechea Forbes. Ella spunea că ai fugit ca o nebună, chiar înainte să vină uraganul.
- Am fost să-l caut pe prietenul meu George. Lisbeth făcu un semn spre camaradul ei.
- Locuieşte mai jos, într-un şopron care probabil că nu mai e în picioare.
- A fost o prostie, dar fără îndoială un act curajos, spuse Freddy McBain. L-ai văzut pe bărbatul ei, pe Richard Forbes?
- Nu, răspunse Lisbeth cu o privire indiferentă. George Bland o privi scurt şi negă, clătinând din cap. Ella Carmichael o fixă pe Lisbeth Salander cu o privire pătrunzătoare. Lisbeth o privi şi ea, fără nicio expresie.
Geraldine Forbes se trezi la viaţă la trei dimineaţa. La vremea aceea, Lisbeth Salander adormise, cu capul pe umărul lui George Bland.

Într-un chip miraculos, Grenada supravieţuise nopţii. Când sosiră zorile, furtuna se liniştise şi fusese înlocuită de cea mai teribilă ploaie pe care Lisbeth Salander o văzuse vreodată. Freddy McBain îşi lăsase clienţii să urce înapoi, în camerele lor.
Hotelul Le Keys era obligat să intre în reparaţii serioase. Pagubele, la fel ca pe întreaga coastă, erau foarte mari. Barul Ellei Carmichael de lângă piscină dispăruse cu totul şi o verandă era complet distrusă. Obloanele fuseseră smulse pe întreaga faţadă şi acoperişul era pe jumătate distrus. Recepţia era un haos de dărâmături.
Lisbeth îl luase pe George Bland cu ea şi urcaseră, clătinându-se, în odaie. Ea atârnase provizoriu o pătură la fereastra spartă ca să ţină ploaia afară. George Bland îi întâlni privirea.
- E mai puţin de explicat dacă spunem că nu l-am văzut pe bărbatul ei, zise Lisbeth, înainte ca el să apuce să-i pună vreo întrebare.
George dădu aprobator din cap. Lisbeth îşi scoase hainele, lăsându-le să cadă pe duşumea şi bătu cu palma pe pat, alături. El dădu iarăşi din cap, se dezbrăcă şi se vârî lângă ea. Adormiră imediat.
Când se treziră, la amiază, soarele strălucea printre spărturile de nori. Pe Lisbeth o durea fiecare muşchi şi genunchiul i se umflase aşa de tare, că-i venea greu să îndoaie piciorul. Se strecură afară din pat şi se vârî sub duş, observând că şopârla verde era iar la locul ei. Îşi puse un şort şi un maiou şi ieşi şchiopătând din odaie, fără să-l trezească pe George Bland.
Ella Carmichael era încă trează. Avea un aer obosit, dar deschisese barul înăuntru, la intrare. Şchiopătând, Lisbeth se aşeză la o masă aproape de tejghea, comandă o cafea şi un sendviş. Privi prin geamurile sparte de la intrare şi văzu parcată o maşină de poliţie. Nu apucase să primească ceaşca cu cafea, când Freddy McBain ieşi din biroul lui, urmat de un poliţist în uniformă. McBain o văzu şi-i spuse ceva poliţistului, înainte de a veni la masa lui Lisbeth.
- Iată-l pe sergentul de poliţie Ferguson. Ar vrea să-ţi pună unele întrebări.
Lisbeth aprobă politicos din cap. Sergentul Ferguson avea un aer ostenit. Scoase un carnet şi un creion şi notă numele Lisbethei.
- Domnişoară Salander, am înţeles că dumneavoastră şi un prieten aţi găsit-o pe doamna Forbes în timpul uraganului noaptea trecută.
Lisbeth aprobă.
- Unde aţi găsit-o?
- Pe plajă, aproape de poarta hotelului, răspunse Lisbeth. Practic, ne-am împiedicat de ea.
Ferguson nota.
- A spus ceva? Lisbeth negă.
- Era inconştientă? Lisbeth aprobă cuminte.
- Avea o rană teribilă la cap. Lisbeth aprobă din nou.
- Nu ştiţi cum şi-a provocat-o?
Lisbeth scutură din cap. Ferguson păru un pic iritat de tăcerea ei.
- Zburau o grămadă de aşchii prin aer, spuse ea pe un ton amabil. Mie aproape mi-a căzut o scândură în cap.
Ferguson aprobă cu un aer serios.

- V-aţi rănit la genunchi? Ferguson arătă spre bandajul Lisbethei.
- Ce s-a întâmplat?
- Nu ştiu. Am văzut rana doar când am ajuns în subsol.
- Eraţi împreună cu un tânăr.
- George Bland.
- Unde locuieşte?
- În magazia de la The Coconut, pe drumul spre aeroport. Dacă magazia mai există, vreau să spun.

Lisbeth trecu peste explicaţia că George Bland dormea pentru moment în patul ei, un etaj mai sus.
- L-aţi văzut pe soţul ei, Richard Forbes? Lisbeth negă din cap.

Sergentul Ferguson păru că nu mai găseşte nicio întrebare de pus şi îşi închise carnetul.
- Mulţumesc, domnişoară Salander. Trebuie să scriu în raport despre deces.
- Ea a murit?
- Doamna Forbes…? Nu, se află la spitalul din Saint George. De bună seamă, trebuie să vă mulţumească dumneavoastră şi prietenului dumneavoastră pentru că mai este în viaţă. Dar soţul ei e mort. A fost găsit pe un parcaj de lângă aeroport, acum două ore.

Mai mult de şase sute de metri spre sud!
- Era foarte rău lovit, explică Ferguson.
- Foarte neplăcut, spuse Lisbeth Salander, fără să pară prea şocată.

Când McBain şi sergentul Ferguson se depărtară, Ella Carmichael veni şi se aşeză la masa Lisbethei. Adusese două păhărele cu rom. Lisbeth o privi întrebătoare.
- După o noapte ca asta, simţi nevoia de ceva tare. Eu te invit. Şi micul dejun e tot invitaţia mea.

Cele două femei se priviră. Apoi, ridicară paharele şi ciocniră.

Mathilda avea să rămână mult timp obiect de studiu ştiinţific şi de discuţii în institutele meteorologice din Antile şi SUA. Tornade de mărimea Mathildei erau practic necunoscute în regiune. Chiar şi teoretic se socotea imposibil ca acestea să se formeze pe mare. Curând, experţii se puseră de acord asupra explicaţiei: o configuraţie cu totul specială de fronturi atmosferice contribuise la formarea unei „pseudotornade" – ceva ce de fapt nu era o adevărată tornadă, ci numai părea că este. Disidenţii avansară teorii despre efectul de seră şi despre un dezechilibru ecologic.

Lisbeth Salander nu a acordat nicio atenţie discuţiei teoretice. Ea ştia ce văzuse şi decise să evite cu desăvârşire să se mai afle vreodată în calea vreuneia dintre surorile Mathildei.

Mai multe persoane fuseseră rănite în cursul nopţii. În mod miraculos, nu murise nimeni.

Nimeni nu putea înţelege ce-l împinsese pe Richard Forbes să iasă afară în plin uragan, exceptând poate acea imprudenţă care pare să-i caracterizeze întotdeauna pe turiştii americani. Geraldine Forbes nu avea nicio explicaţie de dat. Suferise o gravă comoţie cerebrală şi păstra-se doar imagini dezlânate ale evenimentelor nopţii.

În schimb, era inconsolabilă, pentru că devenise văduvă.

PARTEA A DOUA

FROM RUSSIA WITH LOVE

10 ianuarie – 23 martie

În mod obişnuit, o ecuaţie conţine una sau mai multe necunoscute, adesea notate cu *x, y, z* etc. Se spune că valoarea necunoscutelor care produc egalitatea celor două părţi ale ecuaţiei satisface ecuaţia, constituind soluţia acesteia.

Exemplu: $3x + 4 = 6x - 2$ ($x = 2$)4

Luni 10 ianuarie – marţi 11 ianuarie

Lisbeth Salander a aterizat pe Arlanda la ora şase şi jumătate dimineaţa. Era pe drum de douăzeci şi şase de ore, iar nouă ore întregi le petrecuse în aeroportul Grantly Adams, la Barbados. British Airways refuzase plecarea avionul, înainte să neutralizeze o posibilă ameninţare teroristă şi un pasager cu înfăţişare de arab fusese luat la întrebări. Când aterizase pe Gatwick, la Londra, pierduse ultimul zbor spre Stockholm şi trebuise să aştepte ore în şir înainte de-a găsi un loc, cu primul zbor de dimineaţă.

Lisbeth se simţea ca o pungă cu banane care fusese uitată la soare o după-amiază întreagă. Avea doar un bagaj de mână, în care se înghesuiau PowerBook-ul, *Dimensions* şi un schimb de haine. Trecu fără probleme prin vamă. Când ajunse la staţia de autobuze, fu întâmpinată în semn de bun-venit de lapoviţă şi o temperatură de zero grade.

Şovăi o clipă. Întreaga ei viaţă fusese obligată să aleagă cea mai ieftină variantă şi îi era încă greu să se obişnuiască cu gândul că dispunea de aproape trei miliarde de coroane, pe care le

subtilizase într-o lovitură care combinase iscusit Internetul şi o bătrânească şi clasică escrocherie. După câteva minute, renunță la regulile obişnuite şi făcu semn unui taxi. Dădu adresa de pe Lundagatan şi adormi imediat, pe canapeaua din spate.
Abia când taxiul s-a oprit pe Lundagatan şi şoferul a trezit-o, şi-a dat seama că era adresa greşită. L-a rugat pe şofer să continue pe Götgatsbacken. I-a dat un bacşiş generos în dolari americani şi a înjurat când a pus piciorul drept într-o baltă de zăpadă topită. Era îmbrăcată în jeanşi, tricou şi o geacă subțire. Avea sandale şi şosete scurte. S-a clătinat până la un 7-Eleven, de unde a cumpărat şampon, pastă de dinți, săpun, lapte bătut, brânză, ouă, pâine, chifle cu scorțişoară înghețate, cafea, plicuri de ceai Lipton şi un cartuş de Marlboro Light. A plătit cu card Visa.
Când a ieşit din nou pe stradă, a ezitat pe ce drum să o ia. Putea să aleagă Svartensgatan sau Hökensgatan, ceva mai jos, spre Slussen. Dezavantajul cu Hökensgatan era că trebuia să treacă chiar pe lângă redacția revistei *Millennium,* riscând să dea nas în nas cu Mikael Blomkvist. Până la urmă, s-a gândit că nu merita să ocolească, doar pentru a nu-l întâlni. Prin urmare, a luat-o spre Slussen, deşi făcea un mic înconjur, şi a cotit la dreapta, pe Hökensgatan, spre piața Mosebacke. A trecut pe lângă Statuia Surorilor, din fața teatrului Södra şi a luat-o pe scări, spre Fiskargatan[1]. Acolo s-a oprit, cercetând gânditoare casa. Nu se simțea propriu-zis „acasă”.
A privit în jur. Era un colț izolat, chiar în mijlocul Södermalmului. Nu era trafic, ceea ce ei îi convenea de minune: era uşor de observat cine se mişca prin jur. Probabil că în timpul verii era un loc căutat pentru plimbare, dar iarna pe aici treceau doar persoanele care aveau treabă în cartier. Nu se vedea niciun om – în orice caz, nicio persoană pe care s-o cunoască şi, prin urmare, care s-o poată recunoaşte. Lisbeth lăsă punga în zăpada topită de pe jos ca să-şi caute cheia. Apoi a mers până la ultimul etaj şi a descuiat uşa pe care se afla plăcuța cu numele „V. Kulla”.

Una dintre primele măsuri de precauție pe care Lisbeth le luase de îndată ce se aflase în posesia unei mari sume de bani şi, în consecință, devenise independentă financiar pentru tot restul vieții (sau cât de mult pot să ajungă trei miliarde de coroane) fusese să se îngrijească de o nouă locuință. Afacerile cu apartamente fuseseră o nouă experiență pentru ea. Niciodată până atunci, în întreaga ei viață, nu investise bani în ceva mai mare decât obiecte de folosință imediată, pe care le putea plăti cu bani gheață sau cu un credit rezonabil. Înainte, cele mai mari cheltuieli din contabilitatea ei fuseseră diferitele computere şi motocicleta Kawasaki. Ultima costase 7 000 de coroane – o ocazie neaşteptată. Cumpărase piese de rezervă cam de aceeaşi sumă şi dedicase mai multe luni ca să desfacă şi să remonteze motorul. Şi-ar fi dorit o maşină, dar şovăise, pentru că nu ştia cum ar fi putut face rost de bani.
Un apartament, socotea ea, era o afacere de un alt nivel. Începuse să citească anunțurile de vânzări din ediția web a ziarului *Dagens Nyheter* şi descoperi că treaba era o adevărată ştiință în sine.
2 c + sufr., f. bine sit. aproape st. Slussen. P: 2,7 mil. negociabil. Întreț. 5510.
3 c, vedere parc Högaliden, 2,9 mil.
2,5 c, 47 m, baie renov., țevi sch. 1998. Götlandsg. 1,8 mil. Întreț. 2200.
Se scărpinase în creştetul capului şi încercase să sune la câteva anunțuri la întâmplare, fără să ştie nici ce să întrebe. Curând se simțise aşa de ridicolă, că întrerupse exercițiul. În schimb, vizitase, în prima duminică din ianuarie, două apartamente. Unul se afla pe Vindragarvägen, în Reimersholme şi celălalt pe Heleneborgsgatan, în apropiere de Hornstull. Apartamentul din Reimersholme avea patru camere luminoase, cu vedere spre Långholmen şi Essingen. Acolo i-ar fi plăcut să stea. Apartamentul din Heleneborgsgatan era o gaură cu vedere spre casa vecină.
Problema era că de fapt nu ştia unde ar fi vrut să locuiască, cum să arate apartamentul şi ce pretenții trebuia să aibă, în calitate de cumpărător. Niciodată nu se gândise la vreo alternativă la cei 47 de metri pătrați de pe Lundagatan, unde îşi petrecuse copilăria şi asupra cărora, prin tutorele ei de atunci, Holger Palmgren, primise drept de folosință după ce împlinise 18 ani. Se instala deci pe canapeaua plină de gâlme din odaia care era şi birou, şi cameră de zi, şi începu să mediteze.
Apartamentul din Lundagatan era situat în fundul unei curți, era strâmt şi neplăcut. Priveliştea de la fereastra din dormitor era calcanul casei vecine, iar din bucătărie se vedea spatele clădirii principale şi intrarea în pivniță. Din camera de zi, în schimb, se puteau vedea un bec şi câteva crengi ale unui mesteacăn.

[1] „Strada Pescarilor”. Toate străzile, precum şi „Teatrul din sud” se află deasupra staţiei de metrou Slussen, în „Södermalm”, cartier central al oraşului, locuit mai ales de artişti şi cunoscut pentru viaţa lui intensă.

Prin urmare, prima cerință a noii ei locuințe avea să fie priveliştea.
Nu avea balcon şi îi invidiase întotdeauna pe vecinii privilegiați de la etajele de sus ale casei, care petreceau zilele calde de vară cu o bere rece, sub o umbrelă, pe balcon. Cealaltă cerință a noii locuințe era deci un balcon.
Cum ar fi trebuit să arate apartamentul? Se gândise la cel al lui Mikael Blomkvist – 65 de metri pătrați, într-o singură încăpere mare, într-o mansardă amenajată, pe strada Bellman, cu vedere spre primărie şi spre Slussen. S-ar fi simțit bine acolo. Voia un apartament plăcut, uşor de mobilat şi uşor de întreținut. Era al treilea punct de pe listă.
Ani de zile locuise înghesuit. Bucătăria ei nu avea mai mult de 10 metri pătrați, unde se aflau doar o masă şi două scaune. Camera de zi avea 20 de metri pătrați. Dormitorul, 12. Cea de a patra cerință era ca noul apartament să aibă mult spațiu şi mai multe dulapuri. Voia să aibă o odaie de lucru adevărată şi un dormitor mare, în care să se poată întinde.
Baia era o gaură fără ferestre, cu plăci cenuşii de ciment în loc de duşumea, o cadă veche, şchioapă şi tapet de plastic, care niciodată nu era curat, oricât de mult îl freca. Voia o baie mare, cu faianță. Voia o maşină de spălat în apartament, şi nu undeva în vreo pivniță mucegăită. Voia să miroasă frumos în baie şi să se poată aerisi.
După aceea, se conectă la Internet şi cercetă ofertele diferitelor agenții imobiliare.
În dimineața următoare, se sculă devreme şi făcu o vizită la agenția imobiliară Nobel, firma care avea reputația de a fi cea mai bună din Stockholm. Era îmbrăcată în jeanşii negri tociți, bocanci şi geaca ei neagră de piele. Se duse la unul din birouri, privind distrată o femeie blondă de vreo 35 de ani, care tocmai punea pe pagina web a agenției fotografiile unor noi apartamente. În cele din urmă, un bărbat plinuț la vreo 40 de ani, cu părul roşu, rar, veni la Lisbeth. Ea îl întrebă ce apartamente erau disponibile. Bărbatul o privi uluit o clipă şi pe urmă abordă un ton patern, amuzat.
- Aha, tânăra mea doamnă, părinții ştiu că vreți să vă mutați de acasă?
Lisbeth Salander îl privi în tăcere şi cu răceală, până ce încetă să râdă.
- Am nevoie de un apartament, îi explică ea încă o dată.
Bărbatul tuşi, ca să-şi dreagă glasul şi aruncă o privire colegei.
- Înțeleg. Şi la ce v-ați gândit?
- Vreau un apartament în Södermalm. Trebuie să aibă balcon şi vedere spre apă, cel puțin patru camere, baie cu fereastră şi loc pentru maşină de spălat. Trebuie să aibă şi un spațiu la subsol, care să poată fi încuiat, unde să-mi pot ține motocicleta.
Femeia de la computer îşi întrerupse activitatea, întorcând capul curioasă, ca s-o privească pe Lisbeth.
- Motocicleta? întrebă bărbatul cu părul rar. Lisbeth Salander aprobă.
- Pot să vă întreb… Hm! Cum vă numiți? Lisbeth Salander se prezentă. Îl întrebă la rândul ei cum se numea şi el se prezentă drept Joakim Persson.
- Treaba e că e relativ scump să cumperi un apartament în Stockholm…
Lisbeth nu îi răspunse. Ea îl întrebase ce apartamente putea să-i ofere, iar informația că acestea costau bani era inutilă şi neinteresantă.
- Cu ce vă ocupați?
Lisbeth rămase un moment pe gânduri. Oficial, avea firmă proprie. În practică, lucra doar pentru Dragan Armanski şi Milton Security, dar o făcuse foarte neregulat tot anul ce trecuse şi nu mai lucrase pentru el de trei luni.
- Nu mă ocup cu nimic special pentru moment, răspunse ea cinstit.
- Aha! Presupun că mergeți la şcoală.
- Nu, nu merg la şcoală.
Joakim Persson făcu înconjurul biroului, punând amabil brațul în jurul umerilor lui Lisbeth şi conducând-o blând spre uşă.
- Ei bine, tânăra mea domnişoară, sunteți bine-venită la noi peste vreo câțiva ani, dar atunci va trebui să aveți *ceva* mai mulți bani cu dumneavoastră, decât cei din puşculiță. Înțelegeți, banii de buzunar săptămânali nu sunt de ajuns aici.
O ciupi părinteşte de obraz.
- Prin urmare, nu ezitați să veniți, şi atunci o să vă găsim un apartamențel drăguț.
Lisbeth rămase pe stradă, în fața birourilor agenției imobiliare Nobel, timp de mai multe minute. Se întreba gânditoare ce-ar zice Joakim Persson dacă ar primi un cocktail Molotov prin vitrină. Apoi, se întoarse acasă şi porni PowerBook-ul.
Îi luă zece minute ca să spargă codul, pentru a intra în rețeaua internă a agenției Nobel, cu ajutorul parolei pe care, în vreme ce aştepta, văzuse distrată cum o tastase femeia, înainte de-a începe să pună fotografiile. Îi luă trei minute să înțeleagă că acel computer pe care lucrase femeia era de fapt serverul firmei – *cât de idiot poate fi cineva?* – şi încă două minute ca să capete acces la toate cele 14 computere care intrau în rețea. În ceva mai mult de două ore,

puricase contabilitatea lui Joakim Persson, descoperind că în ultimii doi ani acesta ascunsese fiscului aproape 750 000 de coroane, bani câştigaţi la negru.
Înregistră toate fişierele necesare, trimiţându-le organelor de fisc printr-un e-mail anonim, de pe un server din SUA. Apoi, şi l-a scos cu totul din minte pe Joakim Persson.
În restul zilei, trecu prin ofertele firmei Nobel de apartamente scumpe. Cel mai valoros era un castel mic de lângă Mariefred, unde nu avea nici cea mai mică intenţie să se stabilească. Numai de-a naibii, alese în schimb imobilul următor ca valoare în oferta firmei, un apartament somptuos, lângă piaţa Mosebacke.
Rămase vreme îndelungată privind fotografiile şi cercetând planul. Până la urmă, constată că apartamentul de lângă Mosebacke împlinea cu asupra de măsură toate cerinţele pe care le avea pe lista ei. Apartamentul fusese înainte al unui director la ABB, care dispăruse din scenă, după ce dobândise un faimos şi foarte criticat contract de tip „paraşută” de un miliard de coroane.
Seara, luă telefonul şi sună la Jeremy MacMillan, asociat al cabinetului de avocaţi MacMillan & Marks, din Gibraltar. Mai făcuse şi înainte afaceri cu MacMillan. Contra unei remuneraţii generoase, acesta pornise un număr de firme prin corespondenţă, care erau titularele acelor conturi de bancă ce administrau averea pe care ea, cu un an în urmă, o furase de la omul de afaceri Hans-Erik Wennerström.
Acum, solicită din nou serviciile lui MacMillan. De data aceasta, îi dădu instrucţiuni ca în numele firmei sale Wasp Enterprises să înceapă tratative cu agenţia imobiliară Nobel şi să cumpere frumosul apartament de pe Fiskargatan, de lângă Mosebacke. Tratativele au durat patru zile şi nota finală conţinea o sumă care o făcuse să înalţe din sprâncene, uimită. Plus cinci procente comision pentru MacMillan. Înainte de sfârşitul săptămânii, mută două cutii de carton cu haine, aşternuturi, o saltea şi câteva ustensile de bucătărie. Apoi, locui – sau mai curând, dormi pe o saltea – în apartament trei săptămâni, timp în care căută clinici de chirurgie estetică, termină câteva afaceri administrative în curs (printre care, o discuţie nocturnă cu un anume avocat Nils Bjurman) şi depuse bani pentru cheltuieli curente cum ar fi chirie, electricitate şi altele de felul ăsta.

Apoi, şi-a rezervat biletul pentru clinica din Italia. După ce operaţia s-a terminat şi a ieşit din spital, a stat într-o cameră de hotel din Roma, gândindu-se la ce trebuia să facă mai departe. Ar fi trebuit să se întoarcă în Suedia şi să-şi continue viaţa, dar, din mai multe motive, nici nu putea să se gândească la Stockholm.
Nu avea nicio meserie serioasă. I se părea că la Milton Security nu avea niciun viitor. Nu era din vina lui Dragan Armanski. El voia, de bună seamă, ca ea să se angajeze cu normă întreagă şi să devină un element de bază în firmă, dar la 25 de ani era lipsită de orice fel de instrucţie şi n-avea niciun chef să se trezească la 50 de ani, pierzându-şi în continuare vremea cu anchete asupra a tot felul de haimanale din lumea directorilor adjuncţi. Era un hobby amuzant, dar nu scopul unei vieţi.
Un alt motiv care o oprea să se întoarcă purta numele lui Mikael Blomkvist. La Stockholm, fără îndoială, avea să se tot ciocnească de *Nesuferitul de Kalle Blomkvist*[1], şi pentru moment era ultimul lucru din lume pe care avea chef să-l facă. O rănise. Ca să fie cinstită, trebuia să admită că nu fusese intenţia lui Mikael. El se purtase cum trebuie. Era greşeala ei că „se amorezase” de el. Chiar cuvintele acestea erau absurde, când se refereau la *Găina Idioată de Lisbeth Salander.*
Mikael Blomkvist era un bine-cunoscut iubitor de femei. Lisbeth fusese, în cel mai bun caz, un divertisment agreabil, la care el se milostivise să se oprească o clipă, atunci când avea nevoie de ea şi când nimic mai bun nu se afla la îndemână, dar peste care trecuse repede, pentru o relaţie mai interesantă. Se blestema singură că îşi coborâse garda o clipă şi-l lăsase să-i intre în viaţă.
Când îşi venise în fire, întrerupsese orice legătură cu el. Nu fusese uşor, dar Lisbeth se blindase. Ultima oară când îl văzuse, stătea pe peronul din Gamla Stan şi el se afla într-un vagon de metrou, pe drum spre centru. Îl privise un moment lung şi hotărâse că nu mai avea niciun sentiment faţă de el, pentru că altfel ar fi însemnat să sângereze până la moarte. *Fuck you.* Mikael o descoperise chiar în momentul în care se închideau uşile şi o privise cu ochi cercetători, înainte ca ea să se întoarcă pe călcâie şi să plece, chiar când pornea trenul.
Nu înţelegea de ce el încercase cu atâta încăpăţânare să ţină legătura cu ea, ca şi cum Lisbeth ar fi fost vreun blestemat proiect social de-al lui. O intriga faptul că era aşa de neştiutor şi nu-şi dădea seama că de fiecare dată când îi trimitea un e-mail, ea trebuia să strângă din dinţi şi să-l şteargă, fără să-l citească.

---

[1] *Kalle Blomkvist, superdetectiv:* unul dintre personajele lui Astrid Lindgren, cunoscută şi iubită autoare de cărţi pentru copii.

Stockholmul n-o atrăgea deloc. În afara însărcinărilor temporare pentru Milton Security, câţiva vechi parteneri de pat şi fetele din fostul grup de rock Evil Fingers, abia de cunoştea pe cineva în oraşul în care locuia.
Singura persoană pentru care avea un anume respect era Dragan Armanski. Era greu să-şi definească sentimentele faţă de acesta. Mereu fusese uşor uimită de faptul că se simţea un pic atrasă de el. Dacă n-ar fi fost aşa de definitiv căsătorit, mult prea bătrân şi atât de conservator în ideile asupra existenţei, atunci Lisbeth s-ar fi putut gândi la o posibilă apropiere.
În cele din urmă, şi-a scos agenda, deschizând-o la atlasul geografic. Nu fusese niciodată în Australia sau în Africa. Citise despre ele, dar nu văzuse piramidele sau Angkor Vat. Niciodată nu mersese cu Star Ferry, între Kowloon şi Victoria, la Hong Kong, nu făcuse scufundări în Antile şi nici nu stătuse la plajă în Thailanda. În afară de câteva scurte călătorii în interesul firmei, când vizitase republicile baltice şi ţările din nord şi, bineînţeles, Zürich şi Londra, nu părăsise Suedia în toată viaţa ei.
Nu avusese niciodată bani.
S-a aşezat la fereastra hotelului din Roma, privind peste Via Garibaldi. Era un oraş care părea un morman de ruine. Apoi, s-a hotărât; şi-a luat geaca pe ea şi a mers la recepţie, întrebând dacă nu se află vreun birou de turism prin apropiere. Şi-a rezervat un bilet simplu, pentru Tel Aviv şi a petrecut zilele următoare plimbându-se prin partea veche a Ierusalimului şi admirând moscheea al-Aqsa şi Zidul Plângerii. A privit bănuitoare soldaţii înarmaţi din colţul străzilor şi, pe urmă, a zburat la Bangkok, continuând să călătorească tot restul anului.
Mai avea ceva important de rezolvat. A făcut două drumuri la Gibraltar. Prima dată, ca să facă un studiu aprofundat asupra persoanei căreia voia să-i încredinţeze gestiunea averii sale. A doua oară, ca să verifice dacă aceasta îşi făcea bine treaba.

I se părea ciudat să răsucească cheia noului ei apartament, după atâta vreme.
A lăsat în hol punga cu cumpărături şi geanta de voiaj şi a tastat codul de patru cifre care oprea alarma electronică. Apoi, şi-a scos hainele ude, lăsându-le să cadă pe podeaua holului. A mers goală în bucătărie şi a pus în priză frigiderul şi a aşezat acolo mâncarea, înainte de a se duce la baie, unde a petrecut sub duş următoarele zece minute. A mâncat apoi un măr şi o pizza Billy Pan, pe care a încălzit-o în cuptorul cu microunde. În fine, desfăcând una din cutiile de carton, a scos o pernă, un cearşaf şi o pătură, care miroseau un pic suspect, după ce zăcuseră împachetate un an întreg. Şi-a aşternut culcuşul pe o saltea pusă pe jos, în odaia de lângă bucătărie.
A căzut într-un somn adânc la zece secunde după ce şi-a pus capul pe pernă şi a dormit aproape douăsprezece ore, până la miezul nopţii. S-a sculat, a pornit filtrul de cafea, şi-a înfăşurat pătura în jurul trupului şi s-a instalat cu perna şi o ţigară pe pervazul unei ferestre, de unde putea privi spre Djurgården şi spre mare. Era fascinată de lumini. A rămas în întuneric, meditând asupra existenţei sale.

În ziua de după întoarcere, Lisbeth Salander a avut un program foarte încărcat. A închis uşa apartamentului său la ora şapte dimineaţa. Înainte de a părăsi etajul, a deschis una din ferestrele pentru aerisire de pe scară şi a prins una dintre cheile de rezervă pe o sârmă subţire, pe care a fixat-o apoi de un burlan. Ca urmare a unor experienţe anterioare, înţelesese de ce era bine să aibă întotdeauna o cheie de rezervă la îndemână.
Aerul era rece ca gheaţa. Lisbeth era îmbrăcată cu o pereche de jeanşi vechi şi tociţi, care aveau o ruptură sub unul din buzunarele din spate, pe unde se vedea o parte dintr-o pereche de chiloţi bleu-deschis. Pusese pe ea un maiou şi cel mai gros pulover, care începea să se rupă în jurul gâtului. În plus, îşi căutase vechea ei geacă de piele roasă, cu ţinte de metal. Constată că ar fi fost bine s-o lase la un croitor, să-i aranjeze căptuşeala desfăcută şi aproape inexistentă a buzunarelor. Avea şosete groase şi bocanci în picioare. În felul acesta, îi era bine şi cald.
O luă pe jos pe Sankt Paulsgatan, spre Zinkensdamm şi mai departe, până la vechea adresă din Lundagatan, unde a început prin a controla dacă motocicleta Kawasaki mai era în magazia de la subsol. A bătut cu palma şaua, înainte de a urca la fosta locuinţă unde a trebuit să se caţăre peste o grămadă monumentală de reclame.
Nu fusese decisă ce să facă cu apartamentul şi, înainte de a părăsi Suedia cu un an în urmă, cea mai simplă soluţie fusese să pună la punct un sistem bancar automat de plată a tuturor cheltuielilor casei. Mai avea acolo mobilă, adunată cu greu din diferite containere de gunoi, ceşti de ceai ciobite, două computere mai vechi şi o grămadă de hârtii. Dar nimic de valoare.
A adus un sac de gunoi din bucătărie şi a petrecut cinci minute, separând reclamele de scrisori. Cele mai multe dintre acestea au mers direct în sacul de gunoi. Primise câteva plicuri personale, care constau în cea mai mare parte din extrase de cont, informaţii pentru fisc de la Milton Security, sau reclame mascate. Un avantaj al faptului că se afla sub tutelă era că nu

fusese niciodată obligată să se ocupe de declarațiile de impozit – acestea se evidențiau prin absență. În total, primise într-un an întreg doar trei scrisori personale.
Prima era de la un avocat, Greta Molander, care fusese desemnată ca împuternicit al mamei lui Lisbeth Salander. Scrisoarea conținea o scurtă informare despre faptul că inventarul succesiunii după mama sa fusese terminat şi că Lisbeth Salander, precum şi sora ei Camilla Salander, primiseră o moştenire de 9 312 coroane fiecare. O sumă corespunzătoare fusese pusă în contul din bancă al domnişoarei Salander; aceasta era rugată să confirme de primire. Lisbeth vârî scrisoarea în buzunarul interior al hainei de piele.
Cealaltă scrisoare era de la Mikaelsson, directorul căminului de bătrâni din Äppelviken, care îi amintea că acolo se mai afla o cutie cu bunurile rămase după moartea mamei ei – să aibă amabilitatea să contacteze Äppelviken cu instrucțiuni despre ce dorea să se facă cu lucrurile. Directorul încheia cu constatarea că, dacă nu va primi vreo veste nici de la Lisbeth, nici de la sora ei (a cărei adresă n-o aveau) înainte de finele anului, intenționau să arunce lucrurile respective. Ea a privit plicul, datat în iunie şi a scos telefonul mobil. După două minute, a aflat că lucrurile nu fuseseră încă aruncate. S-a scuzat că nu telefonase mai devreme şi a promis să vină chiar în ziua următoare.
Ultima scrisoare personală era de la Mikael Blomkvist. După un moment de gândire, s-a hotărât să n-o deschidă şi a aruncat-o în sacul de gunoi.
A împachetat într-o cutie de carton diverse obiecte şi fleacuri pe care voia să le păstreze şi a luat un taxi înapoi, la Mosebacke. A urcat şi s-a machiat, punându-şi apoi ochelari şi o perucă blondă, cu păr lung până la umeri; şi-a vârât în geantă un paşaport norvegian pe numele Irene Nesser. Şi-a studiat înfățişarea în oglindă, constatând că Irene Nesser semăna un pic cu Lisbeth Salander, dar că, totuşi, era o cu totul altă femeie.
După un prânz grăbit, constând într-o baghetă şi o caffe latte, la Café Eden de pe Götgatan, a mers pe jos până la o agenție de închirieri de maşini din Ringvägen, unde Irene Nesser a închiriat un automobil Nissan Micra. A mers cu maşina până la IKEA de la Kungens Kurva, unde a petrecut trei ore, cercetând sortimentele din magazin şi notându-şi numerele mărfurilor de care avea nevoie. Apoi, a luat un şir de hotărâri rapide.
A cumpărat două canapele model Karlanda, îmbrăcate în stofă de culoarea nisipului, cinci fotolii flexibile marca Poäng, două măsuțe rotunde din lemn de mesteacăn de culoare deschisă, o masă joasă pentru canapea marca Svansbo şi câteva alte măsuțe diferite, marca Lack. De la raionul de rafturi şi locuri de depozitat, a comandat două combinații de rafturi de la Ivar şi două biblioteci Bonde, o măsuță pentru televizor şi un dulap cu uşi Magiker. A completat cu un dressing Pax Nexus cu trei uşi şi două comode mici, din modelul Malm.
I-a mai luat mult timp pentru a alege un pat şi până la urmă s-a oprit la unul marca Hemnes, cu saltea şi accesorii. Pentru orice eventualitate, a mai cumpărat şi un pat mic Lillehammer, ca să-l pună în odaia de oaspeți. Nu credea că va avea vreodată musafiri, dar, pentru că tot avea o odaie de oaspeți, era bine s-o şi mobileze.
Baia din noul ei apartament era complet utilată cu dulăpior, rafturi pentru prosoape şi o maşină de spălat. A cumpărat doar un coş de rufe ieftin.
În schimb, avea nevoie de mobilă pentru bucătărie. După un moment de şovăială, s-a hotărât pentru o masă de bucătărie Rosfors, din fag masiv şi cu placă de sticlă incasabilă, precum şi patru scaune în culori vesele.
Mai avea nevoie de mobilă pentru camera de lucru şi a cercetat uimită câteva „spații de lucru" incredibile, cu despărțituri ingenioase pentru computere şi echipament auxiliar. În cele din urmă, clătinând din cap, a comandat un birou normal marca Galant cu furnir de fag, cu tăblia înclinată şi colțuri rotunjite, precum şi un dulap mare de depozitare. A ales cu multă atenție scaunul de birou – pe care avea să petreacă probabil nenumărate ore – şi s-a oprit la varianta cea mai scumpă, un scaun model Verksam.
În cele din urmă, a mai făcut un tur, cumpărând o cantitate considerabilă de cearşafuri, fețe de pernă, prosoape, cuverturi, pleduri, perne, tacâmuri, porțelanuri de bucătărie şi tigăi, trei covoare mari, mai multe lămpi de birou şi o grămadă de material de birou, sub formă de dosare, coşuri de hârtii, cutii pentru păstrarea documentelor şi altele de felul acesta.
Când turul a fost terminat, a mers cu lista la casă. A plătit cu cartea de credit pe numele firmei Wasp Enterprises, legitimându-se cu paşaportul lui Irene Nesser. A mai plătit o sumă pentru ca mobilele să-i fie aduse acasă şi montate. Totalul se ridica la ceva mai mult de 90 000 de coroane.
La ora cinci după-amiaza, era înapoi în Söder şi a mai apucat să facă o vizită rapidă la Axelssons Hemelektronik, unde a cumpărat un televizor de 18 inchi şi un aparat de radio. Chiar înainte de ora închiderii, a intrat într-o prăvălie de obiecte casnice de pe Hornsgatan, unde a cumpărat un aspirator. În magazinul Maria-hallen a cumpărat un mop, leşie, o găleată, detergent, săpun, periuțe de dinți şi un bax mare cu hârtie igienică.

Era istovită, dar mulțumită după nebunia cumpărăturilor. A îngrămădit toate lucrurile în maşină şi s-a prăbuşit în Café Java, de pe Hornsgatan. A împrumutat un jurnal de seară de pe masa de alături, constatând că tot social-democrații conduceau țara şi că nimic de prea mare interes nu părea să se fi întâmplat în absența ei.
La ora opt seara era înapoi acasă. La adăpostul întunericului, şi-a descărcat maşina şi a cărat cumpărăturile până la V. Kulla. A lăsat totul grămadă în hol şi a petrecut jumătatea de oră următoare căutând un loc de parcare pentru maşina închiriată, pe o stradă laterală. Pe urmă, a dat drumul la apă în jacuzzi, în care cel puțin trei persoane puteau sta fără să se înghesuie. S-a gândit o vreme la Mikael Blomkvist. Înainte să găsească, în dimineața aceea, scrisoarea de la el, nu-i mai dedicase un gând de mai multe luni. Se întreba dacă era acasă şi dacă o avea în vizită pe Erika Berger.
După un moment, a respirat adânc, întorcându-se cu fața în jos, sub apă. Şi-a pus mâinile pe sâni şi şi-a ciupit sfârcurile tare, ținându-şi respirația trei minute, până ce plămânii au început s-o doară teribil.

Redactorul-şef Erika Berger a privit la ceas, atunci când Mikael Blomkvist a sosit cu aproape cincisprezece minute mai târziu la sacrosancta şedință de planificare, care se ținea la ora 10 dimineața în a doua marți a fiecărei luni. În aceste şedințe se organiza planificarea în mare a numărului următor şi se luau deciziile pe termen lung asupra conținutului revistei *Millennium.*
Mikael Blomkvist s-a scuzat pentru întârziere, mormăind o explicație pe care n-a auzit-o nimeni sau, în orice caz, n-a reținut-o. În afară de Erika, la şedință mai participau Malin Eriksson, secretar de redacție şi membru asociat, şeful departamentului foto Christer Malm, asociat, reporterul Monika Nilsson, precum şi angajații cu jumătate de normă Lottie Karim şi Henry Cortez. Mikael Blomkvist a constatat imediat că stagiara de 17 ani lipsea, dar că la mica masă de conferințe din biroul Erikăi Berger apăruse o fată cu totul nouă; era complet neobişnuit ca Erika să lase să participe vreun străin la şedințele de planificare ale revistei *Millennium.*
- Acesta este Dag Svensson, spuse Erika Berger. E ziarist independent. Vom cumpăra un text de la el.
Mikael Blomkvist făcu din cap un semn de aprobare şi dădu mâna cu bărbatul. Dag Svensson era blond cu ochi albaştri, tuns scurt şi avea o barbă de trei zile. Avea cam treizeci de ani şi se bucura de o condiție fizică neruşinat de bună.
- Scoatem de obicei unul sau două numere tematice în fiecare an, continuă Erika. Vreau acest story pentru numărul din 27 aprilie. Am aranjat deja cu tipografia. Avem trei luni ca să producem textele.
- Şi ce temă? întrebă Mikael, în vreme ce-şi turna cafea din termosul de pe masă.
- Dag Svensson a venit la mine săptămâna trecută cu prima formă a unui subiect. L-am rugat să ia parte la această şedință de redacție. Poți să spui despre ce este vorba? i se adresă ea lui Dag Svensson.
- Trafic de femei, spuse Dag Svensson. Comerț cu fete adică. În cazul acesta, în special din republicile baltice şi din Europa de Est. Pentru a spune lucrurilor pe nume de la început, eu scriu o carte despre acest subiect şi de aceea am contactat-o pe Erika – dat fiind că aveți acum şi o mică editură.
Toți părură amuzați. Editura *Millennium* nu scosese până acum decât o singură carte, cărămida de anul trecut a lui Mikael Blomkvist despre imperiul financiar al miliardarului Wennerström. Cartea era acum la a şasea ediție în Suedia şi fusese de asemenea publicată în norvegiană, germană şi engleză şi era pe cale să apară în franceză. Succesul vânzărilor era de neînțeles, pentru că istoria era deja arhicunoscută şi fusese publicată în nenumărate ziare.
- Lista noastră de titluri poate că nu-i chiar dramatic de mare, spuse precaut Mikael. Până şi Dag Svensson schiță un zâmbet.
- Am înțeles asta. Dar aveți o editură.
- Există edituri mai mari, constată Mikael.
- Fără îndoială, aprobă şi Erika Berger. Dar, timp de un an întreg am tot discutat dacă e cazul să începem cu o producție de carte de nişă, paralel cu activitatea noastră obişnuită. Am discutat asta în două rânduri cu consiliul de conducere şi toate părerile au fost pozitive. Ne gândim la o listă foarte scurtă – trei, patru cărți pe an – care, în mare, trebuie să fie reportaje pe diferite subiecte. Produse tipice de jurnalism, cu alte cuvinte. Aceasta este o carte potrivită pentru început.
- Trafic de femei, spuse Mikael Blomkvist. Povesteşte.
- Am cercetat subiectul timp de patru ani de zile. Am ajuns la tema aceasta prin partenera mea – se numeşte Mia Bergman, este criminolog şi cercetările ei se înscriu în acest domeniu. A lucrat mai demult în Consiliul pentru Prevenirea Delictelor şi a realizat o anchetă asupra legislației privind comerțul cu sex.

- Am întâlnit-o, exclamă spontan Malin Eriksson. Am făcut un interviu cu ea acum doi ani, când prezentase un raport comparativ despre cum sunt tratați femeile şi bărbații de către tribunale.
Dag Svensson aprobă zâmbind.
- Şi care a provocat mari discuții, spuse el. Dar în ultimii cinci, şase ani ea s-a ocupat şi de traficul de femei. Aşa ne-am cunoscut. Eu lucram la un material despre comerțul cu sex pe Internet şi am primit informația că ea ştie ceva despre asta. Şi chiar ştia. Pe scurt, am început să lucrăm împreună, eu ca jurnalist şi ea în calitate de cercetător, şi, în timp, am început să ne întâlnim şi altfel, iar acum un an ne-am mutat împreună. Face un doctorat şi îşi va susține teza în primăvară.
- Prin urmare, scrie o teză de doctorat despre… şi tu?
- Eu scriu o versiune populară a tezei, plus propria mea investigație. Şi o versiune scurtă, sub forma unui articol, pe care a primit-o Erika.
- OK, lucrați în tandem. Care este povestea?
- Avem un guvern care a introdus o lege dură privind cumpărarea de servicii sexuale. Avem polițişti care trebuie să vegheze la aplicarea legii şi tribunale care trebuie să-i condamne pe autorii de delicte sexuale – noi îi numim pe clienți delincvenți sexuali, pentru că au săvârşit delictul de a cumpăra sex – şi avem mass-media care scriu texte moralist-indignate despre subiect şi aşa mai departe. În acelaşi timp, Suedia este una dintre cele mai mari consumatoare pe cap de locuitor de prostituate provenite din Rusia şi republicile baltice.
- Şi tu poți proba acest lucru?
- Nu este niciun secret. Subiectul este departe de a fi nou. Ceea ce este nou însă este că noi am interogat o duzină de micuțe Lilja 4-ever[1]. Cele mai multe au 15–20 de ani; au trăit în mizerie în diferite state din Est şi au fost momite în Suedia cu promisiuni că vor obține diferite slujbe, dar au căzut în ghearele unei mafii de comerț cu sex, complet lipsită de scrupule. Unele dintre experiențele prin care au trecut fetele acestea fac ca *Lilja 4-ever* să pară un film de divertisment pentru familie. Sau, mai bine zis, eu cred că tot ceea ce au trăit copilele acelea nu poate fi descris într-un film.
- OK.
- Pe asta se concentrează, ca să spun aşa, teza Miei. Dar nu cartea mea.
Toți aşteptau atenți.
- Mia a intervievat fetele. Eu am localizat furnizorii şi cercul de clienți.
Mikael zâmbi. Până acum nu-l mai întâlnise pe Dag Svensson, dar dintr-odată simți că era tocmai soiul acela de jurnalist care îi plăcea lui, şi care ştia să păstreze esențialul într-un story. Pentru Mikael, regula de aur a jurnalisticii era că întotdeauna existau responsabili. *The bad guys.*
- Ai găsit fapte interesante?
- Spre exemplu, pot dovedi cu documente că un funcționar de la Departamentul Justiției, care a lucrat la elaborarea legii cumpărării de servicii sexuale, a folosit cel puțin două fete venite aici prin intermediul filierelor mafiei sexuale. Una din fete avea 15 ani.
- Hopa!
- Lucrez la acest story de doi ani. Cartea va conține studii asupra unor clienți, luați ca exemplu. Printre ei se află trei polițişti, dintre care unul lucrează la Säpo[2] şi unul la poliția de moravuri. Există cinci avocați, un procuror şi un judecător. Se mai află, de asemenea, trei ziarişti, dintre care unul a scris mai multe texte despre comerțul cu sex. În viața particulară, se dedă fanteziilor sexuale cu violarea unei prostituate adolescente din Tallin… şi în cazul respectiv nu este vorba de un joc sexual consimțit. Am de gând să le dau numele. Am o documentație de fier.
Mikael Blomkvist fluieră uşor. Apoi, încetă să zâmbească.

- Pentru că am devenit din nou editor coordonator, vreau să trec sub lupă toată documentația, spuse el. Ultima oară când am fuşerit-o cu controlul surselor, am făcut trei luni de puşcărie.
- Dacă vreți să publicați articolul, veți primi toată documentația pe care o doriți. Dar pun o condiție vânzării acestui story către revista *Millennium.*
- Dag vrea ca noi să-i publicăm şi cartea, spuse Erika Berger.
- Exact. Vreau ca aceasta să vină ca o bombă, şi în momentul de față *Millennium* este cea mai credibilă şi colțoasă revistă din țară. Mi-e greu să cred c-ar mai fi şi alte edituri care să îndrăznească să publice o carte de felul acesteia.
- Aşa că, fără carte, niciun articol, rezumă Mikael.
- Cred că sună foarte bine, spuse Malin Eriksson, căreia i se adăugă mormăitul aprobator al lui Henry Cortez.

---

[1] *Lilja 4-ever:* filmul suedez din 2002 care descrie cu un realism brutal soarta micuţei emigrante rusoaice Lilja, silită să se prostitueze în Suedia.
[2] Poliţia securităţii statului.

- Articolul şi cartea sunt două lucruri diferite, zise Erika Berger. În primul caz, Mikael e editor coordonator. În ceea ce priveşte editarea cărţii, autorul este responsabil de conţinut.
- Ştiu, spuse Dag Svensson. Nu sunt deloc îngrijorat. În momentul în care va fi publicată cartea, Mia va face o reclamaţie la poliţie, cu numele persoanelor pe care le dau în carte.
- O să fie iadul pe pământ, remarcă Henry Cortez.
- E numai jumătate de story, spuse Dag Svensson. Am cercetat totodată câteva reţele care câştigă bani din comerţul cu sex. Prin urmare, este vorba de criminalitate organizată.
- Şi ce-ai găsit?
- Asta e partea cea mai tragică. Mafia prostituţiei este o bandă sordidă de nemernici. Nu ştiu exact la ce mă aşteptam când am început această cercetare, dar într-un fel fuseserăm făcuţi să credem – sau, cel puţin, eu fusesem făcut să cred – că „mafia” este o bandă frumos colorată de tipi din vârful societăţii care se plimbă de colo-colo în maşini de lux. Cred că multe filme americane au contribuit la imaginea asta. Istoria ta despre Wennerström – Dag Svensson îi aruncă o privire lui Mikael Blomkvist – a arătat că lucrurile chiar pot să fie aşa. Dar Wennerström constituia într-un fel excepţia. Ceea ce am găsit eu este o bandă de brute sadice care abia pot citi şi scrie şi care sunt complet idioţi când vine vorba de organizare şi strategie. Tipii ăştia au legături cu bikerii[1] şi cu nişte cercuri ceva mai bine organizate, dar, în general, o gaşcă de idioţi conduce comerţul cu sex.
- Lucrul ăsta reiese clar din articolul tău, spuse Erika Berger. Avem legi, un corp de poliţie şi o justiţie, finanţate cu milioane de coroane scoase din buzunarul contribuabililor în fiecare an şi care ar trebui să se ocupe cu lichidarea acestui comerţ… şi ei nu reuşesc să-i vină de hac unei găşti de idioţi.
- Nu e decât un atac continuu la drepturile omului şi fetele despre care e vorba se află atât de jos pe scara socială, încât ele nu sunt interesante în niciun fel din punct de vedere juridic. Ele nu votează. Abia dacă ştiu suedeza, cu excepţia vocabularului de care au nevoie ca să încheie o afacere. 99,99 la sută din toate delictele legate de prostituţie nu sunt niciodată semnalate poliţiei şi încă şi mai rar ajung într-o sală de tribunal. Acesta este probabil cel mai mare aisberg din criminalitatea suedeză. Gândiţi-vă că un furt de bancă ar fi tratat la fel de nonşalant – acest lucru este inimaginabil. Concluzia mea este, din păcate, că această activitate n-ar putea continua nici măcar o singură zi dacă justiţia nu ar fi *contra* încetării ei. Abuzuri sexuale asupra adolescentelor din Tallin şi Riga nu sunt chestiuni prioritare. O curvă e o curvă. Asta intră în sistem.
- Şi fiecare nemernic ştie acest lucru, zise Monika Nilsson.
- Atunci, ce spuneţi? întrebă Erika Berger.
- Mie îmi place ideea, zise Mikael Blomkvist. Ne expunem cu acest story, dar tocmai asta a fost orientarea revistei *Millennium* odinioară.
- Uite de ce lucrez la ziarul ăsta. Responsabilul de apariţie mai trebuie să facă şi el din timp în timp câte un salt periculos, spuse Monika Nilsson.
Toţi în afară de Mikael Blomkvist începură să râdă.
- El a fost singurul ţicnit care a acceptat postul, spuse Erika Berger. Deci, o scoatem în mai. Şi, în acelaşi timp, iese şi cartea ta.
- Cartea e gata? întrebă Mikael.
- Nu. Am un sinopsis, dar cartea propriu-zisă e doar pe jumătate scrisă. Dacă sunteţi de acord să publicaţi cartea şi-mi daţi un avans, am să lucrez la ea cu normă întreagă. Investigaţia este aproape gata. Ceea ce rămâne sunt câteva lucruri marginale de completat – de fapt, doar confirmarea a ceea ce eu deja ştiu – şi trebuie să mai fac confruntările cu „clienţii” pe care-i execut în carte.
- Procedăm ca în cazul cărţii despre Wennerström. Durează o săptămână să se facă *layout*-ul – Christer Malm aprobă din cap – şi două să se tipărească. Confruntările le facem în martie şi în aprilie, iar rezumatul de 15 pagini de text este ultimul lucru care se va scrie. Prin urmare, vrem să avem manuscrisul complet terminat pe 15 aprilie, ca să putem trece prin toate sursele.
- Cum facem cu contractul şi restul?
- N-am întocmit niciodată un contract pentru o carte şi trebuie să discut cu avocatul nostru.
Erika Berger se încruntă.
- Dar eu propun o angajare pe proiect timp de patru luni, din februarie până în mai. Însă noi nu plătim salarii extraordinare.
- Pentru mine este OK. Am nevoie de un salariu de bază, ca să mă concentrez pe text tot timpul.
- În general, regula este fifty-fifty din câştigul cărţii, după ce s-au plătit cheltuielile. Cum ţi se pare?
- Al naibii de bine, spuse Dag Svensson.

[1] Biker: motociclist din vreunul din cluburile cunoscute.

- Împărţirea sarcinilor, zise Erika Berger. Malin, vreau ca tu să fii redactorul responsabil cu planificarea numărului tematic. Va deveni sarcina ta principală, de la începutul lunii viitoare; lucrezi împreună cu Dag Svensson şi redactezi manuscrisul. Lottie, asta înseamnă că vreau să te am pe tine secretar temporar de redacţie în perioada martie-mai. Începi să lucrezi cu normă întreagă, iar Malin şi Mikael te vor ajuta, în măsura în care au timp.
Malin Eriksson aprobă.
- Mikael, vreau ca tu să fii redactorul cărţii. Ea privi spre Dag Svensson:
- Mikael nu vrea să recunoască, dar scrie remarcabil şi e un redactor grozav de bun, iar în plus, se pricepe la investigaţii. Va cerceta prin fiecare silabă a cărţii tale cu microscopul. O să se arunce ca uliul pe fiecare detaliu. Sunt măgulită de faptul că vrei să publici cartea la noi, dar avem nişte probleme speciale aici, la *Millennium.* Avem o mulţime de duşmani care nu vor altceva decât să ne facem de râs. Când ne expunem, publicând ceva, lucrul acela trebuie să fie impecabil sută la sută. Nu ne dă mâna să facem altfel.
- Nici eu n-aş vrea să fie altfel.
- Foarte bine. Dar o să te descurci să ai pe cineva care îţi priveşte tot timpul peste umăr şi te critică la sânge, toată primăvara?
Dag Svensson rânji, privindu-l pe Mikael:
- Te rog, poţi să începi. Mikael dădu aprobator din cap.
- Dacă va fi un număr tematic, va trebui să avem mai multe articole. Mikael, aş vrea să scrii despre partea economică a comerţului cu sex. De cât de mulţi bani e vorba, anual? Cine câştigă din prostituţie şi unde ajung banii? Se poate dovedi că o parte din bani ajunge în casieria statului? Monika, vreau ca tu să te ocupi de abuzurile sexuale, în general. Vorbeşte cu centrele pentru protecţia femeilor[1] şi cu cercetători în domeniu, medici şi autorităţi. Voi doi, plus Dag, veţi scrie textele de bază. Henry, aş vrea să avem un interviu cu Mia Bergman, şi Dag nu-l poate face. Portret: cine este, ce anume cercetează şi la ce concluzii a ajuns. Pe urmă, vreau să te ocupi de câteva cazuri din registrele poliţiei. Christer – fotografii. Nu ştiu cum pot fi toate acestea ilustrate. Gândeşte-te!
- Este probabil tema cel mai uşor de ilustrat. *Arty*[*]. Nu-ţi face probleme.
- Aş vrea să adaug ceva, spuse Dag Svensson. Există câţiva poliţişti care fac o treabă grozav de bună. Ar putea fi o idee să intervievăm pe vreunul dintre ei.
- Ai nume? întrebă Henry Cortez.
- Şi numere de telefon, răspunse Dag Svensson.
- Bine, aprobă Erika Berger. Tema pentru numărul din mai va fi deci comerţul cu sex. Va trebui să reiasă că traficul de femei este un delict împotriva drepturilor omului şi că aceşti criminali vor trebui scoşi la lumină şi trataţi la fel ca oricare criminal de război sau ca escadroanele morţii, ori ca alţi torţionari. Şi acum, la treabă!5

Miercuri 12 ianuarie – vineri 14 ianuarie

Când Lisbeth Salander a urcat spre clădirile centrului de recuperare de la Äppelviken, după un an şi jumătate, locurile îi păreau cu totul străine. De la vârsta de 15 ani vizitase de câteva ori pe an spitalul unde mama ei fusese internată, după ce se întâmplase Tot Răul. Cu toate că vizitele erau rare, Äppelviken devenise un punct stabil în existenţa Lisbethei. Era locul în care mama ei îşi petrecuse ultimii zece ani din viaţă şi unde, în cele din urmă, se sfârşise, la numai 43 de ani, după o ultimă hemoragie cerebrală fatală.
Se numea Agneta Sofia Salander. Ultimii paisprezece ani din viaţă îi fuseseră marcaţi de repetate hemoragii cerebrale care o făcuseră incapabilă să aibă grijă de ea însăşi şi să îndeplinească rutinele cotidiene. În unele perioade, era incapabilă să comunice şi îi venea greu s-o recunoască pe Lisbeth.
Gândul la mama sa îi provoca întotdeauna lui Lisbeth o senzaţie de neputinţă şi de beznă adâncă. În anii adolescenţei, hrănise mult timp fantezii despre însănătoşirea mamei şi despre posibilele relaţii între ele două. Raţional însă, ştiuse că asta nu se va întâmpla niciodată.
Mama ei fusese scundă şi subţire, dar în niciun caz anorectică, aşa cum părea Lisbeth. Dimpotrivă, fusese o femeie frumoasă şi bine proporţionată. Exact ca sora lui Lisbeth.
Camilla.
Lisbeth nu se gândea cu plăcere la sora ei.
I se părea o adevărată ironie a sorţii că ea şi sora ei erau atât de dramatic deosebite. Erau gemene, născute într-un răstimp de douăzeci de minute.
Lisbeth era prima. Camilla era frumoasă.

---

[1] Kvinnojouren – serviciu special care primeşte femei persecutate de soţi şi iubiţi, asigurându-le domiciliu şi hrană.
[*] În engl. în orig. – artistic.

Erau aşa de diferite, că părea greu de crezut că au crescut în acelaşi uter. Dacă n-ar fi fost ceva greşit în codul lui Lisbeth, atunci ar fi fost şi ea la fel de strălucitor de frumoasă cum era Camilla.
Şi, probabil, la fel de idioată.
De când erau mici, Camilla fusese extravertită, populară şi plină de succese la şcoală. Lisbeth fusese tăcută, retrasă şi rareori răspundea la întrebările profesorilor, ceea ce se oglindea în diferenţa dramatică a notelor. Încă din şcoala primară, Camilla se distanţase de Lisbeth atât de mult, încât nici nu mai mergeau pe acelaşi drum la şcoală. Învăţătorii şi colegii observaseră că cele două fetiţe nu-şi vorbeau niciodată şi nu stăteau niciodată împreună. Din clasa a treia, Camilla se depărtase atât de tare, că urmaseră clase paralele. După ce împliniseră 12 ani şi Tot Răul se întâmplase, crescuseră în familii diferite. După ce împliniseră 17 ani, nu se mai văzuseră şi ultima lor întâlnire se terminase cu un ochi vânăt pentru Lisbeth şi o buză umflată pentru Camilla. Lisbeth nu mai ştia unde se află Camilla şi nu făcuse niciun efort ca s-o caute.
Nu exista niciun fel de dragoste între surorile Salander.
În ochii lui Lisbeth, Camilla era ipocrită, stricată şi uşor de manipulat. Şi totuşi, Lisbeth fusese declarată de tribunal ca anormală.
Opri maşina în parcarea pentru vizitatori şi îşi închise la toţi nasturii geaca veche, înainte de a merge prin ploaie până la intrarea principală. Rămase lângă o bancă din parc şi privi în jur. Exact în locul acela, chiar pe această bancă, în urmă cu 18 luni o văzuse pe mama sa pentru ultima oară. Făcuse o vizită neaşteptată la Äppelviken, atunci când era pe drum spre nord, ca să-l ajute pe Mikael Blomkvist la vânarea unui ucigaş în serie bine organizat, dar complet nebun. Mama ei fusese neliniştită şi nu păruse s-o recunoască pe Lisbeth, şi totuşi nu voia s-o lase să plece. O ţinea strâns de mână, privindu-şi fiica cu ochi rătăciţi. Lisbeth se grăbea. Se desprinsese din strânsoare, îşi îmbrăţişase mama şi se grăbise la motocicletă, ca să plece mai departe.
Directoarea de la Äppelviken, Agnes Mikaelsson, părea bucuroasă că o vede pe Lisbeth. O salută prietenos şi o însoţi până la magazie, de unde luară o cutie de carton. Lisbeth o ridică. Abia de cântărea vreo două kilograme şi nu cuprindea cine ştie ce avere.
- Nu ştiam ce să fac cu lucrurile mamei tale, spuse Mikaelsson. Dar simţeam că tu te vei întoarce într-o zi.
- Am fost plecată din ţară, răspunse Lisbeth.
Îi mulţumi pentru că păstraseră cutia, o duse până la maşină şi părăsi pentru ultima oară centrul de recuperare din Äppelviken.

Lisbeth a fost înapoi, în Mosebacke, puţin după prânz şi duse cutia cu lucrurile mamei sale în apartament.
Când deschise uşa de la intrare, văzu trecând încet prin faţă o maşină de poliţie. Rămase pe loc, cercetând atent prezenţa autorităţii în faţa casei ei, dar pentru că poliţiştii nu dădeau semne că vor să treacă la atac, îi lăsă în pace.
În timpul după-amiezii, vizită magazinele H&M şi KappAhl, cumpărându-şi o nouă garderobă. Îşi luă o grămadă de haine de bază, pantaloni, jeanşi, maiouri şi şosete. Hainele costisitoare de firmă n-o interesau, dar simţea totuşi o anumită plăcere să-şi poată cumpăra deodată o jumătate de duzină de jeanşi, fără să clipească. Cea mai extravagantă achiziţie o făcu la magazinul Twilfit, unde îşi procură o mare cantitate de sutiene şi chiloţi asortaţi. Erau marfă obişnuită, dar, după o jumătate de oră de căutări jenate, dădu peste un set pe care-l considera „sexy”, sau poate chiar „porno” şi pe care înainte nu l-ar fi cumpărat în niciun caz. Când îşi puse seara setul pe ea, se simţi peste măsură de ridicolă. Ceea ce vedea în oglindă era o fată tatuată, într-o costumaţie grotescă. Le scoase de pe ea şi le aruncă la gunoi.
Îşi cumpără de la „Din Sko” încălţări groase de iarnă şi două perechi mai uşoare, de interior. Pe urmă, cumpără dintr-un impuls nestăpânit o pereche de cizme negre cu toc înalt, care o făceau cu câţiva centimetri mai înaltă. Îşi mai procură şi o jachetă călduroasă de iarnă, de antilopă maro.
Cără acasă cumpărăturile, puse de cafea şi pregăti sendvişuri, înainte de a se duce să lase maşina împrumutată. Se întoarse pe jos acasă şi rămase restul serii pe pervazul ferestrei în întuneric, privind apa mării.

Mia Bergman, doctorand în criminalistică, tăie plăcinta cu brânză în felii pe care le decoră cu câte o porţie de îngheţată de zmeură. Îi servi mai întâi pe Erika Berger şi pe Mikael Blomkvist, apoi puse pe masă farfuriile de desert şi pentru Dag Svensson şi ea. Malin Eriksson refuzase hotărâtă desertul şi se mulţumea cu cafea într-o ceaşcă ciudată, de porţelan vechi, cu flori.
- A fost serviciul bunicii, spuse Mia Bergman, când o văzu pe Malin admirând ceaşca.

- Se teme grozav să nu se spargă vreo ceaşcă, o pârî Dag Svensson. Îl scoate doar când avem musafiri deosebit de importanţi.
Mia Bergman zâmbi.
- Am crescut la bunica şi serviciul este cam tot ce am de la ea.
- Sunt foarte frumoase, spuse Malin. În ceea ce mă priveşte, în bucătăria mea e sută la sută marfă IKEA.
Lui Mikael Blomkvist nu-i păsa de ceşti, în schimb cerceta cu un ochi atent farfuria din faţa lui. Se gândea c-ar fi cazul să dea drumul la curea, iar Erika Berger îi împărtăşea în mod evident opinia.
- Doamne, Dumnezeule, ar fi trebuit să mă abţin şi eu de la desert, spuse ea, cerându-şi din priviri scuze faţă de Malin, înainte să apuce linguriţa cu un gest hotărât.
De fapt, fusese programată o simplă după-amiază de lucru pentru ca, pe de o parte, să confirme colaborarea lor, iar pe de alta, să planifice numărul tematic al revistei. Dag Svensson propusese să se întâlnească la el acasă, la o gustare şi Mia Bergman le oferise cel mai bun pui în sos picant pe care Mikael Blomkvist îl mâncase vreodată. La cină băuseră două sticle de vin roşu spaniol robust, iar la desert Dag Svensson întrebase dacă vreunul dintre ei era interesat de un pahar de Tullamore Dew. Numai Erika Berger fusese suficient de proastă ca să refuze, şi Svensson adusese paharele.
Dag Svensson şi Mia Bergman locuiau într-un apartament de două camere, în Enskede. Se vedeau de ceva vreme, dar de un an se hotărâseră să se mute împreună.
Se adunaseră la şase seara şi când fu servit desertul era deja opt şi jumătate, iar până atunci nu fusese spusă o vorbă despre adevăratul motiv al întâlnirii. În schimb, Mikael Blomkvist descoperise că-i plăcea şi Dag Svensson, şi Mia Bergman şi că se simţea foarte bine în compania lor.
Erika a fost cea care, în cele din urmă, a condus conversaţia spre subiectul pentru care veniseră acolo. Mia Bergman aduse o copie a tezei ei şi o puse pe masă, în faţa Erikăi. Avea un titlu cel puţin ironic – *From Russia with Love* –, ceea ce, în mod evident, trimitea la romanele din anii şaptezeci cu 007 ale lui Ian Fleming. Subtitlul era *Trafic de carne vie, crimă organizată şi măsuri luate de autorităţi.*
- Trebuie să faceţi deosebire între teza mea şi cartea pe care o scrie Dag, spuse Mia. Cartea lui este o versiune agitatorică, polarizată pe cei care se ocupă cu traficul de femei. Teza mea este statistică, studii de teren şi o analiză a felului în care societatea şi tribunalele tratează victimele.
- Fetele, adică.
- Da, e vorba de fete tinere, de obicei între 15 şi 20 de ani, din clasa de jos, lipsite de educaţie. Sunt fete care adesea provin din familii cu probleme şi care nu rareori au fost victime ale unui abuz de o formă sau alta, deja din copilărie – un motiv al venirii lor în Suedia este, de bună seamă, că cineva le-a momit aici cu o grămadă de minciuni.
- Cei care fac comerţ cu sex.
- În acest sens, în teza mea există un fel de perspectivă a diferenţei de gen. Rareori vreun cercetător a stabilit aşa de clar diferenţa de roluri între cele două sexe: femeile – victime; bărbaţii – călăi. Cu excepţia câtorva cazuri rare de femei care au profituri din comerţul cu sex, nu există nicio altă formă de criminalitate în care chiar rolurile masculin-feminin să fie premisa crimei. De asemenea, nu există nicio altă formă de criminalitate în care acceptarea socială să fie atât de mare şi în care societatea să facă aşa de puţin pentru a stăvili delictele.
- Dacă am înţeles exact, cu toate acestea, Suedia are o legislaţie destul de dură împotriva traficului de femei şi comerţului cu sex, spuse Erika.
- Nu mă face să râd. Câteva sute de fete – nu există o statistică exactă – sunt anual transportate în Suedia pentru a sluji drept prostituate, ceea ce trebuie tradus cu a-şi abandona trupul unor violuri sistematice. De când a fost introdusă legea împotriva traficului de femei, ea nu a fost utilizată de justiţie decât de câteva ori. Prima dată, în aprilie 2003, împotriva acelei bătrâne nebune, patroană de bordel, care făcuse o operaţie de schimbare de sex. Şi care, bineînţeles, a fost achitată.
- Aşteaptă, eu aveam impresia că a fost condamnată?
- Ca patroană de bordel, da. Dar ea a fost achitată de acuzaţia de trafic de femei. Fetele care fuseseră victime erau martore la proces, dar ele se întorseseră în republicile baltice. Oficialităţile au încercat să le convingă să vină la proces, pe urmă le-au căutat cu Interpolul. După luni de urmăriri, s-a constatat că nu mai puteau fi găsite.
- Ce s-a întâmplat cu ele?

- Nimic. Programul TV *Insider*[1] a reluat ancheta şi a trimis o echipă la Tallin. Reporterilor le-a trebuit doar o după-amiază ca să regăsească două dintre fete, care locuiau acasă la părinţii lor. Cea de-a treia plecase în Italia.
- Cu alte cuvinte, poliţia din Tallin nu este deosebit de eficientă.
- După aceea, am avut câteva condamnări, dar în general era vorba fie de persoane care fuseseră prinse pentru alte delicte, fie fuseseră aşa de idioate, că era imposibil să scape. Această lege este doar cosmetică. Ea nu poate fi folosită.
- OK.
- Problema este că, în acest caz, delictele sunt viol grav, adesea în combinaţie cu vătămare corporală, lovire gravă şi ameninţare cu moartea, în unele cazuri completate cu sechestrare de persoană, adăugă Dag Svensson. Aceasta e viaţa de zi cu zi pentru multe din fetele care, îmbrăcate cu fuste mini şi puternic fardate, sunt transportate în cine ştie ce vilă de la marginea oraşului. Problema este că fetele nu au de ales. Ori se duc şi se regulează cu boşorogi scârboşi, ori riscă să fie bătute şi torturate de proxenetul lor. Nu pot fugi – nu ştiu limba, nu cunosc legile şi regulile şi nu ştiu cui să se adreseze. Nu pot pleca acasă. Una din primele măsuri este să le ia paşapoartele şi, ca în cazul cu patroana de bordel, pot fi chiar închise într-un apartament.
- Parcă ar fi sclavie. Fetele astea câştigă şi ele ceva?
- Da, da, răspunse Mia Bergman. Ca pansament pe rană, primesc o bucăţică din prăjitură. De regulă, lucrează câteva luni, înainte de a putea pleca din nou acasă. Pot avea cu ele o sumă serioasă – 20 000 până la 30 000, ceea ce în valută rusească reprezintă o mică avere. În schimb, adesea au dobândit dependenţă de alcool sau droguri, şi un stil de viaţă care face ca banii să se isprăvească repede. Din această cauză, sistemul funcţionează: după o vreme, vin iar ca să lucreze şi se întorc, ca să spun aşa, de bunăvoie la torţionarul lor.
- Care este cifra de afaceri anuală? întrebă Mikael. Mia Bergman îi aruncă o privire lui Dag Svensson şi medită o clipă înainte de a răspunde:
- E greu să se dea un răspuns corect la această întrebare. Am calculat în toate felurile, dar multe din cifrele noastre rămân până la urmă doar estimative.
- Cu aproximaţie.
- OK, ştim că, de exemplu, patroana de bordel – cea care a fost condamnată pentru proxenetism, dar a fost achitată –, într-o perioadă de doi ani, strânsese aici 35 de femei din Est. Rămâneau între câteva săptămâni şi câteva luni. La proces, a reieşit că în aceşti doi ani ele au adus mai mult de două milioane de coroane. Am calculat că o fată aduce aproape 60 000 de coroane pe lună, din care trebuie scăzuţi 15 000 pentru cheltuieli diverse – deplasări, haine, locuinţă etc. Nu este o viaţă de lux, şi adesea sunt obligate să împartă un apartament pus la dispoziţie de traficanţi. Din cele 45 000 de coroane rămase, organizaţia ia între 20 000 şi 30 000. Şeful organizaţiei bagă în buzunar jumătate, să spunem 15 000, şi împarte restul la angajaţii săi – şoferi, bătăuşi şi alţii. Fata primeşte 10–12 mii.
- Şi pe lună…?
- Să spunem că o organizaţie are două sau trei fete care lucrează. Asta înseamnă că ele aduc aproape 200 000 pe lună. Fiecare organizaţie e alcătuită, în medie, din două, trei persoane, care trebuie să trăiască din asta. Cam aşa arată economia violului.
- Şi despre câţi bani este vorba… Vreau să spun, la un calcul general?
- Poţi considera că în fiecare moment se află în jur de o sută de fete în activitate, care, într-un fel sau altul, sunt victime ale traficului cu femei. Asta înseamnă că cifra de afaceri totală, pe întreaga Suedie, ajunge în fiecare lună la mai mult de 6 milioane de coroane şi deci, pe an, undeva în jur de 70 de milioane de coroane. Este vorba doar de fetele care sunt victime ale traficului de carne vie.
- Par sume neînsemnate.
- Sunt neînsemnate, de fapt. Dar pentru a strânge aceste sume modeste, trebuie ca o sută de fete să fie violate. Asta mă scoate din minţi.
- Nu vorbeşti ca un cercetător obiectiv. Dar, dacă trebuie trei tipi la o fată, asta înseamnă că între cinci sute şi şase sute de oameni îşi umplu buzunarele în felul acesta.
- Mai puţin, după toate probabilităţile. Aş spune, cam trei sute.
- Pare o problemă de nerezolvat, zise Erika.
- Noi votăm legi şi ne indignăm în presă, dar practic nimeni n-a discutat cu o prostituată din fostul bloc de est şi nu are habar de felul ei de viaţă.
- Cum funcţionează asta? Vreau să spun, în practică. Trebuie să fie dificil să pui mâna pe o fată de 16 ani din Tallin, fără ca nimeni să nu observe, zise Mikael.

[1] „Dinăuntru”: foarte cunoscut program al televiziunii suedeze, axat pe anchetarea unor probleme sociale şi de criminalitate „fierbinţi”.

- Când am început să fac studiul, credeam că este vorba despre o activitate extrem de bine organizată, vreo formă de mafie profesionistă, care transportă peste graniță fetele, într-un fel mai mult sau mai puțin elegant.
- Dar nu este aşa? întrebă Malin Eriksson.
- Activitatea este organizată, dar cu timpul am înțeles că, în fapt, e vorba de multe grupuri mici şi destul de prost organizate. Trebuie uitate costumele Armani şi maşinile sport – organizația de mijloc are trei membri, jumătate ruşi sau baltici, şi jumătate suedezi. Imaginați-vă un şef de organizație: are 40 de ani, stă în maiou, bea bere şi se scarpină în buric. Nu are nicio educație, şi în unele privințe poate fi considerat drept un retardat social, care a avut probleme întreaga lui viață.
- Romantic!
- Are despre femei o concepție demnă de epoca de piatră. E violent în mod recunoscut, adesea beat şi sparge dinții oricui îndrăzneşte să protesteze. Există un clasament strict în bandă şi colaboratorilor lui le este adesea frică de el.

Transportul cu mobilele de la IKEA a sosit după trei zile, la ora nouă şi jumătate dimineața. Doi tipi lați în spate au dat mâna cu blonda Irene Nesser, care vorbea cu un accent nostim, norvegian. Pe urmă, au făcut naveta cu liftul subdimensionat şi au petrecut ziua montând mese, dulapuri şi paturi. Erau de o eficiență impresionantă şi păreau să fi făcut de multe ori treaba asta. Irene Nesser a coborât în halele din Södermalm şi a cumpărat mâncare grecească la pachet, invitându-i la prânz.
Băieții de la IKEA au fost gata cu treaba pe la cinci după-amiaza. După ce au plecat, Lisbeth Salander şi-a scos peruca şi a început să rătăcească singură prin apartament, întrebându-se dacă avea să se simtă bine în noua ei casă. Masa din bucătărie părea prea elegantă ca să fie în stilul ei. În camera de lângă bucătărie, cu intrare şi din hol, şi din bucătărie, îşi avea noul living-room, cu canapele moderne şi un grup de fotolii în jurul mesei pentru cafea de lângă fereastră. Era mulțumită cu dormitorul şi s-a aşezat cu precauție pe patul Hemnes, încercându-i arcurile.
A aruncat o privire în odaia de lucru, cu vedere spre mare. *Yes, e eficient. Aici pot să lucrez.*
Totuşi, nu ştia prea bine ce va lucra şi se simțea destul de nemulțumită cu privire la celelalte mobile.
Ei bine, o să vedem ce-o să mai fie.
Lisbeth şi-a petrecut restul serii desfăcând pachetele şi sortând lucrurile. A făcut patul şi a aranjat prosoapele, cearşafurile şi fețele de pernă în dulapul de lenjerie. A desfăcut pungile cu noile ei veşminte, aranjându-le în şifonier. Deşi cumpărase atâtea lucruri, abia dacă a umplut o parte din sertare. A instalat lămpile la locul lor şi a sortat tigăi, veselă şi tacâmuri în dulapurile din bucătărie.
A cercetat cu un ochi critic pereții goi, înțelegând că ar fi trebuit să cumpere postere sau tablouri, sau altceva. Oamenii normali obişnuiesc să aibă asemenea chestii pe pereți. O plantă n-ar fi stricat.
Pe urmă, a desfăcut şi cutiile aduse din Lundagatan, sortând cărți, ziare, tăieturi din presă şi vechile dosare cu materiale de investigație, pe care ar fi trebuit, de fapt, să le abandoneze. Aruncă generoasă maiouri vechi şi ciorapi găuriți. Apoi, găsi un vibrator, încă în cutia originală. Zâmbi strâmb. Fusese un cadou tâmpit de la Mimmi şi uitase cu totul de existența lui, de fapt, nici nu-l probase vreodată. A hotărât să remedieze situația şi l-a pus în suportul lui, pe noptieră.
Pe urmă, redeveni serioasă. *Mimmi.* Simțea mustrări de conştiință. Se văzuse regulat cu Mimmi timp de un an şi pe urmă o părăsise pentru Mikael Blomkvist, fără nicio explicație. Nu-i spusese adio şi nu-i comunicase că avea de gând să părăsească Suedia. Nu-şi luase rămas-bun şi nu spusese o vorbă despre plecarea ei nici lui Dragan Armanski, nici fetelor din Evil Fingers. Probabil credeau că murise, sau poate c-o uitaseră – ea nu fusese niciodată nucleul grupului lor. Era exact ca şi cum ar fi întors spatele la toți şi la toate. Înțelese în clipa aceea că nu-i spusese adio nici lui George Bland, în Grenada şi se întrebă dacă el mai rătăcea, căutând-o pe plajă. Se gândi la ce-i spusese Mikael Blomkvist, că prietenia se bazează pe respect şi încredere. *Îmi neglijez prietenii.* Se întrebă dacă Mimmi se mai afla acolo, undeva şi dacă n-ar trebui să-i dea o veste.
Cea mai mare parte din seara aceea şi o bună parte din noapte şi le-a petrecut sortând hârtiile, în odaia de lucru şi instalându-şi computerele, apoi, navigând pe Internet. A verificat în ce stare se aflau investițiile ei şi a descoperit că era mai bogată decât cu un an în urmă.
A făcut apoi un control de rutină pe computerul avocatului Nils Bjurman, dar nu a găsit nimic interesant în corespondența lui, şi a tras concluzia că se ținea cuminte, la locul lui.

N-a găsit nicio indicație că ar mai fi avut contacte cu clinica din Marsilia. Bjurman părea chiar că-şi redusese activitatea atât profesională, cât şi privată la o stare de-a dreptul vegetativă. Folosea rar e-mailul şi când naviga pe Internet, vizita mai ales site-uri porno.

Abia la două noaptea s-a deconectat. A mers în dormitor şi s-a dezbrăcat, aruncându-şi hainele pe un scaun. Apoi, a trecut în sala de baie. Colțul din apropierea uşii avea oglinzi în unghi, din podea până în tavan. S-a cercetat atent un lung moment. Şi-a privit fața colțuroasă, noii ei sâni şi marele tatuaj de pe spinare. Era frumos, un balaur lung şerpuind, în roşu, verde şi negru, care începea pe umăr şi a cărui coadă subțire continua peste fesa dreaptă, ca să se oprească pe coapsă. În acest an, în care călătorise, îşi lăsase părul să crească până la umeri, dar în ultima săptămână petrecută în Grenada luase într-o zi o foarfecă şi îl tăiase scurt. Încă i se mai zburlea în toate părțile.

Simți deodată că o schimbare fundamentală se întâmplase, sau era pe cale să se întâmple în viața ei. Poate că era pericolul de a dispune dintr-odată de miliarde şi de-a nu mai fi obligată să chibzuiască fiecare ban. Poate era lumea adultă care, în cele din urmă, punea stăpânire pe ea. Sau poate era ideea că moartea mamei însemnase sfârşitul copilăriei sale.

În anul care trecuse, renunțase la cele mai multe dintre piercinguri[1]. În clinica din Genova, un inel care-i străpungea sfârcul fusese înlăturat din motive pur medicale, legate de operație. Apoi, îşi scosese inelul din buza de jos şi în Grenada cel pe care îl avea în vulva stângă – o durea şi nu-şi putea aduce aminte pentru ce îşi făcuse un piercing într-un asemenea loc.

Brusc, deschise gura şi deşurubă tija care-i traversa limba de şapte ani. Puse bețigaşul de argint într-un bol, pe etajera de lângă chiuvetă. Gura îi părea acum goală, în afara celor câteva inele din ureche, nu-i mai rămâneau decât două piercinguri, un inel în sprânceana stângă şi o bijuterie în buric.

În cele din urmă, s-a dus în odaia de culcare, strecurându-se sub cuvertura nouă. Descoperi că patul pe care îl cumpărase era gigantic şi că ea nu ocupa decât o bucăţică din suprafaţa lui. Avea impresia că era culcată la marginea unui teren de fotbal. Şi-a înfăşurat cuvertura în jurul corpului şi a rămas gânditoare un lung moment.

6

Duminică 23 ianuarie – sâmbătă 29 ianuarie

Lisbeth Salander a luat liftul din garaj până la ultimul nivel al imobilului de lângă Slussen pe care îl ocupa firma Milton Security. Deschisese uşa liftului cu o copie-pirat a cheii principale, pe care avusese grijă să pună mâna cu câțiva ani în urmă. Ieşind în coridorul întunecat, şi-a privit automat ceasul. Era 3 şi 10 minute, în dimineața zilei de duminică. Paznicul de noapte se afla la centrala de supraveghere, la etajul 3 şi ea ştia că, după toate probabilitățile, avea să fie singură la etajul cinci.

Ca întotdeauna, era uluită că o firmă de pază avea asemenea lipsuri în propriul sistem de securitate.

Pe culoarul etajului cinci nu se schimbaseră prea multe lucruri de la plecarea ei. Începu prin a-şi vizita propriul birou, un cub mic în spatele unui perete de sticlă, unde o plasase Dragan Armanski. Uşa nu era încuiată. Nu-i luă prea multe secunde ca să constate că absolut nimic nu se schimbase acolo, în afară de faptul că cineva pusese o cutie cu hârtii vechi chiar în fața uşii. Camera avea o masă, un scaun de birou, un coş de hârtii şi un raft gol. „Materialul de birou” consta dintr-un Toshiba PC, vechi din 1997, cu un hard disk amărât.

Lisbeth nu descoperi nimic care să indice că Dragan ar fi lăsat biroul altcuiva. Interpretă asta ca un semn bun, dar era în acelaşi timp conştientă că nu avea prea mare importanță. Cei patru metri pătrați ai încăperii nu puteau fi folosiți într-un scop prea important.

Lisbeth închise uşa şi porni fără zgomot pe culoar, verificând dacă nu cumva vreun noctambul se afla prin apropiere, lucrând în vreun birou. Era singură. Se opri în fața automatului de cafea şi îşi turnă un pahar de plastic cu cappuccino, înainte de a merge în biroul lui Armanski, unde deschise uşa cu cheia falsă.

Ca întotdeauna, biroul acestuia era enervant de ordonat. Dădu roată încăperii, cercetând rafturile bibliotecii, înainte să se aşeze în fața calculatorului şi să-l pornească.

Scoase din buzunarul noii ei haine de antilopă un CD, pe care îl introduse în fanta calculatorului. Porni un program care se numea *Asphyxia 1.3.* Ea însăşi concepuse programul, a cărui singură funcție era să actualizeze noua versiune de Internet Explorer. Programul arăta şi se comporta exact ca versiunea originală, dar era ceva mai mare şi cu o miime de secundă mai încet. Toate configurațiile erau identice cu originalul, inclusiv data instalării. Din noul fişier nu se vedea nicio urmă.

[1] *Piercing:* termen general folosit pentru diferitele găuri din nas, sprâncene etc., la modă printre tineri.

Scrise adresa unui FTP, la un server din Olanda, şi obţinu un meniu. Apăsă pe *copy,* tastă *Armanski/ MiltSec* şi apăsă din nou pe *Enter.* Computerul începu imediat să copieze hard diskul lui Armanski pe serverul din Olanda. Un ceas indica durata procesului, 34 de minute.
În timp ce se făcea transferul, scoase dublura cheii de la biroul lui Armanski, pe care acesta o păstra într-un ghiveci decorativ de pe raftul bibliotecii. Petrecu următoarea jumătate de oră ca să se pună la curent cu dosarele pe care Dragan Armanski le păstra în primul sertar din dreapta al biroului, în care strângea întotdeauna afacerile actuale şi urgente. Când computerul semnală că transferul se terminase, puse la loc dosarele, exact în ordinea în care fuseseră aşezate mai înainte.
Apoi opri computerul, stinse lampa de birou şi luă cu ea paharul gol de cappuccino. Era 4:12 când pătrunse din nou în lift. Părăsi Milton Security în acelaşi fel în care venise.
Pe urmă, se plimbă pe jos până la Mosebacke, se aşeză în faţa computerului propriu şi se cuplă la serverul din Olanda, unde reporni o copie a programului *Asphyxia 1.3.* Când programul intră în funcţiune, pe ecran se deschise o fereastră în care i se cerea să indice hard diskul. Avea vreo patruzeci de variante între care să aleagă şi derulă meniul. Lăsă deoparte hard diskul *NilsEBjurman,* pe care-l deschidea cam la două luni. Se opri o secundă la *MikBlom/laptop* şi *MikBlom/office.* Nu le deschisese de mai mult de un an, şi-i trecu prin minte gândul vag de a le şterge. Din motive de principiu, se hotărî totuşi să le păstreze – de vreme ce piratase o dată computerele, era stupid să piardă informaţia, pentru ca într-o bună zi să fie poate obligată să refacă toată procedura. Acelaşi lucru era valabil şi pentru un icon *Wennerström,* pe care nu-l mai deschisese de mult. Iconul *Armanski/MiltSec* era ultimul creat şi se găsea la urma listei.
Ar fi putut clona hard diskul lui mai demult, dar nu-şi dăduse osteneala s-o facă, pentru că ea lucra la Milton Security şi putea avea acces direct la informaţia pe care Armanski ar fi vrut poate s-o ascundă celorlalţi. Intruziunea în computerul lui nu era rău intenţionată, voia doar să ştie cu ce mai lucra firma şi cum mai stăteau lucrurile. Apăsă şi imediat se deschise un nou folder, intitulat *Armanski HD.* Verifică dacă putea deschide hard diskul şi constată că toate fişierele se aflau la locul lor.
Rămase la computer citind rapoartele lui Armanski, balanţele economice şi poşta electronică, până la şase dimineaţa. La urmă, clătină gânditoare din cap şi închise computerul. Merse la baie şi se spălă pe dinţi, apoi se duse în dormitor unde se dezbrăcă, lăsând să-i cadă hainele pe podea. Se vârî în pat şi dormi până la 12 şi jumătate.

Ultima vineri din ianuarie, consiliul de conducere al revistei *Millennium* avea şedinţa anuală. La această întrunire participa contabilul firmei, un inspector financiar extern şi cei patru asociaţi: Erika Berger (30%), Mikael Blomkvist (20%), Christer Malm (20%) şi Harriet Vanger (30%). Mai fusese convocată şi secretara de redacţie Malin Eriksson, ca reprezentantă a salariaţilor şi a celulei de sindicat de la revistă. Din această celulă sindicală făceau parte, în afară de ea, Lottie Karim, Henry Cortez, Monika Nilsson şi Sonny Magnusson, responsabil cu vânzările de publicitate. Malin participa pentru prima oară la şedinţa consiliului de conducere.
Întrevederea a început la ora 16 şi o oră mai târziu era terminată. O mare parte din timp fusese dedicată bilanţului financiar şi raportului inspectorului financiar. Cei prezenţi au putut constata că *Millennium* avea o economie stabilă, în comparaţie cu criza care lovise firma cu doi ani în urmă. Raportul inspectorului financiar arăta că firma avea de fapt un câştig de 2,1 milioane de coroane, dintre care un milion provenea din încasările de la cartea lui Mikael Blomkvist despre afacerea Wennerström.
La propunerea Erikăi Berger, s-a hotărât ca un milion să fie plasat pentru a servi de tampon în cazul unor crize viitoare, 250 000 de coroane să fie alocate renovării sediului şi cumpărării de noi computere, precum şi altor echipamente tehnice, şi ca 300 000 de coroane să fie alocate unei creşteri de salariu a tuturor angajaţilor, şi unei norme întregi pentru Henry Cortez. Din suma rămasă, s-a propus să se verse câte 50 000 de coroane fiecăruia dintre asociaţi, precum şi un bonus de 100 000, care avea să fie împărţit echitabil între cei patru angajaţi, indiferent dacă aveau normă întreagă sau 50%. Sonny Magnusson, responsabil cu vânzările de publicitate, nu a beneficiat de primă, contractul lui stipulând că lua un procentaj din tarifele pentru spaţiul publicitar, ceea ce făcea adesea să aibă salariul cel mai mare. Propunerea a fost acceptată în unanimitate.
O altă propunere, făcută de Mikael Blomkvist, de a fi micşorat bugetul pentru jurnaliştii independenţi, în favoarea unei alte jumătăţi de normă, a stârnit o scurtă dezbatere. Mikael se gândea la Dag Svensson, care ar fi putut astfel să folosească *Millennium* drept bază pentru activitatea sa independentă şi, pe urmă, să obţină poate o angajare fixă. Propunerea a fost combătută de Erika Berger, care socotea că revista nu se putea descurca fără aportul mai multor ziarişti independenţi. Ea a fost sprijinită de Harriet Vanger, în timp ce Christer Malm s-a

abținut de la vot. S-a hotărât deci ca bugetul pentru ziariştii independenți să rămână neatins, dar să se cerceteze dacă nu s-ar putea tăia alte cheltuieli; toți voiau să-l aibă coleg pe Dag Svensson, cel puțin pentru o bucată de vreme.
După o scurtă discuție despre viitoarele orientări şi proiecte de dezvoltare, Erika Berger a fost realeasă preşedintă a consiliului de administrație pentru anul următor. După care, şedința a fost declarată închisă.
Malin Eriksson nu spusese niciun cuvânt la şedință. Făcuse un calcul în minte şi constatase că angajații aveau să primească un bonus de 25 000 de coroane, prin urmare, mai mult decât un salariu lunar. Nu vedea niciun motiv să se opună deciziei.
Imediat după ce şedința anuală s-a terminat, Erika Berger i-a convocat pe asociați pentru o şedință extraordinară. Asta însemna că Erika, Mikael, Christer şi Harriet rămâneau, iar ceilalți părăseau sala de conferințe. De îndată ce uşa s-a închis în urma lor, Erika a declarat şedința deschisă.
- Avem un singur punct pe ordinea de zi. Harriet, ştii desigur că, potrivit înțelegerii pe care am făcut-o cu Henrik Vanger, participarea lui trebuia să se întindă pe o perioadă de doi ani. Am ajuns acum la punctul în care contractul ia sfârşit. Prin urmare, trebuie să hotărâm ce se va întâmpla cu participarea ta – sau mai bine zis, a lui Henrik.
Harriet aprobă cu un semn din cap.
- Ştim cu toții că participarea lui Henrik a fost un impuls spontan, provocat de o situație specială, spuse Harriet. Acea situație nu mai există. Ce propuneți?
Christer Malm se foi iritat. Era singurul din încăpere care nu ştia exact în ce a constat acea „situație specială". El ştia că Mikael şi Erika îi ascunseseră istoria, dar Erika spusese atunci că era vorba de ceva extrem de personal, care-l privea pe Mikael şi că acesta nu voia cu niciun preț s-o discute. Christer nu era prost şi înțelesese că tăcerea lui Mikael avea de-a face cu Hedestad şi cu Harriet. Mai înțelegea, de asemenea, că nu era nevoie să ştie exact despre ce fusese vorba atunci, ca să ia o hotărâre într-o chestiune de principiu şi-l respecta îndeajuns de mult pe Mikael ca să nu facă un caz din asta.
- Noi trei am discutat situația şi am ajuns la o poziție comună, spuse Erika.
Făcu o pauză, privind-o pe Harriet în ochi.
- Înainte să spunem ce am hotărât, vrem să ştim ce părere ai tu.
Harriet Vanger îi privi pe rând pe Erika, pe Mikael şi pe Christer. Privirea ei întârzie asupra lui Mikael, dar nu putu citi nimic pe fețele lor.
- Dacă vreți să plec, vă costă trei milioane, plus dobânzile, suma pe care familia Vanger a investit-o în *Millennium.* Aveți mijloacele să plătiți? întrebă Harriet cu voce moale.
- Da, avem, îi răspunse Mikael, zâmbindu-i.
El primise cinci milioane de la Henrik Vanger pentru treaba pe care o făcuse pentru bătrânul industriaş. În însărcinarea lui intrase, ironia sorții, şi s-o găsească pe Harriet Vanger.
- În cazul acesta, decizia este în mâinile voastre, spuse Harriet. Contractul stipulează ca voi să puteți recupera partea deținută de Henrik Vanger, începând de astăzi. Dacă eu aş fi făcut contractul, n-ar fi fost niciodată aşa de vag precum cel făcut de Henrik.
- Noi am putea răscumpăra partea ta, dacă tu ai dori s-o vinzi, spuse Erika. Problema este deci să ştim ce ai dori *tu* să faci. Conduci un concern industrial – două concerne, de fapt. Ai vreun interes să-ți pierzi timpul cu ceva aşa de lipsit de importanță ca *Millennium?* Noi ținem şedința consiliului de administrație la fiecare trei luni, şi tu ai venit conştiincioasă la fiecare dintre ele, de când l-ai înlocuit pe Henrik.
Harriet Vanger o privi pe preşedinta consiliului de administrație cu blândețe. Rămase tăcută un lung moment. Apoi răspunse, întorcându-se spre Mikael:
- Din ziua în care m-am născut, am fost proprietară a unor lucruri. Şi mi-am petrecut zilele conducând un concern unde există mai multe intrigi decât într-un roman de dragoste de patru sute de pagini. Când am început să iau parte la şedințele consiliului vostru de administrație, a fost mai mult ca să îndeplinesc o datorie de la care nu mă puteam sustrage. Dar, ştiți ceva – în cele optsprezece luni care au trecut, am descoperit că mă simt mai bine să stau în acest consiliu, decât în toate celelalte consilii la un loc.
Mikael aprobă gânditor. Harriet îşi mută privirea pe Christer.
- *Millennium* este ca o joacă de-a consiliul de administrație. Problemele sunt aşa de mici şi lesne de înțeles şi vizibile! Întreprinderea vrea, desigur, să aibă profit şi să câştige bani – aceasta este o condiție necesară. Dar voi aveți şi un cu totul alt scop – vreți să realizați ceva.
Luă o înghițitură din paharul cu apă minerală şi o fixă cu privirea pe Erika.
- Exact în ce constă acest „ceva", nu ştiu prea bine. Țelul este, pur şi simplu, confuz. Nu sunteți un partid politic sau o organizație sindicală. Nu aveți loialități de respectat, în afară de cele dintre voi. Dar voi scormoniți în lipsurile societății şi vă luați la harță cu mare plăcere cu persoane oficiale care nu vă plac. Deseori vreți să schimbați şi să influențați. Chiar dacă vă

prefaceți că sunteți cinici şi nihilişti, doar propriile voastre considerente morale conduc revista şi, în câteva ocazii, mi-am putut da seama că această morală a voastră este foarte specială. Nu ştiu cum ar putea fi numită, dar *Millennium* are un suflet. Acesta este de fapt singurul consiliu de administrație în care sunt mândră că mă aflu.
Harriet tăcu şi tăcerea dură aşa de mult, că Erika începu să râdă.
- Sună foarte bine. Dar tot n-ai răspuns la întrebare.
- Mă simt bine în compania voastră şi mi-a făcut un bine enorm să fiu aici, în consiliu. Este unul dintre lucrurile cele mai nebuneşti şi mai aiurite cu care am avut de-a face. Dacă vreți să mai fiu cu voi, eu stau cu plăcere.
- OK, spuse Christer. Am discutat lucrurile pe față şi pe dos şi suntem de acord. Rupem contractul şi îți cumpărăm partea.
Ochii lui Harriet se măriră de uimire.
- Vreți să scăpați de mine?
- Când am semnat contractul, eram cu capul pe butuc şi aşteptam securea călăului. Nu aveam nicio alegere. Chiar din momentul acela, am început să numărăm zilele până când aveam să putem răscumpăra partea lui Henrik.
Erika deschise o mapă şi puse pe masă o hârtie, pe care o împinse spre Harriet Vanger, împreună cu un cec, cu exact suma pe care Harriet o spusese. Aceasta aruncă o privire peste contract. Fără o vorbă, luă un stilou de pe masă şi iscăli.
- Aşa, spuse Erika. A fost fără dureri. Vreau să-i mulțumesc lui Henrik pentru timpul pe care l-am petrecut împreună şi pentru aportul lui la *Millennium.* Sper că-i vei transmite toate acestea.
- Îi voi transmite, răspunse Harriet cu o voce albă. Nu arăta cu nimic ce simțea, dar era adânc rănită şi dezamăgită pentru că o lăsaseră să spună că dorea să rămână în conducere şi pe urmă, cu atâta lejeritate, o dăduseră afară. *Era aşa de al dracului de inutil.*
- Şi, în acelaşi timp, aş dori să te întreb dacă eşti interesată de un alt contract, spuse Erika Berger.
Luă un alt teanc de hârtii, punându-le pe masă.
- Am vrea să ştim dacă tu, personal, doreşti să devii coproprietar al revistei *Millennium.* Prețul este exact suma pe care tocmai ai primit-o. Deosebirea din contract este că nu există limite de timp sau clauze de excludere. Tu intri în calitate de coacționar cu drepturi depline, cu aceleaşi răspunderi şi datorii ca şi noi ceilalți.
Harriet înălță din sprâncene.
- De ce a fost nevoie de toată această procedură?
- Pentru că ea trebuia făcută, mai devreme sau mai târziu, spuse Christer Malm. Am fi putut reînnoi vechiul contract, pe câte un an, până la următorul consiliu anual sau până când am fi avut o ceartă mare la conducere, şi te-am fi dat afară. Dar rămânea un contract care putea fi rupt.
Harriet se sprijini în cot şi-l privi cercetătoare. Apoi, îşi mută privirea pe Erika şi pe Mikael.
- Problema e că noi am încheiat contractul cu Henrik dintr-o constrângere economică, spuse Erika. Acum încheiem contractul cu tine, pentru că noi o vrem. Şi, spre deosebire de vechiul contract, n-o să mai fie aşa de uşor să scăpăm de tine în viitor.
- E o foarte mare deosebire pentru noi, spuse şi Mikael, cu voce joasă.
Fu singura lui contribuție la discuție.
- Noi considerăm, pur şi simplu, că tu aduci revistei *Millennium* ceva în plus, în afara garanțiilor economice pe care le implică numele Vanger, spuse Erika Berger. Eşti înțeleaptă şi înțelegătoare şi vii cu soluții constructive. Până acum, te-ai ținut deoparte, ca un musafir în vizită. Dar tu aduci acestei conduceri o stabilitate şi o fermitate pe care noi n-am avut-o niciodată până acum. Cunoşti afacerile. M-ai întrebat odată dacă poți avea încredere în mine, şi eu te-am întrebat cam acelaşi lucru. În momentul acesta, ştim amândouă răspunsul. Îmi place de tine şi am încredere în tine – toți avem. Nu vrem să te avem aici dintr-o obligație, pusă pe hârtie într-un moment de disperare. Vrem să te avem ca partener şi asociat cu parte întreagă.
Harriet trase spre ea contractul, citi atentă fiecare rând, timp de cinci minute. În cele din urmă, ridică ochii.
- Şi toți trei sunteți de acord? întrebă ea.
Trei capete făcură semne de aprobare. Harriet ridică stiloul şi semnă. Împinse înapoi cecul. Mikael îl rupse în bucăți.

Asociații revistei *Millennium* au luat cina la Samirs Gryta[1], pe Tavastgatan. A fost o petrecere liniştită, cu vin bun şi cuşcuş cu miel, ca să sărbătorească noua asociere. Conversația era relaxată şi Harriet Vanger vizibil amețită. Era ca o primă întâlnire, când partenerii ştiu că urmează să se întâmple ceva, dar încă nu e clar ce anume.

[1] „Cratiţa lui Samir".

La ora şapte şi jumătate, Harriet a părăsit restaurantul, scuzându-se că vrea să meargă la hotel, să se bage în pat. Erika Berger trebuia să se ducă la bărbatul ei şi a însoțit-o o bucată de drum. S-au despărțit la Slussen. Mikael şi Christer au mai rămas, pierzând timpul până când Christer s-a scuzat şi el că trebuie să meargă acasă.
Harriet Vanger a luat un taxi până la hotelul Sheraton şi a urcat în camera ei, la etajul şase. S-a dezbrăcat şi a făcut o baie, punându-şi pe urmă halatul hotelului. Apoi, s-a aşezat la fereastră şi a privit spre Riddarholmen. A deschis un pachet de Dunhill şi şi-a aprins o țigară. Fuma cam trei, patru țigări pe zi, ceea ce era aşa de puțin, că aproape se considera nefumătoare şi putea să se bucure de câteva fumuri plăcute, fără mustrări de conştiință.
La ora nouă, cineva a bătut la uşă. A deschis, lăsându-l să intre pe Mikael Blomkvist.
- Nemernicule, a spus ea.
Mikael a zâmbit, sărutând-o pe obraz.
- Un moment, chiar am crezut că aveați de gând să mă dați afară.
- Niciodată n-am fi făcut-o în felul acesta. Înțelegi de ce voiam să schimbăm contractul?
- Da, mi se pare rezonabil.
Mikael i-a desfăcut halatul, punându-i o mână pe sâni şi strângând uşor.
- Nemernicule, repetă ea.

Lisbeth Salander se oprise în fața uşii pe care stătea plăcuța cu numele „Wu”. Văzuse lumină la fereastră, din stradă, şi de partea cealaltă a uşii se auzea muzică. Numele era corect. Trase deci concluzia că Miriam Wu mai locuia încă în garsoniera de pe Tomtebogatan, de lângă piața Sankt Erik. Era vineri seară şi Lisbeth aproape sperase că Mimmi va fi în oraş, distrându-se pe undeva şi că în apartament va fi lumina stinsă. Singura întrebare era dacă Mimmi mai voia să ştie de ea şi dacă mai era singură şi disponibilă.
Sună la uşă.
Mimmi deschise, ridicând uluită din sprâncene. Apoi se sprijini de cadrul uşii, cu o mână în şold.
- Salander. Credeam că ai murit, sau aşa ceva!
- Sau aşa ceva, spuse Lisbeth.
- Ce vrei?
- Există multe răspunsuri la această întrebare. Miriam Wu privi spre casa scării, înainte de a-şi fixa din nou privirea pe Lisbeth.
- Încearcă cu un răspuns.
- Păi, să aflu dacă încă mai eşti singură şi dacă vrei să ai companie în noaptea asta.
Mimmi o fixă uimită câteva secunde, înainte de a izbucni în râs.
- Cunosc o singură persoană care ar putea avea ideea de a-mi suna la uşă după un an şi jumătate de tăcere, întrebându-mă dacă vreau să fac amor cu ea.
- Vrei să plec?
Acum, Mimmi nu mai râdea. Rămase tăcută câteva secunde.
- Lisbeth… Dumnezeule, tu vorbeşti serios! Lisbeth continua să aştepte.
Până la urmă, Mimmi deschise uşa cu un suspin.
- Vino înăuntru. Pot, în orice caz, să te invit la cafea.
Lisbeth o urmă, lăsându-se să cadă pe unul dintre taburetele din colțul pentru mâncat pe care Mimmi îl plasase în hol, chiar lângă uşa de intrare. Garsoniera avea 24 de metri pătrați şi consta dintr-o odaie îngustă şi dintr-un hol destul de mare ca să poată fi mobilat. Bucătăria era un simplu dulap cu plită într-un colț al holului şi Mimmi trăsese până acolo şi apă, cu un furtun care pleca din toaletă.
În vreme ce Mimmi umplea cafetiera cu apă, Lisbeth o privi pe furiş. Mama lui Miriam Wu era din Hong Kong, iar tatăl din Boden. Lisbeth ştia că părinții ei mai erau căsătoriți şi locuiau la Paris. Mimmi studia sociologia la Stockholm. Avea o soră mai mare, care studia antropologia în SUA. Genele mamei se manifestau sub forma unui păr negru ca pana corbului, tăiat scurt, şi a unor trăsături uşor orientale. Tatăl contribuise cu ochii albastru-deschis, care-i dădeau o înfățişare particulară. Avea o gură mare şi gropițe în obraji, care nu veneau nici de la mama, nici de la tata.
Mimmi avea 31 de ani. Îi plăcea să se îmbrace în veşminte de vinil lucios şi să meargă la cluburi unde se dădeau *performance*-uri erotice, la care uneori lua şi ea parte. Lisbeth nu mai fusese la un asemenea club de când avea 16 ani.
Pe lângă studii, Mimmi mai câştiga un ban lucrând o zi pe săptămână ca vânzătoare la Domino Fashion, pe o stradă care dădea în Sveavägen. Clienții care aveau mare nevoie de haine de tipul uniformă cauciucată de soră de caritate sau echipament de vrăjitoare din piele neagră veneau la Domino, care se ocupa cu designul şi confecția acestui gen de haine. Mimmi împreună cu câteva prietene erau acționarele magazinului, ceea ce însemna un modest adaos la împrumutul de studii, de câteva mii de coroane pe lună. Lisbeth Salander o văzuse pe Mimmi

producându-se într-un show ciudat, la Pride Festival, cu doi ani în urmă şi după aceea o întâlnise noaptea într-un cort în care se vindea bere. Mimmi era îmbrăcată într-o bizară rochie galben-lămâie, care mai mult arăta decât ascundea. Lui Lisbeth îi venise greu să desluşească vreo nuanță erotică în îmbrăcămintea aceea, dar era suficient de beată ca să aibă brusc poftă să agațe o fată deghizată în lămâie. Spre marea ei uimire, lămâia îi aruncase o privire, râsese cu gura până la urechi, o sărutase fără pic de jenă şi îi spusese *Pe tine te vreau.* Merseseră împreună la Lisbeth acasă şi făcuseră amor toată noaptea.

- Eu sunt aşa cum sunt, spuse Lisbeth. Am plecat ca să scap de toți şi de toate. Ar fi trebuit să-mi iau rămas-bun.
- Am crezut că ți s-a întâmplat ceva. Dar e adevărat că nici înainte de a pleca n-am ținut prea strâns legătura.
- Eram ocupată.
- Tu eşti o ființă misterioasă. Nu vorbeşti niciodată despre tine însăți, şi nu ştiu cu ce te ocupi sau la cine ar fi trebuit să telefonez, când n-ai mai răspuns la mobil.
- În momentul de față, nu mă ocup cu nimic şi, de altminteri, şi tu eşti la fel ca mine. Voiai să facem dragoste, dar nu erai prea interesată să avem o relație. Sau n-am dreptate?
Mimmi o privi pe Lisbeth.
- Ba da, ai, răspunse ea în cele din urmă.
- La fel era şi cu mine. Nu ți-am promis niciodată nimic.
- Te-ai schimbat, spuse Mimmi.
- Nu prea mult.
- Pari mai în vârstă. Mai matură. Ai alte haine. Şi ți-ai umflat sutienul cu ceva.
Lisbeth nu spuse nimic. Se mută de pe un picior pe altul. Mimmi tocmai atinsese o chestiune stânjenitoare şi îi era greu să se hotărască ce să-i spună. Mimmi o văzuse goală şi cu siguranță va remarca schimbarea. Până la urmă, lăsă ochii în pământ mormăind:
- Mi-am făcut țâțe.
- Ce-ai spus?
Lisbeth îşi ridică privirea şi vorbi mai tare, fără să-şi dea seama de tonul uşor sfidător:
- M-am dus la o clinică în Italia şi mi-am operat sânii. De asta am dispărut de aici. Apoi, am continuat să călătoresc. Acum, am venit înapoi.
- Glumeşti?
Lisbeth o privi cu ochi lipsiți de expresie.
- Sunt o proastă. Tu nu glumeşti niciodată, dr. *Spock*[1].
- N-am de gând să te rog să mă ierți. Eu sunt cinstită față de tine. Dacă vrei să plec, trebuie doar s-o spui.
- Chiar ai sâni noi?
Lisbeth dădu din cap. Mimmi Wu începu brusc să râdă în hohote. Chipul lui Lisbeth se întunecă.
- În niciun caz, nu te las să pleci înainte să văd cum arată. Te rog. *Please.*
- Mimmi, întotdeauna mi-a plăcut să fac sex cu tine. Prea puțin îți păsa cu ce mă ocup, iar dacă eram ocupată, îți găseai pe altcineva. Şi ți se rupe total de ce crede lumea despre tine.
Mimmi dădu aprobator din cap. Deja din liceu îşi dăduse seama că e lesbiană, şi după câteva încercări penibile, fusese în cele din urmă inițiată în misterele erotismului la 17 ani când, din întâmplare, însoțise o amică la o serată organizată de asociația pentru egalitate sexuală din Göteborg. De atunci, niciodată n-a dorit alt stil de viață. O singură dată, când avea 23 de ani, a încercat să facă sex cu un bărbat. A dus la capăt actul făcând mecanic tot ce trebuia să facă, fără să găsească însă nicio plăcere în asta. Prin urmare, aparținea acelei absolute minorități care nu era în niciun fel interesată de căsătorie, fidelitate şi seri călduț-plăcute acasă.
- M-am întors în Suedia de câteva săptămâni. Tocmai voiam să ştiu dacă e nevoie să merg la agățat în alte părți sau dacă mai eşti interesată.
Mimmi se ridică, mergând spre Lisbeth. Se apleacă şi o sărută uşor pe gură.
- Mă gândeam să mă apuc de tocit în seara asta. Desfăcu nasturele de sus de la bluza lui Lisbeth.
- Dar, ce dracu…
O sărută din nou şi mai deschise un nasture.
- Bun venit acasă.

Harriet Vanger adormise la două noaptea, în vreme ce Mikael Blomkvist rămăsese treaz, ascultându-i respirația, în cele din urmă, s-a ridicat, împrumutând un Dunhill din pachetul ei. S-a aşezat gol pe un scaun, privind-o.

[1] Personaj din serialul TV *Star Trek.*

Mikael nu planificase să devină iubitul lui Harriet Vanger. Dimpotrivă, după timpul petrecut la Hedestad, simţise nevoia de a se ţine cât mai la distanţă de familia Vanger. O întâlnise pe Harriet la câteva şedinţe ale consiliului de conducere, în primăvara următoare, şi păstrase o distanţă amabilă; îşi cunoşteau secretele şi le păstrau fiecare pentru sine, dar în afară de obligaţiile lui Harriet în conducerea revistei, conturile lor erau practic încheiate.
În weekendul de Rusalii, cu un an în urmă, Mikael mersese pentru prima oară după multe luni la cabana lui din Sandhamn, să se bucure de puţină linişte: să stea pe debarcader şi să citească un roman poliţist. Vineri după-amiaza, la câteva ore după sosire, făcuse o plimbare până la un chioşc, pentru a cumpăra ţigări şi dăduse nas în nas cu Harriet. Şi ea simţise nevoia să evadeze de la Hedestad, şi îşi luase o cameră la hotelul din Sandhamn, un loc pe care nu-l mai vizitase din copilărie. Avea 16 ani când fugise din Suedia, şi 53 când se reîntorsese. Mikael fusese cel care-i dăduse de urmă.
După câteva fraze de început, Harriet a tăcut, jenată. Mikael îi cunoştea istoria. Şi ea ştia că el îşi încălcase principiile, pentru a trece sub tăcere secretele teribile ale familiei Vanger. O făcuse, printre altele, ca s-o cruţe pe ea.
După o vreme, Mikael a invitat-o să-i viziteze cabana. Au băut cafea şi au stat pe debarcader ore în şir, vorbind. Era prima oară când vorbeau serios, după întoarcerea ei în Suedia. Mikael s-a simţit obligat s-o întrebe:
- Ce aţi făcut cu ce se afla în subsolul lui Martin Vanger?
- Chiar vrei să ştii?
El a dat aprobator din cap.
- Eu însămi am făcut curăţenie. Am ars tot ce era de ars. Am pus să fie dărâmată casa. Nu puteam locui acolo, şi nici s-o vând nu puteam, sau să las pe altcineva să stea. Pentru mine, era legată de Rău. Am de gând să construiesc o nouă casă pe locul acela, una mai mică.
- N-a fost nimeni care să ridice din sprâncene când ai pus să se dărâme casa? Era o vilă elegantă şi modernă…
Ea a zâmbit.
- Dirch Frode a răspândit un zvon cum că erau probleme cu umiditatea şi mucegaiul şi că ar fi fost mai scump s-o repare.
Dirch Frode era avocatul familiei.
- Ce mai face Frode?
- Împlineşte curând 70 de ani. Am grijă să-l ţin ocupat.
Au cinat împreună şi Mikael şi-a dat seama dintr-odată că Harriet îi povestea cele mai intime detalii din viaţa ei. A întrerupt-o, întrebând-o de ce o face şi ea i-a răspuns că era singurul om din lume căruia nu avea de ce să-i ascundă ceva. Şi în plus, cum să-ţi ascunzi secretele unui băieţel, căruia cu patruzeci de ani în urmă îi fusese babysitter?
Harriet făcuse sex cu trei bărbaţi în viaţa ei. Mai întâi, cu tatăl, apoi cu fratele ei. Pe tată îl ucisese şi fugise de frate. Într-un fel, supravieţuise şi întâlnise un bărbat, făcându-şi o nouă viaţă.
- Era blând şi plin de dragoste. Cinstit şi de încredere. Am fost fericită cu el. Am trăit douăzeci de ani împreună, înainte să se îmbolnăvească.
- Nu te-ai recăsătorit niciodată? De ce? Ea a ridicat din umeri.
- Eram mamă, cu doi copii, în Australia şi proprietara unei mari întreprinderi agricole. N-aveam cum să fug la vreun weekend romantic. Sexul nu mi-a lipsit niciodată.
Au rămas tăcuţi o vreme.
- E târziu. Trebuie să mă duc la hotel. Mikael a aprobat.
- Doreşti să mă seduci?
- Da, a răspuns el.
S-a ridicat, a luat-o de mână şi au mers amândoi în cabană, apoi sus, pe scară, în alcovul de dormit. Ea l-a oprit brusc:
- Nu ştiu cum să mă comport, a zis. Nu fac asta în fiecare zi.
Au petrecut tot sfârşitul de săptămână împreună şi pe urmă se întâlneau câte o noapte la trei luni, atunci când avea loc şedinţa de consiliu a revistei *Millennium.* Nu era o relaţie practică, nici una durabilă. Harriet Vanger muncea toată ziua şi călătorea deseori. Petrecea fiecare a doua lună în Australia. Dar, după cum se vedea, ajunsese să aprecieze aceste întâlniri întâmplătoare şi neregulate cu Mikael.

Două ore mai târziu, Mimmi făcu cafea, în vreme ce Lisbeth zăcea goală şi plină de sudoare pe cearşaf. Fuma o ţigară, în vreme ce o privea pe Mimmi prin uşa întredeschisă. Invidia trupul acesteia. Avea muşchi impresionanţi. Se antrena la sală trei seri pe săptămână, dintre care, într-o seară făcea box thailandez sau cine ştie ce rahat de karate, dar în orice caz, asta îi dăduse un trup neruşinat de frumos.

Pur şi simplu, era dulce. Nu frumusețe de fotomodel, dar cu adevărat atractivă. Îi plăcea să provoace şi să excite. Când se îmbrăca special pentru vreun bairam, putea face pe oricine să fie interesat de ea. Lisbeth nu putea înțelege cum de Mimmi era interesată de o găină bleagă ca ea.
Dar era fericită că se întâmpla asta. Partidele de sex cu Mimmi erau aşa de dramatic eliberatoare, încât Lisbeth se destindea şi se bucura, lua şi da, la rândul ei.
Mimmi se înapoie cu două ceşti pe care le puse pe un scăunel, lângă pat. Se vârî din nou în aşternut, se aplecă şi începu să se joace cu unul din sfârcurile Lisbethei.
- OK, sunt bunicei, spuse ea.
Lisbeth nu spuse nimic. Privea sânii lui Mimmi; şi aceasta avea sâni destul de mici, dar care păreau absolut naturali pe trupul ei.
- Sincer, Lisbeth, arată formidabil.
- E o prostie. Sânii nu schimbă nimic, dar în orice caz acum am şi eu.
- Eşti prea interesată de trup.
- Şi asta o spui tocmai tu, care te antrenezi ca nebuna.
- Mă antrenez ca nebuna pentru că îmi face plăcere. E ca un drog, aproape la fel de mişto ca sexul. Ar trebui să încerci.
- Boxez, spuse ea.
- Vorbe – obişnuiai să boxezi cel mult o dată la două luni. Şi asta din cauză că-ți plăcea să dai în mucoşii ăia. Asta nu înseamnă să te antrenezi ca să te simți bine.
Lisbeth înălță din umeri. Mimmi se aşeză călare pe ea.
- Lisbeth, eşti extrem de egocentrică şi fixată pe propriul corp. Înțelege că mie îmi place să te am în pat. Nu pentru cum arăți, ci pentru cum te porți. În ochii mei, eşti a dracului de sexy.
- Şi tu la fel. De asta vin înapoi la tine.
- Nu din dragoste? întrebă Mimmi, cu o voce prefăcut rănită.
Lisbeth clătină capul.
- Eşti cu cineva?
Mimmi şovăi o secundă, înainte de a aproba.
- Poate. Într-un fel. Cine ştie. E complicat.
- Nu vreau să insist.
- Ştiu. Dar nu am nimic împotrivă să-ți spun. E o femeie, la universitate, ceva mai în vârstă decât mine. E căsătorită de douăzeci de ani şi, cum s-ar zice, ne întâlnim pe la spatele bărbatului ei. Vilă în cartier rezidențial, şi tot restul. E lesbiană ascunsă.
Lisbeth dădu din cap.
- Bărbatul ei călătoreşte des şi ne întâlnim când şi când. Durează de astă-toamnă şi începe să fie un pic dificil. Dar e foarte dulce. Şi, pe urmă, mă întâlnesc desigur, cu gaşca veche.
- Ceea ce voiam să te întreb era dacă pot să mai vin. Mimmi aprobă cu o mişcare din cap.
- Mi-ar face mare plăcere să mai dai câte un semn de viață.
- Chiar dacă mai dispar vreo jumătate de an?
- Doar să ținem legătura. Vreau să ştiu dacă mai eşti în viață sau nu. Şi eu îmi amintesc oricum de ziua ta de naştere.
- Nicio obligație? Mimmi suspină, dar surâse.
- Ştii ceva, eşti de fapt cineva cu care aş vrea să trăiesc. M-ai lăsa în pace, când aş vrea să mă laşi în pace.
Lisbeth rămase tăcută.
- În afară de faptul că tu nu eşti de fapt lesbiană. Nu de-adevăratelea. Bisexuală, poate. Pur şi simplu, îți place sexul şi nu-ți pasă de genul partenerului. Eşti un factor permanent de haos.
- Nu ştiu ce sunt, spuse Lisbeth. Dar m-am întors la Stockholm şi nu sunt deloc dotată pentru relații. Ca să spun adevărul, nu cunosc pe nimeni aici. Tu eşti prima ființă umană cu care am vorbit de când am venit acasă.
Mimmi o cercetă cu ochi gravi.
- Dar vrei cu adevărat să cunoşti lume? Eşti cea mai anonimă şi mai inaccesibilă persoană pe care o cunosc.
Rămaseră tăcute o vreme.
- Dar sânii tăi sunt cu adevărat dulci. Mimmi prinse un sfârc între degete şi trase.
- Ți se potrivesc. Nu sunt prea mari şi nici prea mici. Lisbeth scoase un suspin de uşurare, văzând că recenzia era favorabilă.
- Şi se simt ca sânii adevărați.
Îi strânse sânul aşa de violent, că Lisbeth îşi pierdu respiraţia şi deschise gura. Se priviră una pe alta. Apoi, Mimmi se aplecă şi o sărută lacomă. Lisbeth răspunse şi o prinse în braţe. Cafeaua se răcea nebăută.

7

Sâmbătă 29 ianuarie – duminică 13 februarie

Uriaşul blond a intrat în satul Svavelsjö, aflat între Järna şi Vagnhärad, duminică seara la ora 11. Localitatea avea cincisprezece case. S-a oprit la ultima clădire, cam la 150 de metri în afara satului. Era o veche construcţie industrială care înainte fusese o tipografie, dar care acum se mândrea cu o firmă care declara că acolo se afla moto-clubul din Svavelsjö. Cu toate că traficul era practic inexistent, a privit atent în jur, înainte de a deschide uşa automobilului şi de a coborî. Era frig. Şi-a pus mănuşile de piele şi a scos din portbagaj un sac de sport negru.

Nu-şi făcea prea multe griji că ar fi putut fi observat. Vechea tipografie era astfel aşezată că era aproape imposibil de parcat un automobil în apropiere fără să fie văzut. Dacă vreo autoritate de stat ar fi vrut să țină clădirea sub observaţie, ar fi fost nevoită să-şi îmbrace oamenii în uniforme de camuflaj şi să-i plaseze cu un telescop într-un şanţ, de partea cealaltă a câmpului. Ceea ce ar fi fost repede observat şi discutat de locuitorii din sat şi, pentru că trei din celelalte case erau, de asemenea, proprietatea unor membri ai clubului, lucrul s-ar fi aflat repede.

Dar el nu voia să intre în casă. În câteva rânduri, poliţia făcuse percheziţie în clădirea clubului şi nimeni nu putea fi sigur că nu fusese instalat acolo vreun sistem discret de ascultare. Asta făcea ca discuţiile zilnice din sediul clubului să fie mai ales despre maşini, gagici şi bere şi, uneori, despre acţiunile în care era bine de investit, dar rareori despre cine ştie ce secrete de vreo însemnătate dramatică.

Uriaşul blond a aşteptat prin urmare plin de răbdare până ce Carl-Magnus Lundin a ieşit în curte. Magge Lundin, 36 de ani, era preşedintele clubului. De fapt, avea o constituţie firavă, dar în câţiva ani pusese pe el aşa de multe kilograme, încât acum se mândrea cu un burtoi de bere impresionant. Avea părul blond prins într-o coadă de cal şi era îmbrăcat în jeanşi, cizme şi o geacă groasă de iarnă. Avea cinci condamnări în CV. Două dintre ele pentru delicte mai mici cu droguri, una pentru tăinuire de bunuri şi alta pentru furt de automobil şi conducere în stare de ebrietate. A cincea, cea mai gravă, îi adusese un an de puşcărie pentru lovituri şi rănire gravă, atunci când, în urmă cu câţiva ani, beat fiind, distrusese un bar din Stockholm.

Magge Lundin şi uriaşul blond dădură mâna şi o porniră cu paşi rari de-a lungul gardului care înconjura curtea.

- Au trecut câteva luni bune de la ultima noastră întâlnire, spuse Magge.

Blondul dădu din cap.

- Avem o afacere în curs. 3 060 de grame de metamfetamină.
- Aceleaşi condiţii ca ultima oară?
- Fifty-fifty.

Magge Lundin scoase un pachet de ţigări din buzunarul de la piept. Dădu din cap în semn de aprobare. Îi plăcea să facă afaceri cu uriaşul blond. Metamfetamina se revindea pe piaţă între 160 şi 230 de coroane gramul, depinzând de oferta momentului. 3 060 de grame reprezentau o valoare medie de mai mult de 600 000 de coroane. MC Svavelsjö avea să împartă cele trei kilograme în porţii de aproximativ 250 de grame unor distribuitori ficşi. La acest nivel, preţul putea scădea la 120–130 coroane gramul, ceea ce avea să scadă şi câştigul total.

Era o afacere excepţional de bună pentru MC Svavelsjö. Spre deosebire de alţi furnizori, nu erau niciodată discuţii despre plata în avans sau preţuri fixe. Uriaşul blond livra marfa şi cerea cincizeci de procente, o parte de câştig absolut rezonabilă. Ei ştiau în mare cât avea să aducă un kilogram de metamfetamină; valoarea exactă a părţilor depindea de eficacitatea lui Magge Lundin la vânzare. Putea să fie o diferenţă de câteva hârtii de o mie, în sus sau în jos, faţă de preţul scontat, dar când afacerea era gata, blondul avea să vină să încaseze o sumă de aproximativ 190 000 de coroane, în vreme ce MC Svavelsjö se va alege cu o sumă asemănătoare.

Făcuseră multe afaceri de-a lungul anilor, totdeauna după acelaşi sistem. Magge Lundin ştia că uriaşul blond ar fi putut să-şi dubleze câştigul, dacă s-ar fi ocupat de vânzări în persoană. Ştia, de asemenea, de ce acesta accepta un câştig aşa de scăzut; el putea să rămână în umbră, în vreme ce MC Svavelsjö îşi asuma toate riscurile. Uriaşul avea, în consecinţă, un câştig mai mic, dar relativ sigur. Şi, spre deosebire de alţi furnizori, această relaţie se baza pe principii de afaceri, pe credit şi bună credinţă. Fără cuvinte grele, fără probleme şi fără ameninţări.

Odată chiar, la o livrare de arme care ieşise prost, uriaşul blond trebuise să înghită o pierdere de aproape 100 000 de coroane. Magge Lundin nu cunoştea pe nimeni altcineva în branşă capabil să încaseze o asemenea pierdere cu atâta calm. El însuşi era terorizat, când a trebuit să-i explice împrejurările. I-a descris detaliile şi de ce afacerea ieşise prost, cum se întâmplase ca un poliţist din Centrul pentru Prevenirea Delictelor să facă o percheziţie la un membru din Frăţia Ariană[1] din Värmland. Însă blondul nici nu clipise. Fusese mai curând compătimitor. Era ceva ce putea să se întâmple. Magge Lundin nu făcuse niciun profit, şi 50% din nimic era nimic. Afacere clasată.

[1] *Ariska Brodraskapet:* cunoscută asociaţie neonazistă.

Magge Lundin nu era prost. El înțelegea că un profit mai mic, dar relativ fără risc era o foarte bună idee de afaceri.
Nu se gândise niciodată să-l fraierească pe blond. Ar fi fost o idee proastă. Uriaşul blond şi tovarăşii lui puteau accepta un profit mai mic, câtă vreme conturile erau cinstite. Dacă l-ar fi înşelat, uriaşul ar fi venit, oricum, să-l vadă şi Magge Lundin era sigur că n-ar fi supraviețuit acestei vizite. Prin urmare, nu încăpea nicio discuție.
- Când poți face livrarea?
Uriaşul blond lăsă pe pământ sacul de sport.
- Marfa e aici.
Magge Lundin nici nu se gândi să deschidă geanta, să-i controleze conținutul. Îi întinse mâna, în semn că afacerea fusese făcută şi fără vreo tocmeală el avea să-şi îndeplinească partea ce-i revenea.
- Mai e ceva, spuse uriaşul.
- Ce?
- Vreau să te angajez pentru o treabă specială.
- Să auzim.
Blondul scoase un plic din buzunarul interior. Magge Lundin îl deschise şi scoase din el o fotografie tip paşaport şi un teanc de date personale. Ridică întrebător din sprâncene.
- Se numeşte Lisbeth Salander şi locuieşte pe Lundagatan în cartierul Södermalm, în Stockholm.
- OK.
- Se află probabil în străinătate, dar o să apară, mai devreme sau mai târziu.
- OK.
- Patronul meu vrea să aibă în linişte o discuție privată cu ea. Prin urmare, trebuie livrată vie. De exemplu, în depozitul din Yngern. Pe urmă, e nevoie de cineva care să facă curățenie. Fata trebuie să dispară fără urme.
- Putem aranja. Cum ştim că s-a întors?
- O să-ți comunic la timpul respectiv.
- Cât?
- Ce-ai spune de zece miare, pentru tot? E o treabă destul de uşoară, te duci la Stockholm, o iei, mi-o livrezi.
Îşi strânseră din nou mâinile.

La a doua vizită pe Lundagatan, Lisbeth se lăsă să cadă pe canapeaua plină de gâlme, ca să se gândească. Trebuia să ia câteva hotărâri strategice, iar una dintre ele era să decidă dacă va păstra sau nu apartamentul.
Îşi aprinse o țigară, suflă fumul spre tavan şi făcu scrumul să cadă într-o cutie goală de Coca-Cola. Nu avea niciun motiv să iubească apartamentul. Se mutase acolo cu mama şi sora ei, când ea avea patru ani. Mama ei locuia în camera de zi, în vreme ce ea şi Camilla împărțeau dormitorul. Când avea 13 ani şi „Tot Răul" se întâmplase, ea fusese mutată mai întâi într-un spital de copii şi pe urmă, când împlinise 15 ani, la diferite familii adoptive. Apartamentul fusese subînchiriat de către tutorele ei Holger Palmgren, care, de asemenea, se îngrijise ca ea să-l primească înapoi când împlinise 18 ani şi avea nevoie de un acoperiş deasupra capului.
Apartamentul fusese un punct stabil în existență, în cea mai mare parte a vieții ei. Deşi acum nu mai avea nevoie de el, nu-i plăcea gândul să-l părăsească pur şi simplu, şi ideea ca oameni total străini să-i păşească pe podele o scotea din minți.
Problema consta în faptul că întreaga ei corespondență oficială – în măsura în care mai primea poştă – mergea la adresa din Lundagatan. Dacă ar fi dat apartamentul, era obligată să găsească o altă adresă. Lisbeth Salander nu voia să fie o persoană cu o prezență concretă în tot felul de fişiere. Avea o ură paranoică pentru registre şi niciun motiv special ca să se încreadă în oficialități ori în vreo altă persoană.
Se uită pe fereastră şi văzu zidul orb pe care-l privise toată viața. Se simți deodată uşurată că luase hotărârea să părăsească apartamentul. Niciodată nu se simțise în siguranță acolo. De fiecare dată când o cotea pe Lundagatan şi se apropia de uşa de intrare – trează sau beată – era atentă la ce se întâmpla în jur, la maşinile parcate sau la trecători. Era convinsă, şi nu fără motiv, că undeva, acolo, în întuneric, se aflau oameni care-i voiau răul şi că, cel mai probabil, aceşti oameni aveau s-o atace când intra sau ieşea din casă.
Atacurile lipsiseră cu totul. Însă asta nu însemna că Lisbeth se relaxase. Adresa din Lundagatan era cunoscută în oricare registru public şi în toți anii aceştia nu avusese mijloacele necesare pentru a-şi întări securitatea, în afara unei atenții constante. Acum situația era cu totul alta. Nu voia în niciun caz să-i cunoască cineva noua adresă, de lângă Mosebacke. Instinctul o îndemna să rămână cât mai anonimă cu putință.

Dar asta nu rezolva problema în legătură cu ce urma să facă cu apartamentul. Se mai gândi o vreme şi pe urmă luă telefonul, sunând-o pe Mimmi.
- Bună, eu sunt.
- Bună, Lisbeth. Vrei să spui că de data asta dai un semn de viață la nici mai mult de o săptămână?
- Sunt pe Lundagatan.
- OK.
- Mă întrebam dacă n-ai avea chef să preiei tu apartamentul.
- Să-l preiau?
- Tu locuieşti într-o cutie de pantofi!
- Mă simt bine unde sunt. Vrei să te muți?
- M-am mutat deja. Apartamentul stă gol. La celălalt capăt, Mimmi şovăia.
- Şi te întrebi dacă nu vreau să-l iau eu. Lisbeth, nu-mi dă mâna s-o fac.
- E un apartament plătit în întregime. Costul întreținerii este de 1 480 de coroane pe lună, ceea ce e probabil mai puțin decât plăteşti pentru cutia ta de pantofi. Şi suma e deja plătită pentru un an.
- Dar nu ai de gând să-l vinzi? Vreau să spun, trebuie să valoreze mai mult de un milion.
- Un milion şi jumătate, dacă ar fi să mă iau după anunțurile de vânzări din ziare.
- Dar nu am mijloace.
- Nici eu nu mă gândesc să-l vând. Poți să te muți aici în seara asta, poți să locuieşti cât vrei şi nu e nevoie să plăteşti un ban, un an întreg. Eu nu-l pot subînchiria, dar pot să te trec pe contract ca sambo[1], şi atunci scapi de discuțiile cu asociația de locatari.
- Dar, Lisbeth, mă ceri în căsătorie[2]? izbucni în râs Mimmi.
Lisbeth îşi luă o atitudine gravă.
- Apartamentul nu-mi foloseşte şi nu vreau să-l vând.
- Vrei să spui că pot locui acolo gratis! Chiar vorbeşti serios?
- Da.
- Cât timp?
- Cât vrei. Eşti interesată?
- Sigur că da. Nu primesc în fiecare zi oferta unui apartament gratuit în mijlocul Söderului!
- Există o condiție.
- Mă aşteptam.
- Poți locui aici cât timp doreşti, dar eu va trebui să rămân înregistrată şi să-mi primesc poşta. Tot ce trebuie să faci e să ai grijă de ea şi să-mi dai semn dacă vine ceva interesant.
- Lisbeth, eşti tipa cea mai aiurită pe care o cunosc. De fapt, cu ce te ocupi? Unde o să locuieşti?
- Vorbim despre asta altă dată, răspunse Lisbeth evaziv.

Au căzut de acord să se întâlnească mai târziu în după-amiaza aceea, pentru ca Mimmi să poată vedea în linişte apartamentul. După terminarea conversației, Lisbeth s-a simțit imediat mult mai bine. Şi-a privit ceasul de mână, constatând că mai avea o grămadă de timp, înainte ca Mimmi să vină. A părăsit apartamentul, luând-o pe jos, până la Handelsbanken, de pe strada Hornstoll, unde şi-a luat un număr de ordine şi s-a aşezat la coadă, aşteptându-şi răbdătoare rândul.
S-a legitimat, explicând că fusese în străinătate pentru o vreme şi că voia să-şi verifice soldul din contul de economii. Capitalul ei oficial declarat era de 82 670 de coroane. Contul nu fusese accesat de peste un an, cu excepția unei depuneri de 9 312 de coroane, făcută în toamna aceea. Era moştenirea de la mama ei.
Lisbeth Salander scoase o sumă corespunzând moştenirii în bani lichizi. Voia să folosească banii la ceva ce i-ar fi făcut plăcere mamei ei. Ceva potrivit. S-a dus până la poşta din Rosenlundsgatan şi a trimis banii prin mandat anonim la una din centrele pentru femeile urmărite. De fapt, nici nu ştia pentru ce o făcuse.

Ceasul arăta opt seara, când Erika a închis computerul, întinzându-se cu poftă. Petrecuse ultimele nouă ore punând la punct numărul din martie al revistei *Millennium* şi, pentru că Malin Eriksson lucra cu normă întreagă împreună cu Dag Svensson la numărul tematic, trebuise să facă şi o parte din redactare tot ea, singură. Henry Cortez şi Lottie Karim îi dăduseră o mână de ajutor, dar ei erau de fapt corespondenți şi făceau anchete, nefiind obişnuiți cu redactarea propriu-zisă.

[1] „Sammanboende”: care locuieşte împreună. Termen juridic pentru persoane aflate într-o relaţie de concubinaj.

[2] În Suedia, căsătoriile între persoane de acelaşi sex sunt posibile şi legale.

Erika Berger se simţea în consecinţă ostenită şi o durea spatele, dar în acelaşi timp era mulţumită de ziua ce trecuse şi de viaţă în general. Situaţia financiară a revistei era stabilă, curbele arătau în direcţia bună, textele soseau înainte de *deadline*[1] sau, oricum, nu aveau întârzieri dramatice, personalul era mulţumit şi, deşi trecuse un an, era încă stimulat de adrenalina pe care le-o furnizase afacerea Wennerström.
După ce un moment încercă să-şi maseze ceafa, constată că ar fi avut nevoie de un duş şi se gândi că ar putea folosi cabina improvizată de lângă chicinetă. Se simţea însă prea leneşă şi atunci îşi puse picioarele pe masa de scris. Avea să împlinească 45 de ani peste trei luni şi faimosul „viitor" despre care toată lumea vorbea începea tot mai mult să facă parte din trecut. Dobândise o uşoară reţea de riduri în jurul ochilor şi al gurii, dar ştia că încă arăta bine. Făcea două şedinţe dure în sala de gimnastică în fiecare săptămână, însă observase că îi era tot mai greu să se caţere pe catarg, în timpul partidelor de navigaţie cu soţul ei. Ea era responsabilă cu căţăratul – Greger suferea de ameţeli teribile.
Erika ajunse la concluzia că primii ei patruzeci şi cinci de ani fuseseră norocoşi. Avea bani, un statut, o locuinţă excelentă şi o slujbă care-i plăcea. Avea un soţ tandru, care o iubea şi de care ea, după 15 ani de mariaj, încă mai era îndrăgostită. Şi, în plus, avea un amant plăcut şi aparent rezistent care poate că nu-i satisfăcea sufletul, dar în mod sigur trupul, de câte ori avea nevoie.
Zâmbi gândindu-se la Mikael Blomkvist. Se întrebă dacă acesta va găsi suficient curaj s-o facă părtaşă la taina legăturii lui cu Harriet Vanger. Nici Mikael, nici Harriet nu suflaseră o vorbă despre aceasta, dar Erika nu era născută de ieri. Înţelesese că se petrecea ceva, după o şedinţă de consiliu din august, când observase o privire schimbată între Mikael şi Harriet. Din pură maliţiozitate, încercase să sune la telefoanele mobile ale celor doi, în cursul serii, şi nu fusese deosebit de mirată constatând că erau închise. Nu era, desigur, o dovadă definitivă, dar şi la următoarea şedinţă observase că Mikael fusese de negăsit în cursul serii. Era aproape înduioşător să vezi cât de repede pleca Harriet de la cina de după şedinţă, cu o scuză vagă, cum că trebuie să meargă la hotel, să se culce. Erika nu mai scormonise şi nu era geloasă, dar avea de gând ca la prima ocazie potrivită să-i tachineze pe amândoi pe subiectul ăsta.
Ea nu se băga deloc în afacerile sentimentale ale lui Mikael, dar spera ca povestea cu Harriet să nu provoace în viitor probleme în consiliul de conducere. Totuşi, nu era îngrijorată: Mikael avea multe istorii în urma lui şi rămăsese în continuare bun amic cu femeile în chestiune, doar în foarte rare ocazii se aflase în dificultate.
În ceea ce o privea, era deosebit de bucuroasă că era prietena de încredere a lui Mikael. În unele privinţe, Blomkvist era extrem de obtuz, deşi în altele era atât de plin de intuiţie, încât părea aproape un oracol. Spre exemplu, el nu putuse niciodată să înţeleagă relaţia Erikăi cu soţul ei. Pur şi simplu nu pricepea de ce îl considera ea pe Greger un om fermecător, cald, interesant şi generos şi, în primul rând, lipsit de multe din defectele pe care ea le detesta din adâncul sufletului la alţi bărbaţi. Greger era un om alături de care voia să îmbătrânească. Ar fi vrut să aibă un copil cu el, dar nu fusese posibil şi acum era prea târziu. Dar, în ceea ce privea alegerea unui partener de viaţă, ea nu-şi putea imagina o alternativă mai bună şi mai stabilă – un om pe care se putea baza total şi fără rezerve, şi care se va afla totdeauna acolo, de câte ori va avea nevoie de el.
Mikael era altfel. Era un bărbat cu trăsături de caracter aşa de diferite, încât uneori îi părea că are personalitate multiplă. În profesia sa, era încăpăţânat şi aproape patologic centrat pe sarcina pe care o avea. Se agăţa de un story şi muncea până la punctul în care atingea perfecţiunea şi toate firele erau legate la un loc. Când era în formă, putea să fie strălucitor, iar când nu era, în orice caz depăşea media. Părea să posede un talent aproape intuitiv de a decide care story ascundea ceva neobişnuit şi care avea să fie doar un lucru neinteresant, de duzină. Erika Berger nu regretase niciodată că se asociase cu Mikael.
Nu regretase nici că-i devenise amantă.
Singurul care înţelesese pasiunea sexuală care o lega de Mikael Blomkvist fusese soţul ei, şi Greger o făcuse pentru că Erika avusese curajul să discute cu el nevoile ei speciale. Nu era vorba de a-l înşela, ci de dorinţă. A face sex cu Mikael Blomkvist îi dădea ceva ce niciun alt bărbat nu era capabil să-i dea, inclusiv Greger.
Sexul era important pentru Erika Berger. Îşi pierduse virginitatea când avea 14 ani şi îşi dedicase o bună parte din adolescenţă căutând frustrată satisfacţia. Ca adolescentă, încercase totul, de la giugiuleli îndrăzneţe cu colegii de clasă şi o idilă complicată cu un profesor mai în vârstă până la sex prin telefon şi cu perversiuni cu un nevrotic, încercase cam tot ce o interesase legat de erotism. Cochetase cu *bondage*-ul[2] şi fusese membră în Club Xtreme, care organiza party-uri de un fel inacceptabil social. De câteva ori, încercase să facă sex cu alte

[1] *Deadline:* data ultimă fixată pentru predarea unui articol, spre exemplu.
[2] Joc erotic, în care partenerii se lasă legaţi.

femei şi constatase dezamăgită că nu era genul ei şi că o femeie nu reuşea s-o excite nici a suta parte cât un bărbat. Sau doi. Împreună cu Greger, experimentase sexul în trei – celălalt bărbat fiind un celebru director de galerie – şi amândoi descoperiseră că soțul ei avea o puternică aplecare bisexuală, iar ea era aproape paralizată de plăcerea de a simți doi bărbați mângâind-o şi satisfăcând-o, în vreme ce avea un orgasm puternic văzându-şi bărbatul mângâiat de un alt bărbat.
Greger şi ea refăcuseră experiența, cu acelaşi succes, cu aceiaşi parteneri.
Viața ei sexuală cu Greger era prin urmare lipsită de plictiseală şi satisfăcătoare. Dar Mikael Blomkvist îi oferea o cu totul altă experiență.
Avea talent. Era, pur şi simplu, un amant al dracului de bun.
Aşa de bun, încât ea considera că atinsese echilibrul optim, cu Greger ca soț şi cu Mikael ca amant, la nevoie. Nu putea trăi fără vreunul dintre ei şi nu avea de gând să aleagă între ei doi.
Şi acest lucru îl înțelesese soțul ei, că ea avea nevoi suplimentare față de ceea ce el însuşi putea să-i ofere, sub forma unor exerciții acrobatice, niciodată prea ingenioase, în jacuzzi.
Însă, ce iubea mai ales Erika în relația cu Mikael era că acesta nu simțea nicio nevoie de control asupra ei. Nu era absolut deloc gelos şi, chiar dacă ea însăşi avusese mai multe accese de gelozie, când începuseră să se întâlnească, în urmă cu douăzeci de ani, pe urmă descoperise că în cazul lui nu avea de ce să fie geloasă. Relația lor era bazată pe amiciție şi el era de o loialitate fără margini în prietenie. Relația lor putea supraviețui celor mai dure încercări.
Erika Berger era conştientă că aparținea unui cerc de oameni al căror stil de viață probabil că n-ar fi fost acceptat de asociația casnicelor creştine din Skövde. Aceasta însă n-o întrista deloc. Încă din adolescență hotărâse că tot ce făcea în pat şi cum decidea să-şi trăiască viața nu privea pe nimeni altcineva decât pe ea. Dar era iritant faptul că mulți dintre cunoscuți discutau relația ei cu Mikael Blomkvist şi întotdeauna pe la spatele ei.
Mikael era bărbat. El putea trece din pat în pat, fără ca nimeni să încrunte din sprâncene. Ea era femeie, şi faptul că avea un amant cu consimțământul propriului ei soț – şi că-l avusese timp de douăzeci de ani – constituia unul dintre cele mai interesante subiecte de conversație ale cunoscuților.
Fuck you all. Medită o clipă, apoi ridică receptorul, ca să-şi sune soțul.
- Bună, iubitule. Ce faci?
- Scriu.
Greger Backman nu era numai artist plastic; era în primul rând specialist în istoria artei şi autor al unui număr de cărți în această materie. Participa adesea la dezbateri publice şi importante societăți de arhitectură îl consultau. În ultimul an, lucrase la o carte despre importanța decorării artistice a clădirilor şi de ce oamenii se simt bine în unele clădiri şi într-altele nu. Cartea începuse să ia forma unui pamflet împotriva funcționalismului, pamflet care, după părerea Erikăi, avea să provoace o anume nelinişte pe frontul dezbaterii estetice.
- Cum merge?
- Bine. Şi tu?
- Tocmai am terminat cu ultimul număr. Va pleca joi la tipar.
- Felicitări.
- Sunt terminată.
- Am impresia că ți-ai pus ceva în minte.
- Ai planificat ceva pentru seara asta sau ai fi foarte necăjit dacă nu vin la noapte acasă?
- Spune-i lui Blomkvist că sfidează soarta, spuse Greger.
- Cred că nu-i pasă.
- OK. Spune-i că eşti o vrăjitoare imposibil de satisfăcut şi că o să îmbătrânească înainte de vreme.
- Asta o ştie deja.
- În cazul ăsta, nu-mi rămâne decât să mă sinucid. O să scriu până mi se face somn. Distrează-te bine.
Şi-au luat la revedere şi pe urmă Erika i-a telefonat lui Mikael. Era acasă la Dag Svensson şi la Mia Bergman, în Enskede şi tocmai trăgeau concluziile unei discuții în jurul câtorva detalii neclare din cartea lui Dag. Ea l-a întrebat dacă era ocupat în noaptea aceea, sau putea să se gândească să facă un masaj unei persoane cu spatele înțepenit.
- Ai cheile, spuse Mikael. Simte-te ca acasă.
- Aşa voi face, spuse Erika. Ne vedem peste vreo oră.
I-a luat zece minute să se plimbe pe jos până în strada Bellman. S-a dezbrăcat, a făcut un duş şi şi-a preparat un espresso la aparatul lui Mikael. Apoi, s-a vârât în patul lui aşteptând, goală şi nerăbdătoare.
Cea mai mare satisfacție pentru ea ar fi fost probabil un menaj în trei, cu soțul ei şi cu Mikael Blomkvist, ceea ce era limpede că n-avea să se realizeze niciodată. Problema era că Mikael

era aşa de hetero, încât ea obişnuia să-l acuze în glumă că era homofob. Nu avea niciun fel de interes pentru bărbaţi. Ei, omul nu poate avea chiar totul!

Uriaşul blond încruntă iritat din sprâncene, în vreme ce conducea atent automobilul cu abia 50 km la oră, pe un drum de pădure aşa de prost întreţinut, că pentru o clipă crezuse că a înţeles greşit indicaţiile. Tocmai începea să se întunece, când drumul se lărgi şi putu în fine să vadă casa. Parcă, opri motorul şi privi în jur. Mai avea vreo 50 de metri până la casă.

Se afla în apropiere de Stallarholmen, nu departe de Mariefred. Era o cabană simplă din anii ’50, plasată chiar în pădure. Printre copaci putea distinge o dungă mai clară de gheaţă, pe lacul Mälaren.

Nu putea înţelege în ruptul capului de ce ar fi vrut cineva să-şi petreacă timpul liber într-un crâng izolat. Când închise portiera în urma lui, se simţi brusc tulburat. Pădurea părea ameninţătoare şi agresivă. Se simţea observat. Începu să meargă spre curte, apoi auzi un fâşâit brusc, care-l făcu să se oprească.

Privi fix spre pădure. Amurgul era tăcut şi calm. Rămase nemişcat două minute, cu nervii încordaţi, când deodată observă cu coada ochiului o făptură care se furişa cu grijă printre copaci. Când privi ţintă, făptura se opri absolut nemişcată, la o distanţă de 30 de metri în pădure, fixându-l la rândul ei.

Uriaşul blond simţi un val de panică. Încercă să desluşească detaliile. Văzu un chip întunecat şi colţuros. Fiinţa părea să fie un pitic, cam de un metru înălţime, îmbrăcat în haine de camuflaj, care păreau făcute din crengi şi muşchi. Un gnom precum cei din Bayern, un *leprechaun*[*] irlandez? Cât de periculoşi erau?

Uriaşul blond îşi ţinu respiraţia. Simţi cum i se zburleşte părul pe ceafă.

Apoi, strânse tare ochii şi scutură din cap. Când privi din nou, făptura se mişcase cu vreo zece metri spre stânga. *Nu e nimic acolo.* Ştia că era o halucinaţie. Şi totuşi, putea distinge foarte clar făptura dintre brazi. Se mişcă brusc şi veni mai aproape. Părea să avanseze repede şi sacadat, descriind un semicerc, ca să se aşeze în poziţie de atac.

Uriaşul blond se grăbi, aproape fugind, pe ultima porţiune până la casă. Bătu în uşă, un pic prea tare şi un pic prea grăbit. De îndată ce auzi mişcare înăuntru, frica i se domoli. Aruncă o privire peste umăr. *Acolo nu se afla nimic.*

Începu însă să respire abia când se deschise uşa. Avocatul Nils Bjurman îl salută politicos, rugându-l să intre.

Miriam Wu se întoarse gâfâind, după ce cărase la gunoi ultimul sac cu resturile rămase după Lisbeth Salander. Apartamentul era acum de o curăţenie clinică şi mirosea a leşie, a vopsele şi a cafea proaspăt făcută. De cafea răspundea Lisbeth. Ea şedea pe un taburet şi cerceta gânditoare apartamentul gol, din care dispăruseră ca prin minune perdele, preşuri, cupoanele de ieftiniri de pe frigider şi obişnuitul gunoi din hol. Se minuna cât de mare părea acum apartamentul.

Miriam Wu şi Lisbeth Salander nu aveau gusturi asemănătoare, nici în ceea ce privea hainele, nici în aranjarea caselor, nici în ceea ce le stimula intelectul. Sau, mai exact: Miriam Wu avea păreri clare despre cum voia să arate casa ei, ce mobile dorea să aibă şi ce haine erau la modă. Lisbeth Salander nu avea nici urmă de gust, credea Mimmi.

După ce aceasta venise şi inspectase apartamentul de pe Lundagatan cu ochii unui potenţial cumpărător, discutară şi Mimmi declară că mai multe lucruri trebuia să dispară. Mai ales, cumplita canapea de un maro murdar, din camera de zi. Lisbeth dorea să păstreze ceva? *Nu.* După aceea, Mimmi petrecuse weekendul şi mai multe ore în fiecare seară, timp de două săptămâni, aruncând vechiturile adunate de prin containere, făcând curat în dulapuri, frecând cada de baie şi vopsind pereţii în bucătărie, camera de zi, dormitor şi hol şi dând cu lac parchetul.

Lisbeth nu simţea niciun fel de interes pentru asemenea activităţi, dar venea din când în când, ca s-o privească fascinată pe Mimmi. Când totul fusese gata, apartamentul era gol, cu excepţia unei mese de bucătărie din lemn masiv, pe care Mimmi intenţiona s-o dea cu lac, două taburete zdravene pe care Lisbeth pusese mâna cu ocazia unei curăţenii făcute în podul casei şi un raft din living, din care Mimmi credea că eventual se putea face ceva.

- Mă mut sâmbătă. Eşti sigură că nu te-ai răzgândit?
- Nu mai am nevoie de apartament.
- Dar e formidabil. Vreau să spun, există desigur apartamente mai mari şi mai bune, dar ăsta se află în mijlocul Södermalmului şi întreţinerea e foarte mică. Lisbeth, pierzi o avere dacă nu-l vinzi.
- Am bani destui ca să mă descurc.

[*] Spiriduş din mitologia irlandeză.

Mimmi tăcu, neştiind cum să înţeleagă comentariile laconice ale Lisbethei.
- Unde o să locuieşti? Lisbeth nu răspunse.
- Pot să vin să te vizitez?
- Nu chiar acum.
Lisbeth îşi deschise geanta de umăr şi scoase hârtiile pe care i le întinse lui Mimmi.
- Am făcut contractul cu asociaţia de locatari. Cel mai simplu a fost să te trec ca sambo şi să-ţi vând ţie jumătate din apartament. Suma e de o coroană. Trebuie să semnezi contractul.
Mimmi luă stiloul, semnă şi trecu data.
- Asta-i tot?
- Asta-i tot.
- Lisbeth, mereu am crezut că eşti un pic ţicnită, dar înţelegi că în clipa asta îmi dai jumătate din apartament? Sigur că vreau să-l am, dar nu vreau să ajung într-o situaţie în care tu te răzgândeşti brusc şi încep problemele.
- N-o să fie nicio problemă. Vreau ca tu să locuieşti aici. Îmi convine.
- Dar, gratis? Fără nicio compensaţie? Nu eşti zdravănă!
- O să ai grijă de poşta mea. Asta e condiţia.
- O să-mi ia patru secunde pe săptămână. Ai de gând să treci din timp în timp, să facem dragoste?
Lisbeth o fixă cu privirea. Rămase o clipă tăcută.
- Sigur că vreau, dar asta nu intră în contract. Poţi să nu mă primeşti dacă nu vrei.
Mimmi suspină.
- Şi eu, care tocmai începusem să mă simt ca o femeie întreţinută! Ştii, cineva care îmi oferă un apartament şi vine când şi când, ascunzându-se, pentru o partidă de sex.
Rămaseră tăcute o vreme. Apoi, Mimmi se ridică hotărâtă, se duse în camera de zi şi stinse becul gol din tavan.
- Vino încoace. Lisbeth o urmă.
- Niciodată n-am făcut sex într-un apartament gol, fără nicio mobilă. Am văzut o dată un film cu Marlon Brando, despre o pereche la Paris care făcea asta.
Lisbeth aruncă o privire spre duşumea.
- Vreau să mă joc. Ai chef?
- Aproape totdeauna am chef.
- În seara asta, vreau să fiu o bitch dominatoare. Eu hotărăsc. Dezbracă-te.
Lisbeth se sili să zâmbească. Se dezbrăcă. I-a luat cel mult zece secunde.
- Aşază-te pe podea. Pe burtă.
Lisbeth făcu întocmai cum îi comanda Mimmi. Parchetul era rece şi i se făcu pielea de găină. Mimmi folosi maioul lui Lisbeth, care avea textul *You have the right to remain silent,* ca să-i lege mâinile la spate.
Lisbeth reflectă în mintea ei că avocatul Nils Jeg Bjurman o legase într-un fel asemănător, cu doi ani în urmă.
Aici se oprea asemănarea.
Împreună cu Mimmi, Lisbeth nu simţea decât aşteptarea plină de dorinţă. Se lăsă în voia acesteia, când Mimmi o răsuci pe spate şi-i desfăcu picioarele. O privi în penumbră, în vreme ce aceasta îşi trăgea de pe ea maioul şi îi privi fascinată sânii moi. Apoi, Mimmi îi puse maioul peste ochi. Auzi foşnetul veşmintelor. Câteva secunde mai târziu, simţi limba lui Mimmi pe pântece şi degetele ei pe interiorul coapsei. Era mai excitată ca niciodată. Strânse tare pleoapele şi o lăsă pe Mimmi să hotărască ritmul.

8

Luni 14 februarie – sâmbătă 19 februarie

Dragan Armanski ridică ochii, auzind ciocănitul uşor şi o văzu pe Lisbeth Salander stând în pragul uşii. Ţinea în mână două pahare de plastic cu cafea de la automatul de pe culoar. Lăsă încet stiloul din mână şi împinse deoparte raportul.

- Bună, spuse ea.
- Bună, răspunse Armanski.
- E o vizită de prietenie, spuse ea. Pot să intru? Dragan Armanski închise o clipă ochii. Apoi, arătă spre scaunul pentru vizitatori. Privi la ceas. Era şase şi jumătate seara. Lisbeth Salander îi întinse unul din paharele cu cafea şi se aşeză. Se cercetară o vreme.
- Mai mult de un an, spuse Dragan. Lisbeth aprobă.
- Eşti furios?
- Ar trebui să fiu?
- Nu mi-am luat rămas-bun.

Dragan făcu o mutră. Era şocat, dar în acelaşi timp uşurat că Lisbeth Salander cel puțin nu era moartă. Se simți deodată extrem de iritat şi de obosit.

- Nu ştiu ce să spun, răspunse el. Tu n-ai nicio obligație să-mi raportezi cu ce te ocupi. Ce doreşti?
- Nu ştiu exact. Mai ales, voiam să te salut.
- Ai nevoie de o slujbă? N-am intenția să te mai angajez.

Ea clătină din cap.

- Lucrezi undeva?

Din nou, acelaşi gest. Părea că-i era greu să formuleze cuvinte. Dragan rămase aşteptând.

- Am călătorit, spuse ea în cele din urmă. M-am întors de curând.

Armanski aprobă gânditor, cercetând-o. Lisbeth Salander se schimbase. Era un fel de… maturizare în alegerea hainelor şi în comportament. Şi părea că-şi umpluse cu ceva sutienul.

- Te-ai schimbat. Unde ai fost?
- Câte un pic peste tot… răspunse ea evaziv, dar, văzându-i privirea iritată, continuă: Am început cu Italia şi am continuat cu Orientul Mijlociu, şi mai departe, la Hong Kong, via Bangkok. Am fost o vreme în Australia şi Noua Zeelandă şi am circulat între insulele din Oceanul Pacific. Am stat o lună în Tahiti. Pe urmă, am mers prin SUA şi ultimele luni le-am petrecut în Antile.

El aprobă.

- Nu ştiu de ce nu mi-am luat rămas-bun.
- Pentru că, sincer vorbind, nu-ți pasă niciun pic de ceilalți oameni, răspunse Dragan Armanski pe un ton hotărât.

Lisbeth Salander îşi muşcă buza de jos. Cugetă un moment. Poate că era adevărat, şi totuşi, acuzația i se părea nedreaptă.

- De obicei, oamenilor nu le pasă de mine.
- Rahat, răspunse Armanski. Tu ai o problemă de atitudine şi îi tratezi pe cei care încearcă cu adevărat să-ți fie prieteni ca pe nişte rahați. Aşa de simplu e.

Tăcere.

- Vrei să plec?
- Faci cum vrei. Aşa ai făcut întotdeauna. Dar, dacă pleci acum, nu vreau să te mai văd niciodată.

Lisbeth Salander se simți brusc cuprinsă de teamă. Un om pe care-l respecta se pregătea s-o alunge. Nu ştia ce să spună.

- Acum doi ani, Holger Palmgren a făcut o congestie cerebrală. Nu l-ai vizitat nicio singură dată, continuă Armanski necruțător.

Lisbeth îl privi şocată.

- Palmgren mai trăieşte?
- Prin urmare, nu ştii nici măcar dacă mai e în viață sau nu.
- Doctorii au spus că…
- Doctorii au spus o grămadă despre el, o întrerupse Armanski. A fost foarte rău şi nu putea comunica deloc. În ultimul an a recuperat mult. Are greutăți de vorbire şi trebuie să-l asculți atent, ca să înțelegi ce spune. Are nevoie de mult ajutor, dar în orice caz, merge singur la toaletă. Cei care țin la el îl vizitează.

Lisbeth stătea ca paralizată. Ea îl găsise pe Palmgren când făcuse congestia cerebrală, în urmă cu doi ani. Sunase la salvare şi doctorii clătinaseră din cap, constatând că prognoza nu era încurajatoare. Ea rămăsese la spital prima săptămână, până ce un doctor îi spusese că bătrânul se afla în comă şi era prea puțin probabil că se va mai trezi vreodată. Din momentul acela, Lisbeth încetase să se mai preocupe şi-l ştersese din viața ei. Se ridicase şi părăsise spitalul, fără să mai privească înapoi. Şi, după cum se vedea, fără să mai controleze faptele.

Încruntă din sprâncene. I-l trântiseră pe cap pe avocatul Nils Bjurman, şi acesta îi ocupase aproape toată mintea. Dar nimeni, nici măcar Armanski, nu-i spusese că Palmgren trăia, şi cu atât mai puţin că se însănătoşea. Iar ea nu se gândise niciun moment la această posibilitate.
Simţi cum i se umplu brusc ochii de lacrimi. Niciodată nu se mai simţise ca un rahat egoist. Şi niciodată nu primise o mustrare aşa de furioasă, pe un ton aşa de scăzut. Plecă fruntea.
Rămaseră tăcuţi o vreme. Armanski fu cel care rupse tăcerea.
- Cum o duci? Lisbeth înălţă din umeri.
- Cum te întreţii? Ai vreo slujbă?
- Nu, n-am nicio slujbă şi nu ştiu ce aş vrea să fac. Dar am bani, aşa că mă descurc.
Armanski o cercetă atent.
- Am trecut pe aici doar ca să te salut… nu caut de lucru. Nu ştiu… Poate voi vrea să lucrez pentru tine cândva, dacă vei avea nevoie de mine, dar atunci trebuie să fie ceva care să mă intereseze.
- Presupun că nu vrei să povesteşti ce s-a întâmplat la Hedestad anul trecut.
Lisbeth rămase tăcută.
- Ceva s-a întâmplat. Martin Vanger a murit în accident de maşină, după ce ai fost şi ai împrumutat materialul necesar pentru supraveghere şi cineva v-a ameninţat cu moartea. Şi soră-sa a apărut din morţi. A fost, ca să folosesc o expresie blândă, o adevărată senzaţie.
- Am promis să nu povestesc.
Armanski dădu iar din cap.
- Şi presupun că nu vrei să-mi povesteşti nici despre rolul pe care l-ai jucat în afacerea Wennerström.
- L-am ajutat pe *Kalle Blomkvist* cu investigaţia. Tonul ei deveni mai rece.
- Asta a fost tot. Nu vreau să fiu amestecată.
- Mikael Blomkvist te-a căutat în repetate rânduri. M-a sunat cel puţin o dată pe lună, întrebându-mă dacă n-am auzit ceva despre tine. Şi lui îi pasă de tine.
Lisbeth se cufundă din nou în tăcere şi Armanski observă că gura ei se transformase într-o linie subţire.
- Nu ştiu ce să cred despre el, continuă Armanski. Dar este interesat de soarta ta. L-am întâlnit o dată, toamna trecută. Nici el nu voia să vorbească despre Hedestad.
Lisbeth Salander nu voia să vorbească nici despre Mikael Blomkvist.
- Am trecut doar să te salut, şi să-ţi spun că sunt din nou în oraş. Nu ştiu dacă am să rămân aici. Ăsta e numărul meu de mobil şi noua adresă de e-mail, dacă ai nevoie să mă găseşti.
Îi dădu lui Armanski un petic de hârtie şi se ridică. El luă hârtia. Era deja la uşă, când strigă după ea:
- Aşteaptă o secundă. Ce ai de gând să faci?
- Mă duc să-l salut pe Holger Palmgren.
- Bine. Dar… Vreau să spun, ce ai de gând să lucrezi?
Îl privi gânditoare.
- Nu ştiu.
- Trebuie să te întreţii într-un fel!
- Ţi-am spus că am destul, ca să mă descurc. Armanski se lăsă pe spate în scaun, meditând. Când era vorba de Lisbeth Salander, niciodată nu era sigur cum trebuia să-i interpreteze cuvintele.
- Am fost aşa de supărat când ai dispărut, că aproape mă hotărâsem să nu te mai angajez niciodată.
Făcu o grimasă.
- Omul nu se poate încrede în tine. Dar te pricepi teribil de bine la investigaţii. Poate am ceva ce ţi s-ar potrivi.
Lisbeth scutură din cap, dar se reîntoarse la biroul lui.
- Nu vreau să lucrez. Vreau să spun, n-am nevoie de bani. Vorbesc serios. Sunt independentă din punct de vedere financiar.
Dragan Armanski îşi arcui sprâncenele într-o expresie de îndoială. Apoi, aprobă.
- OK, eşti independentă financiar, ce-o fi vrând să însemne asta. Te cred. Dar, dacă ai vreodată nevoie de o slujbă…
- Dragan, tu eşti a doua persoană pe care o văd de când am venit. N-am nevoie de banii tăi. Însă ani de zile ai fost una din puţinele persoane pe care le-am respectat.
- Bine. Dar toţi oamenii au nevoie de bani.
- Îmi pare rău, dar nu mă mai interesează să fac anchete personale pentru tine. Dă un semn dacă ai vreo problemă serioasă.
- Ce fel de problemă?

- Una pe care să nu poți s-o rezolvi singur. Dacă te blochezi sau nu ştii ce să faci. Dacă vrei să lucrez pentru tine, trebuie să vii cu ceva care să mă intereseze. Poate pe partea operativă.
- Partea operativă? Tu? Care dispari fără urmă, când îți vine cheful?
- Rahat. Niciodată nu am lăsat neterminată o treabă pe care am acceptat-o.
Dragan Armanski o privi neajutorat. Noțiunea „unitate operativă” era jargonul lor, dar era vorba despre acțiune pe teren. Putea fi vorba despre orice, de la protecție de persoană, la misiuni de supraveghere specială şi la expoziții de artă. Personalul operativ era format din veterani siguri şi stabili, adesea cu state de serviciu în cadrul poliției. În plus, 90% din ei erau bărbați. Lisbeth Salander era diametral opusă tuturor criteriilor pe care el le formulase pentru personalul din unitățile operative, din cadrul firmei Milton Security.
- Păi… începu el, ezitând.
- N-ai nevoie să te străduieşti. Eu iau doar ce mă interesează, aşa că şansa să spun nu e mare. Dă-mi un semn, dacă ai o problemă cu adevărat complicată. Sunt bună la dezlegat ghicitori.
Se întoarse pe călcâie şi dispăru pe uşă. Dragan Armanski scutură din cap. *E nebună. De fapt, e nebună.*
În clipa următoare, Lisbeth Salander se afla din nou în cadrul uşii:
- De altfel… Ai doi tipi care au pierdut o lună cu protecția artistei Christine Ruterford, împotriva nebunului care-i scrie bilete anonime de amenințare. Credeți că e cineva din preajma ei, pentru că ştie prea multe amănunte din viața ei intimă.
Armanski se holbă la Lisbeth Salander. Se simți străbătut de un fel de şoc electric. *Iar a făcut-o!* Ea îi vorbea despre ceva ce n-ar fi trebuit în niciun caz să ştie. *Nu putea să ştie.*
- Daaa…?
- Uit-o. E o făcătură. Ea şi prietenul ei scriu scrisorile, ca să atragă atenția. O să primească zilele astea o nouă scrisoare, şi vor lăsa să transpire informații în presă săptămâna viitoare. Există un mare risc să acuze Milton Security că de aici a venit informația. Şterge-o de pe lista clienților.
Înainte ca Dragan Armanski să apuce să spună ceva, Lisbeth dispăru. El rămase cu ochii holbați la uşa goală. Nu putea şti nimic despre cazul acesta. Avea probabil un complice la Milton, care-i dăduse informația şi o ținea la curent. Dar numai patru-cinci persoane de la Milton cunoşteau problema – Armanski însuşi, şeful operativ şi cei care anchetau amenințările… şi toți erau profesionişti cu faimă şi oameni de încredere. Armanski îşi frecă bărbia.
Se uită pe birou. Mapa cu cazul Ruterford se afla sub cheie în sertar. Biroul avea alarmă. Se uită din nou la ceas şi constată că Harry Fransson, şeful secției tehnice, plecase probabil. Deschise poşta electronică şi îi trimise un mesaj, în care-l ruga să vină la biroul lui în dimineața următoare şi să instaleze o cameră de supraveghere ascunsă.

Lisbeth Salander se duse pe jos direct acasă, pe Mosebacke. Urcă grăbită scările, cu senzația că avea o treabă urgentă.
Sună la spitalul din Söder şi, după câteva momente în care i se tot dădu legătura cu diferite secții, reuşi să-l localizeze pe Holger Palmgren. Se găsea de paisprezece luni la centrul de recuperare Ersta, din Älta. Îi reapăru în minte Äppelviken. Când sună, i se răspunse că dormea, dar că putea să-l viziteze a doua zi.
Lisbeth îşi petrecu seara măsurând cu paşi apăsați apartamentul. Avea o stare neplăcută. Se culcă devreme şi adormi aproape imediat. Se trezi la şapte, făcu un duş şi luă micul dejun la 7-Eleven. La ora opt, se duse la firma de închiriat maşini de pe Ringvägen. *Trebuie să-mi iau o maşină.* Închirie acelaşi Nissan Micra cu care mersese la Äppelviken în urmă cu câteva săptămâni.
Simți o nelinişte bruscă atunci când parcă lângă clinică, dar îşi adună curajul şi merse la recepție, întrebând de Holger Palmgren.
O femeie care purta un ecuson cu numele de Margit îşi cercetă hârtiile şi-i spuse că Holger se afla la gimnastică şi nu putea fi văzut înainte de ora 11. Lisbeth putea să rămână în sala de aşteptare sau să revină mai târziu. Se întoarse în parcare şi se aşeză în maşină, fumând trei țigări, în vreme ce aştepta. La ora 11 se înapoie la recepție şi i se spuse să meargă în sala de mese, pe coridor, la dreapta şi pe urmă la stânga.
Se opri în uşă şi-l văzu pe Holger Palmgren în sala de mese pe jumătate goală. Stătea întors spre ea şi îşi concentrase întreaga atenție asupra farfuriei pe care o avea în față. Ținea furculița cu stângăcie, în pumn, şi ducea plin de concentrare mâncarea spre gură. Cam a treia oară greşea şi conținutul se risipea pe masă. Era cocoşat şi părea să aibă o sută de ani. Fața lui era ciudat de țeapănă. Şedea într-un scaun cu rotile. Abia în clipa aceea, Lisbeth Salander înțelese că el de fapt trăia şi că Armanski n-o mințise.

Holger Palmgren înjură în gând, în vreme ce, pentru a treia oară, încerca să strângă în furculiță o îmbucătură de budincă de macaroane. Accepta faptul că nu putea merge ca lumea şi că mai erau şi multe altele pe care nu putea să le facă. Dar ura faptul că nu putea mânca şi că uneori îi curgeau balele, ca unui prunc.
Din punct de vedere strict teoretic, ştia exact cum trebuia să facă: să pună furculița în unghiul potrivit, s-o împingă înainte, s-o ridice şi să o ducă la gură. Dar era o problemă cu coordonarea. Mâna părea să aibă viața ei proprie. Când el îi poruncea „ridică-te”, mâna o lua lent într-o parte. Când o conducea spre gură, mâna îşi schimba direcția în ultima secundă şi o lua spre obraz sau bărbie.
Ştia că reabilitarea dădea rezultate. În urmă cu şase luni, i-ar fi tremurat mâna aşa de violent, că n-ar fi putut duce la gură nici măcar o înghițitură. Acum, mesele durau desigur mai mult, dar oricum, mânca singur. Nu avea de gând să renunțe, înainte de a dobândi întregul control asupra membrelor sale.
Lăsă jos furculița ca să ia o nouă îmbucătură, când o mână apăru din spate şi îi luă cu blândețe tacâmul din mână. El văzu mâna încărcând o cantitate de macaroane şi ridicând în aer mâncarea. Recunoscu imediat degetele ca de păpuşă şi întoarse capul, pentru a întâlni ochii lui Lisbeth Salander, la mai puțin de zece centimetri de fața sa. Privirea ei aştepta. Părea neliniştită.
Un lung moment, Holger Palmgren rămase nemişcat, privindu-i chipul. Inima îi bătea puternic într-un ritm neobişnuit. Apoi, deschise gura şi luă mâncarea.
Ea îl hrăni îmbucătură cu îmbucătură. În cazurile obişnuite, Holger Palmgren detesta să fie asistat la masă, dar înțelegea nevoia lui Lisbeth Salander. Nu era vorba de el, de faptul că era un pachet neputincios. Îl hrănea din afecțiune – în cazul ei, un sentiment cu totul neobişnuit. Făcea porții destul de mici şi aştepta să înghită. Când el arătă spre paharul de lapte cu paiul de supt, Lisbeth îl ținu destul de sus, ca el să poată bea.
Nu schimbară niciun cuvânt tot timpul cât dură masa. După ce el înghiți ultima îmbucătură, Lisbeth lăsă jos furculița şi-l privi întrebătoare. El scutură din cap. *Nu, nu mai vreau.*
Holger Palmgren se lăsă în scaunul cu rotile şi respiră adânc. Lisbeth ridică şervetul şi-l şterse la gură. El se simți deodată ca un şef mafiot dintr-un film american, în care un *capo di tutti capi* îşi arăta respectul. Şi-o imagină sărutându-i mâna şi fantezia sa îl făcu să zâmbească.
- Crezi că se poate găsi o ceaşcă de cafea în locul ăsta? întrebă ea.
El bălmăji ceva. Buzele şi limba refuzau să formeze sunetele corect.
- Vzdi colț. *Vezi după colț.*
- Vrei şi tu? Cu lapte şi fără zahăr, ca de obicei? Holger dădu aprobator din cap. Lisbeth duse tava şi se întoarse după câteva minute, cu două ceşti. El observă că acum bea cafea neagră, ceea ce era un lucru nou. Zâmbi când văzu că ea păstrase paiul de supt, pentru cafea. Rămaseră tăcuți. Holger Palmgren voia să spună o mie de lucruri, dar nu putea să formuleze nicio silabă. În schimb, ochii li se întâlniră de mai multe ori. Lisbeth avea un aer îngrozitor de vinovat. Până la urmă, ea întrerupse tăcerea.
- Credeam că eşti mort, spuse ea. Nu ştiam că mai eşti în viață. Dacă aş fi ştiut, niciodată n-aş fi… te-aş fi vizitat de mult.
El aprobă.
- Iartă-mă.
El dădu iar din cap. Zâmbi. Zâmbetul era strâmb, o grimasă a buzelor.
- Erai în comă şi doctorii mi-au spus că o să mori. Credeau că o să mori în câteva zile şi atunci am plecat de acolo. Îmi pare rău. Iartă-mă.
Holger ridică mâna şi o puse peste pumnul ei mic. Ea îi prinse mâna strâns şi respiră adânc.
- Ai dspăut. *Ai dispărut.*
- Ai vorbit cu Dragan Armanski? El dădu din cap.
- Am călătorit. Am fost obligată să plec. Nu am spus adio nimănui, doar am plecat. Ai fost îngrijorat?
Holger încuviință din cap.
- Nu trebuie să-ți faci niciodată griji pentru mine.
- Nu mfâst, te… decrci todeaun. Da mansc a fst. *Nu am fost îngrijorat, tu te descurci întotdeauna, dar Armanski a fost.*
Ea zâmbi pentru prima oară şi Holger Palmgren se destinse. Era obişnuitul ei zâmbet pieziş. O cercetă, comparând imaginea din amintire cu fata pe care o vedea în fața lui. Se schimbase. Era mai îngrijită, bine îmbrăcată, îşi scosese inelul din buză şi… *hmmm…* tatuajul cu viespea de pe gât dispăruse. Părea mai matură. Râse, pentru prima oară după multe săptămâni. Suna ca un acces de tuse.
Lisbeth surâse şi mai strâmb şi simți dintr-odată cum o căldură pe care n-o simțise de multă vreme îi umplea inima.

- Te dscurca biin. *Te-ai descurcat bine.* Făcu un semn spre hainele ei.
Ea aprobă.
- Cum e nl tutre? *Cum e noul tutore?*
Holger Palmgren văzu cum chipul lui Lisbeth se întunecă şi cum buzele ei se strânseră un pic. Îl privi cu o expresie nevinovată:
- E OK… pot să-l manevrez.
Sprâncenele lui Holger Palmgren se ridicară întrebătoare. Lisbeth privi în jur şi schimbă subiectul.
- De câtă vreme eşti aici?
Palmgren nu era născut de ieri, de azi. Suferise o congestie şi îi era greu să vorbească şi să-şi coordoneze mişcările, dar inteligenţa îi era intactă şi radarul lui observă imediat un ton fals în vocea lui Lisbeth Salander. În anii de când o cunoştea ajunsese la concluzia că ea nu-l minţise propriu-zis niciodată, dar că nu întotdeauna fusese la fel de sinceră. Felul ei de a-l minţi consta în a-i distrage atenţia. În mod evident, era ceva în neregulă cu noul tutore. Ceea ce nu-l uimea deloc pe Holger Palmgren.
Dintr-odată, simţi o nelinişte profundă. De câte ori nu se gândise să-şi contacteze colegul, pe Nils Bjurman, să cerceteze cum îi mergea Lisbethei, şi de câte ori nu renunţase! Şi de ce nu se ocupase de scoaterea ei de sub tutelă, când putea s-o facă? Ştia de ce – voise, în mod egoist, să păstreze vie legătura cu ea. O iubea pe afurisita asta de fată complicată, ca şi cum ar fi fost fiica pe care niciodată n-o avusese şi voia un motiv pentru a păstra relaţia. Şi era prea complicat şi prea greu pentru o legumă ca el să înceapă să facă cercetări de la azil, el, căruia îi venea greu şi să-şi desfacă prohabul, când se târa până la closet… Avea senzaţia că, de fapt, el o trădase pe Lisbeth. *Dar ea supravieţuieşte întotdeauna… E una dintre cele mai competente persoane pe care le-a întâlnit.*
- Trb.
- N-am înţeles.
- Trbnal.
- Tribunal? Ce vrei să spui?
- Trb să ai… tu trb… e.
Chipul lui Holger Palmgren se înroşise şi era schimonosit, dar tot nu reuşea să pronunţe mai clar. Lisbeth puse o mână pe braţul lui şi-l strânse încetişor.
- Holger… Nu-ţi face griji pentru mine. Am hotărât să mă ocup de punerea mea sub tutelă foarte curând. Nu e treaba ta să te nelinişteşti… Dar s-ar putea să am nevoie de sfaturile tale, la vremea potrivită. Ce spui? Ai putea să fii avocatul meu, dacă am nevoie de tine?
El clătină din cap.
- Pr bătrn.
Bătu cu degetele în tăblia mesei.
- Prst… mş!
- Da, eşti un nesuferit de moş prost dacă ai atitudinea asta. Am nevoie de un avocat. Vreau să te am pe tine. Poate n-o să fii capabil să ţii un discurs, dar poţi să-mi dai sfaturi, când va fi cazul. OK?
El scutură din nou din cap. Apoi, făcu o mişcare scurtă de aprobare.
- Mnc?
- Nu înţeleg.
- Ce mncşti? Nu mnsk. *Ce munceşti? Nu Armanski.*
Lisbeth şovăi un moment, în vreme ce se gândea cum să-i explice în ce situaţie se afla. Era complicat.
- Holger, eu nu mai lucrez pentru Armanski. Nu mai am nevoie să muncesc pentru el ca să am din ce trăi. Am banii mei şi mă simt foarte bine.
Sprâncenele lui Holger Palmgren se înălţară din nou.
- Am de gând să te vizitez des de acum înainte. O să-ţi povestesc… dar, hai, să n-o luăm prea repede. În momentul ăsta, vreau să fac altceva.
Se aplecă şi scoase din sacoşă o tablă de şah, pe care o puse pe masă.
- De doi ani n-am dat cu tine de pământ!
El se resemnă. Fata avea ceva de ascuns, despre care nu voia să povestească. Era convins că va avea de făcut obiecţii, dar avea şi suficientă încredere în ea: cu orice s-ar îndeletnici, putea fi îndoielnic din punct de vedere juridic, dar nu greşit din punctul de vedere al legii Domnului. Spre deosebire de mulţi alţii, Holger Palmgren era convins că Lisbeth Salander era un om profund moral. Problema era că morala proprie nu se afla întotdeauna în acord cu ce stipula legea.
Ea puse piesele de şah pe tablă şi Holger înţelese şocat că jocul de şah era al lui. *Probabil că l-a furat din apartament, după ce se îmbolnăvise. Ca o amintire?*
Ea îi dădu piesele albe. Dintr-odată, era fericit ca un copil.

Lisbeth Salander a rămas cu Holger Palmgren două ore. L-a bătut de trei ori, până ce sora a întrerupt ciorovăielile lor din faţa tablei de şah şi le-a spus că e vremea pentru gimnastica de după-amiază. Lisbeth a strâns piesele, închizând tabla de şah.
- Ce fel de gimnastică face?
- Antrenament muscular şi exerciţii de coordonare. Şi facem progrese, nu-i aşa?
Ultima întrebare îi era adresată lui Holger Palmgren, care dădu din cap afirmativ.
- Poate deja să meargă câţiva metri. Până la vară, o să te plimbi singur în parc. E fiica ta?
Privirile lui Lisbeth şi Holger se întâlniră.
- Adptv. *Fiică adoptivă.*
- Ce drăguţ că ai venit în vizită! *În traducere: Unde dracu ai fost până acum?*
Lisbeth ignoră critica subînţeleasă. Se aplecă, sărutându-l pe obraz.
- Vin vineri.
Holger Palmgren se ridică greu din scaunul cu rotile. Lisbeth îl însoţi până la lift, unde drumurile lor se despărţeau. De îndată ce uşa liftului se închise, Lisbeth se duse la recepţie şi întrebă cu cine putea să vorbească despre starea pacientului; fu îndrumată spre un anume dr. A. Sivarnandan, pe care îl găsi într-un birou din fundul culoarului. Se prezentă, spunând că era fiica adoptivă a lui Holger Palmgren.
- Vreau să ştiu care este starea lui şi ce se va întâmpla. Dr. A. Sivarnandan deschise dosarul lui Holger Palmgren şi citi primele pagini. Avea pielea ciupită de vărsat şi o mustaţă subţire, care o irita pe Lisbeth. În cele din urmă, bărbatul ridică privirea. Spre uimirea ei, vorbea cu accent finlandez.
- Nu am nicio însemnare despre faptul că domnul Palmgren ar avea o fiică, adoptată sau naturală. De fapt, cea mai apropiată rudă pare să fie un văr de 86 de ani, care locuieşte în Jämtland.
- El a avut grijă de mine, de când aveam 13 ani şi până a suferit congestia. La momentul acela, aveam 24 de ani.
Scotoci în buzunar şi aruncă pe birou un pix.
- Mă numesc Lisbeth Salander. Scrieţi-mi numele în dosarul lui. Sunt cea mai apropiată rudă pe care o are.
- Posibil, răspunse dr. A. Sivarnandan, pe un ton ce trăda încăpăţânare. Dar dacă sunteţi cea mai apropiată rudă, aţi cam întârziat să vă faceţi cunoscută. După câte ştiu, a primit doar câteva vizite ale unei persoane care nu e rudă cu el, dar căreia urma să-i telefonăm dacă starea lui se înrăutăţea sau în caz de deces.
- Trebuie să fie Dragan Armanski.
Dr. A. Sivarnandan ridică din sprâncene şi aprobă gânditor.
- Exact. Îl cunoaşteţi?
- Puteţi să-i telefonaţi, să verificaţi cine sunt.
- Nu e nevoie. Vă cred. Mi s-a spus că aţi jucat şah cu domnul Palmgren două ore. Dar oricum, nu pot oferi informaţii despre starea sa de sănătate fără acordul lui.
- Iar nesuferitul ăla încăpăţânat nu-şi va da niciodată acordul. Suferă de ideea fixă că nu trebuie să mă încarce cu problemele lui şi că mai are încă răspunderea pentru mine, când de fapt e invers. Uitaţi cum e, doi ani de zile am crezut că Palmgren era mort. Ieri am aflat că este în viaţă. Dacă aş fi ştiut… E complicat să explic, dar vreau să ştiu ce prognostic are şi dacă se va mai face bine.
Dr. A. Sivarnandan ridică pixul şi scrise cu grijă numele lui Lisbeth Salander în dosarul lui Holger Palmgren. O rugă să-i dea numărul de telefon.
- OK, acum sunteţi din punct de vedere formal fiica lui adoptivă; poate că nu e chiar cum cer regulile, dar pentru că sunteţi prima care l-a vizitat de la Crăciunul trecut, când era să… L-aţi întâlnit azi şi aţi putut constata singură că are probleme cu coordonarea şi că îi e greu să vorbească. A avut un atac cerebral.
- Ştiu. Eu l-am găsit şi am chemat Salvarea.
- Aha. Trebuie să ştiţi că a stat la terapie intensivă trei luni. A fost inconştient o perioadă lungă. Cel mai des, pacienţii nu se mai trezesc dintr-o asemenea comă, dar mai sunt şi excepţii. După cum se pare, nu era pregătit să moară. A fost transportat la o secţie de geriatrie pentru bolnavi cronic care sunt total incapabili să aibă grijă de ei înşişi. În ciuda aşteptărilor, a arătat semne de ameliorare şi acum nouă luni a fost transferat aici, pentru reabilitare.
- Ce viitor are?
Dr. A. Sivarnandan desfăcu mâinile într-un gest de neputinţă.
- Ar trebui să am un glob de cristal, să pot ghici. Adevărul e că nu ştiu nimic. Poate muri la noapte din cauza unei hemoragii cerebrale. Sau poate trăi o viaţă relativ normală, încă douăzeci de ani. Nu ştiu. Se poate spune că Dumnezeu hotărăşte.

- Şi dacă mai trăieşte douăzeci de ani?
- A fost o reabilitare dificilă şi doar în ultimele luni am putut observa ameliorări clare. Acum şase luni, nu putea mânca fără ajutor. Iar în urmă cu o lună, abia putea să se ridice din scaun, asta şi din cauză că muşchii lui cedaseră, după atâta zăcut la pat. În orice caz, acum poate merge distanţe scurte.
- O să fie mai bine?
- Da. Chiar mult mai bine. Primul prag a fost mai greu, acum înregistrăm succese în fiecare zi. A pierdut aproape doi ani din viaţă. Peste câteva luni, la vară, sper că va putea să se plimbe prin parcul din faţă.
- Vorbirea?
- Problema lui este că atât centrul de vorbire, cât şi cel de mişcare au fost afectate. Luni de zile, a fost o legumă. După asta, a fost obligat să înveţe cum să aibă control asupra trupului şi să vorbească din nou. Îi e greu să-şi amintească ce cuvinte să folosească, şi trebuie să le înveţe din nou. Dar nu e cum ai învăţa un copil să vorbească – el pricepe sensul cuvintelor, dar nu le poate rosti. În două, trei luni o să puteţi observa că vorbirea i se va îmbunătăţi simţitor. Şi la fel şi capacitatea de orientare. Acum nouă luni, nu putea face diferenţa între stânga şi dreapta, sau sus şi jos, cu liftul.
Lisbeth Salander dădu gânditoare din cap. Reflectă două minute. Descoperise că îi plăcea dr. A. Sivarnandan, cu înfăţişarea lui de indian şi accentul de finlandez.
- Ce înseamnă A.? întrebă ea brusc. El o privi amuzat.
- Anders.
- Anders?
- Sunt născut în Sri Lanka, dar am fost adoptat de o familie din Åbo, când aveam doar câteva luni.
- OK, Anders, cum pot să-l ajut eu?
- Vizitează-l. Dă-i stimulare intelectuală.
- Pot veni în fiecare zi.
- Nu vreau să fii aici în fiecare zi. Dacă ţine la tine, vreau să-şi dorească vizitele tale, şi nu să se plictisească de ele.
- Există vreun tip de tratament care ar putea să-i îmbunătăţească şansele? Plătesc oricât costă.
El îi zâmbi brusc, apoi îşi luă din nou o mină serioasă.
- Mi-e teamă că noi suntem cei mai buni specialişti. Aş dori, desigur, să avem resurse mai bune şi să scăpăm de toate economiile care se fac în ultima vreme, dar te asigur că are parte de o îngrijire foarte competentă.
- Dacă nu ar trebui să ţii seama de economii, ce-ai putea să-i oferi?
- Idealul pentru un pacient ca Holger Palmgren ar fi, natural, să-i putem oferi un antrenor personal, cu normă întreagă. Dar de mult nu mai avem asemenea resurse în Suedia.
- Angajează unul.
- Scuză-mă?
- Angajează un antrenor personal pentru Holger Palmgren. Caută-l pe cel mai bun pe care-l poţi găsi. Fă asta chiar mâine. Şi ai grijă ca absolut tot ce are nevoie ca echipament tehnic sau altceva să se găsească aici. Voi avea grijă ca banii să fie viraţi la sfârşitul săptămânii, atât pentru salariul lui, cât şi pentru echipament.
- Glumeşti?
Lisbeth îi aruncă o privire dură, directă.

Mia Bergman frână, oprind Fiatul lângă trotuarul de la staţia de metrou din Gamla Stan. Dag Svensson deschise uşa şi se aşeză grăbit pe locul pasagerului. Se aplecă şi-i dădu o sărutare, în vreme ce ea reintra în trafic, în spatele unui autobuz de linie.
- Bună, spuse ea, fără să-şi ia ochii de la drum. Ai o figură foarte serioasă, s-a întâmplat ceva?
Dag Svensson suspină, punându-şi centura de siguranţă.
- Nu, nimic serios. Doar probleme cu textul.
- Ce probleme?
- Mai am o lună până la termenul limită. Am făcut nouă din cele douăzeci şi două de confruntări planificate. Am probleme cu Björck, de la Säpo. Blestematul este în concediu de boală şi nu răspunde la telefonul de acasă.
- E în spital?
- Nu ştiu. Ai încercat vreodată să obţii informaţii de la Säpo? Nu recunosc nici măcar că lucrează acolo.
- Ai încercat să vorbeşti cu părinţii lui?

- Amândoi sunt morți. E necăsătorit. Are un frate care locuieşte în Spania. Pur şi simplu, nu ştiu cum să dau de el.
Mia Bergman îi aruncă o privire, în vreme ce mergeau via Slussen, spre tunelul dinspre Nynäsvägen.
- În cel mai rău caz, trebuie să suprimăm pasajul cu Björck. Blomkvist cere ca toți cei pe care îi acuzăm să aibă dreptul la replică, înainte să-i expunem opiniei publice.
- Ar fi păcat să pierdeți un reprezentant al poliției secrete care aleargă după curve. Ce ai de gând să faci?
- Să-l caut, bineînțeles. Tu cum te simți? Eşti nervoasă?
O atinse uşor cu degetul în dreptul stomacului.
- De fapt, nu. Luna viitoare voi susține teza şi voi deveni doctor, şi mă simt total liniştită!
- Îți cunoşti materia. De ce să fii nervoasă?
- Uită-te în spate.
Dag Svensson se întoarse şi văzu un pachet mare.
- Mia, ți-au tipărit-o! izbucni el. Luă în mână teza tipărită:

From Russia with Love
Trafic de femei, crimă organizată şi măsurile luate de societate
de Mia Bergman

- Credeam că va fi gata abia săptămâna viitoare. Păi… trebuie să deschidem o sticlă de vin când ajungem acasă. Felicitări, doamna doctor!
Se aplecă şi o sărută din nou pe obraz.
- Calm, mai sunt trei săptămâni până atunci. Şi ține-ți mâinile acasă, când conduc.
Dag Svensson izbucni în râs. Apoi, deveni din nou serios.
- De altfel, ca să-ți stric un pic cheful… ai intervievat o fată care se numea Irina P., acum vreun an?
- Irina P., 22 de ani, din Sankt Petersburg. A venit aici prima oară în 1999 şi s-a întors de câteva ori. De ce?
- L-am întâlnit azi pe Gulbrandsen. Polițistul care a făcut ancheta despre bordelul din Södertälje. Ai citit săptămâna trecută că au găsit o fată în canalul din Södertälje? A scris în ziarele de seară. Era Irina P.
- Nu, ce îngrozitor!
Trecură pe lângă Skanstull în tăcere.
- Apare şi ea în teză, spuse Mia Bergman în cele din urmă. Sub pseudonimul Tamara.
Dag Svensson deschise cartea la capitolul cu interviurile şi răsfoi până ce ajunse la Tamara. Citi concentrat, în vreme ce Mia trecea pe lângă Gullmarsplan şi Globen.
- A fost adusă aici de unul pe care tu îl numeşti Anton.
- Nu pot să folosesc numele reale. Mi s-a atras atenția că aş putea fi criticată când o voi susține, dar n-am putut da numele fetelor. Riscau să fie omorâte în bătaie. Şi nici proxeneții nu-i pot da cu numele real, pentru că ar putea deduce cu care dintre fete am vorbit. Prin urmare, în toate studiile de teren am doar pseudonime şi persoane neidentificabile, aşa că nu sunt oferite prea multe amănunte.
- Cine este Anton?
- Îl cheamă, de fapt, Zala. N-am reuşit niciodată să-l identific, dar cred că e polonez sau iugoslav, sau ceva de genul ăsta. Am vorbit cu Irina P. de patru-cinci ori şi abia la ultima întâlnire l-a numit. Ea se gândea să-şi schimbe viața, dar oricum îi era foarte frică de el.
- Hmmm, mormăi Dag Svensson.
- Ce-i?
- Tocmai mă întrebam… Am dat peste numele Zala acum vreo săptămână sau două.
- Unde?
- Am făcut o confruntare cu Sandström – nemernicul ăla de peşte care se dă drept jurnalist. Lua-l-ar dracu'! Un porc ordinar.
- Cum aşa?
- De fapt, nici nu e jurnalist adevărat. Face ziare de reclamă pentru diferite companii. Dar are fantezii bolnave, cu violuri, pe care le-a pus în practică cu fata aia…
- Ştiu. Eu am intervievat-o.
- Dar ştiai că face *layout*-ul la o broşură de informații despre bolile sexuale transmisibile, pentru Institutul de Sănătate Publică?
- Nu ştiam.

- Am făcut confruntarea săptămâna trecută. Bineînțeles, a fost complet distrus când i-am pus în față dovezile şi l-am întrebat de ce frecventează prostituate minore din Est, ca să-şi pună în scenă fantezii bolnave cu violuri. Până la urmă, mi-a dat un fel de explicație.
- Nu mai spune…
- Sandström s-a aflat o dată într-o situație în care nu era numai client, dar a făcut şi servicii mafiei. Mi-a dat numele pe care le cunoştea, printre care şi Zala. Nu ştiu nimic special despre el, dar are un nume neobişnuit.
Mia Bergman îl privi cu coada ochiului.
- Tu nu ştii cine este? întrebă Dag.
- Nu. N-am reuşit niciodată să-l identific. E doar un nume care apare când şi când. Fetele par speriate de moarte de el şi niciuna n-a vrut să spună mai mult.

9

Duminică 6 martie – vineri 11 martie

Dr. A. Sivarnandan încetini pasul văzându-i pe Holger Palmgren şi pe Lisbeth Salander în sala de mese. Stăteau aplecați deasupra tablei de şah. Ea îşi luase obiceiul să vină o dată pe săptămână, cel mai adesea duminica. Sosea întotdeauna la ora trei şi petrecea câteva ore jucând şah cu el. Îl părăsea la opt seara, când pentru Holger era timpul să meargă la culcare. Sivarnandan observase că fata nu-l trata deloc pe bătrân cu indulgență, ca pe un bolnav – dimpotrivă, păreau să se ciorovăiască tot timpul şi fata îl lăsa adesea pe el să aducă cafeaua.
Dr. A. Sivarnandan încruntă sprâncenele. Nu se putea lămuri deloc asupra acestei fete dificile, care se dădea drept fiica adoptivă a lui Holger Palmgren. Avea o înfățişare ieşită din comun şi părea să-i privească pe cei din jur cu cea mai mare neîncredere. Era cu totul exclus să glumeşti cu ea.
Părea, de asemenea, imposibil să ai o conversație obişnuită. Când o întrebase o dată ce lucrează, îi răspunsese în doi peri.
La câteva zile după prima ei vizită, se reîntorsese cu o grămadă de hârtii care anunțau crearea unei fundații care avea ca scop declarat susținerea clinicii în recuperarea lui Holger Palmgren. Preşedinte al fundației era un avocat cu adresa în Gibraltar. Consiliul de conducere era format dintr-un singur membru, şi el avocat cu adresa în Gibraltar, şi pe lângă el mai exista şi un inspector financiar, pe nume Hugo Svensson, cu adresa în Stockholm. Fundația oferea 2,5 milioane de coroane, de care dr. A. Sivarnandan putea dispune cum credea de cuviință, dar cu scopul declarat ca aceşti bani să fie folosiți pentru a-i da lui Holger Palmgren tot ajutorul medical posibil. Ca să poată folosi fondul, dr. A. Sivarnandan era obligat să adreseze o cerere inspectorului financiar care se ocupa după aceea de plăți.
Era un aranjament neobişnuit, ca să nu spunem unic.
Sivarnandan reflectase câteva zile dacă această ofertă nu era cumva lipsită de etică. Nu putuse găsi obiecții imediate şi de aceea hotărâse s-o angajeze pe Johanna Karolina Oskarsson, 39 de ani, ca asistentă personală şi antrenoare a lui Holger Palmgren. Aceasta era fizioterapeută legitimată, cu o diplomă în psihologie şi o îndelungată experiență în reabilitarea persoanelor cu deficiențe fizice. Era angajată de fundație şi, spre marea uimire a lui Sivarnandan, fusese plătită prima lună în avans, de îndată ce contractul de angajare fusese semnat. Până în momentul acela, el avusese tot timpul impresia vagă cum că totul nu era decât o farsă absurdă.
Părea să dea rezultate. În luna care trecuse, capacitatea de coordonare a lui Holger Palmgren se îmbunătățise simțitor, ca şi starea lui generală, ceea ce se putea vedea din testele pe care acesta le făcea săptămânal. Sivarnandan se întreba cât la sută din progrese avea de-a face cu antrenamentul şi cât se datora lui Lisbeth Salander. Nu era nicio îndoială că Holger Palmgren se străduia cât putea de mult şi aştepta vizitele ei bucuros ca un copil. Părea încântat şi de faptul că era bătut cu regularitate la şah.
Dr. Sivarnandan le ținuse o dată tovărăşie. Era o partidă ciudată. Holger Palmgren avea piesele albe şi făcuse o deschidere siciliană şi tot ce urmase era perfect corect.
Medita lung timp la fiecare mişcare. Orice handicap fizic avusese el după congestie, nu îi afectase cu nimic ascuțimea intelectuală.
Lisbeth Salander stătea citind o carte, într-un domeniu cu totul neobişnuit – calibrarea frecvenței unui radiotelescop în stare de imponderabilitate. Şedea pe o pernă, ca să fie la nivel cu masa. Când Palmgren a făcut mişcarea, ea a privit în sus şi a mutat o piesă, la prima vedere fără să fi gândit înainte, după care s-a reîntors la cartea ei. Palmgren a capitulat după a douăzeci şi şaptea mişcare. Salander a privit în sus, contemplând câteva secunde cu sprâncenele încruntate tabla de şah.
- Nu! a spus ea. Ai o şansă să faci remiză.
Palmgren a suspinat şi a petrecut cinci minute privind tabla de şah. În cele din urmă, şi-a ridicat privirea, spunându-i fetei:

- Încearcă.
Ea a răsucit tabla, luându-i piesele. A făcut remiză la mişcarea treizeci şi nouă.
„Dumnezeule!” a gândit Sivarnandan.
- Aşa e ea. Niciodată să nu joci cu ea pe bani, i-a spus Palmgren.
Sivarnandan juca el însuşi şah încă din copilărie, iar ca adolescent luase parte la campionatul şcolar din Åbo, unde ieşise al doilea. Se considera drept un amator competent. Înțelegea că Lisbeth Salander era o jucătoare redutabilă, care nu jucase totuşi niciodată pentru vreun club. Atunci când i-a spus că partida părea să fie o variantă a unei partide clasice a lui Lasker, ea îl privise fără să înțeleagă. Părea să nu fi auzit niciodată de Emanuel Lasker. El nu se putuse împotrivi tentației de-a se întreba dacă talentul ei era nativ şi dacă în cazul acesta mai avea şi alte talente, care ar fi putut să intereseze un psiholog.
Dar nu a întrebat nimic. Constata doar că Holger Palmgren se simțea mai bine ca niciodată, de când sosise ea la Ersta.

Avocatul Nils Bjurman a ajuns acasă seara târziu. Petrecuse patru săptămâni întregi în casa de vară de la Stallarholmen. Era abătut. Nu se întâmplase nimic care să-i schimbe de fapt situația mizerabilă. Uriaşul blond îi livrase mesajul că erau interesați de propunerea lui – ceea ce avea să-l coste 100 000 de coroane.
Se adunase un morman cu tot felul de scrisori pe duşumea, sub fanta pentru poştă. Le luă, punându-le pe masă. Devenise complet neinteresat de tot ce avea legătură cu meseria lui şi cu lumea înconjurătoare şi abia seara târziu îi căzu din nou privirea pe mormanul de corespondență, prin care începu să frunzărească distrat.
Un plic era de la Handelsbanken[1]. Îl desfăcu şi aproape avu un şoc, descoperind că era o copie după o retragere de 9 312 coroane din contul lui Lisbeth Salander.
Ea se întorsese.
Merse în birou, punând documentul pe masa de lucru. Îl privi cu ochi plini de ură mai mult de un minut, în vreme ce-şi aduna gândurile. Trebui să caute numărul de telefon. Apoi, ridică receptorul, formând numărul unui telefon mobil cu cartelă anonimă. Uriaşul blond răspunse, cu un uşor accent străin.
- Da?
- Nils Bjurman la telefon.
- Ce vrei?
- Ea s-a întors în Suedia.
La celălalt capăt se lăsă o scurtă tăcere.
- Foarte bine. Nu mai suna la numărul acesta.
- Dar…
- O să primeşti indicații în scurt timp.
Şi, spre marea lui iritare, conversația fu întreruptă. Bjurman înjură în gând. Se duse la bar şi îşi turnă două degete de bourbon Kentucky. Îl bău din două înghițituri. *Trebuie s-o las mai moale cu băutul,* îşi spuse. Pe urmă, mai turnă un pic şi luă cu el paharul la birou, unde privi din nou extrasul de cont de la Handelsbanken.

Miriam Wu masa spatele şi ceafa lui Lisbeth Salander. O masase conştiincios mai mult de douăzeci de minute, în vreme ce Lisbeth se mulțumise în mare cu unul sau două suspine de plăcere. Să te maseze Mimmi era o plăcere violentă şi ea se simțea ca un pisoi care nu voia decât să se întindă şi să-şi agite lăbuțele.
Scoase un suspin dezamăgit când Mimmi îi dădu o pălmuță peste fund şi-i spuse că era de ajuns. Un moment, rămase nemişcată, în speranța deşartă că Mimmi avea să continue, dar o auzi întinzându-se după paharul cu vin şi atunci se rostogoli pe spate.
- Mulțumesc!
- Cred că stai nemişcată cât e ziua de lungă în fața computerului. De asta te doare spatele.
- Mi-am întins doar un muşchi.
Amândouă erau goale în patul lui Mimmi, din Lundagatan. Beau vin roşu şi erau la stadiul de uşoare chicoteli. De când Lisbeth reluase prietenia cu Mimmi, era ca şi cum nu se mai putea sătura de ea. Căpătase prostul obicei de a-i telefona în fiecare zi – de bună seamă, prea des. O privi pe Mimmi şi îşi promise să nu se lege încă o dată prea tare de cineva. La final una din ele avea să fie rănită.
Miriam Wu se aplecă peste marginea patului, deschizând sertarul noptierei. Scoase un pachețel plat, împachetat în hârtie înflorată, cu o fundă din şnur aurit şi-l aruncă în brațele lui Lisbeth.
- Ce e acolo?
- Cadoul de ziua ta.

[1] Banca de Comerţ.

- Ziua mea de naştere este peste o lună.
- Cadoul de anul trecut. A fost imposibil să dau de tine. L-am găsit când am desfăcut cutiile.
Lisbeth rămase tăcută un moment.
- Să-l deschid?
- Doar dacă ai chef.
Lisbeth puse jos paharul, scutură pachetul şi-l desfăcu grijulie. Scoase un portţigaret frumos, cu capacul de email negru şi albastru, decorat cu câteva semne chinezeşti mici.
- Ar trebui să nu mai fumezi. Dar, dacă tot o faci, poţi cel puţin să-ţi păstrezi ţigările într-un ambalaj estetic.
- Mulţumesc, spuse Lisbeth. Eşti singura care-mi dai cadouri de ziua mea. Ce reprezintă semnele?
- De unde să ştiu? Nu cunosc limba chineză. E doar un fleac pe care l-am găsit într-un magazin de vechituri.
- E frumos.
- E doar un fleac ieftin. Dar arată de parcă ar fi fost făcut pentru tine. Am terminat vinul. Vrei să ieşim să bem o bere?
- Asta înseamnă că trebuie să ne dăm jos din pat şi să ne punem hainele?
- Mi-e teamă că da. Dar ce rost mai are să locuieşti în Söde, dacă nu ieşi din când în când la birt?
Lisbeth suspină.
- Hai, îi spuse Miriam Wu, apăsând uşor pe bijuteria pe care Lisbeth o avea prinsă în buric. Pe urmă, putem să venim înapoi.
Lisbeth suspină din nou şi puse un picior pe duşumea, întinzându-se după chiloţi.

Dag Svensson se afla la masa de scris care i se dăduse într-un colţ al redacţiei revistei *Millennium,* când deodată auzi scârţâitul cheii în broasca de la intrare. Privi la ceas şi văzu că era deja nouă seara. Mikael Blomkvist părea de asemenea uimit, descoperind că se mai afla cineva la redacţie.
- Lampa aprinsă a zelului şi aşa mai departe. Hei, Micke. Am mai trudit un pic la carte şi am uitat de timp. Dar tu ce faci aici?
- Venisem doar să caut o carte pe care am uitat-o. Merge?
- Păi, ce să spun, şi da, şi nu… Mi-am pierdut trei săptămâni să dau de urma blestematului de Björck, de la Säpo. E ca şi cum l-ar fi răpit vreun serviciu secret de informaţii. Parcă l-ar fi înghiţit pământul.
Dag îi povesti despre necazurile lui. Mikael trase un scaun, se aşeză şi chibzui o vreme.
- Ai probat şmecheria cu biletul câştigător?
- Ce?
- Găseşte un nume şi scrie o scrisoare în care îi comunici că a câştigat un telefon mobil cu GPS, sau ce naiba vrei. Scoate-l pe hârtie, ca să arate frumos şi trimite-i scrisoarea. Prin urmare, a câştigat deja telefonul, dar, în plus, este una dintre cele 20 de persoane care merg mai departe şi pot câştiga 100 000 de coroane. Tot ce trebuie să facă este să participe la o anchetă de piaţă pentru diferite produse. Ancheta va lua o oră şi va fi făcută de un anchetator profesionist. Şi, pe urmă… păi, ai înţeles.
Dag Svensson îl privi cu ochii mari şi gura deschisă.
- Vorbeşti serios?
- De ce nu? Ai încercat tot ce-ai putut, şi chiar şi o eminenţă cenuşie de la Säpo ar trebui să-şi facă socoteala că şansa să câştige 100 000 de coroane este destul de probabilă, dacă este unul dintre cei 20 aleşi.
Dag Svensson izbucni în hohote de râs.
- Nu eşti normal. E legal?
- Mi-e greu să cred că e ilegal să dai cuiva un telefon mobil.
- Să mă ia naiba dacă eşti zdravăn!
Dag Svensson continuă să râdă. Mikael şovăi o secundă. De fapt, era în drum spre casă şi rareori mergea la cârciumă, dar îi plăcea compania lui Dag Svensson.
- Ai chef să mergi să bei o bere? întrebă el pe neaşteptate.
Dag Svensson îşi privi ceasul.
- Sigur, spuse el. Cu plăcere. O bere rapidă. Lasă-mă să-i dau un semnal Miei. E în oraş cu câteva prietene şi o să mă culeagă în drum spre casă.

Se duseră la „Moară", mai mult pentru că era comod şi aproape. Dag Svensson mai râdea încă, în vreme ce compunea în minte scrisoarea pentru Björck. Mikael îşi privi sceptic colaboratorul aşa lesne de amuzat. Avuseseră norocul să găsească o masă chiar lângă intrare şi au

comandat fiecare câte o halbă mare. Cu capetele aplecate, au început să discute despre subiectul care, pentru moment, îi mânca tot timpul lui Dag Svensson.
Mikael n-a văzut că Lisbeth Salander stătea la bar împreună cu Miriam Wu. Lisbeth se dăduse mai în spate, ca s-o aibă pe Miriam între ea şi Mikael Blomkvist. Îl privi lung, de după umărul lui Mimmi.
Era prima oară când ieşea la birt după întoarcere şi, fireşte, trebuia să dea tocmai peste el. *Afurisitul de Kalle Blomkvist.*
Era prima oară când îl vedea, după un an întreg.
- Ce s-a întâmplat? întrebă Mimmi.
- Nimic, răspunse Lisbeth Salander. Continuară să vorbească. Sau, mai exact, Mimmi continuă să povestească o istorie în care era vorba despre o lesbiană pe care o întâlnise într-o călătorie la Londra, în urmă cu câțiva ani. Era vorba de o vizită la o galerie de artă şi de o situație care lua o turnură din ce în ce mai nostimă, atunci când Mimmi încercase s-o agațe. Lisbeth dădea din când în când din cap şi pierdu, ca de obicei, poanta povestirii.
Mikael Blomkvist nu se schimbase prea mult, constată ea. Arăta neruşinat de bine; relaxat şi simțindu-se în largul lui, dar cu o expresie serioasă pe față. Asculta ce-i spunea tovarăşul de masă şi aproba la intervale regulate. Părea să fie o discuție serioasă.
Lisbeth îşi mută privirea pe camaradul lui Mikael. Un blond tuns scurt, mai tânăr decât Mikael şi care vorbea foarte concentrat, părând să-i explice ceva. Nu-l mai văzuse şi n-avea idee cine putea fi.
Cu totul neaşteptat, un grup întreg veni la masa lui Mikael, dând mâna cu el. O femeie îi dădu o pălmuță peste obraz şi spuse ceva ce provocă râsul celorlalți. Mikael părea deranjat, dar râse şi el împreună cu ceilalți. Lisbeth Salander încruntă o sprânceană.
- Nu asculți ce-ți spun, zise Mimmi.
- Ba da, sigur.
- Eşti o foarte proastă tovarăşă de crâşmă. Mă predau. Vrei să mergem acasă, să facem dragoste?
- Mai stai un moment, răspunse Lisbeth.
Se apropie mai tare de Mimmi şi-i puse o mână pe şold. Mimmi o privi:
- Am chef să te sărut pe gură.
- N-o face chiar acum.
- Ți-e teamă c-o să creadă lumea că eşti o lesbi?
- Nu vreau să atrag atenția chiar în clipa asta.
- Hai atunci să mergem acasă.
- Nu chiar acum. Mai aşteaptă un pic.

N-a fost nevoie să aştepte prea mult. La douăzeci de minute după ce sosiseră, bărbatul din compania lui Mikael a fost sunat pe mobil. Şi-au golit halbele şi s-au ridicat amândoi.
- Uită-te, spuse Mimmi. Ăla e Mikael Blomkvist. După afacerea Wennerström, a devenit mai cunoscut decât vedetele rock.
- Aha, zise Lisbeth.
- Ai pierdut chestia asta? A fost cam când ai plecat tu în străinătate.
- Am auzit vorbindu-se despre ea.
Lisbeth mai întârzie cinci minute, înainte de-a o privi pe Mimmi.
- Voiai să mă săruți pe gură. Mimmi o privi uluită.
- Voiam doar să te tachinez.
Lisbeth se înălță pe vârfuri şi trase spre ea fața lui Mimmi, dându-i un sărut pasional. Când încetară, primiră aplauze.
- Eşti complet nebună, spuse Mimmi.

Lisbeth Salander n-a ajuns acasă înainte de şapte dimineața. Şi-a tras pe cap maioul, mirosindu-şi subsuorile. S-a gândit să facă un duş, dar pe urmă a renunțat, lăsându-şi hainele într-un morman pe podea, şi s-a culcat. A dormit până la patru după-amiaza când s-a dus să ia micul dejun în halele din Södermalm.
Se gândea la Mikael Blomkvist şi la propria ei reacție când se aflase pe neaşteptate în acelaşi local cu el. Fusese iritată de prezența lui, dar constatase de asemenea că vederea lui nu-i mai provoca durere. El se transformase într-un mic punct la orizont, o mică perturbare în existența ei.
Existau tulburări mult mai mari în viața ei. Dar îşi dori să fi avut suficient curaj ca să meargă să-l salute.
Ori poate să-i rupă un picior, nu era prea sigură ce-ar fi preferat.
Oricum ar fi fost, devenise brusc foarte curioasă să ştie cu ce se mai ocupa.

A făcut mai multe treburi în după-amiaza aceea şi a ajuns din nou acasă la şapte, a dat drumul la computerul PowerBook şi a pornit *Asphyxia 1.3.* Fişierul *MikBlom/laptop* se mai afla încă pe serverul din Olanda. A apăsat de două ori şi a deschis o copie identică a hard diskului lui Mikael Blomkvist. Era prima vizită pe care o făcea în computerul acestuia, de la plecarea ei din Suedia, în urmă cu un an. A notat cu satisfacţie că el nu-şi instalase ultimul MacOS, ceea ce ar fi însemnat că programul *Asphyxia* a fost eliminat şi că piratarea nu mai era posibilă. Şi-a spus, de asemenea, că şi ea ar trebui să rescrie programul, astfel ca o eventuală actualizare să nu-l elimine.
Volumul hard diskului fusese mărit cu 6,9 gigabiţi, de la ultima ei vizită. Din aceştia, o parte consta din fişiere PDF şi documente Quark. Documentele Quark nu ocupau mult loc, dimpotrivă, fişierele cu fotografii – deşi imaginile erau comprimate – erau mult mai mari. De când redevenise editor coordonator, începuse să facă regulat copii ale fiecărui număr din revistă.
Lisbeth a sortat hard diskul în ordine cronologică, observând că, în mare, Mikael îşi dedicase timpul în ultimele luni unui document care avea titlul <Dag Svensson> care era în mod evident un proiect de carte. Pe urmă, a deschis e-mailul lui Mikael, trecând în revistă adresele din corespondenţa lui.
O adresă o făcu să tresară. Pe 26 ianuarie, Mikael primise un e-mail de la blestemata de Harriet Vanger. Deschise e-mailul şi citi câteva rânduri scurte, despre o şedinţă anuală a conducerii revistei. E-mailul se încheia cu informaţia că Harriet oprise aceeaşi cameră de hotel ca şi data trecută.
Lisbeth a digerat un moment informaţia; apoi, înălţând din umeri a copiat din e-mailul lui Mikael Blomkvist manuscrisul cărţii lui Dag Svensson, care avea numele de lucru *Lipitorile* şi ca subtitlu *Beneficiarii industriei de prostituţie.* A mai găsit şi o copie a unei teze de doctorat, cu titlul *From Russia with Love,* scrisă de o femeie pe nume Mia Bergman.
Apoi, s-a deconectat, a mers în bucătărie şi a pornit filtrul de cafea. După aceea, s-a aşezat pe noua canapea din living, cu PowerBook-ul în faţă. A deschis portţigaretul de la Mimmi şi a aprins un Marlboro Light. Restul serii şi l-a petrecut citind.
La ora nouă, terminase teza Miei Bergman. Îşi muşcă gânditoare buza de jos.
La zece jumătate, era gata cu cartea lui Dag Svensson. Îşi dădea seama că în curând revista *Millennium* va face din nou să se vorbească despre ea.

La unsprezece şi jumătate, când era pe sfârşite cu cititul mesajelor din căsuţa lui Mikael Blomkvist, s-a oprit deodată, făcând ochii mari.
Simţi un fior rece pe şira spinării.
Era vorba despre un e-mail de la Dag Svensson.
În trecere, Svensson menţiona că-şi pune întrebări în legătură cu un gangster est-european pe nume Zala, care ar fi putut eventual să constituie un capitol separat – dar, spunea el, nu avea timpul necesar, până la termenul-limită. Mikael nu răspunsese la e-mail.
Zala.
Lisbeth Salander rămase adâncită în gânduri, până ce ecranul se stinse.

Dag Svensson dădu deoparte carnetul de însemnări, scărpinându-se în creştet. Cercetă gânditor singurul cuvânt care se afla pe pagină. Patru litere.
Zala.
Deconcertat, pierdu trei minute desenând cercuri labirintice în jurul numelui. Apoi, se ridică şi aduse o ceaşcă de cafea din chicinetă. Aruncă o privire la ceasul de la mână şi constată că ar fi cazul să plece acasă, să se culce, dar descoperise că-i plăcea să stea la redacţia revistei şi să lucreze noaptea târziu, când în birou era linişte şi pace. Termenul-limită se apropia inexorabil.
Stăpânea informaţiile cuprinse în manuscris, dar pentru prima dată de când începuse să lucreze la acest proiect, simţea o îndoială vagă. Se întreba dacă nu cumva trecuse cu vederea un detaliu important. Zala.
Până acum, fusese nerăbdător să termine de scris manuscrisul şi să vadă cartea publicată. Acum, dintr-odată, îşi dorea să fi avut mai mult timp.
Se gândea la un raport de autopsie pe care inspectorul de poliţie Gulbrandsen îl lăsase să-l citească. Irina P. fusese găsită în canalul Södertälje. Suferise lovituri grave şi avea răni pe faţă şi pe cuşca toracică. Motivul decesului era fractura de ceafă, dar cel puţin două din celelalte răni fuseseră considerate mortale. Avea şase coaste rupte şi plămânul stâng perforat. Splina plesnise în urma unei lovituri violente. Loviturile erau greu de interpretat. Patologul avansase o teorie despre folosirea unei bâte de lemn învelită în cârpe. De ce trebuise ucigaşul să învelească arma în cârpe, era greu de explicat, dar loviturile nu aveau caracteristicile rănilor produse de arme obişnuite.

Asasinatul era încă nerezolvat şi Gulbrandsen constatase că perspectiva găsirii unui vinovat nu era prea mare.
Numele „Zala” apărea de patru ori în materialul pe care Mia Bergman îl adunase în ultimii ani, dar întotdeauna periferic, abia întrezărit, asemenea unei fantome. Nimeni nu ştia cine este şi nici măcar dacă exista cu adevărat. Câteva dintre fete îl pomeniseră, ca pe o ameninţare ascunsă şi nedefinită pentru cele neascultătoare. Dag petrecuse o săptămână întreagă pentru a aduna mai multe informaţii despre Zala şi pusese întrebări poliţiştilor, jurnaliştilor şi mai multor surse pe care le identificase ca având legături cu lumea comerţului cu sex.
Îl contactase din nou pe ziaristul Per-Åke Sandström, pe care avea de gând să-l demaşte fără milă în carte. La momentul acela, Sandström realizase cât de serioasă era situaţia. Îl implorase pe Dag Svensson să aibă milă de el. Îi oferise bani. Dag Svensson nu avea nici cea mai mică intenţie să renunţe, dar folosise fără jenă poziţia sa de forţă pentru a-l face pe Sandström să-i dea informaţii despre Zala.
Rezultatul fusese dezamăgitor. Sandström era un blestemat corupt, care făcuse jocul mafiei ce se ocupa cu prostituţia, dar nu-l întâlnise niciodată pe Zala, vorbise numai la telefon cu acesta şi ştia că există. Poate. Nu, nu avea niciun număr de telefon. Nu, nu putea spune cine le făcuse legătura.
Dag Svensson avea impresia că lui Sandström îi era frică. Era o spaimă şi mai mare decât aceea că adevărul despre el va fi dezvăluit în presă. Era speriat de moarte. *De ce?*

10

Luni 14 martie – duminică 20 martie

Drumurile făcute la centrul de recuperare din golful Ersta însemnau o mare pierdere de timp, dacă mergea cu mijloacele de transport în comun şi era aproape la fel de complicat să închiriezi de fiecare dată o maşină. La jumătatea lui martie, Lisbeth Salander se hotărî să cumpere un automobil şi începu prin a-şi procura un loc de parcare – ceea ce era o problemă mult mai dificilă decât maşina propriu-zisă.
Avea un loc de parcare în garajul de sub clădirea de pe Fiskargatan, dar nu voia să se poată face vreo legătură cu locuinţa de lângă Mosebacke. În schimb, cu mulţi ani înainte, se înscrisese pe o listă de aşteptare pentru un loc în garajul de la fosta ei locuinţă, de pe Lundagatan. Telefonă la asociaţia de locatari ca să afle unde ajunsese lista şi află că, de fapt, se afla pe primul loc. Nu numai atât: de la începutul lunii viitoare, avea să fie un loc liber. Grozav. Îi telefonă lui Mimmi şi o rugă să scrie imediat un contract cu asociaţia de locatari. A doua zi, începu să caute o maşină.
Avea suficienţi bani ca să cumpere orice Rolls Royce sau Ferrari de culoarea mandarinei, dar nu ţinea să aibă ceva care sărea în ochi. A vizitat doi vânzători de maşini de ocazie din Nacka şi a dat peste o Honda veche, roşu-închis, care avea cutie de viteze automată. Spre uimirea vânzătorului, petrecu o oră întreagă cercetând cu de-amănuntul motorul. S-a tocmit din principiu, obţinând un preţ cu câteva mii mai ieftin – pe care l-a plătit cu bani gheaţă.
Pe urmă, a mers cu maşina pe Lundagatan, a bătut la uşa lui Mimmi şi i-a lăsat cheile de rezervă. Sigur că da, Mimmi putea folosi maşina, dacă-i spunea dinainte. Pentru că locul din garaj avea să fie liber abia de la întâi, până atunci a parcat maşina pe stradă.
Mimmi se ducea la cinematograf cu o prietenă pe care Lisbeth nu o cunoştea. Pentru că era vopsită din belşug, îmbrăcată extravagant şi cu un fel de zgardă de câine la gât, Lisbeth presupuse că era vorba de una dintre iubitele acesteia; şi, atunci când Mimmi o întrebă dacă nu voia să vină, refuză. N-avea niciun chef să se trezească în vreun triunghi amoros, cu vreuna dintre amicele cu picioare lungi şi supersexy, care ar fi făcut-o să se simtă ca ultima idioată. Oricum, Lisbeth avea o treabă de făcut în oraş, aşa că o însoţi pe Mimmi cu metroul până la Hotorget, iar acolo se despărţiră.
Lisbeth se duse până la OnOff, pe Sveavägen şi ajunse chiar cu două minute înainte de ora închiderii. Cumpără un cartuş pentru imprimanta ei şi rugă să fie scos din cutie, ca să-l poată pune în micul ei rucsac.
Când a ieşit din magazin, era înfometată şi însetată. A mers pe jos până la Stureplan unde, absolut întâmplător, s-a hotărât să intre la Café Hedon, un loc pe care nu-l frecventase niciodată şi despre care nici nu auzise. L-a recunoscut imediat pe avocatul Nils Bjurman, întors pe trei sferturi cu spatele spre ea şi a luat-o în partea opusă. S-a aşezat lângă fereastra mare, care dădea spre trotuar şi, ascunsă îndărătul unei mese de servit, îşi întinse gâtul, ca să-l vadă mai bine pe tutorele ei.
Vederea lui Bjurman nu-i trezea niciun sentiment dramatic, nici mânie, nici ură sau teamă. Din punctul de vedere al lui Lisbeth, fără el lumea ar fi fost fără îndoială un loc mai bun, dar acesta se mai afla în viaţă pentru că ea hotărâse că îi era mai folositor viu, decât mort. Îşi mută privirea la bărbatul din faţa lui Bjurman şi tresări, când acesta se ridică brusc.

Clic.
Era neobişnuit de înalt, având cel puţin doi metri, şi bine construit. Chiar excepţional construit. Avea faţa moale, păr blond-deschis, tuns scurt, şi impresia generală pe care ţi-o dădea era una de mare forţă. Lisbeth îl văzu pe uriaşul blond aplecându-se peste masă şi spunându-i cu voce scăzută câteva cuvinte lui Bjurman, care aprobă dând din cap. Îşi strânseră mâna şi Lisbeth observă că Bjurman şi-o retrase iute pe a lui.
Ce figură mai eşti şi tu, şi ce ai de-a face cu Bjurman?
Lisbeth Salander ieşi, o luă iute la picior şi se opri mai jos, lângă un debit de tutun. Cerceta un ziar, atunci când blondul ieşi din Hedon şi, fără să privească în jur, o luă la stânga. Trecu la mai puţin de treizeci de centimetri de Lisbeth, care era întoarsă cu spatele. Ea îi lăsă 15 metri avans, înainte să se ia după el.

N-a fost o plimbare prea lungă. Uriaşul blond s-a dus direct la staţia de metrou de la Birger Jarlsgatan şi a cumpărat un bilet de la casă. A mers apoi pe peronul spre direcţia sud – care era de altminteri direcţia în care voia să meargă şi Lisbeth – şi a urcat în trenul spre Norsborg. A coborât la Slussen şi a luat alt tren, în direcţia Farsta, dar s-a dat jos la Skanstull şi de acolo a mers pe jos până la Café Blomberg, de pe Götgatan.
Lisbeth Salander a rămas afară. Examina gânditoare bărbatul la masa căruia se aşezase uriaşul. *Clic.* Lisbeth îşi dădu imediat seama că se punea la cale ceva necurat. Tipul era gras, însă cu faţa trasă şi o burtă de bere proeminentă. Părul îi era strâns într-o coadă de cal şi avea mustaţă blondă. Era îmbrăcat în jeanşi negri, geacă de blugi şi avea cizme cu toc înalt. Pe dosul mâinii drepte avea un tatuaj pe care Lisbeth nu reuşea să-l vadă clar. Purta o brăţară de aur la încheietura mâinii şi fuma Lucky Strike. Privirea îi rătăcea de colo-colo, ca unui drogat. Lisbeth mai văzu şi că avea o vestă sub geacă, şi îşi spuse că era probabil motociclist.
Blondul nu comandă nimic. Părea să-i explice ceva celuilalt. Bărbatul cu geaca de blugi dădea din cap la intervale regulate, dar nu participa la conversaţie. Lisbeth îşi spuse că trebuia neapărat să-şi procure un microfon de distanţă.
După numai cinci minute, uriaşul blond s-a ridicat şi a părăsit cafeneaua. Lisbeth s-a dat câţiva paşi mai în spate, dar el nici n-a privit în direcţia ei. A mers vreo 40 de metri şi a început să urce scara de la Allhelgonagatan, unde s-a dus la un Volvo alb, deschizându-i uşa. A demarat, angajându-se în trafic. Lisbeth reuşi să reţină numărul de înmatriculare, înainte ca maşina să dispară după colţ.
Lisbeth s-a întors grăbită la Café Blomberg. Lipsise mai puţin de trei minute, dar la masă nu mai era nimeni. S-a răsucit pe călcâie, cercetând strada în sus şi în jos, fără să-l mai zărească pe bărbatul cu coadă de cal. Apoi, a privit vizavi şi l-a văzut, chiar în momentul în care intra pe uşă la McDonald's.
Era obligată să intre şi ea, ca să-l vadă din nou. Stătea în fundul sălii, împreună cu un alt bărbat, aproape identic îmbrăcat. Acesta îşi purta vesta peste geacă şi Lisbeth a citit pe ea SVAVELSJÖ MC. Avea inscripţionată o motocicletă stilizată, care arăta ca o cruce celtică cu o secure.
Lisbeth a părăsit restaurantul şi a rămas şovăind timp de un minut, înainte s-o ia spre nord. Avea senzaţia că toate sistemele de alarmă i se puseseră în funcţiune.

Lisbeth s-a oprit la 7-Eleven, făcând provizii pentru toată săptămâna: un pachet mare de pizza Billy Pan, trei cutii cu peşte gratinat îngheţat, trei plăcinte cu bacon, un kilogram de mere, două pâini, o bucată mare de brânză, lapte, cafea, un cartuş de Marlboro Light şi jurnalele de seară. A luat-o pe strada Svarten, până sus, la Mosebacke şi a privit cu grijă în jur, înainte să tasteze codul de la uşa de intrare în clădirea de pe Fiskargatan. A pus în cuptorul cu microunde una dintre plăcintele cu bacon şi a băut lapte direct din cutie. A dat drumul la aparatul de cafea şi, pe urmă, s-a aşezat în faţa computerului, unde a pornit *Asphyxia 1.3,* intrând pe serverul olandez, unde se afla hard diskul-oglindă al celui din computerul avocatului Bjurman. A cercetat amănunţit întreg conţinutul, fără să găsească nimic interesant. Bjurman părea să folosească rar poşta electronică şi găsi doar o duzină de scurte mesaje către şi de la cunoscuţi. Niciunul din e-mailuri nu avea legătură cu Lisbeth Salander. A mai găsit un folder nou, cu fotografii porno care arătau că Bjurman mai era încă interesat de femei în situaţii şi poziţii sadice. Privirea îi deveni mai dură, dar asta nu constituia o încălcare formală a regulii pe care o fixase ea, cum că nu are voie să se întâlnească cu femei.
A copiat folderul care conţinea documentele referitoare la tutela ei şi a citit atentă fiecare raport lunar. Acestea coincideau, fără nicio diferenţă, cu copiile pe care ea îl instruise să le transmită mai departe, pe una din multele ei adrese de hotmail.
Totul părea normal.

Poate totuşi era o mică diferenţă… Când deschise informaţiile Word despre diferitele rapoarte lunare, constată că el obişnuia să creeze documentele în primele zile ale lunii, că folosea pentru redactare cam patru ore şi le trimitea apoi la comisia de tutelă, punctual pe data de 20 a fiecărei luni. Se aflau acum în mijlocul lunii martie, şi el încă nu începuse scrierea raportului lunar. *Neglijenţă? Întârziere? Era ocupat cu altceva? Punea la cale ceva necurat?* Pe fruntea lui Lisbeth Salander apăru o cută adâncă.
Închise computerul şi se aşeză pe pervazul ferestrei, deschizând portţigaretul pe care-l primise de la Mimmi. Aprinse o ţigară, privind în întuneric. Nu-l supraveghease cu destulă atenţie pe Bjurman. *E alunecos ca ţiparul.*
Simţea o mare nelinişte. *Mai întâi, Afurisitul de Kalle Blomkvist, apoi numele lui Zala şi acum Blestematul de Boşorog Slinos Nils Bjurman, împreună cu un urangutan umflat cu steroizi anabolici, cu contacte în clubul outlaw*[1]. Doar în câteva zile, apăruseră o mulţime de perturbări în existenţa ordonată pe care Lisbeth Salander încercase s-o creeze în jurul ei.

În aceeaşi noapte, la ora două şi jumătate, Lisbeth Salander deschise uşa de la intrare a imobilului de pe Upplandsgatan, din apropierea pieţei Oden, unde locuia avocatul Nils Bjurman. Se opri în faţa apartamentului acestuia, ridică fără zgomot clapa de la fanta de scrisori şi introduse un microfon extrem de sensibil, pe care şi-l procurase de la Counterspy Shop, din Mayfair, Londra. Nu auzise niciodată de Ebbe Carlsson[2], dar era aceeaşi prăvălie din care acesta cumpărase faimosul echipament de ascultare care, la sfârşitul anilor '80, îl obligase pe ministrul de justiţie al Suediei să-şi dea demisia. Lisbeth Salander îşi puse receptorul la ureche şi mări volumul.
Auzi zumzetul înfundat al unui frigider şi ticăitul sonor a cel puţin două ceasuri, dintre care unul era pendula din camera de zi, de pe peretele din stânga intrării. Potrivi încă o dată volumul şi ascultă, ţinându-şi respiraţia. Se auzeau tot felul de scârţâituri şi pârâituri, dar niciun sunet care să indice vreo activitate umană. Îi luă un minut ca să înţeleagă şi să desluşească zgomotul uşor al unei respiraţii regulate.
Nils Bjurman dormea.
Trase afară microfonul şi-l strecură în buzunarul interior al hainei de piele. Purta nişte în jeanşi negri şi tenişi cu talpă de cauciuc. Vârî fără zgomot cheia în broască şi împinse doar un pic uşa. Înainte de-a o deschide complet, scoase pistolul electric din buzunarul exterior. Nu luase cu ea nicio altă armă. Nu credea că urma să aibă nevoie de alte mijloace ca să-l poată domina pe Bjurman.
Păşi în hol, închise uşa de la intrare şi se strecură fără zgomot spre camera lui de culcare. Se opri brusc, atunci când văzu lumina unei lămpi, dar putea deja să-i audă sforăitul. Se strecură mai departe, în dormitor. La fereastră se afla o lampă aprinsă. *Ce nu-i în regulă, Bjurman? Ţi-e frică de întuneric?*
Se opri lângă patul lui, privindu-l mai multe minute. Îmbătrânise şi avea un aspect neîngrijit. În odaie mirosea într-un fel care lăsa să se înţeleagă că nu se mai omora cu propria-i igienă.
Nu simţea niciun strop de compătimire. Timp de o secundă, prin ochi îi fulgeră o scânteie de ură necruţătoare. Zări un pahar pe măsuţa de noapte şi se aplecă, mirosind. Alcool.
În cele din urmă, părăsi dormitorul. Făcu un tur scurt prin bucătărie, fără să găsească ceva demn de atenţie, apoi continuă prin living şi se opri lângă uşa biroului. Vârî mâna în buzunar şi scoase o duzină de bucăţi mici de pesmeţi, pe care-i împrăştie pe parchet. Dacă avea să se furişeze cineva prin living, trosnetul lor avea să-i dea de ştire.
Se instală la biroul avocatului Nils Bjurman, aşezându-şi pistolul la îndemână. Apoi, începu să caute metodic prin sertare, trecând prin corespondenţa care cuprindea extrase din conturile de bancă personale şi diferitele operaţiuni financiare efectuate. Observă că avocatul devenise mai neglijent privind situaţia la zi, dar nu găsi nimic interesant.
Ultimul sertar era încuiat. Lisbeth Salander încruntă din sprâncene. La vizita făcută în urmă cu un an, toate sertarele fuseseră descuiate. Privirea ei deveni concentrată, în vreme ce vizualiza conţinutul sertarului. În el se aflase un aparat de fotografiat, un teleobiectiv, un mic aparat de înregistrat Olympus, un album legat în piele şi o cutie mică în care se aflau un colier, câteva bijuterii şi un inel de aur cu inscripţia *Tilda şi Jacob Bjurman 23 aprilie 1951.* Lisbeth ştia că acestea erau numele părinţilor lui şi că amândoi erau decedaţi. Presupunea că era o verighetă pe care o păstra ca amintire.

[1] „În afara legii".
[2] Ebbe Carlsson, amestecat în scandalul legat de anchetarea asasinatului lui Olof Palme. După ce lucrase o vreme la secretariatul guvernului şi devenise apoi editor de succes, a fost însărcinat, fără să aibă vreo funcţie oficială, de către ministrul justiţiei Anna-Greta Leijon, să ancheteze amestecul PKK în asasinarea lui Olof Palme. Scandalul a determinat demisia ministrului justiţiei în iunie 1988.

Prin urmare, acum încuia ce considera de valoare.
Trecu apoi la examinarea unui dulap cu jaluzele, aflat în spatele biroului şi scoase cele două dosare care conţineau hârtiile privitoare la tutela ei. Timp de un sfert de oră, frunzări atent, hârtie cu hârtie. Rapoartele erau fără greş şi lăsau să se înţeleagă, bineînţeles, că Lisbeth Salander era o fată drăguţă şi care-şi purta de grijă. Cu patru luni în urmă, prezentase un raport în care spunea că, în ceea ce-l privea, ea părea cu totul raţională şi atât de capabilă, încât existau motive ca anul viitor, la examinarea care avea să se facă, să se înceapă şi discutarea faptului dacă menţinerea tutelei mai era necesară. Era o formulare elegantă şi constituia prima cărămidă în anularea acestei decizii.
Dosarele mai cuprindeau şi însemnări de mână, indicând că Bjurman fusese contactat de o anume Ulrika von Liebenstaahl de la comisia de tutelă, pentru o discuţie despre starea generală a Lisbethei.
Lisbeth făcu o mutră şi puse la loc dosarele, privind în jur.
Aparent, nu putea găsi nimic de care să se lege. Bjurman se comporta conform instrucţiunilor ei. Îşi muşcă buza de jos. Şi totuşi, avea impresia că ceva nu era în regulă.
Se ridicase şi era pe punctul să stingă lampa de birou, când se opri. Scoase dosarele din nou şi se uită iar prin ele. Consternată.
Dosarele ar fi trebuit să conţină mai mult. Cu un an în urmă, se aflase acolo un rezumat asupra evoluţiei ei începând din copilărie, făcut de comisia de tutelă. Acest raport nu mai exista acum. *De ce scotea Bjurman hârtii dintr-o documentaţie actualizată?* încruntă sprâncenele. Nu putea găsi un motiv valabil. În afară de cazul în care Bjurman strângea documente în plus, pe care le păstra în alt loc. Aruncă o privire spre dulapul cu jaluzele, apoi se uită din nou la ultimul sertar.
Nu adusese niciun şperaclu şi se întoarse fără zgomot în dormitorul lui Bjurman. Pescui mănunchiul de chei din haina aflată pe un cuier cu picior. În sertar se aflau aceleaşi obiecte ca şi cu un an înainte. Dar fuseseră completate cu o cutie plată de carton, având pe capac fotografia unui Colt 45.
Privirea lui Lisbeth se tulbură din nou, amintindu-şi ancheta legată de Bjurman pe care o făcuse cu aproape doi ani în urmă. Acesta practica tirul într-un club. Avea licenţă de armă pentru un Colt 45.
Deşi nu-i făcea plăcere, recunoscu că Bjurman avea un motiv valabil pentru a ţine sertarul închis cu cheia. Nu-i plăcea situaţia, dar nu putea găsi niciun pretext imediat ca să-l trezească pe Bjurman şi să scoată untul din el.

Mia Bergman se trezise la şase şi jumătate. Auzi ştirile de dimineaţă, la televizorul dat încet, şi simţi mirosul de cafea proaspăt râşnită. Mai auzi şi ţăcănitul tastelor de la computerul lui Dag. Zâmbi.
Nu-l văzuse până atunci lucrând aşa de dur, la niciun alt story. *Millennium* fusese o alegere bună. El era uneori cam superficial şi părea că relaţiile cu Blomkvist, Berger şi ceilalţi avuseseră un efect benefic asupra lui. Deseori se întorsese acasă abătut, atunci când Blomkvist îi găsise lipsuri sau îi desfiinţase vreunul din raţionamente. După aceea însă, lucra de două ori mai mult.
Mia se întrebă dacă era momentul potrivit să-i distragă atenţia şi puterea de concentrare. Îi întârziase menstruaţia cu trei săptămâni. Nu era sigură, şi încă nu făcuse vreun test de sarcină. Se întrebă dacă era cel mai potrivit moment.
Curând împlinea 30 de ani. Într-o lună, îşi va susţine teza. Doctor Bergman! Zâmbi din nou şi hotărî să nu-i spună nimic, înainte de-a fi ea însăşi sigură, şi poate chiar să aştepte până ce Dag va fi gata cu cartea, iar ea va termina susţinerea tezei.
Mai lenevi în pat vreo zece minute, apoi se ridică şi, învelindu-se într-un cearşaf, se duse în camera de zi. Dag ridică ochii spre ea.
- Nu e nici şapte, spuse.
- Blomkvist e iar certăreţ, răspunse el.
- A fost rău cu tine? Foarte bine! îţi place de el, nu? Dag Svensson se lăsă pe spate, întâlnindu-i privirea.
După o clipă, aprobă.
- *Millennium* este un mediu de lucru bun. Am vorbit cu Mikael, când am fost la Kvarnen[1], înainte să vii să mă iei, deunăzi. M-a întrebat ce intenţionez să fac după ce termin proiectul ăsta.
- Aha. Şi tu ce i-ai răspuns?
- Că nu ştiu. Am migrat dintr-o parte în alta ca ziarist independent destui ani. Aş vrea să am ceva mai sigur.
- *Millennium.* El dădu din cap.

[1] „Moara”, restaurant din Söder.

- Micke a sondat terenul şi m-a întrebat dacă aş fi interesat de o jumătate de normă. Acelaşi contract ca Henry Cortez şi Lottie Karim. Primesc o masă de scris şi un venit de bază de la *Millennium,* şi restul mă descurc, cu propriile mele mijloace.
- Ai vrea?
- Dacă ei vin cu o ofertă concretă, am să spun „da”.
- Foarte bine, dar încă nu e ora şapte şi e sâmbătă.
- Ei, mă gândeam doar să mai lucrez puțin textul.
- Cred că ar fi mai bine să te întorci în pat şi să lucrezi puțin cu altceva.

Mia îi zâmbi, desfăcându-şi un pic cearşaful. El închise computerul.

Lisbeth Salander petrecu cea mai mare parte din zilele următoare făcând muncă de investigație cu ajutorul computerului. Cercetările se întindeau în toate părțile şi ea nu era prea sigură ce anume căuta.

O parte din strângerea informațiilor era simplă. De la Arhiva presei, alcătui o istorie a clubului de motociclism Svavelsjö. Clubul apărea pentru prima dată în notele ziarelor în 1991, sub numele Tälje Hog Riders, în legătură cu o descindere a poliției în sediul lor, aflat la vremea aceea într-o şcoală dezafectată, în apropiere de Södertälje. Descinderea fusese făcută pentru că vecinii neliniştiți anunțaseră poliția că se trag focuri de armă în vechea şcoală; poliția mobilizase un efectiv numeros, întrerupând o petrecere stropită din belşug cu bere, care degenerase într-un concurs de tir cu un AK 4, care se dovedise furat pe la începutul anilor ’80 de la fostul regiment de infanterie I 20 din Västerbotten.

După cum spunea un ziar de seară, Svavelsjö MC era compus din şase sau şapte membri şi o duzină de *hangarounds*[1]. Toți membrii propriu-zişi fuseseră cel puțin o dată condamnați de justiție pentru delicte relativ minore, dar care nu excludeau violența.

Două persoane din club se distingeau de celelalte. Conducătorul clubului era un anume Carl-Magnus „Magge” Lundin, căruia i se făcuse un portret în pagina web a ziarului, în legătură cu faptul că poliția făcuse o altă descindere, în 2001, în sediul clubului. Lundin fusese condamnat de cinci ori, la finele anilor ’80 şi începutul deceniului nouă. Trei dintre procese erau legate de jafuri, tăinuire de lucruri furate şi droguri. Una din condamnări era pentru un delict mai serios, cu agresare şi violență deosebit de gravă şi primise 18 luni de puşcărie. Lundin fusese eliberat în 1995, şi puțin după aceea fusese făcut *preşedinte* al clubului de motociclişti Tälje Hog Riders, care acum se numea Svavelsjö MC.

„Numărul doi” al clubului era, după spusele poliției, un anume Sonny Nieminen, de 37 de ani, care avea nu mai puțin de 23 de condamnări înscrise în cazier. Îşi începuse cariera la 16 ani, când fusese dat în grija serviciului social, ca să fie ținut sub supraveghere în cadrul unui program de reeducare pentru vătămare corporală şi furt. În următorii zece ani, Sonny Nieminen fusese condamnat în cinci cazuri pentru hoție, într-un caz pentru furt calificat, în două cazuri pentru amenințări, în două pentru delicte legate de droguri, şantaj, violență împotriva forței publice, în două cazuri de deținere ilegală de arme şi într-un caz de deținere şi folosire de arme, conducere în stare de ebrietate, iar în nu mai puțin de şase cazuri, pentru vătămare corporală. În plus, primise, după o scală complet de neînțeles pentru Lisbeth Salander, amenzi şi pedepse de una sau două luni de puşcărie, până ce, în 1989, fusese condamnat brusc la zece luni de închisoare, pentru vătămare corporală gravă şi jaf. Ieşise câteva luni mai târziu şi se ținuse cuminte până în octombrie 1990 când, cu ocazia unei vizite la o cârciumă din Södertälje, nimerise într-o bătaie care se sfârşise cu ucidere şi o condamnare de şase ani. Nieminen ieşise din puşcărie în 1995, şi acum era considerat cel mai apropiat prieten al lui Magge Lundin.

În 1996, fusese arestat pentru complicitate la un atac asupra unui transport de bani. Nu participase personal, dar procurase armele necesare celor trei tineri care dăduseră lovitura. A fost cea de-a doua călătorie mai lungă. A fost condamnat la patru ani şi eliberat în 1999. De atunci, Nieminen evitase în mod miraculos să mai fie prins de poliție pentru alte delicte. Conform unui articol de ziar din 2001, unde Nieminen nu era numit, dar istoricul era aşa de detaliat, că nu era prea greu să înțelegi despre cine era vorba, era bănuit de complicitate la cel puțin un asasinat, când membrul unui club rival fusese ucis.

Lisbeth mări fotografiile lui Nieminen şi Lundin. Nieminen avea o față fotogenică, cu păr negru buclat şi ochi agresivi. Magge Lundin arăta exact ca un idiot. Nu avu nicio dificultate să-l identifice pe Lundin ca fiind bărbatul cu care se întâlnise uriaşul blond la Café Blomberg şi pe Nieminen ca fiind cel care aşteptase la McDonald’s.

Din registrul de înmatriculări, a dat de urma posesorului automobilului Volvo alb în care dispăruse uriaşul blond. Se dovedi că acesta era proprietatea firmei de închirieri Auto-Expert, din Eskilstuna. Ridică receptorul şi vorbi cu Refik Alba, de la firma cu pricina.

---

[1] În engl. în orig. „gură-cască”.

- Numele meu este Gunilla Hansson. Câinele meu a fost călcat de o persoană care pe urmă a dispărut. Nemernicul conducea un automobil al cărui număr de înregistrare arată că a fost închiriat de la dumneavoastră. E un Volvo alb.
Dădu numărul maşinii.
- Îmi pare rău.
- Vreau mai mult decât simple scuze. Vreau numele blestematului ăluia, ca să-i cer despăgubiri.
- Aţi reclamat incidentul la poliţie?
- Nu, prefer să mă înţeleg cu el.
- Îmi pare rău, dar nu pot da numele clienţilor noştri, dacă nu există o plângere făcută la poliţie.
Vocea lui Lisbeth Salander deveni mai dură. Întrebă dacă este o politică bună s-o oblige să reclame clienţii firmei, în loc să rezolve treaba în mod paşnic. Refik Alba se scuză din nou şi spuse că, din păcate, nu putea face nimic. Lisbeth mai protestă câteva minute, dar nu obţinu numele blondului.

Numele Zala era, de asemenea, o fundătură. Cu două întreruperi provocate de câte o pizza Billy Pan, Lisbeth Salander petrecu cea mai mare parte din zi în faţa computerului. Singura ei tovărăşie era o sticlă de 1,5 l de Coca-Cola.
Găsise sute de oameni cu numele Zala – de la un sportiv de performanţă italian la un compozitor din Argentina, dar nu găsise nimic din ceea ce căuta.
Încercă numele Zalachenko, dar nu găsi nimic.
Plină de frustrare, se târî în cele din urmă în pat şi dormi douăsprezece ore în şir. Când se trezi, era ora 11 dimineaţa. Puse de cafea şi îşi pregăti o baie în jacuzzi. Turnă spumă de baie şi îşi aduse cafea şi sendvişuri, luând micul dejun în cadă. Îşi dori brusc să aibă compania lui Mimmi, dar nici nu-i spusese unde locuia.
La ora 12 ieşi din baie, se şterse bine şi îşi puse pe ea un halat. Deschise din nou computerul.
Numele Dag Svensson şi Mia Bergman dădură rezultate mult mai bune. Îşi putu face la iuţeală o idee despre activitatea lor în cursul ultimilor ani. Copie câteva dintre articolele lui Dag şi găsi o fotografie a lui pe Google. Fără uimire constată că era cel pe care-l văzuse în compania lui Mikael Blomkvist la Kvarnen, cu câteva seri în urmă. Numele primise un chip, şi viceversa.
A găsit mai multe texte de sau despre Mia Bergman. Cu câţiva ani în urmă, stârnise interes cu un raport despre tratarea diferenţiată a bărbaţilor şi femeilor în tribunale. Raportul ei devenise subiectul articolelor de fond şi fusese reluat în paginile de dezbateri ale diferitelor organizaţii de femei; Mia Bergman contribuise şi ea cu mai multe intervenţii în publicaţiile respective. Lisbeth Salander le citi cu atenţie. Unele feministe considerau concluziile Miei Bergman ca fiind importante, în vreme ce altele o criticau pentru că „răspândeşte iluzii de tip burghez". În ce constau de fapt aceste iluzii nu reieşea clar.
La ora două după-amiaza, deschise *Asphyxia 1.3,* dar de data aceasta alese *MikBlom/office,* computerul lui Mikael Blomkvist de la redacţia revistei *Millennium.* Ştia din proprie experienţă că în computerul lui Mikael Blomkvist de la slujbă nu se afla nimic important. În afară de faptul că el naviga adesea de pe acesta pe Internet, de lucrat lucra mai ales pe iBook-ul său. În schimb, Mikael avea dreptul să intre în toate computerele de la *Millennium.* Lisbeth găsi imediat informaţia necesară, folosind parola reţelei interne de la *Millennium.*
Pentru a putea să intre în celelalte computere de la revistă, nu era de ajuns hard diskul-oglindă de pe serverul din Olanda; şi hard diskul original *MikBlom/office* trebuia să fie cuplat la reţeaua internă. Lisbeth avu noroc. După cum părea, Mikael Blomkvist se afla la birou şi avea computerul pornit. Aşteptă zece minute, dar nu observă niciun semn de activitate, şi se gândi că Mikael îşi pornise computerul când venise la birou şi îl folosise poate să caute ceva pe Internet, iar pe urmă îl lăsase pornit, în vreme ce se ocupa cu altceva sau îşi folosea laptopul.
Trebuia să lucreze cu grijă. În ora următoare, Lisbeth a piratat atent computer după computer şi a depozitat în propriul ei computer e-mailurile de la Erika Berger, Christer Malm şi o colaboratoare pe care n-o ştia, cu numele de Malin Eriksson. În cele din urmă, găsi şi computerul lui Dag Svensson, după informaţiile de sistem, un Macintosh PowerPC mai vechi, cu un hard disk de numai 750 de megabiţi, cu alte cuvinte, o cutie de conserve uitată, folosit probabil doar ca maşină de scris de utilizatorii întâmplători. Era pornit, ceea ce însemna că Dag Svensson se afla în momentul acela la redacţie. Copie şi e-mailurile lui, căutând apoi şi pe hard disk. Găsi un fişier intitulat simplu <Zala>.

Uriaşul blond era nemulţumit şi nu se simţea bine. Tocmai primise 203 000 de coroane în bani lichizi, ceea ce era neobişnuit de mult pentru cele trei kilograme de metamfetamină pe care i le livrase lui Magge Lundin, la sfârşitul lui ianuarie. Era un venit frumos pentru câteva ore de muncă efectivă – să ia metamfetamina de la intermediar, s-o păstreze o vreme, să i-o livreze lui

Magge Lundin şi, după aceea, să încaseze 50% din profit. Nu exista nicio îndoială că Svavelsjö MC nu avea nicio problemă să obţină o sumă asemănătoare în fiecare lună şi banda lui Magge Lundin reprezenta doar una din cele trei afaceri asemănătoare – celelalte două se aflau în zona Göteborg, respectiv Malmö. Împreună, ele ar putea aduce mai mult de o jumătate de milion de coroane lunar.
Şi totuşi, se simţea atât de rău, încât trase la marginea drumului, oprind motorul. Nu dormise de treizeci de ore şi era ameţit. Deschise portiera ca să-şi dezmorţească picioarele şi urină la marginea şanţului. Era ger şi cerul senin, plin de stele. Se afla lângă un câmp, nu departe de Järna.
Problema era mai mult de natură ideologică. Oferta de metamfetamină era nelimitată, la o distanţă de mai puţin de patruzeci de mile de Stockholm. Cererea pe piaţa suedeză era fără discuţie mare. Restul era doar o chestiune de logistică – cum să transporţi atât de căutatul produs din punctul A în punctul B sau, mai exact, dintr-un subsol din Tallin, până în Frihamnen, la Stockholm?
Această problemă revenea mereu – cum să garantezi un transport regulat din Estonia în Suedia? Era veriga cu adevărat slabă, fiindcă tot ce aveau, după ani de strădanii, erau doar improvizaţii permanente şi soluţii temporare.
Problema era că tot mai des în ultima vreme, se iviseră complicaţii. Uriaşul blond era mândru de capacitatea sa organizatorică. În răstimpul câtorva ani, el crease o maşinărie bine unsă de contacte, care fuseseră cultivate prin porţii bine gândite de zahăr şi bici. El făcuse toată munca de teren, identificarea partenerilor, negocierea contractelor şi avusese grijă ca livrările să ajungă la locul cuvenit.
Zahărul era momeala oferită intermediarilor de felul lui Magge Lundin – un profit bun şi într-o măsură lipsit de risc. Sistemul era impecabil. Magge Lundin nu avea nevoie să ridice un deget ca să aibă produsele livrate – nici deplasări complicate, nici negocieri obligatorii cu persoane care puteau fi orice, de la poliţişti din brigada de luptă împotriva stupefiantelor până la mafioţi ruşi, care ar fi putut să-l tragă pe sfoară. Lundin ştia că blondul livra şi pe urmă încasa cele cincizeci de procente ale lui.
De bici fusese nevoie tot mai des în ultima vreme, când se iviseră tot mai multe complicaţii. Un mic dealer aflase prea multe despre lanţul de afaceri şi fusese pe punctul de a compromite Svavelsjö MC. Blondul fusese obligat să intervină şi să pedepsească.
Uriaşul blond era foarte priceput la pedepse.
Suspină adânc.
Simţea că întreaga activitate era pe punctul de-a deveni prea greu de controlat, era pur şi simplu prea diversificată.
Aprinse o ţigară şi făcu câţiva paşi la marginea drumului, ca să-şi dezmorţească picioarele.
Metamfetamina era o sursă de câştig remarcabilă, discretă şi uşor de mânuit – profit mare cu riscuri mici. Comerţul cu arme era justificat într-o măsură, cu condiţia ca afacerile neconvenabile să fie identificate şi evitate. Gândindu-te la risc, era pur şi simplu neeconomic să livrezi două arme pentru câteva hârtii de o mie, unor mucoşi ţicniţi care aveau de gând să dea o lovitură la chioşcul din colţ.
La fel era cu unele cazuri de spionaj economic sau contrabandă de componente electronice spre Est – chiar dacă piaţa se redusese dramatic în ultimii ani.
Dar comerţul cu prostituate din republicile baltice era absolut de nejustificat din punct de vedere financiar. Curvele aduceau bani puţini şi apăreau doar complicaţii care, când te aşteptai mai puţin, puteau da naştere la articole ipocrite în presă şi la dezbateri în ciudata grupare politică ce purta numele de parlamentul suedez şi ale cărei reguli de joc erau în ochii uriaşului blond cel puţin neclare. Avantajul cu târfele era că ele nu reprezentau practic niciun risc juridic. Tuturor le place o curvă – fie el procuror, judecător, blestemat de poliţist sau chiar parlamentar. Nimeni nu va săpa prea adânc ca să pună capăt acestei activităţi.
Chiar o curvă moartă nu va produce în mod necesar complicaţii. Dacă poliţia va reuşi să prindă un suspect evident în curs de câteva ore, şi suspectul va mai avea încă sânge pe haine, el va fi, desigur, condamnat la câţiva ani de închisoare sau la internare în vreun institut psihiatric obscur. Dar dacă nu va fi găsit niciun suspect în răstimp de 48 de ore, atunci, aşa cum blondul ştia din proprie experienţă, poliţia va avea curând lucruri mai importante de anchetat.
Dar uriaşului blond nu-i plăcea comerţul cu târfe. Nu-i plăceau prostituatele, cu feţele lor boite în exces şi râsete sparte. Erau murdare. Era capital uman de un soi care costa la fel de mult cât producea. Şi pentru că era vorba de capital uman, exista întotdeauna riscul ca una din curve să-şi iasă din minţi şi să înceapă să creadă că poate să iasă din joc, sau să pălăvrăgească cu poliţia ori cu vreun jurnalist, ori cu cine ştie cine din afară. Şi atunci, va fi obligat să intervină şi să pedepsească. Şi dacă divulgările vor fi destul de clare, atunci procurorii şi poliţiştii va trebui

să acționeze – altfel va ieşi un scandal infernal în blestematul ăla de parlament. Comerțul cu sex era plin de rahat.

Frații Atho şi Harry Ranta erau exemplul tipic în acest sens. Aceştia erau doi paraziți inutili, care aflaseră prea multe. El ar fi preferat să le pună un lanț de gât şi să-i arunce în apa portului. Dar a trebuit să-i conducă până la feribotul Estonia şi să aştepte răbdător să se îmbarce. Vacanța lor forțată fusese provocată de un ziarist nenorocit, care începuse să scormonească prin afacerile lor; arunci fusese luată decizia să fie făcuți invizibili până ce trecea primejdia. Suspină din nou.

Mai ales îi displăceau afacerile colaterale, ca Lisbeth Salander. În ceea ce-l privea, ea nu reprezenta nici cel mai mic interes. Nu aducea niciun profit.

Nu-i plăcea avocatul Nils Bjurman şi nu putea pricepe de ce se hotărâse să i se facă pe plac. Însă acum mingea fusese aruncată în joc. Fuseseră date ordine, sarcina revenea clubului Svavelsjö.

Dar lui nu-i plăcea deloc situația. Avea presimțiri rele.

Ridică ochii, privind peste câmpia întunecată şi aruncă chiştocul în şanț. Brusc, prinse o mişcare cu coada ochiului. Privi concentrat în jur. Nu era nicio lumină, doar o lună subțire, dar putea totuşi desluşi limpede conturul unei făpturi negre, care se târa spre el, la aproximativ treizeci de metri de drum. Ființa avansa încet, făcând mici pauze.

Uriaşul blond simți cum i se umple fruntea de sudoare înghețată.

Ura făptura din câmpie.

Mai mult de un minut, rămase aproape paralizat privind țintă, ca vrăjit, înaintarea înceată, dar constantă. Când ființa era aşa de aproape, că îi putu zări ochii lucind în întuneric, se întoarse şi o luă la goană spre maşină. Smuci uşa şi bâjbâi cu cheile. Simțea cum creşte panica în el, până ce, în sfârşit, porni motorul şi aprinse farurile. Ființa ajunsese acum pe drum şi blondul putea în sfârşit să distingă detalii, în lumina farurilor. Arăta ca o pisică de mare uriaşă, care se târa pe pământ. Avea un ac, ca un scorpion.

Un lucru era clar. Ființa nu era din lumea asta. Era un monstru ieşit de sub pământ.

Băgă în viteza întâi şi porni. Când trecu prin fața ei, creatura porni la atac, dar nu putu ajunge până la maşină. Doar după câțiva kilometri bărbatul se potoli din tremurat.

Lisbeth Salander petrecuse noaptea citind rezultatul cercetărilor pe care Dag Svensson şi *Millennium* le făcuseră despre traficul de femei. Curând a avut o privire de ansamblu destul de cuprinzătoare, chiar dacă se baza pe fragmente misterioase pe care le pusese cap la cap, din conținutul mesajelor.

Erika Berger îi trimitea, spre exemplu, o întrebare lui Mikael Blomkvist, legată de felul cum avansau confruntările; el răspundea pe scurt că au probleme cu găsirea tipului de la CEKA. Lisbeth a interpretat că era vorba de unul dintre cei care aveau să fie demascați în reportaj, şi că lucra la poliția secretă. Malin Eriksson îi trimitea rezultatele unei cercetări lui Dag Svensson, şi copii lui Mikael Blomkvist şi Erika Berger. Atât Svensson, cât şi Blomkvist răspundeau cu comentarii şi propuneri de completări. Mikael şi Dag schimbau e-mailuri de câteva ori pe zi. Dag Svensson făcea un raport asupra unei confruntări pe care o avusese cu un ziarist pe nume Per-Åke Sandström.

Din căsuța electronică a lui Dag Svensson, a putut, de asemenea, constata că acesta vorbea cu o persoană pe nume Gulbrandsen, la o adresă de yahoo. I-a luat o vreme până să înțeleagă că Gulbrandsen era probabil polițist şi că schimbul de păreri se făcea *off the record*[*], pe o adresă neoficială, în locul adresei de la poliție. Tipul era prin urmare o sursă.

Catalogul cu numele <Zala> era frustrant de laconic şi conținea doar trei documente Word. Cel mai lung, de 128 kB, se intitula [Irina P] şi conținea descrierea fragmentară a vieții unei prostituate. Reieşea că era moartă. Lisbeth a citit cu multă atenție rezumatul raportului de autopsie făcut de Dag Svensson.

Din câte putea înțelege ea, Irina P. fusese supusă unor violențe extreme şi trei dintre lovituri fuseseră mortale.

Lisbeth a recunoscut o formulare în text care era cuvânt cu cuvânt un citat din teza Miei Bergman. În lucrarea de doctorat era vorba despre o femeie pe nume Tamara. Lisbeth a presupus că Irina P. şi Tamara erau una şi aceeaşi persoană, şi a citit cu mare atenție fragmentul de interviu din teză.

Celălalt document se numea [Sandström] şi era mult mai scurt. Conținea acelaşi rezumat pe care Dag Svensson i-l trimisese cu poşta electronică lui Blomkvist, şi relata că un ziarist pe nume Per-Åke Sandström, care fusese unul dintre cei care folosiseră serviciile unei fetițe din Baltikum, făcuse şi servicii mafiei care se ocupa cu prostituția şi fusese plătit cu droguri sau sex. Lisbeth a fost fascinată de acest Sandström care, pe lângă producerea de articole în diferite

[*] În engl. în orig. – strict secret.

publicaţii ale unor firme, scrisese de asemenea şi câteva articole independente în câteva cotidiene în care acuza cu indignare prostituţia şi, printre altele, dezvăluia că un om de afaceri (nenumit) făcuse o vizită la un bordel din Tallin.
Numele Zala nu se afla în niciunul din cele două documente, dar Lisbeth trase concluzia că, deoarece ambele documente se aflau în catalogul <Zala>, trebuia să existe o legătură. Al treilea şi ultimul document era de asemenea numit <Zala>. Era scurt şi avea forma unei liste.
După părerea lui Dag Svensson, numele „Zala" figurase de nouă ori în legătură cu droguri, arme şi prostituţie, la mijlocul anilor '90. Nimeni nu părea să ştie cine era Zala, dar diferite surse îl prezentaseră ca iugoslav, polonez sau, eventual, ceh. Toate informaţiile erau de a doua mână; niciuna dintre persoanele cu care discutase Dag Svensson nu părea să-l fi întâlnit vreodată pe Zala.
Dag Svensson discutase îndelung despre acest Zala cu *sursa G.* (Gulbrandsen?) şi avansase teoria că Zala ar fi putut fi responsabil de moartea Irinei P. Nu reieşea dacă G. avea aceeaşi părere, în schimb Lisbeth a putut să afle că, în urmă cu un an, acest „Zala" făcuse obiectul unei discuţii la reuniunea „grupului special de anchetă asupra criminalităţii organizate". Numele apăruse de atâtea ori, încât poliţia începuse să-şi pună întrebări şi încercase să-şi facă o părere dacă Zala exista sau nu.
Din ceea ce putuse afla Dag Svensson, numele de Zala apăruse prima oară în timpul unui atac asupra unui transport de valori în 1996, la Örkelljunga. Hoţii puseseră mâna pe mai mult de 3,3 milioane de coroane, dar fuseseră atât de neîndemânatici, încât poliţia identificase şi arestase banda în primele douăzeci şi patru de ore. O zi mai târziu, mai fusese arestată o persoană; era infractorul profesionist Sonny Nieminen, membru în Svavelsjö MC, despre care se presupunea că furnizase armele utilizate în lovitură, şi care a şi fost condamnat pentru asta la patru ani de închisoare.
La o săptămână după atacul din 1996, încă trei persoane au fost arestate pentru participare la jaf. Banda avea astfel opt persoane, dintre care şapte refuzaseră categoric să vorbească cu poliţia. Cel de-al optulea, un băiat de numai 19 ani, Birger Nordman, cedase la interogatoriu şi începuse să toarne totul. Procesul a fost floare la ureche pentru procuror, ceea ce rezultase în faptul că (bănuia sursa lui Dag Svensson) doi ani mai târziu Birger Nordman fusese găsit îngropat într-o carieră de nisip din Värmland, după ce nu se mai întorsese la puşcărie dintr-o permisie[1].
După *sursa G.,* poliţia bănuia că Sonny Nieminen fusese şeful bandei. Se mai bănuia de asemenea că Birger Nordman fusese asasinat la ordinul lui Nieminen, dar nu exista nicio dovadă în privinţa asta. Nieminen era considerat ca fiind extrem de periculos şi nemilos. La puşcărie, se bănuia că avea legături cu „Frăţia Ariană", o organizaţie neonazistă care, la rândul ei, avea legături cu „Frăţia Wolfpack" şi, mai departe, atât cu cluburi *outlaw* din lumea motocicliştilor, cât şi cu diverse organizaţii naziste stupide şi violente, ca „Mişcarea de Rezistenţă Suedeză" şi altele la fel.
Ceea ce o interesa în mod deosebit pe Lisbeth Salander era însă cu totul altceva. Una dintre informaţiile pe care le dăduse hoţul decedat Birger Nordman, în timpul interogatoriului, era şi afirmaţia că armele care fuseseră folosite la jaf proveneau de la Nieminen care, la rândul lui, le primise de la un iugoslav necunoscut de Nordman, pe nume „Sala".
Dag Svensson trăsese concluzia că era vorba despre o persoană din lumea interlopă care ţinea să rămână ascunsă. Pentru că nimeni nu corespundea lui Zala în registrele de stare civilă, Dag Svensson trăgea concluzia că „Zala" era o poreclă, dar că de asemenea ar fi putut fi vorba despre un delincvent deosebit de inteligent, acţionând sub un nume fals. Ultimul punct de pe listă conţinea un scurt rezumat al informaţiilor despre Zala, date de către ziaristul Sandström. Era foarte puţin. După Dag Svensson, Sandström vorbise la un moment dat la telefon cu o persoană având acest nume. Din însemnări nu reieşea despre ce fusese vorba în convorbirea telefonică.
La ora patru dimineaţa, Salander îşi închise PowerBook-ul şi se aşeză pe pervazul ferestrei, privind spre Saltsjön. Rămase nemişcată două ore, fumând gânditoare ţigară după ţigară. Era obligată să ia unele decizii strategice şi să facă o analiză a consecinţelor.
Înţelesese că trebuia să dea de urma lui Zala şi să pună o dată pentru totdeauna punct afacerilor lor nerezolvate.

Sâmbătă seara, cu o săptămână înainte de Paşte, Mikael Blomkvist a făcut o vizită unei foste prietene, pe Slipgatan, în Hornstull. În mod absolut neobişnuit, acceptase invitaţia la petrecere. Ea era acum căsătorită şi deloc interesată de o relaţie intimă cu Mikael, dar lucra în presă şi, de câte ori se vedeau, obişnuiau să schimbe o vorbă. Tocmai scrisese o carte la care lucrase cel

[1] În Suedia, deţinuţii au dreptul la permisii.

puțin zece ani şi care trata un subiect destul de curios, viziunea asupra femeii în mass-media. Cum Mikael contribuise la un moment dat cu nişte materiale, îl invitase şi pe el.
Rolul lui se limitase la a face câteva cercetări în legătură cu o întrebare simplă. El scosese la iveală planul asupra egalității între sexe pe care *TT, Dagens Nyheter, Rapport* şi alte surse mass-media se lăudau că-l respectă, şi apoi numărase câți bărbați, respectiv câte femei se aflau în conducerea acestor trusturi, plecând de la poziția de secretar de redacție în sus. Rezultatul fusese stânjenitor. Director – bărbat. Preşedinte al consiliului de administrație – bărbat. Redactor-şef – bărbat. Şef al secției externe – bărbat. Secretar de redacție – bărbat… şi aşa mai departe, până ce apărea prima femeie, în general o excepție, de tip Christina Jutterström sau Amelia Adamo.
În seara aceea, era vorba de o petrecere privată şi invitații erau în primul rând persoane care contribuiseră într-un fel sau altul la carte.
Serata era foarte veselă, cu mâncare bună şi conversații relaxate. Mikael intenționase să plece acasă devreme, dar mulți invitați îi erau vechi cunoscuți, cu care se întâlnea rar. În plus, nimeni nu insista să discute iar despre afacerea Wennerström. Petrecerea se lungise şi, abia la două dimineața, grosul trupei începu să plece. Merseră împreună până la Längholmsgatan şi de acolo se despărțiră.
Mikael văzu trecând autobuzul de noapte, înainte să ajungă el în stație, dar, cum noaptea era plăcută, se hotărî să meargă acasă pe jos, în loc să aştepte autobuzul următor. Merse pe Högalidsgatan, până la biserică, ceea ce îi trezi imediat amintiri.
Din decembrie, Mikael îşi ținuse promisiunea de a nu mai trece pe Lundagatan, în speranța de-a o vedea pe Lisbeth Salander apărând din nou la orizont. În noaptea asta însă, se opri pe partea cealaltă a străzii, în fața uşii ei de la intrare. Simți impulsul de a traversa şi a suna la uşa ei, însă îşi spuse că era greu de crezut că Lisbeth va voi să-i vorbească din nou.
În cele din urmă, ridică din umeri şi îşi continuă plimbarea spre Zinkensdamm. Parcursese vreo cincizeci de metri, când auzi un zgomot. Întoarse capul şi inima începu să-i bată nebuneşte. Era greu să se înşele asupra siluetei subțiri. Lisbeth Salander tocmai ieşise pe uşă şi se depărta. Ea se opri lângă o maşină parcată.
Mikael deschise gura ca s-o strige, dar vocea i se stinse, căci văzu cu uimire o siluetă desprinzându-se brusc de lângă una din maşinile parcate lângă trotuar. Era un bărbat care se strecura în spatele lui Lisbeth. Mikael observă că era înalt şi avea o burtă proeminentă. Avea părul prins în coadă de cal.

Lisbeth Salander auzi un zgomot şi văzu o mişcare, cu coada ochiului, chiar în momentul în care voia să bage cheia în contact. Bărbatul venea pieziş, din spate şi ea se răsuci, cu o secundă înainte ca el să ajungă lângă ea. Îl recunoscu, era Carl-Magnus „Magge" Lundin, 36 de ani, Svavelsjö MC, care în urmă cu câteva zile se întâlnise cu uriaşul blond, la Café Blomberg.
Ea observă cele 120 de kilograme ale lui Magge Lundin, ca şi relele lui intenții. Folosi cheile drept armă şi nu ezită nicio miime de secundă, înainte să-l taie adânc în obraz, de la rădăcina nasului până la ureche, cu o mişcare rapidă de reptilă. Pumnul lui Lundin lovi în aer, apoi Lisbeth Salander păru să se topească în pământ.

Mikael Blomkvist o văzu pe Lisbeth Salander lovind, în clipa în care îşi atinse agresorul, se lăsă la pământ şi se rostogoli între roțile maşinii.

Lisbeth fu în picioare aproape instantaneu, de partea cealaltă a maşinii, pregătită sau de luptă, sau de fugă. Întâlni privirea agresorului peste capota maşinii şi se hotărî imediat pentru a doua alternativă. Bărbatului îi curgea sânge din obraz. Înainte să fi reuşit să se dezmeticească, ea era deja pe stradă, fugind spre biserica Högalid.
Mikael stătea ca paralizat, cu gura deschisă, când agresorul o luă brusc la goană, năpustindu-se spre Lisbeth Salander. Părea un tanc care vâna o maşină-jucărie.
Lisbeth urca treptele din capătul străzii, două câte două. Când ajunse sus, se uită peste umăr şi îşi văzu urmăritorul punând piciorul pe prima treaptă. *E rapid.* Fu gata să se împiedice, dar observă, în ultimul moment, triunghiurile de avertizare şi sacii de nisip în locul în care cei de la drumuri şi şosele reparau strada.
Magge Lundin aproape ajunsese în capătul scărilor, când o văzu din nou pe Lisbeth Salander. Avu timp să observe că ea arunca ceva, dar nu reacționă, înainte ca piatra de pavaj să-l lovească în frunte. Nu era o lovitură bine calculată, însă piatra era grea şi-i deschise o altă rană pe față. Simți cum îşi pierde echilibrul şi lumea se răstoarnă în momentul în care căzu de-a-ndăratelea pe trepte. Reuşi să întrerupă căderea, prinzându-se de balustradă, dar pierduse câteva secunde.

După ce rămăsese ca paralizat, Mikael îşi veni în fire în momentul în care bărbatul dispărea pe scară. Începu să urle după el, să se oprească dracului.
Lisbeth traversase jumătate din curte, când auzi glasul lui Mikael. *Ce naiba mai e şi asta?* Schimbă direcția, privind peste balustrada terasei. Îl văzu pe Mikael Blomkvist trei metri mai jos, pe stradă. Ezită o clipă, înainte de a o lua din nou la goană.

În aceeaşi clipă în care Mikael pornea în fugă spre scară, văzu o camionetă Dodge care demara din fața imobilului lui Lisbeth, chiar de lângă maşina pe care ea încercase s-o deschidă. Vehiculul părăsi trotuarul şi-l depăşi pe Mikael, în direcția Zinkensdamm. Întrezări un chip, când maşina trecu pe lângă el. Indecis, Mikael privi camioneta, continuând să alerge după urmăritorul lui Lisbeth. Îl ajunse în capătul treptelor. Bărbatul se oprise, stând întors cu spatele, nemişcat şi privind în jur.
În momentul în care Mikael ajunse lângă el, bărbatul se întoarse şi-i dădu un dos de palmă violent în plină față. Mikael era total nepregătit. Se prăbuşi pe trepte, cu capul înainte.

Lisbeth auzi strigătul înfundat al lui Mikael şi aproape se opri. *Ce mama dracului se întâmplă?* Apoi, se întoarse şi-l văzu pe Magge Lundin, la 40 de metri, alergând din toate puterile spre ea. *E mai rapid. O să mă prindă.*
Nu mai ezită şi o coti la stânga, luând-o în viteză pe una din scările care duceau la curtea dintre case. Ajunse într-o curte care nu-i oferea niciun refugiu şi parcurse distanța până la următoarea cotitură cu o viteză care ar fi impresionat-o şi pe Carolina Klüft. O luă la dreapta şi, înțelegând că se afla într-o fundătură, se întoarse în loc cu 180 de grade. Chiar în momentul în care ajungea la colțul celuilalt imobil, îl zări pe Magge Lundin în capul scării care ducea în curte. Fără ca el s-o vadă, mai merse câțiva metri şi se aruncă în spatele unui boschet de rododendron, într-un strat de-a lungul casei.
Auzi paşii grei ai lui Magge Lundin, fără să-l vadă. Rămase total nemişcată în tufiş, ghemuită lângă zid.
Lundin trecu pe lângă ascunzătoarea ei şi se opri la mai puțin de cinci metri. Întârzie zece secunde, înainte de a-şi continua goana prin curte. După câteva minute, se întoarse. Se opri în acelaşi loc ca mai înainte. De data asta, rămase nemişcat treizeci de secunde. Lisbeth îşi încordă muşchii, pregătindu-se s-o ia la fugă dacă ar fi descoperit-o. Apoi, el se mişcă din nou. Trecu la mai puțin de doi metri de ea. Îi auzi paşii depărtându-se în curte.

Pe Mikael îl durea ceafa şi maxilarul când, amețit, reuşi să se ridice în picioare. Simțea gust de sânge în gură. Încercă să facă câțiva paşi, dar se clătină.
Ajunse în vârful scării din nou şi se uită în jur. Îşi văzu agresorul alergând la o sută de metri mai jos, pe stradă. Bărbatul cu coada de cal se opri ca să spioneze printre case şi pe urmă continuă să alerge de-a lungul străzii. Mikael merse până la parapet, privind după el. Acesta traversă în goană strada şi se urcă în camioneta Dodge care demarase din fața imobilului lui Lisbeth. Maşina dispăru imediat după colț, în direcția Zinkensdamm.
Mikael urcă din nou cu paşi rari pe Lundagatan, căutând-o pe Lisbeth Salander. N-o vedea nicăieri. De altminteri, nu vedea nicio ființă vie şi fu uimit cât de pustiu putea fi Stockholmul la ora trei dimineața, într-o duminică de martie. După o vreme, se întoarse la poarta imobilului unde locuia Lisbeth, în josul străzii. Când trecu de maşina unde avusese loc atacul, călcă pe ceva şi găsi mănunchiul de chei al lui Lisbeth. Se aplecă să le ridice, când văzu sub maşină şi geanta acesteia. Mikael rămase vreme îndelungată aşteptând, neştiind ce să facă. În cele din urmă, încercă cheile la uşa imobilului. Nu se potriveau.

Lisbeth Salander a rămas ascunsă în boschet un sfert de oră fără să mişte, doar privindu-şi ceasul. Puțin după ora trei, a auzit o uşă deschizându-se şi închizându-se şi paşi care mergeau spre locul unde erau parcate bicicletele.
Când zgomotele s-au risipit, s-a ridicat încet în genunchi, înălțând capul deasupra tufişului. A cercetat atentă fiecare ungher al curții, fără să-l poată descoperi pe Magge Lundin. A mers înapoi în stradă, păşind cât mai uşor cu putință, pregătită tot timpul să se întoarcă şi s-o ia la fugă. S-a oprit în capul scărilor, cercetând partea de jos a străzii, pe Lundagatan. Acolo l-a văzut pe Mikael Blomkvist, în fața porții de la imobilul ei. Avea geanta ei în mână.
A rămas total nemişcată, ascunsă de un lampadar, atunci când privirea lui Mikael a trecut peste parapetul scării. N-a văzut-o.
Mikael Blomkvist a rămas în fața porții aproape treizeci de minute. Ea îl observa, cu răbdare şi stând nemişcată, până ce acesta a renunțat şi a pornit spre Zinkensdamm. Când a dispărut, a mai aşteptat încă o vreme, înainte să înceapă să se gândească la cele întâmplate.
Mikael Blomkvist.

Nu putea în ruptul capului să înțeleagă cum de apăruse el pe scenă, din senin. În rest, agresiunea nu lăsa loc la prea multe interpretări.

Blestematul de Bjurman, babalâc jegos.

Magge Lundin se întâlnise cu uriaşul blond, pe care ea îl văzuse împreună cu avocatul Nils Bjurman.

Nils Babalâc jegos Bjurman.

Jegul ăsta a angajat un blestemat de urangutan ca să-mi facă rău. Deşi i-am explicat clar ce consecinţe or să fie. Lisbeth Salander clocotea de furie. Era aşa de mânioasă, că avea gust de sânge în gură. Acum era obligată să-l pedepsească.

PARTEA A TREIA

ECUAȚII ABSURDE

23 martie – 2 aprilie

Ecuațiile fără sens, pentru care nu există nicio soluție, sunt numite ecuații absurde.

$(a + b)(a - b) = a^2 - b^2 + 1$

11

Miercuri 23 martie – joi 24 martie

Mikael Blomkvist a făcut cu pixul roşu, în marginea manuscrisului lui Dag Svensson un semn de exclamare cu un cerc în jur şi a adăugat cuvântul „notă”: voia o notă, cu indicarea sursei la o afirmaţie.

Era miercuri, ajunul Joii Mari şi *Millennium* avusese mai mult sau mai puţin o săptămână liberă. Monika Nilsson se afla în străinătate. Lottie Karim plecase la munte cu soţul ei. Henry Cortez trecuse pe acolo şi stătuse de gardă la telefon câteva ore, dar Mikael îl trimisese acasă, pentru că nimeni nu telefona şi, oricum, el avea de gând să rămână la redacţie. Henry dispăruse fericit şi se dusese acasă la noua sa prietenă.

Dag Svensson nu se arătase deloc. Mikael era singur şi punea la punct manuscrisul. Cartea avea să cuprindă 12 capitole şi 290 de pagini, aşa deciseseră ei în cele din urmă. Dag Svensson predase versiunea finală a nouă capitole şi Mikael Blomkvist pritocise fiecare cuvânt, dându-i înapoi textul, ca să clarifice sau să reformuleze unele pasaje.

Dag Svensson era, după părerea lui Mikael, un autor cu mult talent şi propria sa contribuţie se limita la note pe margine. A trebuit chiar să se străduiască ca să găsească ceva ce într-adevăr trebuia schimbat. În cele două săptămâni în care grămada de foi crescuse pe biroul lui Mikael, se contraziseseră doar în privinţa unui singur paragraf, de aproape o pagină, la care Mikael voia să se renunţe şi pe care Dag îl apărase cu argumente serioase. Dar astea erau fleacuri.

Pe scurt, *Millennium* avea gata de trimis la tipografie o carte trăsnet. Mikael nu se îndoia că avea să provoace reacţii dramatice. Dag Svensson era fără cruţare în denunţarea celor care făcuseră trafic de carne vie şi legase aşa de strâns firele povestirii, că nimeni nu avea să ignore că însuşi sistemul era de vină. Pe de o parte, era scriitura. Pe de alta, erau faptele pe care le prezenta Dag Svensson şi care alcătuiau osatura cărţii. Era o investigaţie jurnalistică de cea mai înaltă clasă.

În lunile care trecuseră, Mikael învăţase trei lucruri despre Dag. Acesta era un jurnalist atent, care nu lăsa fire neînnodate. Îi lipsea retorica greoaie care caracteriza aşa de multe reportaje cu caracter social, transformându-le în vorbe goale. Cartea era mai mult decât un reportaj – era o declaraţie de război. Mikael zâmbi calm. Dag Svensson era cam cu cincisprezece ani mai tânăr, dar recunoştea în acesta pasiunea pe care el însuşi o avusese în ziua când pornise la luptă împotriva jalnicilor ziarişti în probleme de economie şi dăduse la iveală o carte, care încă nu fusese iertată în unele redacţii.

Problema era că această carte a lui Dag Svensson trebuia să aibă argumente care să stea în picioare până la ultimul rând. Un reporter care-şi pune pielea-n joc în felul acesta trebuie să fie ori sigur sută la sută, ori să se abţină. În cazul lui Dag Svensson, procentajul era de 90%. Existau puncte slabe care mai trebuia eliminate şi afirmaţii care nu erau atât de bine documentate cum ar fi vrut Mikael.

Pe la cinci şi jumătate, el deschise sertarul biroului şi scoase o ţigară. Erika Berger interzisese total fumatul, dar el era singur şi nici n-avea să fie nimeni acolo tot weekendul. A mai lucrat încă vreo 40 de minute, înainte să adune hârtiile şi să pună capitolul pe masa Erikăi Berger, ca să-l citească şi ea. Dag Svensson promisese să trimită prin e-mail în dimineaţa următoare o versiune finală a ultimelor trei capitole, astfel ca Mikael să poată să revadă materialul în timpul sărbătorilor. În marţea de după Paşte era planificată o întâlnire la care aveau să vină Dag, Erika, Mikael şi secretara de redacţie Malin Eriksson, pentru a hotărî versiunea finală atât a cărţii, cât şi a articolelor din *Millennium.* Pe urmă, nu mai rămânea decât *layout*-ul, care era durerea de cap a lui Christer Malm, şi cartea avea să fie trimisă la tipografie. Mikael nu cercetase oferte de la alte tipografii – hotărâse să lucreze iarăşi cu Hallvigs Reklam de la *Morgongåva;* ei îi tipăriseră cartea despre afacerea Wennerström şi ofereau un preţ, precum şi servicii cu care nu puteau concura alte tipografii.

Mikael se uită la ceas şi decise să mai fumeze o ţigară clandestină. Se aşeză la fereastră şi privi spre Götgatan. Pipăi gânditor cu limba rana din interiorul gurii. Începuse să se vindece. Pentru a mia oară se întrebă ce se întâmplase, de fapt, în faţa clădirii unde locuia Lisbeth Salander, pe Lundagatan.

Singurul lucru pe care îl ştia sigur era că Lisbeth Salander trăia şi se întorsese în oraş.

În zilele care trecuseră, încercase în fiecare zi să ia legătura cu ea. Trimisese e-mailuri la adresa pe care ea o folosea în urmă cu mai mult de un an, dar nu primise niciun răspuns. Se plimbase pe Lundagatan. Începea să dispere.

Plăcuţa de pe uşă era schimbată în Salander Wu. Existau 230 de persoane cu numele de familie Wu în dosarele de evidenţă a populaţiei, dintre care mai mult de 140 locuiau în zona Stockholmului. Dar niciuna dintre ele pe Lundagatan. Mikael nu avea nicio idee care dintre

acestea se mutase la Salander, dacă ea avea un prieten sau dacă apartamentul era închiriat. Când a bătut, nimeni nu i-a deschis.
În cele din urmă, hotărâse să-i scrie o scrisoare obişnuită, ca pe timpuri.

Hei, Sally,
Nu ştiu ce s-a întâmplat acum un an, dar în situația actuală chiar şi un tâmpit ca mine a înțeles că ai rupt orice legătură. E dreptul şi privilegiul tău să hotărăşti cu cine vrei să te întâlneşti şi nu am de gând să-ți fac reproşuri. Constat doar că eu încă te mai consider prietenă, că-mi lipseşte prezența ta şi că mi-ar face cea mai mare plăcere să bem o cafea împreună, dacă ai chef.
Nu ştiu în ce te-ai vârât, dar întâmplarea din Lundagatan mă nelinişteşte. Dacă ai nevoie de ajutor, sună-mă oricând. Aşa cum ştii, am o mare datorie față de tine.
În plus, am şi geanta ta. Dacă o vrei înapoi, dă un semn. Dacă nu vrei să ne întâlnim, ajunge să-mi comunici o adresă, la care s-o trimit. N-o să te mai caut, pentru că mi-ai dat de înțeles foarte clar că nu mai vrei să ai de-a face cu mine.
Mikael

Bineînțeles, n-a primit niciun răspuns.
Când venise acasă în dimineața de după agresiunea din Lundagatan, deschisese geanta lui Lisbeth şi-i răsturnase conținutul pe masa din bucătărie. Acesta consta dintr-un portofel în care se aflau cartea de identitate, cam 600 de coroane şi 200 de dolari americani, precum şi un abonament lunar pe mijloacele de transport. Mai erau un pachet desfăcut de Marlboro Light, trei brichete Bic, o cutie cu pastile pentru gât, un pachet desfăcut de batiste de hârtie, o periuță de dinți, pastă de dinți şi trei tampoane igienice într-un buzunar lateral, un pachet nedeschis de prezervative cu o etichetă care arăta că fuseseră cumpărate pe aeroportul Gatwick din Londra, un caiet de însemnări cu coperți negre format A5, cinci pixuri, un spray cu gaz lacrimogen, o punguță cu ruj şi farduri, un aparat de radio FM cu căşti, dar fără baterii şi ziarul *Aftonbladet* din ziua respectivă.
Cel mai fascinant obiect din geantă era un ciocan, pus la îndemână într-un buzunar lateral. Atacul fusese însă aşa de neaşteptat, că Lisbeth nu apucase să scoată ciocanul sau spray-ul. Folosise probabil inelul cu cheile, pe post de box – pe ele mai erau încă urme de sânge şi piele. De inel erau prinse şase chei. Trei dintre ele erau chei obişnuite – cheia de la intrare, de la apartament şi cheia de siguranță. Ele nu se potriveau însă la uşa din Lundagatan.
Mikael deschisese şi răsfoise atent caietul de însemnări. Recunoştea scrisul ei îngrijit şi minuscul şi constatase rapid că nu era vorba de jurnalul personal şi secret al unei fete. Cam trei sferturi din caiet erau pline cu ceea ce păreau a fi calcule matematice. Pe primul rând al primei pagini se afla o ecuație pe care Mikael o recunoscuse:
($x^3 + y^3 = z^3$)
Mikael Blomkvist nu avusese niciodată probleme cu matematica. Terminase liceul cu calificativ maxim, ceea ce nu însemna totuşi că era un bun matematician, ci doar că ştiuse să asimileze materia predată. Însă paginile din caietul lui Lisbeth Salander cuprindeau mâzgălituri pe care Mikael nici nu le înțelegea şi nici nu avea de gând să încerce să le înțeleagă. O ecuație se întindea pe două pagini şi se termina cu ştersături şi corecturi. Îi era greu să priceapă dacă era vorba de formule matematice serioase şi de soluții verosimile, dar cunoscând capacitățile lui Lisbeth Salander, presupunea că aceste calcule erau probabil corecte şi că, fără îndoială, aveau vreun înțeles ezoteric.
Răsfoi înainte şi înapoi vreme îndelungată. Ecuațiile erau la fel de neînțeles ca şi cum ar fi avut în fața sa un caiet cu semne chinezeşti. Înțelegea însă ce voise ea să facă. ($x^3 + y^3 = z^3$). Fusese fascinată de ghicitoarea lui Fermat, un clasic despre care chiar şi Mikael Blomkvist auzise. Suspină adânc.
Ultima pagină din caiet cuprindea o notă succintă şi misterioasă care, în mod sigur, n-avea de-a face cu matematica, dar arăta totuşi ca o formulă:
(Blondie + Magge = NEB)
Era subliniată şi încercuită şi nu-l lămurea niciun pic. Jos, pe pagină, se afla numărul de telefon de la Auto-Expert, firmă de închiriat maşini din Eskilstuna.
Mikael nu încercă să interpreteze aceste note. Trase concluzia că erau nişte mâzgăleli pe care ea le făcuse în vreme ce reflecta la altceva.

Mikael Blomkvist a stins țigara, şi-a pus haina, a cuplat alarma şi a pornit pe jos înspre terminalul de la Slussen, de unde a luat apoi autobuzul spre comunitatea *yuppie* de la Stäket, în Lännersta. Era invitat să cineze la sora lui, Annika Blomkvist, căsătorită Giannini, care împlinea 42 de ani.

Erika Berger îşi începuse vacanţa de Paşte cu un tur furios de jogging, lung de trei kilometri, care se terminase la pontonul de la Saltsjöbaden. În ultimele luni cam neglijase orele din sala de gimnastică şi se simţea ţeapănă şi neantrenată. A pornit-o înapoi în pas de plimbare. Soţul ei ţinea o conferinţă la o expoziţie, la Muzeul de Artă Modernă, şi avea să vină acasă cel mai devreme la ora opt seara, când Erika plănuia să deschidă o sticlă de vin bun, să facă focul în saună şi să-l seducă. Asta avea poate să-i abată gândurile de la problema care o chinuia.
Cu patru zile în urmă, fusese invitată la dejun de directorul unuia dintre cele mai mari concerne de presă din Suedia. La salată, el îi declarase, cu multă seriozitate în glas, că avea intenţia s-o recruteze ca redactor-şef al celui mai mare ziar al concernului. *Conducerea a luat în considerare mai multe nume şi noi toţi credem că ai fi un mare câştig pentru ziar. Vrem să te avem neapărat.* Oferta de slujbă era însoţită de un salariu care făcea ca venitul ei de la *Millennium* să pară o glumă.
Oferta venise ca un fulger pe cerul senin şi o lăsase fără glas. De ce tocmai eu?
Directorul fusese ciudat de vag, dar sfârşise prin a-i da lămurirea că ea era o persoană cunoscută, respectată şi considerată de toţi ca un şef competent. Maniera în care scosese *Millennium* din nisipul mişcător în care se aflase în urmă cu doi ani fusese absolut impresionantă. Şi, pe urmă, *Marele Dragon* trebuia înnoit. Asupra ziarului se aşternuse o patină şi un aer învechit care duceau la scăderea constantă a numărului de cititori tineri. Erika era cunoscută drept o jurnalistă cu gura mare şi gheare ascuţite. A plasa o femeie, şi feministă pe deasupra, în fruntea celei mai conservatoare gazete, un fel de *Suedia bărbaţilor,* era o provocare. Toţi fuseseră de acord. Ei, bine, aproape toţi. Cei care contau erau de acord.
- Dar eu nu împărtăşesc ideile politice fundamentale ale ziarului.
- Cui ce îi pasă! Dar nici nu eşti un adversar cunoscut. Tu vei fi şef – nu politruc – şi cu editorialul ne vom descurca.
El nu-i spusese, dar mai era şi o chestiune de clasă socială. Erika provenea dintr-un mediu corect, avea un trecut corect.
Îi răspunsese că la prima vedere propunerea o atrăgea, dar că nu se putea hotărî imediat. Era obligată să mediteze serios la asta şi atunci căzuseră de acord ca ea să-i dea răspunsul cât mai repede posibil. Directorul îi spusese că dacă salariul o făcea să şovăie, atunci ea se afla într-o situaţie în care probabil ar fi putut negocia cifrele. I se propunea în plus un contract tip „paraşută” deosebit de avantajos. *E vremea să te gândeşti şi la condiţiile de pensionare.*
Curând va avea 45 de ani. La început, avusese ani grei, ca suplinitoare. Reuşise să creeze *Millennium,* devenise redactor-şef şi director pe merite proprii. Momentul în care va trebui să ridice receptorul şi să spună „da” sau „nu” se apropia neînduplecat şi nu ştia ce răspuns să dea.
În săptămâna care trecuse, se tot gândise să discute chestiunea cu Mikael Blomkvist, dar n-o făcuse. Dimpotrivă, îi ascunsese lucrul şi asta o făcea să se simtă cu conştiinţa încărcată.
Existau dezavantaje evidente. Un „da” ar fi însemnat că parteneriatul cu Mikael se sfârşea. El n-ar fi urmat-o niciodată la *Marele Dragon,* oricât de mult i-ar fi îmbunătăţit ea oferta. Nu avea nevoie de bani şi se simţea nemaipomenit de bine să-şi facă textele în propriul lui ritm.
Lui Erika îi plăcea rolul de redactor-şef şi director al revistei *Millennium.* Îi dăduse un statut în lumea jurnalismului, care i se părea aproape nemeritat. Ea fusese redactor, dar nu *produsese* informaţiile. Nu era partea ei forte – nu se considera foarte dotată pentru scris. În schimb, era foarte bună când vorbea – la radio sau la TV –, şi mai ales era un strălucit redactor. Iubea şi munca practică pe care o presupunea rolul ei de şef la *Millennium.*
Dar Erika Berger se simţea tentată. Nu atât de salariu, cât de faptul că postul ar fi însemnat să se transforme definitiv într-una dintre cele mai de seamă figuri din branşa presei în Suedia. *E o ofertă care nu se va mai repeta niciodată,* spusese directorul.
Undeva, aproape de Grand Hotel, în Saltsjöbaden, înţelese, spre marea ei disperare, că nu va putea spune „nu”. Şi se cutremură gândindu-se la momentul când va fi obligată să-i anunţe vestea lui Mikael Blomkvist.

Ca întotdeauna la familia Giannini, cina s-a desfăşurat într-o atmosferă de dulce haos. Annika avea doi copii, Monica, 13 ani, şi Jennie, 10 ani. Soţul ei, Enrico Giannini, care era şeful pentru Scandinavia al unui concern internaţional de biotehnologie, îl avea în grijă şi pe Antonio, 16 ani, fiul dintr-o primă căsătorie. Ceilalţi oaspeţi erau mama lui Enrico, Antonia, fratele lui Enrico, Pietro, soţia acestuia, Eva-Lotta, precum şi copiii lor, Peter şi Nicola. În plus, se mai aflau acolo sora lui Enrico, Marcella, împreună cu cei patru copii ai ei, căci locuiau în acelaşi cartier. La cină mai fusese invitată şi Angelina, mătuşa lui Enrico, considerată de întreg neamul ca fiind complet ţicnită sau, în orice caz, excentrică, precum şi noul ei prieten.
Prin urmare, factorul de haos era relativ mare la masa de dimensiuni generoase. Conversaţia se purta într-un amestec răpăitor de suedeză şi italiană, de cele mai multe ori în acelaşi timp, şi situaţia lui Mikael era şi mai dificilă, dat fiind că Angelina a umplut întreaga seară cu o lungă

discuție despre faptul că el mai era încă burlac, propunându-i un şir de candidate potrivite dintre fetele cunoştințelor ei. În cele din urmă, Mikael a declarat că s-ar căsători cu plăcere, dar că iubita lui era măritată. După aceasta, chiar şi Angelina a tăcut o vreme.
La şapte şi jumătate seara, telefonul mobil al lui Mikael sună. El crezuse că l-a închis şi era gata să piardă apelul, înainte de a-şi dezgropa mobilul din fundul buzunarului de la vestonul pe care cineva îl pusese în cuierul de pălării din hol… Era Dag Svensson.
- Deranjez?
- Nu în mod deosebit. Sunt la cină, la sora mea, împreună cu un pluton din neamul cumnatului. Ce se întâmplă?
- Două lucruri. Am încercat să dau de Christer Malm, dar nu răspunde la telefon.
- S-a dus cu prietenul lui la teatru în seara asta.
- La naiba! îi promisesem că vin la redacție mâine-dimineață, cu fotografiile şi ilustrațiile pe care vrem să le punem în carte. Christer urma să se uite prin ele în vacanța de Paşte. Numai că Mia s-a trezit brusc că vrea să meargă de Paşte la părinți, în Dalarna, să le arate teza. În cazul ăsta, plecăm mâine dis-de-dimineață.
- OK.
- Sunt fotografii pe hârtie, nu pot fi trimise prin e-mail. Pot să ți le dau ție, din seara asta?
- Păi… Auzi, sunt în Lännersta şi mai rămân aici o vreme. Pe urmă, mă întorc în oraş. Enskede nu e prea departe. Aşa că pot eu să trec să iau fotografiile. E în ordine dacă ajung pe la 11?
Dag Svensson nu avea nimic împotrivă.
- Al doilea lucru… nu cred c-o să-ți placă.
- Spune.
- M-am tot gândit la o chestie pe care aş vrea s-o rezolv înainte de a da cartea la tipar.
- OK, despre ce e vorba?
- Zala, se pronunță cu Z.
- Ce-i asta, Zala?
- Zala e un gangster, probabil din Est, din Polonia. L-am pomenit într-un e-mail, pe care ți l-am trimis acum vreo două săptămâni.
- Sorry, am uitat.
- Apare de câteva ori în materialele mele. Lumea pare speriată de el şi nimeni nu vrea să vorbească.
- Aha.
- Acum vreo două zile, am dat din nou de el. Cred că se află în Suedia, şi ar trebui să se afle pe lista de proxeneți, din capitolul VII.
- Dag, nu se poate să sapi după informații noi cu trei săptămâni înainte de a trimite cartea la tipar!
- Ştiu. Dar e un fel de jolly joker, care tot apare. Am vorbit cu un polițist care a auzit de Zala şi… Cred că merită să petrec câteva zile, săptămâna viitoare, să văd ce-i cu el.
- De ce? Ai destule javre în text.
- Ăsta pare să fie o javră specială. Nimeni nu ştie exact cine e. Am în stomac o senzație că ar merita să mai cotrobăi puțin.
- Nu trebuie niciodată să nesocoteşti senzațiile din stomac, spuse Mikael. Dar, sincer vorbind… Nu putem să mai întârziem în situația actuală. Cei de la tipografie ne aşteaptă şi cartea trebuie să iasă odată cu *Millennium.*
- Ştiu, răspunse Dag Svensson pe un ton posomorât.

Mia Bergman tocmai făcuse cafea şi o turna în termos, când cineva a sunat la uşă. Era aproape nouă seara. Dag Svensson, care era mai aproape de uşă, a deschis şi, în speranța că Mikael Blomkvist venise mai curând, nu s-a mai uitat pe vizor. În locul lui Blomkvist a văzut o fată scundă, care semăna cu o păpuşă şi părea adolescentă.
- Îi caut pe Dag Svensson şi Mia Bergman, spuse fata.
- Eu sunt Dag Svensson, răspunse acesta.
- Aş dori să vorbesc cu dumneavoastră.
Dag se uită automat la ceas. Mia Bergman veni şi ea în hol, privind curioasă din spatele lui.
- Nu e un pic prea târziu pentru o vizită? spuse Dag. Fata îl privi, aşteptând răbdătoare.
- Despre ce vrei să vorbim? întrebă el.
- Despre cartea pe care aveți de gând s-o publicați la *Millennium.*
Dag şi Mia schimbară o privire.
- Şi cine eşti dumneata?
- Sunt interesată de subiect. Pot să intru sau vreți să discutăm pe scară?

Dag Svensson avu o clipă de şovăială. Fata era cu siguranță total necunoscută şi ora vizitei nu era dintre cele mai potrivite, dar părea destul de inofensivă ca să-i deschidă uşa. Îi arătă drumul spre living.

- Vrei cafea? o întrebă Mia. Dag îi aruncă o privire iritată.
- Ce-ar fi să răspunzi la întrebarea cine eşti? spuse el.
- Da, mulțumesc. Pentru cafea, vreau să spun. Mă numesc Lisbeth Salander.

Mia ridică din umeri şi deschise termosul de pe masă. Pusese deja ceştile, în aşteptarea lui Mikael Blomkvist.

- Şi ce te face să crezi că o să public o carte la *Millennium?* întrebă Dag Svensson.

Brusc devenise foarte bănuitor, dar fata îl ignoră complet, privind-o însă pe Mia Bergman. Făcu o grimasă care ar fi putut fi interpretată drept zâmbet chinuit.

- Foarte interesantă, teza, spuse ea. Mia o privi cu gura căscată de uimire.
- De unde ştii despre teza mea?
- Am găsit o copie, veni răspunsul echivoc al fetei. Iritarea lui Dag deveni şi mai mare.
- Acum, cred că e timpul să ne explici ce vrei! insistă el.

Fata îi întâlni privirea. Dag observă dintr-odată că irisul ochilor ei era brun-închis şi că ochii îi păreau negri ca smoala, în lumină. Înțelese că se înşelase probabil asupra vârstei fetei – era mai mare decât crezuse.

- Vreau să ştiu de ce pui peste tot întrebări despre Zala, Alexander Zala, spuse Lisbeth Salander. Şi, mai ales, vreau să aflu exact ce ştii dumneata despre el.

Alexander Zala, gândi Dag Svensson şocat. Nu mai auzise niciodată până atunci prenumele acesta.

Dag Svensson cercetă chipul fetei. Ea ridică ceaşca şi bău o înghițitură, privindu-l fix. Ochii îi erau reci ca gheața. Dag avu dintr-odată un sentiment neplăcut.

Spre deosebire de Mikael şi celelalte persoane mature din grup, Annika (deşi era sărbătorita) nu băuse decât bere fără alcool şi se abținuse să bea vin sau tărie la masă. Prin urmare, la ora zece şi jumătate era trează, şi pentru că îşi considera fratele mai mare ca fiind în unele privințe un prostuț neajutorat de care trebuia să aibă grijă, se oferi cu generozitate să-l ducă acasă, via Enskede. Oricum, plănuise să-l însoțească până la stația de autobuz de pe Värmdövägen, şi de acolo nu mai era mult până în oraş.

- De ce nu-ți iei maşină? se plânse, pentru orice eventualitate, în timp ce Mikael îşi punea centura de siguranță.
- Pentru că eu, spre deosebire de tine, locuiesc la câțiva paşi de slujbă şi nu am nevoie de automobil decât cam o dată pe an. În plus, oricum n-aş fi putut conduce, pentru că soțul tău mi-a oferit rachiu din Skåne.
- Se comportă tot mai mult ca un suedez. Acum zece ani, ți-ar fi oferit alcooluri italieneşti.

Au profitat de scurta călătorie pentru o conversație ca între frați. În afara unei mătuşi tenace pe linie paternă, a două mătuşi, mai puțin tenace, pe linie maternă, şi a câtorva veri mai mult sau mai puțin depărtați, Mikael şi Annika erau singurii care mai rămăseseră din neam. Diferența de trei ani dintre ei făcuse să nu aibă prea multe în comun în adolescență, dar se regăsiseră la maturitate, când relațiile lor deveniseră foarte bune.

Annika studiase dreptul şi Mikael o considera de departe cea mai deşteaptă dintre ei doi. Trecuse cu mult succes prin studenție, petrecuse câțiva ani într-un tribunal de primă instanță şi apoi devenise asistenta unuia dintre cei mai cunoscuți avocați din Suedia, înainte să-şi deschidă propria firmă. Annika se specializase în drept familial, ceea ce se transformase puțin câte puțin într-un proiect privind egalitatea sexelor. Se angajase ca avocat al femeilor maltratate, scrisese o carte în domeniu şi îşi făcuse un nume foarte respectat. Pentru a încununa totul, se angajase politic în partidul social-democrat, ceea ce-l făcea pe Mikael s-o tachineze că devenise politruc. În ceea ce-l privea, Mikael hotărâse de tânăr că nu putea combina credibilitatea jurnalistică cu apartenența politică. Evita chiar şi să voteze, şi la puținele ocazii când o făcuse, refuzase întotdeauna să spună pentru cine votase, chiar şi Erikăi Berger.

- Ce mai faci? îl întrebă Annika, în vreme ce treceau podul Skuru.
- Păi, bine.
- Atunci, care e problema?
- Ce problemă?
- Micke, te cunosc bine. Toată seara te-a preocupat ceva.

Mikael rămase tăcut o vreme.

- E o istorie complicată. Chiar acum, am două probleme. Una este în legătură cu o tipă pe care am cunoscut-o acum doi ani, care m-a ajutat în legătură cu afacerea Wennerström şi pe urmă a dispărut din viața mea, pur şi simplu, fără nicio explicație. N-am mai ştiut nimic de ea mai bine de un an, până săptămâna trecută.

Mikael îi povesti despre incidentul de pe Lundagatan.
- Ai reclamat la poliție? întrebă imediat Annika.
- Nu.
- De ce?
- Fata asta ține teribil de mult la viața ei privată. Ea a fost atacată. Ea trebuia să facă reclamația.
Ceea ce, după cum credea Mikael, nu se afla prea sus pe lista de priorități a lui Lisbeth Salander.
- Cap tare ce eşti! spuse Annika, bătându-l uşor pe obraz. Mereu vrei să rezolvi totul singur! Care e a doua problemă?
- La *Millennium* ne ocupăm de un story care va face vâlvă. Am stat toată seara gândindu-mă dacă n-ar trebui să te consult. Ca avocat, vreau să spun.
Annika îşi privi uimită fratele.
- Să mă consulți! izbucni ea. Asta e o noutate.
- Acest story tratează despre comerțul cu carne vie şi violența asupra femeilor. Tu lucrezi cu probleme de genul ăsta şi eşti avocat. De bună seamă, nu te ocupi de probleme legate de libertatea presei, dar eu aş dori foarte mult să citeşti textele, înainte să le trimitem la tipar. Sunt articole de ziar, dar şi o carte, aşa că e destul de mult de citit.
Annika rămase tăcută, în vreme ce o cotea pe drumul din zona industrială de la Hammarby şi trecea de ecluza de la Sickla. O luă apoi pe drumuri laterale, paralele cu Nynäsvägen, până ce a putut să urce pe Enskedevägen.
- Ştii, Mikael, o singură dată am fost cu adevărat supărată pe tine.
- Aşa, zise Mikael uimit.
- Atunci când ai fost dat în judecată de Wennerström şi condamnat la trei luni de închisoare pentru calomnie. Eram aşa de furioasă pe tine, că simțeam c-o să explodez.
- De ce? Pur şi simplu, mă făcusem de râs.
- Te-ai mai făcut de râs şi altă dată. Dar atunci aveai nevoie de un avocat şi singura căreia nu te-ai adresat am fost eu. Aşa că, ai stat acolo şi ai înghițit tot rahatul, atât în presă, cât şi la proces. Nu te-ai apărat deloc. Asta m-a ucis.
- Erau împrejurări foarte speciale. N-ai fi putut face nimic.
- Ba da, dar asta am înțeles doar cu un an mai târziu, când *Millennium* a intrat din nou în cursă şi a măturat podelele cu Wennerström. Până atunci, am fost teribil de dezamăgită de tine.
- Nu aveai ce face ca să câştigi procesul.
- Nu pricepi poanta, frate mai mare. Şi eu înțeleg că era un caz pierdut dinainte. Am citit decizia tribunalului. Dar tu n-ai venit la mine, să-mi ceri ajutorul. Aşa, spunând „surioară, am nevoie de un avocat". De asta nici nu m-am arătat în sala de judecată.
Mikael se gândi la spusele ei.
- Sorry. Ar fi trebuit s-o fac, presupun.
- Da, ar fi trebuit.
- În anul acela am fost scos pe linie moartă. Nici nu aveam putere să vorbesc cu cineva. Voiam doar să mă culc pe pământ şi să mor.
- Ceea ce, de fapt, n-ai făcut deloc.
- Iartă-mă.
Annika Giannini zâmbi brusc.
- Foarte frumos. Scuze, după trei ani. OK. Citesc cu plăcere textele. E grabă?
- Da. Intrăm curând la tipar. Acum, ia-o la stânga.

Annika Giannini parcă vizavi de casa de pe Bjärneborgsvägen, unde locuiau Dag Svensson şi Mia Bergman.
- Durează numai câteva minute, spuse Mikael şi traversă în fugă strada, tastând apoi codul de la intrare.
De îndată ce păşi înăuntru, îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. Auzi ecou de voci agitate pe casa scării şi urcă pe jos cele trei etaje, până la apartamentul lui Dag Svensson şi al Miei Bergman. Numai când ajunse pe palierul lor, înțelese că zarva venea din fața apartamentului acestora. Cinci vecini stăteau în fața uşii, pe scară. Uşa era întredeschisă.
- Ce s-a întâmplat? întrebă Mikael, mai mult curios, decât neliniştit.
Vocile tăcură. Cinci perechi de ochi îl cercetau. Trei femei şi doi bărbați, toți ieşiți la pensie. Una dintre femei era îmbrăcată în cămaşă de noapte.
- S-a auzit ceva, parcă împuşcături.
Bărbatul care răspunsese avea vreo şaptezeci de ani şi purta un halat maro.
- Împuşcături? repetă Mikael cu o expresie stupidă pe față.
- Chiar adineauri. S-a tras în apartament, acum un minut. Uşa e deschisă.

Mikael se strecură printre ei şi sună la uşă, intrând în acelaşi timp.
- Dag? Mia? strigă el. Nu primi niciun răspuns.
Dintr-odată, simţi un fior de gheaţă în ceafă. Simţise mirosul de praf de puşcă. Apoi, intră în living. Primul pe care-l văzu – *Doamnemilostivecumeposibil* – fu Dag Svensson, căzut cu capul înainte, într-o enormă baltă de sânge, de vreun metru lăţime, în faţa mesei unde Erika şi cu el cinaseră, cu câteva luni în urmă. Mikael se repezi spre Dag, în vreme ce smulgea telefonul formând 112, numărul de urgenţă. I se răspunse imediat.
- Mă numesc Mikael Blomkvist. Am nevoie de o ambulanţă şi de poliţie.
Dădu adresa.
- Despre ce e vorba?
- Un bărbat. E împuşcat în cap şi inconştient. Mikael se aplecă, încercând să simtă pulsul la gât.
Apoi, văzu craterul enorm din ceafa lui Dag şi îşi dădu seama că stătea cu picioarele în ceea ce părea să fie cea mai mare parte din creierul prietenului său. Îşi trase încet mâna înapoi.
Nicio ambulanţă din lume nu-l mai putea salva pe Dag Svensson.
Brusc, descoperi cioburile uneia dintre ceştile de cafea pe care Mia Bergman le moştenise de la bunica ei şi la care ţinea atât de mult. Se ridică grăbit, privind în jur.
- Mia! răcni el.
Vecinul în halat maro intrase în hol, în urma lui. Mikael se întoarse spre uşa livingului, strigând:
- Stai pe loc! Du-te înapoi, pe scară!
Vecinul păru mai întâi că voia să protesteze, apoi se supuse ordinului. Mikael rămase nemişcat 15 secunde. Apoi, înconjură balta de sânge şi trecu pe lângă Dag Svensson, spre uşa dormitorului.
Mia Bergman zăcea pe spate pe duşumea, la picioarele patului. *Nu, nu şi Mia, pentru Dumnezeu.* Ea fusese împuşcată din faţă. Glonţul intrase prin maxilar, sub urechea stângă. Gaura de ieşire era mare cât o portocală şi orbita dreaptă se căsca, goală. Râul de sânge era, dacă se putea spune aşa ceva, şi mai mare. Forţa glonţului fusese aşa de cumplită, că peretele de la capul patului, la câţiva metri distanţă, era plin de sânge.
Mikael îşi dădu seama că strângea cu putere telefonul mobil în mână şi că linia mai era încă deschisă, iar el îşi ţinuse tot timpul răsuflarea.
- Avem nevoie de poliţie! Două persoane au fost împuşcate. Cred că sunt moarte. Grăbiţi-vă.
Apoi, auzi vocea de la SOS Alarmă spunând ceva, dar nu înţelegea cuvintele. Avu brusc impresia că-şi pierduse auzul. În jurul lui era o tăcere adâncă. Nu-şi auzea nici propria voce, când încercă să spună ceva.
Lăsă jos mobilul şi ieşi cu spatele din apartament. Când ajunse pe palier, îşi dădu seama că tremura din tot corpul şi că inima îi bătea nebuneşte. Fără o vorbă, se strecură prin mulţimea încremenită de vecini şi se aşeză pe o treaptă. Auzi întrebările îndepărtate ale vecinilor. *Ce s-a întâmplat? Sunt răniţi? S-a întâmplat ceva?* Sunetul vocilor părea să vină printr-un tunel.
Mikael era ca anesteziat. Înţelese că se afla în stare de şoc. Îşi lăsă capul între genunchi. Apoi, începu să gândească. *Dumnezeule – au fost ucişi. Au fost împuşcaţi chiar adineauri. Asasinul mai poate fi încă în apartament… nu, l-aş fi văzut. Apartamentul are doar 55 de metri pătraţi.* Nu se putea opri din tremurat. Dag zăcea pe burtă, şi el nu-i văzuse faţa, dar imaginea chipului zdrobit al Miei nu-i dispărea de pe retină.
Apoi, brusc, începu din nou să audă, ca şi cum cineva ar fi răsucit un buton. Se ridică iute şi vorbi spre vecinul în halatul maro:
- Dumneata, spuse el. Stai aici şi ai grijă să nu intre nimeni în apartament. Poliţia şi salvarea sunt pe drum. Mă duc jos, să le deschid.
Mikael coborî treptele, câte trei o dată. La parter, privirea îi căzu pe scara care ducea la subsol şi se opri brusc. Făcu un pas. La jumătatea scării se afla un pistol, foarte vizibil. Mikael constată că părea să fie un Colt 45 – ca arma care-l ucisese pe Olof Palme.
Îşi stăpâni impulsul de a ridica arma şi o lăsă acolo. Merse şi deschise uşa de la intrare – apoi se opri nemişcat în aerul nopţii. Doar când auzi semnalul scurt de claxon, îşi reaminti că sora lui îl aştepta. Traversă strada.
Annika Giannini deschise gura ca să spună ceva răutăcios despre talentul de a întârzia al fratelui ei. Apoi însă, îi văzu expresia de pe chip.
- Ai văzut pe cineva, cât ai stat şi ai aşteptat? întrebă Mikael.
Vocea îi era răguşită şi suna nefiresc.
- Nu. Cine trebuia să fie? Ce s-a întâmplat?
Mikael rămase tăcut câteva secunde, cercetând împrejurimile. Pe stradă, totul era nemişcat şi tăcut. Scormoni în buzunar şi găsi un pachet mototolit cu o ţigară uitată. În timp ce o aprindea, auzi sunetul sirenei, care se apropia. Se uită la ceas. Era 23:17.

- Annika, o să fie o noapte lungă, spuse el fără s-o privească, atunci când maşina poliţiei apăru pe stradă.

Mai întâi, sosiră poliţiştii Magnusson şi Ohlsson. Veneau de pe Nynäsvägen, unde răspunseseră la un apel care se dovedise fals. Magnusson şi Ohlsson au fost urmaţi de o maşină în care se afla comisarul de serviciu pe teren Oswald Mårtensson, care era la Skanstull atunci când primise apelul de la centrală. Au sosit aproape în acelaşi timp, din două direcţii diferite, şi au văzut un bărbat în jeanşi şi veston negru, stând în mijlocul drumului; acesta ridică mâna, făcându-le semn să oprească. O femeie coborî în aceeaşi clipă dintr-un automobil parcat la câţiva metri de bărbat.
Cei trei poliţişti au aşteptat câteva secunde. Centrala raportase că două persoane fuseseră împuşcate, şi bărbatul ţinea în mâna stângă un obiect închis la culoare. Le-a luat câteva secunde ca să-şi dea seama că era vorba de un telefon mobil. Au coborât din automobile în acelaşi timp, ajustându-şi bandulierele şi au privit mai de aproape cele două persoane. Mårtensson a luat imediat comanda.
- Dumneata ai semnalat focurile de armă? Bărbatul dădu din cap. Părea foarte zdruncinat.
Fuma o ţigară şi mâna îi tremura, când o duse la gură.
- Cum te numeşti?
- Mă numesc Mikael Blomkvist. Două persoane au fost împuşcate cu numai câteva minute în urmă, în acest imobil. Se numesc Dag Svensson şi Mia Bergman. Se află la etajul al treilea. Câţiva vecini stau în faţa uşii.
- Dumnezeule mare! spuse femeia.
- Dumneata cine eşti? întrebă Mårtensson.
- Numele meu este Annika Giannini.
- Locuiţi aici?
- Nu, răspunse Mikael. Trebuia să vizitez perechea care a fost împuşcată. Ea este sora mea şi m-a adus aici, de la o petrecere.
- Prin urmare, afirmi că două persoane au fost împuşcate. Ai văzut ce s-a petrecut?
- Nu. Eu i-am găsit.
- Mergem sus, să vedem despre ce este vorba, spuse Mårtensson.
- Aşteptaţi, spuse Mikael. Conform spuselor vecinilor, împuşcăturile s-au auzit doar cu puţin înainte să sosesc eu. Am dat alarma un minut după ce am ajuns. De atunci, au trecut mai puţin de cinci minute. Asta înseamnă că ucigaşul se mai află încă în împrejurimi.
- Dar n-ai niciun semnalment?
- Noi nu am văzut pe nimeni. E posibil ca vreunul dintre vecini să fi văzut ceva.
Mårtensson îi făcu un semn lui Magnusson, care luă staţia şi, cu voce joasă, începu să facă raportul la centrală. Se întoarse spre Mikael.
- Poţi să ne arăţi drumul, spuse el.
Când intrară în clădire, Mikael se opri, arătându-le cu un gest spre scara care ducea la subsol. Mårtensson se aplecă şi privi arma. Apoi, coborî scara şi încercă uşa de la subsol. Era închisă.
- Ohlsson, rămâi aici şi fii atent, spuse Mårtensson. În faţa apartamentului lui Dag şi al Miei, grupul de vecini se micşorase. Doi dintre ei intraseră în apartamentele lor, dar bărbatul în halat maro stătea în continuare postat la uşă. Păru uşurat, când văzu uniformele.
- Nu am lăsat pe nimeni să intre, spuse el.
- Foarte bine, răspunseră, într-un glas, Mikael şi Mårtensson.
- Par să fie urme de sânge pe scară, zise Magnusson. Toţi se uitară la urmele de paşi. Mikael îşi privi mocasinii italieneşti.
- Probabil le-am lăsat eu, spuse Mikael. Am fost înăuntru, în apartament. Totul e mânjit cu sânge.
Mårtensson îl privi cercetător pe Mikael. Folosi un creion ca să împingă uşa apartamentului şi constată că mai erau urme de sânge şi în hol.
- La dreapta. Dag Svensson se află în living şi Mia Bergman, în dormitor.
Mårtensson făcu o inspecţie scurtă a apartamentului şi ieşi, după doar câteva secunde. Începu să vorbească în staţie, cerând întăriri de la secţia de criminalistică. În timp ce vorbea, sosi şi ambulanţa. Mårtensson îi opri, în timp ce închidea staţia.
- Două persoane. După cât se poate vedea, nu mai pot fi ajutate. Vă rog ca unul dintre dumneavoastră să arunce o privire înăuntru, dar fiţi atenţi cu locul crimei.
Nu îi luă multă vreme ca să-şi dea seama că personalul ambulanţei era inutil. Doctorul de gardă care îi însoţea hotărî că trupurile nu mai trebuia transportate la spital, pentru încercări de reanimare. Socotea că nu există nicio speranţă. Mikael simţi deodată o greaţă violentă şi se întoarse spre Mårtensson:
- Ies afară. Trebuie să iau aer.

- Din păcate, nu te pot lăsa.
- E în ordine, spuse Mikael. Am să stau pe treapta din fața uşii.
- Pot să văd legitimația?
Mikael îşi scoase portofelul şi-l puse în mâna lui Mårtensson. Apoi, se întoarse pe călcâie fără să spună o vorbă şi coborî, aşezându-se pe treptele din fața intrării, unde Annika mai aştepta încă, în tovărăşia polițistului Ohlsson. Când îl văzu, veni lângă el.
- Micke, ce s-a întâmplat? întrebă Annika.
- Doi oameni, la care țineam mult, au fost asasinați. Dag Svensson şi Mia Bergman. Manuscrisul lui voiam să-l citeşti.
Annika Giannini înțelese că nu era momentul să-l asalteze cu întrebări. Îşi puse în schimb brațul în jurul umerilor fratelui său şi-l ținu, în vreme ce alte maşini de poliție soseau. Deja se strânsese un grup de curioşi, pe cealaltă parte a străzii. Mikael îi privea mut, în vreme ce polițiştii începeau să încercuiască locul cu bandă galbenă. O anchetă începea.

Era puțin după ora trei dimineața, când Mikael şi Annika au putut părăsi sediul poliției. Petrecuseră o oră în maşina Annikăi, în fața imobilului din Enskede, aşteptând să sosească un procuror de serviciu, pentru a începe ancheta preliminară. Pe urmă – deoarece Mikael era bun prieten cu una din victime şi pentru că el îi găsise şi dăduse alarma – au fost rugați să vină la comisariatul central din Kungsholmen, pentru a ajuta, după cum spuneau ei, la derularea anchetei.
Acolo a trebuit să aştepte vreme îndelungată, înainte să fie interogați de către inspectorul de serviciu Anita Nyberg, care avea părul auriu şi arăta ca o puştoaică.
„Încep să îmbătrânesc”, îşi spuse în gând Mikael.
La ora două şi jumătate noaptea, băuse atâtea ceşti de cafea rece, că era perfect treaz şi îi venea să vomite. Fusese brusc obligat să întrerupă interogatoriul şi să se ducă la toaletă, unde vomitase îndelung. Tot timpul avea în fața ochilor imaginea chipului sfărâmat al Miei Bergman. Băuse mai multe pahare cu apă şi se spălase iar şi iar pe față cu apă rece, înainte să se întoarcă în camera de interogatoriu. Încercă să-şi adune gândurile şi să răspundă cât mai exact la întrebările Anitei Nyberg.
Dag Svensson şi Mia Bergman aveau duşmani?
Nu, după câte ştiu eu.
Au primit amenințări?
Nu, după câte ştiu eu.
Cum era relația lor?
Părea că se iubesc unul pe altul. Dag a povestit la o ocazie că aveau de gând să facă un copil, după ce Mia îşi lua doctoratul.
Foloseau narcotice?
N-am nicio idee. Nu cred, şi dacă totuşi o făceau, era probabil câte o țigară de marijuana din când în când.
De ce te-ai dus la ei aşa de târziu?
Mikael explică împrejurările.
Nu era neobişnuit să-i viziteze aşa de târziu?
Ba da. De bună seamă. Era prima oară când se întâmpla.
Cum i-ai cunoscut?
În împrejurări ce țin de profesia mea. Mikael dădu nesfârşite explicații.
Iar şi iar, întrebări din care reieşea că intervalul în care se petrecuse totul era neobişnuit de scurt.
Împuşcăturile se auziseră în toată clădirea. Fuseseră trase la mai puțin de cinci secunde una după alta.
Bărbatul de şaptezeci de ani în halat maro era maior în retragere de la artileria de coastă. El se ridicase de pe canapeaua din fața televizorului, după a doua împuşcătură, şi imediat ieşise pe palier. Ținând seama de faptul că avea probleme cu şoldurile şi se ridica greu, el însuşi socotea că îi luase poate 30 de secunde înainte de a deschide uşa de la apartament. Nici el, nici vreun alt vecin nu-l văzuseră pe asasin.
După toate estimările vecinilor, Mikael sosise la uşa apartamentului în mai puțin de două minute după ce se auziseră împuşcăturile.
Socotind că el şi Annika avuseseră strada sub ochi 30 de secunde, timp în care Annika găsise numărul clădirii, parcase şi schimbase câteva cuvinte cu Mikael, înainte ca acesta să traverseze strada şi să urce scările, exista o fereastră de aproximativ 30 până la 40 de secunde, în acest interval, un asasin reuşise să părăsească apartamentul, să coboare scările, să arunce arma la subsol, să iasă din clădire şi să dispară înainte ca Annika să parcheze maşina. Şi toate acestea fără ca un singur om să fi văzut măcar umbra lui.

Toți erau de părere că Mikael şi Annika trebuie să fi ratat criminalul la un interval de câteva secunde.
Timp de un moment amețitor, Mikael înțelese că inspectorul de serviciu Anita Nyberg se juca puțin cu gândul că Mikael ar putea fi asasinul, că el coborâse doar un etaj şi se prefăcuse că ajungea la locul crimei, după ce se strânseseră vecinii. Dar Mikael avea un alibi, în persoana surorii sale, şi un program foarte exact. Faptele lui, inclusiv convorbirea telefonică cu Dag Svensson, puteau fi confirmate de un mare număr de membri ai familiei Giannini.
Până la urmă, Annika începu să protesteze. Mikael dăduse tot ajutorul posibil şi imaginabil. Era, în mod evident, obosit şi nu se simțea bine. Era vremea ca interogatoriul să înceteze şi să fie lăsat să meargă acasă. Annika aminti că era avocatul fratelui său şi că el avea unele drepturi stabilite de Dumnezeu sau, cel puțin, de parlament.

Când au ieşit în stradă, au stat tăcuți un lung moment lângă maşina Annikăi.
- Du-te acasă şi culcă-te, îi spuse ea. Mikael clătină din cap.
- Trebuie să mă duc la Erika, zise el. Şi ea îi cunoştea. Nu pot s-o sun doar şi să-i povestesc, şi nu vreau să se trezească şi să audă la buletinul de ştiri.
Annika Giannini şovăi o clipă, înainte să înțeleagă că fratele ei avea dreptate.
- Prin urmare, direcția Saltsjöbaden, spuse ea.
- Mai poți?
- La ce e bună atunci o soră mai mică?
- Dacă mă duci până la centrul Nacka, iau un taxi de acolo sau aştept un autobuz.
- Aiurea. Urcă şi te duc eu.

12

Joia Mare, 24 martie

Evident că Annika Giannini era foarte obosită şi Mikael a reuşit s-o convingă să renunțe la ocolul lung, de aproape o oră, din jurul capului Lännersta, şi să-l lase în centrul Nacka. O sărută pe obraz, îi mulțumi pentru tot ajutorul din noaptea aceea, aşteptă până ce întoarse maşina şi dispăru în direcția opusă, şi apoi chemă un taxi.
Trecuseră mai mult de doi ani de când Mikael Blomkvist fusese ultima oară în Saltsjöbaden. Înainte, îi vizitase pe Erika şi pe soțul ei doar de câteva ori. Un semn de lipsă de maturitate, îşi spunea.
Mikael n-avea nici cea mai mică idee despre felul cum funcționa mariajul celor doi. O cunoscuse pe Erika la începutul anilor ’80. El intenționa să continue relația cu ea, până ce avea să fie prea bătrân ca să se poată scula din scaunul cu rotile. Relația lor avusese o pauză, la sfârşitul anilor ’80, când amândoi se căsătoriseră. Pauza durase mai mult de un an, înainte ca amândoi să cadă din nou în păcat.
Pentru Mikael, asta se terminase cu un divorț. Pentru Erika însă, avusese drept rezultat faptul că Greger Backman şi-a spus că o asemenea pasiune lungă era probabil aşa de puternică, încât era o prostie să creadă că nişte simple convenții sau morala socială ar putea să-i țină la distanță unul de patul celuilalt. I-a explicat deci Erikăi că nu vrea s-o piardă, în felul în care Mikael îşi pierduse soția.
Când Erika Berger îşi mărturisise infidelitatea, Greger Backman a bătut la uşa lui Mikael Blomkvist. Mikael aşteptase şi se temuse de vizita lui – se simțea ca un rahat, însă, în loc să-i dea un pumn în falcă, Greger Backman i-a propus un tur prin barurile din Södermalm. După trei baruri, erau destul de amețiți pentru o conversație serioasă care a şi avut loc pe o bancă din parcul de la Mariatorget, puțin înainte de răsăritul soarelui.
Lui Mikael îi fusese greu să-l creadă pe Greger Backman când acesta i-a declarat deschis că, dacă îi sabota mariajul cu Erika Berger, o să se întoarcă în stare de trezie şi cu un ciomag, dar că, dacă era vorba doar de pofte carnale şi de incapacitatea psihică de a se controla, atunci lucrurile erau OK din punctul lui de vedere.
Prin urmare, Mikael şi Erika îşi continuaseră relația, cu binecuvântarea lui Greger Backman şi fără să încerce să-i ascundă ceva. După câte ştia Mikael, Erika şi Greger erau în continuare fericiți în mariaj. Înțelesese faptul că Greger admitea, fără proteste, relația lor într-o asemenea măsură, că era suficient ca Erika să ridice receptorul, să-i spună că avea de gând să petreacă noaptea cu Mikael, când îi venea cheful, ceea ce se întâmpla la intervale destul de regulate.
Greger Backman nu avusese niciodată vreo părere critică la adresa lui Mikael. Dimpotrivă, părea să creadă că relația Erikăi cu Mikael avea părțile ei bune şi că propria lui dragoste devenise mai profundă prin faptul că niciodată nu putea considera prezența soției drept ceva obişnuit.
În schimb, Mikael nu se simțise niciodată relaxat în prezența lui Greger, ceea ce era un trist avertisment că şi relațiile cele mai libere îşi aveau prețul lor. În consecință, fusese la

Saltsjöbaden doar rareori, atunci când Erika dăduse petreceri mai mari şi când absenţa lui ar fi putut fi considerată ca demonstrativă.
Acum se opri în faţa vilei lor de 250 de metri pătraţi. Deşi ura să aducă veşti proaste, puse hotărât degetul pe sonerie şi ţinu butonul apăsat aproape 40 de secunde, înainte să audă paşi apropiindu-se. Greger Backman îi deschise, cu un prosop înfăşurat în jurul şoldurilor şi chipul adormit plin de mânie, care se transformă în uimire buimacă descoperindu-l pe amantul soţiei în pragul uşii.
- Bună, Greger, spuse Mikael.
- Bună dimineaţa, Blomkvist. Cât dracu e ora? Greger Backman era blond şi slab. Avea foarte mult păr pe piept şi aproape niciun fir pe cap. Avea o barbă de o săptămână şi o cicatrice vizibilă deasupra sprâncenei drepte, căpătată în urma unui accident serios de barcă întâmplat cu câţiva ani în urmă.
- E trecut de cinci, spuse Mikael. Poţi s-o trezeşti pe Erika? Trebuie să vorbesc cu ea.
Greger Backman presupuse că dacă Mikael îşi învinsese repulsia de a veni la Saltsjöbaden şi de a da ochii cu el, trebuia să se fi întâmplat ceva cu totul ieşit din comun. În plus, Mikael părea să aibă mare nevoie de un grog sau cel puţin de un pat în care să doarmă. Deschise uşa şi-l lăsă să intre.
- Ce s-a întâmplat? întrebă el.
Înainte ca Mikael să apuce să răspundă, îşi făcu apariţia Erika Berger, în capul scărilor de la etajul superior, în vreme ce-şi înnoda cordonul unui halat alb. La jumătatea drumului se opri, văzându-l pe Mikael în hol.
- Ce e?
- Dag Svensson şi Mia Bergman, spuse Mikael. Chipul lui dezvălui imediat ce veste venise să dea.
- Nu.
Ea îşi puse o mână la gură.
- Tocmai vin de la poliţie. Dag şi Mia au fost asasinaţi în noaptea asta.
- Asasinaţi, repetară într-un glas Erika şi Greger. Erika îl privi pe Mikael cu o privire neîncrezătoare.
- Vorbeşti serios?
Mikael dădu din cap cu greutate.
- Cineva a intrat în apartamentul lor din Enskede şi i-a împuşcat. Eu i-am găsit.
Erika se aşeză pe o treaptă.
- Nu voiam să auzi asta de la buletinul de ştiri, spuse Mikael.

Era ora şapte fără un minut, în Joia Mare, când Mikael şi Erika păşiră pe uşa redacţiei revistei *Millennium.* Erika le telefonase, sculându-i din somn, lui Christer Malm şi secretarei de redacţie Malin Eriksson şi le dăduse vestea că Dag şi Mia fuseseră ucişi în cursul nopţii. Ei locuiau mult mai aproape şi sosiseră deja la întâlnire, pornind filtrul de cafea din chicinetă.
- Ce mama dracului se întâmplă? întrebă Christer Malm.
Malin Eriksson ridică mâna, cerând tăcere şi dădu radioul mai tare, pentru buletinul de ora şapte.

Două persoane, un bărbat şi o femeie, au fost împuşcate azi-noapte, într-un apartament din Enskede. Poliţia confirmă că este vorba despre un dublu asasinat, niciunul dintre cei doi nu era cunoscut de poliţie. Nu se ştie ce se află în spatele dublei crime. Reporterul nostru Hanna Olofsson se află la faţa locului.
„Cu puţin înainte de miezul nopţii, poliţia a fost anunţată despre un schimb de focuri într-o clădire de pe Bjorneborgsvägen, în cartierul Enskede. Conform declaraţiilor unui vecin, mai multe focuri de armă au fost trase în apartament. Nu se cunoaşte mobilul crimei şi până acum niciun suspect nu a fost arestat. Poliţia a închis apartamentul şi ancheta tehnică este în curs."

- A fost scurt, spuse Malin, dând radioul mai încet. Apoi, începu să plângă. Erika se duse la ea şi o îmbrăţişa.
- Drăcia dracului, spuse Christer Malm, fără să se adreseze cuiva anume.
- Aşezaţi-vă, spuse Erika Berger pe un ton hotărât. Mikael…
Mikael povesti din nou ce se întâmplase în cursul nopţii. Vorbea cu un glas monoton şi folosea un stil jurnalistic, sec, descriind cum îi găsise pe Dag şi pe Mia.
- Drăcia dracului… zise din nou Christer Malm. Ce tâmpenie!
Malin fu din nou copleşită de durere. Începu iarăşi să plângă, fără să facă niciun efort ca să-şi ascundă lacrimile.
- Iertaţi-mă, spuse ea.

- Şi eu simt exact la fel, spuse Christer.
Mikael se întrebă de ce nu putea şi el să plângă. Simțea doar un gol uriaş, ca şi cum ar fi fost anesteziat.
- Ceea ce ştim pentru moment nu e prea mult, spuse Erika Berger. Trebuie să vorbim despre două lucruri. În primul rând, suntem cu trei săptămâni înainte de a trimite la tipar materialul lui Dag Svensson. Publicăm totuşi? Putem publica? Asta este o problemă. Cealaltă este o întrebare pe care eu şi Mikael am discutat-o în drum spre oraş.
- Nu ştim care au fost cauzele asasinatului, spuse Mikael. Ar putea să fie ceva privat, din viața lui Dag şi Mia, sau ar fi putut să fie actul unui dement. Dar nu putem exclude posibilitatea că are de-a face cu munca lor.
În jurul mesei se lăsă tăcerea. La urmă, Mikael tuşi, dregându-şi vocea.
- Cum am spus, aveam de gând să publicăm o poveste a naibii de tare, unde numim persoane care în niciun caz nu vor să fie în atenția publică. Dag începuse să facă, în urmă cu două săptămâni, confruntările. Prin urmare, mă gândesc că unul dintre…
- Aşteaptă, spuse Malin Eriksson. Ne pregătim să spânzurăm public trei polițişti, dintre care unul lucrează la Säpo şi altul la poliția de moravuri, mai mulți avocați, un judecător şi o echipă de jurnalişti jegosi. E posibil ca vreunul dintre ei să fi săvârşit un dublu asasinat pentru a împiedica publicarea?
- Păi, nu ştiu, spuse gânditor Mikael. Aveau o grămadă de pierdut, dar primul gând care-mi vine e că trebuie să fii idiot să te gândeşti că poți înăbuşi o afacere ca asta asasinând un jurnalist. Însă noi mai dăm pe față şi o grămadă de codoşi şi, chiar dacă folosim nume false, nu e greu de aflat cine sunt aceştia. Câțiva dintre ei au mai fost judecați pentru acte de violență.
- OK, spuse Christer. Însă tu ai descris crimele ca adevărate execuții. Dacă am priceput ideea cu istoria lui Dag Svensson, nu e vorba de tipi prea dotați. Sunt ei capabili să execute un dublu asasinat şi să scape?
- Cât de dotat trebuie să fii ca să tragi două focuri? întrebă Malin.
- În momentul de față, facem speculații despre ceea ce nu ştim, îi întrerupse Erika Berger. Dar, de fapt, întrebarea trebuie pusă. Dacă articolele lui Dag – sau teza Miei, de altminteri – au fost motivul crimei, trebuie să mărim securitatea aici, la redacție.
- Şi o a treia întrebare, spuse Malin. Ne ducem la poliție, cu numele? Ce le-ai spus azi-noapte?
- Am răspuns la întrebările pe care mi le-au pus. Am povestit la ce story lucra Dag, dar nu mi-au cerut detalii, şi eu n-am dat niciun nume.
- Ar fi trebuit s-o faci, spuse Erika Berger.
- Nu e chiar aşa de sigur, replică Mikael. Am putea, fireşte, să le dăm o listă, dar ce facem dacă poliția începe să ne întrebe de unde am aflat numele acestea? Nu avem dreptul să deconspirăm sursele care țin să rămână anonime. E vorba de mai multe dintre fetele cu care a vorbit Mia.
- Ce încurcătură blestemată! spuse Erika. Am ajuns înapoi la prima întrebare: mai publicăm?
Mikael ridică mâna.
- Aşteaptă. Putem să votăm, dar de fapt eu sunt editor coordonator şi pentru prima oară am de gând să iau hotărârea singur. Răspunsul este „nu". Nu putem publica în numărul viitor. E cu totul imposibil să respectăm termenul prevăzut.
Tăcerea se aşternu din nou în jurul mesei.
- Eu vreau, desigur, să public, dar o întreagă parte trebuie reformulată. Dag şi Mia erau cei care dețineau documentația, şi subiectul se baza, de asemenea, pe faptul că Mia avea de gând să facă o reclamație la poliție împotriva persoanelor pe care noi intenționam să le numim. Ea era experta în materie. Suntem noi în situația de-a spune acelaşi lucru?
Uşa de la intrare se deschise cu zgomot şi Henry Cortez apăru brusc în prag.
- Sunt Dag şi Mia? întrebă el cu răsuflarea tăiată. Toți aprobară.
- Ce rahat! E o nebunie curată!
- Cum ai aflat? întrebă Mikael.
- Am fost în oraş cu prietena mea şi eram în drum spre casă, când am auzit la radioul din taxi. Poliția cerea informații de la şoferii de taxi, dacă avuseseră clienți la adresa respectivă. Am recunoscut adresa. Am venit imediat aici.
Henry Cortez părea aşa de zguduit, că Erika se ridică şi-i dădu o îmbrățişare, înainte de a-l ruga să se aşeze. Ea reluă discuția.
- Cred că Dag ar fi dorit să i se publice subiectul.
- Şi eu socotesc c-o vom face. Dar, aşa cum e situația acum, trebuie să amânăm publicarea.
- Aşadar, ce facem acum? întrebă Malin. Nu e doar un articol de înlocuit – e un număr tematic, şi toată revista trebuie refăcută.
Erika rămase tăcută un moment. Apoi, zâmbi, primul surâs ostenit din ziua aceea.

- Plănuiai să-ți iei liber de Paşte, Malin? întrebă ea. Uită. Facem aşa… Malin, tu, cu mine şi cu Christer ne apucăm şi planificăm un număr cu totul nou, fără Dag Svensson. Trebuie să vedem dacă putem introduce câteva dintre textele plănuite pentru numărul din iunie. Mikael, cât material ai apucat să primeşti de la Dag Svensson?
- Am versiunea finală a nouă capitole, din douăsprezece. Am versiunea aproape finală la capitolele X şi XI. Dag trebuia să-mi trimită prin e-mail ultima versiune – o să-mi verific e-mailul –, dar am doar câteva fragmente din capitolul XII. Cel în care el urma să rezume şi să tragă concluziile.
- Dar tu şi Dag ați discutat despre capitol?
- Ştiu ce intenționa să scrie, dacă la asta te referi.
- OK, în cazul ăsta, tu te ocupi de texte – cartea şi articolul. Vreau să ştiu cât de mult lipseşte şi dacă putem reface ceea ce Dag n-a apucat să-ți dea. Poți să faci o estimare exactă în cursul zilei?
Mikael dădu din cap, în semn de aprobare.
- Vreau să te gândeşti, de asemenea, la ce vom spune poliției. Ce nu prezintă pericol şi unde riscăm să încălcăm protecția surselor. Nimeni din redacție nu trebuie să spună ceva înainte de a aproba tu.
- Sună bine, spuse Mikael.
- Crezi cu adevărat că subiectul lui Dag a fost mobilul crimei?
- Sau teza Miei… nu ştiu. Dar nu putem neglija această posibilitate.
Erika Berger medita o clipă.
- Nu, nu putem. Tu trebuie să te ocupi de asta.
- De ce anume?
- De anchetă.
- Care anchetă?
- A noastră, pentru numele lui Dumnezeu! Erika ridică brusc glasul.
- Dag Svensson era jurnalist şi lucra la *Millennium.* Dacă a fost asasinat din cauza activității sale, vreau s-o ştiu. Prin urmare, vom face săpături. Tu te ocupi de asta. Începe prin a reciti tot materialul pe care ni l-a dat Dag Svensson, şi gândeşte-te dacă ar fi putut fi cauza asasinatelor.
Ea privi spre Malin Eriksson:
- Malin, dacă mă ajuți să schițez conținutul unui număr cu totul nou astăzi, atunci Christer şi cu mine vom face tot restul trebii. Însă tu ai lucrat mult cu Dag Svensson, şi cu alte texte din numărul tematic. Vreau să supraveghezi ancheta împreună cu Mikael.
Malin Eriksson dădu din cap.
- Henry… poți să lucrezi astăzi?
- Sigur că da.
- Începi prin a le telefona celorlalți colaboratori de la *Millennium* să le povesteşti ce s-a întâmplat. Apoi, trebuie să telefonezi la poliție, să afli amănunte. Vezi dacă va fi vreo conferință de presă sau ceva de genul ăsta. Trebuie să fim ținuți la curent.
- De acord. Sun mai întâi colaboratorii, pe urmă dau o fugă acasă, să fac un duş şi să mănânc ceva. Sunt înapoi în 45 de minute, dacă nu mă duc direct la poliție, pe Kungsholmen.
- Ținem legătura în timpul zilei. Se lăsă o scurtă tăcere.
- OK, spuse în cele din urmă Mikael. Suntem gata?
- Aşa cred, zise Erika. Te grăbeşti?
- Da, trebuie să dau un telefon.

Harriet Vanger îşi lua micul dejun, care consta din cafea şi pâine prăjită cu brânză şi marmeladă de portocale, pe veranda acoperită a casei lui Henrik Vanger din Hedeby, când sună telefonul mobil. Răspunse fără să privească ecranul.
- Bună dimineața, Harriet, spuse Mikael Blomkvist.
- Ce surpriză! Credeam că faci parte din grupul acela care nu se scoală înainte de opt.
- Aşa şi e, cu condiția să apuc să mă culc. Ceea ce n-am făcut azi-noapte.
- S-a întâmplat ceva?
- Ai ascultat ştirile?
Mikael îi rezumă întâmplările nopții.
- Ce oribil! spuse Harriet Vanger. Tu cum te simți?
- Mulțumesc de întrebare. Mă simt mai bine. Dar motivul pentru care ți-am telefonat este că faci parte din consiliul de conducere de la *Millennium* şi că, prin urmare, trebuie să fii informată. Probabil că în curând vreun jurnalist va descoperi că eu am fost cel care i-a găsit pe Dag şi pe Mia, ceea ce va da naştere la anumite speculații; atunci va ieşi la iveală că Dag lucra în contul nostru la o dezvăluire senzațională, şi or să înceapă să fie puse tot felul de întrebări.
- Iar tu crezi că trebuie să fiu pregătită. OK. Ce pot să spun?

- Spune adevărul. Ai fost informată despre ce s-a întâmplat. Eşti, de bună seamă, şocată de asasinatele brutale, dar nu ai legătură directă cu activitatea redacției şi de aceea nu poți comenta niciun fel de speculații. E treaba poliției să ancheteze crimele, nu a revistei.
- Mulțumesc pentru că m-ai prevenit. Pot face ceva anume?
- Nu, pentru moment. Dar, dacă îmi vine ceva în minte, te voi anunța.
- Perfect. Şi, Mikael... ţine-mă la curent, te rog.

13

Joia Mare, 24 martie

De la ora şapte, în dimineața Joii Paştelui, responsabilitatea formală a anchetei preliminare a dublului asasinat din Enskede ajunsese pe masa de lucru a procurorului Richard Ekström. Procurorul de gardă din timpul nopții, un jurist relativ tânăr şi lipsit de experiență, înțelesese că omuciderile din Enskede erau un caz neobişnuit. Îl sunase pe adjunctul procurorului de departament, care, la rândul lui, îl sunase pe adjunctul şefului de poliție. Împreună hotărâseră să arunce mai departe mingea unui procuror zelos şi experimentat. Alegerea lor se oprise asupra lui Richard Ekström, în vârstă de 42 de ani.

Ekström era un bărbat subțire, dar plin de vitalitate, având 1,67 metri înălțime şi păr blond, fin, în plus era dotat cu un barbişon. Era întotdeauna îmbrăcat fără cusur şi din cauza staturii sale purta pantofi cu talpă dublă. Îşi începuse cariera ca procuror adjunct la Uppsala, de unde fusese recrutat ca anchetator la Departamentul de justiție; acolo lucrase pentru a pune legea suedeză în conformitate cu UE. Se descurcase aşa de bine, încât o vreme fusese numit şef de secție. Se făcuse remarcat într-o anchetă despre lipsurile organizatorice din sistemul securității judiciare, unde el pledase pentru creşterea eficacității în locul cererii de resurse suplimentare, cum făceau unele servicii de poliție. După patru ani la ministerul de justiție, trecuse mai departe la procuratura din Stockholm, unde se ocupase de mai multe procese legate de spargeri ieşite din comun sau de crime.

În administrația publică era considerat a fi social-democrat, dar de fapt pe Ekström nu-l interesa deloc politica. Începuse să se bucure de o anume atenție din partea mass-mediei, şi în culoarele puterii era un om a cărui activitate era urmărită de multe persoane importante. Era un potențial candidat pentru funcții mai înalte. Presupusa lui vână politică îl făcea să se bucure de o largă rețea de contacte, atât în cercurile politicienilor, cât şi în poliție. Printre polițişti, părerile asupra capacităților lui erau împărțite. Dările de seamă, făcute pe timpul cât lucra la ministerul de justiție, nu favorizaseră acele cercuri din cadrul poliției care afirmau că mijlocul cel mai bun pentru a garanta securitatea judiciară este să se recruteze mai mulți polițişti. Dar, pe de altă parte, Ekström se remarcase prin extrema fermitate cu care condusese anchetele judiciare până în sala de tribunal.

După ce primise un rezumat grăbit al evenimentelor nopții din Enskede, el constatase imediat că era vorba de un caz cu mare potențial analitic care, fără îndoială, avea să provoace mari turbulențe în presă. Nu era o crimă de duzină. Cele două victime erau un doctorand criminalist şi un jurnalist – „jurnalist” fiind un cuvânt pe care el îl ura sau îl iubea în funcție de împrejurări.

Imediat după ora şapte, Ekström avusese o conferință telefonică grăbită cu şeful secției criminalistică. La şapte şi un sfert, Ekström ridicase receptorul şi-l trezise din somn pe inspectorul Jan Bublanski, cunoscut printre colegi sub porecla de comisarul Bubbla[1]. Bublanski era de fapt liber în săptămâna Paştelui, pentru a compensa marele număr de ore suplimentare care se acumulaseră în anul ce trecuse, dar a fost rugat să-şi întrerupă concediul şi să se prezinte imediat la secția de poliție, în scopul de a conduce investigațiile în ancheta asupra crimelor din Enskede.

Bublanski avea 52 de ani şi lucrase ca polițist mai mult de jumătate din viață, de când avea 23 de ani. Lucrase şase ani pe o maşină de poliție şi fusese încadrat atât la secția împotriva traficului de arme, cât şi la brigada antifurt, înainte să urmeze cursuri de calificare şi să fie avansat la secția criminalistică. Participase la exact 33 de anchete, în ultimii zece ani. Dintre acestea, condusese investigațiile în 17 anchete, dintre care 14 fuseseră rezolvate şi două erau considerate ca rezolvate din punct de vedere polițienesc, ceea ce însemna că poliția ştia cine era ucigaşul, dar nu avea suficiente probe pentru a duce în fața legii persoana în chestiune. Într-un singur caz, vechi de şase ani, Bublanski şi colaboratorii lui dăduseră greş. Era vorba de un cunoscut alcoolic şi scandalagiu care fusese înjunghiat în locuința lui din Bergshamra. Locul crimei era un haos de amprente şi probe ADN, de la câteva duzini de persoane care de-a lungul anilor se îmbătaseră sau se bătuseră în apartament. Bublanski şi colegii lui erau convinşi că ucigaşul trebuia să se găsească în cercul de cunoştințe îndoielnice ale bărbatului, toți alcoolici sau toxicomani, dar acesta, cu toate eforturile intense ale poliției, continua să-şi bată joc de ei. Practic, ancheta fusese abandonată.

---

[1] Băşică, bulă de aer, rom.

În mare deci, Bublanski avea o bună medie statistică de anchete rezolvate şi era considerat de colegi ca fiind deosebit de calificat.
Totodată, Bublanski mai era considerat şi ca fiind un pic ciudat, ceea ce depindea în parte de faptul că era evreu şi, la anumite sărbători, fusese văzut purtând *kippa* pe culoarele poliției centrale. Acest fapt dăduse naştere unui comentariu al unui prefect de poliție, acum la pensie, care considerase nepotrivit să se poarte *kippa* la poliția centrală, tot aşa cum acesta considera nepotrivit ca un polițist să alerge de colo-colo cu turban pe cap. Dar nu a urmat nicio dezbatere cu acest subiect. Un jurnalist care interceptase comentariul începuse să pună întrebări, dar prefectul de poliție preferase să se retragă în biroul lui.
Bublanski ținea de sinagoga din sud şi comanda mâncare vegetariană, dacă nu se găsea mâncare cuşer. Totuşi, nu era suficient de ortodox ca să nu lucreze în ziua de sabat. Şi Bublanski înțelese imediat că dubla crimă din Enskede nu era o anchetă de rutină. Richard Ekström îl luase deoparte, de îndată ce intrase pe uşă, imediat după ora 8.
- Pare să fie o istorie urâtă, îi spuse Ekström în loc de bun-venit. Victimele sunt un jurnalist şi soția lui, criminolog. Şi, dacă nu era de ajuns, au fost găsiți tot de un jurnalist.
Bublanski dădu din cap. Aceasta însemna o garanție că subiectul va fi supravegheat de aproape şi va fi întors pe toate părțile de întreaga mass-media.
- Şi ca să fie pusă sare pe rană, jurnalistul care i-a găsit este Mikael Blomkvist, de la revista *Millennium.*
- Hopa! zise Bublanski.
- Cunoscut din circul cu afacerea Wennerström.
- Se ştie ceva despre mobilul crimei?
- Pentru moment, absolut nimic. Niciuna dintre victime nu ne este cunoscută. Pare să fi fost un cuplu care-şi vedea de treabă. Fata trebuia să-şi susțină teza de doctorat peste câteva zile. Afacerea asta trebuie să aibă absolută prioritate.
Bublanski aprobă cu o mişcare din cap. Pentru el, crima avea întotdeauna absolută prioritate.
- Vom desemna o echipă. Trebuie să lucrezi cât de repede poți şi mă voi îngriji să beneficiezi de toate resursele. O să-ți vină în ajutor Hans Faste şi Curt Svensson. O să-l iei şi pe Jerker Holmberg. Acum lucrează la crima din Rinkeby, dar se pare că asasinul a fugit în străinătate. Holmberg este un strălucit investigator al locului crimei. La nevoie, o să poți folosi şi oameni de la brigada criminalistică națională.
- Vreau s-o am în echipă pe Sonja Modig.
- Nu e prea tânără?
Bublanski înălță din sprâncene, privindu-l uimit pe Ekström.
- Are 39 de ani şi este deci numai cu câțiva ani mai tânără decât tine. În plus, e foarte isteață.
- OK, tu hotărăşti pe cine vrei să ai în echipă, numai să facă treabă. Conducerea e deja cu ochii pe noi.
Ceea ce lui Bublanski i se păru o exagerare. La această oră matinală, conducerea abia dacă se ridicase de la micul dejun.

Ancheta a debutat efectiv cu întâlnirea de la nouă fără câteva minute, când Bublanski şi-a strâns trupa într-o sală de conferințe de la secția criminalistică. I-a privit cu atenție. Nu era pe deplin mulțumit de componența grupului.
Sonja Modig era singura din încăpere în care avea totală încredere. Ea lucrase în cadrul poliției doisprezece ani, dintre care patru la secția criminalistică, unde participase la mai multe anchete conduse de Bublanski. Era conştiincioasă şi eficientă şi Bublanski observase curând că ea avea acea însuşire pe care el o considera ca fiind cea mai prețioasă în anchetele dificile. Avea fantezie şi capacitatea de-a face asocieri. În cel puțin două cazuri complicate, Sonja Modig găsise legături ciudate şi greu de imaginat, care celorlalți le scăpaseră din vedere, ceea ce deschisese piste reale în anchetă. În plus, Sonja Modig avea un umor sec de tip intelectual pe care Bublanski îl aprecia.
Bublanski era de asemenea mulțumit să-l aibă pe Jerker Holmberg în echipă. Holmberg avea 55 de ani şi era originar din Ångermanland. Era o persoană obtuză şi plicticoasă, total lipsit de acea fantezie care o făcea pe Sonja Modig atât de prețioasă. În schimb, Holmberg era, după părerea lui Bublanski, cel mai bun investigator la locul crimei din întreaga poliție suedeză. Colaboraseră în diferite anchete de-a lungul anilor şi Bublanski era absolut convins că, dacă era ceva ce putea fi găsit la locul crimei, atunci Holmberg avea să-l găsească. Prima lui sarcină va fi deci să preia conducerea întregii activități în apartamentul din Enskede.
Colegul Curt Svensson îi era relativ necunoscut lui Bublanski. Era un bărbat tăcut şi corpolent, cu păr blond tuns aşa de scurt, încât de la distanță părea chel. Svensson avea 38 de ani şi venise de curând de la secția din Huddinge, unde se ocupase timp de mulți ani cu anchetarea infracțiunilor comise de diverse bande. Avea reputația unei firi violente şi a unui pumn cam

greu, ceea ce era un eufemism pentru faptul că poate folosea împotriva clienţilor lui metode care nu erau cu totul conforme regulamentului. O dată, cu zece ani în urmă, Curt Svensson fusese reclamat pentru comportament agresiv, ceea ce a dus la o anchetă în care a fost achitat în întregime.

Reputaţia lui Curt Svensson se baza totuşi pe un cu totul alt incident. În octombrie 1999, acesta, împreună cu un coleg, mersese la Alby ca să aducă la interogatoriu un huligan local. Acest derbedeu era cunoscut de poliţie. Ani de zile semănase spaima printre vecinii din imobil şi-şi atrăsese tot felul de plângeri, prin comportamentul lui ameninţător împotriva tuturor celor din jur. Acum era bănuit, în urma unui denunţ, că jefuise un magazin cu casete video din Norsborg. Era o misiune de rutină care degenerase total când infractorul, în loc să-i urmeze cuminte pe poliţişti, scosese cuţitul. Colegul lui Curt fusese rănit de mai multe ori în palmă, încercând să-l dezarmeze şi se alesese cu degetul mare de la mâna stângă tăiat, înainte ca răufăcătorul să-şi îndrepte atenţia spre Curt Svensson care, pentru prima oară în cariera sa, fusese obligat să scoată arma. Curt Svensson trăsese trei focuri. Primul fusese de avertizare. Cel de-al doilea, tras în scopul de a-l nimeri, greşise ţinta, fapt ieşit din comun, dat fiind că distanţa era de mai puţin de trei metri. Al treilea glonţ îl nimerise din nefericire în plin pe răufăcător şi-i rupsese aorta, golindu-l de sânge în câteva minute. Ancheta care a urmat l-a scutit de orice responsabilitate pe Curt Svensson, provocând o dezbatere în presă în care era discutat monopolul de stat asupra violenţei şi în care Curt Svensson era băgat în aceeaşi categorie cu cei doi poliţişti care-l omorâseră în bătaie pe Osmo Vallo[1].

La început, Bublanski avusese câteva îndoieli în privinţa lui Curt Svensson, dar, după o jumătate de an, nu descoperise nimic care să-i provoace mânia. Dimpotrivă, în timp, Bublanski începuse să aibă un anume respect pentru competenţa lui tăcută.

Ultimul membru al echipei era Hans Faste, 47 de ani şi veteran cu state de cincisprezece ani la secţia criminalistică. Faste era motivul direct pentru care Bublanski nu era deplin mulţumit de componenţa grupului, în privinţa lui Faste exista un avantaj şi un dezavantaj. Avantajul era că avea o largă experienţă şi o bună cunoaştere a cazurilor complicate. Dezavantajul consta în faptul că Faste era egocentric şi avea un umor greoi, capabil să scoată din minţi orice om normal şi care-l deranja în cel mai înalt grad pe Bublanski. Faste avea anumite trăsături pe care Bublanski pur şi simplu le detesta. Dar, OK, dacă era ţinut din scurt, era un anchetator competent. Faste devenise în plus un fel de mentor al lui Curt Svensson, care nu părea să aibă nimic împotriva umorului soldăţesc. Deseori ei formau un cuplu, în investigaţii.

La întâlnire mai fusese chemată şi inspector Anita Nyberg, de la echipa de gardă, pentru a da informaţii despre interogatoriul lui Mikael Blomkvist din noaptea trecută, ca şi comisarul Oswald Mårtensson, ca să raporteze ce se întâmplase la faţa locului, când fusese dată alarma. Amândoi erau istoviţi şi voiau să plece acasă să doarmă cât mai repede posibil, dar Anita Nyberg apucase deja să obţină fotografii de la locul crimei, pe care le împărţea celor din echipă.

După treizeci de minute de discuţii, se cunoştea clar cursul evenimentelor. Bublanski făcu rezumatul situaţiei.

\- Cu rezerva că ancheta tehnică de la locul crimei se mai desfăşoară încă, evenimentele par să fie următoarele… O persoană necunoscută, pe care n-au observat-o nici vecinii, nici alţi martori, a intrat într-un apartament din Enskede şi a ucis cuplul Svensson şi Bergman.

\- Nu ştim încă dacă arma care a fost găsită este identică cu arma crimei, dar a fost deja trimisă la laborator, interveni Anita Nyberg. E prioritatea numărul unu. Am mai găsit de asemenea un fragment de glonţ – cel care l-a lovit pe Dag Svensson – relativ intact, în peretele dinspre dormitor. În schimb, glonţul care a lovit-o pe Mia Bergman este aşa de fragmentat, încât mă îndoiesc că este utilizabil.

\- Mulţumim. Colt 45 este o mizerie de armă de cowboy, care ar trebui complet interzisă. Avem vreun număr al seriei?

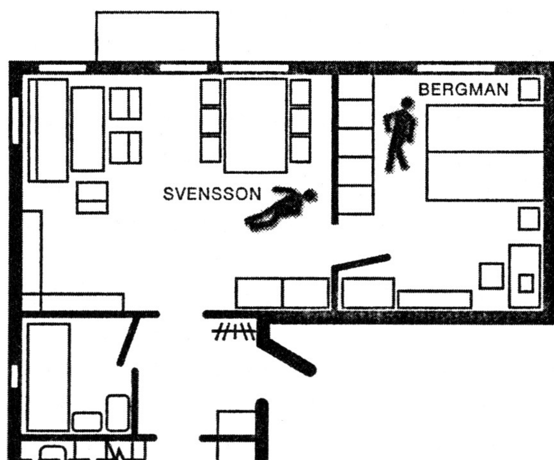
\- Încă nu, spuse Oswald Mårtensson. Am trimis imediat arma şi fragmentul de glonţ la laborator, direct de la locul crimei. Am socotit că e mai bine să ajungă la ei, în loc să pun eu mâna pe ea.

\- Foarte bine. N-am ajuns încă la locul crimei, să cercetez eu însumi, dar voi doi aţi fost acolo. Care sunt concluziile voastre?

Anita Nyberg şi Oswald Mårtensson schimbară priviri între ei. Nyberg îl lăsă pe colegul mai în vârstă să vorbească pentru amândoi.

[1] Născut în 1954, a murit în 1995, în urma unei arestări, sub acuzaţia de consum de alcool şi stupefiante; martorii oculari au sesizat violenţa poliţiei în momentul arestării. Raportul medico-legal a indicat mai întâi, ca motiv al decesului, un acces de *delirium tremens;* apoi, la o a doua autopsie, s-au găsit fracturi multiple ale coastelor, care i-au provocat moartea. Cei doi poliţişti vinovaţi au primit amendă.

- În primul rând, credem că a fost un singur ucigaş. A fost pur şi simplu o execuţie. Am impresia că cineva a avut motive foarte importante să-i ucidă pe Svensson şi pe Bergman şi a dus treaba până la capăt cu cea mai mare hotărâre.
- Şi pe ce-ţi bazezi această impresie? întrebă Hans Faste.
- Apartamentul era în ordine şi curat. Nu e vorba de vreo spargere sau altceva de genul ăsta. În primul rând, doar două gloanţe au fost trase. În cap, cu mare precizie. Prin urmare, este vorba de cineva care ştie să mânuiască armele de foc.
- OK.
- Dacă privim schiţa... Am făcut o reconstituire, în care bărbatul, Dag Svensson, a fost ucis de foarte aproape – se poate spune chiar că ţeava revolverului i-a fost apăsată pe cap. Există urme evidente de arsură în jurul locului pe unde a intrat glonţul. Probabil că el a fost împuşcat mai întâi. Svensson a fost lovit de masă în urma impactului. Probabil că ucigaşul se afla pe pragul uşii dinspre hol sau chiar la intrarea în living.
- OK.
- După declaraţia martorilor, împuşcăturile au urmat la un interval de câteva secunde. Mia Bergman a fost împuşcată din hol. Probabil, se afla în uşa dormitorului şi a încercat să se întoarcă. Glonţul a lovit-o sub urechea stângă şi a ieşit sub ochiul drept. Violenţa impactului a aruncat-o în dormitor, unde a fost găsită. A căzut peste marginea patului şi apoi pe podea.

- Un trăgător obişnuit să mânuiască armele, aprobă Faste.
- Mai mult decât atât. Nu există nicio urmă de paşi, care să arate că ucigaşul s-a dus în dormitor, ca să verifice dacă a ucis-o. Ştia că şi-a nimerit ţinta, s-a întors pe călcâie şi a părăsit apartamentul. Prin urmare, două focuri, doi morţi şi pe urmă, afară. În plus...
- Da?
- Fără să vreau s-o iau înaintea examenului tehnic, eu bănuiesc că ucigaşul a folosit muniţie de vânătoare. Decesul trebuie să fi fost instantaneu. Ambele victime aveau răni oribile.
O scurtă tăcere se lăsă în jurul mesei. Era o discuţie de care nimeni nu voia să-şi amintească. Există două tipuri de muniţie – gloanţe dure, complet acoperite de metal care trec direct prin corp şi provoacă răni aproximativ modeste, şi gloanţe „moi", care explodează în corp, provocând distrugeri masive. Există o foarte mare diferenţă între o persoană care a fost lovită de un glonţ de 9 milimetri în diametru, şi un glonţ care a explodat, devenind de doi, poate trei centimetri în diametru. Ultimul tip se numeşte „muniţie de vânătoare" şi este folosită cu scopul de a provoca o hemoragie masivă, ceea ce este considerat un tratament „uman" la vânătoarea de elani, pentru că acolo scopul este să dobori vânatul repede şi, pe cât posibil, fără dureri. Dimpotrivă, muniţia de vânătoare este interzisă prin legislaţie internaţională în război, pentru că sărmanul care a fost atins de un glonţ exploziv moare aproape fără excepţie, în oricare parte a trupului s-ar situa punctul atins.
În prea marea sa înţelepciune, poliţia suedeză introdusese totuşi gloanţe de vânătoare în arsenalul ei cu doi ani în urmă. Este un pic neclar motivul pentru care a fost introdus acest tip de muniţie, dar este în schimb foarte clar că dacă, spre exemplu, Hartnes Westberg[1], celebrul demonstrant rănit în burtă în vremea manifestaţiilor de la Göteborg, din 2001, ar fi fost lovit de un glonţ de vânătoare, n-ar fi supravieţuit.
- Cu alte cuvinte, scopul a fost să-i ucidă, spuse Curt Svensson.
El se referea la Enskede, dar îşi mărturisea în acelaşi timp părerea proprie în tăcuta dezbatere din jurul mesei. Atât Anita Nyberg, cât şi Oswald Mårtensson aprobară.

[1] A fost împuşcat de poliţie, în 2001, la Göteborg, cu ocazia tulburărilor provocate de demonstraţiile împotriva întâlnirii la vârf a UE.

- Pe urmă, avem un factor de timp aproape imposibil, spuse Bublanski.
- Exact. După ce a tras, ucigaşul a părăsit imediat apartamentul, a coborât scările, a aruncat arma şi a dispărut în noapte. Puțin după aceea – trebuie să fi fost vorba de secunde – au sosit Blomkvist şi sora lui, cu maşina.
- Hmm, făcu Bublanski.
- O posibilitate ar fi ca asasinul să fi dispărut prin subsol. Există o intrare de serviciu pe care ar fi putut s-o folosească: de aici, afară, în curtea interioară şi, traversând o peluză, pe o stradă paralelă. Dar asta presupune ca el să fi avut cheia de la uşa subsolului.
- Există ceva care să indice că ucigaşul a folosit această cale?
- Nu.
- Prin urmare, nu avem nici cel mai mic indiciu pe care să ne bazăm, spuse Sonja Modig. Dar de ce a aruncat arma? Dacă ar fi luat-o cu el – sau ar fi aruncat-o la o oarecare distanță de clădire –, ar fi durat până s-o găsim.
Toți înălțară din umeri. Era o întrebare la care niciunul dintre ei nu putea să răspundă.
- Ce trebuie să credem despre Blomkvist? întrebă Hans Faste.
- Era, evident, în stare de şoc, spuse Mårtensson. Dar a acționat corect şi comportamentul lui indică faptul că e demn de încredere. Sora lui a confirmat convorbirea telefonică şi călătoria cu maşina. Nu cred că a fost amestecat.
- Este un jurnalist cunoscut, spuse Sonja Modig.
- Va fi un mare circ mediatic, confirmă Bublanski. Cu atât mai mult trebuie să rezolvăm cât mai repede posibil. OK… Jerker, tu va trebui, bineînțeles, să te ocupi de locul crimei şi de vecini. Faste, tu şi Curt vă ocupați de victime. Cine erau, ce profesie aveau, care e cercul lor de cunoscuți, cine ar fi putut avea un motiv să-i omoare. Sonja, tu şi cu mine reluăm declarațiile din timpul nopții. După aceea, va trebui să stabileşti ce au făcut Dag Svensson şi Mia Bergman în ultimele 24 de ore înainte de asasinarea lor. Încercăm să ne întâlnim din nou la 14:30.

Mikael Blomkvist se apucase de treabă aşezându-se la biroul care fusese pus la dispoziția lui Dag Svensson, în cursul primăverii. Mai întâi, rămase total nemişcat un lung moment, ca şi cum nu s-ar fi simțit de fapt în stare să se apuce de treabă. Apoi, deschise computerul.
Dag Svensson avea un laptop personal şi lucrase în mare măsură acasă, dar şi la redacție, cam două zile pe săptămână şi în ultima vreme mult mai des. La *Millennium* avea un PowerMac G3 mai vechi, un computer care se afla pe birou şi pe care îl puteau folosi colaboratorii ocazionali. Mikael deschise bătrânul G3. În computer se aflau informații cu care lucrase Dag Svensson. El folosise G3-ul mai ales ca să caute pe Internet, dar acolo se aflau, de asemenea, risipite cataloage pe care le copiase apoi pe laptopul său. În plus, Dag Svensson avea un backup complet, sub forma a două dischete-Zip pe care le ținea încuiate în birou. Făcea zilnic o nouă copie şi readucea la zi materialul. Pentru că nu fusese la redacție în ultimele zile, ultima copie de siguranță era de duminică seara. Lipseau trei zile.
Mikael făcu o copie după discheta-Zip şi o închise în seiful din biroul său. Apoi, petrecu 45 de minute pentru a trece rapid prin conținutul dischetei de origine. Aceasta conținea 30 de cataloage şi nenumărate subcataloage. Era cercetarea adunată de patru ani la proiectul lui Dag despre traficul de carne vie. Citi numele documentelor şi le căută pe cele care ar fi putut conține vreun material secret – numele surselor protejate ale lui Dag Svensson. Observă că acesta fusese foarte atent cu sursele sale – tot materialul de acest fel se afla într-un folder care fusese numit <Surse/secret>. Catalogul cuprindea 134 de documente de diferite mărimi, cele mai multe destul de scurte. Mikael marcă unele documente şi le şterse. Nu aruncă documentele în „coşul de gunoi”, ci le deplasă la un icon pentru programul Burn, care nu numai că arunca documentele, ci le radia bucată cu bucată.
După aceea, trecu la e-mailul lui Dag Svensson. Dag avusese o adresă temporară pe millennium.se, pe care o folosise atât pe computerul redacției, cât şi pe cel portabil. El avea şi un cod personal, dar acesta nu constituia o problemă pentru Mikael care, în calitatea lui de administrator, avea posibilitatea de a intra în serverul redacției. Îşi trecu pe propriul computer o copie a căsuței lui Dag Svensson şi făcu un CD cu ea.
În cele din urmă, trecu la muntele de hârtii, format din referințe, note, tăieturi din ziare, decizii judecătoreşti şi corespondență, pe care Dag Svensson le strânsese de-a lungul cercetării sale. Pentru a nu trece nimic cu vederea, merse la xerox şi făcu copii după tot ce îi părea important. Era vorba de aproape 2 000 de pagini şi îi luă trei ore ca să le termine.
Sortă tot materialul care în vreun fel ar fi putut avea legătură cu vreo sursă secretă. Adună astfel un teanc de mai mult de 40 de pagini, în special sub forma unor însemnări din carnetul A4, pe care Dag Svensson îl avea încuiat în sertarul biroului. Mikael puse acest material într-un plic pe care îl duse în camera sa de lucru. După aceea, aşeză restul materialelor care țineau de proiectul lui Dag Svensson pe biroul acestuia de lucru.

Abia după aceea răsuflă uşurat şi se duse la 7-Eleven, unde bău cafea şi mâncă o pizza slice. Presupunea, în mod cu totul greşit, că poliția avea să sosească în orice moment ca să cerceteze biroul lui Dag Svensson.

Bublanski a avut un succes neaşteptat în investigația sa, imediat după ora 10 în dimineața aceea, când i-a telefonat doctorul Lennart Granlund, de la laboratorul criminalistic de stat de la Linköping.
- Este în legătură cu dubla crimă din Enskede.
- Deja?
- Am primit arma azi-dimineață devreme şi nu sunt chiar gata cu analizele, dar am o informație de care cred că ați fi interesat.
- Foarte bine. Povestiți-mi ce ați găsit, ceru comisarul Bubbla pe un ton răbdător.
- Arma este un Colt 45, fabricat în SUA în 1981.
- Aha.
- Am relevat amprente şi, probabil, mostre ADN – dar analiza va mai lua un timp. Am cercetat, de asemenea, gloanțele cu care au fost ucişi cei doi. Nu e surprinzător faptul că gloanțele provin din arma respectivă. Aşa e, în general, când o armă e găsită în casa scării, la locul unei crime. Gloanțele sunt foarte fragmentate, dar avem o parte cu care le putem compara. După toate probabilitățile, este arma crimei.
- O armă ilegală, presupun. Aveți vreun număr de serie?
- Arma este absolut legală. Este proprietatea avocatului Nils Erik Bjurman şi a fost cumpărată în anul 1983. Bjurman este membru în clubul de tir al poliției. Are adresa pe Upplandsgatan, lângă Odenplan.
- Ce dracu spuneți?
- Am găsit, după cum spuneam, mai multe amprente pe armă. Sunt amprentele a cel puțin două persoane.
- Aha.
- Putem presupune că una din cele două serii de amprente aparține lui Bjurman, cu condiția ca arma să nu fi fost furată sau vândută – dar nu am nicio informație despre aceasta.
- Aha. Cu alte cuvinte, avem o pistă, cum se spune în limbaj polițienesc.
- Am găsit în registru şi a doua persoană. Amprenta degetului mare de la mâna dreaptă şi a arătătorului.
- Cine e?
- O femeie născută în 30-04-1978. A fost arestată pentru vătămare corporală în Gamla Stan, în 1995, şi atunci i s-au luat amprentele.
- Are şi un nume?
- Da. Se numeşte Lisbeth Salander.
Comisarul Bubbla înălță din sprâncene, notând numele şi datele persoanei pe caietul de însemnări de pe birou.
Când Mikael Blomkvist se întoarse la redacție după prânzul lui târziu, se duse direct în biroul său şi închise uşa, semn că nu voia să fie deranjat. Încă nu avea timp să verifice toată informația secundară care se afla în e-mailul şi însemnările lui Dag Svensson. Trebuia să recitească, dintr-o nouă perspectivă, cartea şi articolul acestuia, ştiind în acest moment că autorul era mort şi, în consecință, nu mai putea răspunde întrebărilor dificile.
Trebuia să hotărască dacă această carte va putea fi publicată în viitor. Trebuia, de asemenea, să stabilească dacă în material exista ceva care ar fi putut constitui motivul crimei. Deschise computerul şi începu să lucreze.

Jan Bublanski a avut o scurtă convorbire cu responsabilul anchetei preliminare, Richard Ekström, pentru a-l informa de cele aflate de la laborator. Au hotărât ca Bublanski şi colega lui, Sonja Modig, să-l caute pe avocatul Bjurman pentru o discuție – care s-ar putea transforma în interogatoriu, sau chiar într-o arestare, dacă va fi cazul –, în vreme ce Hans Faste şi Curt Svensson trebuia să se concentreze asupra lui Lisbeth Salander, pentru a-i cere să explice cum putuseră să ajungă amprentele ei pe arma crimei.
Să-l caute pe avocatul Bjurman a părut simplu la început. Adresa lui se afla înscrisă în registrul de impozite, în cel de arme şi în cel de automobile şi, în plus, era perfect oficială, în cartea de telefoane. Bublanski şi Modig au mers până în Odenplan şi au reuşit să se strecoare pe uşa imobilului din Upplandsgatan, atunci când un tânăr a ieşit, tocmai în momentul când soseau ei.
Pe urmă, treaba a devenit mai complicată. Când au sunat la uşă, n-a deschis nimeni. Au mers prin urmare mai departe, la biroul lui din Sankt Eriksplan şi au repetat procedura, cu acelaşi rezultat.
- Poate este la tribunal, a spus inspector Sonja Modig.

- Poate a fugit în Brazilia, după ce a săvârşit un dublu asasinat, a zis Bublanski.
Sonja Modig a dat din cap în semn de aprobare, aruncând o privire furişă colegului ei. Se simţea bine în compania lui. N-ar fi avut nimic împotrivă să flirteze cu el dacă nu ar fi fost mamă a doi copii şi dacă amândoi n-ar fi avut fiecare un mariaj fericit. A cercetat celelalte plăcuţe de alamă de pe etaj, constatând că vecinii cei mai apropiaţi erau un dentist, pe nume Norman, o firmă, care se numea N-Consulting şi un avocat, Rune Håkansson.
Au ciocănit la Håkansson.
- Bună ziua, mă numesc Modig şi acesta este inspectorul de poliţie Bublanski. Avem treabă cu colegul dumneavoastră, avocatul Bjurman, de alături. Nu cumva ştiţi cum am putea lua legătura cu dânsul?
Håkansson clătină din cap.
- În ultima vreme l-am văzut rar. A fost foarte grav bolnav, acum doi ani, şi în ultima vreme practic a încetat orice activitate. Numele a mai rămas pe uşă, dar el vine doar din când în când, cam o dată la două luni.
- Grav bolnav? întrebă Bublanski.
- Nu ştiu prea bine. Era întotdeauna foarte activ, şi pe urmă s-a îmbolnăvit. Cancer, sau ceva de genul ăsta, bănuiesc. Nu-l cunosc foarte bine.
- Ştiţi sau doar presupuneţi că a făcut cancer? întrebă Sonja Modig.
- Păi… nu ştiu. Avea o secretară, Britt Karlsson, sau Nilsson, sau aşa ceva. O femeie mai în vârstă. A fost concediată şi ea mi-a povestit că era bolnav, dar de ce anume suferea, nu ştiu. Asta a fost în primăvara lui 2003. Nu l-am mai văzut până la sfârşitul anului şi atunci părea cu zece ani mai bătrân, slab şi cu părul albit. .. Am tras şi eu concluzii. Dar de ce? A făcut ceva?
- Nu, după ştiinţa noastră, răspunse Bublanski. Totuşi, îl căutăm într-o problemă urgentă.
S-au întors la apartamentul de lângă Odenplan şi au bătut din nou la uşa lui Bjurman. În continuare, fără să primească vreun răspuns. În cele din urmă, Bublanski a scos telefonul mobil şi l-a sunat pe Bjurman. A primit drept răspuns: *Abonatul nu poate fi contactat, vă rugăm să reveniţi.*
A încercat să sune la telefonul din apartament. De pe scară, au putut auzi târâitul îndepărtat din spatele uşii, înainte ca robotul telefonic să pornească, rugând să fie lăsat un mesaj. S-au privit unul pe altul, înălţând din umeri.
Era ora unu, la prânz.
- Cafea?
- Mai curând un hamburger.
Au mers pe jos până la Burger King, din Odenplan. Sonja Modig a mâncat un Whopper şi Bublanski a luat un hamburger vegetarian, înainte să se întoarcă la poliţie.

Procurorul Ekström a convocat o şedinţă în jurul mesei de conferinţe din biroul lui la ora 14. Bublanski şi Modig s-au instalat unul lângă altul, pe partea dinspre fereastră. Curt Svensson a venit două minute mai târziu, aşezându-se în faţa lor. Jerker Holmberg a intrat aducând o tavă cu cafele în pahare de plastic. Făcuse o scurtă vizită în Enskede şi plănuia să se întoarcă mai târziu, în cursul după-amiezii, când tehnicienii aveau să fie gata.
- Unde e Faste? întrebă Ekström.
- E la Serviciul social, a sunat acum cinci minute şi a spus că o să întârzie puţin, răspunse Curt Svensson.
- OK. Începem fără el. Ce avem? începu Ekström, direct. Arătă mai întâi spre Bublanski.
- L-am căutat pe avocatul Nils Bjurman. Nu este acasă şi nici la birou. Conform spuselor unui coleg avocat, s-a îmbolnăvit cu doi ani în urmă şi, practic, şi-a încetat activitatea.
Sonja Modig continuă:
- Bjurman are 56 de ani şi nu are cazier judiciar. Lucrează mai ales ca jurist pentru firme. Nu am reuşit încă să-i cercetez trecutul.
- Dar el e proprietarul armei care a fost folosită în Enskede.
- E perfect adevărat. Are permis de portarmă şi este membru în clubul de tir al poliţiei, spuse Bublanski. Am vorbit cu Gunnarsson, de la Serviciul arme – el este preşedintele clubului şi-l cunoaşte foarte bine pe Bjurman. Acesta a intrat în club în 1978 şi a fost casier în consiliul de conducere între 1984 şi 1992. Gunnarsson îl descrie pe Bjurman ca un excelent trăgător, calm, aşezat şi fără nicio ciudăţenie.
- E interesat de arme?
- Gunnarsson a spus că el îl considera pe Bjurman mai curând interesat de viaţa socială a clubului, decât de tirul propriu-zis. Îi plăcea să ia parte la competiţii, dar nu i-a dat impresia unui obsedat de arme. În 1983, a participat la campionatul suedez şi a ieşit pe locul 13. În ultimii zece ani, şi-a redus participarea şi a apărut doar la şedinţa anuală şi alte ocazii de felul acesta.
- Are mai multe arme?

- A avut permis în total pentru patru arme, de când a intrat în clubul de tir. În afară de Colt, o Beretta, un Smith & Wesson şi un pistol de competiții marca Rapid. Ultimele trei au fost vândute acum zece ani, prin intermediul clubului şi permisele au trecut la alți membri. Nicio bizarerie.
- Dar nu ştim unde se află.
- E adevărat. Dar l-am căutat doar după ora 10 dimineața şi poate a ieşit, pur şi simplu, şi se plimbă prin Djurgården, sau e la spital, sau altceva de genul ăsta.
În momentul acela, Hans Faste îşi făcu apariția gâfâind.
- Iertați-mă că am întârziat. Pot să intru direct în subiect?
Ekström făcu un gest de invitație cu mâna.
- Lisbeth Salander este un nume foarte interesant. Mi-am petrecut ziua la comisia de tutelă.
Îşi scoase jacheta de piele, punând-o pe spătarul scaunului, înainte de a se aşeza şi a scoate carnetul de însemnări.
- Comisia de tutelă? întrebă Ekström mirat.
- E o tipă complet deranjată, spuse Hans Faste. E declarată iresponsabilă şi pusă sub tutelă. Ghiciți cine este tutorele ei.
Făcu o pauză.
- Avocatul Nils Bjurman, cel care posedă arma care a fost folosită în Enskede.
Toți ceilalți din încăpere încruntară sprâncenele. Îi luă 15 minute lui Faste să treacă în revistă informațiile pe care le strânsese despre Lisbeth Salander.
- Pe scurt, spuse Ekström când Faste termină, avem pe armă amprentele unei femei care în adolescență a fost internată la psihiatrie, care se presupune că se întreține ca prostituată, pe care tribunalul a declarat-o iresponsabilă şi care, e un fapt dovedit, are porniri violente. De ce naiba e lăsată în libertate, pe stradă?
- A avut porniri violente încă din şcoala primară, spuse Faste. Pare să fie o adevărată psihopată.
- Dar nu avem nimic care s-o lege direct de perechea din Enskede.
Ekström bătu cu degetele în masă.
- OK, s-ar putea totuşi ca dubla crimă să nu fie un caz aşa de complicat. Avem vreo adresă a acestei Salander?
- E înscrisă pe Lundagatan, în Södermalm. În registrele Fiscului se arată că din când în când a primit un salariu de la Milton Security, firma de securitate.
- Ce dracu făcea acolo?
- Nu ştiu. Dar e un venit destul de modest, timp de câțiva ani. Poate lucra ca femeie de serviciu sau ceva de genul ăsta.
- Hmm, făcu Ekström. Se poate afla. Acum însă am senzația că ar trebui să ne grăbim s-o găsim pe Salander.
- Sunt de acord, spuse Bublanski. O să aflăm detaliile după aceea. Deci, am ajuns aşa de departe, că avem un suspect. Faste, tu şi Curt vă duceți în Lundagatan şi încercați să puneți mâna pe Salander. Fiți atenți – nu ştim dacă nu mai are şi alte arme, şi nici cât de nebună este.
- Bine.
- Bubbla, îl întrerupse Ekström. Şeful firmei Milton Security se numeşte Dragan Armanski. L-am întâlnit în legătură cu o anchetă, acum câțiva ani. E un om de încredere. Du-te la el şi discută personal despre Salander. Trebuie să ajungi la el înainte să plece de la serviciu.
Bublanski păru iritat, pe de o parte pentru că Ekström îi folosise porecla, pe de alta, pentru că îşi formulase sugestia ca pe un ordin. Apoi, Ekström făcu un semn scurt din cap şi îşi mută privirea spre Sonja Modig.
- Modig, trebuie să continui să-l cauți pe avocatul Bjurman. Sună la vecini. Eu cred că e la fel de grabnic să dăm şi de el.
- OK.
- Trebuie să găsim legătura dintre Salander şi perechea din Enskede. Şi trebuie s-o putem localiza pe Salander în Enskede, la ora crimei. Jerker, trebuie să găseşti fotografii de-ale ei şi să întrebi vecinii. Bateți la uşi toată seara. Luați câțiva agenți în uniformă, să vă ajute.
Bublanski făcu o pauză, scărpinându-şi ceafa:
- La naiba, cu un pic de noroc putem rezolva porcăria asta diseară. Credeam c-o să fie o poveste lungă.
- Încă un lucru, spuse Ekström. Mass-media e cu ochii pe noi. Am promis o conferință de presă la ora trei. Pot s-o fac eu, dacă mă asistă cineva de la serviciul de presă al poliției. Bănuiesc că unii jurnalişti vă vor telefona direct. Povestea cu Salander şi Bjurman o trecem sub tăcere, cât de mult putem.
Toți au fost de acord.

Dragan Armanski se gândise să plece mai devreme de la slujbă. Era Joia Mare şi plănuise ca de Paşte să meargă împreună cu soţia lui la casa de vacanţă de la Blidö. Tocmai îşi închisese servieta şi îşi pusese paltonul, când a sunat de la recepţie, anunţându-l că îl caută inspectorul de poliţie Jan Bublanski. Armanski nu-l cunoştea pe Bublanski, dar faptul că îl căuta un poliţist era suficient să-l facă să suspine şi să-şi pună paltonul la loc în cuier. N-avea niciun chef de vizite, dar Milton Security nu-şi putea permite să trateze cu nonşalanţă poliţia. Îl întâmpină pe Bublanski pe coridor, lângă lift.

- Mulţumesc pentru că mi-aţi acordat din timpul dumneavoastră, spuse Bublanski. Vă transmit salutări din partea şefului meu Richard Ekström.

Îşi strânseră mâinile.

- Ekström, da, am avut de-a face cu el de vreo două ori. Ultima oară, acum câţiva ani. Vreţi cafea?

Armanski se opri la automatul de cafea şi scoase două ceşti, înainte de a deschide uşa biroului său, unde îl invită pe Bublanski să ia loc în fotoliul confortabil de la fereastră.

- Armanski… e un nume rusesc? întrebă Bublanski curios. Şi eu am un nume care se termină în „ski”.

- Familia mea a venit din Armenia. A dumneavoastră?

- Din Polonia.

- Cu ce vă pot ajuta?

Bublanski scoase un carnet de însemnări, deschizându-l.

- Lucrez la anchetarea dublei crime din Enskede. Bănuiesc că aţi ascultat buletinul de ştiri, azi-dimineaţă.

Armanski aprobă scurt.

- Ekström mi-a spus că sunteţi discret.

- În poziţia mea, nu câştigi nimic dacă te pui rău cu poliţia. Pot să-mi ţin gura, dacă asta vreţi să spuneţi.

- Bine. În momentul acesta, căutăm o persoană care a lucrat mai demult pentru dumneavoastră. Numele ei este Lisbeth Salander. O cunoaşteţi?

Armanski simţi cum i se forma în stomac un bloc de ciment. Rămase impasibil.

- Din ce motive o căutaţi pe domnişoara Salander?

- Să spunem că avem motive s-o considerăm interesantă în anchetă.

Blocul de ciment din stomacul lui Armanski se dilată. Simţea aproape o durere fizică. Din ziua când o întâlnise prima oară pe Lisbeth Salander, avusese sentimentul puternic că viaţa acesteia era o călătorie spre o catastrofă. Dar întotdeauna şi-o imaginase ca victimă, nu ca făptaşă. Chipul lui era în continuare impasibil.

- Prin urmare, o bănuiţi pe Lisbeth Salander de dubla crimă din Enskede. Am înţeles corect?

Bublanski ezită o secundă, înainte de a face un semn de aprobare.

- Ce puteţi să-mi povestiţi despre Salander?

- Ce vreţi să ştiţi?

- În primul rând… cum dăm de ea?

- Locuieşte pe Lundagatan. Trebuie să verific adresa exactă. Am numărul telefonului ei mobil.

- Adresa o avem. Numărul de mobil ne interesează. Armanski se duse la birou şi căută numărul. Îl citi cu glas tare, în vreme ce Bublanski îl nota.

- Lucrează pentru dumneavoastră.

- Are propria ei firmă. I-am dat însărcinări din când în când, începând din 1998 şi până acum vreun an şi jumătate.

- Ce însărcinări avea?

- Investigaţii.

Bublanski ridică ochii din carnetul de însemnări, înălţând uimit din sprâncene.

- Investigaţii, repetă el.

- Anchete personale, mai exact.

- Un moment… Vorbim despre aceeaşi fată? întrebă Bublanski. Acea Lisbeth Salander pe care o căutăm noi nu are diplomă de studii, nici pentru şcoala primară şi e declarată iresponsabilă.

- Nu se mai numeşte iresponsabilă, afirmă blând Armanski.

- La naiba, cum se numeşte. Există dovezi că fata pe care o căutăm noi e o persoană profund deranjată psihic şi predispusă la acte de violenţă. În plus, avem un raport de la Serviciul social, unde se lasă să se înţeleagă că la sfârşitul anilor '90 era prostituată. Nu există nimic în hârtiile ei care să indice că ar putea face o muncă calificată.

- Hârtiile sunt una. Omul e alta.

- Vreţi să spuneţi că este calificată să facă anchete personale pentru Milton Security?

- Nu numai. Este de departe cel mai bun investigator pe care l-am întâlnit.

Bublanski lăsă încet să-i cadă stiloul şi îşi încreţi fruntea.

- Se pare că aveți… respect pentru ea.
Armanski îşi privi mâinile. Întrebarea marca o răscruce. Ştiuse dintotdeauna că, mai devreme sau mai târziu, Lisbeth Salander va da de bucluc. Nu putea în ruptul capului să priceapă ce ar fi putut-o determina să se amestece într-un dublu asasinat – ca făptaş sau altfel – dar el accepta, de asemenea, că nu ştia suficient de multe despre viața ei particulară. *În ce a fost amestecată?* Armanski îşi aminti vizita ei neaşteptată, când îi vorbise, într-o manieră echivocă, despre banii pe care îi avea şi de faptul că nu-i mai trebuie slujba aceea.
Înțelept şi rezonabil în momentul acela ar fi fost să se distanțeze, el şi, în primul rând, firma, de orice amestec cu Lisbeth Salander. Armanski se gândi că în mod sigur Lisbeth Salander era ființa cea mai singură pe care o cunoştea.
- Am respect pentru competența ei. Asta n-o s-o găsiți nici în calificative, nici în diploma de studii.
- Prin urmare, îi cunoaşteți trecutul.
- Că se află sub tutelă şi că a avut o adolescență dificilă. Da.
- Şi totuşi, ați angajat-o.
- Tocmai de aceea am angajat-o.
- Fiți bun şi explicați-mi.
- Primul ei tutore, Holger Palmgren, era avocatul vechii firme J.F. Milton. A început să se ocupe de ea de când era adolescentă şi m-a convins să-i dau o slujbă. Am angajat-o inițial să trieze corespondența şi să facă fotocopii, şi altele de felul acesta. Apoi, mi-am dat seama că avea talente nebănuite. Cât priveşte raportul social că ar fi fost prostituată, puteți să-l uitați. E o porcărie. Lisbeth Salander a avut o perioadă dificilă în adolescență şi a fost un pic sălbatică – ceea ce nu poate fi considerat un delict. Prostituția este ultimul lucru din lume pe care l-ar putea face.
- Noul ei tutore se numeşte Nils Bjurman.
- Nu l-am întâlnit niciodată. Palmgren a avut o hemoragie cerebrală acum câțiva ani. Puțin după aceea, Lisbeth a restrâns numărul de misiuni pe care le îndeplinea pentru mine. Ultima sarcină pe care a avut-o a fost în octombrie acum un an şi jumătate.
- De ce n-ați mai angajat-o?
- Nu a fost hotărârea mea. Ea a rupt legătura şi a dispărut în străinătate, fără o explicație.
- A dispărut în străinătate?
- A fost plecată mai mult de un an.
- Nu poate fi aşa. Avocatul Bjurman a trimis rapoarte lunare despre ea, tot anul acesta. Avem copii la secția de poliție din Kungsholmen.
Armanski ridică din umeri, schițând un zâmbet.
- Când ați întâlnit-o ultima oară?
- În urmă cu aproximativ două luni, la începutul lui februarie. A apărut din senin, ca să-mi facă o vizită de politețe. În momentul acela, nu auzisem nimic despre ea, de mai mult de un an. Petrecuse tot anul precedent în străinătate şi călătorise în Asia şi Antile.
- Iertați-mă, dar sunt un pic uimit. Când am venit aici, aveam impresia că Lisbeth Salander este o fată bolnavă psihic, care n-a terminat nici şcoala elementară şi se află sub tutelă. Apoi, mi-ați povestit că ați angajat-o ca investigator cu înaltă calificare, că are propria ei firmă şi că a câştigat destul ca să-şi ia un an de vacanță, călătorind în jurul lumii, şi asta fără ca tutorele ei să dea alarma. E ceva ce nu se potriveşte.
- Sunt multe care nu se potrivesc atunci când este vorba despre Lisbeth Salander.
- Pot să vă întreb… Cum o socotiți dumneavoastră? Armanski rămase un moment pe gânduri.
- E cu siguranță persoana cea mai iritant de intransigentă pe care am cunoscut-o în toată viața mea, spuse el în cele din urmă.
- Intransigentă?
- Nu face absolut nimic ce nu are chef să facă. Nu-i pasă niciun pic ce cred ceilalți despre ea. Este extrem de competentă. Şi nu e în niciun caz precum ceilalți oameni.
- E nebună?
- Cum definiți cuvântul „nebun”?
- E în stare să omoare doi oameni cu sânge rece? Armanski rămase tăcut vreme îndelungată.
- Îmi pare rău, spuse, în cele din urmă. Nu pot răspunde la această întrebare. Eu sunt un cinic. Cred că toți oamenii au în ei capacitatea de a ucide alți oameni. Din disperare sau, cel puțin, pentru a se apăra.
- Asta înseamnă că nu considerați exclus s-o fi făcut.
- Lisbeth Salander nu face nimic dacă nu are un motiv s-o facă. Dacă a ucis pe cineva, atunci a considerat că avea motive s-o facă. Pot să vă întreb…. Pe ce baze o bănuiți că e amestecată în crima din Enskede?
Bublanski ezită o clipă. Întâlni privirea lui Armanski.

- Total confidențial.
- Absolut.
- Arma crimei este proprietatea tutorelui ei. Amprentele lui Lisbeth se află pe ea.

Armanski îşi încleşta dinții. Era o circumstanță agravantă.

- Eu doar am auzit despre asasinate, la ştiri. Despre ce era vorba? Droguri?
- Fata face afaceri cu droguri?
- Nu, după câte ştiu. Dar, cum spuneam, a avut o perioadă destul de zbuciumată şi a fost reținută de câteva ori pentru consum excesiv de alcool. Presupun că dosarul ei oferă informații, dacă a fost vorba şi despre droguri.
- Problema este că noi nu ştim care a fost mobilul crimei. Erau un cuplu foarte serios. Ea era criminolog şi tocmai trebuia să-şi susțină teza de doctorat. El era jurnalist. Dag Svensson şi Mia Bergman. Vă trezeşte vreo amintire?

Armanski negă.

- Noi încercăm să înțelegem legătura între aceştia şi Lisbeth Salander.
- N-am auzit niciodată de ei. Bublanski se ridică.
- Vă mulțumesc pentru că mi-ați acordat din timpul dumneavoastră. A fost o discuție extrem de interesantă. Nu ştiu dacă am devenit mai deştept, dar, în orice caz, sper că toate astea vor rămâne între noi.
- Nicio problemă.
- Mă voi întoarce, dacă va fi nevoie. Şi, bineînțeles, dacă Lisbeth Salander dă vreun semn…
- Sigur că da, răspunse Armanski.

Îşi strânseră mâinile. Bublanski era la uşă, când se opri şi se întoarse din nou spre Armanski:

- Nu cumva ştiți cu ce persoane se întâlneşte Lisbeth Salander? Prieteni, cunoscuți…

Armanski negă din nou.

- Nu cunosc absolut nimic din viața ei particulară. Una dintre puținele persoane care înseamnă ceva în viața ei este Holger Palmgren. Probabil l-a căutat. El se află la o casă de tratament din Ersta.
- Nu a primit nicio vizită, pe vremea când lucra aici?
- Nu. Ea lucra de acasă şi venea aici doar ca să facă raportul. Cu mici excepții, nu s-a întâlnit niciodată cu vreun client. Poate…

Armanski fu izbit deodată de un gând.

- Ce?
- Există o persoană, un jurnalist cu care se vedea acum doi ani şi care a căutat-o în perioada când ea se afla în străinătate.
- Jurnalist?
- Numele lui este Mikael Blomkvist. Vă amintiți afacerea Wennerström?

Bublanski lăsă clanța uşii şi se întoarse încet spre Dragan Armanski.

- Mikael Blomkvist este cel care a găsit perechea asasinată în Enskede. Chiar în momentul acesta, ați stabilit conexiunea între Salander şi victime.

Armanski simţi greutatea blocului de ciment din stomac.

14

Joia Mare, 24 martie

Sonja Modig încercase de trei ori să-l sune pe avocatul Nils Bjurman în răstimp de o jumătate de oră. De fiecare dată fusese întâmpinată de mesajul că abonatul nu poate fi contactat.

Spre ora 15:30, a luat maşina, a mers în Odenplan şi a sunat la uşă. Rezultatul a fost la fel de nemulțumitor. A petrecut următoarele douăzeci de minute bătând la diferite uşi din clădire pentru a afla dacă vreunul din vecini ştia unde se află Bjurman.

În 11 din cele 19 apartamente la care sunase nu era nimeni acasă. Îşi privi ceasul. Era, bineînțeles, o oră nepotrivită pentru bătut la uşi. Şi nu va fi mai uşor în zilele de Paşte. În cele opt apartamente unde i s-a deschis, toți au fost amabili. În cinci dintre ele se ştia cine este Bjurman – un domn politicos şi bine crescut, de la patru. Nimeni nu ştia însă unde se afla acesta. În cele din urmă, află că Bjurman îl frecventa în particular pe unul dintre cei mai apropiați vecini, un om de afaceri pe nume Sjöman. La acesta nu era însă nimeni acasă, când a sunat din nou.

Cu un sentiment de frustrare, Sonja Modig a scos mobilul şi a format din nou numărul lui Bjurman. S-a prezentat, şi-a lăsat numărul de telefon şi l-a rugat pe Bjurman s-o contacteze imediat.

Apoi, a mers înapoi la uşa lui Bjurman, şi-a scos carnetul de însemnări şi a scris câteva cuvinte, rugându-l s-o contacteze imediat. A adăugat cartea ei de vizită şi le-a lăsat pe amândouă să cadă prin fanta pentru poştă. În momentul în care se pregătea s-o închidă, auzi telefonul sunând slab în apartament. Se aplecă, ascultând atentă, cât timp răsunară patru semnale. Apoi, auzi pornindu-se robotul telefonic, dar nu reuşi să distingă vreun mesaj.

Închise fanta, privind fix uşa. Nu-şi dădu seama ce impuls o împingea, dar întinse mâna şi apăsă pe clanță; spre marea ei uimire, descoperi că uşa nu era încuiată. Deschise uşa şi privi în hol.
- Alo! strigă ea, ascultând atentă.
Nu se auzi niciun sunet.
Făcu un pas în hol şi rămase nehotărâtă. Ceea ce tocmai făcuse putea fi considerat drept violare de domiciliu. Nu avea nicio autoritate să facă percheziție şi niciun drept să se afle în apartamentul avocatului Bjurman, chiar dacă uşa nu era încuiată. Privi în stânga şi văzu o parte din living şi tocmai se hotărâse să plece din apartament, când privirea îi căzu pe comoda din hol. Văzu cutia de carton în care fusese un revolver Colt Magnum.
Dintr-odată, Sonja Modig avu o presimțire sumbră, îşi deschise haina şi scoase arma de serviciu, ceea ce nu făcuse aproape niciodată până atunci.
Îşi pregăti arma şi, ținând țeava orientată spre podea, avansa până în living, privind înăuntru. Nu văzu nimic deosebit, dar starea ei de nelinişte creştea. Se dădu înapoi, aruncând o privire în bucătărie. Nimeni. Se îndreptă spre dormitor şi împinse uşa.
Avocatul Bjurman era culcat de-a latul patului. Genunchii îi atingeau podeaua. Era ca şi cum s-ar fi aşezat în genunchi, ca să-şi spună rugăciunea de seară. Era gol.
Îl vedea dintr-o parte. Deja de la uşă, putea să-şi dea seama că nu mai era în viață. Jumătate din frunte îi explodase, în urma unei împuşcături în ceafă.
Sonja Modig ieşi din apartament pe palier, mergând de-a-ndăratelea. Încă mai avea arma în mână atunci când scoase telefonul mobil, sunându-l pe inspectorul Bublanski. Nu reuşi să dea de el. Atunci îl sună pe procurorul Ekström. Îşi notă ora. Era patru şi 18 minute.

Hans Faste contempla uşa de intrare de la imobilul de pe Lundagatan unde se presupunea că locuieşte Lisbeth Salander. Îi aruncă o privire lui Curt Svensson şi apoi se uită la ceasul de mână. Patru şi zece minute.
După ce au obținut codul de la administrator, ei au intrat în imobil şi au ascultat la uşa pe care scria Salander – Wu. N-au putut surprinde niciun zgomot venind din apartament şi nimeni n-a deschis uşa, când au sunat. S-au întors la maşină şi s-au plasat astfel încât să aibă uşa de la intrare sub observație.
Telefonând din maşină, au aflat că persoana care fusese inclusă de curând în contractul apartamentului era o anume Miriam Wu, născută în 1974 şi domiciliată înainte pe Sankt Eriksplan, în Stockholm.
Aveau o fotografie tip buletin a lui Lisbeth Salander, pe care o prinseseră cu bandă adezivă deasupra radioului. Faste a remarcat cu glas tare că arăta ca o coțofană.
- Fir-ar a naibii de treabă, târfele sunt tot mai urâte. Trebuie să fii disperat rău să te duci cu una ca asta.
Curt Svensson n-a răspuns nimic.
La patru şi douăzeci, au fost sunați de Bublanski care le-a comunicat că a plecat de la Armanski spre *Millennium.* I-a rugat pe Faste şi pe Svensson să rămână pe Lundagatan. Lisbeth Salander trebuia reținută pentru interogatoriu, dar procurorul încă n-o considera ca având legătură cu crima din Enskede.
- Aha, făcu Faste. După părerea lui Bubbla, procurorul vrea mai întâi să aibă mărturisiri, înainte de-a aresta pe cineva.
Curt Svensson nu spuse nimic. Priviră absenți persoanele care treceau pe stradă.
La cinci fără douăzeci, procurorul Ekström sună pe mobilul lui Hans Faste.
- S-au întâmplat lucruri noi. L-am găsit pe avocatul Bjurman împuşcat, în apartamentul lui. E mort de cel puțin o zi.
Hans Faste se îndreptă în scaun.
- Am înțeles. Ce facem noi?
- Am hotărât ca Lisbeth Salander să fie pusă sub urmărire. E acuzată în absență, ca autoare a trei omoruri. Am lansat un apel de urmărire în întreaga țară. Va fi prinsă. Trebuie avut în vedere că e periculoasă şi că s-ar putea să fie înarmată.
- Am înțeles.
- Trimitem o echipă de intervenție pe Lundagatan. Trebuie să pătrundă în apartament şi să-l securizeze.
- Am înțeles.
- Ați luat legătura cu Bublanski?
- Este la redacția revistei *Millennium.*
- Şi probabil şi-a închis telefonul. Încercați să-l sunați şi să-l puneți la curent.
Faste şi Svensson schimbară o privire.
- Întrebarea e ce facem dacă apare ea, spuse Curt Svensson.

- Dacă e singură şi treburile par în ordine, o ridicaţi. Dacă se află în apartament, atunci e treaba echipei de intervenţii. Tipa asta e complet nebună şi, probabil, într-o dispoziţie criminală. S-ar putea să aibă mai multe arme în apartament.

Mikael Blomkvist era mort de oboseală, când lăsă să cadă manuscrisul pe biroul Erikăi Berger şi se aşeză greoi în fotoliul pentru musafiri de lângă fereastra dinspre Götgatan. Petrecuse întreaga după-amiază încercând să hotărască ce avea să se întâmple cu cartea neterminată a lui Dag Svensson.

Era o situaţie delicată. Dag Svensson era mort doar de câteva ore şi patronul lui reflecta deja la modul cum trebuia valorificată moştenirea jurnalistică lăsată. Mikael era conştient că poate cineva din afară l-ar fi putut considera drept cinic şi lipsit de inimă. El însă nu credea aşa. Avea senzaţia că se află aproape într-o stare de imponderabilitate. Era un sindrom special pe care orice jurnalist de ştiri îl cunoştea şi care se manifesta în momentele de criză.

Când alţii jelesc, jurnalistul devine şi mai eficient. Şi, cu tot şocul pe care îl simţiseră toţi membrii prezenţi în redacţia revistei *Millennium* în dimineaţa Joii Mari, profesionalismul învinsese şi durerea fusese canalizată în muncă dură.

Pentru Mikael, aceasta era o evidenţă. Dag Svensson fusese făcut din acelaşi aluat ca şi el, şi ar fi procedat exact la fel, dacă rolurile ar fi fost inversate. S-ar fi întrebat ce putea face pentru Mikael. Dag Svensson lăsase o moştenire sub forma unui manuscris de carte cu un story incendiar. Dag Svensson lucrase mai mulţi ani, ca să strângă materialul şi să sorteze faptele, o sarcină căreia i se dedicase trup şi suflet şi pe care acum nu va mai avea posibilitatea s-o termine.

Şi, în primul rând, lucrase la *Millennium.*

Uciderea lui Dag Svensson şi a Miei Bergman nu era o traumă naţională, cum fusese, spre exemplu, asasinarea lui Olof Palme, şi ţara nu va fi în doliu. Dar pentru colaboratorii de la *Millennium,* şocul era probabil mai mare – ei erau loviţi personal – şi Dag Svensson avea o reţea largă de contacte cu mulţi jurnalişti care aveau să ceară răspunsuri la întrebări.

Era acum misiunea lui Mikael Blomkvist şi a Erikăi Berger, atât să termine munca lui Dag Svensson la carte, cât şi să răspundă întrebărilor care începeau cu cine şi de ce.

- Pot reconstrui textul, spuse Mikael. Malin şi cu mine trebuie să revedem cartea, rând cu rând şi să o completăm cu o cercetare suplimentară, aşa încât să putem răspunde la toate întrebările. În mare, trebuie doar să urmăm propriile însemnări ale lui Dag, dar avem probleme în capitolele IV şi V, care se bazează în primul rând pe interviurile Miei; pur şi simplu nu ştim care sunt sursele, dar cu câteva excepţii cred că putem folosi referinţele din teza ei, ca sursă primară.

- Ne lipseşte ultimul capitol.

- Aşa e. Dar eu am schiţa făcută de Dag şi am vorbit de atâtea ori, că ştiu precis ce voia să spună. Propun să rupem, pur şi simplu, lista de conţinut şi s-o punem în postfaţă, unde voi scrie ce avea el de gând să facă.

- Bine. Vreau să văd, înainte de a aproba ceva. Nu putem pune vorbele noastre în gura lui.

- Nicio grijă. Eu scriu capitolul ca o reflecţie personală, cu numele meu dedesubt. Va fi limpede ca bună ziua că eu sunt cel care scrie, şi nu el. Povestesc cum a ajuns să lucreze la carte şi ce fel de om era. Şi termin cu o recapitulare a ceea ce a spus în cel puţin o duzină de discuţii, în ultimele luni. Pot cita mult din schiţa pe care a făcut-o el. Cred că va fi foarte bine.

- La naiba! Vreau să public cartea asta mai mult ca niciodată, spuse Erika.

Mikael aprobă. Înţelegea perfect ce voia să spună.

- Ai aflat vreo noutate? întrebă el.

Erika Berger îşi lăsă ochelarii de citit pe masă, scuturând din cap. Se ridică şi turnă două ceşti de cafea din termos, apoi se aşeză în faţa lui Mikael.

- Eu şi Christer avem o schiţă a numărului viitor. Am luat două articole care erau destinate numărului de după acesta şi am inserat nişte texte date de către câţiva ziarişti independenţi. Dar va fi un număr dezlânat, fără nicio idee principală.

Rămaseră tăcuţi o vreme.

- Ai ascultat ştirile? întrebă Erika. Mikael dădu din cap în semn de negaţie.

- Nu. Ştiu ce se va spune.

- Crimele au primul loc printre celelalte ştiri. Ştirea numărul doi este o luare de poziţie a celor din partidul de centru.

- Ceea ce înseamnă că în ţară nu s-a petrecut nimic.

- Poliţia n-a dat încă numele lui Dag şi Mia. Sunt citaţi ca „un cuplu model”. Nu sunt încă referinţe la faptul că tu i-ai găsit.

- Cred că poliţia va face tot posibilul ca să ascundă asta. Cel puţin, atâta avantaj avem şi noi.

- De ce ar vrea poliţia să ascundă?

- Pentru că poliția, din motive principiale, nu iubeşte circul mediatic. Eu am o anume valoare ca sursă de informație şi, ca urmare, poliția crede că e foarte bine ca nimeni să nu ştie că eu sunt cel care i-am găsit. Aş zice că faptul va fi dat la iveală cândva, la noapte sau mâine dimineață.
- Aşa de tânăr şi de cinic!
- Nu mai suntem tineri, Ricky. M-am gândit la asta, când am fost interogat de o polițistă azi-noapte. Arăta de parcă mai mergea încă la liceu.
Erika râse slab. Ea apucase să doarmă câteva ore în noaptea aceea, dar acum începea să simtă osteneala. Curând va trebui să apară, din senin, ca redactor-şef al unuia dintre cele mai mari cotidiene din țară. *Nu – nu e cazul să-i spună lui Mikael vestea în situația de față.*
- Henry Cortez a telefonat adineauri. Un procuror care se numeşte Ekström a ținut o conferință de presă la ora trei, spuse ea.
- Richard Ekström?
- Da. Îl cunoşti?
- Un tip interesat de politică. Circ garantat. N-au fost ucişi doi vânzători din piață la Rinkeby! Va fi mare tam-tam.
- În orice caz, el afirmă că poliția urmăreşte nişte piste şi are speranțe să rezolve cazul repede. Dar de fapt n-a spus nimic. În schimb, la conferința de presă a fost plin de ziarişti.
Mikael înălță din umeri. Îşi frecă ochii.
- Nu pot să scap de imaginea trupului Miei. La naiba, abia îi cunoscusem.
Erika dădu tristă din cap.
- Aşteptăm şi vedem. Cine ştie ce nebun blestemat…
- Nu ştiu. M-am gândit la asta toată ziua.
- Ce vrei să spui?
- Mia a fost împuşcată din lateral. Am văzut o singură rană pe gât şi locul prin care a ieşit glonțul, în frunte. Dag a fost lovit din față, în frunte, iar locul prin care a ieşit glonțul se afla în ceafă. După câte am putut să văd, au fost trase doar două gloanțe. Nu seamănă a crimă făcută de un nebun.
Erika îşi privi gânditoare partenerul.
- Ce încerci să spui?
- Dacă nu e crima unui nebun, atunci trebuie să existe un motiv. Şi cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mi se pare că acest manuscris este un motiv al dracului de bun.
Mikael arătă spre teancul de hârtii de pe biroul Erikăi. Ea îi urmări privirea. Apoi, se priviră unul pe altul.
- Nu trebuie să aibă de-a face cu cartea propriu-zisă. Poate că ei au căutat mult mai bine şi au reuşit să… Nu ştiu. Cineva se simte amenințat.
- Şi a angajat un *hitman*[*]. Micke – aşa se întâmplă în filmele americane. Cartea asta vorbeşte despre clienții unor prostituate. Sunt numiți polițişti, politicieni, jurnalişti… Atunci, să fie unul dintre ei cel care i-a ucis pe Dag şi pe Mia?
- Nu ştiu, Ricky. Dar vom merge la tipar peste trei săptămâni cu cea mai dură chestie despre traficul de femei care s-a publicat vreodată în Suedia.
În momentul acela, Malin Eriksson îşi vârî capul pe uşă, spunând că un inspector de poliție pe nume Jan Bublanski voia să vorbească cu Mikael Blomkvist.
Bublanski a dat mâna cu Erika Berger şi cu Mikael Blomkvist şi s-a aşezat în cel de-al treilea fotoliu de la fereastră. L-a privit atent pe Mikael Blomkvist, văzând un bărbat cu ochii roşii şi barbă de o zi.
- A apărut ceva nou? întrebă Mikael Blomkvist.
- Poate că da. Am înțeles că dumneata ai găsit perechea din Enskede şi ai dat alarma la poliție, azi-noapte.
Mikael dădu din cap obosit.
- Ştiu că ai dat declarații în timpul nopții, dar mă întreb dacă ai putea clarifica unele detalii pentru mine.
- Ce vreți să ştiți?
- Cum se face că te-ai dus la Svensson şi Bergman aşa de târziu?
- Nu e un detaliu, ci un întreg roman, zâmbi ostenit Mikael. Eram la cină la sora mea – ea locuieşte în cartierul nou construit din Stäket. Dag Svensson mi-a telefonat pe mobil şi mi-a spus că nu va putea veni la redacție în timpul zilei de joi – astăzi, prin urmare – cum stabiliserăm mai devreme. Trebuia să-i lase nişte fotografii lui Christer Malm. Motivul era că el şi Mia hotărâseră să meargă acasă la părinții ei, de Paşte şi voiau să plece dimineața devreme. El se întreba dacă era în regulă să treacă să-mi lase fotografiile dimineața, înainte de plecare. Eu i-am răspuns că, deoarece eram aşa de aproape, puteam face un ocol pe la el să iau fotografiile în drum spre casă, când aveam să plec de la soră-mea.

---

[*] În engl. în orig. – ucigaş plătit.

- Aşa că ai mers în Enskede, ca să iei fotografiile. Mikael aprobă.
- Poţi să-ţi imaginezi vreun motiv pentru care să fi fost ucisă perechea Svensson şi Bergman?
Mikael şi Erika schimbară o privire. Amândoi rămaseră tăcuţi.
- Care este? întrebă Bublanski.
- Am discutat, desigur, acest lucru în timpul zilei şi nu suntem întru totul de acord. Sau, mai curând – nu suntem siguri. Nu vrem să facem speculaţii goale.
- Povesteşte.
Mikael explică ce anume conţinea viitoarea carte a lui Dag Svensson şi cum el şi Erika reflectaseră asupra faptului că ar putea exista o legătură între aceasta şi cele două crime. Bublanski tăcu o vreme, digerând informaţia.
- Aşa că Dag Svensson se pregătea să spânzure în public poliţişti.
Nu-i plăcea absolut deloc cursul pe care îl luase discuţia şi vedea cum o „pistă poliţistă” se va transforma, într-un viitor apropiat, în mass-media, în tot felul de teorii ale conspiraţiei.
- Nu, răspunse Mikael. Dag Svensson se pregătea să spânzure răufăcători, dintre care unii se nimeriseră să fie poliţişti. Se mai aflau şi câteva persoane din breasla mea, cu alte cuvinte, jurnalişti.
- Şi dumneata ai de gând să faci publică această informaţie?
Mikael o privi din nou pe Erika.
- Nu, răspunse Erika Berger. Ne-am petrecut ziua refăcând conţinutul numărului viitor. Vom publica, foarte probabil, cartea lui Dag Svensson, dar acest lucru se va întâmpla abia atunci când vom şti ce s-a întâmplat, şi în situaţia actuală cartea trebuie refăcută într-o anumită măsură. Nu vom sabota ancheta poliţiei asupra uciderii celor doi prieteni ai noştri, dacă acest lucru vă nelinişteşte.
- Trebuie să arunc o privire pe biroul lui Dag Svensson şi, pentru că aici este o redacţie, ar putea fi neplăcut să vin cu un ordin de percheziţie.
- Găsiţi tot materialul în laptopul lui Dag Svensson, spuse Erika.
- Aha, răspunse scurt Bublanski.
- Eu am căutat prin biroul lui Dag Svensson, spuse Mikael. Am luat câteva carnete de însemnări care identifică surse ce trebuie să rămână anonime. Tot restul vă stă la dispoziţie şi am pus un bilet pe masă să nu fie atins sau mişcat nimic. Problema este legată de conţinutul cărţii lui Dag Svensson, care va rămâne secret până la publicare. Prin urmare, n-am dori deloc ca manuscrisul să ajungă la poliţie, mai ales dacă va fi vorba să demascăm unul sau doi poliţişti.
La dracu, gândi Bublanski. *De ce n-am trimis direct pe cineva aici, azi-dimineaţă?* Dar dădu din cap aprobator şi schimbă subiectul.
- OK. Avem o persoană pe care vrem s-o audiem în legătură cu dubla crimă. Am motive să cred că este cineva pe care dumneata o cunoşti. Vreau să ştiu ce informaţii ai despre o femeie cu numele Lisbeth Salander.
Mikael Blomkvist păru un moment că devine un semn viu de întrebare. Bublanski observă că Erika Berger îi aruncă lui Mikael o privire pătrunzătoare.
- Acum chiar nu înţeleg nimic.
- O cunoşti pe Lisbeth Salander?
- Da, o cunosc pe Lisbeth Salander.
- De unde o cunoşti?
- De ce mă întrebi?
Bublanski făcu un gest de iritare cu mâna.
- Cum am spus, vrem să o audiem în legătură cu această crimă. De unde o cunoşti?
- Dar… e incredibil. Lisbeth Salander nu are nicio legătură cu Dag Svensson sau cu Mia Bergman.
- Vom putea să stabilim acest lucru în linişte şi pace, răspunse răbdător Bublanski. Dar întrebarea mea rămâne: de unde o cunoşti pe Lisbeth Salander?
Mikael îşi trecu mâna peste obrajii neraşi şi se frecă la ochi, în vreme ce gândurile i se învălmăşeau în minte, în cele din urmă, întâlni privirea lui Bublanski.
- Am angajat-o pe Lisbeth Salander să facă cercetări pentru mine într-o cu totul altă problemă, cu doi ani în urmă.
- Despre ce era vorba?
- Îmi pare rău, dar acum vom ajunge la întrebări care ţin de Constituţie şi de protecţia surselor şi aşa mai departe. Crede-mă pe cuvânt de onoare că nu are absolut nicio legătură cu Dag Svensson şi Mia Bergman. E o cu totul altă chestiune, care astăzi este de mult rezolvată.
Bublanski îi cântări cuvintele. Nu-i plăcea faptul că cineva afirma că există secrete care nu pot fi povestite, la o anchetă legată de o crimă, dar preferă, pentru moment, să nu insiste.
- Când ai văzut-o ultima oară pe Lisbeth Salander? Mikael îşi cântări răspunsul.

- Lucrurile stau aşa: acum doi ani, în toamnă, am frecventat-o pe Lisbeth Salander. Povestea a luat sfârşit spre Crăciun. Pe urmă, a dispărut din oraş. Nu am văzut-o mai mult de un an, până acum o săptămână.
Erika Berger înălță din sprâncene. Bublanski presupuse că era o noutate pentru ea.
- Povesteşte-mi despre întâlnire.
Mikael respiră adânc, apoi descrise pe scurt întâmplarea din fața imobilului de pe Lundagatan. Bublanski asculta, cu uimire crescândă. Încerca să-şi dea seama dacă Blomkvist inventa sau spunea adevărul.
- Aşa că n-ai vorbit deloc cu ea?
- Nu, a dispărut printre casele din partea de sus a străzii. Am aşteptat multă vreme, dar nu a mai apărut. I-am scris o scrisoare şi am rugat-o să dea un semn de viață.
- Şi crezi că nu există nicio legătură între ea şi perechea din Enskede?
- Nu.
- Bine… Poți descrie persoana care crezi că a atacat-o?
- Nu „cred". El a atacat şi ea s-a apărat, apoi a fugit. L-am văzut de la aproximativ 40–45 de metri distanță. Era întuneric beznă.
- Erai beat?
- Eram un pic binedispus, dar în niciun caz beat. Tipul era blond, cu părul strâns în coadă de cal. Era îmbrăcat într-o geacă de culoare închisă, scurtă până în talie. Avea o burtă proeminentă. Când am ajuns în capul scărilor de pe Lundagatan, l-am văzut din spate, dar s-a întors când m-a pocnit. Am avut impresia că avea o față osoasă şi ochi de culoare deschisă, apropiați.
- De ce n-ai pomenit de asta mai devreme? se vârî Erika Berger în discuție.
Mikael Blomkvist dădu din umeri.
- A fost un weekend la mijloc, tu ai mers la Göteborg ca să participi la dezbaterea aia tâmpită. Ai fost plecată luni, şi marți ne-am întâlnit în mare grabă. Pur şi simplu, am trecut-o cu vederea…
- Dar, ținând cont de ce s-a întâmplat în Enskede… Dumneata nu ai povestit toate astea poliției, constată Bublanski.
- Pentru ce aş fi povestit? Puteam la fel de bine să spun că am prins un hoț de buzunare care a încercat să mă „curețe" în metrou în T-Centralen, acum o lună. Nu există niciun fel de legătură, cât de cât relevantă, între Lundagatan şi ce s-a întâmplat în Enskede.
- Dar n-ai reclamat atacul la poliție?
- Nu.
Mikael şovăi câteva secunde.
- Lisbeth Salander este o persoană care doreşte să rămână anonimă. M-am gândit să mă duc la poliție, dar am hotărât că era treaba ei să facă reclamația. În orice caz, voiam să vorbesc cu ea mai întâi.
- Ceea ce nu ai făcut.
- N-am vorbit cu Lisbeth Salander din a doua zi de Crăciun, acum un an.
- De ce a luat sfârşit… relația, dacă acesta este cuvântul potrivit?
Privirea lui Mikael se întunecă. Îşi cântări un moment vorbele, înainte de a răspunde:
- Nu ştiu. Ea a rupt legătura cu mine, peste noapte.
- Se întâmplase ceva?
- Nu. Nu, dacă te referi la o ceartă sau ceva de genul ăsta. Într-o zi, eram buni prieteni; ziua următoare, nu mi-a mai răspuns la telefon. Apoi, a dispărut din viața mea.
Bublanski cântări explicația lui Mikael. Părea corectă şi era întărită de faptul că Dragan Armanski descrisese dispariția ei de la Milton Security în cuvinte asemănătoare. Probabil, se întâmplase ceva cu Lisbeth Salander în cursul iernii, cu un an în urmă. Se întoarse spre Erika Berger:
- O cunoaşteți şi dumneavoastră pe Lisbeth Salander?
- Am întâlnit-o o singură dată. Puteți să mă lămuriți de ce puneți întrebări despre Lisbeth Salander în legătură cu Enskede? întrebă Erika Berger.
Bublanski scutură din cap:
- Are legătură cu locul crimei. E tot ce vă pot spune, în schimb, trebuie să vă mărturisesc că, cu cât aud mai multe despre Lisbeth Salander, cu atât sunt mai uluit. Cum era ea ca persoană?
- În ce privință? întrebă Mikael.
- Cum ai putea-o descrie?
- Din punct de vedere profesional – unul dintre cei mai buni investigatori pe care i-am întâlnit vreodată.
Erika Berger îl privi cu coada ochiului pe Mikael Blomkvist şi îşi muşcă buza. Bublanski fu convins că lipsea o bucățică din puzzle şi că ei ştiau ceva ce nu voiau să povestească.

- Şi ca persoană?
Mikael rămase tăcut multă vreme.
- E un om foarte singur şi foarte special. Din punct de vedere social, introvertită. Nu-i place să vorbească despre ea însăşi. În acelaşi timp, este o persoană cu voinţă foarte puternică. Are o etică specială.
- Etică?
- Da. O etică proprie. Nu poţi s-o amăgeşti, s-o convingi să facă ceva împotriva propriei voinţe. În lumea ei, un lucru este sau „drept", sau „nedrept", ca să zic aşa.
Bublanski reflectă la faptul că din nou Mikael Blomkvist o descria la fel ca Dragan Armanski. Doi bărbaţi care o cunoscuseră o judecaseră exact la fel.
- Îl cunoşti pe Dragan Armanski? întrebă Bublanski.
- Ne-am întâlnit de câteva ori. Am ieşit şi am băut o bere cu el anul trecut, când încercam să aflu unde a dispărut Lisbeth.
- Şi spui că era un investigator competent, repetă Bublanski.
- Cel mai bun pe care l-am întâlnit, repetă Mikael. Bublanski bătu o vreme cu degetele în tăblia măsuţei, privind pe fereastră la şuvoiul de oameni de jos, de pe Götgatan. Se simţea ciudat de şovăitor. Documentaţia de la departamentul de psihiatrie legală, pe care o adusese Hans Faste de la comisia de tutelă, afirma că Lisbeth Salander era un om cu tulburări psihice grave, cu înclinaţii spre violenţă şi aproape handicapat mintal. Răspunsurile pe care le primise atât de la Armanski, cât şi de la Blomkvist se depărtau evident de imaginea pe care expertiza psihiatrică o stabilise de-a lungul multor ani de studii. Amândoi o descriau ca pe o persoană ciudată, dar amândoi aveau o urmă de admiraţie în voce, vorbind despre ea.
Blomkvist folosise în plus expresia că o „frecventase" într-o perioadă – ceea ce făcea aluzie la o legătură sexuală de vreun fel. Bublanski se întrebă ce reguli erau valabile pentru persoanele declarate „iresponsabile". Se făcuse Blomkvist vinovat de vreo formă de abuz, folosindu-se de o persoană aflată în situaţie de dependenţă?
- Şi ce crezi despre handicapul ei social? întrebă el.
- Handicap? întrebă Mikael.
- Tutela şi problemele psihice.
- Tutela? făcu ca un ecou Mikael.
- Probleme psihice? întrebă şi Erika Berger. Bublanski privi uluit de la Mikael Blomkvist la Erika Berger şi înapoi. *Nu ştiau. De fapt, nu ştiau.* Bublanski deveni deodată foarte furios, atât pe Armanski, cât şi pe Mikael Blomkvist şi mai ales pe Erika Berger, cu hainele ei elegante şi biroul modern cu vedere pe Götgatan. *Stă aici şi le vorbeşte altor oameni despre ce trebuie ei să creadă.* Dar îşi îndreptă furia împotriva lui Mikael:
- Nu pot înţelege ce e cu dumneata şi cu Armanski, spuse el.
- Poftim?
- Lisbeth Salander a fost internată frecvent la psihiatrie, de când era copil, spuse în cele din urmă Bublanski. Un examen de psihiatrie legală şi o decizie a tribunalului au stabilit că este incapabilă să aibă grijă de propriile-i treburi. E declarată iresponsabilă. Manifestă o pornire spre violenţă şi a avut probleme cu oficialităţile toată viaţa. Şi acum, este principala suspectă în cel mai de… de participare la dubla crimă. Şi atât tu, cât şi Armanski, vorbiţi despre ea ca şi cum ar fi un fel de prinţesă.
Mikael Blomkvist stătea complet nemişcat, privindu-l cu ochii mari.
- Lasă-mă să exprim altfel lucrurile, continuă Bublanski. Am căutat o legătură între Lisbeth Salander şi perechea din Enskede. S-a arătat că dumneata, care ai găsit victimele, eşti legătura. Vrei să comentezi?
Mikael se lăsă pe spate. Închise ochii, încercând să înţeleagă situaţia. Lisbeth Salander, bănuită de uciderea lui Dag Svensson şi a Miei! *Nu se poate. E absurd.* Era ea capabilă să ucidă? Mikael avu brusc în faţa ochilor expresia chipului ei când, cu doi ani în urmă, se dezlănţuise împotriva lui Martin Vanger cu crosa de golf. *Ar fi putut fără îndoială să-l omoare. N-a făcut-o, pentru că trebuia să-mi salveze viaţa.* Îşi pipăi automat grumazul, unde se aflase ştreangul lui Martin Vanger. Însă Dag şi Mia… *Nu are logică.*
Înainte să apuce să spună ceva, sună telefonul de pe biroul Erikăi. Ea răspunse şi îi întinse receptorul lui Bublanski.
- Cineva care se numeşte Hans Faste vrea să vă vorbească.
Bublanski luă receptorul, ascultând atent. Atât Mikael, cât şi Erika putură vedea cum expresia feţei i se schimba.
- Când intră? Tăcere.
- Care e adresa? Lundagatan? Bine, sunt în apropiere şi merg direct acolo.
Bublanski se ridică grăbit.

- Iertaţi-mă, trebuie să întrerupem discuţia. Actualul tutore al lui Salander tocmai a fost găsit împuşcat, şi acum ea este căutată, fiind acuzată în absenţă de trei crime.
Erika Berger rămăsese cu gura căscată. Mikael Blomkvist avea aerul că fusese lovit de trăsnet.

Ocuparea apartamentului de pe Lundagatan era o procedură relativ lipsită de complicaţii, din punct de vedere tactic. Hans Faste şi Curt Svensson se sprijineau de capota maşinii, aşteptând ca oamenii din grupul de intervenţie, bine înarmaţi, să ocupe casa scării şi să ia în stăpânire curtea.
După zece minute, echipa de intervenţie constatase ceea ce Faste şi Svensson ştiau deja. Nimeni nu deschisese uşa, când au sunat la sonerie.
Hans Faste privea de-a lungul străzii care, spre marea iritare a pasagerilor autobuzului 66, fusese închisă, de la Zinkensdamm până la biserica Högalid. Un autobuz fusese prins între baraje şi nu putea trece nici înainte, nici înapoi. Până la urmă, Faste se apropie, ordonând poliţistului în uniformă să se dea la o parte şi să lase autobuzul să treacă. Un mare număr de curioşi priveau toată scena de pe terasa din partea de sus a străzii.
- Trebuie să existe şi o cale mai simplă, spuse Faste.
- Mai simplă decât ce? întrebă Svensson.
- Mai simplu decât să aduci trupele de asalt de fiecare dată când trebuie prins un infractor.
Curt Svensson se abţinu de la comentarii.
- Oricum, e vorba de o tipă de un metru şi jumătate şi care cântăreşte cam 40 de kilograme, spuse Faste.
Se hotărâse că nu era necesar să spargă uşa cu ranga. Bublanski li se alătură, în vreme ce aşteptau ca un lăcătuş să deschidă încuietoarea şi să se dea la o parte, astfel încât trupele să poată pătrunde în apartament. Le luă cam opt secunde ca să facă o inspecţie a celor 45 de metri pătraţi şi să constate că Lisbeth Salander nu se ascundea nici sub pat, nici în baie sau în vreun dulap. După aceea, Bublanski le dădu liber să intre.
Cei trei poliţişti priviră curioşi apartamentul, care era foarte curat şi mobilat cu mult bun-gust. Mobilele erau simple. Scaunele de bucătărie erau vopsite în diferite culori pastelate. Pe pereţii camerelor se aflau fotografii de artă, alb-negru, frumos înrămate. În partea din hol care putea fi mobilată era o etajeră cu un CD-player şi o grămadă de CD-uri.
Curt Svensson cercetă bucătăria şi nu găsi nimic deosebit. Frunzări printr-un morman de ziare şi aruncă o privire pe blatul de lucru, prin bufet şi congelator.
Faste deschise dulapul şi sertarele comodei din dormitor. Scoase un fluierat, când dădu peste o pereche de cătuşe şi o grămadă de jucării sexuale. În dulap, găsi o colecţie de haine din latex, de felul celor la care mama lui ar fi fost jenată să privească.
- Aici a fost petrecere mare, spuse el cu glas tare, ridicând o rochie de piele lăcuită care, conform etichetei, fusese creată de Domino Fashion – ce-o mai fi fost şi asta.
Bublanski se uită pe comoda din hol, unde descoperi un teanc mic de plicuri nedesfăcute, adresate lui Lisbeth Salander. Răsfoi printre ele şi constată că erau note de plată şi un extras de cont, precum şi un singur plic personal. Era de la Mikael Blomkvist. Prin urmare, istoria lui Blomkvist era adevărată. Pe urmă, se aplecă să adune corespondenţa din ziua aceea, cu urmele de bocanci ale echipei de intervenţie. Era vorba de ziarul *Thai Pro Boxing,* ziarul gratuit *Noutăţi din Södermalm* şi trei plicuri, toate adresate lui Miriam Wu.
Bublanski avu o bănuială neplăcută. Se duse în baie şi deschise dulăpiorul de deasupra chiuvetei. Găsi o cutie cu analgezice Alvedon şi un tub pe jumătate plin, cu Citodon. Citodonul era cumpărat pe reţetă, scrisă pe numele Miriam Wu. Era o singură periuţă de dinţi în baie.
- Faste, de ce scrie Salander – Wu pe uşa de la intrare?
- N-am idee, răspunse Faste.
- OK, atunci hai să te întreb altfel – de ce pe podeaua din hol se află plicuri adresate unei anume Miriam Wu, de ce în baie este un tub de Citodon luat pe o reţetă cu numele Miriam Wu? De ce este o singură periuţă de dinţi? Şi de ce – dacă Lisbeth are, după informaţiile primite, o înălţime de două palme – pantalonii aceştia de piele par să se potrivească unei persoane de cel puţin 1,75 metri înălţime?
În apartament se lăsă o tăcere stingheră, pe care o rupse Curt Svensson.
- Rahat! fu tot ce putu el să spună.

15

Joia Mare, 24 martie

Christer Malm era extenuat şi se simţea groaznic când ajunse, în sfârşit, acasă după ziua de muncă total neplanificată. Din bucătărie venea mirosul ademenitor al unui fel de mâncare puternic condimentat şi se duse acolo, îmbrăţişându-şi prietenul.
- Cum te simţi? îl întrebă Arnold Magnusson.
- Ca o pungă de rahat, spuse Christer.

- N-au vorbit decât despre asta la ştiri. N-au dat numele. Dar este o poveste teribilă.
- E chiar îngrozitor. Dag lucra la noi. Ne era prieten şi îmi plăcea mult de el. N-am cunoscut-o pe prietena lui, Mia, dar Micke şi Erika o ştiau.
Christer privi în jur, prin bucătărie. Cumpăraseră apartamentul de pe Allhelgonagatan şi se mutaseră aici doar de trei luni. Dintr-odată, îi părea ca o ţară străină.
Telefonul sună. Christer şi Arnold se priviră, hotărând să nu răspundă. Apoi, porni robotul telefonic şi auziră un glas bine cunoscut:
- Christer. Eşti acolo? Ridică receptorul.
Era Erika Berger, care suna ca să-l pună la curent pe Christer cu faptul că acum poliţia o vâna pe fosta investigatoare a lui Mikael Blomkvist, pentru uciderea lui Dag şi a Miei.
Christer primi vestea cu senzaţia că totul era ireal.

Henry Cortez pierduse tot balamucul de pe Lundagatan, pentru simplul motiv că el se aflase tot timpul în faţa centrului de relaţii cu presa al poliţiei din Kungsholmen, vânând informaţii. Nimic nou nu apăruse la grăbita conferinţă de presă din primele ore ale după-amiezii. Era obosit, flămând şi iritat de faptul că, indiferent pe cine încerca să contacteze, era respins fără explicaţii. Abia pe la ora şase, când raidul asupra apartamentului lui Lisbeth Salander se terminase deja, prinse din zbor un zvon, cum că poliţia avea un suspect. În mod destul de neplăcut, informaţia venea de la un coleg de la unul din ziarele de seară, care avea o legătură mai strânsă cu propria sa redacţie. Puţin după aceea, Henry reuşi în fine să facă rost de numărul de mobil al procurorului Richard Ekström. Se prezentă şi-i puse acestuia întrebările care începeau cu „cine”, „cum” şi „când”.
- De la ce ziar spui că vii? îl întrebă Richard Ekström.
- De la revista *Millennium.* Am cunoscut-o pe una dintre victime. Conform unei surse, poliţia urmăreşte o persoană anume. Ce se întâmplă?
- Nu îţi pot povesti, pentru moment.
- Dar când o veţi face?
- Poate o să mai ţinem o conferinţă de presă, în cursul serii.
Procurorul Richard Ekström părea evaziv. Henry Cortez trase de cercelul de aur pe care îl avea în ureche.
- Conferinţa de presă este pentru ziariştii de ştiri, care intră la tipar imediat. Eu lucrez la o revistă lunară şi noi avem interese personale să ştim ce se întâmplă.
- Nu te pot ajuta. Trebuie să aştepţi, ca toţi ceilalţi.
- Conform surselor mele, este căutată o femeie. Cine e?
- Nu pot spune nimic.
- Puteţi dezminţi că este căutată o femeie?
- Nu, aşa cum am spus, nu pot spune nimic.

Inspectorul Jerker Holmberg stătea în pragul uşii de la dormitor şi privea gânditor balta de sânge de pe duşumea, acolo unde fusese găsită Mia Bergman. Când întorcea capul, putea să vadă o pată asemănătoare, acolo unde zăcuse Dag Svensson. Inspectorul reflecta la cantitatea considerabilă de sânge. Era mult mai mare decât în alte cazuri, ceea ce însemna că muniţia folosită provocase răni teribile, constatare care, la rândul ei, demonstra că Mårtensson avusese dreptate afirmând că ucigaşul utilizase muniţie de vânătoare. Sângele se coagulase într-o masă neagră, care acoperea porţiuni atât de mari din podea, că personalul de la salvare şi secţia tehnică fuseseră obligaţi să calce în el şi, din această cauză, să lase urme de paşi în tot apartamentul. Holmberg purta tenişi cu învelitori albastre de plastic.
În acel moment începea, după părerea lui, adevărata investigare a locului crimei. Cadavrele celor două victime fuseseră transportate din apartament. Jerker Holmberg rămăsese singur, după ce ultimii doi tehnicieni spuseseră „bună seara” şi plecaseră. Ei fotografiaseră victimele şi măsuraseră petele de sânge de pe pereţi, discutând despre *splatter distribution areas* şi *droplet velocity.* Holmberg ştia ce înseamnă cuvintele, dar nu acordase investigaţiei tehnice decât un interes distrat. Munca tehnicienilor criminalişti avea să ducă la un raport voluminos, care va dezvălui în detaliu cum se aflase plasat ucigaşul faţă de victimă, la ce distanţă se aflase el, în ce ordine fuseseră trase gloanţele şi ce amprente erau interesante. Dar pentru Jerker Holmberg acestea nu aveau importanţă. Investigarea tehnică nu va conţine nicio silabă despre cine era ucigaşul şi ce motiv avea el sau ea – acum, suspecta era o femeie – ca să comită crimele. La aceste întrebări avea el sarcina să încerce să răspundă.
Jerker Holmberg merse în dormitor. Puse o servietă uzată pe un scaun şi scoase din ea un dictafon de buzunar, o cameră de fotografiat digitală şi un carnet de însemnări.
Începu prin a deschide sertarele unei comode din spatele uşii. Cele două sertare de sus conţineau lenjerie intimă, pulovere şi o cutie de bijuterii care, după cum se părea, aparţinuse

Miei Bergman. El sortă fiecare obiect pe pat şi cercetă cutia de bijuterii, constatând că nu conţinea ceva de valoare deosebită. În sertarul de jos găsi două albume de fotografii şi două dosare cu situaţia financiară a familiei. Porni dictafonul şi începu să înregistreze:
Proces-verbal de sechestru din Björneborgsvägen 8B. Dormitor, sertar de jos, comodă. Două albume de fotografii format A4. Un clasor, copertă neagră, marcat „Menaj" şi un clasor, copertă albastră, marcat „Hârtii – Cumpărare" cuprinzând documente despre împrumut şi rate pentru apartament. O cutie mică plină cu scrisori scrise de mână, cărţi poştale şi obiecte personale.
Duse obiectele în hol, punându-le într-un sac de voiaj. Continuă cu sertarele noptierelor de pe ambele părţi ale patului, dar nu găsi nimic interesant. Deschise dulapurile din dormitor şi sortă hainele, căutând în fiecare buzunar şi în pantofi, dacă era ceva uitat sau ascuns, apoi îşi îndreptă interesul spre rafturile de sus ale dulapurilor. Deschise cutii de carton şi cutiile mai mici, de păstrat lucruri. La intervale regulate, găsea hârtii sau obiecte pe care, din diferite motive, le includea în procesul-verbal de sechestru.
Într-un colţ al dormitorului, fusese plasat cu destulă greutate un birouaş. Era un foarte mic spaţiu de lucru, cu un computer Compaq şi un monitor vechi. Sub birou se afla o mobilă cu rafturi şi rotile şi lângă birou, o etajeră joasă. Jerker Holmberg ştia că aici avea să facă descoperirile cele mai importante – în măsura în care ele existau – şi lăsă biroul pentru la urmă.
Merse în living şi continuă cercetările. Deschise vitrina şi căută atent prin fiecare bol, sertar şi raft. Apoi, întoarse privirea spre biblioteca mare, care forma un unghi între peretele exterior şi cel dinspre baie. Aduse un scaun şi începu să caute dacă nu se afla ceva ascuns în partea de sus a bibliotecii. Pe urmă, trecu prin fiecare raft, scoţând la repezeală teancuri de cărţi şi răsfoindu-le, căutând totodată dacă nu se afla ceva ascuns în spatele lor. După 45 de minute, puse la loc în raft ultimele volume. Pe masă se afla un teanc mai mic, care îi atrăsese atenţia din diferite motive. Deschise dictafonul, spunând:
Biblioteca din living. O carte de Mikael Blomkvist, Bancherul mafiei. *O carte în germană, cu titlul* Der Staat und die Autonomen, *o carte în suedeză, cu titlul* Terorismul revoluţionar, *precum şi una în engleză, cu titlul* Islamic Jihad.
Cartea lui Mikael Blomkvist o inclusese automat, pentru că autorul era o persoană care mai apăruse în anchetă. Ultimele trei păreau mai obscure. Jerker Holmberg nu avea nicio idee dacă dublul asasinat avea vreo legătură cu o activitate politică – nu deţinea niciun document care să indice că Dag Svensson şi Mia Bergman fuseseră angajaţi politic – şi aceste cărţi puteau să exprime, pur şi simplu, un interes general pentru politică, sau să se fi aflat în bibliotecă fiind necesare pentru activitatea de jurnalist a lui Dag. Totuşi, îşi spuse că, dacă doi oameni morţi avuseseră în apartament cărţi despre terorismul politic, atunci existau motive ca să-ţi notezi cel puţin acest lucru. Apoi, puse cărţile în sacul de voiaj, împreună cu obiectele confiscate.
Petrecu, pe urmă, câteva minute examinând sertarele unui birou vechi, negru. Pe birou se afla un CD-player şi sertarele cuprindeau o mare colecţie de discuri. Jerker Holmberg petrecu 30 de minute deschizând fiecare carcasă de CD şi stabilind că ceea ce se afla înăuntru corespundea cu coperta. Găsi vreo zece CD-uri care nu aveau titlu şi, prin urmare, fuseseră „arse" acasă, sau erau poate copii pirat; le plasă, una după alta, în player şi constată că nu conţineau altceva decât muzică. Se concentra un lung moment asupra raftului din apropierea uşii spre dormitor, pe care se găseau o mulţime de casete video. Puse de probă câteva casete şi observă că printre ele erau de toate, de la filme de acţiune la un talmeş-balmeş de emisiuni de ştiri înregistrate, reportaje de la *Kalla fakta, Insider* şi *Uppdrag granskning*[1]. Trecu 36 de casete în procesul-verbal de sechestru. Apoi, se duse în bucătărie, deschise un termos cu cafea şi făcu o scurtă pauză, înainte de a continua examinarea.
Dintr-un raft al unui dulap adună un număr de borcane şi sticluţe care, după cum se părea, formau depozitul de medicamente al familiei. Le adună într-o pungă pe care o puse în sacul cu obiecte reţinute. Scoase produse alimentare din dulap şi frigider, deschise fiecare borcan, pachet de cafea şi sticlă căreia i se repusese dopul, într-un ghiveci de pe pervazul din bucătărie găsi chitanţe şi 1 200 de coroane. Presupuse că era un fel de mic depozit pentru cumpărăturile curente. Nu găsi nimic de interes special. Nu reţinu nimic din baie. Dar coşul de rufe era plin până la refuz şi verifică toate rufele. Din dulapul din hol scoase toate hainele, căutând prin fiecare buzunar.
Găsi portofelul lui Dag Svensson în buzunarul interior al unui costum şi-l adăugă pe procesul-verbal. În el se aflau un abonament anual la Friskis & Svettis[2], o carte de credit la Handelsbanken şi aproape 400 de coroane în numerar. Găsi poşeta Miei Bergman şi petrecu câteva minute cercetându-i conţinutul. Şi ea avea un abonament anual la Friskis & Svettis, un card de credit, un card de membru la Konsum şi la ceva ce se numea Club Horisont şi care

[1] *Faptele vorbesc, Dinăuntru, Misiune – control* – emisiuni de televiziune „demascatoare", cu un pronunţat caracter critic.
[2] „Vigoare şi sudoare", una dintre cele mai cunoscute săli de fitness.

avea ca logo un glob terestru. În plus, ea avea mai mult de 2 500 de coroane bani lichizi, ceea ce putea fi considerat drept sumă relativ importantă, dar nu neobişnuită, dat fiind că erau pe punctul de a pleca în vacanţă de Paşte. Faptul că banii se aflau în portofel micşora în orice caz posibilitatea ca jaful să fi fost motivul crimei.
De la Mia Bergman, poşetă, aflată pe etajera din hol. O agendă model ProPlan, un carnet separat de adrese şi un carnet de însemnări cu coperte negre.
Holmberg mai făcu o pauză de cafea şi constată că, în mod cu totul neobişnuit, nu găsise (cel puţin pentru moment) nimic jenant sau intim în casa familiei Svensson – Bergman. Niciun accesoriu sexual ascuns, nicio lenjerie sexy sau vreun sertar cu casete porno. Nu găsise ţigări cu marijuana ascunse sau ceva care să indice vreo activitate ilegală. Părea să fie o banală pereche de suburbie, poate (din punctul de vedere al investigatorului) ceva mai plicticoasă decât era normal.
În cele din urmă, se întoarse în dormitor şi se aşeză la birou. Deschise primul sertar. În ora următoare, cercetă toate hârtiile. Constată repede că sertarul şi etajera conţineau un bogat material de surse şi referinţe la teza de doctorat a Miei Bergman *From Russia with Love.* Materialul era structurat cu grijă, exact ca o eficientă anchetă de poliţie, şi el se cufundă o vreme în unele fragmente de text. *Mia Bergman ar fi avut loc la noi,* constată, pentru sine. O parte din etajeră era pe jumătate goală şi conţinea, după cum se părea, documentaţie aparţinând lui Dag Svensson. Erau, în principal, propriile articole sau tăieturi din ziare despre subiecte care îl interesaseră.
Câteva momente le petrecu verificând computerul şi constată că acesta avea aproape cinci gigabiţi, totul, de la programe la scrisori, articole neterminate, fişiere PDF. Cu alte cuvinte, nimic ce să poată citi în seara aceea. Incluse în procesul-verbal de sechestru întregul computer şi diferite dischete, precum şi un ZIP-drive şi vreo 30 de dischete-ZIP.
Pe urmă, se cufundă o scurtă perioadă într-o meditaţie nemulţumită. Computerul conţinea, după câte îşi dădea seama, materialul Miei Bergman. Ca ziarist, Dag Svensson ar fi trebuit să aibă un computer – cel mai important instrument de lucru, dar în computerul de pe birou el nu avea nici măcar poştă electronică. Prin urmare, Dag Svensson trebuia să aibă pe undeva un computer portabil. Jerker Holmberg se ridică şi străbătu gânditor tot apartamentul. În hol, se afla un rucsac negru, cu un compartiment pentru computer gol şi câteva carnete de însemnări care-i aparţineau lui Dag Svensson. Însă nu găsi niciun laptop în apartament. Scoase cheile şi merse în curtea interioară, unde căută prin maşina Miei Bergman şi, după aceea, pe rafturile din pivniţă. Nu găsi nimic.
Ciudăţenia cu câinele a fost că el n-a lătrat, dragul meu Watson.
Constată că pentru moment un computer va lipsi din procesul-verbal de sechestru.

Bublanski şi Faste s-au întâlnit cu procurorul Ekström în cabinetul acestuia de lucru la ora 18:30, imediat după ce se întoarseră din Lundagatan. Curt Svensson fusese trimis, în urma unui telefon, la Universitatea din Stockholm, pentru a-l contacta pe conducătorul de teză al Miei Bergman. Jerker Holmberg mai era încă în Enskede şi Sonja Modig răspundea de cercetarea locului crimei din Odenplan. Trecuseră un pic mai mult de zece ore de când Bublanski fusese numit şef al investigaţiilor şi şapte ore de când începuse vânătoarea lui Lisbeth Salander. Bublanski a făcut un rezumat al celor întâmplate pe Lundagatan.
- Şi cine este Miriam Wu? întrebă Ekström.
- Încă nu ştim prea multe despre ea. Nu se află în registrele criminale. Este misiunea lui Hans Faste s-o găsească, mâine de dimineaţă.
- Dar Salander nu se află în imobilul din Lundagatan?
- După câte ştim, nu există niciun indiciu c-ar mai locui acolo. Dacă n-ar fi decât hainele, de altă măsură decât are ea.
- Şi încă ce haine! spuse Hans Faste.
- Cum adică? întrebă Ekström.
- Nu sunt din cele pe care le-ai da cadou de Ziua Mamei!
- Pentru moment, nu ştim nimic despre Miriam Wu, spuse Bublanski.
- Mai dă-o dracului, ce trebuie să ştim? Are o garderobă întreagă cu uniforme de curvă!
- Uniforme de curvă? întrebă Ekström.
- Adică, piele şi lac şi corsete şi chestii fetişiste şi tot felul de jucărele sexy, într-un sertar. Şi nu pare să fie marfă ieftină.
- Vrei să spui că Miriam Wu este prostituată?
- Pentru moment, nu ştim nimic despre Miriam Wu, repetă Bublanski accentuând cuvintele.
- Ancheta Serviciului Social, făcută cu câţiva ani în urmă, lăsa să se înţeleagă că Lisbeth Salander avea de-a face cu prostituţia, remarcă Ekström.
- Serviciul Social ştie, în general, despre ce vorbeşte, spuse Faste.

- Rapoartele Serviciului Social nu se bazează pe reținerea respectivei persoane sau pe o anchetă, spuse Bublanski. Salander a fost percheziționată în Tantolunden când avea 16 sau 17 ani şi se afla în compania unui bărbat mult mai în vârstă. În acelaşi an, a fost reținută pentru consum excesiv de alcool. Şi atunci în compania unui bărbat mult mai în vârstă.
- Vrei să spui că nu putem trage concluzii pripite, spuse Ekström. Perfect, dar mă frapează faptul că teza Miei Bergman vorbeşte despre trafic de femei şi prostituție. Prin urmare, există posibilitatea ca Mia să fi luat legătura cu Salander şi cu această Miriam Wu şi în vreun fel să le fi provocat, ceea ce ar fi putut constitui motivul crimei.
- Poate că Bergman l-a contactat pe tutorele ei şi a pus prin aceasta în mişcare un întreg carusel, spuse Faste.
- E posibil, zise Bublanski. Dar lucrul acesta îl va lămuri ancheta. Important este s-o găsim acum pe Lisbeth Salander. După câte se pare, nu locuieşte pe Lundagatan. Asta înseamnă că trebuie s-o găsim pe Miriam Wu şi s-o întrebăm cum a ajuns în apartament şi în ce relație se află cu Salander.
- Şi cum o găsim pe Salander?
- Trebuie să fie ea pe undeva. Problema e că singura adresă pe care a avut-o vreodată este pe Lundagatan. Nu există nicio schimbare de adresă.
- Uiți că a fost internată la Sankt Stefan şi a mai locuit şi la diferite familii de adopție.
- Nu uit.
Bublanski îşi verifică hârtiile.
- A avut trei familii de adopție diferite, când avea 15 ani. Lucrurile n-au mers prea bine. De când a împlinit 16 ani şi până la 18 ani, a locuit la un cuplu din Hägersten. Fredrik şi Monika Gullberg. Curt Svensson o să-i viziteze în seara asta, de îndată ce termină cu întrevederea de la universitate.
- Cum facem cu conferința de presă? întrebă Faste.

La ora şapte seara, atmosfera din biroul Erikăi Berger era apăsătoare. Mikael Blomkvist rămăsese tăcut şi aproape nemişcat, de când plecase inspectorul Bublanski. Malin Eriksson se dusese pe bicicletă până pe Lundagatan şi urmărise activitatea echipei de intervenție. Se întorsese, raportând că nimeni nu părea să fi fost arestat şi că strada era din nou deschisă pentru circulație. Henry Cortez telefonase, informându-i că poliția căuta acum o femeie al cărei nume nu fusese comunicat. Erika îl lămurise despre ce femeie era vorba.
Erika şi Malin încercaseră să discute ce trebuia făcut, fără să ajungă la o concluzie rezonabilă. Situația era complicată şi mai mult de faptul că Mikael şi Erika ştiau ce rol jucase Lisbeth Salander în afacerea Wennerström – ea, în calitate de hacker de elită, fusese sursa secretă a lui Mikael. Malin Eriksson nu avea ştiință despre aceasta şi nici nu auzise până atunci de numele lui Lisbeth Salander. Motiv pentru care în discuție apăreau din când în când pauze stinghere.
- Mă duc acasă, spuse Mikael Blomkvist, ridicându-se brusc. Sunt aşa de obosit, că nu mai pot gândi. Trebuie să dorm.
O privi pe Malin.
- Avem multe de făcut. Mâine e vinerea Paştelui şi eu am de gând doar să dorm şi să fac ordine în hârtii. Malin, poți lucra de Paşte?
- Am de ales?
- Nu. Începem sâmbătă, la ora 12. Ce spui să ne întâlnim la mine, în loc să venim la redacție?
- OK.
- Am de gând să reformulez planul de lucru asupra căruia m-am decis azi-dimineață. Acum nu mai este vorba doar să aflăm dacă descoperirile lui Dag Svensson au vreo legătură cu dubla crimă. Acum trebuie să aflăm cine i-a ucis pe Dag şi pe Mia.
Malin se întrebă cum vor face asta, dar nu spuse nimic. Mikael făcu un semn de adio către Erika şi Malin şi dispăru, fără vreun alt comentariu.

La ora 19:15, Bublanski, şeful echipei de investigație, îl urmă fără nicio plăcere pe procurorul Ekström, şeful anchetei preliminare, pe podiumul din departamentul pentru relații cu presa al poliției. Conferința de presă fusese anunțată pentru ora 19, dar era decalată cu un sfert de oră. Spre deosebire de Ekström, pe Bublanski nu-l interesa deloc să stea în lumina reflectoarelor, în fața unei duzini de camere de televiziune. Se simțea aproape cuprins de un atac de panică, aflându-se în centrul atenției şi ştia că niciodată nu se va obişnui şi nu va începe să-i placă să apară la televizor.
Ekström, în schimb, se mişca degajat şi îşi potrivi ochelarii, luându-şi un aer serios, care-i venea bine.

Îi lăsă pe fotografi să-şi tragă salvele, înainte de a înălţa mâna, rugând să se facă linişte în sală. Vorbea ca şi cum ar fi avut un manuscris în faţă.

- Vă doresc un cald bun-venit la această conferinţă de presă un pic precipitată. Subiectul ei este dubla crimă care a avut loc în Enskede noaptea trecută şi despre care suntem în măsură să vă oferim noi informaţii. Numele meu este procuror Richard Ekström şi acesta este inspector Jan Bublanski, de la brigada criminalistică, şi dânsul conduce investigaţiile. Voi citi o comunicare, iar apoi veţi avea posibilitatea să puneţi întrebări.

Ekström tăcu, privind acea parte din lumea mass-mediei care se adunase aici în mai puţin de treizeci de minute. Dubla crimă din Enskede constituia o ştire importantă şi pe cale să capete noi proporţii. Constata mulţumit că erau prezenţi atât cei de la *Aktuellt* şi *Rapport,* cât şi TV4, şi recunoscu reporteri de la TT şi de la ziarele de dimineaţă şi de seară. În plus, văzu o mulţime de reporteri pe care nu-i cunoştea. În total, în sală se aflau cel puţin douăzeci şi cinci de jurnalişti.

- După cum ştiţi, au fost găsite două persoane ucise brutal în Enskede, ieri-seară, cu puţin înainte de miezul nopţii. La examinarea locului crimei, s-a găsit chiar şi o armă, un Colt 45. Laboratorul de criminalistică al statului a stabilit în cursul zilei că acesta este arma crimei. Posesorul armei este cunoscut şi a fost căutat în cursul zilei.

Ekström făcu o pauză plină de efect.

- La ora 17, posesorul armei a fost găsit mort în locuinţa sa din apropiere de Odenplan. El a fost împuşcat şi pare să fi fost mort la vremea când a fost comisă dubla crimă din Enskede. Poliţia – Ekström arătă spre Bublanski – crede, pe baze întemeiate, că este vorba de unul şi acelaşi vinovat, care, în consecinţă, a fost dat în urmărire pentru trei crime.

Un murmur se ridică din mulţime, atunci când câţiva reporteri începură să vorbească la telefoanele mobile. Ekström înălţă un pic glasul.

- Există vreun suspect? întrebă un reporter de la radio.

- Dacă nu mă veţi întrerupe, vom ajunge şi la aceasta. Există pentru moment o persoană pe care poliţia doreşte s-o audieze în legătură cu cele trei crime.

- Cine este acesta?

- Nu este un „el", ci o „ea". Poliţia caută o femeie de 26 de ani, care are o relaţie cu posesorul armei şi despre care ştim că s-a aflat la locul dublei crime din Enskede.

Bublanski încruntă din sprâncene, cu un aer sever. Ajunseseră acum la punctul de pe ordinea de zi asupra căruia el şi Ekström nu căzuseră de acord, şi anume întrebarea dacă direcţia de investigaţii avea să dea numele persoanei bănuite pentru tripla crimă. Bublanski ar fi vrut să aştepte. Ekström considerase că nu mai puteau aştepta.

Argumentele lui Ekström fuseseră inatacabile. Poliţia căuta o femeie despre care se ştia că este bolnavă psihic şi care era principala suspectă în cazul celor trei crime. În cursul zilei fusese dată alarma, mai întâi locală, apoi în întreaga ţară. Ekström afirma că Lisbeth Salander trebuia să fie considerată drept periculoasă şi că de aceea exista un mare interes public ca ea să fie arestată cât mai rapid.

Argumentele lui Bublanski erau mai vagi. El era de părere că existau motive pentru a se aştepta cel puţin rezultatele examenului tehnic din apartamentul avocatului Bjurman, înainte ca direcţia de investigaţii să adere aşa de univoc la o singură variantă.

Argumentul lui Ekström a fost că Lisbeth Salander era, conform tuturor dovezilor disponibile, o femeie bolnavă psihic şi cu porniri violente, căreia un motiv necunoscut i-a declanşat probabil o criză de demenţă criminală. Nu existau garanţii că faptele violente se vor opri.

- Ce ne facem dacă în următoarele 24 de ore intră în alt apartament şi mai împuşcă două persoane? întrebase retoric Ekström.

La aceasta, Bublanski nu a avut ce să răspundă şi Ekström a constatat că nu lipseau precedentele. Când ucigaşul Juha Valjakkala[1] din Åmsele, autor a trei crime, a fost vânat de-a lungul şi de-a latul ţării, poliţia ieşise în public cu numele şi fotografia lui, tocmai din motivul că era considerat un pericol pentru populaţie. Acelaşi argument putea fi avansat şi despre Lisbeth Salander şi, în consecinţă, Ekström hotărâse să facă public numele.

Ekström înălţă o mână ca să oprească murmurul jurnaliştilor. Dezvăluirea că o femeie era urmărită pentru o triplă crimă avea să explodeze ca o bombă. El îi făcu semn lui Bublanski că poate începe să vorbească. Bublanski tuşi de două ori, dregându-şi glasul, îşi îndreptă ochelarii şi privi fix în hârtiile cu formulările asupra cărora se puseseră de acord.

---

[1] Juha Valjakkala (în prezent, Nikita Joakim Fouganthine), delincvent finlandez care, în cursul unei lungi rătăciri prin Suedia împreună cu prietena sa Marita Routalammi, a furat în iunie 1988, în satul Åmselese, o bicicletă şi a ucis trei persoane. După o lungă urmărire, cei doi au fost prinşi, în iulie, la Odense, în Danemarca. În 1991, regizorul Jan Troell a făcut după istoria celor doi un excelent film, *Il Capitano.*

- Poliția caută o femeie de 26 de ani pe nume Lisbeth Salander. O fotografie din registrul de paşapoarte va fi distribuită. Pentru moment, nu ştim unde se află, dar credem că poate fi în regiunea Stockholmului. Poliția solicită ajutorul public pentru a o găsi cât de repede posibil pe această femeie. Lisbeth Salander are 1,50 metri înălțime şi o constituție slabă.
Trase adânc aer în piept. Transpira şi simțea că e ud la subsuori.
- Lisbeth Salander a fost mai demult internată într-o clinică psihiatrică şi e considerată periculoasă atât pentru ea însăşi, cât şi pentru societate. Vrem să subliniem că, în situația actuală, nu putem afirma categoric că ea este autoarea crimelor, dar că există circumstanțe datorită cărora dorim să auzim cât mai repede posibil ce ştie ea despre omorurile din Enskede şi Odenplan.
- Aşa nu se poate! strigă un reporter de la un ziar de seară. Ori e bănuită de crimă, ori nu e.
Bublanski îl privi neajutorat pe Ekström.
- Poliția investighează pe un front larg şi noi avem în vedere, desigur, diferite scenarii. Dar, în momentul de față există anume bănuieli îndreptate asupra respectivei femei şi poliția consideră drept urgentă arestarea ei. Aceste bănuieli se fondează pe probe tehnice pe care le-am găsit la locul crimei.
- Ce fel de probe? veni imediat întrebarea.
- La ora actuală, nu putem da amănunte despre probele tehnice.
Mai mulți ziarişti începură să vorbească deodată. Ekström ridică o mână, arătând spre un reporter de la *Dagens Eko* cu care avusese de-a face mai demult şi pe care îl considera un individ echilibrat.
- Inspectorul Bublanski a spus că femeia a fost tratată la o clinică psihiatrică. Pentru ce anume?
- Această femeie a avut… o copilărie dificilă şi o serie de probleme de-a lungul anilor. Se află sub tutelă şi posesorul armei era tutorele ei.
- Cine este acesta?
- E persoana care a fost împuşcată în locuința sa din Odenplan. Pentru moment, nu vrem să-l numim, din respect pentru rudele care încă nu au fost anunțate.
- Ce motiv ar fi avut ea să comită crime? Bublanski luă microfonul.
- Pentru moment, nu vrem să abordăm acest subiect.
- Mai apare în dosarele poliției?
- Da.
După aceea, veni o întrebare de la un reporter cu o voce puternică, având un timbru aparte, care răsună peste mulțime:
- Trebuie să fie considerată periculoasă pentru public?
Ekström şovăi o clipă. Apoi, aprobă cu un semn din cap:
- Avem informații din trecutul ei că, în situații dificile, poate recurge la violență. Facem public acest anunț de urmărire tocmai pentru că vrem să intrăm imediat în contact cu ea.
Bublanski îşi muşcă buza de jos.

Inspectorul de poliție Sonja Modig se mai afla încă în apartamentul avocatului Bjurman, la ora nouă seara. Telefonase acasă şi îi explicase situația soțului ei. După unsprezece ani de căsătorie, acesta acceptase că slujba ei nu va însemna niciodată bine cunoscuta rutină 9–17 după-amiaza. Sonja se afla la masa de lucru a lui Bjurman din biroul acestuia şi sorta hârtiile pe care le găsise în sertare, când auzi un ciocănit în uşă şi îl văzu pe comisarul Bubbla, ducând în balans două căni cu cafea şi o pungă albastră de la Pressbyrån cu chifle cu scorțişoară. Îl salută cu un gest obosit.
- Ce nu trebuie să ating? întrebă Bublanski, în mod automat.
- Tehnicienii au terminat aici. Se mai ocupă încă de dormitor şi bucătărie. Desigur, cadavrul e tot aici.
Bublanski trase un scaun şi se aşeză în fața colegei lui. Modig deschise punga şi scoase o chiflă.
- Mulțumesc. Îmi doream aşa de tare o cafea, că simțeam că mor.
Mâncară în tăcere.
- Am auzit că n-a mers prea bine pe Lundagatan, spuse Modig, înghițind ultimele firimituri din chiflă şi lingându-şi degetele.
- Nu era nimeni acasă. Am găsit corespondență nedesfăcută pentru Salander, dar cineva care se numeşte Miriam Wu locuieşte acolo. Încă nu i-am dat de urmă.
- Cine e?
- Nu ştiu exact. Faste se ocupă de ea. A fost trecută în contract acum vreo lună, dar pare să locuiască în apartament. Cred că Salander s-a mutat, fără să comunice noua adresă.
- Poate că a fost ceva planificat…

- Ce? Tripla crimă?
Bublanski scutură din cap descurajat.
- Ce aiureală a devenit totul! Ekström s-a încăpăţânat să ţină o conferinţă de presă şi va urma un iad, cu mass-media. Ai găsit ceva?
- În afară de trupul lui Bjurman, în dormitor… Am găsit o cutie goală, în care s-a aflat un Colt 45. E la serviciul de amprente. Bjurman are un dosar cu copii după rapoartele lunare despre Salander, pe care le-a trimis la comisia de tutelă. Dacă ar fi să crezi rapoartele, Salander este un înger pe pământ.
- Nu şi el! izbucni Bublanski.
- Nu şi el, ce?
- Încă un admirator al lui Lisbeth Salander! Bublanski îi spuse pe scurt ce aflase de la Dragan Armanski şi Mikael Blomkvist. Sonja Modig îl ascultă fără să-l întrerupă. Când acesta tăcu, ea îşi trecu degetele prin păr, apoi îşi frecă ochii.
- Sună complet ridicol! spuse ea.
Bublanski aprobă gânditor, trăgându-se de buza de jos. Sonja Modig îi aruncă o privire furişă, oprindu-şi un surâs. El avea o faţă cu trăsături aspre, care părea aproape brutală. Dar când era tulburat sau nesigur, căpăta un aer bosumflat. În asemenea momente, ea găsea că porecla de „Comisarul Bubbla" i se potrivea ca o mănuşă. Sonja nu-i spusese niciodată astfel şi nu ştia exact cum apăruse porecla. Dar i se potrivea grozav.
- Bine, spuse ea. Cât de siguri suntem?
- Procurorul pare sigur. S-a dat alarmă în toată ţara, în seara asta, spuse Bublanski. Salander şi-a petrecut ultimul an în străinătate şi e posibil să încerce să fugă din ţară.
- Cât de siguri suntem? repetă Modig. El ridică din umeri.
- Am arestat oameni cu mult mai puţine dovezi, răspunse.
- Amprentele ei se află pe arma crimei din Enskede. Tutorele ei a fost, de asemenea, ucis. Fără să vreau s-o iau înaintea evenimentelor, pot ghici că aici a fost folosită aceeaşi armă. Vom şti mâine-dimineaţă – tehnicienii au găsit în saltea un fragment de glonţ în stare relativ bună.
- Bine.
- Există câteva cartuşe de revolver, în ultimul sertar al biroului. Gloanţe cu mijloc de uraniu şi cu vârful de aur.
- OK.
- Avem o documentare destul de bogată despre faptul că Salander e ţicnită. Bjurman era tutorele ei şi posesorul armei.
- Mmm… mormăi comisarul Bubbla, posac.
- Avem o legătură între cuplul din Enskede şi ea, prin Mikael Blomkvist.
- Mmmm, repetă din nou Bublanski.
- Pari să eziţi.
- Nu pot să-mi fac o idee despre Salander. Documentaţia spune un lucru, şi atât Armanski, cât şi Blomkvist spun altceva. Potrivit hârtiilor, Salander este o psihopată. Din poveştile lor reiese că e un foarte competent investigator. E o mare discrepanţă între cele două versiuni. Nu cunoaştem motivul crimei, în ceea ce-l priveşte pe Bjurman, şi n-avem nici măcar confirmarea faptului că ea îi cunoştea pe cei doi din Enskede.
- Ce motive îi trebuie unui nebun?
- N-am fost încă în dormitor. Cum arată?
- L-am găsit pe Bjurman prăbuşit peste pat, cu genunchii pe podea, ca în poziţie de rugăciune. E gol. Împuşcat în ceafă.
- Un singur foc? Exact ca în Enskede.
- După câte ştiu, pare să fie un singur glonţ. Dar s-ar zice că Salander, dacă ea este cea care a făcut-o, l-a obligat să se aşeze în genunchi în faţa patului, înainte să tragă. Glonţul a intrat oblic în ceafă şi a ieşit prin faţă.
- Împuşcat în ceafă. Ca o execuţie, deci.
- Exact.
- Mă gândeam… Cineva trebuie să fi auzit împuşcătura.
- Dormitorul lui dă spre curtea interioară şi vecinii din apartamentele de deasupra şi de dedesubt sunt plecaţi în vacanţă de Paşte. Fereastra era închisă. În plus, a folosit o pernă ca amortizor de sunet.
- Foarte ingenios.
În acelaşi moment, Gunnar Samuelsson, de la secţia medico-legală, îşi vârî capul pe uşă:
- Hei, Bubbla, salută el, întorcându-se apoi spre Sonja Modig: Modig, ne-am gândit să transportăm cadavrul şi l-am întors cu faţa în sus. E ceva ce trebuie să vezi.
Îl urmară în dormitor. Cadavrul lui Nils Bjurman fusese aşezat pe spate pe o targa, prima staţie pe drumul spre sala de disecţie. Nimeni nu putea avea vreo îndoială asupra cauzei morţii.

Fruntea avea o rană de zece centimetri, cu o mare parte a osului frontal atârnând de o fâşie de piele. Prezenţa sângelui de pe pat şi perete era grăitoare.
Bublanski îşi strânse buzele într-o grimasă bosumflată.
- La ce trebuia să mă uit? întrebă Modig.
Gunnar Samuelsson ridică cearşaful şi descoperi partea de jos a trupului lui Bjurman. Bublanski îşi puse ochelarii, când el şi Sonja Modig se apropiară şi citiră textul tatuat pe pântecele lui Bjurman. Literele erau scrise neîndemânatic şi inegal – era clar că acela care tatuase textul nu era de meserie. Dar mesajul era deosebit de limpede: SUNT UN PORC SADIC, UN NEMERNIC ŞI UN VIOLATOR.
Modig şi Bublanski se priviră uimiţi.
- Să fie acesta un indiciu privitor la motivul crimei? se întrebă Modig în cele din urmă.

Mikael Blomkvist a cumpărat patru sute de grame de spaghete prefierte de la 7-Eleven, pe drumul spre casă, şi le-a pus cu cutie cu tot în cuptorul cu microunde, în vreme ce se dezbrăca şi se băga trei minute sub duş. A luat o furculiţă şi a mâncat direct din cutie. Îi era foame, dar îi lipsea apetitul şi voia doar să îndese în el mâncarea, cât de repede posibil. Când a terminat, a deschis o bere Vestfyn, pe care a băut-o direct din sticlă.
Fără să aprindă vreo lampă, s-a aşezat la fereastra cu vedere spre Gamla Stan şi a rămas acolo nemişcat, mai mult de douăzeci de minute, încercând să nu se gândească la nimic.
Exact cu o zi în urmă, se afla la petrecere la sora lui şi Dag Svensson îl sunase pe mobil. Atunci şi Dag, şi Mia mai erau în viaţă.
Nu dormise de treizeci şi şase de ore şi timpul când putea sări peste somn fără grijă trecuse de mult. Ştia, de asemenea, că nu va putea adormi fără să se gândească la ce văzuse. Era ca şi cum imaginile din Enskede i se gravaseră pentru totdeauna pe retină.
În cele din urmă, închise telefonul mobil şi se vârî sub plapumă. La ora unsprezece nu adormise încă. Se dădu jos din pat şi puse de cafea. Deschise CD-player-ul şi îl ascultă pe Debbie Harry, cântând despre Maria. Se înfăşură într-o pătură, se aşeză pe canapeaua din living şi bău cafea, gândindu-se la Lisbeth Salander.
Ce ştia de fapt despre ea? Aproape nimic.
Ştia că are memorie fotografică şi că e un hacker al naibii de bun. Ştia că e o femeie neobişnuită şi retrasă, căreia nu-i plăcea să vorbească despre sine şi că-i lipsea cu totul încrederea în autorităţi.
Ştia că putea să fie de o cruzime extremă. Tocmai de aceea el se mai afla în viaţă.
Dar nu avusese nici cea mai mică idee că fusese declarată iresponsabilă, că se afla sub tutelă şi că petrecuse o bună parte din adolescenţă la psihiatrie.
El trebuia să aleagă de partea cui va sta.
Cândva, după miezul nopţii, hotărî că pur şi simplu nu putea să creadă concluziile poliţiei, cum că Lisbeth i-ar fi ucis pe Dag şi pe Mia. În orice caz, el era dator să-i dea o şansă să se justifice, înainte de a o condamna.
Nu şi-a dat seama când a adormit, dar la patru şi jumătate, în zori, s-a trezit pe canapea. S-a târât până la pat şi a adormit din nou pe loc.

16

Vinerea Mare, 25 martie – sâmbăta Paştelui, 26 martie

Malin Eriksson se lăsă pe spate pe canapeaua lui Mikael Blomkvist. Îşi pusese fără să-şi dea seama picioarele pe măsuţa din faţă – exact cum ar fi făcut la ea acasă – şi le coborî imediat. Mikael Blomkvist îi zâmbi prietenos.
- E OK, spuse el. Destinde-te şi simte-te ca acasă. Ea îi înapoie zâmbetul şi puse picioarele la loc. În Vinerea Paştelui, Mikael adusese de la redacţie toate copiile făcute după hârtiile lui Dag Svensson. El pusese materialul în teancuri pe podeaua din living. În ajunul Paştelui, el şi Malin au petrecut opt ore ca să treacă în revistă cu cea mai mare atenţie poşta electronică, notele din carnetele de însemnări şi, în primul rând, textele din cartea pe care acesta o pregătea.
Dimineaţa, Mikael a primit vizita surorii sale Annika Giannini, care i-a adus ziarele din seara trecută, cu titluri războinice şi fotografia lui Lisbeth Salander etalându-se pe prima pagină. Unul dintre ziare se rezuma la faptele propriu-zise:

URMĂRITĂ
PENTRU
T R I P L Ă
CRIMĂ

Celălalt ziar însă turna gaz pe foc:

Vorbiseră o oră, timp în care Mikael îi explicase relația lui cu Lisbeth Salander şi de ce se îndoia că aceasta era vinovată. În cele din urmă, îşi întrebase sora dacă ar putea s-o reprezinte pe Lisbeth Salander, în cazul că ar fi prinsă.
- Eu reprezint femei în diferite procese de viol şi violență, dar nu sunt propriu-zis avocat de drept comun, răspunse Annika.
- Eşti cel mai iscusit avocat pe care-l cunosc şi Lisbeth va avea nevoie de cineva în care să se poată încrede. Presupun că te va accepta.
Annika Giannini cugetă o vreme, înainte să spună, cu destul de multă îndoială, că ar putea avea o discuție cu Lisbeth Salander, dacă va fi cazul.
La ora unu în sâmbăta Paştelui, inspectorul criminalist Sonja Modig telefonase, cerându-i lui Mikael să-i permită să vină imediat, ca să ia geanta lui Lisbeth Salander. După cum se vedea, poliția deschisese şi citise scrisoarea pe care el i-o trimisese lui Lisbeth, la adresa din Lundagatan.
Modig a sosit douăzeci de minute mai târziu şi Mikael a rugat-o să ia loc, împreună cu Malin Eriksson, la masa din living. S-a dus în bucătărie să caute geanta lui Lisbeth, pe care o pusese pe un raft de lângă cuptorul cu microunde. A ezitat o clipă, apoi a deschis geanta, scoțând din ea ciocanul şi spray-ul cu gaz lacrimogen. *Sustragere de probe.* Spray-ul era clasat ca armă ilegală şi putea duce la o condamnare. Ciocanul ar fi dat, fără nicio îndoială, curs unor asocieri despre caracterul violent al lui Lisbeth. Lucru de care nu era nevoie, îşi spuse Mikael. A invitat-o pe Sonja Modig la cafea.
- Pot să vă pun câteva întrebări? l-a întrebat inspectorul criminalist.
- Vă rog.
- În scrisoarea pe care am găsit-o în Lundagatan, adresată lui Salander, scrieți că-i sunteți dator. La ce vă referiți?
- La faptul că Lisbeth Salander mi-a făcut un mare serviciu.
- Despre ce e vorba?
- Un serviciu cu caracter particular despre care nu intenționez să vorbesc.
Sonja Modig îl cercetă gânditoare.
- Aceasta este de fapt o anchetă criminală.
- Şi sper că îl veți prinde cât de curând pe porcul care i-a ucis pe Dag şi pe Mia.
- Nu credeți că Salander este vinovată?
- Nu.
- Atunci, cine credeți că i-a împuşcat pe prietenii dumneavoastră?
- Nu ştiu. Dar Dag Svensson avea de gând să dea în vileag un mare număr de oameni, care aveau foarte multe de pierdut. Unul dintre aceştia poate fi vinovatul.
- Şi pentru ce una dintre aceste persoane l-ar fi împuşcat pe avocatul Bjurman?
- Nu ştiu. Încă nu ştiu.
Privirea lui avea siguranța certitudinii. Sonja Modig zâmbi. Ştia că porecla lui era *Kalle Blomkvist.* Acum înțelegea de ce.
- Dar aveți intenția să aflați?
- Dacă pot. Vă rog să-i transmiteți asta şi lui Bublanski.
- Am s-o fac. Si dacă Lisbeth Salander dă vreo veste, sper c-o să ne comunicați şi nouă.
- Nu cred că va da vreo veste şi nici că îşi va recunoaşte vinovăția, dar dacă va face asta, la rândul meu mă voi strădui s-o conving să meargă la poliție. În acest caz, voi face tot ce pot ca s-o ajut – va avea nevoie de un prieten.
- Şi dacă spune că nu e vinovată?
- Atunci, sper că va fi în măsură să clarifice ce s-a întâmplat.
- Domnule Blomkvist, între noi fie vorba, şi fără să fac mare caz de asta: sper că realizați că Lisbeth Salander trebuie arestată şi că nu va fi deloc o prostie să ne anunțați dacă dă vreun semn de viață. Dacă vă înşelați şi este vinovată, ar putea fi foarte periculos să nu luați lucrurile în serios.
Mikael aprobă.
- Sper că nu va fi nevoie să vă punem sub observație. Sunteți conştient de faptul că este ilegal să ajutați o persoană căutată de poliție. În cazul de care ne ocupăm, ați putea fi acuzat de protecția unui criminal.
- Şi, pe de altă parte, sper că şi dumneavoastră ați putea să pierdeți câteva minute gândindu-vă la un alt făptaş.

- O vom face. Întrebarea următoare: aveți idee cu ce computer lucra Dag Svensson?
- Avea un Mac iBook 500, cu ecran de 14 inchi, de ocazie. La fel ca al meu, dar cu ecran mai mare.
Mikael arătă spre computerul său, care se afla pe masa de alături.
- Ştiți cumva unde-l păstra?
- Dag obişnuia să-l poarte într-un rucsac negru. Presupun că se află la el acasă.
- Nu se află. E posibil să-l fi lăsat la slujbă?
- Nu. Am căutat în biroul lui Dag şi nu era acolo. Rămaseră o clipă tăcuți.
- Aşadar, să trag concluzia că laptopul lui Dag Svensson a dispărut? întrebă în cele din urmă Mikael.

Mikael şi Malin identificară un număr considerabil de persoane care, teoretic, puteau avea motiv să-l omoare pe Dag Svensson. Fiecare nume fusese marcat pe câteva foi mari de hârtie, pe care Mikael le prinse cu bandă adezivă pe peretele livingului. Lista de nume era compusă doar din bărbați, care erau clienți sau codoşi şi care figurau în carte. La ora opt seara, aveau o listă care cuprindea 37 de nume, dintre care 29 puteau fi identificați şi numai 8 figurau sub pseudonime în prezentarea lui Dag Svensson. Douăzeci dintre bărbații identificați erau clienți care, în diferite ocazii, folosiseră vreuna dintre fete. Au mai discutat dacă vor putea tipări cartea lui Dag Svensson. Problema consta în faptul că exista un mare număr de afirmații care se bazau doar pe cunoştințele pe care Dag şi Mia le dețineau personal şi pe care ei le-ar fi putut, desigur, formula, dar pe care un autor cu mai puține date ar fi trebuit să le verifice sau să le aprofundeze mai mult.
Cei doi au constatat că în proporție de 80% manuscrisul existent putea fi publicat fără probleme deosebite, dar că va fi necesară o informare mai amănunțită pentru ca *Millennium* să îndrăznească să publice cele 20 de procente rămase. Şovăiala lor nu avea de-a face cu vreo îndoială asupra exactității conținutului, ci doar cu faptul că nu erau destul de informați asupra subiectului. Dacă Dag Svensson ar fi fost în viață, ar fi putut să publice fără ezitare – Dag şi Mia ar fi putut ține lucrurile în mână şi respinge eventualele obiecții sau critici.
Mikael privi pe fereastră. Se întunecase şi ploua. O întrebă pe Malin dacă mai dorea cafea. Nu mai dorea.
- OK, spuse Malin. Avem manuscrisul sub control. Însă n-am găsit nicio urmă a ucigaşului.
- Poate fi unul dintre numele de pe perete, spuse Mikael.
- Poate fi cineva care n-are nimic de-a face cu cartea. Sau poate fi amica ta.
- Lisbeth, spuse Mikael.
Malin îl privi pe furiş. Ea lucra la *Millennium* de optsprezece luni, începând chiar în mijlocul haosului legat de afacerea Wennerström. După ani de supliniri şi slujbe temporare, munca la *Millennium* fusese prima angajare din viața ei. Se simțea extraordinar de bine. A lucra la *Millennium* îți dădea un statut. Avea relații amicale cu Erika Berger şi cu restul personalului, dar întotdeauna se simțise un pic încurcată în prezența lui Mikael Blomkvist. Nu exista un motiv anume, dar dintre toți colegii, pe Mikael ea îl considera cel mai închis şi inaccesibil.
În anul care trecuse, el venea târziu şi rămânea mai mult singur, retras în camera sa ori la Erika Berger. Lipsise adesea şi în primele luni Malin îl vedea mai des la TV, decât la redacție, în viața adevărată. Era adesea în călătorie sau aparent ocupat în alte locuri. Nu oferea o prezență agreabilă şi din comentariile pe care le prinsese de la ceilalți, Mikael se schimbase. Era mai tăcut şi mai inaccesibil.
- Dacă voi încerca să aflu de ce au fost împuşcați Mia şi Dag, trebuie să ştiu mai multe despre această Salander. Nu ştiu, de fapt, de unde să încep, dacă nu…
Lăsă fraza să atârne în aer. Mikael o privi cu coada ochiului. În cele din urmă, se aşeză în fotoliul care se afla în unghi drept față de ea şi îşi puse picioarele pe masă, alături de ale ei.
- Te simți bine la *Millennium?* întrebă el pe neaşteptate. Vreau să spun, lucrezi la noi de un an şi jumătate, dar eu am fost pe drumuri aşa de mult, că n-am apucat niciodată să ne cunoaştem cu adevărat.
- Mă simt foarte bine, răspunse Malin. Voi sunteți mulțumiți de mine?
Mikael zâmbi.
- Erika şi cu mine am constatat că niciodată n-am avut un secretar de redacție aşa de competent. Credem că eşti o comoară. Şi, iartă-mă că nu ți-am spus-o mai demult…
Malin zâmbi satisfăcută. Laude de la marele Mikael Blomkvist erau extrem de bine-venite.
- Dar nu asta te întrebasem, de fapt, spuse ea.
- M-ai întrebat despre relația lui Lisbeth Salander cu *Millennium.*
- Şi tu, şi Erika Berger sunteți foarte zgârciți la vorbă. Mikael aprobă, încrucişându-şi privirea cu a ei. Atât el, cât şi Erika aveau deplină încredere în Malin Eriksson, dar existau lucruri pe care nu le puteau discuta cu ea.

- Sunt de acord cu tine, spuse. Dacă vom scormoni ca să aflăm cine i-a ucis pe Dag şi pe Mia, trebuie ca tu să ai mai multe informații. Eu sunt o sursă de primă mână şi, în plus, constitui legătura între ea şi cuplul din Enskede. Deci, pune-mi întrebări şi eu voi răspunde cât de mult pot. Şi când nu pot s-o fac, am să te anunț.
- Pentru ce toate aceste ascunzişuri? Cine este Lisbeth Salander şi ce are ea de-a face cu *Millennium?*
- Lucrurile stau aşa. Acum doi ani, am angajat-o pe Lisbeth Salander ca investigator pentru o treabă extrem de complicată. Aceasta este problema. Nu-ți pot spune ce treabă a făcut Lisbeth Salander pentru mine. Erika ştie despre ce e vorba, şi ea este legată prin secret profesional.
- Acum doi ani… Era înainte să-l dați peste cap pe Wennerström. Să deduc că Lisbeth Salander a făcut investigații în legătură cu acesta?
- Nu, tu nu trebuie să tragi nicio concluzie de acest fel. Eu nici nu voi aproba, nici nu voi nega. Dar pot spune că eu am angajat-o pe Lisbeth într-o cu totul altă afacere şi că ea a făcut o treabă excepțională.
- OK, atunci tu locuiai la Hedestad şi trăiai, după câte am înțeles, ca un eremit. Şi Hedestad n-a rămas în vara aceea un punct anonim pe harta mediatică. Harriet Vanger s-a sculat din morți, şi tot restul. Ciudat e că noi, la *Millennium,* n-am scris nicio vorbă despre reînvierea lui Harriet Vanger.
- Cum am spus… nu aprob, nici nu neg. Tu poți ghici cât vrei şi consider posibilitatea să nimereşti adevărul cu totul improbabilă.
Zâmbi.
- Dar n-am scris despre Harriet, pentru că ea se află în consiliul de conducere. I-am lăsat pe alții s-o cerceteze. Şi, în ceea ce o priveşte pe Lisbeth – crede-mă pe cuvânt, când îți spun că tot ce a făcut ea pentru mine nu are nicio legătură cât de cât logică cu ce s-a întâmplat în Enskede. Nu există nicio legătură.
- OK.
- Lasă-mă să-ți dau un sfat. Nu încerca să ghiceşti. Nu trage niciun fel de concluzii. Constată doar că ea a lucrat pentru mine şi eu nu pot spune despre ce era vorba. Lasă-mă să-ți spun că a mai făcut un lucru pentru mine. În cursul acelor evenimente, mi-a salvat viața. În sensul exact al cuvântului. Am o enormă datorie de recunoştință față de ea.
Malin înălță uimită sprâncenele. Nu auzise o vorbă despre aceasta la *Millennium.*
- Asta înseamnă că o cunoşti foarte bine, dacă înțeleg exact lucrurile.
- Atât de bine cât o poate cunoaşte cineva pe Lisbeth, presupun, răspunse Mikael. Este probabil ființa cea mai închisă pe care am întâlnit-o vreodată.
Mikael se ridică brusc şi privi în întunericul de dincolo de fereastră.
- Nu ştiu dacă vrei şi tu, dar eu am de gând să-mi torn o votca-lime, spuse el în cele din urmă.
Malin zâmbi.
- OK. E mai bine decât încă o cafea.

Dragan Armanski a petrecut vacanța de Paşte în cabana lui din Blidö, gândindu-se la Lisbeth Salander. Copiii lui erau mari şi preferaseră să nu petreacă sărbătorile cu părinții. Soția lui, Ritva, cu care era căsătorit de 25 de ani, nu avea nicio dificultate în a înțelege că în unele momente el se afla undeva, departe. Se scufundase într-o meditație tăcută şi răspundea absent când îi vorbea. În fiecare zi lua maşina şi se ducea la prăvălie, de unde cumpăra ziarele din ziua respectivă. Stătea la fereastra verandei, citind despre vânătoarea pornită pe urmele Lisbethei.
Dragan Armanski era dezamăgit de propria sa persoană. Era dezamăgit că se putuse înşela aşa de mult asupra lui Lisbeth Salander. Era conştient de ani de zile că fata avea probleme psihice. Nu fusese străin de gândul că ea putea deveni violentă şi era în stare să-l lovească pe cel care o amenința. Că-şi atacase tutorele, pe care fără îndoială îl considerase drept o persoană care se vâra în treburile ei personale, era de înțeles, la un anume nivel intelectual. Lisbeth considera orice încercare de a-i dirija viața drept o provocare şi, de ce nu, drept un atac duşmănos.
Dar el nu putea înțelege nici în ruptul capului ce a determinat-o să meargă în Enskede şi să omoare două persoane, care, după toate sursele posibile, îi erau total necunoscute.
Dragan Armanski aştepta tot timpul să fie stabilită o legătură între Salander şi cuplul din Enskede – să se descopere că unul dintre ei avusese de-a face cu ea sau că acționaseră de aşa manieră încât s-o scoată din minți de furie.
Dar nicio relație de felul acesta nu figura în ziare, unde se făceau în schimb speculații despre faptul că Lisbeth Salander, fiind bolnavă psihic, fusese brusc lovită de cine ştie ce criză.
De două ori sunase la inspectorul criminalist Bublanski, pentru a afla veşti despre evoluția anchetei, dar nici şeful anchetei nu putuse găsi vreo legătură între Salander şi perechea din

Enskede – în afară de persoana lui Mikael Blomkvist. Aici însă, ancheta ajunsese într-un punct mort. Mikael Blomkvist o cunoştea pe Salander, cunoştea şi perechea din Enskede, dar nu exista niciun fel de dovadă că Lisbeth îi cunoştea la rândul ei sau că auzise vreodată despre Dag Svensson şi Mia Bergman. În consecinţă, anchetatorii aveau dificultăţi în a determina derularea evenimentelor. Dacă nu ar fi existat dovada că pe arma crimei se aflau amprentele ei şi fără indiscutabila relaţie cu avocatul Bjurman, poliţia s-ar fi aflat cu totul în beznă.

Malin Eriksson se dusese la baie şi se reîntorsese pe canapea.
- Prin urmare, să rezumăm, spuse ea. Misiunea noastră constă în a stabili dacă Lisbeth Salander i-a ucis pe Dag şi pe Mia, aşa cum afirmă poliţia. Nu am nicio idee de unde trebuie să începem.
- Consideră asta drept o muncă de cercetare. Nu vom face o anchetă de poliţie. În schimb, ne vom baza pe ancheta poliţiei şi vom încerca să aflăm ce ştiu ei. Exact ca orice altă misiune de investigare, cu singura diferenţă că nu trebuie să publicăm tot ce găsim.
- Dar dacă Salander este asasinul, trebuie să existe o legătură între ea, Dag şi Mia. Şi singura legătură eşti tu.
- Şi eu, în orice caz, nu sunt niciun fel de legătură. N-am întâlnit-o pe Lisbeth de mai mult de un an. Nu ştiu cum ar fi putut afla de existenţa lor.
Mikael tăcu brusc. Spre deosebire de alţii, el ştia că Lisbeth Salander era un hacker de clasă internaţională, îşi dădu brusc seama că iBook-ul lui era plin de corespondenţa cu Dag Svensson şi de diferitele versiuni ale cărţii acestuia, precum şi de o copie a tezei de doctorat a Miei Bergman. Nu ştia dacă Lisbeth îi controlase computerul, dar cu ajutorul acestuia ar fi putut să afle că el îl cunoştea pe Dag Svensson.
Problema era doar că Mikael nu-şi putea imagina nici măcar un singur motiv pentru care Lisbeth să meargă în Enskede şi să-i împuşte pe Dag şi pe Mia. Dimpotrivă, ei lucrau la un reportaj care trata despre violenţa împotriva femeilor, iar Lisbeth Salander ar fi trebuit să încurajeze acest tip de activitate în toate chipurile. Dacă Mikael o cunoştea cât de puţin.
- Arăţi de parcă ai fi descoperit ceva, spuse Malin. Mikael nu avea nicio intenţie să spună o vorbă despre talentele lui Lisbeth în branşa pasionaţilor de computere.
- Nu, sunt doar ostenit şi-mi vâjâie capul, răspunse el.
- Acum, nu e bănuită doar de asasinarea lui Dag şi a Miei, dar şi de cea a tutorelui ei şi, în cazul acesta, legătura e limpede ca ziua. Ce ştii despre el?
- Nimic. Niciodată n-am auzit vorbindu-se despre vreun avocat Bjurman şi nici nu ştiam că ea are un tutore.
- Dar posibilitatea ca altcineva să fi ucis aceste trei persoane este infimă. Chiar dacă cineva i-a ucis pe Mia şi pe Dag, din cauza subiectului la care lucrau, nu există nici cel mai mic motiv să-l fi ucis şi pe tutorele Lisbethei.
- Ştiu şi m-am tot gândit la asta. Însă eu pot totuşi să-mi imaginez un scenariu, în care o persoană din afară i-ar fi putut omorî atât pe Dag şi Mia, cât şi pe tutorele Lisbethei.
- Cum aşa?
- Hai să zicem că Dag şi Mia au fost omorâţi pentru că scormoneau în dedesubturile comerţului cu sex şi că Lisbeth era amestecată aici, ca o a treia persoană. Dacă Bjurman era tutorele ei, există posibilitatea ca ea, pur şi simplu, să i se fi confesat şi prin aceasta el să fi devenit martor sau să fi avut informaţii despre ceva care a dus la uciderea lui.
Malin se gândi o vreme.
- Înţeleg ce vrei să spui, zise ea plină de îndoială. Dar nu ai nici cea mai mică dovadă pentru această teorie.
- Nu. Deloc.
- Tu ce crezi, că e vinovată sau nu? Mikael medita îndelung asupra răspunsului.
- Dacă pui altfel întrebarea – este ea capabilă să ucidă? Atunci răspunsul este da. Lisbeth Salander este o natură violentă. Am văzut-o în acţiune, când…
- Când ţi-a salvat viaţa? Mikael aprobă.
- Nu pot povesti despre ce era vorba. Însă, era un bărbat care voia să mă omoare şi care era extrem de aproape de a o face. Ea a intervenit şi l-a rănit grav, cu o crosă de golf.
- Şi n-ai povestit nimic la poliţie?
- Absolut nimic. Asta rămâne între mine şi tine.
- OK.
El îi aruncă o privire pătrunzătoare.
- Malin, trebuie să am totală încredere în tine în această chestiune.
- Nu voi povesti nimic din ceea ce discutăm. Nici măcar lui Anton. Tu nu eşti numai şeful meu – eu ţin la tine şi nu am de gând să-ţi fac rău.
Mikael aprobă.

- Iartă-mă, spuse el.
- Încetează cu asta.

Mikael râse, apoi deveni din nou serios:

- Sunt convins că, dacă ar fi fost nevoie, ea l-ar fi omorât pentru a mă apăra.
- OK.
- Dar, în acelaşi timp, o consider o persoană perfect raţională. Ieşită din comun, da, dar absolut raţională, în conformitate cu propriile ei principii. A folosit violenţa pentru că era necesar, nu pentru că aşa avea chef. Pentru a ucide, îi trebuie un motiv – trebuie să fie extrem de ameninţată şi de provocată.

Mai medită o vreme. Malin îl cerceta plină de răbdare.

- Nu pot să mă exprim în legătură cu tutorele ei. Nu ştiu absolut nimic despre el. Dar, pur şi simplu, n-o pot vedea împuşcându-i pe Dag şi Mia. Nu pot crede asta.

Au rămas multă vreme tăcuţi. Malin aruncă o privire la ceas, constatând că era nouă şi jumătate seara.

- E târziu. Trebuie să mă duc acasă, spuse ea. Mikael dădu din cap.
- Am lucrat toată ziua. Putem să ne mai gândim şi mâine. Nu, lasă vasele, mă ocup eu.

În noaptea de Înviere, Armanski a zăcut fără să poată dormi, ascultând pufăitul Ritvei. Nu reuşea să găsească nicio ieşire din acea situaţie dramatică. Până la urmă s-a ridicat, şi-a pus papucii şi halatul şi a mers în camera de zi. Aerul era rece şi mai puse câteva lemne în sobă, deschise o bere şi se aşeză, privind în întunericul de peste canalul de la Furusund.

Ce ştiu eu?

Dragan Armanski putea afirma cu toată hotărârea că Lisbeth Salander era ţicnită şi imprevizibilă. Aici nu exista nicio îndoială.

Ştia că se întâmplase ceva în iarna lui 2003, când fata încetase brusc să lucreze pentru el şi dispăruse, în anul ei sabatic din străinătate. Era convins că Mikael Blomkvist era amestecat într-un fel în absenţa ei – dar Mikael nu ştia nici el ce se întâmplase.

Ea revenise şi-l vizitase. Afirmase că e „independentă financiar”, ceea ce Armanski tradusese prin aceea că avea destui bani ca să se descurce pentru un timp.

Îşi petrecuse primăvara vizitându-l pe Holger Palmgren. Nu luase legătura cu Mikael Blomkvist.

Împuşcase trei oameni, dintre care doi păreau să fie persoane complet necunoscute pentru ea.

Nu merge. Nu există nicio logică.

Armanski luă o înghiţitură de bere direct din sticlă şi îşi aprinse o *cigarillo.* Avea mustrări de conştiinţă, ceea ce contribuise la starea proastă din timpul sărbătorilor.

Când Bublanski îl vizitase, nu ezitase să dea toate informaţiile care puteau să ajute la prinderea lui Lisbeth. Nu avea nicio îndoială asupra faptului că Lisbeth trebuia prinsă – cu cât mai repede, cu atât mai bine. Dar îl mustra conştiinţa pentru că avea o părere aşa de proastă despre ea, încât acceptase, fără să o pună în discuţie, vestea privind vinovăţia ei. Armanski era realist. Dacă poliţia vine cu afirmaţia că o persoană este bănuită de omor, atunci există o mare probabilitate ca aşa să fie. Prin urmare, Lisbeth Salander era vinovată.

Dar poliţia nu ţinea seama de faptul că Lisbeth avea poate o justificare pentru fapta ei – dacă poate exista vreo circumstanţă atenuantă pentru furia nebunească. Sarcina poliţiei era să o aresteze şi să dovedească faptul că ea apăsase pe trăgaci – nu să-i investigheze psihicul şi să explice exact de ce. Ei erau mulţumiţi dacă puteau găsi un motiv, cât de cât plauzibil, al crimei, dar, dacă nu aveau explicaţii, erau gata să declare că era vorba, pur şi simplu, despre un act de demenţă. *Lisbeth Salander era un alt Mattias Flink*[1]. Dragan scutură din cap.

Nu-i plăcea această explicaţie.

Lisbeth Salander nu făcea niciodată ceva împotriva voinţei ei, fără să se gândească la consecinţe. *Ciudată – da. Nebună – nu.*

Prin urmare, trebuia să existe o explicaţie, oricât de obscură şi inaccesibilă ar fi putut să pară unuia din afară. Pe la ora două dimineaţa, el luă o hotărâre.

[1] Unul dintre cei mai cunoscuţi criminali în masă din Suedia. În noaptea de 11 iunie 1994, la Falun, unde era ofiţer la regimentul din localitate, a ucis prin împuşcare şapte persoane, cinci femei şi doi bărbaţi.

17

Ziua de Paşte 27 martie – marţi 29 martie

Dragan Armanski se trezi duminică dis-de-dimineaţă, după o noapte de gânduri neliniştite. Merse tiptil, ca să nu-şi trezească nevasta, făcu cafea şi sendvişuri. Pe urmă, scoase computerul şi începu să scrie.

Folosea acelaşi formular de raport pe care-l utiliza Milton Security pentru anchetele personale. Completă raportul cu câte informaţii de bază putea să-şi amintească despre personalitatea lui Lisbeth Salander.

La ora nouă, Ritva coborî să bea o cafea. Îl întrebă ce face. Îi răspunse evaziv şi continuă să scrie cu încăpăţânare. Ea îşi cunoştea suficient de bine soţul, ca să ştie că era total pierdut pentru întreaga zi.

Mikael se înşelase, ceea ce provenea fără îndoială din faptul că era vacanţă de Paşte şi sediul poliţiei era relativ nepopulat. Abia în dimineaţa zilei de Paşte mass-media a descoperit că el era cel care-i găsise pe Dag şi pe Mia. Primul a fost un reporter de la *Aftonbladet,* vechi amic al lui Mikael.

- Bună, Blomkvist. Aici e Nicklasson.
- Bună, Nicklasson, spuse Mikael.
- Tu ai găsit perechea din Enskede? Mikael confirmă faptul.
- Am o sursă care afirmă că cei doi lucrau pentru *Millennium.*
- Sursa ta are în parte dreptate şi în parte se înşeală. Dag Svensson făcea un reportaj independent pentru *Millennium.* Mia Bergman nu făcea.
- O, la naiba. E un story grozav.
- Presupun, spuse Mikael obosit.
- De ce n-aţi publicat nimic?
- Dag Svensson era un bun prieten şi coleg de muncă. Am socotit că era mai potrivit să lăsăm rudele Miei să afle ce s-a întâmplat, înainte să ieşim cu cine ştie ce story.

Mikael ştia că în acest punct nu va fi citat.

- OK. La ce lucra Dag?
- Un subiect pentru *Millennium.*
- Despre ce anume?
- Ce ştire-bombă vă gândiţi să publicaţi mâine, la *Aftonbladet?*
- Prin urmare, era o ştire-bombă.
- Nicklasson, du-te dracului!
- Ei, hai, Floricică[1]. Crezi că cele două crime au de-a face cu subiectul la care lucra Dag Svensson?
- Dacă-mi mai zici o dată Floricică, pun jos receptorul şi nu-ţi mai vorbesc un an.
- Atunci, iartă-mă. Crezi că Dag a fost ucis din cauza activităţii lui de reporter de investigaţii?
- N-am nicio idee de ce a fost ucis Dag.
- Subiectul la care lucra avea ceva de-a face cu Lisbeth Salander?
- Nu. Absolut deloc.
- Ştii cumva dacă Dag o cunoştea pe nebuna asta de Salander?
- Nu.
- Dag a scris înainte multe texte despre delicte IT. Un asemenea story scria pentru *Millennium?*

Nu te dai bătut, gândi Mikael. Era pe punctul de a-l ruga pe Nicklasson să se ducă naibii, când deodată se opri, ridicându-se în capul oaselor în pat. Fusese lovit de două gânduri paralele. Nicklasson mai spuse ceva.

- Aşteaptă o secundă, Nicklasson! Rămâi la telefon. Mă întorc imediat.

Mikael se ridică şi puse mâna peste microfon. Se afla brusc pe o cu totul altă planetă.

Din momentul în care fuseseră săvârşite crimele, Mikael îşi chinuise mintea să găsească o posibilitate de a o contacta pe Lisbeth Salander. Probabilitatea ca ea să citească ce va declara el era mare, oriunde s-ar fi aflat. Dacă spunea că n-o cunoaşte, Lisbeth va crede că el a părăsit-o sau a trădat-o. Dacă o va apăra, va considera că Mikael ştie despre crime mai mult decât spune. Dar, dacă va găsi nişte cuvinte potrivite, asta ar putea să o facă pe Lisbeth să-l contacteze. Ocazia era prea bună ca s-o lase să treacă. Trebuia să spună ceva. *Dar ce?*

- Iartă-mă, acum m-am întors. Ce spuneai?
- Te-am întrebat dacă Dag Svensson scria despre delicte IT
- Dacă vrei o declaraţie de la mine, ţi-o voi da.
- Dă-i drumul!
- Trebuie să mă citezi exact.
- Cum altfel crezi că te citez?

[1] Blomkvist, numele eroului, vine de la „blomma”, floare.

- Prefer să nu-ți răspund la această întrebare.
- Ce vrei să spui?
- Îți trimit un e-mail peste 15 minute.
- Ce?
- Verifică-ți e-mailul peste 15 minute, spuse Mikael întrerupând convorbirea.

Se duse la masa de lucru, îşi porni iBook-ul şi Word-ul. Apoi, reflectă două minute, înainte de a începe să scrie.

[Erika Berger, redactor-şef al revistei *Millennium,* este adânc îndurerată de asasinarea jurnalistului şi colaboratorului Dag Svensson. Ea speră că această crimă va fi rapid rezolvată.
Mikael Blomkvist, editor-coordonator al revistei *Millennium,* a fost cel care i-a găsit pe colegul său şi pe prietena acestuia, în noaptea de joi.
„Dag Svensson a fost un fantastic jurnalist şi un om la care țineam mult. Avea mai multe idei de reportaje. Printre altele, lucra la un mare reportaj despre intruziunea informatică ilegală”, declară Mikael Blomkvist pentru ziarul *Aftonbladet.*
Nici Mikael Blomkvist, nici Erika Berger nu vor să facă speculații asupra celui care a săvârşit crimele sau asupra motivului care se află în spatele lor.]

Pe urmă, Mikael ridică receptorul şi o sună pe Erika Berger.
- Hei, Ricky, tocmai am fost intervievat de *Aftonbladet.*
- Aha.

Îi citi rapid scurta declarație.
- De ce? întrebă Erika.
- Pentru că fiecare cuvânt este perfect adevărat. Dag a lucrat ca independent timp de zece ani şi unul dintre domeniile lui speciale era tocmai securitatea informatică. Am discutat subiectul de mai multe ori cu el, şi aveam, de asemenea, intenția să publicăm un text al lui despre asta, după ce am fi fost gata cu traficul de femei. Rămase tăcut cinci secunde.
- Mai cunoşti pe cineva care este interesat de intruziunea informatică? întrebă el.

Erika tăcu şi ea, vreo zece secunde. Apoi, înțelese ce încerca Mikael să facă.
- Isteț, Micke. Al naibii de isteț. OK. Dă-i drumul! Nicklasson telefona la un minut după ce primise e-mailul lui Mikael.
- N-a fost cine ştie ce declarație.
- Asta-i tot ce primeşti, ceea ce e mult mai mult decât a primit vreun alt ziar. Ori publici tot citatul, ori nimic.

De îndată ce îi trimise e-mailul lui Nicklasson, Mikael se aşeză la masa de lucru şi porni din nou iBook-ul. Se gândi câteva clipe, apoi scrise o scurtă scrisoare.

[Dragă Lisbeth,
Scriu această scrisoare şi o las pe hard disk, ştiind că, mai devreme sau mai târziu, o vei citi. Mi-aduc aminte cum ai ocupat hard diskul lui Wennerström, în urmă cu doi ani, şi bănuiesc că ai profitat de ocazie să piratezi şi calculatorul meu.
În situația actuală e evident că nu vrei să ai de-a face cu mine. Încă nu ştiu de ce ai rupt legătura cu mine în felul în care ai făcut-o, dar nu am de gând să întreb, iar tu nu trebuie să te justifici.
Din păcate, fie că vrei, fie că nu, întâmplările ultimelor zile ne-au apropiat din nou. Poliția afirmă că tu ai ucis cu sânge rece doi oameni la care eu țineam foarte mult. Nu mă îndoiesc de brutalitatea omorurilor – căci eu însumi i-am găsit pe Dag şi pe Mia, la câteva minute după ce fuseseră împuşcați. Problema e că nu cred că tu ai fost cea care a tras. Cel puțin, aşa sper. Dacă tu ai fi, după cum afirmă poliția, o ucigaşă psihopată, ar însemna că m-am înşelat definitiv asupra ta sau că tu te-ai schimbat dramatic în anul care a trecut. Dacă nu eşti tu ucigaşa, asta înseamnă că poliția vânează persoana greşită.
În situația actuală, ar trebui probabil să te îndemn să te predai poliției. Bănuiesc că vorbesc în zadar. Dar, realmente, situația ta este fără ieşire şi, mai devreme sau mai târziu, vei fi prinsă. Când se va întâmpla asta, vei avea nevoie de un prieten. Dacă nu vrei să ai de-a face cu mine, am o soră. Se numeşte Annika Giannini şi este avocat. Am vorbit cu ea şi este de acord să te reprezinte, dacă iei legătura cu ea. E un om de încredere.
Cât priveşte *Millennium,* noi am început propria noastră anchetă despre motivele pentru care Dag şi Mia au fost ucişi. Ceea ce fac eu pentru moment este să pun la punct o listă cu persoanele care aveau motive întemeiate să-i închidă gura lui Dag Svensson. Nu ştiu dacă sunt pe calea bună, dar mă voi ocupa de fiecare persoană de pe listă în parte.

Problema mea este că nu înţeleg ce caută în istoria asta avocatul Bjurman. El nu se află în materialul lui Dag şi nu văd nicio legătură între acesta şi Dag ori Mia.
Ajută-mă.
Please.
Care e legătura?
Mikael.
P.S. Trebuie să schimbi fotografia din paşaport. Nu te avantajează.]

Se gândi o clipă, apoi boteză documentul [Pentru Sally]. După care creă un folder pe care-l numi <LISBETH SALANDER> şi-l puse la vedere pe desktop.

Marţi dimineaţă, Arman Draganski a convocat o întâlnire la masa rotundă din biroul lui de la Milton Security. A chemat trei persoane.
Johan Fräklund, 62 de ani, fost inspector de poliţie la comisariatul din Solna, era şef al secţiei operative de la Milton. Acest Fräklund avea responsabilitatea globală a planificării şi analizelor. Armanski îl recrutase din administraţia de stat, cu zece ani în urmă, şi îl considera ca pe una dintre minţile cele mai ascuţite ale firmei.
Armanski i-a mai convocat şi pe Sonny Bohman, 48 de ani, şi pe Niklas Eriksson, 29 de ani. Şi Bohman era fost poliţist. Se formase la echipa de intervenţii din Norrmalm, în anii '80, şi fusese transferat la secţia criminalistică, unde participase la zeci de anchete dramatice. În ravagiile „Omului cu laser”[1], la începutul anilor '90, fusese una dintre persoanele-cheie, iar în 1997 trecuse la Milton, după o serie de discuţii şi promisiuni de măriri de salariu.
Niklas Eriksson era considerat drept un *rockie.* Fusese instruit la Şcoala de Poliţie, dar, chiar înainte de a-şi lua examenul final, aflase că are un defect congenital la inimă care nu numai că necesita o operaţie periculoasă, dar însemna şi faptul că o viitoare carieră în poliţie îi era interzisă.
Fräklund – care fusese coleg cu tatăl lui Eriksson – venise la Armanski cu propunerea să-i dea băiatului o şansă. Pentru că era un post liber la secţia de analiză, Armanski aprobase recrutarea lui. Nu regretase. Eriksson lucra la Milton de cinci ani. Spre deosebire de alţi colaboratori de la secţia operativă, Eriksson nu avea experienţă de teren – în schimb, se distingea ca o resursă intelectuală deosebită.
- Bună dimineaţa, luaţi loc, începeţi să citiţi, spuse Armanski.
Le împărţise trei dosare, conţinând cam 50 de pagini de extrase de presă fotocopiate despre urmărirea lui Lisbeth Salander, precum şi trei pagini cu un rezumat al trecutului ei. Armanski petrecuse a doua zi de Paşte scriind acest document. Eriksson a fost primul care a terminat şi a lăsat deoparte dosarul. Armanski a aşteptat ca şi ceilalţi doi să termine de citit.
- Presupun că niciunul dintre domnii prezenţi aici n-a trecut cu vederea titlurile din presa de seară din weekendul trecut, spuse Dragan Armanski.
- Lisbeth Salander, rosti Fräklund, cu un glas posomorât.
Sonny Bohman dădu şi el din cap.
Niklas Eriksson privea în gol cu un aer impenetrabil şi cu o urmă de zâmbet trist pe buze.
Dragan Armanski îi cercetă pe cei trei cu o privire atentă.
- Una dintre angajatele noastre, spuse. Cât de bine aţi cunoscut-o în anii cât a lucrat aici?
- Am încercat să fac o glumă, o dată, zise Niklas Eriksson, cu o urmă de zâmbet. N-a ieşit prea bine. Am crezut c-o să-mi smulgă capul. Era o acritură cu care am schimbat cel mult zece fraze, în total.
- Era destul de ciudată, zise şi Fräklund. Bohman înălţă din umeri.
- Era curat nebună, o adevărată ciumă, dacă aveai de-a face cu ea. Ştiam că e ţicnită, dar nu ştiam că e chiar aşa de nebună.
Dragan Armanski aprobă.
- Mergea pe drumul ei propriu, spuse el. Nu era uşor să ai de-a face cu ea. Dar eu am angajat-o pentru că era cel mai bun investigator pe care l-am întâlnit. Totdeauna livra rezultate peste medie.
- Asta n-am înţeles niciodată, spuse Fräklund. Nu pricepeam cum poate fi aşa de competentă şi, în acelaşi timp, total asocială.
Toţi trei aprobară.

[1] Lasermannen: John Ausonius (n. 1953), spărgător de bănci şi criminal; între august 1991 şi ianuarie 1992, a tras cu o armă cu laser (de unde porecla) în 11 persoane, în Stockholm şi Uppsala (dintre aceştia, o persoană a murit şi mai multe au fost grav rănite). Toate victimele erau străini, cu piele închisă la culoare. Ironia face că însuşi criminalul era străin (german), remarcat pornind de la înfăţişarea sa nesuedeză.

- Explicația se afla, de bună seamă, în starea ei psihică, spuse Armanski, arătând spre unul din dosare. E declarată iresponsabilă.
- N-aveam idee de asta, zise Eriksson. Vreau să spun că nu avea o pancartă în spate unde să scrie că e iresponsabilă. Tu n-ai spus niciodată nimic.
- Nu, recunoscu Armanski. Pentru că am considerat că nu trebuia să mai fie stigmatizată în plus. Toți oamenii trebuie să aibă o şansă.
- Rezultatul acestui experiment l-am văzut în ceea ce s-a întâmplat în Enskede, spuse Bohman.
- S-ar putea, răspunse Armanski.
Armanski ezită un moment. Nu voia să-şi mărturisească slăbiciunea pentru Lisbeth Salander în fața celor trei profesionişti care-l priveau, aşteptând. Ei vorbiseră pe un ton destul de neutru, dar Armanski ştia că Lisbeth Salander era detestată de cei trei, la fel ca şi de restul angajaților de la Milton Security. Nu trebuia să le pară slab sau dezorientat. Prin urmare, era obligat să le expună situația într-un fel care să creeze o anume doză de entuziasm şi profesionalism.
- Am hotărât ca, pentru prima dată în istoria firmei, să folosim o parte din resursele lui Milton Security pentru o afacere strict internă, spuse el. Nu e vorba de cheltuieli deosebite, dar am de gând să vă detaşez pe voi doi, Bohman şi Eriksson, de la orice însărcinare obişnuită. Datoria voastră, dacă pot să mă exprim aşa, va fi să „stabiliți adevărul" despre Lisbeth Salander.
Bohman şi Eriksson îl priviră sceptici pe Armanski.
- Şi vreau ca tu, Fräklund, să conduci investigația. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat şi ce a determinat-o pe Lisbeth Salander să-l omoare pe tutorele ei şi pe cuplul din Enskede. Trebuie să existe o explicație logică.
- Iartă-mă, interveni Fräklund, dar seamănă cu o misiune pur polițienească.
- Păi, zise Bohman cu ezitare în voce. Eu nu cred că cineva de aici, de la firmă, a cunoscut-o pe Salander sau că a avut vreo idee despre ce se petrece în căpşorul ei.
- Nu are nicio importanță, îi răspunse Armanski. Salander a lucrat pentru Milton Security. Consider că este de datoria noastră să stabilim adevărul.
- Salander n-a mai lucrat pentru noi de… să vedem, da, în curând se fac doi ani, spuse Fräklund. Nu cred că avem o prea mare responsabilitate pentru ce i-a trecut ei prin minte. Şi nu cred că poliția va aprecia că ne băgăm în ancheta lor.
- Dimpotrivă, spuse Armanski.
Acesta era asul lui şi avea de gând să-l joace cum trebuia.
- Cum adică? întrebă Bohman.
- Ieri am avut o discuție lungă cu cei care conduc ancheta preliminară, procurorul Ekström şi inspectorul Bublanski, care dirijează investigația. Ekström este presat de situație. Aceasta nu e o reglare de conturi între gangsteri, ci un eveniment cu un enorm potențial mediatic, în care un avocat, un criminolog şi un jurnalist au fost executați. Le-am spus că, deoarece principalul bănuit este un fost angajat de la Milton Security, noi am hotărât să începem o proprie investigare a cazului.
Armanski făcu o pauză înainte de a continua:
- Ekström şi cu mine am căzut de acord că, pentru moment, lucrul cel mai important este ca Lisbeth Salander să fie prinsă cât mai repede, înainte ca să apuce să-şi facă rău sieşi sau altora, spuse el. Pentru că noi o cunoaştem mai bine decât poliția, vom putea aduce o contribuție la anchetă. Ekström şi cu mine am căzut prin urmare de acord ca voi doi – îi arătă pe Bohman şi pe Eriksson – să mergeți la sediul poliției din Kungsholm şi să vă alăturați echipei lui Bublanski.
Toți trei îl priviră uimiți pe Armanski.
- Iartă-mi întrebarea proastă… dar noi suntem persoane civile în momentul de față, spuse Bohman. Are de gând poliția să ne lase să luăm parte la o anchetă privind un caz de omucidere, aşa, pur şi simplu?
- Din momentul de față, lucrați sub ordinele lui Bublanski, dar îmi raportați şi mie. Veți avea liber acces la anchetă. Tot materialul pe care îl avem noi sau pe care îl veți găsi merge la el. Pentru poliție, asta înseamnă doar că echipa lui Bublanski a primit întăriri fără nicio cheltuială. Şi nu sunteți nişte civili oarecare. Voi, Fräklund şi Bohman, ați lucrat ca polițişti mulți ani înainte să veniți aici, iar tu, Eriksson, ai făcut Şcoala de Poliție.
- Dar asta e împotriva principiilor…
- Deloc. Poliția face deseori apel la consultanți civili în diferite investigații. Pot fi psihologi, în anchete privind delicte sexuale, sau traducători, în anchete în care sunt implicați străini. Voi veți participa pur şi simplu în calitate de consultanți civili, având cunoştințe speciale despre principalul suspect.
Fräklund dădu încet din cap.
- OK. Milton ia parte la ancheta poliției şi încearcă să ajute ca Salander să fie prinsă. Altceva?

- Un lucru: sarcina voastră din partea lui Milton Security este să stabiliţi adevărul. Nimic altceva. Vreau să ştiu dacă Salander a ucis aceste trei persoane – iar, în cazul acesta, de ce.
- Există vreo îndoială asupra faptului că ea este vinovata? întrebă Eriksson.
- Indiciile pe care poliţia le are sunt foarte împovărătoare pentru ea. Însă eu vreau să ştiu dacă mai există şi altă dimensiune în această istorie – dacă există un complice, despre care nu ştim nimic, şi care era poate persoana care a ţinut arma crimei, sau dacă mai există alte circumstanţe pe care nu le cunoaştem.
- Cred că va fi greu să găsim circumstanţe atenuante în cazul unui triplu asasinat, spuse Fräklund. În acest caz, trebuie să pornim de la ideea că există o posibilitate ca ea să fie total nevinovată. Iar eu nu cred asta.
- Nici eu, mărturisi Armanski. Însă treaba voastră este să ajutaţi poliţia în toate felurile posibile, inclusiv la prinderea fetei, în cel mai scurt timp posibil.
- Bugetul? întrebă Fräklund.
- Curent. Vreau să fiu informat de toate costurile, iar dacă acestea devin prea mari, ne retragem. Dar trebuie să consideraţi că lucraţi cu normă întreagă, cel puţin o săptămână începând din clipa de faţă.
Mai ezită o secundă.
- Eu sunt cel care o cunoaşte pe Salander cel mai bine. Asta înseamnă că trebuie să mă consideraţi ca pe unul dintre actori. Şi eu sunt una dintre persoanele pe care va trebui să le interogaţi, spuse el, în cele din urmă.

Sonja Modig străbătu cu paşi repezi coridorul şi ajunse în camera de interogatoriu, chiar în momentul în care încetase zgomotul scaunelor trase pe podea. Se instală alături de Bublanski, care adunase întreaga echipă de investigaţii, inclusiv pe şeful anchetei preliminare, procurorul Ekström. Hans Faste îi aruncă o privire iritată Sonjei, pentru că întârziase, apoi rosti introducerea. El aranjase întâlnirea.
Continuase să sape în disputele de mulţi ani dintre birocraţia Serviciilor Sociale şi Lisbeth Salander, aşa-zisă „pistă psihopată”, cum o numise el însuşi, şi reuşise fără îndoială să acumuleze un material impresionant. Hans Faste îşi drese glasul:
- Vi-l prezint pe doctor Peter Teleborian, medic-şef al clinicii de psihiatrie Sankt Stefan din Uppsala. A avut amabilitatea să vină la Stockholm, pentru a contribui la anchetă, punându-ne la dispoziţie informaţiile pe care le are despre Lisbeth Salander.
Sonja Modig îşi mută privirea asupra lui Peter Teleborian. Era un bărbat scund, cu păr negru cârlionţat, ochelari cu ramă de metal şi un mic barbişon. Era îmbrăcat lejer, într-un veston bej de catifea reiată, jeanşi şi o cămaşă în dungi de culoare deschisă, cu nasturele de la gât desfăcut. Avea trăsături ascuţite şi un aer de băieţandru. Sonja îl văzuse pe Peter Teleborian de câteva ori, dar nu vorbise niciodată cu el. Acesta ţinuse o conferinţă despre tulburările psihice la Şcoala de Poliţie şi-l mai ascultase încă o dată, la un curs de specializare, unde el vorbise despre psihopaţi şi comportament psihopat în rândul tinerilor. Sonja mai asistase şi la un proces împotriva unui violator în serie, unde Teleborian fusese chemat ca expert. După ce participase ani de zile la dezbateri publice, era unul dintre cei mai cunoscuţi psihiatri ai ţării. Se evidenţiase printr-o critică severă a bugetelor alocate serviciilor psihiatrice, care duseseră la închiderea unor spitale de boli mintale şi la faptul că oameni cu tulburări psihice grave fuseseră lăsaţi la voia întâmplării pe străzi, predestinaţi să devină cerşetori şi cazuri sociale. După asasinarea ministrului de afaceri externe Anna Lindh[1], Teleborian fusese membru în comisia de stat care anchetase ruinarea serviciilor medicale psihiatrice.
Peter Teleborian dădu din cap spre cei prezenţi şi îşi turnă apă minerală în paharul de plastic.
- Vom vedea cu ce vă pot ajuta, începu el cu prudenţă. Detest să mi se adeverească prorocirile în asemenea context.
- Prorociri? întrebă Bublanski.
- Da. E o ironie a sorţii. Chiar în seara în care s-au săvârşit crimele din Enskede mă aflam la o dezbatere TV, discutând despre bombele care ticăie pretutindeni în societatea noastră. E înspăimântător. Sigur, nu o aveam în minte pe Lisbeth Salander în momentul acela, dar am dat un şir de exemple – anonime, desigur – de pacienţi care, pur şi simplu, ar trebui să se afle în instituţii de îngrijire medicală, în loc să alerge de colo-colo, liberi, pe străzi. Aş putea ghici că dumneavoastră, cei din poliţie, veţi fi obligaţi numai în anul acesta să anchetaţi cel puţin o jumătate de duzină de crime sau omucideri în care făptaşul va aparţine tocmai acestui grup de pacienţi, destul de limitat ca număr.
- Şi vreţi să spuneţi că Lisbeth Salander face parte dintre aceşti ţicniţi? întrebă Hans Faste.

[1] Asasinarea ministrului Anna Lindh s-a petrecut la 11 septembrie 2003, în magazinul Enko din centrul Stockholmului. Criminalul, descoperit după câteva zile, este Mijailo Mijailovici, un imigrant sârb.

- Cuvântul „țicnit” nu este exact cel pe care ar trebui să-l folosim. Însă, da, ea aparține acelei categorii pe care societatea a abandonat-o. Este fără îndoială unul dintre acei indivizi defecți, pe care eu nu i-aş fi lăsat să intre în societate, dacă mi-ar fi fost cerut sfatul.
- Vreți să spuneți că ar fi trebuit închisă înainte de a săvârşi o infracțiune? întrebă Sonja Modig. Nu prea e conform cu principiile unei societăți bazate pe domnia legii.
Hans Faste încruntă din sprâncene şi-i aruncă o privire iritată. Sonja Modig se întrebă de ce Faste părea tot timpul să-şi scoată ghearele la ea.
- Aveți perfectă dreptate, răspunse Teleborian, venindu-i indirect în ajutor. Nu este compatibil cu o societate de drept, cel puțin nu în actuala formă a acestui tip de societate. Există un echilibru între respectul față de individ şi respectul pentru potențiala victimă pe care un bolnav psihic o poate lăsa în urma lui. Niciun pacient nu este identic cu altul şi fiecare trebuie să fie tratat diferit, de la caz la caz. E de la sine înțeles că noi, în serviciile de îngrijire psihică, putem săvârşi greşeli şi lăsa în libertate persoane care n-ar trebui să se afle pe străzi.
- Poate că nu e cazul să ne adâncim în politică socială în acest context, spuse prudent Bublanski.
- Aveți dreptate, căzu de acord Teleborian. Acum este vorba de un caz specific. Dar permiteți-mi să spun doar că e important ca dumneavoastră să înțelegeți că Lisbeth Salander este un om bolnav care are nevoie de îngrijire, exact ca un pacient cu o durere de dinți sau cu o deficiență cardiacă. Ea poate deveni sănătoasă, şi ar fi putut fi sănătoasă dacă ar fi primit îngrijirea medicală de care avea nevoie, atunci când mai era tratabilă.
- Prin urmare, ați fost medicul ei, spuse Hans Faste.
- Eu sunt una din multele persoane care au avut de-a face cu Lisbeth Salander. A fost pacienta mea când era adolescentă şi eu am fost unul dintre medicii care au făcut evaluarea, înainte de a se lua hotărârea de a fi pusă sub tutelă, atunci când a împlinit 18 ani.
- Ne puteți vorbi despre ea? îl rugă Bublanski. Ce ar fi putut-o determina să meargă în Enskede şi să omoare doi oameni pe care nu îi cunoştea? Şi ce ar fi putut-o determina să-şi omoare tutorele?
Peter Teleborian râse.
- Nu, nu pot să vă spun. Nu i-am urmărit dezvoltarea de mulți ani şi nu ştiu cât de gravă este tulburarea ei mintală. În schimb, pot să vă spun că mă îndoiesc că perechea din Enskede îi era necunoscută.
- Ce vă face să spuneți asta? întrebă Hans Faste.
- Una din părțile slabe ale tratamentului pe care l-a urmat Lisbeth Salander a fost că niciodată nu i s-a pus un diagnostic complet. Asta a depins de faptul că nu a fost niciodată receptivă la tratament. Tot timpul a refuzat să răspundă la întrebări sau să participe la vreo formă de terapie.
- Aşa că nu ştiți dacă este bolnavă sau nu? întrebă Sonja Modig. Vreau să spun, de vreme ce nu există niciun diagnostic.
- Priviți lucrurile în felul următor, spuse Peter Teleborian. Am primit-o pe Lisbeth Salander când tocmai urma să împlinească 13 ani. Era psihotică, avea obsesii şi suferea de o evidentă manie a persecuției. Am avut-o ca pacientă doi ani de zile, cât timp a fost internată forțat la Sankt Stefan. Motivul pentru care a fost internată cu forța era că în toată copilăria avusese un comportament evident violent față de colegii de şcoală, de profesori şi de cunoscuți. În repetate rânduri fusese reclamată pentru vătămare corporală. Dar, în toate cazurile, violența fusese îndreptată împotriva persoanelor din cercul ei de cunoscuți, adică împotriva cuiva care spusese sau făcuse ceva ce ea considerase drept o ofensă. Nu există niciun exemplu că ar fi atacat pe cineva complet necunoscut. De aceea, eu cred că există o legătură între ea şi perechea din Enskede.
- În afară de atacul din metrou, când avea 17 ani, spuse Hans Faste.
- În cazul acela trebuie considerat ca dovedit faptul că a fost agresată şi n-a făcut decât să se apere, spuse Teleborian. Persoana în chestiune era un cunoscut agresor sexual. Dar este, într-adevăr, un bun exemplu al felului ei de a reacționa. Ar fi putut pleca de acolo sau ar fi putut căuta sprijinul celorlalți pasageri din vagon. În loc de asta, a ales să săvârşească un act de mare brutalitate. Când se simte amenințată, reacționează cu o violență excesivă.
- De fapt, ce nu e în ordine cu ea? întrebă Bublanski.
- Cum am spus, nu avem niciun diagnostic propriu-zis. Aş spune că suferă de schizofrenie şi că este mereu într-un slab echilibru psihic, la limita unei psihoze. E lipsită de empatie şi în multe privințe poate fi descrisă ca sociopată. Trebuie să spun că eu socotesc uimitor faptul că s-a descurcat aşa de bine după ce a împlinit 18 ani. S-a aflat prin urmare afară, în societate, chiar dacă sub tutelă, timp de opt ani, fără să săvârşească vreo faptă care să ducă la vreo plângere sau la arestare. Dar pronosticul ei…
- Pronosticul ei?

- În tot acest timp, nu a primit niciun tratament. Aş putea ghici că boala pe care noi am fi putut s-o ameliorăm şi s-o tratăm acum zece ani este acum o parte fixă a personalității ei. Personal, cred că, odată prinsă, nu va fi condamnată la închisoare. Trebuie să primească îngrijire medicală.
- Atunci, cum dracu a putut un tribunal să decidă să i se dea drumul în societate? bombăni Faste.
- De bună seamă, aceasta trebuie văzută ca o combinație între faptul că a avut un avocat cu limbă dulce şi efectul unui continuu liberalism, precum şi al restricțiilor bugetare. În orice caz, a fost o decizie la care m-am împotrivit, atunci când am fost consultat de serviciul de medicină legală. Însă eu nu aveam drept de decizie.
- Dar un asemenea pronostic, ca acela despre care ați vorbit, poate fi doar o supoziție? îi strecură Sonja Modig. Vreau să spun… dumneavoastră, de fapt, nu ştiți ce s-a întâmplat cu ea după 18 ani.
- Este mai mult decât o supoziție. Este experiența mea.
- Este autodistructivă? întrebă Sonja Modig.
- Întrebați dacă se poate gândi la sinucidere? Nu, mă îndoiesc de asta. Este mai curând un psihopat egocentric. Doar ea contează. Ceilalți oameni din jur sunt neimportanți.
- Ați spus că poate reacționa cu foarte mare violență, spuse Hans Faste. Cu alte cuvinte, poate fi considerată periculoasă?
Peter Teleborian îl privi îndelung. Apoi lăsă capul în jos şi îşi frecă fruntea înainte de a răspunde.
- Nu puteţi bănui ce greu este să spui exact cum poate un om să reacţioneze. Nu vreau ca lui Lisbeth Salander să i se întâmple ceva rău, când o veţi prinde… Însă da, în cazul ei, aş încerca să iau măsuri, ca arestarea să se petreacă în cea mai mare siguranţă. Dacă este înarmată, există un mare risc ca ea să folosească arma.

18

Marți 29 martie – miercuri 30 martie

Cele trei anchete paralele asupra crimelor din Enskede se desfăşurau mai departe. Prima era cea a inspectorului Bublanski, cu avantajele autorității de stat. În aparență, soluția părea să se afle foarte aproape; aveau o suspectă şi arma crimei care putea fi pusă în legătură cu suspecta. Aveau o legătură incontestabilă cu prima victimă şi una posibilă, prin Mikael Blomkvist, cu celelalte două victime. Pentru Bublanski, în practică era vorba doar de a o găsi pe Lisbeth Salander şi de a o băga într-una din drăgălaşele celule ale puşcăriei Kronoberg.
Ancheta lui Dragan Armanski era formal dependentă de ancheta oficială a poliției, dar el avea şi o agendă proprie. Intenția lui personală era ca, într-un fel oarecare, să vegheze asupra intereselor lui Lisbeth Salander – să găsească adevărul şi, dacă se putea, un adevăr sub forma circumstanțelor atenuante.
Ancheta cea mai dificilă era cea a revistei *Millennium.* Ziarul era lipsit atât de resursele pe care le avea poliția, cât şi de acelea ale firmei lui Armanski. Spre deosebire de poliție, Mikael Blomkvist nu era în mod special interesat de găsirea unui motiv plauzibil care s-o fi făcut pe Lisbeth Salander să meargă la Enskede şi să-i omoare cei doi prieteni. Cândva, în cursul zilei de Paşte, el hotărâse că pur şi simplu nu putea crede în istoria asta. Dacă Lisbeth Salander era amestecată în vreun fel în crime, atunci trebuie să fi existat alte motive decât cele pe care le presupunea ancheta oficială – poate că altcineva ținuse arma sau se întâmplase ceva ce se afla dincolo de controlul lui Lisbeth Salander.

Niklas Eriksson a rămas tăcut în timpul călătoriei cu taxiul de la Slussen la Kungsholmen. Era încă amețit de faptul că, în sfârşit, fără să se aştepte, se trezise într-o anchetă de poliție adevărată. Îi aruncă o privire furişă lui Sonny Bohman, care recitea rezumatul lui Armanski. Apoi, zâmbi în sinea lui.
Misiunea îi dăduse cu totul pe neaşteptate posibilitatea de a-şi realiza o ambiție pe care nici Armanski, nici Sonny Bohman n-o ştiau. Brusc, ajunsese în situația în care avea posibilitatea de a-i veni de hac lui Lisbeth Salander. Spera că va putea contribui la prinderea ei. Şi mai spera că aceasta va fi condamnată la închisoare pe viață.
Era bine cunoscut faptul că Lisbeth Salander nu se bucura de cine ştie ce popularitate la Milton Security. Cei mai mulți colaboratori care avuseseră vreodată de-a face cu ea o considerau o ciumă. Dar nici Bohman, nici Armanski nu bănuiau cât de profund o detesta Niklas Eriksson.
Viața fusese nedreaptă cu el. Arăta bine, era un bărbat în floarea vârstei. De asemenea, era inteligent. Şi totuşi, era pe veci oprit de la ce voise totdeauna să fie, adică polițist. Problema lui era o gaură microscopică în inimă, care provoca un suflu şi însemna că peretele uneia dintre

valve era slăbit. Fusese operat şi defectul fusese corectat, dar, cu un defect la inimă, fusese odată pentru totdeauna scos din joc şi considerat ca un om de categoria a doua.
Când a avut posibilitatea să înceapă să lucreze la Milton Security, una dintre primele lui misiuni a constat în a ajuta unitatea de intervenție, ocupând-se de analiza securității personale a unei cântărețe mai bătrâne, recunoscută internațional, care primise amenințări de la un admirator prea entuziast, în plus, fugit dintr-un spital de boli nervoase. Misiunea făcuse parte din perioada de acomodare la Milton Security. Cântăreața locuia singură într-o vilă din Södertörn şi firma instalase echipament de supraveghere, ba chiar şi alarmă, iar pentru o vreme, cântăreața avusese şi un paznic personal. Târziu, într-o seară, entuziastul admirator încercase să pătrundă înăuntru. Paznicul pusese repede la pământ persoana în chestiune, care după aceea fusese condamnată pentru amenințări şi pătrundere ilegală, şi reexpediată la spital.
Niklas Eriksson vizitase de mai multe ori, timp de două săptămâni, vila din Södertörn, împreună cu alți angajați de la Milton. O considera pe bătrâna cântăreață drept o babă snoabă şi distantă, care îl privise uimită când încercase s-o seducă. Femeia asta ar fi trebuit să fie fericită că un admirator îşi mai aducea aminte de ea.
Eriksson disprețuia felul în care personalul de la Milton se gudura pe lângă ea. Dar, bineînțeles, nu spusese nimănui o vorbă despre sentimentele sale.
Într-o seară, cu puțin înainte ca admiratorul să fie prins, cântăreața şi doi angajați de la Milton Security se aflau lângă un mic bazin, în curtea din spatele casei, în vreme ce el era înăuntru, pentru a fotografia ferestrele şi uşile care mai trebuia eventual securizate. A trecut din cameră în cameră, până ce a ajuns în dormitorul femeii şi acolo n-a putut rezista tentației de a deschide o comodă. Înăuntru a găsit o duzină de albume din perioada ei de glorie, anii '70 şi '80, când cântăreața şi orchestra ei făceau turnee în lumea întreagă. A mai găsit şi o cutie cu fotografii dintre cele mai intime. Imaginile erau relativ nevinovate, dar puteau, cu puțină fantezie, să fie considerate drept „ipostaze erotice". *Doamne, ce vacă proastă era.* A furat cinci dintre cele mai îndrăznețe fotografii care, după cum se părea, fuseseră făcute de vreun iubit şi păstrate din motive sentimentale.
A făcut copii după fotografii şi a pus la loc originalele. Apoi a aşteptat câteva luni, înainte să le vândă unui ziar de seară englez. A primit 9 000 de lire pentru pozele care au făcut senzație.
Apoi, nu ştiu cum, s-a prins de asta Lisbeth Salander. La scurt timp după ce fotografiile au fost publicate, aceasta a venit la el. Ştia că el era cel care vânduse fotografiile. L-a amenințat că-i va spune lui Dragan Armanski dacă va mai face vreodată aşa ceva. L-ar fi pârât dacă ar fi putut dovedi afirmația – ceea ce probabil nu putea face. Dar, din ziua aceea, el s-a simțit supravegheat. Îi vedea ochii de porc de câte ori se întorcea.
Se simțise pus la zid şi plin de frustrare. Singurul fel în care putea să se apere era să-i submineze credibilitatea, alimentând bârfele din odaia de cafea. Dar nici măcar în asta n-a avut cine ştie ce succes. Nu îndrăznea să iasă în evidență, pentru că ea, din motive absolut de neînțeles, se afla sub protecția lui Armanski. Se întreba ce fel de putere avea asupra directorului de la Milton sau dacă era posibil ca boşorogul ăsta s-o reguleze în secret. Dar, dacă nimeni nu era prea încântat de Lisbeth Salander, pentru Armanski tot personalul avea mult respect şi, în consecință, accepta neplăcuta ei prezență. Eriksson a simțit o enormă uşurare atunci când ea a început să dispară tot mai mult, undeva la periferie, şi în cele din urmă a încetat să mai lucreze pentru Milton Security.
Acum se arăta o posibilitate să i-o plătească. N-avea decât să îndrepte împotriva lui orice fel de acuze – nimeni n-o va crede. Nici măcar Armanski n-o să mai dea crezare unei asasine bolnave psihic.

Inspectorul criminalist Bublanski l-a văzut pe Hans Faste ieşind din lift împreună cu Bohman şi Eriksson, de la Milton Security. Faste se dusese să-i aducă pe noii colaboratori sus, din holul de recepție. Bublanski nu era deosebit de entuziasmat la gândul de a da acces unor persoane din afară la dosarele unei anchete de omucidere, dar hotărârea fusese luată peste capul lui şi… Ei, bine, la urma urmei, Bohman era în orice caz un polițist adevărat, cu mulți kilometri de patrulări în spate. Eriksson trecuse prin Şcoala de Poliție şi nu putea fi cu totul idiot. Bublanski le-a făcut semn să meargă în sala de conferințe.
Vânătoarea pe urmele lui Lisbeth Salander era în a şasea zi şi venise timpul să se facă un bilanț complet. Procurorul Ekström nu participa la întâlnire. Grupul consta din inspectorii criminalişti Sonja Modig, Hans Faste, Curt Svensson şi Jerker Holmberg, plus patru colegi de la unitatea de investigații a poliției statului. Bublanski începu prin a-i prezenta pe noii colaboratori de la Milton Security, pe care îi întrebă dacă voiau să spună câteva cuvinte. Bohman îşi drese glasul:
- A trecut o bună bucată de vreme de când am fost ultima oară în această clădire, dar câțiva dintre voi mă cunosc şi ştiu că am fost polițist multă vreme înainte să trec la sectorul privat.

Motivul pentru care ne aflăm aici este, prin urmare, că Salander a lucrat pentru noi timp de mulți ani şi ne simțim oarecum responsabili. Misiunea noastră este să contribuim prin toate mijloacele la arestarea cât mai rapidă a lui Salander. Putem să vă dăm unele informații personale despre ea. Nu suntem aici ca să punem bețe în roate anchetei, nici ca să vă împiedicăm în vreun fel.
- Cum era să lucrezi cu ea? întrebă Faste.
- Nu era o persoană pe care să doreşti s-o strângi la piept, răspunse Niklas Eriksson. Tăcu atunci când Bublanski ridică mâna.
- Vom avea ocazia să vorbim în detaliu, în cursul şedinței. Dar, hai să luăm lucrurile în ordine şi să vedem unde ne aflăm. După această şedință veți merge amândoi la procurorul Ekström să semnați un angajament de păstrare a secretului. Deci, începem cu Sonja.
- E foarte frustrant. Am înregistrat un succes la numai câteva ore după săvârşirea crimelor şi am putut să o identificăm pe Salander. Am găsit locuința ei – sau, cel puțin, ceea credeam că este locuința ei. Apoi – nicio urmă. Am primit vreo treizeci de apeluri de la persoane care au văzut-o, dar până în prezent s-au dovedit toate false. Se pare că a dispărut ca un fum.
- Ciudat, spuse Curt Svensson. Are o înfățişare specială şi multe tatuaje, aşa că n-ar trebui să fie atât de greu de găsit.
- Poliția din Uppsala a făcut ieri o descindere cu surle şi trâmbițe în urma unui apel. Au înconjurat şi au speriat de moarte un băiețandru de 14 ani, care semăna cu Salander. Părinții lui au fost foarte furioşi.
- Cred că nu ne e de folos faptul că urmărim o persoană care pare un copil de 14 ani. Se poate pierde în grupurile de adolescenți.
- Dar, cu tot scandalul din media, ar trebui să fi văzut cineva ceva, obiectă Svensson. O vor da la emisiunea „Persoane căutate" de săptămâna asta, să vedem dacă duce la ceva nou.
- Greu de crezut, gândindu-ne la faptul că a fost deja pe prima pagină a fiecărui ziar suedez, spuse Hans Faste.
- Ceea ce înseamnă că ar trebui poate să schimbăm raționamentul, spuse Bublanski. Poate că a reuşit să fugă peste graniță, dar mai plauzibil este că stă undeva ascunsă şi aşteaptă.
Bohman ridică mâna. Bublanski îi făcu semn să vorbească.
- Ştim despre ea că nu e autodistructivă. Este un bun strateg şi îşi planifică loviturile. Nu face nimic fără să analizeze consecințele. Aceasta este, în orice caz, părerea lui Dragan Armanski.
- Există, de asemenea, avizul fostului ei psihiatru; dar, să mai aşteptăm puțin în privința caracterului ei, spuse Bublanski. Mai devreme sau mai târziu, trebuie să se mişte. Jerker, ce resurse are?
- O să aveți cu ce să vă distrați, spuse Jerker Holmberg. Are un cont la Handelsbanken de mai mulți ani. Sunt banii pentru care îşi face declarația anuală de venit. Sau, mai exact, banii pentru care avocatul Bjurman făcea declarația. Cu un an în urmă contul avea un sold de 100 000 de coroane. În toamna lui 2003 a scos toată suma.
- În toamna lui 2003 avea nevoie de bani în numerar. Atunci a încetat, conform spuselor lui Armanski, să mai lucreze la Milton Security, spuse Bohman.
- Posibil. Contul a stat pe zero două săptămâni, însă, după aceea, a depus aceeaşi sumă în cont.
- A crezut că are nevoie de bani pentru ceva, dar nu s-a folosit de ei şi i-a pus înapoi la bancă?
- Posibil. În decembrie 2003 a folosit acest cont ca să plătească o seamă de facturi, printre care şi chiria pe un an înainte. Suma a scăzut la 70 000 de coroane. Pe urmă, contul n-a mai fost atins timp de un an, cu excepția unei depuneri de 9 000 de coroane. Am cercetat – a fost o moştenire de la mama ei.
- OK.
- În martie anul acesta, a scos banii proveniți din moştenire – suma exactă era de 9 312 coroane. E singura dată când s-a atins de cont.
- Atunci, din ce dracu trăieşte?
- Ascultați în continuare. În ianuarie a deschis un nou cont. De data asta, la SEB. A pus în el o sumă de două milioane de coroane.
- Ce?
- De unde vin banii? întrebă Modig.
- Banii au fost transferați în contul ei dintr-o bancă din insulele Canalului.
Tăcerea se aşternu peste încăpere.
- Nu înțeleg nimic, spuse Sonja Modig după o vreme.
- Prin urmare, sunt bani pe care ea nu a făcut declarație de impozit? întrebă Bublanski.
- Nu, dar nu trebuie să facă, înainte de anul viitor. Lucrul absolut remarcabil este că banii nu apar în procesul-verbal lunar făcut de avocatul Bjurman asupra situației ei financiare.
- Prin urmare – ori nu ştia de asta, ori făceau ceva dubios împreună. Jerker, unde ne aflăm cu partea tehnică?

- Am făcut aseară un bilanț împreună cu şeful anchetei preliminare. Asta e tot ce ştim. Unu: putem s-o punem pe Salander în legătură cu ambele locuri ale crimelor. Am găsit amprentele ei pe arma crimei şi pe cioburile unei ceşti de cafea sparte, în Enskede. Aşteptăm răspunsul pentru probele ADN luate… Dar nu e nicio îndoială că ea s-a aflat în apartament.
- OK.
- Doi: avem amprentele ei pe cutia armei din apartamentul avocatului Bjurman.
- OK.
- Trei: în sfârşit, avem un martor care o plasează la locul crimelor din Enskede. Un vânzător dintr-un debit de tutun a sunat şi a povestit că Lisbeth Salander a fost în prăvălia lui şi a cumpărat un pachet de Marlboro Light în seara crimei.
- I-a trebuit mult să se decidă, la atâtea zile după ce am rugat să ni se dea informații.
- A fost plecat de Paşte, ca toți ceilalți. În orice caz – Jerker Holmberg arătă pe o hartă –, debitul se află aici, pe colț, la aproximativ 190 de metri de locul delictului. Lisbeth a sosit exact când închidea, la ora 22. Vânzătorul a putut să ofere o descriere perfectă.
- Tatuajul de pe gât? întrebă Curt Svensson.
- Aici, a ezitat. Crede că a văzut un tatuaj. Dar a văzut în mod sigur că avea un inel în sprânceană.
- Altceva?
- Nu prea mult, ca probe strict tehnice. Dar este suficient.
- Faste – apartamentul din Lundagatan.
- Avem amprentele ei, dar nu cred că locuieşte acolo. Am întors totul cu susu-n jos, şi toate lucrurile par să-i aparțină lui Miriam Wu. Ea a fost trecută în contract în februarie anul acesta.
- Şi ce ştim despre ea?
- Nicio condamnare. Lesbiană notorie. Obişnuieşte să participe la reprezentații şi altele de genul ăsta, la Pride Festival. Studiază sociologia şi e coproprietara unui sex shop de pe Tegnérgatan. Domino Fashion.
- Sex shop? întrebă Sonja Modig, cu sprâncenele ridicate.
O dată, spre amuzamentul soțului ei, ea cumpărase lenjerie sexy de la Domino Fashion. Ceea ce, în niciun caz, nu avea de gând să le spună tipilor din încăpere.
- Păi, vând cătuşe şi haine de curvă şi altele de genul ăsta. Ai nevoie cumva de o cravaşa?
- Prin urmare, nu e un sex shop, ci un magazin de modă pentru cei care iubesc lenjeria rafinată, spuse ea.
- Acelaşi rahat.
- Continuă, spuse Bublanski iritat. N-avem nicio urmă a acestei Miriam Wu?
- Niciuna.
- Poate că a fost plecată de sărbători, propuse Sonja Modig.
- Sau poate că Salander i-a venit şi ei de hac, propuse, la rândul lui, Faste. Poate vrea să facă repede curățenie printre cunoscuți.
- Prin urmare, Miriam Wu este lesbiană. Să tragem concluzia că ea şi Salander sunt un cuplu?
- Cred că putem, cu destul de mare probabilitate, să tragem concluzia că au o relație sexuală, spuse Curt Svensson. Îmi întemeiez afirmația pe mai multe lucruri, în primul rând, am găsit amprentele lui Salander pe şi în jurul patului, în apartament. Am mai găsit amprentele ei pe o pereche de cătuşe care, după toate probabilitățile, au fost utilizate ca jucărie sexuală.
- Atunci va aprecia poate cătuşele pe care i le pregătesc eu, spuse Hans Faste.
Sonja Modig suspină.
- Continuă, spuse Bublanski.
- Am primit o informație cum că Miriam Wu a flirtat fățiş în barul Kvarnen cu o fată, care corespunde semnalmentelor lui Salander. Asta a fost acum 15 zile. Informatorul afirmă că ştie cine este Salander şi că a mai întâlnit-o în Kvarnen, deşi anul acesta n-a văzut-o, pentru că a fost în străinătate. N-am avut timp să întreb personalul. Mă duc acolo în după-amiaza asta.
- În dosarul ei de la Serviciul Socială nu se menționează că este lesbiană. În adolescență, a fugit adesea de la familiile în grija cărora se afla, ca să meargă să agațe bărbați prin baruri. De mai multe ori, a fost prinsă în compania unor bărbați mult mai în vârstă.
- Ceea ce nu înseamnă că făcea trotuarul, nu-i aşa?! spuse Hans Faste.
- Ce ştim despre cercul ei de cunoştințe? Curt?
- Aproape nimic. Nu a mai fost oprită de poliție de când avea 18 ani. Îl cunoaşte pe Dragan Armanski şi pe Mikael Blomkvist, asta ştim. O cunoaşte, desigur, pe Miriam Wu. Aceeaşi sursă care ne-a spus că ea şi Wu au fost văzute în Kvarnen spune că obişnuia să iasă cu un grup de fete, cu ani în urmă. E un grup care se numeşte Evil Fingers.
- Evil Fingers? Şi ce e cu ele? întrebă Bublanski.
- Pare să fie ceva ocult. Obişnuiau să dea petreceri destul de dezmățate.

- Nu-mi spune acum că Salander mai e şi o blestemată de satanistă! izbucni Bublanski. Dacă află asta ziarele, or să înnebunească de plăcere!
- Un grup de lesbiene sataniste, propuse amabil Hans Faste.
- Hasse, tu ai o viziune asupra femeii la nivel de Evul Mediu, spuse Sonja Modig. Până şi eu am auzit de Evil Fingers.
- Ai auzit? întrebă uimit Bublanski.
- Era o formaţie rock de fete, pe la sfârşitul anilor '90. Nu erau supervedete, dar pentru o vreme au fost destul de cunoscute.
- Prin urmare, un grup hard rock de lesbiene sataniste, spuse Hans Faste.
- OK, terminaţi cu pălăvrăgeala, spuse Bublanski. Hasse, tu şi Curt aflaţi cine sunt fetele din Evil Fingers şi vorbiţi cu ele. Salander mai are şi alţi cunoscuţi?
- Nu prea mulţi, în afară de fostul ei tutore Holger Palmgren. Acesta se află într-o casă de sănătate, după o congestie cerebrală, şi e probabil foarte bolnav. De fapt, ca să fiu sincer, nu pot spune că i-am găsit vreun cerc de cunoştinţe. Nu i-am găsit domiciliul, nici carnetul de adrese, dar am impresia că nu are prea mulţi prieteni apropiaţi.
- Nicio fiinţă umană nu poate merge de colo-colo, ca o fantomă, fără să lase urme în societate. Ce credeţi despre Mikael Blomkvist?
- Nu l-am pus propriu-zis sub urmărire, dar l-am verificat din când în când în weekend, spuse Faste. Pentru cazul că Salander s-ar fi arătat, adică. S-a dus acasă după slujbă şi se pare că n-a părăsit apartamentul de Paşte.
- Mi-e greu să cred că are ceva de-a face cu crima, spuse Sonja Modig. Povestea lui ţine şi el poate spune exact tot ce-a făcut în cursul serii.
- Însă Blomkvist o cunoaşte pe Lisbeth Salander. Este legătura între ea şi perechea din Enskede. Şi, în plus, avem depoziţia lui că un bărbat a atacat-o pe Salander cu o săptămână înaintea crimelor. Ce trebuie să credem despre asta? spuse Bublanski.
- În afară de Blomkvist, nu mai există niciun martor al atacului… dacă el a avut loc, zise Faste.
- Crezi că Blomkvist fantazează sau minte?
- Nu ştiu. Dar toată povestea pare o scorneală. Un bărbat solid, care n-a putut veni de hac unei femei care cântăreşte 40 de kilograme.
- De ce-ar minţi Blomkvist?
- Poate pentru a abate atenţia de la Salander.
- Dar nimic din toate astea nu ţine. Blomkvist a lansat de fapt teoria că perechea din Enskede a fost asasinată din cauza cărţii pe care Dag Svensson tocmai o scria.
- Vorbe, spuse Faste. E Salander. De ce-ar fi trebuit cineva să-l ucidă pe tutorele ei, ca să-l facă pe Dag Svensson să-şi ţină gura? Şi cine… un poliţist?
- Dacă Blomkvist publică teoria sa, o să avem parte de un adevărat iad, cu pista poliţiei în sus şi în jos, spuse Curt Svensson.
Toţi aprobară.
- OK, zise Sonja Modig. De ce l-a împuşcat Salander pe Bjurman?
- Şi ce înseamnă tatuajul? întrebă Bublanski, arătând fotografia ce înfăţişa pântecul lui Bjurman: SUNT UN PORC SADIC, UN NEMERNIC ŞI UN VIOLATOR.
O tăcere de câteva clipe se lăsă în încăpere.
- Ce spun doctorii? întrebă Bohman.
- Vechimea tatuajului e undeva între unu şi trei ani. Datarea are ceva de-a face cu profunzimea sângerării din piele, spuse Sonja Modig.
- Putem afirma cu siguranţă că nu e un tatuaj pe care Bjurman să şi-l fi făcut de bunăvoie.
- Sigur că există tot felul de nebuni, dar îmi imaginez că nu face parte din modelele obişnuite, nici măcar printre maniacii tatuajelor.
Sonja Modig făcu un semn cu arătătorul:
- Patologul spune că tatuajul arăta îngrozitor, ceea ce am putut constata şi eu cu ochii mei. Prin urmare, e făcut de un amator. Acul a mers la adâncimi diferite şi e un tatuaj foarte mare, făcut pe o parte a corpului foarte sensibilă. În ansamblu, trebuie să fi fost o procedură extrem de dureroasă care poate fi considerată aproape drept vătămare corporală gravă.
- Bjurman nu a făcut niciodată plângere la poliţie, spuse Faste.
- În mod sigur, nici eu n-aş face plângere la poliţie dacă mi-ar tatua cineva un asemenea mesaj pe burtă, spuse Curt Svensson.
- Mai am încă ceva, zise Sonja Modig. Asta ar putea eventual să întărească mesajul care se află în tatuaj – că Bjurman era un porc sadic.
Ea deschise o mapă cu fotografii scoase la imprimantă pe care le lăsă să circule în jur.
- Am printat doar una, de probă. Am găsit-o într-un fişier pe hard diskul lui Bjurman. Sunt fotografii descărcate de pe Internet. Computerul lui conţine mai mult de două mii de fotografii de genul ăsta.

Faste scoase un fluierat şi ridică în aer fotografia unei femei care era legată într-o poziţie complet incomodă.
- Poate e ceva pentru Domino Fashion sau Evil Fingers, spuse el.
Bublanski făcu un gest iritat către Faste, să-şi ţină gura.
- Cum putem interpreta asta? întrebă Bohman.
- Tatuajul este vechi de aproape doi ani, spuse Bublanski. E cam perioada în care Bjurman s-a îmbolnăvit. Nici medicul legist, nici dosarul lui medical n-au indicat că ar fi avut vreo suferinţă serioasă, în afară de hipertensiune. Se poate deci presupune că există o legătură.
- Salander s-a schimbat în cursul aceluiaşi an, spuse Bohman. Ea a încetat brusc să mai lucreze pentru Milton şi a dispărut în străinătate.
- Să presupunem că există o legătură cu ea? Dacă mesajul tatuajului este corect, atunci Bjurman violase pe cineva. Salander era foarte aproape de el. Ar putea fi, în acest caz, un foarte bun motiv pentru omor.
- Există de bună seamă şi alte feluri de a interpreta aceasta, spuse Hans Faste. Pot să-mi imaginez un scenariu în care şi fata chinezoaică, şi Salander conduc vreun fel de firmă de escortă cu elemente sado-masochiste. Bjurman ar putea fi unul dintre acei nebuni care se excită când este bătut de fetiţe. El s-a aflat într-o relaţie de dependenţă faţă de Salander, atunci când lucrurile au degenerat.
- Dar asta nu explică de ce s-a dus ea în Enskede.
- Dacă Dag Svensson şi Mia Bergman erau pe punctul de-a face dezvăluiri asupra comerţului cu sex, ei au dat poate peste Salander şi Wu. Aici s-ar putea afla motivul pentru care Salander a ucis.
- Ceea ce este încă o speculaţie, spuse Sonja Modig. Au continuat şedinţa încă o oră, discutând şi faptul că laptopul lui Dag Svensson dispăruse. Când s-au întrerupt, pentru prânz, se simţeau cu toţii frustraţi. Ancheta era marcată de mai multe semne de întrebare decât oricând.

Erika Berger îi telefonă lui Magnus Borgsjö, director la *Svenska Morgon-Posten,* marţi dimineaţa, de îndată ce ajunse la redacţie.
- Sunt interesată, a spus ea.
- Eram sigur.
- Mă gândisem să comunic imediat după Paşte decizia mea aici, în redacţie. Dar, cum bănuieşti desigur, suntem în plin haos.
- Asasinarea lui Dag Svensson. Îmi pare rău. O istorie oribilă.
- Aşadar, înţelegi că nu e momentul să le spun că tocmai mă pregătesc să părăsesc nava.
El rămase tăcut o clipă.
- Avem o problemă, spuse Borgsjö.
- Ce anume?
- Când am vorbit prima oară, am spus că postul va fi liber de la 1 august. Însă situaţia este aşa: redactorul-şef Håkan Morander, pe care trebuia să-l înlocuieşti tu, are probleme mari de sănătate. Are ceva la inimă şi trebuie s-o ia mai încet. A vorbit cu medicul lui acum câteva zile şi am aflat că are de gând să plece la 1 iulie. Ideea era că el va putea rămâne până la toamnă şi că tu ai fi putut lucra în paralel cu el în august şi septembrie. Dar, în situaţia actuală, e criză. Erika – vom avea nevoie de tine de la 1 mai, cel mai târziu 15 mai.
- Dumnezeule, dar mai sunt doar câteva săptămâni!
- Eşti în continuare interesată?
- Păi… dar asta înseamnă că am numai o lună la dispoziţie să pun în ordine lucrurile la *Millennium.*
- Ştiu. Îmi pare rău, Erika, dar trebuie să te presez. Însă cred că o lună e suficient ca să pui la punct lucrurile la un ziar care are doar o jumătate de duzină de angajaţi.
- Însă eu va trebui să-i părăsesc în mijlocul unei situaţii de urgenţă.
- Oricum îi vei părăsi. Tot ce facem e să devansăm momentul cu câteva săptămâni.
- Am câteva condiţii.
- Spune.
- Voi rămâne în consiliul de conducere al revistei *Millennium.*
- Poate nu e prea potrivit. *Millennium* e, de bună seamă, mult mai mic şi, de altfel, e o revistă lunară, dar, din punct de vedere strict tehnic, înseamnă că suntem concurenţi.
- N-am ce face. Nu voi avea nicio legătură cu munca de redacţie de la *Millennium,* dar nu am de gând să-mi vând partea. Prin urmare, rămân în conducere.
- OK, vom găsi o soluţie.
Au căzut de acord să se întâlnească cu consiliul de conducere în prima săptămână din aprilie, pentru a discuta detaliile şi a semna contractul.

Mikael Blomkvist avea o impresie de déjà vu, în vreme ce studia lista cu posibilii suspecți pe care el şi Malin o alcătuiseră în timpul sărbătorilor. Erau 37 de persoane pe care Dag Svensson le acuza fără cruțare în cartea sa. Dintre aceştia, 21 erau clienți pe care el îi identificase.
Mikael îşi aminti brusc cum începuse să meargă pe urmele unui ucigaş la Hedestad, cu doi ani în urmă, şi găsise o galerie de posibili suspecți care însuma aproape 50 de persoane; să speculezi care dintre ei era vinovatul era un gând absurd.
La ora zece, în dimineața zilei de marți, i-a făcut semn lui Malin Eriksson să vină în biroul lui. A închis uşa, rugând-o să se aşeze.
Au rămas tăcuți o vreme, bând cafea. În cele din urmă, a împins spre Malin lista pe care o alcătuiseră împreună.
- Cum facem?
- În primul rând, îi vom arăta lista Erikăi Berger peste zece minute. Apoi, îi vom lua în colimator, unul după altul. E posibil ca unul dintre ei să aibă legătură cu crimele.
- Ce înțelegi prin „luatul în colimator”?
- Am de gând să mă concentrez pe cei 21 de „clienți” care sunt indicați în carte. Ei au mai multe de pierdut decât ceilalți. Mă gândesc să merg pe urmele lui Dag şi să-i întâlnesc pe rând, pe fiecare.
- Bine.
- Am două treburi pentru tine: în primul rând, sunt şapte nume care n-au fost identificate, doi „clienți” şi cinci profitori. Îndeletnicirea ta în zilele următoare va fi să încerci să-i identifici. Câteva dintre nume revin în teza Miei; poate există referințe care ne-ar putea ajuta să le aflăm numele adevărat.
- Bine.
- În al doilea rând, ştim mult prea puțin despre Nils Bjurman, tutorele lui Lisbeth. A existat un CV sumar în ziare, dar pot ghici că jumătate e greşit.
- Am să fac săpături în trecutul lui.
- Exact. Tot ce găseşti.

Harriet Vanger îi telefonă lui Mikael Blomkvist spre ora cinci după-amiaza.
- Poți vorbi?
- Un moment doar.
- Fata asta, care e pusă sub urmărire… E aceeaşi care te-a ajutat să-mi dai de urmă, nu-i aşa?
Harriet Vanger şi Lisbeth Salander nu se întâlniseră niciodată.
- Ba da, răspunse Mikael. Iartă-mă că n-am avut timp să-ți telefonez şi să te pun la curent. Dar ea este.
- Ce înseamnă asta?
- În ceea ce te priveşte… absolut nimic, sper.
- Dar ea ştie totul despre mine şi ce s-a întâmplat în urmă cu doi ani.
- Da, ştie tot ce s-a întâmplat.
Harriet Vanger rămase tăcută la celălalt capăt.
- Harriet… nu cred că ea a făcut asta. Trebuie să plec de la ideea că este nevinovată. Am încredere în Lisbeth Salander.
- Dacă e să crezi ce scrie în ziare…
- Nu trebuie să crezi tot ce scrie în ziare. E simplu. Ea şi-a dat cuvântul să nu te trădeze. Cred că şi-l va păstra tot restul vieții. Cred despre ea că are principii foarte stricte.
- Şi dacă nu va face aşa?
- Nu ştiu, Harriet. O să fac tot ce pot ca să aflu ce s-a întâmplat, de fapt.
- Foarte bine.
- Nu fi neliniştită.
- Nu sunt neliniştită. Însă vreau să fiu pregătită pentru ce poate fi mai rău. Cum te simți, Mikael?
- Nu grozav. N-am stat o clipă de când s-au comis crimele.
Harriet Vanger tăcu o vreme.
- Mikael… eu mă aflu acum la Stockholm. Plec mâine cu avionul în Australia şi voi rămâne acolo o lună.
- Aşa.
- Locuiesc la acelaşi hotel.
- Nu ştiu ce să spun. Sunt varză. Trebuie să lucrez zi şi noapte şi nu sunt o companie amuzantă.
- Nu trebuie să fii amuzant. Treci pe aici şi destinde-te, un moment.

Mikael ajunse acasă după ora unu noaptea. Era ostenit şi se gândea să lase totul şi să se culce, dar, în loc de asta, deschise computerul şi îşi verifică e-mailul. Nu venise nimic interesant.
Deschise folderul *<LISBETH SALANDER>* şi descoperi un document cu totul nou. Documentul avea numele *[Pentru MikBlom]* şi se afla chiar alături de documentul *[Pentru Sally].*
A fost aproape un şoc să vadă deodată documentul în computer. *Ea este aici. Lisbeth Salander a fost în computerul meu. Poate este cuplată chiar în momentul ăsta.* A apăsat un dublu click.
Nu era sigur la ce se aştepta. O scrisoare. Un răspuns. Asigurări de nevinovăție. O explicație. Replica lui Lisbeth Salander la scrisoarea lui Mikael Blomkvist era frustrant de scurtă. Tot mesajul consta dintr-un singur cuvânt. Patru litere.
[Zala.]
Mikael se holbă la nume.
Dag Svensson îi vorbise la telefon despre Zala, cu două zile înainte de-a fi ucis.
Ce încearcă să-mi spună? Oare Zala este legătura între Bjurman şi prietenii mei? Cum? De ce? Cine este el? Şi cum poate şti Lisbeth Salander? Ce amestec are ea?
Deschise informațiile despre document şi constată că textul fusese scris cu mai puțin de 15 minute în urmă. Apoi, zâmbi brusc. Documentul îl avea ca autor pe „Mikael Blomkvist". Ea scrisese documentul în computerul lui, cu programul pe licența lui. Era mai bine decât poşta electronică şi nu lăsa niciun număr IP, care ar fi putut fi descoperit, deşi Mikael era destul de sigur că nu s-ar fi putut ajunge până la Lisbeth Salander via Internet. Şi, acest lucru dovedea fără niciun dubiu că Lisbeth Salander făcuse o *hostile take over*[*] – expresia pe care o folosea ea însăşi – asupra computerului său.
Se aşeză la fereastră, privind spre clădirea primăriei. Nu putea scăpa de senzația că exact în momentul acela era privit de Lisbeth Salander, aproape ca şi cum ea s-ar fi aflat în cameră şi l-ar fi observat prin ecranul computerului. De fapt, Lisbeth s-ar fi putut afla oriunde în lume, însă Mikael bănuia că era mult mai aproape. Undeva, în Södermalm. Pe o rază de un kilometru de locul în care stătea el acum.
Se gândi o vreme, apoi se aşeză şi crea un nou document Word, pe care-l numi [Sally-2]. Apoi, îi scrise un mesaj plin de miez:

[Lisbeth,
Ce ființă afurisită poți să fii! Cine e Zala? El este legătura? Ştii cine i-a ucis pe Dag şi pe Mia? – în cazul ăsta, spune-mi, ca să rezolvăm oroarea asta şi să ne ducem acasă să dormim. /Mikael.]

Ea se afla în computer. Răspunsul veni într-un minut. Un nou document apăru în folder, de data asta cu numele *[KALLE BLOMKVIST].*

[Tu eşti jurnalistul. Nu ai decât să afli.]

Mikael încruntă sprâncenele. Îşi bătea joc de el şi folosea porecla pe care ştia că o detestă. Şi nu-i dădea nici cel mai mic indiciu. Tastă un nou document, [Sally-3]:

[Sally,
Un jurnalist află lucruri punând întrebări oamenilor care ştiu. Eu te întreb pe tine. Ştii de ce au fost ucişi Dag şi Mia şi cine i-a ucis? În acest caz, spune-mi. Dă-mi un indiciu pe care să-l urmez. /Mikael].

Aşteptă descurajat o altă replică, timp de câteva ore. La ora patru dimineața renunță şi se duse să se culce.

[*] În engl. în orig. – un asalt brutal.

19

Miercuri 30 martie – vineri 1 aprilie

Miercuri nu s-a întâmplat nimic dramatic. Mikael şi-a petrecut ziua trecând prin sită materialul lui Dag Svensson, ca să găsească toate referinţele la numele „Zala”. Exact cum făcuse şi Lisbeth Salander mai demult, a descoperit dosarul <Zala> în computerul lui Dag Svensson şi a citit cele trei documente [Irene P], [Sandström] şi [Zala] şi, la fel ca Lisbeth, Mikael şi-a dat seama că Dag Svensson avusese o sursă în poliție, sub numele de Gulbrandsen. A reuşit să-l localizeze, la brigada criminalistă din Södertälje, dar când a telefonat i s-a spus că Gulbrandsen se afla într-o călătorie în interes de serviciu şi că va putea fi găsit doar lunea viitoare.

Mikael a constatat că Dag Svensson îi consacrase mult timp lui Irene P. A citit raportul de autopsie, aflând că femeia fusese ucisă într-un mod lent şi brutal. Asasinatul avusese loc la sfârşitul lui februarie. Poliția nu avea niciun indiciu asupra asasinului, dar, femeia fiind prostituată, plecaseră de la ideea că ucigaşul se afla în cercul ei de clienți.

Mikael se întreba de ce Dag Svensson pusese documentul despre Irene P. În dosarul <Zala>. Asta însemna că el îl lega pe Zala de Irene P., dar nu existau niciun fel de referințe în text. Cu alte cuvinte, Dag Svensson făcuse legătura doar în mintea lui.

Documentul [Zala] era aşa de scurt, că părea mai curând o notă de lucru temporară. Mikael a constatat că Zala (presupunând că el exista cu adevărat) părea un fel de fantomă în lumea interlopă. Textul nu avea un aer prea realist şi lipsea indicarea surselor.

Mikael închise documentul, scărpinându-se în cap. A ancheta uciderea Miei şi a lui Dag părea acum o misiune mult mai complicată decât îşi imaginase. Şi nu se putea opri să nu fie tot timpul bântuit de îndoieli. Problema era că nu găsea nicio dovadă care să arate clar că Lisbeth *nu* avea nimic de-a face cu crimele. Se baza doar pe propria intuiție că era absurd ca ea să fi mers în Enskede şi să-i fi ucis prietenii.

Ştia că Lisbeth avea resurse financiare; ea îşi folosise talentele de hacker ca să fure o sumă de domeniul fanteziei, de mai multe miliarde de coroane. Nici Lisbeth nu ştia că el era la curent. În afară de faptul că fusese obligat (cu încuviințarea ei) să-i pomenească Erikăi Berger despre talentele ei în domeniul informaticii, niciodată nu dezvăluise vreunei alte persoane secretele lui Lisbeth.

Nu voia să creadă că Lisbeth Salander era vinovată de crimă. Avea o datorie de recunoştință față de ea, pe care niciodată n-o va putea plăti. Nu numai că-i salvase viața, când Martin Vanger se pregătea să-l omoare, dar îi salvase chiar şi cariera profesională şi, probabil, revista *Millennium,* servindu-i pe tavă capul omului de afaceri Hans Wennerström.

Asemenea lucruri obligă. Voia să-şi arate loialitatea deplină față de Lisbeth Salander. Vinovată sau nu, el trebuia să facă tot ce-i stătea în putință ca s-o ajute atunci când, mai devreme sau mai târziu, va fi prinsă.

Recunoştea însă că nu ştia prea multe despre ea. Numeroasele rapoarte psihiatrice, faptul că fusese internată forțat la unul dintre spitalele de psihiatrie cele mai cunoscute din țară şi că fusese chiar declarată iresponsabilă erau indicii că ceva nu era în regulă cu ea. Medicul-şef Peter Teleborian, de la clinica de psihiatrie Sankt Stefan din Uppsala, se bucurase de mare atenție din partea presei. Din motive deontologice, el nu se pronunțase direct în ceea ce o privea pe Lisbeth Salander, dar arătase neajunsurile sistemului în care erau încadrați bolnavii psihic. Teleborian nu era doar o personalitate cunoscută în Suedia, ci şi pe plan internațional era considerat drept un eminent expert în bolile mintale. Fusese foarte convingător şi reuşise să-şi exprime simpatia pentru victime şi familiile lor, dar, în acelaşi timp, reieşea că era preocupat de buna stare a lui Lisbeth Salander.

Mikael se gândea dacă n-ar trebui să ia legătura cu Peter Teleborian şi dacă acesta ar putea fi convins să colaboreze într-un fel sau altul. Se abținu însă. Îşi spuse că Peter Teleborian va avea desigur timp s-o ajute pe Lisbeth Salander, când va fi arestată.

În cele din urmă, Mikael se duse în chicinetă, îşi turnă cafea într-o cană purtând logotipul partidului moderat şi se duse în birou la Erika Berger.

- Am o listă lungă de „clienți” şi codoşi pe care trebuie să-i intervievez, spuse el.

Ea dădu din cap cu un aer îngrijorat.

- Îmi va lua una sau două săptămâni, ca să-i văd pe toți de pe listă. Sunt răspândiți de la Strängnäs la Norrköping. O să am nevoie de o maşină.

Erika deschise geanta şi scoase cheile de la BMW-ul ei.

- E în ordine?
- Sigur că e în ordine. Iau trenul spre Saltsjöbanan tot atât de des cât merg cu maşina. Şi, la nevoie, pot să iau maşina lui Greger.
- Mulțumesc.
- Totuşi, există o condiție.
- Da?

- Câteva dintre figurile astea sunt adevărate brute. Dacă vrei să mergi să acuzi codoşi de asasinarea Miei şi a lui Dag, vreau să iei asta cu tine şi s-o ai mereu în buzunar.
Ea puse un flacon de gaz lacrimogen pe masă.
- De unde a apărut?
- L-am cumpărat anul trecut în SUA. La naiba, acolo nicio fată nu aleargă singură pe străzi noaptea fără armă.
- O să dau de dracu dacă folosesc asta şi o să intru la puşcărie pentru deținere de arme.
- Mai bine aşa, decât să-ți scriu necrologul, Mikael… Nu ştiu dacă înțelegi, dar uneori sunt foarte neliniştită în privința ta.
- Aha!
- Îți asumi riscuri şi eşti aşa de al dracului de colțos, că niciodată n-ai dat înapoi de la nicio prostie.
Mikael zâmbi, punând înapoi pe masă spray-ul.
- Mulțumesc de gândul tău bun, dar n-am nevoie.
- Micke, insist.
- Perfect. Dar m-am pregătit.
Băgă mâna în buzunarul de la haină şi scoase o cutie. Era cartuşul de gaz lacrimogen pe care-l găsise în geanta lui Lisbeth Salander şi pe care de atunci îl purtase cu el.

Bublanski bătu la uşa Sonjei Modig şi se aşeză pe scaunul pentru vizitatori din fața biroului ei.
- Computerul lui Dag Svensson, spuse el.
- Şi eu m-am gândit, răspunse ea. Am făcut reconstituirea ultimelor douăzeci şi patru de ore din viața lui Svensson şi a lui Bergman. Mai sunt unele goluri, dar Dag Svensson n-a fost la redacția revistei *Millennium* în cursul acelei zile. În schimb, s-a învârtit prin oraş şi la ora patru după-amiaza s-a întâlnit cu un fost coleg de şcoală. Era o întâlnire întâmplătoare, la o cafenea de pe Drottninggatan. Colegul spune că în mod sigur Dag Svensson avea un laptop în rucsac. El l-a văzut şi chiar a comentat faptul.
- Şi la unsprezece seara, după ce a fost împuşcat, laptopul nu se mai afla în apartament.
- Corect.
- Ce concluzii putem trage?
- Poate s-a dus undeva şi, din cine ştie ce motiv, l-a lăsat sau l-a uitat acolo.
- Cât de verosimil este?
- Nu cine ştie ce. Sau poate l-a lăsat la reparat, ori la revizie. Apoi, există posibilitatea să fi avut vreun alt loc unde lucra, pe care noi să nu-l ştim. Înainte, închiria un birou într-o agenție pentru ziariştii independenți, lângă Sankt Eriksplan, de exemplu.
- OK.
- Apoi, există posibilitatea ca asasinul să fi luat computerul cu el.
- După Armanski, Lisbeth Salander este foarte pricepută în calculatoare.
- Da, aprobă Sonja Modig.
- Hmm. Teoria lui Blomkvist este că Dag Svensson şi Mia Bergman au fost ucişi din cauza documentului la care lucra Svensson. Care ar fi trebuit deci să se afle în computer.
- Suntem un pic depăşiți. Trei victime duc la aşa de multe piste, că nu reuşim să le urmărim pe toate. De fapt, noi încă nu am avut timp să facem o percheziție cum trebuie la locul de muncă al lui Dag Svensson, la redacția revistei *Millennium.*
- Am vorbit cu Erika Berger în dimineața asta. Mi-a spus că o miră faptul că încă n-am fost în redacție ca să aruncăm o privire la ce a rămas după el.
- Ne-am concentrat intens pe găsirea cât mai rapidă a lui Lisbeth Salander, dar încă nu ştim prea multe despre mobilul crimelor. Poți să…?
- M-am înțeles cu Berger să merg la *Millennium* mâine-dimineață.
- Mulțumesc.

Joi, Mikael şedea la biroul lui şi vorbea cu Malin Eriksson, când a auzit un telefon sunând în redacție. L-a zărit pe Henry Cortez prin deschizătura uşii şi n-a dat nicio atenție târâitului. Apoi, undeva, într-un ungher al minții, şi-a dat seama că suna telefonul de pe masa lui Dag Svensson. S-a oprit în mijlocul unei fraze şi a sărit în picioare.
- Stop! Nu atinge telefonul! urlă el.
Henry Cortez tocmai pusese mâna pe receptor. Mikael o luă la goană prin încăpere. *Care era blestematul ăla de nume, pe care… ?*
- Indigo Marknadsresearch, bună ziua, sunt Mikael. Cu ce vă pot fi de ajutor?
- Ei… Bună ziua, numele meu este Gunnar Björck. Am primit o scrisoare în care mi se spune că am câştigat un telefon mobil.
- Felicitări, spuse Mikael Blomkvist. E un Sonny Ericsson, ultimul model.

- Si nu costă nimic?
- Nu costă nimic. Dar, pentru a-l primi, trebuie să participați la un interviu. Noi facem anchete de piață şi analize pentru diferite firme. Va lua cam o oră să răspundeți la întrebări. Dacă sunteți de acord, mergeți mai departe şi aveți posibilitatea să câştigați 100 000 de coroane.
- Înțeleg. Putem face interviul la telefon?
- Din păcate, nu. În anchetă intră o probă în care veți privi diferite simboluri ale unor firme şi le veți identifica. Vă vom întreba de asemenea ce tip de reclamă vă atrage, arătându-vă diferite variante. Trebuie să trimitem la dumneavoastră pe unul din colaboratorii noştri.
- Aha. Cum s-a întâmplat că am fost ales?
- Facem acest tip de anchetă de câteva ori pe an. În ancheta actuală, ne-am axat pe un număr de persoane de vârsta dumneavoastră, cu o situație materială bună. Am luat numărul dumneavoastră personal la întâmplare.
În cele din urmă, Gunnar Björck a fost de acord să primească un colaborator de la Indigo Marknadsresearch. I-a comunicat acestuia că se afla în concediu medical şi se odihnea într-o casă de vacanță din Smådalarö. A făcut o descriere a drumului până acolo. Au căzut de acord să se întâlnească vineri dimineață.
- YES! izbucni Mikael, după ce puse receptorul în furcă şi lovi cu pumnul în aer.
Malin Eriksson şi Henry Cortez schimbară o privire uluită.

Paolo Roberto[1] a aterizat la Arlanda la ora 11:30 joi dimineață. Dormise cea mai mare parte a zborului de la New York şi, cel puțin de data asta, nu suferea din cauza decalajului de fus orar. Petrecuse o lună în SUA discutând despre box, privind meciuri demonstrative şi căutând idei pentru o producție pe care avea intenția s-o vândă casei de filme TV Strix. Constata cu nostalgie că-şi pusese cariera în cui, atât în urma unor aluzii blânde făcute de familie, dar şi pentru că, pur şi simplu, începea să fie prea bătrân. Nu avea prea multe de făcut împotriva acestei situații, decât să încerce să se mențină în formă, ceea ce şi făcea, prin antrenamente intensive, cel puțin o dată pe săptămână. Continua să fie un nume în box şi presupunea că, într-un fel sau altul, va continua să lucreze cu acest sport tot restul vieții.
Şi-a luat valiza de pe banda rulantă. La vamă a fost oprit şi i s-a cerut valiza la control. Unul dintre vameşi avea însă ochii la locul lor şi l-a recunoscut:
- Hello, Paolo. N-ai altceva în valiză în afară de mănuşi de box, presupun.
Paolo Roberto i-a asigurat că nu are nici cel mai mic obiect de contrabandă şi a fost lăsat să intre în țară. S-a îndreptat spre terminalul sosiri şi l-a traversat, în drum spre Arlanda Express, când a rămas în loc, privind fix la chipul lui Lisbeth Salander din ziarele de seară. Mai întâi, n-a înțeles ce vedea. S-a întrebat chiar dacă nu suferă totuşi de *jet lag*[*]. Apoi, a citit titlurile:

URMĂRIREA LUI

LISBETH

SALANDER

Si-a mutat apoi privirea pe celălalt ziar:

EXTRA
PSIHOPATĂ
vânată pentru
T R I P L U
ASASINAT
A mers indecis la un chioşc de presă şi a cumpărat atât ziarele de seară, cât şi pe cele de dimineață. A intrat apoi într-o cafenea şi a început să citească, cu tot mai multă uimire.
Când Mikael Blomkvist ajunse acasă, în apartamentul său de pe Bellmansgatan, la ora unsprezece în seara zilei de joi, era obosit şi deprimat. Se gândea să se culce devreme şi să recupereze din orele nedormite, dar nu putu rezista să nu-şi deschidă computerul şi să-şi verifice e-mailul.
Nu primise nimic interesant, dar apăsă, ca să fie sigur, şi pe dosarul <Lisbeth Salander>. Inima a început să-i bată mai repede când descoperi un nou document cu titlul [MB2]. Bătu un dublu click.

[1] Paolo Roberto: născut în 1969 şi fost boxer profesionist, Paolo Roberto este o cunoscută personalitate suedeză, cu preocupări multiple: scriitor, producător de programe TV, om politic (social-democrat) şi actor („Noaptea Stockholmului", 1987).
[*] În engl. în orig. – oboseală resimţită în urma unei călătorii lungi cu avionul.

[Procurorul E. lasă să transpire informații în media. Întreabă-l de ce n-a lăsat şi vechiul raport de poliție.]

Mikael privi uimit mesajul criptic. Ce voia să spună? Nu înțelegea la ce se referă. A naibii femeie imposibilă! De ce trebuie să-şi formuleze fiecare mesaj ca pe un rebus? După un moment, creă un nou document, pe care îl numi [Criptic].

[Bună, Sally. Sunt obosit ca dracu şi am fost în priză tot timpul, de când s-au săvârşit crimele. Nu am chef de şarade.
Se poate ca ție să nu-ți pese sau să tratezi situația lejer, dar eu vreau să ştiu cine mi-a omorât prietenii./M]

Aşteptă în fața ecranului. Replica [Criptic 2] sosi un minut mai târziu:

[Ce faci dacă am fost eu?]

Răspunse cu [Criptic 3]:

[Lisbeth, dacă ai înnebunit cu totul, atunci doar Peter Teleborian te poate ajuta. Dar eu nu cred că tu i-ai ucis pe Dag şi pe Mia. Sper şi mă rog să am dreptate.
Dag şi Mia aveau de gând să dea pe față comerțul cu sex. Ipoteza mea este că asta a constituit într-un fel motivul crimelor. Dar nu am nicio dovadă.
Nu ştiu ce a mers prost între noi, dar tu şi cu mine am discutat o dată despre prietenie. Eu îți spuneam că prietenia se bazează pe două lucruri – respect şi încredere. Chiar dacă tu nu mă iubeşti, poți să ai în continuare încredere şi să te bazezi pe mine. Eu n-am vorbit niciodată despre secretele tale. Nici despre ce s-a întâmplat cu miliardele lui Wennerström. Încrede-te în mine. Eu nu sunt duşmanul tău. /M]

Răspunsul întârzie aşa de mult, că Mikael renunțase să mai spere. Dar, aproape cincizeci de minute mai târziu, apăru dintr-odată: [Criptic 4]:

[Trebuie să mă gândesc]
Mikael respiră uşurat. Brusc, simțea o mică rază de speranță. Răspunsul conținea exact ce era scris acolo. Ea avea să se gândească la situație. Era prima dată, de când dispăruse brusc din viața lui, când accepta să comunice cu el. Că avea să se gândească însemna că, în orice caz, va reflecta dacă voia să vorbească cu el. Mikael scrise [Criptic 5]:

[OK. Aştept. Dar nu întârzia prea mult.]
Inspectorul criminalist Hans Faste a primit mesajul pe mobil atunci când se afla pe Längholmsgatan, lângă Västerbron, în drum spre slujbă, în dimineața zilei de vineri. Poliția nu avea resurse să pună apartamentul de pe Lundagatan sub supraveghere permanentă şi, de aceea, convenise cu un vecin, polițist la pensie, să fie atent la ce se întâmpla.
- Chinezoaica tocmai a intrat pe uşă, spuse vecinul.
Hans Faste nu putea să se afle într-un loc mai potrivit. Făcu o întoarcere neregulamentară, prin fața autobuzului, pe Heleneborgsgaten, chiar în fața podului, şi ajunse pe Lundagatan, prin Högalidsgatan. Parcă maşina la mai puțin de două minute după ce primise înştiințarea şi traversă strada alergând; apoi intră pe poartă, spre casa din fundul curții.
Miriam Wu se mai afla încă în fața uşii apartamentului ei, privind fix broasca distrusă şi fâşiile de bandă adezivă puse de-a curmezişul, când auzi paşi pe scară. Se întoarse şi dădu cu ochii de un bărbat bine antrenat şi lat în spate, cu privire intensă. Îl simți ostil şi, lăsându-şi geanta pe podea, se pregăti să facă o demonstrație de box thailandez, în caz că ar fi fost nevoie.
- Miriam Wu? întrebă bărbatul.
Spre mirarea ei, acesta scoase o legitimație de polițist.
- Da, răspunse Mimmi. Despre ce e vorba?
- Unde ai fost săptămâna trecută?
- Am fost plecată. Ce s-a întâmplat? A avut loc o spargere?
Faste o privi fix.
- Trebuie să te rog să mă urmezi la Kungsholmen, spuse el punând o mână pe umărul lui Miriam Wu.

Bublanski şi Modig văzură o Miriam Wu destul de iritată, escortată de Faste în camera de interogatoriu.

- Fiţi bună şi luaţi loc. Numele meu este inspector Jan Bublanski şi aceasta este colega mea Sonja Modig. Ne pare rău că a trebuit să vă aducem în felul acesta, dar avem o serie de întrebări la care trebuie să primim răspuns.
- Aha. Despre ce? Colegul dumneavoastră n-a fost prea vorbăreț.
Mimmi făcu un semn cu degetul spre Faste.
- Vă căutăm de mai bine de o săptămână. Puteţi spune unde aţi fost?
- Da, pot. Dar n-am chef s-o fac şi, după câte ştiu, nu e treaba dumneavoastră.
Bublanski înălţă din sprâncene.
- Vin acasă şi-mi găsesc uşa spartă şi acoperită cu bandă adezivă, iar un mascul umflat cu steroizi anabolici mă târăşte aici. Se poate să mi se dea o explicaţie?
- Nu-ţi plac masculii? întrebă Hans Faste. Miriam Wu îl privi uluită. Bublanski şi Modig îl priviră cu asprime.
- Trebuie să înţeleg că nu aţi citit ziarele toată săptămâna? Aţi fost în străinătate?
Miriam Wu păru zăpăcită, începând să fie nesigură.
- Nu, n-am citit niciun ziar. Am fost la Paris, unde mi-am vizitat părinţii timp de două săptămâni. Tocmai vin de la Gara Centrală.
- Aţi venit cu trenul?
- Nu-mi place să zbor.
- Şi n-aţi văzut titlurile ziarelor suedeze de astăzi?
- Tocmai m-am dat jos din trenul de noapte şi am luat metroul spre casă.
Comisarul Bubbla rămase pe gânduri. Nu toate ziarele din ziua aceea aveau titluri despre Salander. Se ridică şi părăsi camera, revenind după un minut cu ediţia de Paşte a ziarului *Aftonbladet.* Pe prima pagină se afla fotografia de paşaport a lui Lisbeth Salander. Miriam Wu păru gata să leşine.

Mikael Blomkvist urmase indicaţiile pe care Gunnar Björck, 62 de ani, i le dăduse asupra drumului până la „cabana" din Smådalarö. Îşi parcă maşina, constatând că, de fapt, „cabana" era o vilă modernă cu standard înalt şi vedere parţială spre golful Jungfru. Urcă o alee cu pietriş şi sună la uşă. Gunnar Björck nu era prea diferit de fotografia tip paşaport de care făcuse rost Dag Svensson.
- Bună ziua, spuse Mikael.
- Aha, aţi găsit.
- Fără probleme.
- Intraţi. Putem sta în bucătărie?
- E perfect.
Gunnar Björck părea să fie pe deplin sănătos, deşi şchiopăta un pic.
- Sunt în concediu de boală, spuse el.
- Sper că nu e ceva grav, replică Mikael.
- Aştept să fac o operaţie de hernie de disc. Vreţi o cafea?
- Nu, mulţumesc, răspunse Mikael, aşezându-se pe un taburet şi deschizând geanta, din care scoase un dosar.
Björck se aşeză în faţa lui.
- Cred că vă cunosc de undeva. Ne-am mai întâlnit?
- Nu, răspunse Mikael.
- Îmi păreţi foarte cunoscut.
- Poate m-aţi văzut în ziare.
- Cum aţi spus că vă numiţi?
- Mikael Blomkvist. Sunt jurnalist şi lucrez la revista *Millennium.*
Gunnar Björck păru total confuz. Apoi, îi căzu fisa. *Kalle Blomkvist. Afacerea Wennerström.* Dar nu sesizase încă implicaţiile.
- *Millennium.* Nu ştiam că faceţi şi anchete de piaţă.
- Doar în mod excepţional. Vreau să priviţi trei fotografii şi să spuneţi ce model vă place mai tare.
Mikael puse pe masă fotografiile printate a trei fete. Una dintre fotografii era luată de pe un site porno, de pe Internet. Celelalte două erau fotografii color tip paşaport, mărite.
Gunnar Björck deveni brusc livid.
- Nu înţeleg.
- Nu? Aceasta este Lidia Komarova, 16 ani, din Minsk, Bielorusia. Alături se află Myang So Chin, cunoscută ca Jo-Jo, din Thailanda. Ea are 25 de ani. Şi ultima este Jelena Barasowa, 19 ani, din Tallin. Ai cumpărat sex de la toate trei şi mă întrebam care ţi-a plăcut mai mult. Consideră asta ca o anchetă de piaţă.

Bublanski o privi cu îndoială pe Miriam Wu, care îi susținu privirea.
- Ca să rezum: prin urmare, afirmi că o cunoşti pe Lisbeth Salander de mai mult de trei ani. Ea a înscris apartamentul pe numele dumitale, fără să primească niciun ban, acum, în primăvară, şi s-a mutat altundeva. Ai făcut sex cu ea din timp în timp, când a dat vreun semn, dar nu ştii unde locuieşte, cu ce se îndeletniceşte sau cum se întreține. Vrei să cred toate astea?
- Mi se rupe de ce crezi. N-am săvârşit niciun delict şi cum vreau eu să-mi trăiesc viața sau cu cine mă culc nu te interesează nici pe tine, nici pe nimeni altcineva.
Bublanski suspină. Primise noutatea apariției lui Miriam Wu cu o senzație de eliberare. *În sfârşit, un succes.* Răspunsurile pe care le avuseseră de la ea erau cu totul altceva decât o clarificare. De fapt, erau deosebit de stranii. Problema era însă că el o credea pe Miriam Wu. Îi răspundea clar, limpede şi fără ezitare. Putuse să dea informații despre locurile şi datele la care o întâlnise pe Salander şi făcuse o descriere aşa de detaliată a felului în care se mutase în Lundagatan, că atât Bublanski, cât şi Modig trăseseră concluzia că o istorie aşa de bizară nu putea fi decât adevărată.
Hans Faste asistase la interogatoriul lui Miriam Wu cu o stare crescândă de iritare, dar reuşise să rămână tăcut. El considera că Bublanski era prea blând cu *chinezoaica* care era, evident, arogantă şi folosea o grămadă de cuvinte pentru a evita să răspundă la singura întrebare importantă. Adică: în ce gaură de iad blestemat se ascundea curva nenorocită de Lisbeth Salander?
Dar Miriam Wu nu ştia unde se afla şi cu ce se ocupa Lisbeth Salander. Nu auzise niciodată despre Milton Security. Nu auzise niciodată despre Dag Svensson sau Mia Bergman şi, prin urmare, nu putea răspunde la nicio întrebare interesantă. Nu avea nicio idee despre faptul că Salander se afla sub tutelă, că în adolescență fusese internată forțat pentru unele perioade şi că aceasta avea în palmaresul ei o grămadă de verdicte psihiatrice elocvente.
În schimb, putea să confirme că ea şi Lisbeth Salander fuseseră în barul Kvarnen şi se sărutaseră, după care merseseră acasă, pe Lundagatan, şi se despărțiseră în zorii zilei următoare. Câteva zile mai târziu, Miriam Wu luase trenul spre Paris şi pierduse cu totul titlurile şi articolele din ziarele suedeze. În afara unei vizite rapide, pentru a-i lăsa cheile de la maşină, n-o mai văzuse pe Lisbeth Salander după seara de la restaurant.
- Cheile de la maşină? întrebă Bublanski. Salander nu are maşină.
Miriam Wu îl lămuri că aceasta cumpărase o Honda roşu-închis, care se afla parcată în fața casei. Bublanski se ridică, privind-o pe Sonja Modig.
- Poți să continui tu interogatoriul? spuse el, părăsind camera.
Trebuia să-l caute pe Jerker Holmberg şi să-l roage să facă un examen tehnic al unei Honde roşii. Şi avea nevoie să fie singur, să se gândească.

Gunnar Björck, şef-adjunct la departamentul pentru străini al Säpo, pentru moment în concediu medical, stătea ca o fantomă cenuşie în bucătăria cu vedere spre golful Jungfru. Mikael îl cerceta cu o privire neutră şi plină de răbdare. La momentul acela era convins că Gunnar Björck nu avea nimic de-a face cu crimele din Enskede. Pentru că Dag Svensson nu apucase niciodată să facă o confruntare cu el, Björck nu avea nicio idee de faptul că în curând avea să fie pus, cu fotografie şi nume real, într-un reportaj despre clienții comerțului cu sex.
Björck contribuise cu un singur detaliu de interes. Se dovedise că-l cunoştea personal pe avocatul Nils Bjurman. Se întâlniseră la clubul de tir al poliției, unde Björck fusese membru activ timp de douăzeci şi opt de ani. Într-o perioadă se aflaseră chiar amândoi în conducerea clubului. Nu aveau relații strânse, dar de câteva ori se întâlniseră în timpul liber şi luaseră masa împreună.
Nu, nu-l întâlnise pe Bjurman de câteva luni bune. Pe cât putea să-şi amintească, ultima oară îl întâlnise la sfârşitul verii precedente, când luaseră o bere la o terasă. Îi părea rău că Bjurman fusese ucis de psihopata aia, dar n-avea de gând să se ducă la înmormântare.
Mikael medita la coincidență, dar renunță şi nu mai puse alte întrebări. Bjurman trebuie să fi cunoscut sute de oameni în viața profesională, datorită asociației din care făcea parte. Faptul că el cunoştea o persoană care figura în materialul lui Dag Svensson nu era nici greu de crezut, nici ciudat, din punct de vedere statistic. Mikael descoperise că el însuşi îl cunoştea destul de vag pe un jurnalist care apărea şi el în materialul lui Dag Svensson.
Era timpul să termine. Björck trecuse prin toate fazele aşteptate. Mai întâi negare, apoi – când Mikael îi arătase o parte din documente – furie, amenințări, încercare de mituire şi, în cele din urmă, implorări. Mikael le ignorase pe toate.
- Înțelegi că-mi distrugi viața dacă publici asta? spuse Björck la urmă.
- Da, răspunse Mikael.
- Şi totuşi o vei face.
- Absolut.

- De ce? Nu poți avea milă? Sunt un om bolnav.
- Interesant că foloseşti „mila” ca argument.
- Nu te costă nimic să fii uman.
- Ai perfectă dreptate. În vreme ce te jeleşti că-ți distrug viața, te ocupi cu a distruge viața unor fete tinere, împotriva cărora ai săvârşit delicte pedepsite de lege. Am putut găsi documente despre trei dintre ele. Dumnezeu ştie câte au mai fost. În cazul ăsta, unde ți-a fost umanismul?
Se ridică, strângându-şi hârtiile şi punându-le înapoi în geanta computerului.
- Găsesc drumul singur.
Porni spre uşă, dar se opri, întorcându-se din nou spre Björck:
- Ai auzit de un bărbat pe nume Zala? întrebă el. Björck îl privi fix. Era în continuare aşa de zăpăcit, că abia auzea vorbele lui Mikael. Pentru moment, numele Zala nu-i spuse nimic. Apoi, ochii i se măriră. *Zala!*
Nu era posibil.
Bjurman!
Era oare posibil?
Mikael observă schimbarea şi făcu un pas înapoi, spre masa din bucătărie.
- De ce întrebi de Zala? spuse Björck. Avea aerul că suferise un şoc.
- Pentru că mă interesează, spuse Mikael.
O tăcere grea se lăsă în încăpere. Mikael putea, pur şi simplu, să vadă cum se învârteau rotițele în creierul lui Björck. În cele din urmă, acesta luă un pachet de țigări de pe pervazul ferestrei. Era prima țigară pe care o aprindea de când intrase Mikael în casă.
- Dacă ştiu ceva despre Zala… ce valorează asta pentru tine?
- Depinde de ce ştii.
Björck medită din nou. Sentimente şi gânduri se învălmăşeau în el.
Cum dracu putea Mikael Blomkvist să ştie ceva despre Zalachenko?
- E un nume pe care nu l-am auzit de multă vreme, spuse Björck, în cele din urmă.
- Prin urmare, ştii cine este? întrebă Mikael.
- N-am spus asta. Ce cauți? Mikael ezită o secundă.
- Este unul dintre numele de pe lista cu persoanele de care se interesa Dag Svensson.
- Cât valorează?
- Ce să valoreze?
- Dacă te duc la Zala… Poți să uiți de mine în reportaj?
Mikael se aşeză încet. După Hedestad, hotărâse ca niciodată să nu se mai angajeze în ceva pentru un story. Nu voia să facă un târg cu Björck; orice s-ar fi întâmplat, avea de gând să-l dea în vileag. Dar Mikael înțelesese că era destul de lipsit de scrupule ca să facă un joc dublu şi să încheie o înțelegere cu Björck. Nu avea deloc conştiința încărcată. Björck era un polițist care săvârşise un delict. Dacă el cunoştea numele unui posibil criminal, era datoria lui să intervină – nu să folosească informația în propriul său interes. Prin urmare, Björck n-avea decât să spere că avea o cale de scăpare livrând informații despre un alt delincvent. Mikael băgă mâna în buzunarul hainei şi declanşă dictafonul pe care-l închisese în momentul în care se ridicase de la masă.
- Povesteşte, spuse el.

Sonja Modig era pornită împotriva lui Hans Faste, dar chipul ei nu lăsa să se vadă asta. Continuarea interogatoriului lui Miriam Wu, după ce Bublanski părăsise încăperea, fusese orice altceva, numai riguroasă nu, şi Faste ignorase toate privirile ei furioase.
În plus, Modig era uimită. Nu-l plăcuse niciodată pe Hans Faste şi stilul lui macho, dar îl considerase un polițist competent. Or, competența lui strălucea acum prin lipsa ei totală. Era evident că Faste se simțea provocat de o femeie frumoasă, inteligentă şi declarat lesbiană. Era la fel de evident că Miriam Wu bănuia iritarea lui Faste şi o alimenta, fără nicio milă.
- Prin urmare, ai găsit sula falsă în sertarul meu. Şi ce fantasme ți-a provocat?
Miriam Wu schiță un zâmbet mic, aşteptând curioasă. Faste părea că va exploda curând.
- Nu mai bate câmpii şi răspunde la întrebare! spuse Faste.
- M-ai întrebat dacă obişnuiesc s-o regulez pe Lisbeth Salander cu ea. Şi eu îți răspund că nu e în niciun caz treaba ta.
Sonja Modig ridică mâna:
- Interogatoriul cu Miriam Wu a fost întrerupt pentru o pauză, la ora 11:12.
Apoi închise dictafonul.
- Vrei să fii amabilă şi să rămâi, Miriam? Faste, vreau să schimb câteva cuvinte cu tine.
Miriam Wu zâmbi dulce atunci când Hans Faste îi aruncă o privire furioasă, urmând-o pe Modig pe culoar. Modig se învârti pe călcâie, oprindu-se la doi centimetri de nasul lui Faste.

- Bublanski mi-a dat însărcinarea de a prelua interogatoriul cu ea. Tu nu contribui la asta nici cu un rahat.
- Ah, cum aşa? Pizda asta afurisită se răsuceşte ca şarpele.
- Trebuie să văd un simbol freudian în alegerea comparației?
- Ce?
- Las-o moartă. Du-te şi caută-l pe Curt Svensson şi provoacă-l la o partidă de şah sau du-te jos şi trage cu pistolul la standul de tir, sau fă ce naiba vrei tu. Dar ține-te la distanță de interogatoriul ăsta.
- Ce mama dracului te porți aşa, Modig?
- Îmi sabotezi interogatoriul.
- Ți-a căzut tipa cu tronc şi vrei să fii singură cu ea? înainte ca Sonja Modig să reuşească să se abțină, mâna îi porni şi-i trase o palmă lui Hans Faste. Regretă în aceeaşi secundă, dar era deja prea târziu. Privi pe culoar şi văzu că, slavă Domnului, nu aveau niciun martor.
Hans Faste păru la început mirat. Apoi doar rânji, îşi puse geaca pe umeri şi plecă de acolo. Sonja Modig era pe cale să-l strige şi să-l roage s-o ierte, dar se hotărî să nu spună nimic. Aşteptă un minut, să se liniştească. După care se duse, luă două cafele de la automat şi se întoarse la Miriam Wu.
Rămaseră tăcute un moment. Apoi Modig o privi pe Miriam Wu.
- Iartă-mă. A fost cu siguranță unul dintre cele mai prost conduse interogatorii din istoria poliției.
- Pare să fie un coleg de muncă amuzant. Pot să ghicesc că este heterosexual, divorțat şi face bancuri cu pederaşti în pauza de cafea.
- E… o relicvă din ceva. E tot ce pot să spun.
- Şi tu nu eşti?
- În orice caz, nu sunt homofobă.
- OK.
- Miriam, eu… noi, toți, lucrăm fără întrerupere de zece zile. Suntem obosiți şi nervoşi. Încercăm să rezolvăm două crime absolut îngrozitoare, în Enskede, şi alta, la fel de îngrozitoare, la Odenplan. Prietena ta are legătură cu ambele locuri. Avem probe tehnice şi ea este căutată în întreaga țară. Înțelegi că trebuie cu orice preț să punem mâna pe ea, înainte de a face rău altcuiva sau poate sieşi.
- Eu o cunosc pe Lisbeth Salander… Nu pot să cred că a ucis pe cineva.
- Nu poți sau nu vrei să crezi? Miriam, noi nu punem sub urmărire în întreaga țară pe cineva fără motive întemeiate. Dar eu pot spune atât: şeful meu, inspectorul criminalist Bublanski, nu este complet convins că ea este vinovată. Luăm în considerare posibilitatea ca ea să aibă un complice sau ca, într-un fel sau altul, să fi fost atrasă în această poveste. Dar trebuie să o găsim. Tu crezi că este nevinovată, Miriam, dar ce se întâmplă dacă greşeşti? Singură spui că nu ştii prea multe despre Lisbeth Salander.
- Nu ştiu ce să cred.
- Ajută-ne atunci să aflăm adevărul.
- Sunt arestată pentru ceva?
- Nu.
- Pot pleca de aici când vreau?
- Din punct de vedere tehnic, da.
- Şi „netehnic”?
- Vei rămâne un semn de întrebare pentru noi. Miriam Wu îi cântări cuvintele.
- OK. Întreabă, atunci. Dacă mă enervează întrebările tale, nu voi răspunde.
Sonja Modig deschise din nou dictafonul.

20

Vineri 1 aprilie – duminică 3 aprilie

Miriam Wu a petrecut o oră cu Sonja Modig. Spre sfârşitul interogatoriului, Bublanski s-a întors şi s-a aşezat în tăcere, ascultând fără să spună nimic. Miriam Wu l-a salutat politicoasă, dar a continuat să vorbească cu Sonja Modig.
La urmă, Modig l-a privit pe Bublanski, întrebându-l dacă mai avea vreo întrebare de pus. Bublanski a negat, cu un gest din cap.
- Atunci, declar încheiat interogatoriul cu Miriam Wu. Este ora 13:09.
Ea închise aparatul de înregistrat.
- Am înțeles că au fost ceva probleme cu inspectorul Faste, spuse Bublanski.
- Nu era destul de concentrat, răspunse pe un ton neutru Sonja Modig.
- E un idiot, adăugă amabilă Miriam Wu.
- Inspectorul criminalist Hans Faste are de fapt multe merite, dar nu este cel mai potrivit pentru a interoga o femeie tânără, spuse Bublanski privind-o în ochi pe Miriam. Nu trebuia să-i fi dat această misiune. Te rog să mă scuzi.

Miriam Wu păru cu totul uimită.
- Scuzele sunt acceptate. Şi eu am fost foarte nepoliticoasă cu dumneavoastră, la început.
Bublanski îndepărtă cu un gest scuzele ei. Apoi o privi atent.
- Pot să te întreb câteva lucruri acum, la sfârşit? Cu dictafonul închis.
- Vă rog.
- Cu cât aud mai multe despre Lisbeth Salander, cu atât sunt mai confuz. Imaginea pe care o am de la persoanele care o cunosc este incompatibilă cu acea imagine care reiese din documentele de la Serviciul Social şi din fişele medicale.
- Aha.
- Poți să-mi răspunzi direct, fără niciun adaos.
- De acord.
- Expertiza psihiatrică, făcută atunci când Lisbeth Salander a împlinit 18 ani, afirmă că este înapoiată mintal şi handicapată.
- Prostii. Lisbeth este probabil mai inteligentă decât noi doi la un loc.
- Nu a mers la şcoală şi nu are nici măcar diplomă că ştie să scrie şi să citească.
- Lisbeth Salander citeşte şi scrie mult mai bine decât mine. Are obiceiul să se amuze scriind formule matematice. Algebră curată. Eu nu am nici măcar idee de matematică, la nivelul ăsta.
- Matematică?
- E un hobby al ei.
Bublanski şi Modig rămaseră tăcuți.
- Hobby? întrebă iar Bublanski, după o vreme.
- Sunt ecuații de nu ştiu ce ordin. Eu nici nu ştiu ce înseamnă semnele.
Bublanski oftă.
- Serviciul Social a scris un raport, după ce a fost găsită în Tantoluden cu un bărbat în vârstă, atunci când avea 17 ani. Se sugerează că îşi câştiga existența ca prostituată.
- Lisbeth, prostituată… Rahat. Nu ştiu ce face ea acum, dar n-am fost deloc uimită că a avut o slujbă la Milton Security.
- Cum se întreține?
- Nu ştiu.
- Este lesbiană?
- Nu. Lisbeth a făcut sex cu mine, ceea ce nu înseamnă că e lesbiană. Eu cred că nici ea nu ştie ce identitate sexuală are. Aş spune că este bisexuală.
- Toate astea, cu folosirea cătuşelor, şi… are Lisbeth Salander tendințe sadice, sau cum vrei s-o descrii?
- Eu cred că înțelegi greşit toate astea. Că folosim uneori cătuşe, este ca un joc şi n-are nimic de-a face cu sadismul, violul sau abuzul de vreun fel. E un joc.
- A fost vreodată violentă față de tine?
- Nu! Mai curând eu sunt partea dominantă în jocurile noastre.
Miriam Wu zâmbi dulce.

Întâlnirea de la ora trei după-amiaza avu ca rezultat prima ceartă serioasă de la începutul anchetei. Bublanski rezumase situația şi, după aceea, explicase faptul că dorea lărgirea investigațiilor.
- Din prima zi ne-am folosit toată energia ca s-o găsim pe Lisbeth Salander. Este principala suspectă – şi asta pe temeiuri reale –, dar imaginea noastră despre ea întâmpină rezistența tuturor persoanelor care o cunosc în prezent. Nici Armanski, nici Blomkvist sau, acum, Miriam Wu nu o consideră un ucigaş psihopat. De aceea, vreau să ne lărgim un pic maniera de a gândi şi să începem să reflectăm atât la alți autori ai crimelor, cât şi la posibilitatea ca Salander să fi avut un complice, sau doar să fi fost prezentă atunci când au fost trase focurile.
Sublinierea lui Bublanski declanşă o discuție violentă în care el întâmpină o împotrivire puternică atât din partea lui Hans Faste, cât şi a lui Sonny Bohman, de la Milton Security. Amândoi afirmau că explicația cea mai simplă este adeseori cea corectă şi că a lua în calcul existența unui alt făptaş părea pur şi simplu ca teoria conspirației.
- Fireşte, e posibil ca Salander să nu fi fost singură, dar nu avem nicio urmă a vreunui complice.
- Putem atunci să scoatem la iveală teoria lui Blomkvist, că a fost implicat un polițist! zise, în bătaie de joc, Hans Faste.
În această dispută, Bublanski o avea de partea lui doar pe Sonja Modig. Curt Svensson şi Jerker Holmberg se mulțumeau cu comentarii răzlețe. Niklas Eriksson, de la Milton Security, nu spuse o vorbă în tot timpul discuției. La urmă, procurorul Ekström ridică mâna.
- Bublanski – oricum, eu înțeleg că nu ai de gând s-o scoți pe Salander din anchetă.

- Nu, sigur că nu. Avem amprentele ei. Dar, până acum, ne-am tot gândit de ni s-au sucit minţile la un motiv pe care nu l-am putut găsi. Vreau să începem să ne gândim şi la alte eventuale piste. S-ar putea să fi fost amestecate mai multe persoane? Se poate să existe totuşi o legătură cu cartea despre prostituţie pe care o scria Dag Svensson? Blomkvist are dreptate, afirmând că multe persoane numite în carte au motiv să ucidă.
- Cum vrei să faci? întrebă Ekström.
- Vreau ca două persoane să se ocupe de alţi posibili ucigaşi. Sonja şi Niklas pot ajuta la asta.
- Eu? întrebă Niklas Eriksson uluit.
Bublanski îl alesese pentru că era cel mai tânăr din încăpere şi, probabil, cel mai apt de un raţionament neortodox.
- Tu lucrezi cu Modig. Revedeţi tot ce ştim până acum şi încercaţi să găsiţi ce ne-a scăpat. Faste, tu, Curt Svensson şi Bohman lucraţi mai departe la găsirea lui Lisbeth Salander. Asta e prioritatea numărul unu.
- Şi eu, ce fac? întrebă Jerker Holmberg.
- Te axezi pe avocatul Bjurman. Verifică-i din nou apartamentul. Vezi dacă nu am pierdut din vedere ceva. Întrebări?
Nimeni nu avea întrebări.
- OK. Păstrăm discreţia asupra faptului că Miriam Wu a apărut. Poate avea mai mult de povestit şi nu vreau ca presa să se arunce pe ea.
Procurorul Ekström hotărî să se urmeze planul lui Bublanski.

- Aşa, spuse Niklas Eriksson, privind-o pe Sonja Modig, tu eşti poliţistul, deci tu decizi ce să facem.
Stăteau pe culoarul din faţa sălii de conferinţe.
- Cred c-ar trebui să avem o nouă discuţie cu Mikael Blomkvist, spuse ea. Dar, mai întâi, trebuie să vorbesc puţin cu Bublanski. E vineri după-amiaza şi voi fi liberă sâmbătă şi duminică. Asta înseamnă că nu vom începe înainte de luni. Foloseşte sfârşitul de săptămână ca să meditezi asupra materialului.
Se despărţiră. Sonja Modig intră la Bublanski exact în momentul în care procurorul Ekström pleca.
- Un minut, doar.
- Aşază-te.
- Am fost aşa de enervată pe Faste, că furia a dat pe dinafară.
- El a spus că te-ai năpustit asupra lui. Am înţeles că s-a întâmplat ceva. De aceea am intrat şi mi-am cerut scuze.
- A afirmat că voiam să fiu singură cu Miriam Wu, pentru că îmi plăcea.
- Aş dori să nu aud detaliile. Dar aşa ceva e calificat drept hărţuire sexuală. Vrei să depui o plângere?
- I-am dat o palmă. E de ajuns.
- OK, voi considera că ai fost provocată în mod extrem.
- Chiar aşa a fost.
- Hans Faste are probleme cu femeile puternice.
- Am observat.
- Tu eşti o femeie puternică şi un foarte bun poliţist.
- Mulţumesc.
- Dar aş aprecia dacă ai înceta să mai baţi personalul.
- Nu se va mai repeta. Nu am reuşit să examinez azi biroul lui Dag Svensson, de la *Millennium.*
- Acum suntem deja în întârziere. Du-te acasă şi ia-ţi puţin timp liber, vom relua totul cu forţe proaspete luni dimineaţă.

Niklas Eriksson s-a oprit la Gara Centrală şi a băut o cafea la „George”. Se simţea foarte demoralizat. Toată săptămâna se aşteptase ca Lisbeth Salander să fie prinsă în orice moment. Dacă se va opune în timpul arestării, cu puţin noroc s-ar putea ca un poliţist cu inimă bună să-i tragă un glonţ.
Ceea ce era o fantezie atrăgătoare.
Dar Salander mai era încă în libertate. Şi nu numai atât, acum Bublanski începea să se gândească la alţi posibili făptaşi. Nu era o evoluţie pozitivă a evenimentelor.
A fi la ordinele lui Sonny Bohman era destul de rău – tipul era unul dintre cei mai plicticoşi şi lipsiţi de imaginaţie indivizi din câţi se aflau la Milton Security –, dar acum mai devenise şi subordonatul Sonjei Modig.
Ea era cea care punea cel mai mult sub semnul întrebării pista Salander şi, probabil, cea care-l făcuse pe Bublanski să aibă ezitări. Se întrebă dacă nu cumva comisarul Bubbla avea ceva cu

pizda aia blestemată. Nu l-ar fi mirat. Ea îl ducea de vârful nasului. Dintre toţi poliţiştii din anchetă, numai Faste avea curajul să spună ce credea.
Niklas Eriksson rămase pe gânduri.
În timpul dimineţii, el şi Bohman avuseseră o scurtă întâlnire cu Armanski şi Fräklund, la Milton. O săptămână de cercetări trecuse fără niciun rezultat şi Armanski era frustrat de faptul că nimeni nu părea să fi aflat vreun motiv al crimelor. Fräklund propusese ca Milton Security să-şi pună problema retragerii lor – erau şi alte misiuni pentru Bohman şi Eriksson, decât aceea de a ajuta gratis poliţia.
Armanski cugetase un moment şi, pe urmă, hotărâse ca Bohman şi Eriksson să mai continue încă o săptămână. Dacă nu se va ajunge la niciun rezultat, se va întrerupe proiectul.
Cu alte cuvinte, Niklas Eriksson mai avea o săptămână de răgaz, înainte ca porţile anchetei să se închidă. Nu ştia prea bine ce drum să urmeze.
După o vreme, scoase telefonul mobil şi-l sună pe Tony Scala, un jurnalist independent care obişnuia să scrie baliverne într-o publicaţie pentru bărbaţi şi pe care Niklas Eriksson îl întâlnise în câteva ocazii. Eriksson îl salută, spunându-i că are informaţii despre ancheta asupra crimelor din Enskede. Îl lămuri cum ajunsese el în mijlocul investigaţiei celei mai fierbinţi din ultimii ani. Scala muşcă momeala, căci din asta putea rezulta un articol pentru un ziar mai important. Căzură de acord să se întâlnească la o ceaşcă de cafea peste o oră şi aleseră „Aveny”, pe Kungsgatan.
Cea mai remarcabilă trăsătură a personalităţii lui Tony Scala era aceea că era un tip gras. Foarte gras.
- Dacă vrei să primeşti informaţii de la mine, trebuie să faci două lucruri.
- Shoot*.
- În primul rând, Milton Security nu trebuie pomenită în text. Rolul nostru este doar de consultanţă şi dacă apare numele firmei, cineva poate bănui că eu ţi-am dat informaţiile.
- Deşi e o ştire foarte interesantă, că Salander a lucrat la Milton.
- Tăcere, şi atât, i-o tăie Niklas Eriksson. Asta nu e nicio ştire.
- Bine.
- În al doilea rând, textul va fi făcut astfel încât să se creadă că o femeie a lăsat să se scurgă informaţia.
- De ce?
- Ca să îndepărteze bănuielile de la mine.
- OK. Ce poţi să-mi dai?
- Lesbiana, prietena lui Salander, şi-a făcut apariţia.
- Hopaa! Tipa aia, care locuieşte pe Lundagatan şi care dispăruse?
- Miriam Wu. Faptul ăsta are vreo valoare?
- Şi încă cum! Unde a stat ascunsă?
- În străinătate. Afirmă că nu ştia nimic despre crime.
- E bănuită în vreun fel?
- Nu, nu pentru moment. A fost interogată în cursul zilei şi i s-a dat drumul în urmă cu trei ore.
- Aha! Crezi povestea ei?
- Cred că minte al dracului. Ea ştie ceva.
- OK.
- Dar mai întâi cercetează-i trecutul. Avem o gagică care face sex sado-masochist cu Salander.
- Şi tu ştii asta?
- A recunoscut la interogatoriu. Am găsit cătuşe, diverse chestii de piele, cravaşe şi tot restul la percheziţie.
Chestia cu cravaşele era un pic exagerată. OK, era o minciună, dar cu siguranţă chinezoaica se jucase şi cu biciuşti.
- Glumeşti? spuse Tony Scala.
Ieşi pe Sveavägen, simţindu-se descurajat şi tulburat. Şi flămând. Merse la McDonald’s, unde comandă un hamburger şi se aşeză într-un colţ.
Lisbeth Salander, triplă ucigaşă. Nu putea crede. Nu tipa aia subţirică şi nebună. Problema era dacă trebuia să facă ceva. Şi, în cazul acesta, ce anume.

Miriam Wu luase un taxi ca să se întoarcă acasă şi acum contempla distrugerile din noul ei apartament. Dulapuri, garderobe, cutii de depozitare şi sertare fuseseră golite şi conţinutul, triat. Erau haine murdare de pudra pentru luarea amprentelor în tot apartamentul. Jucăriile ei intime zăceau într-un morman pe pat. După cât putea să-şi dea seama, nu lipsea nimic.
Prima ei grijă a fost să telefoneze la SOS-Lăcătuş din Södermalm, ca să-i monteze o broască nouă. Lăcătuşul avea să apară într-o oră.

* În engl. în orig. – Dă-i drumul (n. red.).

A pus în priză filtrul de cafea, dând din cap: *Lisbeth, Lisbeth, în ce dracu te-ai vârât?*
A scos mobilul şi a format numărul lui Lisbeth, dar a primit doar mesajul că abonatul nu putea fi găsit. S-a aşezat la masa din bucătărie, încercând să-şi pună gândurile în ordine. Acea Lisbeth Salander pe care o cunoştea ea nu era o ucigaşă nebună, dar, pe de altă parte, Miriam nu putea spune că o cunoştea bine. De bună seamă, Lisbeth era fierbinte în pat, dar putea fi şi rece ca un peşte când nu avea chef.
Îşi spuse că nu trebuia să tragă concluzii pripite şi se hotărî să aştepte, până ce se va întâlni cu Lisbeth şi va primi o explicaţie. Se simţea dintr-odată gata să plângă şi petrecu timp de câteva ore făcând curăţenie.
Era ora şapte seara şi acum avea o broască nouă, iar apartamentul era cât de cât locuibil. A făcut un duş şi tocmai se aşezase în bucătărie, îmbrăcată într-un halat oriental de mătase cu negru şi auriu, când cineva a sunat la uşă. A deschis, dând cu ochii de un bărbat extrem de gras şi nebărbierit.
- Bună, Miriam, mă numesc Tony Scala şi sunt jurnalist. Poţi răspunde la câteva întrebări?
Avea un fotograf cu el, care o arse cu un fulger în plină faţă.
Miriam Wu se gândi la un dropkick şi un cot în nas, dar avea destul de multă stăpânire de sine ca să înţeleagă că atunci fotografiile ar fi fost şi mai savuroase.
- Ai fost plecată în străinătate cu Lisbeth Salander? Ştii unde se află?
Miriam Wu închise uşa şi o încuie cu zăvorul nou instalat. Ridicând capacul de la fanta pentru scrisori, Tony Scala îi vorbi prin deschizătură:
- Miriam, va trebui să vorbeşti cu presa mai devreme sau mai târziu. Eu pot să te ajut.
Miriam lovi cu pumnul în fanta de scrisori şi auzi un strigăt de durere, când clapa prinse degetele lui Tony Scala. Apoi, închise uşa de la hol şi se întinse pe pat, cu ochii închişi. *Lisbeth, te strâng de gât când pun mâna pe tine.*

După vizita în Smådalarö, Mikael Blomkvist îşi petrecuse după-amiaza vizitând încă unul dintre „clienţii" pe care Dag Svensson se pregătea să-i dea în vileag. Astfel, la sfârşitul acestei săptămâni terminase cu şase din cele 37 de nume. Ultimul era un judecător pensionar, domiciliat în Tumba, care de mai multe ori condusese procese care aveau legătură cu prostituţia. În mod destul de reconfortant, nemernicul de judecător nu negase, nu ameninţase şi nu implorase iertare. Dimpotrivă, recunoscuse fără să se ascundă că da, sigur, regulase pizde din Est. Nu, nu simţea nicio remuşcare. Prostituţia era o meserie onorabilă şi considera că le făcuse fetelor un serviciu, fiindu-le client.
La zece seara, Mikael se afla în dreptul zonei Liljeholmen, când îl sună Malin Eriksson.
- Bună, spuse Malin. Te-ai uitat la ediţia de pe Internet a *Balaurului de dimineaţă?*
- Nu, ce e?
- Prietena lui Lisbeth Salander tocmai a venit acasă.
- Ce? Cine?
- Lesbiana care se numeşte Miriam Wu şi care locuieşte în apartamentul lui Lisbeth din Lundagatan.
Wu, gândi Mikael. *Plăcuţa de pe uşă, cu Salander – Wu.*

Miriam Wu scosese telefonul din priză şi închisese mobilul. La ora 19:30, vestea apăruse pe pagina web a unuia din jurnalele de dimineaţă. Puţin după aceea, a sunat *Aftonbladet,* iar trei minute mai târziu, *Expressen,* pentru un comentariu. *Aktuellt* dădu ştirea fără să-i pomenească numele, dar la ora nouă nu mai puţin de 16 reporteri de la diferite publicaţii încercaseră să ia legătura cu ea.
De două ori sunaseră la uşă. Miriam Wu nu deschisese şi stinsese toate luminile din apartament. Avea chef să spargă nasul următorului jurnalist care o va mai tracasa. Până la urmă, deschise mobilul şi îi telefonă unei prietene care locuia în apropiere, la Hornstull, rugând-o s-o lase să doarmă la ea.
Se furişă pe poartă cu mai puţin de cinci minute înainte ca Mikael Blomkvist să parcheze şi să sune zadarnic la uşa ei.

Bublanski i-a telefonat Sonjei Modig puţin după ora 10, sâmbătă dimineaţa. Ea dormise până la 9 şi pe urmă se războise un pic cu copiii, înainte ca soţul ei să-i scoată la o plimbare pentru a cumpăra porţia de dulciuri[1] de sâmbătă.
- Ai citit ziarele de astăzi?
- De fapt, încă nu. M-am trezit doar de vreo oră şi am fost ocupată cu copiii. S-a întâmplat ceva?
- Cineva din echipă a lăsat să se scurgă informaţii în presă.

[1] În Suedia, copiii nu primesc bomboane decât o dată pe săptămână, sâmbăta.

- Am ştiut asta tot timpul! Cineva a făcut să circule raportul medico-legal, acum câteva zile.
- Atunci a fost procurorul Ekström.
- El?
- Da. Sigur. Chiar dacă n-o va recunoaşte niciodată, încearcă să crească interesul, pentru că asta îl aranjează. Dar nu acum. Un jurnalist pe nume Tony Scala a vorbit cu un polițist care a lăsat să transpire o mulțime de informații despre Miriam Wu. Printre altele, detalii despre ce s-a spus la interogatoriul de ieri. Erau lucruri pe care noi voiam să le ținem secrete şi procurorul Ekström e nebun de furie.
- Ce drăcie!
- Jurnalistul nu dă niciun nume. Sursa e descrisă ca o persoană cu o „poziție importantă în anchetă".
- Rahat! exclamă Sonja Modig.
- La un moment dat, se vorbeşte despre o „ea". Sonja Modig rămase tăcută zece secunde, începând să înțeleagă ce sugera asta. Ea era singura femeie din echipă.
- Bublanski… eu n-am spus o vorbă niciunui ziarist. N-am discutat despre această anchetă cu nimeni afară, pe culoare. Nici măcar cu soțul meu.
- Te cred. Şi nicio secundă nu mi-a trecut prin cap că tu laşi să transpire informații. Dar, din păcate, procurorul Ekström asta crede. Şi Hans Faste, care e de gardă, nu se jenează deloc să vină cu tot felul de insinuări.
Sonja Modig simți cum o părăsesc puterile.
- Ce se va întâmpla acum?
- Ekström va cere să fii îndepărtată din echipă, până ce vor fi cercetate acuzațiile.
- Dar e o nebunie! Cum voi putea eu să dovedesc…
- Nu e nevoie să dovedeşti nimic. Cel care te anchetează trebuie să o facă.
- Ştiu, dar… La naiba! Cât timp va lua ancheta?
- Ancheta a avut loc.
- Ce spui?
- Eu am întrebat. Tu ai răspuns că nu ai lăsat să se scurgă nicio informație. Prin urmare, ancheta este terminată şi eu trebuie doar să scriu raportul. Ne vedem luni la 9, în biroul lui Ekström, şi trecem în revistă întrebările.
- Mulțumesc, Bublanski.
- Pentru puțin.
- Mai există o problemă.
- Ştiu.
- Dacă eu n-am dat informații, altcineva din echipă trebuie s-o fi făcut.
- Ai vreo propunere?
- În primul moment, sunt tentată să spun Faste… Dar, de fapt, nu cred asta.
- Sunt tentat să fiu de aceeaşi părere. Însă poate fi totuşi un mizerabil, şi ieri îşi ieşise cu totul din fire.

Bublanski se plimba pe jos, indiferent de vreme şi de timpul pe care îl avea. Era una dintre puținele forme de exercițiu fizic pe care-o făcea. Locuia pe Katarina Bangata, în Södermalm, în apropiere de redacția revistei *Millennium,* nu era departe nici de Milton Security, unde lucrase Lisbeth Salander, sau de Lundagatan, unde aceasta locuise. În plus, putea merge pe jos până la sinagoga de pe Sf. Paulsgatan. Sâmbătă după-amiaza s-a dus deci în plimbare pe la toate aceste locuri.
În prima parte a plimbării l-a întovărăşit soția sa, Agnes. Erau căsătoriți de 23 de ani şi în tot timpul ăsta îi fusese credincios, fără să calce strâmb niciodată.
S-au oprit un moment la sinagogă şi au vorbit cu rabinul. Bublanski era evreu polonez, în vreme ce familia lui Agnes – rudele care mai rămăseseră după Auschwitz – se trăgea din Ungaria.
După sinagogă, s-au despărțit – Agnes urma să facă târguieli, în vreme ce bărbatul ei dorea să continue plimbarea. Simțea nevoia să fie doar cu sine însuşi şi să se plimbe pentru a reflecta la această anchetă dificilă. Trecu în revistă toate măsurile pe care le luase de când investigația ajunsese pe biroul lui, în Joia Paştelui, şi nu putu găsi multe puncte slabe.
O greşeală fusese totuşi că nu trimisese imediat pe cineva să răsfoiască prin hârtiile lui Dag Svensson, la redacția revistei *Millennium.* Când în fine se decisese – şi acest lucru îl făcuse conştient – Mikael Blomkvist făcuse deja curățenie, Dumnezeu ştie cum.
O altă greşeală era că investigația omisese faptul că Lisbeth Salander cumpărase un automobil. Jerker Holmberg raportase că în maşină nu se afla nimic interesant. În afara omisiunii cu automobilul, investigația fusese cât se poate de minuțioasă.

Se opri la un chioşc de pe Zinkensdamm, cercetând gânditor titlurile dintr-un ziar. Fotografia lui Lisbeth Salander se micşorase, devenind o vinietă mică, dar totuşi recognoscibilă, în colţul de sus, iar accentul se mutase pe veştile noi:

Politia cercetează
ligă satanistă
LESBIANĂ

Cumpără ziarul, răsfoindu-l până la pagina dominată de fotografia a cinci fetişcane încă adolescente, îmbrăcate în negru, cu haine de piele cu ţinte, jeanşi uzaţi şi maiouri ultrastrâmte. Una dintre ele ţinea un drapel cu o pentagramă şi alta ridica degetul arătător şi cel mic. Bublanski citi textul de sub fotografie: *Lisbeth Salander cu un grup death-metal care cânta în cluburi mici. În 1999, ele au omagiat Church of Satan şi au avut un hit cu titlul „Ettiquette of Evil”.*
Numele *Evil Fingers* nu era menţionat şi feţele lor erau haşurate. Însă cunoscuţii grupului rock aveau să le recunoască pe fete fără mare greutate.
Paginile următoare îi erau dedicate lui Miriam Wu şi erau ilustrate cu o fotografie care fusese luată dintr-un show la Berns, la care fusese şi ea. Era pozată cu bustul gol şi şapcă de ofiţer rus. În fotografie era luată de jos în sus. La fel ca la fetele din *Evil Fingers,* faţa ei era haşurată. Era denumită „femeia de 31 de ani”.

Prietena lui Salander, autoare a unor texte despre lesbiene şi sado-masochism, este cunoscută în barurile la modă din Stockholm. Ea nu face niciun secret din faptul că agaţă femei şi că îi place să-şi domine partenera.

Reporterul găsise chiar o fată care se numea Sara şi care, după cum spunea, fusese agăţată de prietena lui Salander. Prietenul ei fusese „zguduit” de aceste tentative. Articolul stabilea că era vorba de o variantă feministă, suspectă şi elitistă, la periferia mişcării gay şi care, printre altele, se exprimase într-un „bondage workshop”*, la Pride Festival. În rest, articolul se baza pe citate dintr-un text vechi de şase ani şi care putea fi calificat drept oarecum provocator, scris de Miriam Wu într-o pagină feministă peste care dăduse reporterul. Bublanski îl citi printre rânduri şi apoi aruncă ziarul la coşul de gunoi.
Se gândi o clipă la Sonja Modig şi Hans Faste. Doi anchetatori competenţi. Dar Faste era o problemă. Îi călca pe oameni pe nervi. Bublanski îşi dădea seama că trebuie să aibă o discuţie cu el, însă îi venea greu să creadă că acesta putea fi sursa scurgerilor de informaţii din anchetă.
Când Bublanski îşi ridică din nou privirea, se afla pe Lundagatan, în faţa porţii lui Lisbeth Salander. Nu fusese o hotărâre conştientă de a veni aici. Dar femeia asta îl lăsa perplex.
Urcă scara spre partea de sus a străzii, unde rămase un lung moment meditând la povestea lui Mikael Blomkvist despre faptul că Lisbeth Salander ar fi fost atacată. Nici povestea asta nu ducea la nimic. Lipsea o reclamaţie, numele persoanelor şi chiar nişte semnalmente ca lumea. Blomkvist afirma că nu putuse vedea numărul de înregistrare al furgonetei care părăsise locul.
Dacă toate acestea se întâmplaseră…
Cu alte cuvinte, încă o fundătură.
Bublanski privi în jos, spre Honda roşie care tot timpul fusese parcată acolo. Şi deodată îl văzu pe Mikael Blomkvist, îndreptându-se spre poarta de la intrare.

Miriam Wu se trezise târziu, cu cearşaful răsucit în jurul ei şi se ridică din pat, privind în jur în camera străină.
Luase brusca atenţie mediatică drept pretext pentru a-i telefona unei prietene, ca s-o roage să doarmă la ea. Dar, de fapt, fugise, după cum înţelegea acum, pentru că se temea ca nu cumva Lisbeth Salander să-i bată la uşă.
Interogatoriul poliţiei şi articolele din ziare o influenţaseră mai mult decât ar fi crezut. Deşi hotărâse să aştepte cu concluziile până ce Lisbeth va avea şansa de a-i explica ce se întâmplase, începu să bănuiască deja că prietena ei era totuşi vinovată.
Aruncă o privire spre Viktoria Viktorsson, 37 de ani, căreia i se spunea „Dublu V” şi care era sută la sută lesbiană. Aceasta dormea pe burtă şi mormăia în somn. Miriam Wu se strecură în baie, băgându-se sub duş. Apoi ieşi să cumpere pâine pentru micul dejun. Abia la casa prăvăliei de lângă Café Cinnamon, de pe Verkstadsgatan, i-au căzut ochii pe titlurile ziarelor. A alergat din nou să se ascundă în apartamentul lui Dublu V.

---
* În engl. în orig. – atelier de legat.

Mikael Blomkvist a trecut prin fața Hondei roşii, până la poarta lui Lisbeth Salander, tastă codul şi dispăru. Stătu înăuntru două minute înainte de-a ieşi din nou afară, în stradă. Nu era nimeni acasă? Blomkvist privi de-a lungul străzii, nehotărât, după cum se părea. Bublanski îl cercetă gânditor.

Ceea ce îl nelinişte era că, dacă Blomkvist mințise în legătură cu incidentul de pe Lundagatan, aceasta te făcea să crezi că el jucase un rol, ceea ce, în cel mai rău caz, ar fi însemnat că era într-un fel complice la crime. Dar, dacă spunea adevărul – şi încă nu era vreun motiv să te îndoieşti c-o făcea –, atunci exista o ecuație ascunsă în întreaga dramă. Însemna că existau mai mulți actori decât cei vizibili şi că asasinatul ar fi putut fi mult mai complicat decât un acces de nebunie al unei fete bolnave psihic.

Când Blomkvist a luat-o spre Zinkensdamm, Bublanski strigă după el. Blomkvist se opri, îl descoperi pe polițist şi o luă spre acesta. Se întâlniră la piciorul scării.

- Hei, Blomkvist. O cauți pe Lisbeth Salander?
- De fapt, nu pe ea. O căutam pe Miriam Wu.
- Nu e acasă. Cineva a spus presei că şi-a făcut apariția.
- Ce-a povestit ea?

Bublanski îl privi cercetător pe Mikael Blomkvist. *Kalle Blomkvist.*

- Ce-ar fi să te plimbi cu mine? îl îndemnă Bublanski. Am nevoie de o ceaşcă de cafea.

Au trecut în tăcere pe lângă biserica Högalid. Bublanski îl duse la Café „Lillasyster”[1], de lângă podul Liljeholm, unde el comandă un espresso dublu cu o lingură de lapte rece, iar Mikael o caffe latte. Se aşezară în sectorul de fumători[2].

- De multă vreme n-am mai avut un caz aşa de frustrant, spuse Bublanski. Cât de mult pot discuta cu tine, fără să trebuiască să citesc despre asta mâine în *Expressen*[3]?
- Eu nu lucrez pentru *Expressen.*
- Ştii ce vreau să spun.
- Bublanski, eu nu cred că Lisbeth Salander e vinovată.
- Şi acum faci ancheta ta personală? De aceea ți se spune Kalle Blomkvist?

Mikael zâmbi:

- Am înțeles că pe tine te numesc „Comisarul Bubbla”? Bublanski zâmbi şi el, rezervat.
- De ce nu crezi că Salander e vinovată?
- Nu ştiu absolut nimic despre tutorele ei, dar pur şi simplu ea nu avea niciun motiv să-i omoare pe Dag şi pe Mia. În special pe Mia. Lisbeth detestă bărbații care urăsc femeile şi Mia tocmai era pe punctul de a da pe față o întreagă serie de „clienți”. Ceea ce făcea Mia se afla exact pe aceeaşi linie cu ceea ce-ar fi făcut Lisbeth însăşi. Lisbeth are principii etice.
- Nu reuşesc să am o imagine clară a ei. O psihopată arierată sau o investigatoare competentă?
- Lisbeth e altfel. E foarte asocială, dar în niciun caz nu e ceva greşit cu inteligența ei. Dimpotrivă, e probabil mai dotată decât noi doi la un loc.

Bublanski suspină. Mikael Blomkvist făcea aceeaşi remarcă pe care o făcuse Miriam Wu.

- Situație în care trebuie prinsă. Eu nu pot să-ți dau detalii, dar avem dovezi tehnice că se afla la locul crimei şi are legătură directă cu arma crimei.

Mikael dădu din cap.

- Presupun că ați găsit amprentele ei acolo. Însă nu înseamnă că ea a tras.

Bublanski făcu un semn de aprobare.

- Şi Dragan Armanski se îndoieşte. Este prea prudent ca s-o spună direct, dar şi el caută probe care să-i dovedească nevinovăția.
- Si dumneata? Dumneata ce crezi?
- Eu sunt polițist. Eu arestez oameni şi-i interoghez. Pentru moment, situația este neagră pentru Lisbeth Salander. Au fost condamnați ucigaşi pentru indicii considerabil mai slabe.
- Nu mi-ai răspuns la întrebare.
- Nu ştiu. Dacă este nevinovată… Cine crezi că ar fi putut avea interesul să-l omoare atât pe tutorele ei, cât şi pe cei doi prieteni ai tăi?

Mikael scoase un pachet de țigări şi-i întinse una lui Bublanski, care refuză cu un semn din cap. Nu voia să mintă poliția şi presupunea că ar fi trebuit să spună ceva despre reflecțiile sale în legătură cu bărbatul care se numea Zala. Ar fi trebuit, de asemenea, să povestească despre comisarul Gunnar Björck, de la Säpo.

---

[1] „Sora cea mică.”

[2] Acum, în Suedia, nu se mai fumează deloc în localuri şi instituţii publice.

[3] *Expressen* şi *Aftonbladet* sunt cele două „ziare de seară” din Stockholm, cu un conţinut mult mai „senzaţional” decât „ziarele de dimineaţă”, *Dagens Nyheter* şi *Svenska Dagbladet.*

Dar Bublanski şi colegii lui aveau de asemenea acces la materialul lui Dag Svensson, care cuprindea un document cu titlul <Zala>. Tot ce trebuia să facă era să-l citească. În schimb, ei avansau ca un compresor şi scoteau în public tot felul de detalii intime despre Lisbeth Salander. Mikael avea o idee, dar nu ştia unde va duce. Nu voia să dea numele lui Björck, înainte de a fi sigur. *Zalachenko.* Acolo se afla legătura, atât cu Bjurman, cât şi cu Dag şi Mia. Problema era doar că Björck nu povestise încă nimic.
- Lasă-mă să mai sap un pic şi am să vin cu o teorie alternativă.
- Nicio urmă care să ducă la poliție, sper. Mikael zâmbi.
- Nuuu. Încă nu. Ce a spus Miriam Wu?
- Cam acelaşi lucru ca tine. Aveau o relație. Îi aruncă o privire furişă lui Mikael.
- Nu e treaba mea, spuse Mikael.
- Miriam Wu şi Salander se întâlnesc de trei ani. Ea nu ştia nimic despre trecutul lui Salander şi nici măcar cu ce se ocupă. Greu de digerat. Dar eu cred că spune adevărul.
- Lisbeth este foarte rezervată, spuse Mikael. Rămaseră tăcuți un moment.
- Ai numărul lui Miriam Wu?
- Da.
- Poți să mi-l dai?
- Nu.
- De ce?
- Mikael, e vorba despre o anchetă de poliție. N-avem nevoie de copoi privați, cu teorii aiurite.
- Eu nu am încă nicio teorie. Cred însă că răspunsul la ghicitoare se află în materialul lui Dag Svensson.
- Poți probabil să dai de Miriam Wu fără probleme, dacă te străduieşti.
- Probabil. Dar cel mai simplu este să întrebi pe cineva care are deja numărul.
Bublanski suspină. Mikael deveni dintr-odată foarte nervos.
- Sunt oare polițiştii mai deştepți decât oamenii obişnuiți, pe care tu îi numeşti „copoi privați”? întrebă el.
- Nu, nu cred. Dar poliția are formația necesară şi misiunea ei este să rezolve cazuri.
- Şi persoanele private au formația necesară, spuse Mikael, accentuând cuvintele. Şi, uneori, un „copoi privat” este mult mai bun în a ancheta, decât un polițist adevărat.
- Aşa crezi tu.
- Ştiu foarte bine. Cazul Joy Rahman[1]. O grămadă de polițişti au stat pe fundurile lor cu ochii închişi cinci ani, în vreme ce Rahman stătea nevinovat la puşcărie pentru uciderea unei bătrâne. Ar fi stat încă dacă o profesoară nu ar fi dedicat mai mulți ani unei investigații serioase. A făcut-o fără să aibă atâtea resurse câte ai tu. Şi a dovedit nu numai că acesta era nevinovat, ba chiar a putut să indice o persoană care, după toate probabilitățile, era adevăratul asasin.
- Cazul Rahman a fost o poveste celebră. Procurorul refuza să asculte faptele.
Mikael Blomkvist îl cercetă atent pe Bublanski.
- Bublanski… O să-ți spun un lucru. Chiar în momentul acesta, cazul Salander a devenit o poveste celebră. Eu afirm că nu ea i-a omorât pe Dag şi pe Mia. Îți voi scoate la iveală un alt posibil asasin şi, când se va petrece asta, voi scrie un articol pe care tu şi colegii tăi îl veți găsi al dracului de greu de citit.

În drum spre casă, Bublanski a simțit nevoia să discute situația cu Dumnezeu, dar, în loc să meargă la sinagogă, s-a dus la biserica catolică de pe Folkungagatan. S-a aşezat pe una dintre băncile din spate şi nu s-a mişcat mai mult de o oră. Ca evreu, nu avea propriu-zis ce să caute în biserica catolică, dar era un loc plin de pace pe care obişnuia să-l viziteze ori de câte ori simțea nevoia să-şi pună gândurile în ordine. Jan Bublanski considera biserica drept un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a reflecta şi era convins că Dumnezeu nu va avea nimic de spus. În plus, exista o mare deosebire între catolicism şi iudaism. El mergea la sinagogă pentru că dorea tovărăşia altor oameni. Catolicii mergeau la biserică pentru că voiau să mediteze în tihnă, împreună cu Dumnezeu. Întreaga biserică îndemna la tăcere şi impunea ca vizitatorii să fie lăsați în pace.
Se gândea la Lisbeth Salander şi la Miriam Wu. Şi se mai gândea la ce îi ascunseseră Erika Berger şi Mikael Blomkvist. Era convins că ei ştiau ceva despre Salander, ceva ce nu-i povestiseră. Se întreba ce documentare făcuse Lisbeth Salander pentru Mikael Blomkvist. Un

[1] Joy Rahman a fost condamnat la închisoare pe viaţă în 1994, pentru asasinarea unei femei de 72 de ani, la care lucra ca îngrijitor. În 2002, în urma eforturilor jurnalistului Dick Sundevall şi ale avocatului Peter Althin, s-a rejudecat procesul, în urma căruia a fost achitat. În 2003 a obţinut cea mai mare despăgubire din istoria judiciară a Suediei, 10 milioane de coroane, pe care a investit-o într-o fundaţie pentru ajutorarea săracilor din Bangladesh.

moment, îşi spuse că Salander lucrase pentru Blomkvist chiar înainte ca acesta să dea pe faţă afacerea Wennerström, dar, după ce medită puţin, îndepărtă această posibilitate. Lisbeth Salander n-avea, pur şi simplu, nicio legătură cu astfel de întâmplări dramatice şi părea imposibil să fi putut contribui cu ceva de valoare. Oricât de bun investigator era. Bublanski era îngrijorat.
Nu-i plăcea că Blomkvist credea la modul absolut în nevinovăţia lui Salander. Că el însuşi, în calitate de poliţist, era asaltat de îndoieli era un lucru – în virtutea meseriei, el chiar trebuia să se îndoiască. Dar era cu totul altceva ca Mikael Blomkvist să-i lanseze o provocare, ca detectiv particular.
Nu-i plăceau detectivii particulari, care oricând erau gata cu teorii conspiraţioniste care, de bună seamă, dădeau prilejul unor titluri cu litere groase să apară în ziare, însă cel mai adesea le dădeau muncă în plus poliţiştilor absolut inutil.
Această anchetă se dezvoltase, devenind cea mai stupidă investigaţie în care fusese amestecat vreodată. Într-un fel, pierduse concentrarea. Investigarea unei crime trebuie să fie urmată de un lanţ de consecinţe logice.
Când un băiat de 17 ani este găsit înjunghiat în Mariatorget, trebuie să se stabilească ce bande de *skinheads* sau de tineri îşi făceau de cap la Södra Station cu o oră în urmă. Există prieteni, cunoscuţi, martori şi, destul de repede, suspecţi.
Dacă un bărbat de 42 de ani este împuşcat cu trei focuri de revolver, într-un restaurant din Skärholmen, şi se dovedeşte că lucra pentru mafia iugoslavă, urmează să afli care nou-veniţi încearcă să preia controlul asupra contrabandei de ţigări.
Dacă o femeie de 26 de ani, cu trecut normal şi viaţă ordonată, este găsită sugrumată în apartamentul ei, trebuie să afli care este iubitul ei sau cu cine a vorbit ultima oară, când a ieşit la restaurant, seara precedentă.
Bublanski făcuse multe investigaţii de felul acesta şi le-ar fi putut face şi în somn.
Investigaţia actuală începuse aşa de bine. Găsiseră principalul suspect în curs de câteva ore. Lisbeth Salander era croită pentru rol – un caz psihic atestat, care avusese izbucniri violente şi necontrolabile toată viaţa ei. În practică, era vorba doar s-o ridice şi s-o facă să mărturisească sau, în funcţie de împrejurări, s-o trimită la balamuc. Pe urmă, totul mersese anapoda.
Salander nu locuia unde locuia. Avea prieteni ca Dragan Armanski şi Mikael Blomkvist. Avea o relaţie cu o lesbiană notorie, care se ocupa cu jocuri erotice cu cătuşe şi făcuse mass-media să intre în vrie, într-o situaţie deja destul de infectată. Avea 2,5 milioane de coroane la bancă şi niciun loc de muncă cunoscut. Apoi, mai vine şi Blomkvist, cu teorii despre trafic de femei şi conspiraţii – şi, ca jurnalist-vedetă, el are suficientă putere politică pentru a crea haos total în anchetă, cu un singur articol bine plasat.
Şi, în primul rând, principala suspectă se arătase a fi imposibil de găsit, cu toate că era înaltă de două palme, avea o înfăţişare foarte particulară şi tatuaje pe tot corpul. În curând, se făceau două săptămâni de când fuseseră comise crimele şi ei nu auziseră nici măcar o şoaptă care să le indice unde se afla.

Gunnar Björck, în concediu de boală pentru hernie de disc şi şef de birou adjunct la Säpo, petrecuse douăzeci şi patru de ore mizerabile din momentul în care Mikael Blomkvist îi trecuse pragul. Avusese o continuă durere surdă în spinare. Umblase înainte şi înapoi prin casa care-i fusese împrumutată, incapabil să se destindă şi să preia iniţiativa. Încercase să gândească, dar bucăţelele din puzzle nu voiau să se aşeze la locul lor.
Nu reuşea să înţeleagă această poveste.
Când auzise prima dată despre asasinarea lui Nils Bjurman, la o zi după ce avocatul fusese găsit mort, rămăsese cu gura căscată. Dar nu fusese uimit atunci când, aproape imediat, Lisbeth Salander fusese indicată drept principal suspect şi poliţia începuse să o caute. Urmărise atent fiecare vorbă spusă la TV şi cumpărase toate ziarele de care putuse face rost, citind cu grijă fiecare cuvânt scris.
Nu se îndoise nicio secundă că Lisbeth Salander era nebună şi capabilă să ucidă. Nu avusese niciun motiv să şovăie asupra vinovăţiei ei sau să pună sub semnul întrebării concluziile anchetei – dimpotrivă, tot ceea ce ştia despre Lisbeth Salander arăta că aceasta era o psihopată. Fusese gata să sune şi să ajute anchetatorii cu sfaturi bune sau, cel puţin, să controleze dacă lucrurile erau făcute cum trebuie, dar mai pe urmă ajunsese la concluzia că misiunea nu-l mai privea de fapt pe el. De mult nu mai era de competenţa lui şi existau oameni bine pregătiţi care puteau să se ocupe de asta. În plus, un telefon din partea lui ar fi putut avea ca rezultat tocmai acea nedorită atenţie pe care el voia s-o evite. În loc să facă asta, se distanţase şi urmărise doar raportul dat la emisiunile de ştiri cu o ureche distrată.

Vizita lui Mikael Blomkvist îi dăduse peste cap toată liniştea. Niciodată nu i-ar fi trecut prin minte că orgia ucigaşă a lui Salander ar fi putut să-l privească personal – că una dintre victimele ei era un porc mediatic, care-şi pusese în gând să-l spânzure în fața întregii Suedii.
Şi cu atât mai puțin i-ar fi trecut prin minte că numele Zala ar putea să apară în poveste, ca o grenadă de mână dezamorsată, şi încă şi mai puțin că numele putea fi cunoscut de Mikael Blomkvist. Era aşa de incredibil, că friza absurdul.
În ziua care a urmat vizitei lui Mikael, el a ridicat receptorul şi a sunat la fostul lui şef, în vârstă de 78 de ani, care locuia acum în Laholm. Trebuia ca, într-un fel sau altul, să încerce să priceapă povestea, fără a lăsa să se înțeleagă că telefona din alte motive decât simpla curiozitate şi interesul profesional. Conversația fusese relativ scurtă.
- Aici e Björck. Presupun că ai citit ziarele.
- Le-am citit. Iar şi-a făcut apariția.
- Şi nu s-a schimbat prea mult.
- Nu mai e treaba noastră.
- Nu crezi că…?
- Nu, nu cred. Totul e mort şi îngropat. Nimeni nu va face legătura.
- Dar de ce Bjurman? Presupun că nu din întâmplare i-a fost dat ca tutore.
Pe linie se lăsă tăcerea.
- Nu, n-a fost nicio întâmplare. Acum trei ani a părut să fie o idee bună. Cine ar fi putut bănui asta?
- Cât de multe ştia Bjurman? Fostul lui şef râse răguşit în receptor.
- Tu ştii bine cum era Bjurman. Nu era actorul cel mai talentat.
- Vreau să spun… El cunoştea relația? Există ceva în hârtiile lui care ar putea duce la…
- Nu, sigur că nu. Înțeleg de ce întrebi, dar nu trebuie să te nelinişteşti. Salander a fost întotdeauna un factor incontrolabil în această poveste. Noi am aranjat astfel încât Bjurman să primească însărcinarea, dar numai pentru că aveam nevoie de un tutore de care să fim siguri. Mai bine aşa, decât un necunoscut. Dacă ea ar fi început să ciripească despre ceva, Bjurman ni s-ar fi adresat nouă. Acum, totul se termină în cel mai bun fel cu putință.
- Ce vrei să spui?
- Păi, după asta, Salander va rămâne la balamuc mulți, mulți ani.
- Foarte bine.
- Nu te îngrijora. Te poți întoarce liniştit la concediul tău de boală.
Dar tocmai asta nu putea să facă Gunnar Björck. Mikael Blomkvist se îngrijise de asta. Se aşeză la masa din bucătărie, privind peste golful Jungfru, în vreme ce încerca să-şi rezume propria-i situație. Era amenințat din două părți.
Mikael Blomkvist avea să-l dea în vileag drept „client”. Exista riscul amenințător să-şi termine cariera cu un proces pentru trafic cu femei.
Însă cel mai grav era faptul că Mikael Blomkvist îl vâna pe Zalachenko. Într-un fel, acesta era amestecat în poveste. Ceea ce va conduce încă o dată direct la uşa lui Björck.
Fostul lui şef fusese convins că nu exista nimic în hârtiile rămase după Bjurman care să poată duce mai departe. Dar exista. Era raportul din 1991. Pe care Bjurman îl primise de la Gunnar Björck.
Încercă să vizualizeze întâlnirea cu Bjurman care avusese loc cu nouă luni în urmă. Se întâlniseră în Gamla Stan. Bjurman îi telefonase într-o după-amiază la birou şi-i propusese să bea o bere. Vorbiseră despre tragerea la țintă şi despre tot ce era posibil, însă Bjurman îl căutase dintr-un motiv anume. Avea nevoie de un serviciu, întrebase de Zalachenko…
Björck se ridică, ducându-se la fereastră. Băuse un pic prea mult în ziua aceea. De fapt, destul de mult. Ce-l întrebase Bjurman?
- *Apropo de asta… am o afacere, în care şi-a făcut apariția o veche cunoştință…*
- *Aha, cine anume?*
- *Alexander Zalachenko. Îți aduci aminte de el?*
- *Sigur. Nu e o persoană pe care s-o uiți uşor.*
- *Ce s-a ales de el, după aceea?*
Din punct de vedere teoretic, nu era treaba lui Bjurman. Existau chiar motive să-l cerceteze pe Bjurman, numai pentru motivul că întreba… dacă n-ar fi fost faptul că era tutorele lui Lisbeth Salander. El i-a spus că avea nevoie de vechiul raport. *Şi eu i l-am dat.*
Björck făcuse o greşeală dramatică. Plecase de la supoziția că Bjurman era deja la curent – orice altceva ar fi părut de neimaginat. Şi Bjurman înfățişase faptele ca şi cum ar fi vrut doar să evite lentoarea birocratică, unde totul era ştampilat *top secret* şi i-ar fi luat luni de zile să-l capete. Mai ales într-o chestiune care-l privea pe Zalachenko.

I-am dat raportul. Purta încă ştampila de secret, dar era un motiv logic şi uşor de înțeles, iar Bjurman nu era o persoană indiscretă. Un nemernic da, însă întotdeauna ştiuse să-şi țină gura. Ce rău putea fi în asta… trecuseră doar atâția ani!
Bjurman îl trăsese pe sfoară. Îi dăduse impresia că era vorba doar de birocrație şi formalități inutile. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convins că Bjurman îşi plasase fiecare cuvânt cu o exactitudine perfectă şi cu o extremă prudență.
Dar ce căutase Bjurman? Şi de ce îl ucisese Salander?

Mikael Blomkvist vizitase adresa de pe Lundagatan încă de patru ori, în speranța s-o întâlnească pe Miriam Wu, însă aceasta rămânea absentă.
Petrecuse o bună parte din zi la „Kaffebar", pe Hornsgatan, cu iBook-ul pe masă, citind din nou mesajele pe care Dag Svensson le primise pe adresa de pe millennium.se şi conținutul dosarului <Zala>. În ultimele săptămâni dinaintea morții, Dag păruse să acorde tot mai mult timp cercetărilor despre Zala.
Mikael ar fi dorit enorm să-i poată telefona lui Dag Svensson şi să-l întrebe de ce documentul despre Irina P. se afla în dosarul Zala. Singura concluzie posibilă la care putea să ajungă Mikael era că Dag îl bănuise pe Zala de uciderea acesteia.
Pe la 5 după-amiază, Bublanski îl sunase brusc, dându-i numărul de telefon al lui Miriam Wu. Nu înțelegea ce-l făcuse pe polițist să se răzgândească, însă, de îndată ce primi numărul, începu să sune, cam o dată la fiecare jumătate de oră. Abia la 11 seara Miriam îşi deschise telefonul şi îi răspunse. A fost o convorbire scurtă.
- Hei, Miriam. Mă numesc Mikael Blomkvist.
- Şi cine naiba eşti?
- Sunt jurnalist şi lucrez la o revistă care se numeşte *Millennium.*
Miriam Wu îşi exprimă sentimentele într-un fel foarte sugestiv.
- Aha. Acel Blomkvist. Du-te dracului, ziarist căcăcios ce eşti!
Pe urmă, întrerupse convorbirea, înainte ca Mikael să fi avut şansa să-i explice despre ce era vorba. Îl înjură în sinea lui pe Tony Scala şi încercă să sune din nou. Ea nu mai răspunse. În cele din urmă, îi trimise un SMS pe mobil. *Te rog, sună-mă. E important.*
Dar ea nu-l sunase.
Noaptea târziu, Mikael închise computerul, se dezbrăcă şi se vârî în pat. Se simțea frustrat şi dorea să fi avut tovărăşia Erikăi Berger.

PARTEA A PATRA

TERMINATOR MODE

24 martie – 8 aprilie
Rădăcina unei ecuații este un număr care, pus în locul necunoscutei, transformă ecuația într-o identitate. Se spune că rădăcina satisface ecuația. Pentru a rezolva o ecuație, trebuie determinate toate rădăcinile. O ecuație care este satisfăcută de toate valorile posibile ale necunoscutelor se numeşte o identitate.

$(a + b)^2 = a^2 + 2ab + b^2$

21

24 martie – luni 4 aprilie
Lisbeth Salander petrecuse prima săptămână de când începuse urmărirea sa departe de orice eveniment dramatic. Stătea în linişte şi pace în apartamentul ei de pe Fiskargatan, de lângă Mosebacke. Telefonul mobil era oprit şi cartela SIM scoasă. Nu mai avea de gând să folosească acest telefon. Urmărise din ce în ce mai uimită titlurile edițiilor web ale ziarelor şi emisiunile de la televizor.
Descoperise, foarte iritată, fotografia din paşaport care mai întâi fusese lansată pe Internet şi curând după aceea devenise vinietă în toate ziarele şi emisiunile televizate. Avea un aer cu totul bizar în poză.
Cu toată strădania de ani de zile de a rămâne în anonimat, fusese transformată în una dintre cele mai notorii şi publice persoane din regat. Cu uimire blândă, începu să înțeleagă faptul că alarma de căutare a unei fete scunde care se bănuia a fi un triplu asasin devenise unul dintre cele mai senzaționale evenimente ale anului, cam la nivelul sectei din Knutby[1]. Urmări comentariile şi explicațiile din mass-media cu sprâncenele înălțate gânditor, fascinată să vadă că documente secrete despre starea sănătății ei mintale păreau accesibile tuturor, în oricare redacție voiai. Un titlu îi trezi vechi amintiri uitate:

REȚINUTĂ PENTRU
VIOLENȚE ÎN
GAMLA STAN

Un reporter pe teme juridice de la TT îşi depăşise concurenții, punând mâna pe o copie a anchetei medico-legale făcute după ce Lisbeth fusese arestată pentru că lovise un pasager peste față, în stația de metrou din Gamla Stan.
Lisbeth îşi amintea foarte bine întâmplarea din metrou. Fusese la Odenplan şi era pe drum înapoi spre casa ei (ocazională), la părinții adoptivi care locuiau în Hägersten. La Rådmansgatan, un bărbat necunoscut şi, după aparențe, treaz se urcase şi imediat îşi pusese ochii pe ea. Mai târziu, avea să afle că se numea Karl Evert Blomgren şi că era un şomer de 52 de ani, fost jucător de *bandy* din Gävle. Cu toate că vagonul era pe jumătate gol, se aşezase lângă ea şi începuse s-o plictisească. Îi pusese o mână pe genunchi şi încercase să înceapă o conversație de tipul „primeşti 200 dacă vii la mine”. Cum ea îl ignora, devenise şi mai insistent şi o numise putoare acră. Faptul că nu-i răspundea şi că-şi schimbase locul la T-Centralen nu-l speriase.
Când se apropiau de Gamla Stan, o cuprinsese pe la spate cu brațele şi-i băgase mâinile sub pulover, şoptindu-i în acelaşi timp în ureche că-i o curvă. Lui Lisbeth Salander nu-i plăcea să fie numită curvă de către oameni cu totul străini, în metrou. Îi răspunsese cu un cot băgat în ochi, după care se prinsese de un stâlp cu amândouă mâinile, se arcuise şi-l lovise cu călcâiul în nas. Agresorului îi dăduse sângele.
Ar fi avut posibilitatea să se strecoare afară din vagonul metroului când acesta se oprise la peron, dar pentru că era îmbrăcată în haine punk şi avea părul vopsit în albastru, un reprezentant al pazei s-a aruncat peste ea şi a ținut-o culcată la pământ până a fost chemat un polițist.

---

[1] Knutby este un sat, în apropiere de Uppsala, a cărui tristă celebritate este legată de crimele comise de pastorul Helge Fossmo asupra celor două soţii Helene şi Alexandra; pe cea de a doua a ucis-o tânăra Sara Svensson, cu care pastorul a avut o legătură şi pe care a convins-o să-şi înlăture rivala. După începerea anchetei, o seamă de dezvăluiri senzaţionale au fost făcute despre „doctrina” pe care o propovăduia pastorul şi mâna lui dreaptă, frumoasa Åsa Waldau, supranumită „Mireasa lui Hristos”.

Ea îşi blestemase sexul şi numărul de kilograme. Dacă ar fi fost băiat, nimeni n-ar fi îndrăznit să se arunce asupra ei.
Nu făcuse nicio încercare de-a explica de ce îl lovise pe Karl Evert Blomgren în faţă. Înţelesese că nu merita să le explice nimic oficialităţilor în uniformă. Din motive de principiu, refuza să răspundă şi întrebărilor puse de psihologi, când aceştia încercau să-i evalueze starea mintală. Spre norocul ei, mai mulţi pasageri observaseră evoluţia evenimentelor, printre care o femeie încăpăţânată din Härnösand care se nimerise să fie membru al guvernului din partea partidului de centru. Femeia dăduse o declaraţie la faţa locului că Blomgren o agresase pe Salander înainte de atacul ei. Când, după aceea, s-a văzut că Blomgren fusese condamnat de două ori pentru atentat la pudoare, procurorul a hotărât să abandoneze ancheta. Asta însă n-a însemnat că a fost abandonată şi ancheta socială. Rezultatul a fost, puţin după aceea, că tribunalul a hotărât s-o declare iresponsabilă pe Lisbeth Salander. Pe urmă, ea a ajuns sub tutelă, mai întâi a lui Holger Palmgren şi apoi a lui Nils Bjurman.
Acum toate aceste detalii intime şi puse sub semnul secretului se aflau pe Internet, la vederea tuturor.
Foaia ei de merite era completată cu descrieri viu colorate despre cum ajunsese în conflict cu anturajul încă din şcoala primară şi cum îşi petrecuse primii ani ai adolescenţei într-o clinică de psihiatrie infantilă.

Diagnosticul pe care presa îl punea lui Lisbeth Salander varia după număr şi după ziar. Uneori era descrisă ca psihopată şi alteori ca schizofrenică, cu puternice tendinţe de mania persecuţiei. Toate ziarele o numeau handicapată mintal – ea nu putuse asimila nici cunoştinţele claselor inferioare şi terminase clasa a IX-a fără certificat de studii. Publicul nu putea decât să constate că era dezechilibrată şi avea aplecare spre violenţă.
Când mass-media descoperise că Lisbeth Salander era prietenă cu lesbiana notorie Miriam Wu, izbucnise un adevărat *feeding frenzy*[*] în mai multe ziare. Miriam Wu luase parte la spectacolul Benitei Costa, la Pride Festival, un show provocator în care Miriam fusese fotografiată cu bustul gol, pantaloni de piele cu bretele şi cizme de lac cu tocuri înalte. În plus, ea scrisese câteva articole într-un ziar gay, care erau citate harnic în presă, şi fusese de mai multe ori intervievată în legătură cu participarea ei la diferite spectacole. Combinaţia între o posibilă ucigaşă lesbiană în serie şi sexul provocator sado-masochist era în mod evident o metodă absolut imbatabilă de a creşte tirajele.
Pentru că Miriam Wu nu fusese găsită în prima săptămână dramatică, apăruseră speculaţii despre faptul că şi ea căzuse probabil victimă violenţei lui Salander sau dimpotrivă, că Miriam Wu ar fi fost complice. Aceste idei erau totuşi limitate la stupidul forum „Exilen” de pe Internet şi nu ajunseseră şi în presa mai importantă, în schimb, multe ziare făceau speculaţii asupra posibilităţii ca viitoarea teză a Miei Bergman – despre care se aflase că avea ca subiect comerţul cu sex – să fi fost motivul crimelor lui Lisbeth Salander care, după cum spunea Serviciul Social, era prostituată.
La sfârşitul săptămânii, mass-media descoperise că Salander era de asemenea în legătură cu o bandă de tinere femei care cochetau cu satanismul. Grupul se numea *Evil Fingers* şi aceasta incită un jurnalist de la secţia de cultură, bărbat de o anume vârstă, să scrie un text despre lipsa de rădăcini a tineretului şi primejdiile care se ascund în tot ce fac, de la cultura *skinhead* până la cea hip-hop.
La momentul acela publicul era saturat de informaţii despre Lisbeth Salander. Dacă afirmaţiile din diferite media erau puse cap la cap, poliţia vâna o lesbiană psihopată, care făcea parte dintr-o ligă sado-masochisto-satanistă care făcea propagandă pentru sexul sado-masochist şi ura societatea, în general, şi bărbaţii în special. Pentru că Lisbeth Salander se aflase în străinătate în ultimul an, existau poate şi anume legături internaţionale.

Cu o singură ocazie Lisbeth Salander reacţionase cu oarecare emoţie în faţa a ceea ce apărea în vuietul mediatic. Un titlu îi atrăsese atenţia:

„NE ERA FRICĂ DE EA”
Ne ameninţa că ne omoară, spun profesorii şi colegii de clasă

Cea care spusese asta era o fostă profesoară, acum pictor pe mătase, pe nume Birgitta Miåås, care punea şi mai multe paie pe foc, adăugând că Lisbeth Salander îşi ameninţase colegii de clasă şi că până şi profesorii fuseseră speriaţi de ea.
Lisbeth o întâlnise de fapt pe această Miåås; întâlnirea însă nu decursese prea lin.

---
[*] În engl. în orig. – foame de ştiri.

Îşi muşcă buza inferioară, amintindu-şi că la data respectivă avea 11 ani. Şi-o amintea pe Miåås ca pe o suplinitoare urâcioasă de matematică – aceasta încercase iar şi iar s-o facă să răspundă la o întrebare la care ea deja răspunsese corect, dar rezolvarea din carte arăta că răspunsul era greşit. De fapt, cartea greşea, ceea ce, după părerea lui Lisbeth trebuia să fie evident pentru oricine. Dar Miåås devenise tot mai insistentă şi Lisbeth era din ce în ce mai puţin dispusă să răspundă la întrebare. Până la urmă, rămăsese nemişcată, cu gura ca o linie şi buza de jos scoasă în afară până când Miåås, într-un acces de frustrare, o apucase de umăr şi începuse s-o zgâlţâie, pentru a-i atrage atenţia. Lisbeth răspunsese prin a arunca manualul în capul lui Miåås, ceea ce provocase o anume dezordine. Ea scuipase şi împărţise lovituri de picioare în jur, atunci când colegii încercaseră s-o ţină.
Articolul ocupa un spaţiu important într-un ziar de seară şi făcea loc unor citate puse ca legendă la o fotografie care-l reprezenta pe unul din foştii ei colegi de clasă, pozând în faţa vechii ei şcoli. Colegul în chestiune se numea David Gustavsson şi era acum asistent de economie. El afirma că elevii se temeau de Lisbeth Salander, pentru că aceasta „cu o ocazie ameninţase că va ucide”. Lisbeth şi-l amintea pe David Gustavsson ca pe unul dintre cei mai înverşunaţi călăi ai săi din timpul şcolii, o bestie puternică având IQ-ul la nivelul unei ştiuci şi care rareori pierdea ocazia să îi distribuie jigniri şi lovituri de cot pe culoarul şcolii. Odată, o atacase pe la spate în sala de gimnastică într-o pauză de prânz şi ea, ca de obicei, ripostase. Din punct de vedere fizic, n-avea nicio şansă, însă ea considera că moartea e mai bună decât capitularea. Povestea întrecuse măsura atunci când un mare număr de colegi de clasă se strânseseră ca să vadă cum David Gustavsson o trântea la pământ pe Lisbeth Salander. A fost amuzant până la un punct, dar fata aia proastă nu-şi înţelegea interesul şi cădea iar la pământ fără ca măcar să plângă sau să implore milă.
După o vreme, începuse să fie prea mult chiar şi pentru colegii ei de clasă. David era evident mai puternic, iar Lisbeth evident aşa lipsită de apărare, încât David începea să strângă puncte rele. El pornise ceva ce nu mai putea termina. În cele din urmă, i-a dat lui Lisbeth doi pumni zdraveni, dintre care unul i-a rupt buza şi celălalt i-a oprit respiraţia. Colegii au părăsit-o căzută grămadă în spatele sălii de gimnastică şi au dispărut râzând după colţ.
Lisbeth Salander a mers acasă şi şi-a lins rănile. Două zile mai târziu, s-a întors cu o crosă de baseball. Chiar în mijlocul curţii, i-a ars una lui David în cap, peste ureche. Când acesta, şocat se trezi zăcând la pământ, i-a apăsat crosa în gât, s-a aplecat şi i-a şoptit la ureche că, dacă o va mai atinge vreodată, atunci îl va ucide. Când personalul şcolii a descoperit ce se petrecea, David a fost dus la sora medicală, iar Lisbeth a trebuit să se prezinte în faţa directorului pentru a fi pedepsită, cu observaţii în dosar şi încă o anchetă socială.
De mai bine de 15 ani Lisbeth nu se mai gândise nici la Miåås, nici la Gustavsson şi nici la dreptul lor la viaţă. Îşi notă în minte ca, imediat ce va avea un pic de timp, să verifice cu ce se mai ocupau în prezent.
Efectul adunat al tuturor acestor materiale era că Lisbeth Salander devenise cunoscută şi prea cunoscută întregului popor suedez. Trecutul ei fusese examinat, cercetat în amănunt şi publicat în cele mai mici detalii, de la izbucnirile din clasele primare la îngrijirea în clinica psihiatrică pentru copii Sankt Stefan din Uppsala, unde petrecuse mai mult de doi ani.
Ea îşi ciulise urechile, când medicul-şef Peter Teleborian fusese intervievat la TV. Acesta era acum cu opt ani mai bătrân decât atunci când Lisbeth îl văzuse ultima oară, în legătură cu deliberările de la tribunal pentru a o declara incapabilă. Avea riduri adânci pe frunte şi s-a scărpinat în bărbuţa rară, când s-a întors întristat spre reporterul din studio, explicând că avea obligaţia secretului profesional şi de aceea nu putea să discute despre un pacient anume. Tot ce putea spune era că Lisbeth Salander a fost un caz foarte complicat care necesitase îngrijire calificată şi că tribunalul, împotriva recomandării lui, hotărâse s-o pună sub tutelă, lăsând-o afară, în societate, în loc să-i ofere îngrijire într-o instituţie specializată, aşa cum de fapt avea nevoie. Era scandalos, afirma Peter Teleborian. Regreta faptul că trei oameni trebuise să-şi piardă viaţa ca rezultat al unei erori de estimare şi profită ca, în trecere, să denunţe economiile din bugetul psihiatriei pe care guvernul le impusese în ultimele decenii.
Lisbeth a notat că niciun ziar nu dezvăluia faptul că forma cea mai obişnuită de îngrijire în secţia închisă de psihiatrie infantilă pe care o conducea doctorul Teleborian era să plaseze „pacienţii neliniştiţi şi dificili” într-o odaie care era numită „lipsită de stimuli”. Mobila din încăpere consta într-un pat dotat cu nişte curele. Pretextul academic era că, în felul acesta, copiii neliniştiţi nu vor primi cine ştie ce „stimuli”, care le-ar putea declanşa o criză.
Când se făcuse mai mare, descoperise că există un alt termen pentru acelaşi lucru: sensory deprivation*. A supune deţinuţi la *sensory deprivation* era considerat ca inuman, conform Convenţiei de la Geneva. Era un element care revenea în mod obişnuit în experimentele de „spălare a creierului” la care se dedaseră diferitele dictaturi şi există documente care arată că

* În engl. în orig. – privare de senzori.

deținuții politic care recunoşteau tot felul de delicte fanteziste în timpul proceselor de la Moscova din anii '30 au fost supuşi unor astfel de tratamente.
Când Lisbeth văzu chipul lui Peter Teleborian la televizor, inima i se transformă într-un mic sloi de gheață. Se întrebă dacă acesta mai folosea încă apa aceea oribilă de după ras. El fusese responsabil cu ceea ce se definea teoretic drept „îngrijirea” ei. Lisbeth nu înțelesese niciodată ce se aştepta de la ea, în afară de faptul că într-un fel sau altul trebuia tratată, ca să devină responsabilă pentru acțiunile sale. Lisbeth înțelesese repede că o „pacientă neliniştită şi dificilă” era de fapt o pacientă care punea sub semnul întrebării raționamentele şi cunoştințele lui Teleborian.
Apoi, Lisbeth Salander mai descoperise că metoda terapeutică cea mai folosită în bolile psihice pe la 1500 mai era încă practicată la clinica Sankt Stefan acum, în pragul secolului XXI.
Cam jumătate din timpul petrecut la Sankt Stefan fusese legată cu nişte curele de pat, în camera „fără stimuli”. Era, după cum se părea, un fel de record.
Teleborian n-o atinsese niciodată sexual. Şi niciodată n-o atinsese decât în contexte absolut inocente. O singură dată îi pusese, în semn de mustrare, o mână pe umăr, când se afla legată la izolare.
Lisbeth se întreba dacă urmele dinților ei se mai vedeau încă la baza degetului mic al doctorului.
Totul se dezvoltase într-un soi de duel, în care Teleborian avea toate cărțile în mână. Replica ei fusese să se retragă în sine şi să ignore total prezența acestuia în odaie.
Avea 12 ani, când fusese transportată de două polițiste la Sankt Stefan. Era la câteva săptămâni după ce „Tot Răul” se întâmplase. Îşi amintea fiecare detaliu. Mai întâi, crezuse că într-un fel totul se va aranja. Încercase să explice versiunea sa polițiştilor, lucrătorilor de la Serviciul Social, personalului medical, surorilor, doctorilor, psihologilor şi chiar unui preot, care voia ca Lisbeth să se roage împreună cu el. Când se aflase pe bancheta din spate a maşinii de poliție şi trecuseră de Wenner-Gren Center, pe drumul spre Uppsala, încă nu ştia încotro mergeau. Nimeni nu o informase. Dar atunci începuse să aibă bănuieli că nimic nu se va aranja.
Încercase să-i explice lui Peter Teleborian.
Rezultatul tuturor acestor eforturi a fost că noaptea în care împlinea 13 ani a petrecut-o legată de pat.
Peter Teleborian era, fără îndoială, ființa cea mai sadică şi mai abjectă pe care Lisbeth Salander o întâlnise vreodată. Îi dădea clasă lui Bjurman. Bjurman fusese un nemernic brutal pe care ea reuşise să-l domine. Peter Teleborian era însă apărat de un paravan de hârtii, estimări, merite academice şi pălăvrăgeală psihiatrică fără sens. Niciuna dintre faptele lui nu va fi vreodată reclamată sau criticată.
Statul i-a dat însărcinarea să lege fetițe neascultătoare cu nişte curele de piele.
Şi de fiecare dată când zăcea pe spate şi el strângea nodurile, Lisbeth îi putea citi excitarea în privire. Ea ştia. Şi el ştia că ea ştie. Mesajul îşi atinsese țelul.
În noaptea când împlinise 13 ani, Lisbeth hotărâse ca niciodată să nu mai schimbe o vorbă cu Peter Teleborian sau cu vreun alt psihiatru ori doctor de cap. Era cadoul de aniversare pe care şi-l făcea sieşi. Îşi ținuse promisiunea. Ştia că asta îl făcuse pe Teleborian să fie frustrat şi, poate mai mult decât orice altceva, contribuise ca, noapte după noapte, s-o lege în şa. Era un preț pe care fusese pregătită să-l plătească.
Învățase totul despre stăpânirea de sine. Nu mai avusese nicio izbucnire şi nu mai aruncase cu lucruri în jur, în zilele în care era lăsată să iasă de la izolare.
Dar nu vorbea cu doctorii.
În schimb, vorbea politicos şi fără reținere cu surorile, cu personalul de la cantină şi cu îngrijitoarele. Aspectul ăsta era observat şi notat în fişa medicală. O soră prietenoasă, al cărei nume era Carolina şi pentru care Lisbeth avea oarecare afecțiune, o întrebase într-o zi de ce se comporta aşa. Lisbeth o privise întrebătoare.
De ce nu vorbeşti cu doctorii?
Pentru că ei nu ascultă ce le spun eu.
Răspunsul nu era spontan. Era felul ei de a comunica totuşi cu doctorii. Era conştientă că toate comentariile de genul acesta erau încorporate în fişa personală şi documentau faptul că tăcerea ei era o hotărâre absolut rațională.
În ultimul an la Sankt Stefan, Lisbeth fusese din ce în ce mai puțin închisă la izolare. Aceasta se întâmplase întotdeauna când, într-un fel sau altul, îl iritase pe Teleborian, ceea ce părea să facă ori de câte ori dădea cu ochii de el. Iar şi iar încerca să-i zdrobească tăcerea încăpățânată şi s-o oblige să-i recunoască existența.
Într-o perioadă, Teleborian hotărâse ca Lisbeth să înghită un anume fel de tranchilizante care o făceau să-i fie greu să respire şi să gândească, ceea ce îi provocase o stare de angoasă. Din

acel moment, refuzase să mai ia medicamentele, fapt ce dusese la decizia de-a o sili să înghită trei tablete pe zi.
Împotrivirea ei fusese aşa de violentă, că personalul fusese obligat să folosească forţa, să-i deschidă gura cu sila şi apoi s-o oblige să înghită. Cu prima ocazie, Lisbeth îşi vârâse imediat degetele pe gât şi vomitase tot prânzul, peste cea mai apropiată îngrijitoare. Asta a avut drept rezultat faptul că i se dădeau tabletele când era legată. Lisbeth răspunsese prin a învăţa să vomite, fără să aibă nevoie să-şi bage degetele pe gât. Refuzul ei violent şi munca suplimentară pe care trebuia să o facă personalul au dus la încetarea experimentului.
Tocmai împlinise 15 ani, când a fost mutată pe neaşteptate la Stockholm şi apoi mai departe, la o familie adoptivă. Mutarea a venit ca o surpriză pentru ea. În vremea aceea Teleborian nu era şef la Sankt Stefan şi Lisbeth Salander era convinsă că acesta fusese singurul motiv pentru eliberarea ei neaşteptată. Dacă ar fi hotărât Teleborian singur, ea încă s-ar mai fi aflat legată în patul de la izolare.
Acum îl vedea la televizor. Se întrebă dacă el încă mai fantaza că va ajunge din nou în grija lui sau dacă devenise prea bătrână pentru a-i mai satisface fanteziile. Atacul la adresa hotărârii judecătoreşti de a nu o interna era eficient şi stârni indignarea reporterului care-l intervieva, dar care, cu siguranţă, nu avea nicio idee despre întrebările pe care ar fi trebuit să i le pună. Nu exista nimeni care să i se poată opune lui Peter Teleborian. Fostul medic-şef de la Sankt Stefan murise. Judecătorul care prezidase cazul Salander şi care acum trebuia să ia în parte rolul nemernicului din piesă ieşise la pensie. El refuzase să răspundă presei.
Unul dintre cele mai derutante texte găsite de Lisbeth Salander era într-un ziar local din mijlocul Suediei. Îl citi de trei ori, înainte de a închide computerul şi a-şi aprinde o ţigară. Se aşeză pe perna IKEA, pe pervazul ferestrei şi contemplă resemnată luminile de pe stradă.

„E bisexuală”, spune o prietenă din copilărie.
Femeia de 26 de ani urmărită pentru trei crime este descrisă ca o excentrică introvertită, cu mari dificultăţi de adaptare la şcoală. Cu toate încercările de a o atrage în colectivitate, ea rămânea în afară.
„Avea evidente probleme cu identitatea sexuală”, îşi aminteşte Johanna, care a fost una dintre puţinele ei prietene apropiate în şcoală.
„Era limpede că era diferită şi bisexuală. Ne făceam griji pentru ea.”

Textul continua cu descrierea câtorva episoade pe care Johanna şi le amintea. Lisbeth încruntă sprâncenele, în ceea ce o privea, nu-şi amintea episoadele, şi nici că ar fi avut o prietenă apropiată care să se numească Johanna. De fapt, nu-şi amintea să fi avut vreodată o persoană care să poată fi descrisă ca prieten apropiat şi care să fi încercat s-o atragă în colectivitate, pe vremea când mergea la şcoală.
Textul era neclar asupra perioadei când aceste episoade ar fi trebuit să aibă loc, dar practic, ea părăsise şcoala când avea 12 ani. Ceea ce însemna că îngrijorata ei amică din copilărie trebuia să-i fi descoperit bisexualitatea deja în clasele primare.
Cu toată revărsarea nebunească de texte ridicole din săptămâna trecută, interviul cu Johanna o lovi cel mai tare. Era evident fabricat. Ori reporterul căzuse victimă unei mitomane totale, ori reporterul însuşi născocise un story. Lisbeth memoră numele reporterului şi-l puse pe lista obiectelor de studiu viitoare.

Nici măcar reportajele care cereau circumstanţe atenuante, cu note de critică socială, cu titluri ca „Societatea a dat greş” sau „Ea nu a primit niciodată ajutorul de care avea nevoie”, nu puteau trece peste rolul ei de inamic public nr. 1 – o ucigaşă în serie care, într-o criză de nebunie, executase trei cetăţeni onorabili.
Lisbeth citea interpretările vieţii ei cu o anume fascinaţie, observând o lacună evidentă în cunoştinţele publicului. Cu tot accesul aparent nelimitat la cele mai secrete şi mai intime detalii ale vieţii ei, mass-media omitea cu desăvârşire Tot Răul care se petrecuse înainte ca ea să împlinească 13 ani. Cunoaşterea vieţii ei se întindea de la anii de grădiniţă până la vârsta de 11 ani şi era reluată atunci când, la 15 ani, fusese eliberată de la psihiatrie şi plasată într-o familie de adopţie.
Părea că cineva din echipa de investigare hrănea presa cu informaţii, dar, din motive pe care Lisbeth Salander nu le cunoştea, hotărâse să treacă sub tăcere capitolul negru: „Tot Răul”. Lucrul acesta o intriga. Dacă poliţia voise să sublinieze aplecarea ei spre violenţă extremă, atunci acea anchetă constituia povara cea mai grea din lista ei de merite, cu mult peste toate fleacurile din curtea şcolii – era motivul direct pentru care fusese dusă la Uppsala şi instituţionalizată la Sankt Stefan.

În prima zi de Paşte, Lisbeth începuse să cerceteze sistematic ancheta poliției. Din informațiile date de mass-media îşi făcuse o bună imagine a participanților. Notă faptul că procurorul Richard Ekström era şeful anchetei preliminare şi cel care de obicei vorbea la conferințele de presă. Ancheta propriu-zisă era condusă de inspectorul criminalist Jan Bublanski, un bărbat un pic cam gras, într-un costum care-i cădea prost, şi care îl flancase pe Ekström la câteva conferințe de presă.
După câteva zile a identificat-o pe Sonja Modig ca singura polițistă femeie a grupului, cea care îl găsise pe avocatul Bjurman. Mai notă şi numele lui Hans Faste şi Curt Svensson, dar îl omise cu totul pe Jerker Holmberg, care nu apărea în niciun reportaj. Şi-a făcut în computer un fişier pentru fiecare dintre ei şi a început să le umple cu informații.
Informațiile despre cum avansa ancheta se aflau evident în computerele de care dispuneau anchetatorii şi a căror bază de date era păstrată în serverul din sediul poliției. Lisbeth Salander ştia că e extrem de dificil să piratezi rețeaua internă a poliției, dar nu imposibil. O mai făcuse.
În cursul unei misiuni pentru Dragan Armanski, în urmă cu patru ani, ea încercase să identifice structura rețelei poliției şi meditase asupra posibilităților de-a intra în registrul de caziere judiciare, pentru a-şi face propriile cercetări. Eşuase în mod penibil când încercase să pătrundă din afară – măsurile de protecție erau prea sofisticate şi minau orice încercare posibilă, care ar fi putut să se sfârşească prin a i se acorda o nedorită atenție.
Rețeaua internă a poliției era construită după toate regulile artei şi avea cabluri proprii, protejate de branşări din exterior şi de Internet. Cu alte cuvinte, era nevoie sau de o persoană fizică cu autorizare de a intra în rețea, care să lucreze pentru ea, sau a doua posibilitate era ca rețeaua internă a poliției să creadă că ea este o persoană autorizată. Din acest punct de vedere experții în securitate ai poliției lăsaseră o uriaşă poartă deschisă. Exista un mare număr de posturi de poliție în întreaga țară branşate la rețeaua centrală, dintre care multe erau mici unități locale închise noaptea, lipsite de alarmă sau de pază. Secția de poliție din Långvik, de lângă Västerås era în această situație. Ocupa 130 de metri pătrați în aceeaşi clădire în care se aflau biblioteca municipală şi casa de ajutor de boală şi, în timpul zilei, trei polițişti asigurau permanența. Lisbeth Salander nu reuşise să pătrundă în rețea pentru misiunea de atunci, dar decisese că merita osteneala să dedice un pic de timp şi energie pentru a găsi o posibilitate de acces, pentru anchetele viitoare. Reflectase asupra posibilităților, apoi îşi căutase o slujbă de vară ca femeie de serviciu la biblioteca din Långvik. Pe lângă bălăceala cu găleți şi cârpe, îi trebuiseră circa zece minute la biroul municipal de urbanism ca să obțină planurile detaliate ale localurilor. Avea cheile de la intrarea principală, dar nu şi de la sediul poliției. Însă descoperise că putea să intre acolo fără prea mare greutate, cățărându-se printr-o fereastră de baie de la etajul al doilea care vara era lăsată întredeschisă în cursul nopții. Secția de poliție era păzită doar de un om de la Securitas, care noaptea trecea numai de câteva ori. Ridicol de simplu.
Îi luase circa cinci minute ca să găsească numele utilizatorului şi codul, vârâte sub mapa de pe biroul ofițerului poliției locale şi cam o noapte de experimentare, ca să înțeleagă structura rețelei şi să identifice de ce tip de acces beneficia acesta, şi ce tip de acces se afla dincolo de limita de acces a echipei de poliție locale. Ca bonus ea mai obținuse şi numele utilizatorilor şi codurile celorlalți doi polițişti. Între ei se afla Maria Ottosson, 32 de ani, din al cărei computer aflase o informație despre faptul că aceasta făcuse cerere şi primise funcția de investigator la brigada de fraude a poliției din Stockholm. Lisbeth dăduse lovitura cea mare cu Ottosson, care îşi lăsase laptopul Dell PC într-un sertar deschis al mesei de lucru. Maria Ottosson era, prin urmare, o polițistă cu PC privat, pe care-l folosea la slujbă. Strălucită treabă! Lisbeth pornise laptopul şi introdusese CD-ul ei cu programul *Asphyxia 1.0,* prima versiune a programului său de spionaj. Şi-a plasat programul în două locuri, ca parte activă integrată a programului Microsoft Explorer şi, ca *backup,* în carnetul de adrese al lui Ottosson. Lisbeth îşi făcuse socoteala că, în cazul în care Ottosson îşi va cumpăra un nou computer, va lua şi carnetul de adrese în computerul de la noul loc de muncă, la brigada de fraude din Stockholm, peste câteva săptămâni.
Lisbeth mai plasase programe în computerele fixe ale poliției, ceea ce făcea posibil să caute informații din afară şi, furându-le pur şi simplu identitățile, să facă investigații în cazierele judiciare.
În schimb, era obligată să înainteze foarte prudent, ca intruziunea să nu fie observată. Secția de securitate a poliției avea, spre exemplu, o alarmă care se declanşa automat dacă vreun polițist de la o secție locală intra în rețea în afara orelor de serviciu sau dacă numărul de căutări creştea de o manieră dramatică. Dacă ea pescuia informații din anchete în care poliția locală nu avea ce să caute, se declanşa alarma.
În anul următor, ea încercase, împreună cu colegul ei hacker Plague, să preia controlul asupra rețelei poliției. Acest lucru se dovedise a fi însoțit de greutăți dramatice, aşa că lăsaseră deoparte proiectul, însă în cursul anului acela acumulaseră aproape o sută de identități ale unor polițişti existenți, pe care le puteau împrumuta, după nevoie.

Plague avusese un mare succes când reuşise să pirateze computerul de acasă al şefului secţiei de securitate informatică a poliţiei. Tipul era un angajat civil, inginer economist, fără cunoştinţe prea serioase de informatică, dar cu o extraordinară cantitate de informaţii în laptop. Lisbeth şi Plague erau deci în măsură ca, neputând să pirateze total reţeaua poliţiei, cel puţin s-o infecteze cu viruşi dintre cei mai răutăcioşi – o activitate pe care însă nici unul, nici altul nu aveau interes s-o facă. Ei erau hackeri, nu sabotori. Voiau acces la reţele în funcţiune, nu să le distrugă.
Lisbeth Salander îşi controlă lista şi constată că niciuna dintre persoanele a căror identitate o furase nu lucra la cercetarea triplei crime – ar fi fost prea frumos!
Putea însă, fără probleme speciale, să intre şi să citească detaliile în avizul de urmărire la nivel naţional, inclusiv informaţiile la zi despre stadiul urmăririi. Astfel descoperi că fusese observată şi urmărită, între altele, la Uppsala, Norrköping, Göteborg, Malmö, Hässleholm şi Kalmar şi fusese trimisă o imagine secretă, făcută pe calculator, pentru a da o mai bună idee despre înfăţişarea ei.

Unul dintre puţinele avantaje ale lui Lisbeth Salander, dată fiind atenţia mediatică de care se bucura, era faptul că existau aşa de puţine fotografii ale ei. În afara unei fotografii de paşaport, veche de patru ani, care fusese folosită şi la permisul de conducere, şi o altă fotografie din registrele poliţiei, în care ea avea 18 ani (şi era total de nerecunoscut), existau câteva rare fotografii scoase din albumele de şcoală şi altele, luate de o profesoară în timpul unei excursii în rezervaţia Nacka, pe când avea 12 ani. Fotografiile din excursie arătau o siluetă neclară care stătea un pic mai la o parte de ceilalţi copii.
Dezavantajul era că fotografia din registrul de paşapoarte o înfăţişa cu ochii holbaţi, gura ca o dungă subţire şi capul uşor înclinat, ceea ce confirma imaginea unei ucigaşe reduse mintal şi asociale, iar mass-media multiplicase la nesfârşit acest mesaj. Singurul lucru pozitiv era că fotografia era aşa de deosebită de felul cum arăta ea de fapt, că puţini oameni ar fi recunoscut-o în realitate.

Ea urmărise cu interes profilul celor trei victime. Cam de marţi, media începuse să bată pasul pe loc în materie de dezvăluiri senzaţionale în urmărirea lui Lisbeth Salander şi interesul se axase pe victime. Dag Svensson, Mia Bergman şi Nils Bjurman fuseseră portretizaţi într-un lung articol de fond al unuia dintre jurnalele de seară. Mesajul era că cei trei cetăţeni foarte stimabili fuseseră masacraţi din motive care nu puteau fi înţelese.
Nils Bjurman apărea ca un avocat respectat şi angajat social, membru în Greenpeace şi dovedind „un mare interes pentru problemele tinerilor". O coloană era consacrată lui Jan Håkansson, coleg şi prieten apropiat, care-şi avea biroul în acelaşi imobil. Håkansson confirma imaginea lui Bjurman de persoană care lupta pentru drepturile oamenilor mărunţi. Un funcţionar de la comisia de tutelă îl descria ca fiind adânc interesat de soarta protejatei lui, Lisbeth Salander.
Lisbeth Salander schiţă primul zâmbet strâmb al zilei.
O mare atenţie i se acorda Miei Bergman, victima feminină a dramei. Era descrisă drept o tânără femeie, amabilă şi extrem de inteligentă, cu o listă de merite deja impunătoare şi o strălucită carieră ce i se deschidea în faţă. Erau citaţi prieteni în stare de şoc, colegi de cursuri şi conducătorul ei de lucrare. Întrebarea obişnuită era „de ce?". Fotografii arătau flori şi lumânări aprinse în faţa porţii imobilului din Enskede.
În schimb, lui Dag Svensson i se consacra puţin spaţiu. El era descris drept un reporter curajos cu o minte ascuţită, dar atenţia se concentra pe concubina lui.
Lisbeth observă cu uimire blândă că abia în duminica Paştelui păruseră să descopere că Dag Svensson lucrase la un reportaj pentru revista *Millennium.* Uimirea ei crescu şi mai mult când descoperi că nu reieşea exact la ce subiect lucrase.

Lisbeth nu citi cuvintele lui Mikael Blomkvist din ediţia web a ziarului *Aftonbladet.* Abia în cursul zilei de marţi, destul de târziu, când cuvintele acestuia fuseseră citate la emisiunea de ştiri de la TV, descoperise că Mikael Blomkvist le dăduse informaţii voit eronate. Mikael afirma că Dag Svensson fusese angajat ca să scrie un reportaj despre „securitatea informatică şi intruziuni ilegale".
Lisbeth Salander încruntă sprâncenele. Ea ştia că afirmaţia era falsă şi se întrebă ce joc face de fapt *Millennium.* Apoi înţelese mesajul şi zâmbi pentru prima oară în ziua aceea. Se cuplă la serverul din Olanda şi bătu un dublu click pe iconul care fusese botezat *MikBlom/laptop.* Găsi folderul <LISBETH SALANDER> şi documentul [Pentru Sally], perfect vizibil, pe desktop. Bătu din nou un dublu clik şi citi.

După aceea, rămase un lung moment nemişcată în fața scrisorii lui Mikael. Se lupta cu sentimente contradictorii. Până în acel moment, fusese singură împotriva întregii Suedii, ceea ce, în simplitatea ei, fusese o ecuație relativ banală şi uşor de înțeles. Acum dobândise brusc un aliat, sau, cel puțin, un potențial aliat care afirma că o crede nevinovată. Şi era, bineînțeles, singurul bărbat din Suedia pe care nu voia în niciun caz să-l vadă. Suspină. Mikael Blomkvist era, ca de obicei, un naiv afurisit de *do goder**. Lisbeth Salander nu mai fusese nevinovată de la vârsta de 10 ani.
Nu există nevinovați. Dar există diferite grade de responsabilitate.
Nils Bjurman era mort pentru că alesese să nu joace după regulile pe care i le dictase ea. El avusese toate şansele şi totuşi se dusese să angajeze un blestemat de mascul hrănit cu steroizi anabolici ca să-i facă rău. Ea nu avea nicio vină.
Dar nu putea să subestimeze apariția pe scenă a lui *Kalle Blomkvist superdetectiv.* El putea fi folositor.
Era bun la dezlegat enigme şi avea o încăpățânare fără egal. Văzuse asta la Hedestad. Când înfigea dinții în ceva, continua până la moarte. Era relativ naiv. Dar se putea mişca prin locuri unde ea nu putea fi văzută. Putea fi util, până ce ea va reuşi să părăsească liniştită țara. Ceea ce presupunea că va fi obligată să facă totul destul de repede.
Din păcate, Mikael Blomkvist nu putea fi condus. El trebuia să vrea singur, ca să facă ceva. Şi avea nevoie de un pretext moral pentru a acționa.
Cu alte cuvinte, era destul de previzibil. Se gândi un moment şi apoi creă un document nou, pe care-l boteză [Pentru MikBlom] şi în care scrise un singur cuvânt:

[Zala]

Aceasta trebuia să-i dea de gândit.
Mai şedea încă reflectând, când observă că Mikael Blomkvist tocmai îşi deschisese computerul. Replica lui veni repede după ce îi citise răspunsul.

[Lisbeth,
Ce ființă afurisită poți să fii! Cine e Zala? El este legătura? Ştii cine i-a ucis pe Dag şi pe Mia? – în cazul ăsta, spune-mi, să rezolvăm oroarea asta şi să ne ducem acasă să dormim. /Mikael.]

OK. Era vremea să-l prindă în cârlig.
Creă un nou document şi-l boteză [KALLE BLOMKVIST]. Ştia că asta avea să-l agaseze. Apoi scrise un scurt mesaj:

[Tu eşti jurnalistul. Nu ai decât să afli.]

Aşa cum presupunea, el replică imediat, cerându-i să revină la bunul-simț şi încercând să facă apel la bunele ei sentimente. Ea zâmbi şi-i închise hard diskul.

Dacă tot se ocupa cu asta, merse mai departe şi deschise hard diskul lui Dragan Armanski. Citi gânditoare raportul despre ea, pe care acesta îl scrisese în a doua zi de Paşte. Nu reieşea cui îi era destinat raportul, dar ea presupunea ca singur lucru logic că Armanski colabora cu poliția ca să fie prinsă.
Petrecu un moment trecând prin poşta electronică a lui Armanski, dar nu găsi nimic interesant. Tocmai când se gândea să închidă hard diskul, dădu de e-mailul adresat responsabilului tehnic de la Milton Security. Armanski cerea instalarea unei camere de supraveghere în biroul lui.
Hopa!
Privi data şi constată că e-mailul fusese trimis la câteva ore după vizita ei de curtoazie de la sfârşitul lui ianuarie.
Asta însemna că va trebui să-şi schimbe anumite obiceiuri, înainte de-a face o nouă vizită în biroul lui Armanski.

---
* În engl. în orig. – binefăcător.

22

Marţi 29 martie – duminică 3 aprilie

Marţi dimineaţa Lisbeth Salander a pătruns în fişierul poliţiei de stat şi a dat o căutare pe numele Alexander Zalachenko. Acesta nu exista în registru, ceea ce nu era de mirare, pentru că, după câte ştia ea, nu fusese niciodată condamnat pentru delicte în Suedia, şi nu se afla nici măcar în registrele de stare civilă.

Când intrase în registrul de delicte, împrumutase personalitatea comisarului Douglas Skiöld, 55 de ani, ataşat la secţia de poliţie din Malmö. A avut un uşor şoc atunci când în computerul ei se auzi un clinchet brusc şi un icon din meniu începu să clipească, semn că cineva încerca să o contacteze pe programul de chat ICQ.

Avu o clipă de ezitare. Primul ei impuls fu să se de-branşeze. Apoi, reflectă o clipă. Skiöld nu avea programul ICQ în computer. Puţini oameni mai în vârstă aveau ICQ în computer, pentru că era un program folosit mai ales de tinerii care voiau să vorbească între ei.

Ceea ce însemna că cineva *o căuta pe ea.* Şi atunci, nu existau prea multe variante între care să aleagă. Porni programul ICQ şi scrise:

<Ce vrei, Plague?>

<Wasp. Eşti greu de găsit. Nu-ţi verifici niciodată e-mailul?>

<Cum ai făcut?>

<Skiöld. Am aceeaşi listă. Am presupus că vei folosi vreuna din personalităţile cu cea mai mare posibilitate de acces.>

<Ce vrei?>

<Cine este acest Zalachenko pe care îl cauţi?>

<MYOB>

<?>

<*Mind Your Own Business*[*]>

<Ce se întâmplă?>

<*Fuck O,* Plague>

<Credeam că eu sunt cel cu handicap social, cum obişnuieşti tu să spui. Dacă e să cred ce spun ziarele, sunt prea normal, în comparaţie cu tine.>

<„!”>

<Hai, las-o! Ai nevoie de ajutor?>

Lisbeth ezită o clipă. Mai întâi, Blomkvist, iar acum Plague. Nimic nu putea opri mulţimea celor care alergau în ajutorul ei! Problema cu Plague era că era un singuratic de 160 de kilograme, care comunica cu lumea înconjurătoare aproape numai prin Internet şi care o făcea pe Lisbeth Salander să pară un exemplu de sociabilitate. Cum nu răspundea, Plague mai bătu un rând:

<Eşti acolo? Ai nevoie de ajutor să ieşi din ţară?>

<Nu>

<De ce ai tras?>

<*Piss off*>

<Ai de gând să împuşti mai mulţi şi, în cazul acesta, trebuie să fiu şi eu neliniştit? Sunt singurul care îţi poate da de urmă.>

<Vezi-ţi de treabă şi atunci n-o să ai de ce să fii neliniştit.>

<Nu sunt neliniştit. Caută-mă pe hotmail, dacă ai nevoie de ceva. Arme? Paşaport nou?>

<Eşti un sociopat>

<Chiar şi în comparaţie cu tine?>

Lisbeth decuplă ICQ şi se aşeză pe sofa, reflectând. După zece minute, redeschise computerul şi îi trimise un e-mail lui Plague pe adresa de hotmail:

[Procurorul Richard Ekström, care este conducătorul anchetei preliminare, locuieşte în Täby. E căsătorit, are doi copii şi dispune de reţea în vila lui. Aş avea nevoie de acces la laptopul lui, sau/şi la computerul de acasă. Vreau să-l citesc în timp real. *Hostile take-over* cu hard disk în oglindă.]

Ea ştia că Plague părăsea rar apartamentul din Sundbyberg, aşa că spera că are vreun adolescent plin de coşuri care să poată face munca de teren. Nu a semnat e-mailul. Nu era necesar. Un sfert de oră mai târziu, a căutat-o pe ICQ.

<Cât plăteşti?>

<10 000 în contul tău + cheltuielile şi 5 000 ajutorului tău.>

<Îţi dau de veste.>

[*] În engl. în orig. – Vezi-ţi de treabă.

Joi de dimineață a primit e-mailul de la Plague. Orice e-mail conține o adresă FTP. Lisbeth rămase uluită. Nu se aşteptase la vreun rezultat înainte de cel puțin două săptămâni. Să faci o *hostile take-over,* chiar cu ajutorul genialului program al lui Plague, era un proces laborios care presupunea ca mici bucăți de informație să fie injectate într-un computer, kilobyte cu kilobyte, până ce era creat un program simplu. Cât de repede mergea procesul, depindea de cât de des îşi folosea Ekström computerul şi, pe urmă, mai erau necesare câteva zile, pentru a transfera toată informația la un hard disk-oglindă. Să faci toate astea în 48 de ore nu era doar uimitor, dar teoretic imposibil. Lisbeth era impresionată, îl sună pe ICQ.

<Cum ai făcut?>
<Patru persoane din casă au computer. Şi, poți să crezi sau nu – nu au nicio protecție. Securitate zero. A trebuit doar să intru pe cablu şi să transfer. Am avut cheltuieli de 6 000. Faci față?>
<Perfect. Plus un bonus pentru execuție rapidă. >

Ezită o clipă, apoi transferă 30 000 de coroane în contul lui Plague, prin Internet. Nu voia să-l răsfețe cu sume exagerate. Apoi, se aşeză bine în scaunul IKEA, model *Verksam* şi deschise laptopul conducătorului anchetei preliminare Ekström.
Într-un ceas, citise toate rapoartele pe care inspectorul criminalist Jan Bublanski i le trimisese. Lisbeth bănuia că asemenea rapoarte, conform regulamentului, nu ar fi trebuit să părăsească sediul poliției, dar că Ekström pur şi simplu ignorase asemenea hotărâri când îşi luase materialele acasă, pe o linie de Internet privată şi fără nicio măsură de securitate.
Acest lucru mai dovedea încă o dată teza că niciun sistem de securitate nu e mai bun decât colaboratorul cel mai tâmpit. În computerul lui Ekström găsi câteva fragmente de informație dintre cele mai importante.
În primul rând, descoperi că Dragan Armanski detaşase doi colaboratori pentru a se uni cu grupul lui Bublanski, fără nicio plată, ceea ce în practică însemna că Milton Security sponsoriza vânătoarea pe urmele ei. Sarcina lor era să contribuie în toate felurile posibile la arestarea lui Lisbeth Salander. *Mulțumesc, Armanski. Am să-mi amintesc de asta.* Se întunecă şi mai tare când văzu care erau colaboratorii. Pe Bohman îl considera un cap pătrat, dar în general corect în atitudinea față de ea. Niklas Eriksson însă era o nulitate coruptă, care-şi folosise poziția la Milton Security ca să înşele unul dintre clienții firmei.
Lisbeth Salander avea o morală selectivă. Nu era deloc străină de ideea de a-i trage pe sfoară pe clienți, cu condiția ca ei s-o fi meritat, dar niciodată n-ar fi făcut asta dacă accepta o misiune care presupunea secretul profesional.

Lisbeth descoperi repede că persoana care lăsa să se scurgă informații era însuşi şeful anchetei preliminare, Gunnar Ekström. Acest lucru reieşea din poşta electronică, unde el răspundea la întrebări privind ancheta medico-legală şi legăturile dintre ea şi Miriam Wu.
Al treilea fragment de informație importantă era înțelegerea faptului că echipa lui Bublanski nu avea nici cea mai mică idee unde ar fi trebuit s-o caute pe Lisbeth Salander. Ea citi cu mult interes un raport care enumera măsurile luate şi ce adrese fuseseră puse sub supraveghere sporadică. Era o listă scurtă. Bineînțeles, Lundagatan, dar şi adresa lui Mikael Blomkvist, vechea adresă a lui Miriam Wu de la Sankt Eriksplan, precum şi barul Kvarnen, unde ea fusese văzută. *La naiba, de ce a trebuit să mă dau în spectacol cu Mimmi? Ce idee idioată!*
Vineri, copoii lui Ekström găsiseră şi urma care ducea la Evil Fingers. Lisbeth bănuia că vor urma vizite şi la alte adrese. Încruntă sprâncenele. Uite, aşa dispăreau din cercul ei de cunoştințe şi fetele din grupul ăsta, deşi nu luase deloc legătura cu ele de când se întorsese în Suedia.
Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai uimită. Procurorul Ekström lăsase să se scurgă în presă tot rahatul posibil despre ea. Nu-i era greu să înțeleagă scopul lui Ekström; el câştiga din publicitate şi îşi pregătea terenul pentru ziua când va deschide acțiunea penală împotriva ei.
Dar de ce nu lăsase să se scurgă şi informații despre ancheta de poliție din 1991? Acesta fusese motivul direct al internării ei la Sankt Stefan. De ce trecea sub tăcere această istorie?
Intră în computerul lui Ekström şi vreme de o oră îi cercetă documentele. Când termină îşi aprinse o țigară. Nu găsise în computerul acestuia nicio singură referință la întâmplările din 1991. Aceasta conducea la o concluzie ciudată. Pur şi simplu, el nu era la curent cu acest raport!
Nu ştia ce să facă. În cele din urmă, aruncă o privire computerului ei PowerBook. Era o chestie potrivită ca să-şi înfigă dinții în ea *Afurisitul de Kalle Blomkvist.* Porni computerul, intră pe hard diskul lui şi crea documentul [MB2]:

[Procurorul E. lasă să transpire informații în media. Întreabă-l de ce n-a lăsat şi despre vechiul raport de poliție.]

Era probabil suficient ca să-l pună la treabă. Aşteptă răbdătoare vreo două ore, până ce Mikael veni on-line. El se ocupă de mesaje, apoi mai dură cinci minute înainte de a-i răspunde prin documentul [Criptic]. Nu muşcase momeala. În schimb, o cicălea spunând că vrea să ştie cine i-a omorât prietenii.
Era un argument pe care Lisbeth putea să-l înțeleagă. Se înmuie un pic şi îi răspunse cu [Criptic 2]:

[Ce faci dacă am fost eu?]

Ceea ce era, de fapt, o întrebare personală. El i-a replicat atunci cu [Criptic 3]:

[Lisbeth, dacă ai înnebunit cu totul, atunci doar Peter Teleborian te poate ajuta. Dar eu nu cred că tu i-ai ucis pe Dag şi pe Mia. Sper şi mă rog să am dreptate.
Dag şi Mia aveau de gând să dea pe față comerțul cu sex. Ipoteza mea este că asta a constituit într-un fel motivul crimelor, dar nu am nicio dovadă.
Nu ştiu ce a mers prost între noi, dar tu şi cu mine am discutat cândva despre prietenie. Eu îți spuneam că prietenia se bazează pe două lucruri – pe respect şi încredere. Chiar dacă tu nu mă iubeşti, poți să ai în continuare încredere în mine. Eu n-am vorbit niciodată despre secretele tale. Nici despre ce s-a întâmplat cu miliardele lui Wennerström. Încrede-te în mine. Eu nu sunt duşmanul tău. /M]

Referirea la Peter Teleborian o făcu mai întâi să-şi iasă din fire de furie. Apoi, înțelese că Mikael nu încerca să-şi bată joc de ea. El nu avea nici cea mai mică idee despre cine era Teleborian şi, probabil, nu-l văzuse decât la televizor, unde acesta apărea ca un expert plin de responsabilitate şi respectat la nivel internațional în psihiatria infantilă.
Însă, ceea ce o zguduise cu adevărat era referința lui la miliardele lui Wennerström. Nu avea nici cea mai mică idee cum reuşise să dea de asta. Era convinsă că nu făcuse nici cea mai mică greşeală şi că niciun om din lume n-avea habar ce reuşise ea să facă.
Citi scrisoarea de mai multe ori.
Referința la prietenie o făcu să se simtă foarte prost. Nu ştia ce i-ar fi putut răspunde. În cele din urmă, ea îi trimise documentul [Criptic 4]:

[Trebuie să mă gândesc.]

Îşi deconecta computerul şi se aşeză pe pervazul ferestrei.

Abia vineri seară la ora 11, la nouă zile după comiterea crimelor, Lisbeth Salander a părăsit apartamentul de lângă Mosebacke. Stocul ei de pizza Billy Pan şi alte rezerve, cele din urmă firimituri de pâine şi de brânză, se terminaseră de câteva zile. Ultimele trei zile se hrănise dintr-un pachet cu fulgi de ovăz pe care-l cumpărase în ideea de a începe o dietă mai sănătoasă. Descoperise că o sută de grame de fulgi, împreună cu câteva stafide şi două sute de mililitri de apă, ținute un minut în cuptorul cu microunde deveneau un porridge relativ apetisant.
Nu numai lipsa de mâncare o silise să înceapă să se mişte. Trebuia să caute o anume persoană. Din păcate, nu-şi putea îndeplini această ambiție rămânând închisă într-un apartament de lângă piața Mosebacke. A mers la dulapul de haine, a scos peruca blondă şi s-a înarmat cu paşaportul norvegian pe numele Irene Nesser.
Irene Nesser exista în realitate. Era destul de asemănătoare la înfățişare cu Lisbeth Salander şi îşi pierduse paşaportul în urmă cu trei ani. Acesta ajunsese în mâinile lui Lisbeth prin grija lui Plague şi ea utilizase identitatea Irenei Nesser de câte ori avusese nevoie, de aproape optsprezece luni.
Lisbeth îşi scoase inelele din sprâncene şi nări şi se machie în fața oglinzii de la baie. Se îmbrăcă în jeanşi de culoare închisă, un pulover simplu, dar călduros, tricotat din lână maro şi galbenă, şi îşi puse cizme cu toc înalt. Avea o mică rezervă de cartuşe cu gaz într-o cutie şi luă unul. Mai scoase şi pistolul electric pe care nu-l folosise de un an şi-l puse la încărcat. Împachetă un schimb de haine, într-o geantă de plastic.
Seara târziu, părăsi apartamentul. Începu cu o promenadă până la McDonald's de pe Hornsgatan. Alesese restaurantul acesta pentru că era mai puțin probabil ca vreunul dintre foştii

ei colegi de la Milton Security să dea peste ea acolo, decât ar fi fost în cel de la Slussen sau Medborgarplatsen. Mâncă un Big Mac şi bău o cola mare.
După ce termină de mâncat, luă autobuzul nr. 4 peste Västerbron, până la Sankt Eriksplan. Merse pe jos până la Odenplan şi ajunse în fața locuinței avocatului Bjurman de pe Upplandsgatan, imediat după miezul nopții.
Nu credea că apartamentul se mai afla sub pază, dar observă că lumina era aprinsă la o fereastră vecină, chiar la etajul lui şi de aceea mai făcu o plimbare spre Vanadisplan. Când se reîntoarse, o oră mai târziu, în apartamentul vecin era întuneric.

Lisbeth a urcat scara până la apartamentul lui Bjurman în vârful degetelor şi fără să aprindă lumina. Cu ajutorul unui cutter a tăiat cu atenție banda pusă de poliție. A deschis uşa fără niciun zgomot.
A aprins lampa din hol, care ştia că nu se vede de afară, înainte de a aprinde o lanternă şi de a trece direct în dormitor. Jaluzelele erau lăsate. Raza de lumină a cutreierat peste patul încă plin de sânge, iar Lisbeth s-a gândit că ea însăşi fusese pe punctul de a muri în patul acela. A simțit brusc o adâncă mulțumire la gândul că Bjurman ieşise în sfârşit din viața ei.
Scopul vizitei sale la locul crimei era că trebuia să primească răspuns la două întrebări. În primul rând, nu înțelegea legătura dintre Bjurman şi Zala. Era convinsă că o asemenea legătură trebuia să existe, dar nu putuse s-o descopere cercetând conținutul computerului lui Bjurman.
În al doilea rând, era o întrebare care nu înceta să-i roadă creierul. În timpul vizitei de noapte din urmă cu câteva săptămâni, observase că Bjurman scosese informații din dosarul în care aduna tot materialul legat de Lisbeth Salander. Paginile care lipseau erau o parte din descrierea însărcinării lui făcută de comisia de tutelă, în care starea psihică a lui Lisbeth Salander era rezumată în termeni extrem de prescurtați. Bjurman nu avea nicio nevoie de aceste pagini şi se putea foarte bine ca el să fi făcut ordine în dosare şi să le fi aruncat; împotriva acestei ipoteze stătea însă faptul că un avocat nu aruncă niciodată documentația despre o afacere în curs. Hârtiile pot fi oricât de inutile – dar e ilogic să le arunci. Totuşi, ele nu se aflau în dosarul ei, după cum nu se aflau nici în jurul mesei lui de lucru.
Acum, ea constată că poliția luase de acolo dosarele care aveau legătură cu Lisbeth Salander, precum şi alte documente. Timp de două ore căută prin tot apartamentul, metru cu metru, pentru a vedea dacă poliția nu omisese ceva şi curând putu să constate, plină de frustrare, că nu părea să fie cazul.
În bucătărie, găsi un sertar care conținea chei de diferite feluri. Erau acolo chei de maşină şi alte două chei, dintre care una era de la intrarea unui imobil şi alta, de lacăt. Dădu o raită tăcută prin pod, unde probă diferitele lacăte, până ce-l găsi pe cel de la debaraua lui Bjurman. Acolo se aflau mobile vechi, o garderobă cu haine de prisos, schiuri, o baterie de maşină, cutii cu cărți şi alte gunoaie. Nu găsi nimic interesant şi coborî în garaj, folosind ca să intre cheia imobilului.
Găsi Mercedesul lui Bjurman şi, după un scurt moment, putu vedea că nu conținea nimic de valoare.
Neglijase să-i percheziționeze biroul firmei de avocatură. Făcuse doar o scurtă vizită cu câteva săptămâni în urmă, în noaptea în care vizitase şi apartamentul, şi ştia că Bjurman nu-şi folosise biroul de doi ani. Tot ce mai rămăsese acolo era praful.
Se reîntoarse în apartament şi se aşeză pe canapea, ca să reflecteze. După câteva minute se ridică şi se întoarse la sertarul cu chei din bucătărie. Privi cheile una câte una. Un rând erau chei de la broaşte de siguranță şi una dintre ele era ruginită şi de tip vechi. Îşi încruntă sprâncenele. Apoi, înălță ochii spre o etajeră de deasupra blatului de lucru, unde Bjurman pusese vreo 20 de pungi cu semințe. Le ridică şi văzu că erau semințe pentru o grădină de plante aromatice.
Are o casa de vară. Sau o grădină de legume, undeva. Asta mi-a scăpat.
Îi luă trei minute ca să găsească o chitanță veche de şase ani în dosarul de contabilitate al lui Bjurman, unde era trecută o sumă pe care o plătise unei firme care executase lucrări pe terenul lui, şi încă un minut ca să găsească polițele de asigurare pentru o clădire din apropiere de Stallarholmen, în afara oraşului Mariefred.

La ora cinci dimineața, s-a oprit la prăvălia 7-Eleven deschisă noaptea, în partea de sus a străzii Hantverkargatan, lângă Fridhemsplan. A cumpărat o grămadă apreciabilă de pizza Billy Pan, lapte, pâine, brânză şi alte produse de bază. A cumpărat şi un ziar de dimineață al cărui titlu de pe prima pagină o fascinase:

FEMEIA CĂUTATĂ SE AFLĂ ÎN STRĂINĂTATE?

Acest ziar alesese, dintr-un motiv pe care Lisbeth nu-l cunoştea, să n-o numească. Se făcea referire la ea prin expresia „femeia de 26 de ani”. Textul afirma că o sursă din cadrul poliției pretindea că aceasta probabil fugise peste graniță şi s-ar putea afla la Berlin. De ce ar fi trebuit să fugă tocmai la Berlin, nu reieşea, dar, după cum spunea sursa, sosiseră informații cum că ar fi fost văzută într-un club „anarho-feminist”, la Kreutzberg. Clubul era descris ca un refugiu pentru tineri care visau la tot felul de chestii, de la terorism politic la antiglobalizare şi satanism.
A luat autobuzul 4 înapoi spre Södermalm, a coborât la Roselundsgatan şi a mers pe jos până la Mosebacke. Înainte să se culce şi-a făcut cafea şi sendvişuri.
Lisbeth a dormit până după-amiaza târziu. Când s-a trezit, a mirosit gânditoare cearşaful şi a constatat că era vremea să-l schimbe. A dedicat seara de sâmbătă curățeniei. A dus gunoiul şi a adunat ziarele vechi în doi saci, pe care i-a plasat într-un dulap din hol. A spălat o maşină de desuuri şi maiouri, apoi o altă maşină cu jeanşi. A sortat vesela, a pornit maşina de spălat vase şi a încheiat aspirând şi ştergând podelele.
Era ora nouă seara şi ea era udă de transpirație. A lăsat să curgă apa în cadă şi a vărsat spumă din belşug. A intrat în apă, a închis ochii şi a început să se gândească. Când s-a trezit, era miezul nopții şi apa rece ca gheața. A ieşit iritată şi s-a şters bine, înainte de a se vârî în pat. A adormit aproape instantaneu.

Duminică dimineață, Lisbeth Salander a fost cuprinsă de o furie oarbă când, deschizând PowerBook-ul, a citit toate tâmpeniile scrise despre Miriam Wu. Se simțea mizerabil şi era plină de remuşcări. Nu înțelesese cât de tare putea fi atacată Mimmi. Şi singura crimă a acesteia fusese că era… cunoştința? prietena? iubita? lui Lisbeth.
Nu ştia exact ce cuvânt să folosească pentru a descrie relația cu Mimmi, dar înțelegea că, oricare ar fi fost acesta, acum era terminată. Putea să şteargă numele lui Mimmi din lista deja scurtă de adrese de cunoscuți. După tot ce fusese scris în presă, se îndoia că Mimmi va mai voi vreodată să aibă de-a face cu nebuna de Lisbeth Salander.
Şi acest lucru o scotea din minți.
Îşi notă în minte numele lui Tony Scala, ziaristul care pusese în mişcare hăituiala. Apoi, se decise să îl mai caute şi pe un comentator cu costum în dungi, deosebit de antipatic, care, într-o meditație ce se voia ironică dintr-un ziar de seară, folosea des formula „lesbiana sado-masochistă”.
Lista persoanelor de care Lisbeth avea de gând să se ocupe devenea destul de lungă.
Dar, în primul rând, trebuia să-l găsească pe Zala.
Ce avea să se întâmple exact atunci când îl găsea pe Zala, nu ştia încă.

Mikael a fost trezit la ora 7:30, în dimineața zilei de duminică, de țârâitul telefonului. A întins somnoros mâna şi a răspuns.
- Bună dimineața! a spus Erika Berger.
- Mmmm, i-a răspuns Mikael.
- Eşti singur?
- Din păcate.
- Atunci, îți propun să faci un duş şi să pui de cafea. Primeşti o vizită peste 15 minute.
- Aşa?
- Paolo Roberto.
- Boxerul? Regele din Kungsan?
- În persoană. M-a sunat şi am vorbit o jumătate de oră.
- De ce?
- De ce m-a sunat? Păi, ne cunoaştem destul de bine ca să ne putem saluta, dacă dăm unul peste altul. L-am întâlnit şi am făcut un lung reportaj când a ieşit filmul lui Hildebrand[1], şi de-a lungul anilor ne-am mai văzut din când în când.
- N-am ştiut. Dar întrebarea e – de ce vrea să mă viziteze?
- Pentru că… Nu, cred că e mai bine să-ți spună el însuşi.

Abia reuşise să iasă de sub duş şi să-şi tragă pe el pantalonii, când Paolo Roberto a sunat la uşă. Mikael a deschis şi l-a rugat pe boxer să se aşeze la masa din bucătărie, până ce a căutat o cămaşă curată şi a făcut două espresso duble, pe care le-a servit cu câte o linguriță de lapte. Paolo Roberto a cercetat cafeaua impresionat.
- Voiai să vorbeşti cu mine?
- A fost propunerea Erikăi Berger.
- OK, dă-i drumul.

[1] „Stockholmnatt” („Noapte stockholmeză” – 1987), film bazat pe propria experienţă a lui Paolo Roberto, despre un tânăr imigrant delincvent.

- O cunosc pe Lisbeth Salander. Mikael înălță uimit sprâncenele.
- Da?
- Am fost un pic uimit când Erika Berger mi-a povestit că şi tu o cunoşti.
- Cred că e mai bine s-o luăm de la început.
- Bine. Uite cum stau lucrurile. Am sosit acasă alaltăieri, după o lună la New York şi am găsit moaca lui Lisbeth pe fiecare blestemat de ziar. Toate scriu o grămadă de tâmpenii blestemate despre ea. Şi niciunul din blestemații ăia n-are o vorbă bună despre ea.
- Ai folosit cuvântul „blestemat" de trei ori în introducerea ta.
Paolo începu să râdă.
- Iartă-mă. Sunt foarte furios. De fapt, am sunat-o pe Erika pentru că aveam nevoie să vorbesc şi nu ştiam cu cine s-o fac. Pentru că jurnalistul acela lucra pentru *Millennium,* şi pentru că se întâmplă s-o cunosc pe Erika, am sunat-o pe ea.
- OK.
- Chiar dacă Salander a înnebunit şi a făcut tot ce afirmă poliția, ea trebuie totuşi tratată corect. Trăim într-o societate de drept şi niciun om nu trebuie să fie condamnat înainte de a vorbi.
- Sunt exact de aceeaşi părere, spuse Mikael.
- Am înțeles asta de la Erika. Când am sunat-o, credeam că voi, cei de la *Millennium,* voiați scalpul ei, dacă te gândeşti că jurnalistul Dag Svensson lucra la voi. Dar Erika mi-a spus că tu crezi că fata e nevinovată.
- O cunosc pe Lisbeth Salander. Îmi vine greu s-o văd ca pe o criminală nebună.
Paolo începu brusc să râdă.
- E o tipă cu totul țăcănită… dar e din tabăra bună. Mie îmi place gagica.
- Cum ai cunoscut-o?
- Am boxat cu Salander de când avea 17 ani.

Mikael Blomkvist şi-a strâns pleoapele zece secunde, înainte de a-l privi din nou pe Paolo Roberto. Lisbeth Salander era, ca întotdeauna, plină de surprize.
- Desigur. Lisbeth Salander boxează cu Paolo Roberto. Sunteți la aceeaşi categorie.
- Nu glumesc.
- Te cred. Odată, Lisbeth mi-a povestit că obişnuia să facă un pic de *sparring* cu băieții de la un club de box.
- Lasă-mă să-ți povestesc cum a fost. Acum zece ani am fost antrenor la juniorii care voiau să înceapă boxul, la un club din Zinkens. Eu eram deja cunoscut ca boxer şi conducătorul clubului de juniori credea că voi atrage lume, aşa că treceam pe acolo după-amiezile şi schimbam câteva lovituri cu băieții.
- Aha.
- Şi cum s-a întâmplat, nu ştiu, dar am rămas acolo toată vara şi un pic din toamnă. Aveau o campanie de atragere de membri, puneau afişe şi aşa mai departe, încercând să atragă tineri ca să încerce boxul. Şi, de fapt, au şi venit o grămadă de băieți între 15 şi 16 ani, chiar şi mai mari. Destul de mulți puşti imigranți. Boxul era o alternativă bună, în loc să cutreiere oraşul şi să facă scandal. Întreabă-mă pe mine, că o ştiu bine.
- OK.
- Aşa că într-o zi, pe la mijlocul verii, apare tipa aia ca un păianjen, din senin. Ştii cum arată, nu-i aşa? Intră în sediul clubului şi spune că vrea să învețe să boxeze.
- Pot să-mi imaginez scena.
- Prin urmare, a urmat un cor de râsete de la o jumătate de duzină de băieți, cam de două ori mai grei şi mult mai mari. Eu eram unul dintre cei care făceau mişto. Nu era nimic serios, doar o tachinam un pic. Aveam şi o secție de fete şi eu am zis o prostie, că fetițele pot boxa doar joia sau ceva în genul ăsta.
- Presupun că ea n-a râs.
- Nu. N-a râs. Se uita la mine cu ochii ei negri. Pe urmă, s-a întins după o pereche de mănuşi de box pe care le scosese careva. Nu erau înşnuruite sau altceva; şi erau prea mari pentru ea. Şi noi, băieții, ne-am amuzat şi mai tare. Înțelegi?
- Nu sună prea bine. Paolo Roberto râse din nou.
- Pentru că eu eram şeful, am ieşit şi m-am prefăcut că-i dau câțiva pumni.
- Hopa!
- Cam aşa ceva. Şi deodată, dar ştii, complet pe neaşteptate, îmi rade o directă, chiar în bot.
Râse din nou.
- Eu stăteam şi făceam pe clovnul şi eram total nepregătit. A reuşit să-mi radă doi sau trei pumni, înainte să reuşesc să parez. Prin urmare, ea – forță musculară, zero şi, sigur, loviturile erau ca şi cum aş fi fost atins de o pană. Dar când am început să parez, a schimbat tactica. Boxa instinctiv şi mi-a mai plasat şi alte lovituri. Aşa că am început să parez de-adevăratelea şi

am descoperit că era mai iute decât o reptilă blestemată. Dacă ar fi fost un pic mai mare şi mai puternică, aş fi avut un *meci,* dacă înțelegi ce vreau să spun.
- Înțeleg.
- Şi atunci, a schimbat iar tactica şi mi-a tras un blestemat de *swing* în stinghie, pe care chiar că l-am simțit.
Mikael aprobă.
- Aşa că i-am întors una şi am nimerit-o drept în față. Vreau să spun, nu era o lovitură puternică, doar un mic „poc"! Atunci ea m-a lovit cu piciorul în genunchi. Prin urmare, era o chestie complet nebunească. Eu eram de trei ori mai mare şi mai greu şi ea n-avea nicio şansă, dar dădea în mine de parcă viața ei depindea de asta.
- Îți bătuseşi joc de ea.
- Am înțeles pe urmă. Şi mi-a fost ruşine. Vreau să spun… noi puseserăm afişe şi încercam să aducem tineri la club şi ea vine şi ne roagă cu toată seriozitatea s-o învățăm să boxeze şi dă de o bandă de haidamaci care doar stau şi-şi râd de ea. Eu aş fi fost nebun de furie dacă cineva s-ar fi purtat cu mine în felul ăsta.
Mikael dădu din cap.
- Şi asta a ținut câteva minute. Aşa că până la urmă am prins-o, am pus-o la podea şi am ținut-o, până ce a încetat să se zvârcolească. Avea, lua-m-ar dracu, lacrimi în ochi şi mă privea cu atâta furie, că eu… În fine.
- Aşa ai început să boxezi cu ea.
- Când s-a liniştit, i-am dat drumul şi am întrebat-o dacă se gândea serios să boxeze. Ea mi-a aruncat mănuşile în cap şi a plecat spre ieşire. Atunci am alergat după ea şi m-am oprit în fața ei. Am rugat-o să mă ierte şi am spus că, dacă voia serios, am s-o învăț, iar în cazul ăsta trebuia să vină a doua zi la ora 17:00.
Tăcu un moment, privind în gol.
- Seara următoare aveam grupa de fete şi ea chiar a apărut. Am pus-o în ring cu o fată care se numea Jennie Karlsson, avea 18 ani şi boxa de peste un an. Problema era că nu aveam pe nimeni în clasa de greutate a lui Lisbeth care să aibă mai mult de 12 ani. Iar eu am instruit-o pe Jennie ca, fiindcă Salander era complet nouă, să boxeze atent şi doar să puncteze.
- Si cum a mers?
- Sincer vorbind… Jennie a avut buza spartă după zece secunde. O rundă întreagă, Salander a lovit încontinuu şi a reuşit să eschiveze tot ce încerca Jennie. Şi vorbim despre o fată care nu pusese piciorul în ring niciodată până atunci. În runda a doua, Jennie era aşa de furioasă, că a început să lovească de-adevăratelea şi tot n-a atins-o nici măcar o dată. Rămăsesem fără grai. N-am văzut niciodată vreun boxer serios mişcându-se aşa de iute. Dacă aş fi fost pe jumătate aşa de rapid cum era Salander, aş fi fost fericit. Mikael dădu iarăşi din cap.
- Problema lui Salander era că loviturile ei erau fără nicio valoare. Am început s-o antrenez. Am avut-o la grupa de fete vreo două săptămâni şi a pierdut multe meciuri pentru că, mai devreme sau mai târziu, cineva tot reuşea să lovească, şi atunci trebuia să oprim şi s-o ducem la vestiar, pentru că devenea aşa de furioasă, că începea să lovească şi să dea cu piciorul şi să muşte.
- Sună cunoscut.
- Niciodată nu se preda. Dar, până la urmă, enervase aşa de multe fete, că antrenorul lor a dat-o afară.
- Chiar aşa?
- Da, era absolut imposibil să se boxeze cu ea. Nu cunoştea decât o poziție, pe care între noi o numeam *terminator mode* şi care însemna că trebuia să-şi trăsnească adversarul, şi nu conta dacă era doar încălzire sau un schimb amical de lovituri. Şi fetele plecau destul de des acasă cu răni, când ea lovea pe câte una. Atunci, mi-a venit o idee. Aveam probleme cu un tip pe nume Samir. Avea 17 ani şi venea din Siria. Era bun boxer cu o constituție solidă şi cu forță în lovituri, dar… nu putea să se mişte. Stătea tot timpul nemişcat.
- OK.
- Aşa că am rugat-o pe Salander să vină la club într-o după-amiază, când urma să-l antrenez. Ea s-a schimbat şi am pus-o în ring cu el, cu cască, proteză şi tot restul. Mai întâi, Samir a refuzat să facă *sparring* cu ea, pentru că era doar o „blestemată de fată", şi restul de argumente macho. Aşa că eu i-am spus cu voce tare, să audă toți, că nu era vorba de un *sparring* şi că puneam pariu pe 500 de coroane că ea avea să-l caftească. Lui Salander i-am spus că nu era antrenament şi că Samir o s-o lovească cu toată seriozitatea. Ea m-a privit cu expresia aia a ei, plină de neîncredere. Samir stătea mai departe şi discuta când a bătut gongul. Lisbeth a pornit la bătaie „pentru rege şi regat" şi l-a pocnit în față de l-a pus în fund. La momentul acela o antrenasem o vară întreagă şi începuse să facă un pic de muşchi şi să pună un pic de greutate în lovituri.
- Bănuiesc că Samir a fost foarte bucuros.

- Prin urmare, s-a vorbit de antrenamentul ăsta luni de zile după aceea. Samir a mâncat pur şi simplu bătaie. Ea a învins la puncte. Dacă ar fi avut mai multă forță fizică, i-ar fi făcut cu adevărat rău. După o vreme, Samir devenise aşa de frustrat, că dădea din toate puterile. Eu eram speriat de moarte că va reuşi să plaseze o lovitură, şi atunci ar fi trebuit să chemăm salvarea. Lisbeth a făcut vânătăi când a parat cu umerii, şi Samir a reuşit s-o trimită în corzi, pentru că ea nu rezista la greutatea loviturilor. Dar el n-a fost nici măcar o dată aproape s-o atingă serios.
- La naiba! Asta aş fi vrut să văd.
- Din ziua aceea, băieții de la club au căpătat respect pentru Salander. Nu mai puțin Samir. Şi eu am pus-o, pur şi simplu, să facă *sparring* cu băieți mult mai mari şi mai grei ca ea. Era arma mea secretă şi era un antrenament al naibii de bun. Am pregătit şedințe în care Salander avea misiunea să plaseze cinci lovituri în diferite puncte ale corpului – bărbie, frunte, stomac şi aşa mai departe. Şi băieții împotriva cărora boxa ea aveau datoria să se apere şi să-şi protejeze punctele indicate.
Devenise un fel de titlu de glorie să fi boxat cu Lisbeth Salander. Era ca şi cum ai fi boxat cu un roi de viespi. De fapt, chiar o numeam „viespea" şi ea devenise un fel de mascotă a clubului. Cred că îi plăcea şi îşi tatuase o viespe pe gât.
Mikael zâmbi. Îşi amintea foarte bine viespea ei. Intra în semnalmentele din ordinul de urmărire.
- Cât timp a durat?
- O seară pe săptămână, timp de trei ani. Eu lucram acolo regulat doar vara, în rest treceam doar sporadic. Cel care se ocupa de exerciţiile cu Salander era antrenorul de juniori Putte Karlsson. Pe urmă, Salander a început să lucreze şi nu mai avea timp să vină la fel de des, dar până anul trecut se arăta măcar o dată pe lună. Am întâlnit-o de câteva ori pe an şi am făcut *sparring* cu ea. Era un antrenament grozav, după aia erai transpirat de-adevăratelea. Nu vorbea aproape niciodată cu cineva. Când nu avea partener, putea să stea şi să dea în sacul de nisip două ore, cu atâta intensitate, de parcă i-ar fi fost duşman de moarte.

23

Duminică 3 aprilie – luni 4 aprilie

Mikael mai făcu două ceşti de espresso. Îşi ceru scuze, aprinzând o țigară. Paolo Roberto înălță din umeri. Mikael îl cercetă gânditor.
Paolo Roberto avea faima de a fi un tip arogant şi cu gură mare, care spunea exact ce credea despre lucruri şi oameni. Mikael înțelese repede că şi în particular era la fel de gură mare, dar că în acelaşi timp era un om inteligent şi modest. Îşi mai aminti că Paolo Roberto mizase şi pe o carieră politică, fiind candidatul pentru parlament al partidului social-democrat. Îi părea tot mai mult un tip care are ceva în cap. Mikael se trezi că îi place tipul.
- De ce ai venit la mine cu istoria asta?
- Salander a intrat la apă destul de tare. Nu ştiu ce se poate face, dar ar putea să aibă nevoie de un prieten în colțul ringului.
Mikael aprobă.
- De ce crezi tu că e nevinovată? întrebă Paolo Roberto.
- E greu de explicat. Lisbeth este o persoană teribil de irascibilă, dar pur şi simplu eu nu cred în acest story, cum că ea a tras în Dag şi Mia. În special în Mia. În parte, fiindcă nu avea niciun motiv.
- Niciun motiv pe care să-l cunoaştem noi.
- OK, Lisbeth s-ar putea să nu aibă probleme când e vorba de a folosi violența împotriva cuiva care o merită. Dar, nu ştiu. I-am aruncat o provocare lui Bublanski, polițistul care conduce ancheta. Eu cred că a existat un motiv pentru care Dag şi Mia au fost ucişi. Şi cred că motivul se află în reportajul la care lucra Dag.
- Dacă ai dreptate, atunci Salander are nevoie nu numai de cineva care să-i țină mâna, când va fi prinsă – are nevoie de un cu totul alt sprijin.
- Ştiu.
În ochii lui Paolo Roberto străluci o luminiță periculoasă.
- Dacă e nevinovată, atunci a fost victima unuia dintre cele mai blestemate scandaluri judiciare din istorie. A fost arătată cu degetul ca asasină de către presă şi poliție, şi tot rahatul care s-a scris…
- Ştiu.
- Aşadar, ce putem face? Pot să ajut şi eu în vreun fel? Mikael rămase un moment pe gânduri.

- Cel mai bun ajutor pe care i-l putem da este, bineînţeles, să scoatem la iveală un alt vinovat. La asta lucrez eu. Pe urmă, trebuie să dăm de ea înainte ca poliţia s-o împuşte. Lisbeth nu e genul de persoană care să se predea de bunăvoie.
Paolo Roberto aprobă.
- Şi cum o găsim?
- Nu ştiu. Dar există, de fapt, un lucru pe care-l poţi face tu. O chestie practică, dacă ai timp şi chef.
- Nevastă-mea nu e acasă săptămâna viitoare. Am timp şi chef.
- OK. M-am gândit la asta, pentru că eşti boxer…
- Da?
- Lisbeth are o prietenă, Miriam Wu, despre care cu siguranţă ai citit.
- Prezentată ca lesbiană sado-masochistă… Sigur, am citit despre ea.
- Am numărul ei de mobil şi am încercat să dau de ea. Dar închide imediat ce aude că la celălalt capăt e un jurnalist.
- O înţeleg.
- Nu am suficient timp s-o vânez pe Miriam Wu. Dar am citit că ea face antrenamente de box thailandez. M-am gândit că dacă tu, un boxer cunoscut, iei legătura cu ea…
- Înţeleg. Şi tu speri c-o să ne conducă mai departe, la Salander.
- Când poliţia a vorbit cu ea, a spus că nu are idee unde se află Lisbeth. Dar merită o încercare.
- Dă-mi numărul ei. Am s-o caut.
Mikael îi dădu numărul de mobil şi adresa din Lundagatan.

Gunnar Björck petrecuse sfârşitul de săptămână analizându-şi situaţia. Viitorul lui atârna de un fir de aţă şi el trebuia să-şi joace bine cărţile proaste.
Mikael Blomkvist era un porc blestemat. Întrebarea era doar dacă el putea fi convins să-şi ţină gura, despre… despre faptul că Björck cumpărase serviciile nenorocitelor ălora. Ceea ce făcuse era ilegal şi nu se îndoia că, dacă se descoperea, va fi dat afară. Ziarele aveau să-l sfâşie în bucăţi. Un poliţist de la securitatea naţională, care foloseşte prostituate minore… Măcar de n-ar fi fost blestematele aşa de tinere!
Dar să nu facă nimic însemna să-şi pecetluiască soarta. Björck, înţelept, nu-i spusese nimic lui Mikael Blomkvist. Îi citise pe faţă şi îi înregistrase reacţia. Blomkvist era neliniştit. Voia să aibă informaţia. Însă atunci va trebui să plătească. Preţul era tăcerea lui. Era singura ieşire.
Zala crea o cu totul nouă ecuaţie în întreaga investigare a crimelor.
Dag Svensson îl vânase pe Zala.
Bjurman îl căutase pe Zala.
Şi comisarul Gunnar Björck era singurul care ştia că exista o legătură între Zala şi Bjurman, ceea ce însemna că Zala era o verigă care ducea atât la Odenplan, cât şi la Enskede.
Lucru care mai crea încă o problemă dramatică pentru liniştea viitoare a lui Gunnar Björck. El fusese cel care îi dăduse lui Bjurman informaţia despre Zalachenko – cu toată prietenia şi fără să conştientizeze că informaţia era în continuare secretă. Era o bagatelă. Asta însemna însă că el se făcuse vinovat de o acţiune ilegală.
În plus, după vizita lui Mikael Blomkvist de vineri, se mai făcuse vinovat de un delict. El era poliţist şi, dacă deţinea informaţii relative la o anchetă de crimă, datoria lui era să se ducă imediat la poliţie. Dar dacă dădea aceste informaţii lui Bublanski sau procurorului Ekström, automat îşi punea ştreangul de gât. Totul avea să fie făcut public. Nu curvele, ci toată afacerea Zalachenko.
În cursul zilei de sâmbătă făcu o vizită rapidă la locul lui de muncă, la Säpo, de pe Kungsholmen. Scoase toate hârtiile despre Zalachenko şi citi materialul. El în persoană scrisese rapoartele, dar trecuseră mulţi ani de atunci. Cele mai vechi hârtii aveau să împlinească în curând zece ani.
Zalachenko.
Un drac lunecos.
Zala.
Gunnar Björck însuşi observase porecla în ancheta sa, dar nu putea să-şi amintească dacă o folosise vreodată.
Însă legătura era clară. Cu Enskede. Cu Bjurman. Şi cu Salander.
Gunnar Björck medita. Nu înţelegea însă cum se îmbinau toate bucăţile din puzzle, dar credea că a înţeles de ce mersese Lisbeth Salander în Enskede. El putea, de asemenea, să-şi imagineze că Lisbeth Salander fusese cuprinsă de un acces de furie şi-i ucisese pe Dag Svensson şi pe Mia Bergman, dacă aceştia refuzaseră să coopereze sau dacă o provocaseră.

Ea avea un motiv pe care doar Gunnar Björck şi alte două, trei persoane din toată țara îl înțelegeau.
Este bolnavă psihic. Sper, pentru Dumnezeu, ca vreun polițist s-o împuşte când o vor prinde. Ea ştie. Poate da pe față întreaga poveste dacă vorbeşte.
Dar oricât reflecta Gunnar Björck, rămânea în picioare faptul că Mikael Blomkvist era singura ieşire pentru el, personal – ceea ce, în situația actuală, era singura chestiune importantă. Simțea cum îl cuprinde disperarea. Blomkvist trebuia convins să-l trateze ca pe o sursă secretă şi să-şi țină gura în ce priveşte… aventurile lui picante cu putorile alea blestemate. *Ce naiba, Salander asta n-ar putea să-i bage un glonț în țeastă şi lui Blomkvist?!*
Privi numărul de telefon al lui Zalachenko, cântărind avantajele şi dezavantajele, înainte de-a lua legătura cu el. Nu se putea hotărî.

Mikael îşi făcuse o datorie de onoare din a ține la zi rezultatele căutărilor lui. Când Paolo Roberto îl părăsi, petrecu o oră făcând asta. Avea deja un fel de jurnal, aproape sub forma unui caiet de însemnări zilnice, în care îşi lăsa gândurile să curgă liber, în vreme ce nota conştiincios toate discuțiile, întâlnirile şi căutările. Cripta zilnic documentul cu programul PGP şi trimitea copiile Erikăi Berger şi lui Malin Eriksson, aşa încât colaboratorii lui să fie ținuți la curent zilnic.
Dag Svensson se concentrase pe Zala în ultimele săptămâni înainte de a muri. Numele apăruse în ultima convorbire telefonică cu Mikael Blomkvist, cu numai două ore înainte de a fi ucis. Gunnar Björck afirma că ştie ceva despre Zala.
Lui Mikael îi luă 15 minute ca să rezume ce aflase despre Björck, destul de puțin de fapt.
Gunnar Björck avea 62 de ani, era necăsătorit şi se născuse la Falun. Lucrase ca polițist de la vârsta de 21 de ani. Începuse ca polițist de stradă, dar studiase dreptul şi ajunsese într-un post secret chiar de la vârsta de 26 sau 27 de ani. Era anul 1969 sau 1970, exact la sfârşitul perioadei în care Per Gunnar Vinge fusese şeful poliției secrete.
Vinge fusese dat afară după ce, într-o conversație cu Ragnar Lassinanti, prefectul regiunii Norrbotten, afirmase că Olof Palme era spion al ruşilor. Pe urmă, a venit afacerea IB[1] şi Holmer[2], afacerea „Factorul poştal" şi asasinarea lui Palme[3], un scandal după altul. Mikael nu avea nicio idee ce rol jucase Gunnar Björck – sau dacă jucase vreunul – în dramele din sânul poliției secrete, în aceşti treizeci de ani.
Cariera lui Björck între 1970 şi 1985 era ca o foaie albă, lucru deloc curios dacă aveai de-a face cu Säpo, pentru că tot ce privea activitatea lui era sub ştampila *Top Secret.* El ar fi putut ascuți creioane, în vreo debara, sau ar fi putut fi agent secret în China. Deşi ultima ipoteză rămânea destul de improbabilă.
În octombrie 1985, Björck fusese mutat la Washington, unde lucrase la ambasada suedeză timp de doi ani. Din 1988, era din nou înapoi la Säpo, în Stockholm. În 1996 devenise o persoană publică, în sensul că fusese numit şef-adjunct la Departamentul străini. Cu ce se ocupa exact, Mikael nu ştia. După 1996, Björck se pronunțase în mai multe ocazii în mass-media în legătură cu expulzarea unuia sau altuia dintre arabii suspecți. În 1998 se remarcase în legătură cu faptul că mai mulți diplomați irakieni fuseseră expulzați din țară.
Ce au toate acestea de-a face cu Lisbeth Salander şi cu uciderea lui Dag şi a Miei? Probabil, nimic.
Dar Gunnar Björck ştia ceva despre Zala.
De aceea, trebuia să existe o legătură.

Erika Berger nu povestise nimănui, nici măcar soțului ei, față de care altfel nu avusese niciodată secrete, că avea să treacă la Marele Balaur, *Svenska Morgon-Posten.*
Mai avea cam o lună de stat la *Millennium.* Se simțea neliniştită. Ştia că zilele aveau să treacă în goană şi că, brusc, se va afla în fața ultimei zile ca redactor-şef la revistă.
Simțea, de asemenea, o nelinişte pentru soarta lui Mikael, nelinişte care o rodea. Citise ultimul lui e-mail cu un sentiment de neputință. Recunoştea semnele. Era exact aceeaşi încăpățânare care-l făcuse să se prindă cu dinții de Hedestad, cu doi ani în urmă, şi aceeaşi furie obsesivă cu care-l atacase pe Wennerström. Din Joia Paştelui nu mai exista nimic pentru el decât misiunea

[1] Biroul de Informaţii (Informations Byrån), organizaţie secretă în cadrul Säpo care se ocupa cu înregistrarea părerilor politice, în special comuniste. Afacerea a fost dezvăluită în 1973 de tinerii ziarişti Jan Guillou (cunoscut apoi ca scriitor şi jurnalist) şi Peter Bratt, care au fost acuzaţi de spionaj şi condamnaţi la câte zece luni de închisoare.

[2] Hans Holmer: între 1970 şi 1976 a fost şef al Säpo; din 1987 a fost numit şef al poliţiei, calitate în care a condus ancheta legată de asasinarea lui Olof Palme. A fost acuzat violent pentru eşecul anchetei şi silit să demisioneze. E bănuit, printre altele, de legături cu scandalul Ebbe Carlsson.

[3] Asasinarea primului-ministru al Suediei Olof Palme a avut loc în seara de vineri 28 februarie 1986, în centrul Stockholmului, când acesta împreună cu soţia tocmai ieşiseră de la cinematograf. Anchetarea asasinatului a stârnit multe nemulţumiri şi, cu toate că pistele păreau foarte limpezi, ucigaşul nu a fost niciodată descoperit.

de a afla cine-i ucisese pe Dag şi pe Mia pentru ca, într-un fel oarecare, s-o dezvinovăţească pe Lisbeth Salander.
Chiar dacă ea îl susţinea din toată inima – Dag şi Mia fuseseră şi prietenii ei –, totuşi exista în Mikael o latură pe care n-o cunoştea bine şi care o făcea să se simtă rău. Avea o notă de brutalitate când îi mirosea a sânge…
Chiar în momentul când el îi telefonase, cu o zi în urmă, spunându-i că-i lansase provocarea lui Bublanski şi începuse să se măsoare cu el în stil macho-cowboy, ea ştiuse că vânătoarea pe urmele lui Lisbeth Salander avea să-l devoreze pentru o perioadă nedeterminată. Ştia din proprie experienţă că va fi imposibil să aibă de-a face cu Mikael înainte ca el să fi rezolvat problema. Va pendula între egocentrism şi depresie. Şi, undeva în această ecuaţie, va lua asupra sa riscuri care, fără îndoială, nu vor fi necesare.
Şi Lisbeth Salander. Erika o întâlnise o singură dată şi ştia prea puţine despre această fată bizară pentru a putea împărtăşi convingerea lui Mikael că era nevinovată. Dacă totuşi Bublanski avea dreptate? Dacă ea era vinovata? Dacă Mikael reuşea să dea de ea, şi se va afla în faţa unei nebune înarmate cu un pistol?
Nici conversaţia neaşteptată cu Paolo Roberto din dimineaţa aceea n-o liniştise prea tare. Fireşte, era bine ca Mikael să nu fie singurul care se afla de partea lui Lisbeth, dar şi Paolo Roberto era un blestemat de macho.
În plus, trebuia să-şi găsească un înlocuitor la cârma revistei *Millennium.* Începea să fie în criză de timp. Se gândea să-l sune pe Christer Malm şi să discute cu el, dar înţelegea că nu putea să-l informeze pe el, dacă ascundea în continuare treaba asta de Mikael.
Mikael era un reporter strălucit, dar ar fi fost catastrofal ca redactor-şef. Din acest punct de vedere, ea avea mai multe lucruri în comun cu Christer, dar nu era convinsă că acesta ar accepta oferta. Malin era prea tânără şi nesigură. Monika era prea egocentrică. Henry Cortez era un bun redactor, dar prea tânăr şi neexperimentat. Lottie Karim era prea sensibilă. Şi nu era sigură dacă Christer şi Mikael nu se vor opune cuiva recrutat din afară.
Era o încurcătură afurisită.
Nu aşa voise ea să-şi termine anii la *Millennium.*

Duminică seara, Lisbeth Salander deschise din nou *Asphyxia 1.3* şi intră în hard diskul-oglindă al lui *<MikBlom/Laptop>.* Ea constată că pentru moment acesta nu era conectat la Internet şi petrecu apoi câteva clipe citind noutăţile din ultimele două zile.
Citi jurnalul de anchetă al lui Mikael, întrebându-se vag dacă nu cumva acesta scria aşa de detaliat anume pentru ea şi, în cazul acesta, ce însemna asta. Mikael ştia desigur că ea se afla în computerul lui şi, de aceea, concluzia logică era că voia ca ea să-i citească jurnalul. Întrebarea era ce *nu* scria. Întrucât ştia că ea are acces în computer, Blomkvist putea manipula fluxul de informaţii. Remarcă în trecere că nu ajunsese la mare lucru, în afară de a-i lansa o provocare la duel lui Bublanski în legătură cu eventuala ei nevinovăţie! Acest lucru o irita dintr-un motiv neclar. Mikael nu-şi baza concluziile pe fapte, ci pe stări sufleteşti. *Ce prost naiv!*
Îl pusese totuşi pe Zala în prim-plan. *Bine gândit, Kalle Blomkvist!* Se întrebă dacă s-ar fi interesat de Zala, fără mesajul ei.
Pe urmă, observă cu o blândă uimire că Paolo Roberto apăruse brusc în acţiune. Era o noutate plăcută. Zâmbi. Îi plăcea tipul ăsta rău de gură. Era macho până în vârful degetelor. Obişnuia să dea în ea cu hotărâre, când se întâlneau în ring. Rarele dăţi când nimerea, adică.
Apoi, se îndreptă în scaun, când decriptă şi citi ultimul e-mail trimis de Mikael Blomkvist Erikăi Berger.
Gunnar Björck, Säpo, are informaţii despre Zala.
Gunnar Björck îl cunoaşte pe Bjurman.
Privirea lui Lisbeth Salander se tulbură, când îşi desenă în minte un triunghi. Zala, Bjurman, Björck. *Yes, that makes sense.* Nu privise niciodată problema din unghiul acesta. Aşadar, Mikael Blomkvist nu era chiar atât de nebun. Dar, de bună seamă, el nu înţelesese legătura. Nici ea însăşi n-o înţelegea, deşi avea o cunoaştere mult mai bună despre cele ce se întâmplaseră. Reflectă un moment la Bjurman, dându-şi seama că faptul că el îl cunoscuse pe Björck îl transforma într-un pion ceva mai important decât îşi imaginase.
Înţelese că va trebui să facă o vizită în Smådalarö.
Pe urmă, intră pe hard diskul lui Mikael şi crea un nou document, în folderul <LISBETH SALANDER>, pe care-l numi [Colţul ringului]. El avea să-l vadă de îndată ce va deschide computerul:

[1. Tine-te departe de Teleborian. E rău.
2. Miriam Wu nu are absolut nimic de-a face cu treaba asta.
3. Ai dreptate, ocupându-te în special Zala. El e cheia. Dar nu-l vei găsi în niciun registru.

4. Există o legătură între Bjurman şi Zala. Nu ştiu cum, dar mă ocup de asta. Björck?
5. Important. Există un raport de poliție neplăcut despre mine, datat februarie 1991. Nu cunosc numărul de înregistrare şi nu pot să-l găsesc nicăieri. De ce nu l-a dat Ekström ziarelor? Răspuns: nu există în computerul lui. Concluzia: nu-l cunoaşte. Cum poate fi posibil?]

Mai reflectă o vreme şi adăugă încă un paragraf:

[PS/Mikael, eu nu sunt nevinovată. Dar nu i-am împuşcat pe Dag şi pe Mia şi nu am nimic de-a face cu uciderea lor. I-am întâlnit în seara aceea, chiar înainte de a fi comise crimele, dar i-am părăsit înainte de a se întâmpla asta. Mulțumesc pentru că ai crezut în mine. Transmite-i lui Paolo că are o stângă de nimic]

După încă un moment, înțelese că o rodea prea tare faptul că o împătimită de informatică de calibrul ei nu putea fi sigură pe ce făcea. Deci, mai scrise un rând:

[PS2/ De unde ştii chestia cu Wennerström?]

Mikael Blomkvist a găsit documentul de la Lisbeth trei ore mai târziu. A citit scrisoarea, rând cu rând, cel puțin de cinci ori. Pentru prima oară ea făcuse o declarație clară, că nu îi omorâse pe Dag şi pe Mia. O credea şi simțea o enormă uşurare. Şi, în sfârşit vorbea cu el, chiar dacă într-un mod criptic, ca întotdeauna.
A mai observat şi că Lisbeth nega doar uciderea lui Dag şi a Miei, dar nu spunea nimic despre Bjurman.
Ceea ce, presupunea Mikael, era din cauză că el îi numise doar pe Dag şi pe Mia, în e-mailul lui. După un moment, redactă documentul [Colțul ringului 2]:

[Bună, Sally.
Mulțumesc că mi-ai spus în sfârşit că eşti nevinovată. Am crezut în tine, dar am fost totuşi influențat de vuietul mediatic şi am simțit îndoială. Iartă-mă. A fost foarte plăcut s-o aflu direct de pe tastatura ta.
Deci, nu rămâne decât să-l descoperim pe adevăratul ucigaş. Am mai făcut-o noi doi şi altădată. Mi-ar fi mult mai uşor dacă n-ai fi aşa de criptică. Presupun că citeşti zilnic jurnalul meu. Deci, ştii cam unde mă aflu şi cum judec. Cred că Björck ştie ceva şi voi vorbi cu el din nou, în zilele următoare.
Sunt pe piste greşite când mă ocup de „clienți”?
Chestia cu raportul de poliție mă intrigă. Am s-o pun pe colaboratoarea mea Malin să sape în legătură cu asta. Aveai atunci doar 12–13 ani?
Despre ce era vorba în raport?
Atitudinea ta față de Teleborian a fost notată. /M
PS/ În lovitura Wennerström ți-a scăpat. Eu ştiam ce făcuseşi deja la Sandhamn, în timpul Crăciunului, dar nu te-am întrebat pentru că nu voiai să spui nimic. Şi nu am de gând să-ți spun ce greşeală ai făcut, decât dacă ne întâlnim la o ceaşcă de cafea.]

Răspunsul a sosit trei ore mai târziu:

[Poți să uiți „clienții”. Zala este interesant. Şi un uriaş blond. Dar şi raportul de poliție este interesant, pentru că se pare că cineva vrea să-l ascundă. Nu poate fi întâmplător.]

Procurorul Ekström era într-o dispoziție mizerabilă, atunci când a strâns trupa lui Bublanski luni, la „rugăciunea de dimineață”. Mai mult de o săptămână de căutare a unui suspect cu înfățişare specială fusese complet lipsită de rezultate. Ekström n-a devenit mai binedispus atunci când Curt Svensson, care fusese de serviciu duminică, a dat raportul asupra ultimelor evenimente.
- Intruziune? spuse Ekström, sincer surprins.
- Vecinul a telefonat duminică seara, când şi-a dat seama că sigiliile de la uşa lui Bjurman fuseseră rupte. M-am dus acolo şi am verificat.
- Şi ce ai aflat?
- Banda adezivă era tăiată în trei locuri. Probabil cu o lamă sau un cutter. Bine lucrat. Era greu de văzut.
- Un jaf? Există vreun bandit care s-a specializat în persoane decedate…
- Niciun jaf. Am verificat tot apartamentul. Toate obiectele de valoare erau la locul lor, aparatul video şi celelalte. Dar cheia de la maşina lui Bjurman era pe masa din bucătărie.
- Cheia de la maşină? întrebă Ekström.

- Jerker Holmberg a fost miercuri în apartament ca să verifice dacă n-a uitat ceva. Printre altele, a cercetat şi maşina. Jură că nu se afla nicio cheie pe masă când a părăsit apartamentul şi a pus banda adezivă.
- N-ar fi putut uita cheia afară? Nimeni nu e perfect.
- Holmberg n-a folosit niciodată cheia asta. El a folosit copia, care se afla pe inelul cu chei al lui Bjurman şi pe care noi o aveam deja.
Bublanski îşi trecu mâna peste bărbie.
- Prin urmare, n-a fost un jaf adevărat?
- Intrare prin efracţie. Cineva a pătruns în apartamentul lui Bjurman şi a amuşinat pe acolo. Trebuie să se fi întâmplat între miercuri şi duminică seara, când vecinul a observat că sigiliul era rupt.
- Cu alte cuvinte, cineva a căutat ceva… Jerker?
- Nu există acolo nimic pe care noi să nu-l fi luat.
- Sau de care să nu ştim, în orice caz. Motivul crimei este încă neclar. Am pornit de la ideea că Salander este o psihopată, dar chiar şi un psihopat are nevoie de un motiv.
- Şi… ce propui?
- Nu ştiu. Cineva îşi foloseşte timpul ca să caute prin apartamentul lui Bjurman. În cazul acesta trebuie să răspundem la două întrebări. Prima: cine? A doua: de ce? Ce am scăpat noi din vedere?
Tăcerea se aşternu un scurt moment.
- Jerker…
Jerker Holmberg suspină resemnat.
- OK. Mă duc la apartamentul lui Bjurman şi îl verific încă o dată. Cu penseta.

Luni, la ora 11 dimineaţa, Lisbeth Salander s-a trezit. A mai rămas o jumătate de oră în pat înainte să se scoale, să pună în priză filtrul de cafea şi să facă un duş. Când a terminat cu toaleta, şi-a preparat două sendvişuri groase şi s-a aşezat la PowerBook, ca să se pună la curent cu ce se mai întâmplase în computerul procurorului Ekström şi să citească ediţiile web ale diverselor ziare de dimineaţă. A remarcat că interesul pentru crimele din Enskede scăzuse. Pe urmă, a deschis dosarul de investigaţie al lui Dag Svensson şi a citit atent notele acestuia la confruntarea cu jurnalistul Per-Åke Sandström, „peştele” care făcea comisioanele mafiei şi care ştia ceva despre Zala. După ce a terminat de citit, şi-a mai turnat cafea, s-a aşezat pe pervazul ferestrei şi a început să se gândească.
La ora patru terminase de gândit.
Avea nevoie de bani. Avea trei cărţi de credit. Una dintre ele era pe numele Lisbeth Salander şi, prin urmare, practic inutilizabilă. Cea de a doua era pe numele de Irene Nesser, dar Lisbeth evita s-o utilizeze, pentru că ar fi trebuit să se legitimeze cu paşaportul pe numele acesta, ceea ce comporta un anume risc. A treia era pe numele Wasp Enterprises, legată de un cont care conţinea mai mult de 10 milioane de coroane şi care putea fi alimentată prin Internet. Oricine putea folosi cartea de credit, dar trebuia, desigur, să se legitimeze.
Se duse în bucătărie şi deschise o cutie de biscuiţi din care scoase un teanc de bancnote. Avea 950 de coroane în numerar, ceea ce era prea puţin. Din fericire, mai avea şi 1 800 de dolari americani, care zăcuseră şi o încurcaseră de când se întorsese în Suedia şi care puteau fi schimbaţi anonim, la orice prăvălie Forex. Asta mai îmbunătăţea situaţia.
Îşi puse peruca Irenei Nesser, se îmbrăcă cu grijă şi mai luă un rând de schimburi şi trusa de machiaj cu farduri de teatru, într-un rucsac. Apoi, porni în cea de-a doua expediţie. Merse pe jos până pe Folkungagatan şi mai departe, pe Erstagatan, unde a intrat în prăvălia Watski, chiar înainte de ora închiderii. A cumpărat bandă adezivă electrică, un scripete şi un ghem de 8 metri de funie solidă de bumbac.
Înapoi a luat autobuzul 66. La Medborgarplatsen, a văzut o femeie care aştepta autobuzul. Mai întâi n-a recunoscut-o, dar un clopoţel a început să-i sune undeva, în adâncul ţestei şi când a privit-o din nou, a identificat-o ca fiind Irene Flemström, responsabil cu resursele umane la Milton Security. Avea o coafură nouă, mai modernă. Lisbeth a coborât discret din autobuz, în vreme ce Flemström se urca. Lisbeth a privit atentă în jur, după vreun chip care să-i pară cunoscut. Apoi, a mers pe jos trecând prin faţa imobilului Bofill, până la Södra Station, de unde a luat trenul local în direcţia nord.

Inspectorul criminalist Sonja Modig dădu mâna cu Erika Berger, care a invitat-o imediat la cafea. În chicinetă, Sonja Modig a descoperit că toate ceştile erau diferite, cu reclame de la diverse partide politice, organizaţii sindicale sau firme.
- Ceşti de la diferite campanii electorale şi interviuri, o lămuri Erika Berger întinzându-i o ceaşcă cu logo-ul Tinerilor Liberali.

Sonja Modig petrecu trei ore la biroul lui Dag Svensson. Ea primi ajutor de la secretara de redacție, Malin Eriksson, pentru ca pe de o parte, să înțeleagă ce trata cartea şi articolul lui Dag Svensson, pe de alta, să poată naviga prin materialul de investigație. Sonja Modig era uluită descoperindu-i bogăția. Dispariția laptopului lui Dag Svensson fusese frustrantă pentru anchetă, pentru că, dintr-odată, munca lui li se păruse pierdută. De fapt, tot timpul, la redacția revistei *Millennium* se aflaseră *backup*-uri după cea mai mare parte din material.
Mikael Blomkvist nu era la redacție, dar Erika Berger îi dăduse Sonjei Modig o listă cu tot ce scosese acesta din biroul lui Dag Svensson – mai ales note privind identitatea surselor. Modig sfârşi prin a-i telefona lui Bublanski, pentru a-i explica situația. Se hotărî ca tot materialul de pe masa de scris a lui Dag Svensson, inclusiv computerul, să fie confiscate din rațiuni tehnice de investigare. Şeful anchetei preliminare avea să vină pentru negocieri, dacă va considera justificat să fie cerut şi materialul pus deoparte. Sonja Modig a stabilit apoi un proces-verbal de sechestru şi a primit ajutorul lui Henry Cortez ca să transporte totul la maşina ei.
Luni seară, Mikael simțea o frustrare adâncă. În săptămâna precedentă cercetase atent zece dintre numele pe care Dag Svensson avea intenția să le publice. De fiecare dată întâlnise bărbați neliniştiți, indignați sau şocați. Constatase că venitul mediu al acestor persoane era de aproximativ 400 000 de coroane pe an. Era o colecție jalnică de bărbați speriați.
Nicio singură dată nu avusese senzația că vreunul are ceva de ascuns în legătură cu uciderea lui Dag Svensson şi Mia Bergman. Dimpotrivă: cei mai mulți dintre cei cu care vorbise socoteau că situația lor va deveni şi mai rea în vânătoarea plină de ură care se aşteptau să urmeze în presă, atunci când numele lor vor fi puse în legătură cu crimele.
Mikael deschise iBook-ul şi verifică dacă primise vreun mesaj nou de la Lisbeth. Nu era nimic. Dar ea îi spusese în ultimul e-mail că acei „clienți" nu erau interesanți şi că îşi pierdea timpul. O blestemă, în termeni pe care Erika Berger i-ar fi descris ca sexişti, dar inovatori. Îi era foame, însă nu avea chef să prepare ceva. De altminteri, nu cumpărase de două săptămâni altceva decât lapte, din prăvălia aflată în apropiere. Îşi puse haina şi se duse la taverna grecească de pe Hornsgatan, unde comandă o friptură de miel la grătar.

Lisbeth Salander inspectase mai întâi casa scării şi, în lumina apusului, dăduse două raite discrete în jurul clădirilor vecine. Erau case scunde şi lungi, pe care le bănuia pline de urechi atente, deloc ideale pentru intențiile ei. Jurnalistul Per-Åke Sandström locuia într-un apartament de pe colț, la etajul al treilea, care era şi ultimul. Scara continua până la uşa podului. Era acceptabil.
Problema era, bineînțeles, că lumina era stinsă la toate ferestrele apartamentului, ceea ce arăta că proprietarul nu era acasă.
S-a plimbat pe jos până a găsit o pizzerie, câteva străzi mai departe, unde a comandat o pizza Hawaii şi s-a aşezat într-un colț, citind ziarul. Cu puțin înainte de ora nouă, a cumpărat o caffe latte de la un chioşc de ziare şi s-a întors la micul imobil. În apartament era în continuare întuneric. A urcat pe scară şi s-a aşezat pe treapta care ducea la pod, de unde avea vedere asupra uşii de la apartamentul lui Per-Åke Sandström, jumătate de etaj mai jos. Sorbea din cafea şi aştepta.

Inspectorul criminalist Hans Faste reuşise în cele din urmă să dea de urma Cillei Norén, 28 de ani şi conducătoare a grupului satanist Evil Fingers, în studioul Recent Trash Records, dintr-o hală industrială din Älvsjö. La prima lor întâlnire avusese loc o coliziune culturală cam de proporțiile celei dintre portughezi şi indienii din Caraibi.
Faste, după mai multe încercări nereuşite acasă la părinții Cillei Norén, reuşise să-i dea de urmă prin sora ei în studioul unde ea, după propria-i afirmație, era „asistentă" la producția unui CD cu grupul Cold Wax din Borlänge. Faste nu auzise niciodată de un asemenea grup şi constată că acesta părea format din băietani de 20 de ani. Chiar în momentul în care a păşit pe coridorul din fața studioului, a fost întâmpinat de o cascadă de sunete care i-au tăiat respirația. I-a privit pe geam pe puştii din Cold Wax, aşteptând ca în perdeaua sonoră să se deschidă o breşă.
Cilla Norén avea părul lung şi negru ca pana corbului cu şuvițe roşii şi verzi, iar machiajul era negru. Era destul de plinuță şi îmbrăcată într-un pulover scurt, care-i arăta pântecele cu un inel în buric. Avea o curea cu ținte în jurul şoldurilor şi arăta ca un personaj dintr-un film franțuzesc de groază.
Faste scoase legitimația şi o rugă să accepte o discuție. Ea mesteca chewing-gum, privindu-l cu scepticism. În cele din urmă, îi arătă cu degetul o uşă şi-l conduse într-un fel de cameră pentru cafea, unde aproape imediat el se împiedică de un sac cu gunoi care fusese lăsat exact la intrare. Cilla Norén umplu cu apă o sticlă de plastic, bău cam jumătate şi se aşeză la o masă,

aprinzându-şi o ţigară. Îl privi fix pe Faste, cu ochii ei albastru-deschis. Brusc, acesta nu mai ştiu de unde să înceapă.
- Ce e Recent Trash Records? Fata părea foarte plictisită.
- E o companie de discuri care produce muzică nouă.
- Care e rolul tău aici?
- Sunt tehnician de sunet.
Faste o privi.
- Ai vreo pregătire pentru asta?
- Nuuu. Am învățat singură.
- Se poate trăi din asta?
- De ce întrebi?
- Voiam doar să ştiu. Presupun că ai citit în ultima vreme despre Lisbeth Salander.
Ea dădu din cap.
- Am primit informații că o cunoşti. E adevărat?
- Poate că da.
- E adevărat sau nu e adevărat?
- Depinde ce cauți.
- Caut o nebună, pusă sub urmărire pentru un triplu omor. Vreau informații despre Lisbeth Salander.
- N-am auzit nimic despre Lisbeth Salander de anul trecut.
- Când ai întâlnit-o ultima oară?
- Cândva, în toamnă, acum doi ani. La Kvarnen. Obişnuia să vină pe-acolo, dar pe urmă a încetat să mai apară.
- Ai încercat s-o contactezi?
- Am sunat-o pe mobil de câteva ori. Numărul nu mai există.
- Şi nu ştii unde ai putea să dai de ea?
- Nu.
- Ce e Evil Fingers? Cilla Norén păru amuzată.
- Nu citeşti ziarele?
- Ce vrei să spui?
- Păi, acolo scrie că noi suntem o grupare satanistă.
- Şi nu sunteți?
- Arăt eu ca o satanistă?
- Cum arată o satanistă?
- Zău, nu ştiu cine sunt mai idioți – ziariştii sau polițiştii.
- Ascultă, tânără doamnă, e o întrebare foarte serioasă.
- Dacă noi suntem sataniste?
- Răspunde la întrebare, în loc să îndrugi verzi şi uscate.
- Şi cum sună întrebarea?
Hans Faste închise ochii o secundă, gândindu-se la vizita de studii pe care o făcuse la poliția din Grecia, cu ocazia unei călătorii cu câțiva ani în urmă. Organele de poliție din Grecia au, dincolo de toate problemele, un mare avantaj față de poliția suedeză. Dacă fata asta ar fi avut aceeaşi atitudine în Grecia, i s-ar fi pus cătuşe şi ar fi fost trosnită de trei ori cu bastonul de cauciuc. O privi din nou.
- Lisbeth Salander făcea parte din Evil Fingers?
- N-aş crede.
- Ce vrei să spui?
- Lisbeth e probabil persoana cea mai afonă pe care o cunosc.
- Afonă?
- Face diferența între trompetă şi tobă, dar cam la asta se limitează talentul ei muzical.
- Mă refer la faptul dacă făcea sau nu parte din gruparea Evil Fingers.
- Şi eu tocmai am răspuns la întrebare. Ce naiba credeți că era Evil Fingers?
- Povesteşte-mi.
- Faceți ancheta după ce citiți în nişte ziare tâmpite.
- Răspunde la întrebare.
- Evil Fingers era un grup rock. Eram un grup de fete, pe la mijlocul anilor '90, cărora le plăcea hard-rock-ul şi cântam de amuzament. Ne-am lansat cu pentagrame şi un pic de *sympaty for the Devil.* Apoi am desființat grupul şi eu sunt singura care mai lucrează în continuare cu muzica.
- Şi Lisbeth Salander nu făcea parte din grup.
- Exact cum am spus.
- Atunci, de ce afirmă sursele noastre de informație că Salander făcea parte din grup?

- Pentru că sursele voastre de informaţie sunt cam la fel de idioate ca şi ziarele.
- Explică.
- Noi eram cinci fete în grup, şi am continuat să ne întâlnim când şi când. Înainte, ne întâlneam o dată pe săptămână la Kvarnen. Acum, cam o dată pe lună. Dar păstrăm legătura.
- Şi ce faceţi când vă întâlniţi?
- Ce crezi că face omul la cârciuma Kvarnen? Hans Faste suspină.
- Prin urmare, vă întâlniţi ca să beţi alcool.
- Obişnuim să bem bere. Şi vorbim prostii. Ce faceţi voi când vă întâlniţi cu prietenii?
- Şi ce loc are Lisbeth Salander în tabloul ăsta?
- Am întâlnit-o la Komvux[1], când aveam 18 ani. Avea obiceiul să apară din când în când la Kvarnen şi să bea o bere cu noi.
- Prin urmare, Evil Fingers nu trebuie să fie considerată drept o organizaţie?
Cilla Norén îi aruncă o privire de parcă el ar fi venit de pe o altă planetă.
- Sunteţi lesbiene?
- Vrei una peste bot?
- Răspunde la întrebare.
- Nu te priveşte ce suntem.
- Ia-o încet. Nu vei putea să mă scoţi din fire.
- Alo? Poliţia afirmă că Lisbeth Salander a omorât trei persoane, iar tu vii să mă întrebi ce preferinţe sexuale am. Poţi să te duci la dracu!
- Tu… Pot să te arestez.
- Pentru ce anume? De altfel, am uitat să-ţi spun că tocesc ştiinţe juridice de trei ani, şi că tata e Ulf Norén, din biroul de avocatură Norén & Knape. *See you in court*[*].
- Credeam că te ocupi cu muzica.
- O fac pentru că e nostim. Crezi că pot să mă întreţin din asta?
- N-am idee din ce te întreţii.
- Nu mă întreţin ca satanistă lesbiană, dacă asta crezi. Şi dacă ăsta e punctul de plecare al urmăririi lui Lisbeth Salander, acum înţeleg de ce n-aţi reuşit s-o prindeţi.
- Ştii unde se află?
Cilla Norén începu să-şi balanseze trupul, întinzându-şi mâinile în faţă:
- Simt că e aproape… Simt… Aşteaptă să-mi pun în priză capacitatea telepatică…
- Termină cu prostiile.
- Auzi, ţi-am spus deja că n-am mai auzit de ea de aproape doi ani. N-am idee unde poate fi. Mai doreşti ceva?

Sonja Modig deschisese computerul lui Dag Svensson şi îşi petrecuse seara făcând inventarul conţinutului de pe hard disk şi de pe CD-urile ZIP. Rămase la el până la 22:30, citind cartea lui Dag Svensson.
Ajunsese la două concluzii. În primul rând, descoperise că Dag Svensson fusese un scriitor strălucit, care descria cu o fascinantă obiectivitate mecanismele comerţului cu sex. Îşi dorea ca el să fi fost conferenţiar la Şcoala de Poliţie – cunoştinţele lui ar fi fost un foarte bine-venit adaos la instrucţia elevilor. Hans Faste, spre exemplu, era o persoană care ar fi avut mare nevoie de părerile lui Svensson.
Cea de-a doua concluzie a lui Modig era că, dintr-odată, înţelegea punctul de vedere al lui Mikael Blomkvist cum că cercetarea lui Dag Svensson putea constitui motivul crimelor. Dezvăluirea „clienţilor” pe care o plănuise Dag Svensson nu avea doar să deranjeze un număr de persoane. Era o denunţare brutală. Unii dintre actorii cei mai importanţi, care fuseseră deja condamnaţi în procese de moravuri sau fuseseră obiectul unor dezbateri publice, aveau să fie total distruşi. Mikael Blomkvist avea dreptate. Cartea constituia un motiv pentru crimă.
Dar exista o problemă: dacă vreunul dintre clienţii care riscau să fie denunţaţi se hotărâse să-l ucidă pe Dag Svensson, asta nu sugera nicio legătură care să ducă la avocatul Nils Bjurman. El nici măcar nu figura în materialul lui Dag Svensson, ceea ce nu numai că micşora dramatic forţa argumentaţiei lui Mikael Blomkvist, ci mai curând întărea impresia că Lisbeth Salander e singura bănuită posibilă.
Chiar dacă motivul era neclar atunci când era vorba de uciderea Miei Bergman şi a lui Dag Svensson, Lisbeth Salander era legată de locul crimei prin armă. Indicii aşa de clare erau greu de interpretat altfel. Ele arătau că Salander fusese persoana care trăsese focurile ucigaşe în apartamentul din Enskede.
Arma constituia de asemenea o verigă directă cu uciderea avocatului Bjurman. În acest caz nu era nicio îndoială că existase o legătură personală şi, în plus, un motiv posibil, dacă judecai

[1] Komvux: liceul seral.
[*] În engl. în orig. – Ne vedem la tribunal.

după decorația artistică de pe pântecele lui Bjurman. Putea fi vorba de vreo formă de abuz sexual sau, în orice caz, vreo legătură sado-masochistă între cei doi. Era greu să-ți imaginezi că Bjurman acceptase de bunăvoie să fie tatuat în felul acela bizar. Aceasta presupunea că el găsise un fel de plăcere în umilire sau că Salander – dacă ea era cea care făcuse tatuajul – îl pusese într-o situație de neputință fizică. Modig n-avea niciun chef să facă speculații asupra felului în care se ajunsese la asta.
În schimb, Peter Teleborian confirmase că violența lui Lisbeth Salander era îndreptată împotriva persoanelor pe care ea, dintr-un motiv sau altul, le recepta ca amenințătoare sau care o umileau.
Sonja Modig petrecu un moment gândindu-se la ce spusese Peter Teleborian despre Lisbeth Salander. El păruse cu adevărat dornic s-o protejeze şi nu voia ca fosta lui pacientă să aibă de suferit. În acelaşi timp, ancheta se construise într-o mare măsură pe analiza pe care el i-o făcuse – o sociopată la granița psihozei.
Dar teoria lui Mikael Blomkvist era atractivă din punct de vedere emoțional.
Ea îşi muşcă atentă buza, în timp ce încerca să vizualizeze un alt scenariu decât acela în care Lisbeth Salander era unica făptaşă. Până la urmă, ridică pixul şi scrise ezitând un rând pe caietul de însemnări din fața sa:
Două motive total separate? Doi ucigaşi? O singură armă?
Avea un gând vag, pe care nu reuşea propriu-zis să-l formuleze, dar era o întrebare pe care voia s-o pună la următoarea „rugăciune de dimineață” a lui Bublanski. Nu putea să se lămurească de ce avea o stare aşa de inconfortabilă față de ipoteza că Lisbeth Salander fusese unica ucigaşă.
Pe urmă, hotărâse să încheie, stinsese computerul şi-l încuiase în sertarul biroului. Apoi şi-a pus geaca, a stins lampa de birou şi tocmai încuia uşa camerei de lucru, când auzi un zgomot undeva, pe coridor. Încruntă sprâncenele. Crezuse că rămăsese singură în secție; merse până la biroul lui Hans Faste. Uşa lui era întredeschisă şi îl auzi vorbind la telefon.
- Indiscutabil, asta leagă lucrurile între ele, îl auzi ea spunând.
Rămase nehotărâtă o clipă, apoi respiră adânc şi bătu în canatul uşii. Hans Faste o privi uluit. Ea îl salută, ridicând două degete în aer.
- Modig mai e încă aici, spuse Faste în receptor. Ascultă, dădu aprobator din cap, fără s-o scape pe Sonja Modig din privire. OK, o s-o informez.
Puse receptorul în furcă.
- Bubbla, îi explică el. Ce vrei?
- Ce leagă lucrurile între ele? întrebă ea. Faste o privi cercetător.
- Asculți pe la uşi?
- Nu, dar aveai uşa deschisă şi tocmai atunci am bătut eu.
El ridică din umeri.
- L-am sunat pe Bubbla ca să-l informez că laboratorul a venit în sfârşit cu ceva utilizabil.
- Aha.
- Dag Svensson avea un telefon mobil cu cartelă Comviq. Au primit în sfârşit lista de conversații. E confirmată conversația cu Mikael Blomkvist, la ora 20:12. Atunci Blomkvist era la cină la soră-sa.
- Bine. Dar eu nu cred că Blomkvist are ceva de-a face cu crimele.
- Nici eu. Dar Dag Svensson a mai sunat o dată în cursul serii. La ora 21:34. Conversația a durat trei minute.
- Şi?
- El a sunat la telefonul de acasă al avocatului Nils Bjurman. Cu alte cuvinte, există o legătură între cele două asasinate.
Sonja Modig se lăsă să cadă în scaunul pentru vizitatori al lui Hans Faste.
- Sigur. Nu te jena, ia loc. Ea nu-l băgă în seamă.
- OK. Cum arată factorul timp? Puțin după ora opt, Dag Svensson a sunat la Mikael Blomkvist şi a aranjat o întâlnire mai târziu, în cursul serii. La nouă şi jumătate, Svensson a sunat la Bjurman. Chiar înainte de ora închiderii, 22:00, Salander a cumpărat țigări de la debitul de tutun din Enskede. Imediat după unsprezece, Mikael Blomkvist şi sora lui au sosit în Enskede şi la 23:11 el a sunat la SOS Poliția.
- Aşa e, miss Maple.
- Dar nu e deloc aşa. Conform medicului legist, Bjurman a fost împuşcat între 22:00 şi 23:00 seara. Atunci, Salander se afla în Enskede. Totdeauna am plecat de la ideea că Salander l-a ucis mai întâi pe Bjurman şi pe urmă perechea din Enskede.
- Dar asta nu înseamnă nimic. Am vorbit din nou cu medicul legist. L-am găsit pe Bjurman abia seara următoare, aproape 24 de ore mai târziu. Medicul spune că momentul morții lui poate varia cu cel puțin o oră.

- Însă Bjurman trebuie să fi fost prima victimă, pentru că noi am găsit arma crimei în Enskede. Asta ar însemna că ea l-a împuşcat pe Bjurman cândva după ora 21:34, şi, de acolo, a mers imediat în Enskede, ca să cumpere ţigări de la debit. E posibil să ajungi în timpul ăsta?
- Sigur că da. Nu a mers cu transportul în comun, cum credeam. Avea maşină. Eu şi Sonny Bohman am probat distanţa şi am avut timp absolut suficient.
- Iar pe urmă a aşteptat o oră înainte de a-i împuşca pe Dag Svensson şi pe Mia Bergman. Ce a făcut în timpul acesta?
- A băut cafea cu ei. Avem amprentele ei pe ceaşcă. El o privi triumfător. Sonja Modig suspină şi tăcu un minut.
- Hans, tu vezi afacerea asta ca pe o întrecere de prestigiu. Tu poţi fi un diavol blestemat şi să scoţi uneori lumea din minţi, dar eu ţi-am bătut de fapt la uşă ca să te rog să mă ierţi pentru palmă. Nu era justificată.
El o privi lung o vreme.
- Modig, poate tu crezi că sunt un nemernic. Eu unul cred că eşti lipsită de profesionalism şi nu ai nimic de-a face cu poliţia. Cel puţin, nu la acest nivel.
Sonja Modig se gândi la diferite replici, dar în cele din urmă strânse din umeri şi se ridică:
- OK. Acum ştim cum stăm unul faţă de altul, spuse ea.
- Ştim. Şi, crede-mă, n-o să faci mulţi purici pe-aici. Sonja Modig închise uşa în urmă, mai violent decât ar fi vrut. *Nu-l lăsa pe curul ăsta blestemat să te enerveze.* Se duse în garaj şi îşi căută maşina. Hans Faste îi zâmbi mulţumit uşii închise.

Mikael Blomkvist tocmai sosise acasă, când telefonul mobil a început să sune.
- Bună. Sunt Malin. Poţi vorbi?
- Sigur.
- E ceva ce mi-a trecut azi prin minte.
- Zi.
- Am frunzărit tăieturile din presă despre vânătoarea pe urmele lui Salander pe care le avem la redacţie şi am găsit reportajul ăla mare despre trecutul ei la clinica psihiatrică.
- Da?
- Poate că e prea mult, dar mă întreb de ce este un gol aşa de mare în biografia ei?
- Gol?
- Exact. Sunt o grămadă de detalii despre toate încăierările în care a fost amestecată când era în şcoala primară. Certuri cu profesorii şi colegii şi aşa mai departe.
- Mi-aduc aminte. A fost o profesoară care zicea că-i era frică de Lisbeth, când era în şcoala primară.
- Birgitta Miåås.
- Tocmai.
- Şi mai sunt detalii despre Lisbeth la spital. Plus o grămadă despre ea în familiile de adopţie, în adolescenţă, bătaia din Gamla Stan şi toate astea.
- Da. Care-i ideea?
- Ea a fost băgată la clinica de psihiatrie chiar când a împlinit 13 ani.
- Da.
- Dar nu avem niciun cuvânt despre motivul pentru care a fost internată.
Mikael rămase tăcut un moment.
- Vrei să spui…
- Vreau să spun că, dacă un copil de 12 ani e internat la psihiatrie, trebuie să se fi întâmplat ceva care să fi dus la internare. Şi, în cazul lui Lisbeth, trebuie să fi fost ceva grav, o criză ieşită din comun, care ar trebui să îi fie trecută în biografie. Dar nu există nicio explicaţie.
Mikael încruntă sprâncenele.
- Malin, eu ştiu dintr-o sursă foarte sigură că există un raport de poliţie despre Lisbeth, datat februarie 1991, deci, de când avea 12 ani. Nu se află în registre. Tocmai mă gândeam să te rog să te interesezi de el.
- Dacă există un raport, trebuie să fie înscris în registrul poliţiei. Altfel, ar fi ilegal. Chiar ai căutat?
- Nu, dar sursa mea spune că nu este înregistrat. Malin rămase tăcută o clipă.
- Şi cât de bună este sursa ta?
- Foarte bună.
Malin mai tăcu o vreme. Ea şi Mikael ajunseră deodată la aceeaşi concluzie:
- Säpo, spuse Malin.
- Björck, spuse Mikael.

24

Marţi 5 aprilie

Per-Åke Sandström, jurnalist independent, 47 de ani, a venit acasă în apartamentul din Solna curând după miezul nopții. Era uşor amețit şi simțea un sloi de panică moțăindu-i în stomac. Îşi petrecuse ziua fără să facă nimic, în pură stare de disperare. Per-Åke Sandström era pur şi simplu mort de frică.

Aveau să se împlinească curând două săptămâni de când Dag Svensson fusese împuşcat în Enskede. Sandström privise uluit ştirile TV din seara aceea. Simțise un val de uşurare şi speranță – Svensson era mort şi cu el poate şi cartea despre traficul de femei, în care acela avusese de gând să-l dea de gol pe Sandström ca delincvent sexual. *Ce dracu, doar o curvă în plus, şi, gata, se trezise până la gât în rahat.*

Îl ura pe Dag Svensson. Îl rugase şi-l implorase, se târâse în fața porcului ăluia blestemat.

Dimineața următoare, fusese prea euforic pentru a gândi clar. Abia în ziua care a urmat a început să gândească cu adevărat. Dacă Dag Svensson lucra la o carte în care să dea în vileag diferiți bărbați vinovați de delicte sexuale cu tendințe pedofile, nu era greu de ghicit că poliția va începe să scormonească după micii lui paşi greşiți. Dumnezeule… el putea deveni suspect de crimă!

Panica s-a mai diminuat atunci când chipul lui Lisbeth Salander a fost lipit pe fiecare ziar din țară. *Cine dracu era Lisbeth Salander?* N-auzise niciodată vorbindu-se de ea. Poliția o considera însă în mod evident suspectă şi, după spusele procurorului, crimele erau pe cale să fie clarificate. Era posibil ca interesul pentru propria lui persoană să nu se materializeze. Dar, din proprie experiență, el ştia cum păstrează jurnaliştii documentarea şi însemnările. *Millennium. Un ziar de rahat cu o reputație complet nemeritată. Erau ca toți ceilalți. Scormoneau şi cârteau şi făceau rău oamenilor.*

Nu ştia cât de departe avansase lucrul la carte. Nu ştia cât aflaseră ei. Nu avea pe cine să întrebe. Se simțea ca şi cum s-ar fi aflat în vid.

În săptămâna următoare, pendulase între panică şi stări repetate de beție. Poliția nu-l căutase. Poate – dacă avea un noroc nebun –, poate se va descurca; dacă nu avea noroc, viața lui era terminată.

A pus cheia în broască, răsucind-o. În momentul în care deschidea uşa, auzi un foşnet în spatele lui şi simți o durere paralizantă în şale.

Gunnar Björck nu apucase să adoarmă când a sunat telefonul. Era îmbrăcat în pijama şi halat, dar şedea pe întuneric în bucătărie şi medita la dilema sa. În lunga sa carieră nu se aflase niciodată nici măcar în apropierea unei situații aşa de neplăcute.

Mai întâi se gândise să nu răspundă la telefon. A aruncat o privire la ceasul de mână şi a constatat că era trecut de douăsprezece noaptea. Însă telefonul continua să sune şi, după al zecelea semnal, n-a mai rezistat. Ar fi putut să fie ceva important.

- Mikael Blomkvist, a auzit o voce la capătul celălalt. *La dracu!*
- E trecut de miezul nopții. Dormeam.
- Îmi pare rău. Dar credeam că vei fi interesat de ce am să-ți spun.
- Ce vrei?
- Mâine-dimineață, la ora zece, am să țin o conferință de presă în legătură cu uciderea lui Dag Svensson şi a Miei Bergman.

Gunnar Björck înghiți în sec.

- Am să prezint detaliile cărții asupra comerțului cu sex, pe care Dag Svensson era pe punctul de a o termina. Singurul client pe care îl voi numi eşti tu.
- Ai promis să-mi dai timp…

Îşi auzi panica din glas şi se stăpâni.

- Au trecut mai multe zile. Ai promis să-mi telefonezi după sărbători. Mâine e marți. Ori vorbeşti, ori îmi țin conferința de presă mâine-dimineață.
- Dacă ții conferința, nu vei ştii niciodată nimic despre Zala.
- E posibil. Dar atunci nu mai e problema mea. Atunci va trebui să vorbeşti cu comisia oficială de anchetă. Şi cu restul mass-mediei din țară, bineînțeles.

Nu exista niciun spațiu de negociere.

A acceptat să-l întâlnească pe Mikael Blomkvist, dar a reuşit să amâne întâlnirea pe miercuri. Încă un mic răgaz. Dar era gata.

Ori va învinge, ori va capitula.

Sandström nu ştia cât timp rămăsese fără cunoştință, dar când şi-a revenit zăcea pe podeaua din living. Îl durea tot corpul şi nu putea să se mişte. I-a luat o vreme să înțeleagă că avea mâinile legate la spate cu ceva ce părea a fi bandă izolantă şi că picioarele îi erau fixate cu o sfoară. Avea bandă adezivă lată pe gură. Lămpile din odaie erau aprinse şi jaluzelele trase. Îi era imposibil să înțeleagă ce i se întâmplase.

Deveni conştient de un sunet care părea să vină din camera lui de lucru. Rămase nemişcat, ascultând şi auzi un sertar deschizându-se şi închizându-se la loc. *Un jaf?* Auzi fâşâit de hârtie şi cum cineva cotrobăia prin sertare.
O eternitate mai târziu, auzi paşi în spate. Încercă să întoarcă puțin capul, dar nu văzu pe nimeni. Se sili să-şi păstreze calmul.
Dintr-odată, cineva îi trecu un laț de funie groasă peste cap. Un nod îi strânse gâtul. De spaimă aproape făcu pe el. Privi în sus şi văzu frânghia mergând până la un scripete, care fusese prins de cârligul de care atârna de obicei plafoniera. Apoi, duşmanul său îl înconjură şi intră în câmpul lui de vedere. Ceea ce văzu mai întâi fu o pereche de cizme negre, mici.
Nu ştia la ce se aşteptase, dar şocul n-ar fi putut fi mai mare, atunci când îşi înălță privirea. Mai întâi n-a recunoscut-o pe psihopata a cărei fotografie tapetase pereții chioşcurilor de ziare, de la Paşte încolo. Avea păr negru tăiat scurt şi nu semăna cu poza din ziare. Era îmbrăcată în întregime în negru – jeanşi, o jachetă de bumbac până în talie, maiou şi mănuşi negre.
Dar ceea ce l-a înspăimântat cel mai tare a fost chipul ei. Era machiată. Avea ruj negru, creion gros de sprâncene negru şi un fard de pleoape de un verde-închis vulgar şi ostentativ. De-a curmezişul feței, pornind din stânga frunții, peste nas şi până în partea dreaptă a bărbiei avea pictată o dungă lată, roşie.
Era o mască grotescă. Părea complet nebună.
Creierul lui protesta. Era ireal ce se întâmpla.
Lisbeth Salander prinse capătul funiei şi trase. El simți cum frânghia tăia în pielea gâtului şi câteva secunde nu mai putu respira. Apoi, se luptă ca să se sprijine pe tălpi. Cu scripetele şi frânghia, ei nu-i trebui prea mult efort ca să-l tragă sus, în picioare. Când fu ridicat, ea nu mai trase şi fixă funia răsucind-o de câteva ori în jurul caloriferului şi făcându-i un nod.
Apoi a plecat, ieşind din câmpul lui vizual. A stat mai mult de 15 minute. Când s-a întors, a tras un scaun şi s-a aşezat chiar în fața lui. El încercă să evite să-i privească chipul vopsit gros, dar nu putea. Ea a pus un pistol pe masă. *Pistolul lui. Îl găsise în cutia de pantofi din garderobă.* Un Colt 1911 Government. O micuță armă ilegală pe care o avea de mulți ani şi pe care şi-o procurase în glumă, atunci când un cunoscut voise s-o vândă, dar cu care nu trăsese niciodată – nici măcar de probă. În fața ochilor lui, ea deschise încărcătorul, umplându-l cu gloanțe. Apăsă încărcătorul înapoi, vârând un glonț pe țeavă. Per-Åke Sandström era pe punctul de-a leşina. Se sili să-i prindă privirea.
- Nu înțeleg de ce bărbații simt întotdeauna nevoia să-şi documenteze perversiunile, spuse ea.
Avea o voce plăcută, dar de gheață. Vorbea cu glas scăzut, însă foarte distinct. Ridică o fotografie pe care o printase din computerul lui.
- Presupun că e vorba de fata din Estonia, Ines Hammujärvi, 17 ani, domiciliată în satul Riepalu, districtul Narva. Te-ai distrat bine cu ea?
Întrebarea era retorică. Per-Åke Sandström nu putea răspunde. Gura îi era în continuare lipită cu bandă adezivă, iar mintea incapabilă să formuleze un răspuns. Fotografia arăta… *Dumnezeule, de ce am păstrat fotografiile?*
- Ştii cine sunt? Dă din cap. Per-Åke Sandström dădu din cap.
- Iar tu eşti un porc sadic, un nemernic şi un violator. El nu se mişcă.
- Dă din cap!
El făcu întocmai. Brusc, ochii i se umplură de lacrimi.
- Hai să stabilim clar regulile, spuse Lisbeth Salander. Părerea mea e că ar trebui să fii executat imediat. Dacă supraviețuieşti sau nu nopții, mi-e perfect egal. Înțelegi?
El dădu din cap.
- În situația actuală, ştii cu siguranță că eu sunt o nebună care adoră să ucidă oameni. Mai ales bărbați.
Arătă spre ziarele ultimelor zile, pe care el le strânsese pe masă.
- Am să-ți scot banda adezivă de pe gură. Dacă strigi ori ridici vocea, am să-ți dau una cu ăsta.
Ridică un pistol electric.
- Lucrul ăsta rău are 75 000 de volți. Cam 60 000, data viitoare, pentru că eu l-am folosit deja o dată şi nu l-am reîncărcat. Înțelegi?
Sandström păru să ezite.
- Înseamnă că muşchii tăi vor înceta să funcționeze. E ce-ai simțit lângă uşă, când ai venit clătinându-te acasă.
Ea îi zâmbi.
- Asta înseamnă că n-or să te mai țină picioarele şi că te vei spânzura singur. Iar după ce te ating cu pistolul electric, mă ridic şi părăsesc apartamentul.
El dădu din cap. *Dumnezeule, e o nebună criminală.* Fără voie, lacrimile începură brusc să-i curgă pe obraji. Îşi trase nasul.
Ea se ridică şi trase de banda adezivă. Chipul grotesc se apropie la câțiva centimetri de al lui.

- Taci, spuse ea. Nu spune niciun cuvânt. Dacă vorbeşti fără permisiune, te electrocutez din nou.
Aşteptă până ce el termină să-şi tragă nasul şi-i întâlni privirea.
- Ai o singură posibilitate să supravieţuieşti nopţii, spuse ea. Am să-ţi pun un număr de întrebări. Dacă răspunzi la ele, am să te las să trăieşti. Dă din cap dacă ai înţeles.
El dădu din cap.
- Dacă refuzi să răspunzi la o întrebare, te electrocutez, înţelegi?
El dădu din cap.
- Dacă mă minţi sau răspunzi evaziv, te electrocutez. El dădu din cap.
- N-am să negociez cu tine. N-am să-ţi dau o a doua şansă. Ori răspunzi imediat la întrebările mele, ori mori. Dacă răspunzi mulţumitor, vei supravieţui. Aşa de simplu stau lucrurile.
Sandström dădu din cap. O credea. Nu avea de ales.
- Te rog, spuse el. Nu vreau să mor… Ea îl privi cu o expresie gravă.
- Tu singur hotărăşti dacă trăieşti sau mori. Dar chiar acum ai încălcat regula şi ai vorbit fără permisiune.
Sandström îşi strânse buzele. *Dumnezeule, e nebună de tot!*

Mikael Blomkvist se simţea atât de frustrat şi agitat, că nu mai ştia ce să facă. Până la urmă, îşi puse geaca şi fularul şi o porni fără ţintă; mai întâi, ajunse la Södra Station, apoi trecu prin faţa imobilului Bofill, până când în cele din urmă ajunse la redacţie, pe Götgatan. Acolo era întuneric şi linişte. Nu aprinse nicio lumină, dar puse în priză filtrul de cafea şi se aşeză la fereastră, privind jos, în stradă. Încerca să-şi facă ordine în gânduri. I se părea că întreaga anchetă în jurul uciderii lui Dag Svensson şi a Miei Bergman era ca un mozaic sfărâmat, în care unele bucăţi erau distincte, în vreme ce altele lipseau cu totul. Undeva, în acest mozaic, exista un model. El putea să-l bănuiască, dar nu-l putea vedea. Prea multe fragmente lipseau.
Era asaltat de îndoieli. *Nu e o ucigaşă nebună,* ţinea el să-şi reamintească. Scrisese că nu i-a împuşcat pe Dag şi pe Mia. O credea. Dar, cumva, într-un fel cu totul de neînţeles, ea avea un amestec în enigma omorurilor.
Începu să regândească încet teoria pe care o apăra din momentul în care intrase în apartamentul din Enskede. Pornise în mod evident de la ideea că reportajul lui Dag Svensson despre traficul de femei era singurul motiv logic al crimelor. Acum începea să accepte afirmaţia lui Bublanski că aceasta nu putea explica şi uciderea lui Bjurman.
Salander îi scrisese să lase deoparte „clienţii" şi să se concentreze pe Zala. *Cum?* Ce voia să spună? Ce om al dracului de complicat! De ce nu putea spune nimic clar?
Mikael merse în chicinetă şi îşi turnă cafea într-o ceaşcă pe care era scris „Stânga Tânără". Se aşeză pe canapeaua din mijlocul redacţiei şi îşi puse picioarele pe măsuţa de cafea, aprinzând o ţigară – interzisă!
Björck însemna lista „clienţilor". Bjurman însemna Salander. Nu putea fi o coincidenţă că atât Bjurman, cât şi Björck lucraseră pentru Säpo. Un raport de poliţie privind-o pe Salander dispăruse.
Putea să existe mai mult decât un singur motiv?
Rămase nemişcat o vreme, meditând profund.
Era posibil ca Salander să fi fost motivul?
Mikael era urmărit de o idee pe care n-o putea formula în cuvinte. Rămăsese ceva necercetat, dar el nu putea să-şi explice cu adevărat ce însemna asta, că Lisbeth Salander personal ar fi putut constitui motivul crimelor. Avu senzaţia fugară a unei revelaţii, gata să iasă la suprafaţă.
Apoi, îşi dădu seama că era prea obosit, vărsă cafeaua, plecă acasă şi se culcă. În întuneric, în patul său, reluă firele şi mai rămase treaz încă două ore, încercând să înţeleagă ce voise ea să spună.

Lisbeth Salander aprinse o ţigară şi se aşeză comod pe scaunul din faţa lui. Îşi puse piciorul drept peste cel stâng şi-l privi fix. Per-Åke Sandström nu văzuse niciodată o privire atât de intensă. Când vorbi, vocea ei era la fel de scăzută.
- În ianuarie 2003 ai vizitat-o pentru prima oară pe Ines Hammujärvi, în apartamentul ei din Norsborg. Tocmai împlinise 16 ani. De ce ai fost la ea?
Per-Åke Sandström nu ştia ce să răspundă. Nu putea să explice cum începuse totul, şi pentru ce… Ea ridică pistolul electric.
- Eu… nu ştiu. Voiam s-o am. Era aşa de frumoasă.
- Frumoasă?
- Da. Era frumoasă.
- Şi tu ai considerat că aveai dreptul s-o legi de pat şi s-o regulezi.
- Ea a fost de acord. Jur. Ea a fost de acord.

- Ai plătit-o?
Per-Åke Sandström îşi muşcă limba.
- Nu.
- De ce nu? Era o curvă. Curvele primesc bani.
- Ea era… Ea era un cadou.
- Cadou? întrebă Lisbeth Salander.
Glasul ei căpătase dintr-odată o notă periculoasă.
- Mi-a fost oferită ca recompensă, pentru ceva ce făcusem pentru o altă persoană.
- Per-Åke, spuse Lisbeth Salander pe un ton calm. Oare nu cumva eviți să-mi răspunzi la întrebare?
- Jur. Voi răspunde la orice mă întrebi. N-o să mint.
- Bine. Ce serviciu şi ce persoană?
- Adusesem steroizi anabolici în Suedia. Făcusem o călătorie, pentru un reportaj, în Estonia, eram cu câțiva cunoscuți şi am luat tabletele în maşina mea. Cel cu care am mers era un bărbat pe nume Harry Ranta. Însă el n-a venit în maşina mea.
- Cum l-ai întâlnit pe Harry Ranta?
- Îl cunoşteam de mulți ani. Din anii ’80. E doar un amic. Obişnuiam să mergem la restaurant împreună.
- Şi Harry Ranta ți-a oferit-o pe Ines Hammujärvi, drept… cadou?
- Da… Nu, iartă-mă, asta a fost mai târziu, la Stockholm. A fost fratele lui, Atho Ranta.
- Prin urmare, vrei să spui că Atho Ranta ți-a bătut la uşă şi te-a întrebat dacă vrei să mergi în Norsborg, s-o regulezi pe Ines?
- Nu… eram… aveam o petrecere şi… La naiba, nu-mi amintesc unde eram…
Începuse să tremure necontrolat, îşi simțea genunchii îndoindu-se sub el şi trebui să se încordeze ca să rămână în picioare.
- Răspunde calm şi liniştit, spuse Lisbeth Salander. N-am să te spânzur, pentru că trebuie să-ți aduni gândurile. Dar imediat ce simt că vrei să scapi, atunci… puf!
Ea înălță sprâncenele şi dintr-odată păru angelică. Cât de angelic poate părea cineva în spatele unei măşti groteşti.
Per-Åke Sandström încuviință. Înghiți în sec. Îi era sete, avea gura iască şi simțea funia strângându-i-se în jurul grumazului.
- N-are importanță unde ai băut. Cum s-a întâmplat ca Atho Ranta să ți-o ofere pe Ines?
- Vorbeam despre… noi… eu i-am povestit că voiam…
Începu să plângă.
- I-ai spus că vrei să ai una din curvele lui. El dădu din cap.
- Eram beat. El a spus că ea trebuia… trebuia… avea nevoie…
- Ce trebuia?
- A spus că trebuia să fie pedepsită. Îi făcea probleme. Nu făcea ce-i spunea el.
- Şi ce voia să facă?
- Să se prostitueze pentru el. Mi-a oferit… Eu eram beat şi nu ştiam ce fac. Nu am avut intenția să… Iartă-mă.
Îşi trase nasul.
- Nu mie trebuie să-mi ceri iertare. Aşa că te-ai oferit să-l ajuți pe Atho, pedepsind-o pe Ines şi te-ai dus la ea acasă.
- N-a fost aşa.
- Povesteşte cum a fost. De ce l-ai urmat pe Atho la Ines acasă?
Ea îşi balansa pistolul electric pe genunchi. Sandström începu din nou să tremure.
- M-am dus la Ines acasă pentru că voiam s-o am. Ea era acolo şi era de vânzare. Ines locuia la o prietenă a lui Harry Ranta. Nu-mi amintesc cum se numea. Atho a legat-o pe Ines şi eu… Eu am făcut sex cu ea. Atho s-a uitat.
- Nu… Tu n-ai făcut sex cu ea. Ai violat-o. El nu răspunse.
- Sau nu-i aşa? El dădu din cap.
- Ce-a spus Ines?
- Ea n-a spus nimic.
- A protestat?
El negă cu o mişcare din cap.
- A crezut că e amuzant ca un scârbos de 50 de ani s-o lege şi s-o violeze?
- Era beată. Nu-i păsa.
Lisbeth Salander suspină resemnată.
- OK. Pe urmă, ai continuat s-o vizitezi pe Ines.
- Era aşa de… Ea mă voia.
- Rahat.

O privi disperat pe Lisbeth Salander, apoi aprobă.
- Eu… am violat-o. Harry şi Atho mi-au dat permisiunea. Voiau ca ea… ca ea să fie şcolită.
- I-ai plătit? El aprobă.
- Cât?
- Era un preț pentru prieteni. I-am ajutat cu contrabanda.
- Cât?
- În total, câteva hârtii de o mie.
- Într-una din fotografii, Ines se află aici, la tine în apartament.
- Harry a adus-o, cu maşina. El îşi trase iar nasul.
- Aşa că, pentru câteva mii de coroane ai primit o fată cu care puteai să faci ce voiai. De câte ori ai violat-o?
- Nu ştiu… de câteva ori…
- OK. Cine e şeful organizației?
- Mă omoară dacă îi torn.
- Nu mă priveşte. Pentru moment, eu sunt o problemă cu mult mai mare pentru tine decât frații Ranta.
Ridică pistolul electric.
- Atho. El e mai mare. Harry e doar cel care aranjează lucrurile.
- Cine mai e în organizație?
- Eu îi cunosc doar pe Atho şi pe Harry. Mai e gagica lui Atho. Şi un tip pe care îl cheamă… nu ştiu… Pelle, cumva. E suedez. Nu ştiu cine e. E toxicoman şi le face servicii.
- Gagica lui Atho?
- Silvia. E prostituată.
Lisbeth rămase un moment tăcută, meditând. Apoi ridică privirea.
- Cine e Zala?
Per-Åke Sandström se îngălbeni. *Aceeaşi întrebare pe care o punea încontinuu Dag Svensson.* Rămase tăcut, până ce observă că nebuna începea să-şi piardă răbdarea.
- Nu ştiu, spuse el. Nu ştiu cine e. Lisbeth Salander se posomorî.
- Până acum te-ai purtat bine. Nu-ți rata şansa, spuse ea.
- Jur pe ce am mai sfânt. Nu ştiu cine e. Jurnalistul pe care l-ai împuşcat…
Tăcu, brusc conştient că poate nu era o idee prea bună să-i amintească de orgia sângeroasă din Enskede.
- Da?
- Şi el a întrebat acelaşi lucru. Nu ştiu. Dacă aş ştii, aş spune. Jur. E o persoană pe care o cunoaşte Atho.
- Ai vorbit cu el?
- Un minut, la telefon. Am vorbit cu cineva care a spus că se numeşte Zala. Sau, mai exact, el a vorbit cu mine.
- De ce?
Per-Åke Sandström clipi. Îi curgeau broboanele de transpirație în ochi şi simțea cum i se scurg mucii pe bărbie.
- Eu… voiau să le mai fac un serviciu.
- Acum povestea începe să devină iritant de lentă, îl amenință Lisbeth Salander.
- Voiau să mai fac o călătorie la Tallin şi să aduc o maşină care era pregătită cu amfetamină. Eu nu voiam.
- De ce nu voiai?
- Era prea mult. Erau nişte gangsteri. Voiam să ies din combinație. Aveam o slujbă de care trebuia să mă țin.
- Adică, vrei să spui că erai gangster doar în timpul liber.
- De fapt, eu nu sunt aşa, zise el pe un ton jalnic.
- Nooo, deloc.
Vocea ei avea un ton atât de disprețuitor, că Per-Åke Sandström închise ochii.
- Continuă. Cum apare Zala în istorie?
- A fost un coşmar.
Tăcu şi brusc începură iar să-i curgă lacrimile. Se muşcă de buză aşa de puternic, încât pielea se rupse şi începu să-i sângereze.
- Prea lent, spuse Lisbeth Salander cu un glas rece.
- Atho m-a bătut la cap de mai multe ori. Harry m-a avertizat, spunându-mi că Atho era tot mai furios pe mine şi că nu ştia ce se poate întâmpla. Până la urmă, am fost de acord să-l întâlnesc pe Atho. Asta a fost anul trecut, în august. Am mers cu Harry în Norsborg…
Gura continuă să i se mişte, dar fără să iasă vreun cuvânt. Ochii lui Lisbeth Salander se micşorară. El îşi regăsi imediat vocea.

- Atho parcă era nebun. A fost brutal. Nu poți bănui cât de brutal e. A spus că era prea târziu pentru mine să ies şi că, dacă nu fac cum spune el, n-o să rămân în viață. O să-mi facă o demonstrație.
- Da?
- M-au obligat să merg cu ei. Ne-am dus la Södertälje. Atho mi-a spus să pun pe cap o glugă. Era un fel de pungă, pe care mi-a legat-o peste ochi. Eram îngrozit.
- Aşa că ai mers cu o pungă pe cap. Ce s-a întâmplat pe urmă?
- Maşina s-a oprit. Nu ştiu unde ne aflam.
- Unde ți-au pus gluga?
- Chiar înainte de Södertälje.
- Şi cât a durat până ați ajuns?
- Poate… poate mai mult de o jumătate de oră. M-au scos din maşină. Era un fel de magazie.
- Ce s-a mai întâmplat?
- Harry şi Atho m-au dus înăuntru. Acolo era lumină. Primul lucru pe care l-am văzut a fost un amărât care zăcea pe cimentul gol. Era legat. Fusese bătut îngrozitor.
- Cine era?
- Se numea Kenneth Gustafsson. Dar asta am aflat-o mai târziu. Ei n-au spus niciodată cum se numea.
- Ce s-a întâmplat?
- Era un bărbat acolo. Era cel mai înalt om pe care l-am văzut vreodată. Era enorm. Numai muşchi.
- Cum arăta?
- Blond. Arăta ca dracu în persoană.
- Numele?
- Nu şi-a spus niciodată numele.
- OK. Un uriaş blond. Cine se mai afla acolo?
- Mai era un bărbat. Avea un aer obosit. Blond. Coadă de cal.

Magge Lundin.

- Alții?
- Doar eu, Harry şi Atho.
- Continuă.
- Cel blond…, uriaşul adică, mi-a adus un scaun. N-a spus un cuvânt. Atho vorbea. El a zis că tipul de pe ciment e un turnător. Voia ca eu să văd ce pățesc cei care creează probleme.

Per-Åke Sandström începu să plângă, fără să se poată stăpâni.

- Prea lent, spuse din nou Lisbeth Salander.
- Tipul blond l-a ridicat pe cel de pe duşumea şi l-a pus pe alt scaun, în fața mea. Eram la un metru unul de altul. Eu îl priveam în ochi. Uriaşul s-a aşezat în spatele lui, i-a pus mâinile în jurul gâtului şi… El… El…
- L-a strâns de gât? întrebă Lisbeth, ca să-l ajute.
- Da… nu… l-a *strâns* până a murit. Cred că i-a frânt grumazul, cu amândouă mâinile. Am auzit cum i-au trosnit oasele şi a murit în fața ochilor mei.

Per-Åke Sandström se balansa în frânghie. Lacrimile îi curgeau necontrolat. Nu mai povestise niciodată întâmplarea. Lisbeth îl lăsă un minut să se adune.

- Şi pe urmă?
- Celălalt bărbat – cel cu coada de cal – a pus în mişcare o drujbă şi i-a tăiat capul şi mâinile. Când a fost gata, uriaşul a venit la mine. Şi-a pus mâinile în jurul gâtului meu. Am încercat să i le desfac. Am tras cât puteam, dar n-am putut să-l clintesc, nici măcar un milimetru. Dar nu strângea… a ținut doar mâinile acolo, un lung moment. Între timp, Atho a scos telefonul mobil şi a sunat undeva. Vorbea în ruseşte. Apoi mi-a spus brusc că Zala vrea să-mi vorbească şi mi-a ținut telefonul la ureche.
- Ce-a spus Zala?
- A spus doar că se aştepta să îndeplinesc serviciul despre care îmi vorbise Atho. A întrebat dacă mai voiam să mă retrag. Am promis să merg la Tallin şi să aduc maşina cu amfetamina. Ce altceva aş fi putut să fac?

Lisbeth rămase tăcută multă vreme. Îl cerceta gânditoare pe ziaristul care suspina prins în frânghie şi părea să reflecteze la ceva.

- Descrie-i vocea.
- Era… nu ştiu. Suna absolut normal.
- Voce groasă, voce subțire?
- Groasă. Comună. Aspră.
- În ce limbă ați vorbit?
- Suedeză.

- Accent?
- Ştiu eu… Poate, un pic. Dar vorbea bine suedeza. Atho a vorbit cu el ruseşte.
- Ştii ruseşte?
- Puțin. Nu fluent. Numai puțin.
- Ce i-a spus Atho?
- A spus doar că demonstrația era terminată. Nimic altceva.
- Ai mai povestit toate astea şi altcuiva?
- Nu.
- Dag Svensson?
- Nu… Nu.
- Dag Svensson te-a vizitat. Sandström făcu un gest de încuviințare.
- Nu aud.
- Da.
- De ce?
- Ştia că eu am avut… curvele.
- Ce te-a întrebat?
- Voia să ştie…
- Da?
- Zala. M-a întrebat despre Zala. A fost a doua vizită.
- A doua vizită?
- A luat legătura cu mine cu două săptămâni înainte să moară. A fost prima vizită. Apoi, s-a întors cu două zile înainte ca tu… ca el…
- Înainte să-l împuşc?
- Tocmai.
- Şi atunci te-a întrebat de Zala?
- Da.
- Ce i-ai povestit?
- Nimic. Nu puteam povesti nimic. Am recunoscut că vorbisem cu el la telefon. Asta a fost tot. N-am spus nimic despre blond şi ce au făcut cu Gustafsson.
- OK. Ce te-a întrebat exact Dag Svensson?
- Eu… Voia doar să afle mai multe despre Zala. Asta a fost tot.
- Şi tu nu i-ai povestit nimic?
- Nimic important. Pentru că nu ştiu nimic. Lisbeth Salander tăcu o clipă. E *ceva ce evită să spună.*
Îşi muşcă gânditoare buza. Sigur că da.
- Cui i-ai povestit despre vizita lui Dag Svensson? Sandström păli.
Lisbeth agită pistolul electric.
- L-am sunat pe Harry Ranta.
- Când?
El înghiți în sec.
- În aceeaşi seară în care Dag Svensson m-a vizitat prima dată.
Ea continuă să-i pună întrebări încă o jumătate de oră, dar constată că nu putea să mai scoată nimic de la el, în afară de vreun detaliu. În cele din urmă, se ridică şi puse mâna pe frânghie.
- Tu eşti probabil unul dintre cei mai jalnici nemernici pe care i-am întâlnit vreodată, spuse Lisbeth Salander. Ceea ce i-ai făcut lui Ines ar merita pedeapsa cu moartea. Dar am promis că vei trăi dacă răspunzi la întrebările mele. Eu îmi țin întotdeauna promisiunile.
Se aplecă şi desfăcu nodul. Per-Åke Sandström se prăbuşi într-o grămadă de murdărie pe podea. Simțea o uşurare aproape euforică. De pe duşumea, o văzu punând un taburet pe măsuță, urcându-se şi desfăcând scripetele. Strânse funia şi o băgă într-un rucsac. Dispăru în baie şi rămase acolo vreo zece minute. O auzi trăgând apa. Când se întoarse, îşi spălase machiajul.
Chipul ei părea gol şi curat.
- Trebuie să te dezlegi singur.
Ea lăsă să cadă pe podea un cuțit de bucătărie.
O auzi foşnind în hol, un lung moment. Părea că-şi schimbă hainele. Apoi auzi uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se la loc. Abia după o jumătate de oră reuşi să taie banda adezivă. Când se aşeză, în fine, pe canapea, descoperi că luase cu ea pistolul Colt 1911 Government.

Lisbeth Salander s-a întors acasă abia la ora cinci dimineața. Şi-a scos peruca Irenei Nesser şi s-a dus imediat să se culce, fără să mai deschidă computerul şi să controleze dacă Mikael Blomkvist dezlegase misterul cu raportul de poliție dispărut.

S-a trezit la ora nouă dimineața şi toată ziua de marți a dedicat-o căutării de informații despre frații Atho şi Harry Ranta.
Atho Ranta avea o sumbră listă de merite în dosarul poliției. Era cetățean finlandez, dar descindea dintr-o familie estonă care venise în Suedia în 1971. Între anii 1972 şi 1978 lucrase ca tâmplar în construcții pentru turnătoriile Skånska Cement. Fusese dat afară, fiind prins furând de pe un şantier, şi fiind condamnat la şapte luni de închisoare. Intre 1980 şi 1982 muncise la o firmă mult mai mică de construcții. A fost dat afară, după ce de mai multe ori venise beat la locul de muncă. În restul anilor '80 lucrase ca paznic, tehnician la o firmă de întreținere a instalațiilor de încălzire cu păcură, spălător de vase şi paznic la o şcoală. Fusese dat afară de peste tot, după ce fie venise beat, fie se implicase în diferite scandaluri. Slujba de paznic la şcoală o avusese doar câteva luni, până când o profesoară îl reclamase pentru hărțuiri sexuale grave şi amenințări.
În 1987 primise amendă şi o lună închisoare, pentru furt de maşină, conducere în stare de ebrietate şi tăinuire de obiecte furate. În anul următor, fusese condamnat pentru deținere ilegală de arme, iar în 1990, pentru un delict de moravuri, a cărui natură nu era precizată în cazier, în 1991, fusese acuzat de amenințări, dar achitat. Tot în acelaşi an, fusese condamnat la închisoare şi plătise şi amendă pentru contrabandă cu alcool. În 1992, făcuse trei luni de puşcărie pentru maltratarea unei prietene, precum şi pentru amenințări la adresa surorii acesteia. Pe urmă se păstrase curat până în 1997, când a fost condamnat pentru tăinuire şi maltratare gravă. De data aceasta primise zece luni de închisoare.
Fratele lui mai mic, Harry Ranta, îl urmase în Suedia în anii '80 şi avusese o slujbă mai lungă ca magazioner. Cazierul lui arăta că fusese condamnat de trei ori. În 1990, fusese condamnat pentru escrocherie de asigurări, apoi, în 1992, urmase o condamnare de doi ani, pentru maltratare gravă, tăinuire de obiecte furate, jaf, agresiune şi viol. Fusese expulzat în Finlanda, dar era înapoi în Suedia în 1996, când fu din nou condamnat la zece luni închisoare pentru maltratare gravă şi viol. Condamnarea a fost contestată, iar Curtea de apel mersese pe linia lui Harry Ranta şi-l achitase pentru acuzația de viol. Dimpotrivă, acuzația de maltratare rămăsese valabilă şi el executase şase luni de închisoare. În anul 2000, Harry Ranta a fost din nou reclamat pentru amenințări şi viol; reclamația fusese retrasă şi afacerea, clasată.
Lisbeth căută ultima lor adresă şi găsi că Atho Ranta locuia în Norsborg, în vreme ce Harry Ranta locuia în Alby.

Paolo Roberto se simți dezamăgit când, pentru a cincizecea oară, formă numărul lui Miriam Wu şi primi doar mesajul înregistrat că abonata nu putea fi găsită. De când îşi luase sarcina s-o caute, se dusese la adresa de pe Lundagatan de mai multe ori în fiecare zi. Uşa apartamentului rămânea închisă.
Privi ceasul. Era opt şi câteva minute, în seara zilei de marți. Cândva trebuia să revină acasă. Avea totală înțelegere pentru faptul că Miriam Wu se ținea deoparte, dar vacarmul din presă se liniştise. Hotărî că, în loc să tot facă drumuri înainte şi înapoi, era mai bine să se plaseze în fața porții ei, în caz că-şi făcea apariția, fie şi pentru a-şi lua schimburi noi sau Dumnezeu ştie ce. Umplu un termos cu cafea şi îşi făcu câteva sendvişuri. Înainte de a părăsi apartamentul, făcu semnul crucii în fața crucifixului cu Madona.
A parcat la treizeci de metri de poarta de pe Lundagatan şi a coborât spătarul scaunului, ca să aibă mai mult loc pentru picioare. A pus radioul să cânte în surdină şi a prins de bord cu bandă adezivă fotografia lui Miriam Wu, pe care o decupase dintr-un ziar de seară. Era dulce, constată el. A început să observe răbdător puținii oameni care treceau prin față. Miriam Wu nu se afla printre ei.
Din zece în zece minute, încerca s-o sune. A renunțat la ora nouă, când telefonul dădea semne că bateria e pe terminate.

Per-Åke Sandström a petrecut ziua de marți într-o stare care cel mai bine putea fi numită apatie. În timpul nopții zăcuse pe canapeaua din living, incapabil să meargă să se culce şi la fel de incapabil să-şi stăpânească bruştele accese de plâns care-l loveau la intervale regulate, în dimineața zilei de marți s-a dus la Systembolaget[1], în Solna Centrum, şi a cumpărat o sticlă de rachiu de Skåne, apoi s-a întors pe canapea, unde a consumat jumătate din conținut.
Abia pe seară începuse să fie conştient de starea sa şi să se gândească la ce avea de făcut. Îşi dorea să nu fi auzit niciodată de frații Ranta şi de curvele lor. Nu putea înțelege cum fusese aşa de prost, încât să se lase momit la apartamentul din Norsberg, unde Atho o legase, cu picioarele desfăcute, pe Ines Hammujärvi, în vârstă de 16 ani şi foarte drogată, şi-l provocase

[1] În Suedia, există monopol de stat asupra alcoolului şi băuturilor alcoolice, inclusiv vinul şi berea, care pot fi cumpărate numai din magazine speciale, numite Systembolaget.

să vadă care dintre ei doi avea membrul mai puternic. Ei se întrecuseră, rând pe rând, şi el învinsese, prin a săvârşi în cursul serii şi al nopţii un număr mai mare de acte sexuale de diferite feluri.
La un moment dat, Ines Hammujärvi se trezise şi începuse să strige. Asta îl făcuse pe Atho să petreacă o jumătate de oră lovind-o şi silind-o să bea, după care, ea fusese satisfăcător de calmată şi Atho îl invitase să continue exerciţiile.
Curvă blestemată.
Ce tâmpitul dracului fusese!
Nu putea aştepta nicio cruţare de la *Millennium.* Ei trăiau din soiul ăsta de scandaluri.
Era îngrozit de moarte de nebuna de Salander. Pentru a nu mai vorbi de monstrul blond. Nu se putea duce la poliţie.
Nu putea nici să se descurce singur. Era o iluzie să creadă că problemele vor dispărea de la sine.
Exista doar o mică alternativă, caz în care el ar fi putut să se aştepte să găsească o picătură de simpatie şi poate o soluţie. Înţelegea că era un fir de pai.
Dar era singura lui alternativă.
După-amiază, îşi făcu curaj şi telefonă pe mobilul lui Harry Ranta. Nu primi niciun răspuns. Continuă să încerce până la zece seara, când renunţă. După ce reflectase la situaţie îndelung (şi se întărise cu restul de rachiu), îl sună pe Atho Ranta. Răspunse Silvia, prietena lui. El află că fraţii Ranta se aflau în concediu, la Tallin. Nu, Silvia nu ştia cum puteau fi contactaţi. Nu, n-avea nicio idee când plănuiau fraţii Ranta să se întoarcă – se aflau în Estonia pe o perioadă nedeterminată.
Silvia părea mulţumită.
Per-Åke Sandström se lăsă să cadă pe canapeaua din living. Nu era sigur dacă era abătut sau uşurat de faptul că Atho Ranta nu era acasă şi, în felul acesta, el nu avea posibilitatea să îi povestească ce se petrecuse. Dar mesajul era clar. Din diverse motive, fraţii Ranta se dăduseră la fund şi deciseseră să-şi ia concediu la Tallin, pe o perioadă nedeterminată. Ceea ce nu avu deloc darul de a-l linişti pe Per-Åke Sandström.

25

Marţi 5 aprilie – miercuri 6 aprilie

Paolo Roberto nu adormise, dar era aşa de cufundat în propriile-i gânduri, încât i-au trebuit câteva momente înainte de a descoperi femeia care venea pe jos, dinspre biserica Högalid, pe la ora unsprezece seara. A văzut-o în oglinda retrovizoare. Abia când a trecut pe lângă un felinar, cam la 70 de metri în spatele lui, ea a întors brusc capul şi atunci a recunoscut-o imediat pe Miriam Wu.
S-a îndreptat în scaun. Primul impuls a fost să coboare din maşină. Apoi a înţeles că risca s-o sperie şi că era mai bine s-o aştepte să ajungă la poarta de la intrare.
În aceeaşi clipă în care gândise aşa, văzu o furgonetă de culoare închisă demarând de undeva din josul străzii şi frânând brusc în dreptul lui Miriam Wu. Paolo Roberto privi uimit cum un bărbat – o bestie blondă diavolesc de uriaşă – sări prin uşa glisantă laterală, prinzând-o pe Miriam Wu. Evident, fata fusese luată cu totul pe neaşteptate. Ea încercă să se elibereze dându-se înapoi, dar uriaşul blond o ţinea într-o strânsoare puternică. Paolo Roberto a căscat gura, văzând piciorul drept al lui Miriam Wu ridicându-se şi descriind o curbă rapidă. *Da, era adevărat, făcea box thailandez.* Fata lansă o lovitură de picior în capul uriaşului. Lovitura nu păru să-l impresioneze. Ridică doar mâna şi îi dădu lui Miriam Wu o palmă. Paolo Roberto putu auzi zgomotul loviturii de la o distanţă de 60 de metri. Miriam Wu căzu ca lovită de trăsnet. Uriaşul blond se aplecă şi o ridică cu o mână, aruncând-o în furgonetă. Abia atunci Paolo Roberto închise gura şi se dezmetici. Smuci portiera maşinii, începând să alerge spre furgonetă.
Dar, după primii paşi, a înţeles inutilitatea încercării sale. Maşina în care Miriam Wu fusese aruncată ca un sac de cartofi a pornit, a făcut o întoarcere în loc şi era deja departe, înainte ca el să fi prins viteză. Furgonetă dispăru spre biserica Högalid. Paolo Roberto s-a întors, năpustindu-se spre propria maşină şi aruncându-se la volan. A demarat în trombă, făcând la rândul lui o întoarcere pe loc. Furgonetă dispăruse deja când el a ajuns la încrucişarea de drumuri. A frânat, a privit spre Högalidsgatan, apoi s-a decis s-o ia la stânga, spre Hornsgatan.
Când a ajuns pe Hornsgatan, semaforul era pe roşu, dar, cum nu era trafic deloc, a trecut, privind în jur. Singurele lumini pe care le putu vedea în faţă tocmai coteau la stânga, spre podul Liljeholm. Nu-şi dădea seama dacă era furgonetă, dar era singura maşină care se vedea şi Paolo Roberto apăsă acceleraţia până la fund. A trebuit să se oprească la lumina roşie, pe Längholmsgatan şi a fost silit să lase să treacă maşinile dinspre Kungsholmen, în vreme ce

secundele se scurgeau. Când strada din fața lui a fost goală, a apăsat din nou pedala şi a trecut pe roşu. Spera din suflet ca nicio maşină de poliție să nu-l oprească tocmai atunci.
Pe pod a depăşit cu mult viteza legală, accelerând şi mai tare, după ce trecu de el. Tot nu era sigur că maşina pe care o întrezărise era furgoneta şi că aceasta nu o luase deja spre Gröndal sau Årsta. Dar a mizat din nou pe şansă, apăsând pedala până la podea. Mergea cu mai mult de 150 de kilometri la oră şi depăşea în trombă rarele maşini care mergeau cu viteză legală, gândindu-se că probabil vreunul dintre şoferi deja îi notase numărul.
În dreptul Bredängului, a văzut din nou maşina. S-a apropiat, până a ajuns la 50 de metri în spate şi s-a convins că era maşina căutată. În momentul acela, a încetinit la 90 de kilometri pe oră şi s-a plasat în spate, cam la 200 de metri. Abia atunci a început să respire din nou.

Miriam Wu simți cum i se prelingea sângele pe gât, chiar în momentul în care aterizase pe podeaua furgonetei. Sângele îi curgea din nas. El îi rupsese buza şi probabil că-i spărsese nasul. Atacul venise ca fulgerul din cer senin şi orice împotrivire a ei fusese înlăturată în mai puțin de o secundă. Simți cum maşina demara, chiar înainte ca agresorul ei să fi închis portiera. O clipă, când maşina coti la stânga, uriaşul blond îşi pierdu echilibrul.
Miriam Wu se răsuci şi se propti cu şoldul în podea. Când blondul se întoarse, ea lovi cu piciorul. Îl nimeri în tâmplă. Văzu urma, acolo unde nimerise tocul. Era o lovitură care ar fi trebuit să-i facă rău.
El o privi uimit. Apoi surâse.
Doamne-sfinte, ce monstru blestemat e ăsta?
Miriam lovi din nou, dar el îi prinse piciorul şi i-l răsuci aşa de puternic, că ea urlă de durere şi fu obligată să se răsucească pe burtă.
Apoi, bărbatul se aplecă şi-i dădu o lovitură cu dosul palmei. O atinse în tâmplă. Miriam Wu văzu stele verzi. Avea senzația că a fost atinsă de o măciucă. El i se aşeză pe spinare. Încercă să-l dea la o parte, dar era aşa de greu, că nu-l putea clinti nici un milimetru. Îi răsuci brațele la spate şi le prinse în cătuşe. Era lipsită de apărare. Miriam Wu se simți dintr-odată paralizată de spaimă.

Mikael Blomkvist trecuse de Globen, revenind din Tyreso. Petrecuse după-amiaza şi seara vizitând trei dintre numele de pe lista clienților. Nu obținuse nimic, întâlnise trei indivizi panicați, care fuseseră deja vizitați de Dag Svensson şi care aşteptau ca, din clipă în clipă, să se prăbuşească cerul peste ei. Îl rugaseră şi imploraseră. El îi ştersese de pe lista posibililor ucigaşi.
Îşi scoase telefonul mobil de îndată ce trecu de podul Skanstull şi o sună pe Erika Berger, care nu răspunse. Încercă s-o sune pe Malin Eriksson. Nici ea nu răspunse. A naibii treabă! Era târziu. Avea nevoie să discute cu cineva.
Se întrebă dacă Paolo Roberto avusese vreun succes cu Miriam Wu şi-i formă numărul. Auzi cinci semnale, înainte să i se răspundă.
- Paolo.
- Bună. E Blomkvist. Mă întrebam cum a mers…
- Blomkvist, eu sunt pe *scrrr scrr* în maşină cu Miriam Wu.
- Nu se aude.
- Sccrrr… scrrapp… scrrapp…
- Ai dispărut. Nu te aud. Apoi, conversația muri.

Paolo Roberto înjură. Bateria telefonului căzuse exact în momentul în care trecea de Fittja. Apăsă pe butonul ON şi reuşi să reînvie mobilul. Formă numărul SOS, dar chiar în momentul în care i se răspundea, telefonul muri din nou.
La dracu!
Avea un încărcător care funcționa la bricheta de lângă volan. Dar încărcătorul se afla acasă, pe scrinul din hol. Aruncă mobilul pe scaunul de alături şi se concentră să nu piardă din vedere luminile furgonetei. El conducea un BMW cu rezervorul plin şi blestemata de furgonetă n-avea nicio şansă să-i scape. Dar nu voia să le atragă atenția şi atunci mări distanța la mai multe sute de metri.
Un afurisit de monstru plin de steroizi cafteşte o fată în fața ochilor mei. Pe blestematul ăsta vreau să pun mâna.
Dacă Erika Berger ar fi fost prezentă, l-ar fi numit un macho-cowboy. Pentru Paolo Roberto asta însemna „a te înfuria”.

Mikael Blomkvist a ales drumul care trecea pe Lundagatan, dar a constatat că în imobilul din fundul curții, unde locuia Miriam Wu, era întuneric. A mai făcut o încercare să-l sune pe Paolo

Roberto, dar n-a primit decât mesajul că abonatul nu putea fi contactat. A bombănit ceva şi s-a dus acasă, unde şi-a făcut cafea şi sendvişuri.

Călătoria cu maşina dura mai mult decât se aşteptase Paolo Roberto. Trecură de Södertälje, apoi pe E20, spre Strängnäs. Imediat după Nykvarn, furgoneta o luă la stânga, pe drumuri secundare, prin câmpia din Sörmland.
Dintr-odată, crescuse riscul să fie observat. Paolo Roberto ridică piciorul de pe accelerație şi mări distanța dintre el şi furgonetă.
Paolo nu era prea bun la geografie dar, după câte înțelegea, se aflau pe malul stâng al lacului Yngern. Pierdu furgoneta din privire şi mări viteza. Acum ajunsese la o porțiune dreaptă şi apăsă pe frână.
Furgoneta dispăruse. În zonă erau o grămadă de drumuri laterale. Pur şi simplu îi pierduse.

Miriam Wu simțea durerea din ceafă şi față, dar reuşise să-şi stăpânească spaima că era lipsită de apărare. N-o mai lovise. Ea putuse să se ridice în capul oaselor, sprijinindu-se de scaunul şoferului. Avea mâinile legate la spate şi o bandă adezivă lată peste gură. Una din nări îi era plină de sânge şi-i era greu să respire.
Îl cercetă pe uriaşul blond. De când îi pusese banda adezivă pe gură nu mai scosese o vorbă şi o ignora total. Ea privi urma loviturii pe care i-o dăduse şi care ar fi trebuit să-i facă mult rău. Bărbatul nu părea s-o fi observat. Era anormal.
Era mare şi foarte bine construit. Muşchii lui indicau faptul că petrecea câteva ore în fiecare săptămână într-o sală de sport, dar nu era culturist. Muşchii păreau să fie absolut naturali. Mâinile erau ca nişte tigăi masive. Înțelegea acum de ce se simțise ca lovită de o măciucă, când o pălmuise.
Furgoneta înainta clătinându-se pe un drum plin de gropi.
Nu avea nicio idee unde se aflã, în afară de faptul că merseseră mult pe E4, spre sud, înainte de-a o lua pe drumuri mai mici.
Ştia că nu avea nicio şansă împotriva uriaşului blond, chiar dacă ar fi avut mâinile libere. Se simțea total fără apărare.

Malin Eriksson a sunat la Mikael Blomkvist curând după ora 11, când el tocmai sosise acasă, pusese în priză filtrul de cafea şi îşi făcea sendvişuri, în bucătărie.
- Iartă-mă că sun aşa de târziu. Am încercat să te prind timp de mai multe ore, dar n-ai răspuns la mobil.
- Iartă-mă. L-am închis în timpul zilei, când am vizitat o serie de „clienți".
- Am găsit ceva care pare să fie interesant, zise Malin.
- Spune.
- Bjurman. Trebuia să mă ocup de trecutul lui.
- Da.
- E născut în 1950 şi a început să studieze dreptul în 1970. A devenit jurist în 1976, a început să lucreze la biroul de avocatură Klang şi Reine în 1978 şi şi-a deschis firmă proprie în 1989.
- OK.
- În plus, a lucrat, printre altele, ca stagiar la tribunalul de instanță o foarte scurtă perioadă, câteva săptămâni doar, în 1976. Imediat după ce şi-a luat examenul, în 1976, a lucrat doi ani, între 1976 şi 1978, ca jurist la direcția generală a poliției.
- Aha.
- Am căutat să văd ce însărcinări avea. A fost greu să găsesc. Era conducător de anchete în probleme juridice, la Säpo. Lucra la departamentul pentru străini.
- Ce dracu spui?
- Cu alte cuvinte, trebuie să fi lucrat acolo în acelaşi timp cu Björck.
- Blestematul de Björck. N-a spus un cuvânt despre faptul că a lucrat împreună cu Bjurman.

Furgoneta trebuia să se afle undeva în apropiere. Paolo Roberto fusese aşa de departe, în spate, că în unele momente o pierduse cu totul din vedere, însă o zărise numai cu câteva minute înainte de a dispărea. A dat înapoi şi a luat-o pe drumul pe care venise, spre nord. Conducea încet, cercetând drumurile laterale.
După nici 150 de metri, a văzut brusc un ochi de lumină care lucea într-o deschizătură îngustă în perdeaua pădurii. A desluşit un mic drum forestier, pe partea opusă a drumului național, şi a răsucit volanul. A mai condus vreo zece metri şi a parcat. Nu-şi mai făcu probleme cu încuiatul maşinii, ci o luă la fugă înapoi, traversă drumul şi sări peste un şanț. În vreme ce se strecura printre tufişuri şi copaci tineri îşi dorea să fi avut o lanternă.

Pădurea era doar o perdea îngustă, de-a lungul drumului, şi ajunse repede la o curte cu pietriş şi nisip. Întrezări câteva clădiri întunecate şi o luă spre ele, când se aprinse lumina de afară, deasupra unei porţi pentru maşini mari.
Paolo se lăsă să cadă în genunchi şi rămase nemişcat. O secundă mai târziu se aprinse lumina şi înăuntru, în clădire. Părea să fie un depozit, lung de vreo 30 de metri, cu un şir de ferestre înguste pe faţadă. Curtea era plină de containere, iar în dreapta se afla parcat un camion galben. Alături de camion se vedea un Volvo alb. În lumina becului de afară, Paolo descoperi brusc furgonetă, parcată doar la 20 de metri de el.
Atunci, se deschise o uşă mică, în poarta pentru camioane, chiar în faţa lui. Un bărbat cu păr blond şi burtă de băutor de bere ieşi din clădirea depozitului, aprinzându-şi o ţigară. Când întoarse capul, Paolo văzu în lumina care ieşea prin uşa deschisă că bărbatul avea părul strâns în coadă de cal.
Paolo rămase nemişcat, cu un genunchi sprijinit în pământ. Era perfect vizibil, la mai puţin de 20 de metri de bărbat, dar flacăra brichetei îl orbise pe acesta. Apoi, atât Paolo, cât şi bărbatul cu coadă de cal auziră un ţipăt pe jumătate înăbuşit, venind din furgonetă. Când tipul cu coadă de cal se îndreptă spre furgonetă, Paolo se lăsă încet la pământ.
Auzi zgomotul portierei glisante şi-l văzu pe uriaşul blond sărind pe pământ, apoi aplecându-se înăuntru, în maşină, şi trăgând-o afară pe Miriam Wu. O luă sub un braţ ţinând-o fără efort, în vreme ce ea încerca să lovească cu picioarele. Cei doi bărbaţi au părut să schimbe câteva cuvinte, dar Paolo nu putea auzi ce spuneau. Apoi, bărbatul cu coada de cal a deschis portiera dinspre volan şi a urcat. A pornit motorul şi a traversat curtea într-o curbă strânsă. Raza farurilor trecu doar la câţiva metri de Paolo. Furgoneta dispăru pe drumul lateral şi Paolo auzi zgomotul motorului stingându-se în depărtare.
Uriaşul blond o duse pe Miriam Wu prin uşa din poartă. Paolo întrezări o umbră, prin ferestrele plasate la înălţime. Părea că umbra se mişca spre zonele din interiorul clădirii.
S-a ridicat, cu simţurile la pândă. Hainele îi erau umede. Era în acelaşi timp uşurat şi neliniştit. Era uşurat pentru că reuşise să dea de maşină şi Miriam Wu se afla în apropiere. Era însă în acelaşi timp plin de reţinere şi de nelinişte faţă de uriaşul blond, care o manevrase pe fată ca şi cum ar fi fost o pungă uşoară cu cumpărături de la Konsum. Ceea ce putuse vedea din el era că avea o talie colosală şi dădea impresia de foarte mare forţă.
Lucrul cel mai logic ar fi fost să plece de acolo şi să anunţe poliţia. Dar telefonul lui mobil murise cu totul; în plus, avea doar o vagă impresie despre locul în care se afla şi nu era sigur de descrierea drumului. Şi nu avea nicio idee despre ce se întâmpla cu Miriam înăuntru, în clădire.
A făcut un semicerc lent în jurul casei şi a constatat că părea să fie o singură intrare. După două minute, era înapoi la intrare şi trebuia să ia o hotărâre. Paolo nu se îndoia că blondul uriaş era un *bad guy*[*]. Acesta o lovise şi o răpise pe Miriam Wu. De fapt, Paolo nu se temea – avea mare încredere în sine însuşi şi ştia că va putea da o replică usturătoare dacă se va ajunge la bătaie. Întrebarea era dacă omul din clădire era înarmat şi dacă acolo se aflau mai multe persoane. Şovăia. N-ar fi trebuit să fie decât blondul şi Miriam Wu.
Poarta era destul de lată pentru ca un camion să treacă fără probleme şi în ea se mai afla şi o uşă obişnuită. Paolo înaintă, apăsă clanţa şi deschise uşa. Ajunse într-o hală de depozitare mare şi bine luminată, plină de resturi, de cartoane rupte şi gunoaie.

Miriam Wu simţea lacrimile curgându-i pe obraji. Nu plângea atât de durere, cât din cauza senzaţiei de neputinţă. În timpul călătoriei, uriaşul o tratase ca şi cum ar fi fost făcută din aer. Îi smulsese banda adezivă de pe gură de îndată ce maşina se oprise. O ridicase şi o purtase fără cea mai mică greutate, aruncând-o pe podeaua de ciment, fără să ţină seamă nici de rugăminţi, nici de proteste. Când o privea, ochii lui erau de gheaţă.
Miriam Wu ştiu dintr-odată că avea să moară în magazia aceea.
Bărbatul îi întoarse spatele, mergând la o masă unde deschise o sticlă de apă minerală din care bău cu înghiţituri lungi. Nu-i legase picioarele şi Miriam Wu începu să se ridice.
El se întoarse zâmbindu-i. Se afla mai aproape de uşă decât ea. N-ar fi avut nicio şansă să ajungă înaintea lui. Se lăsă resemnată să cadă în genunchi, plină de furie pe ea însăşi. *Lua-m-ar dracu, doar n-am să cedez fără luptă.* Se ridică din nou, strângând dinţii. *Hai, vino, drac umflat.*
Se simţea greoaie şi fără echilibru, aşa, cu mâinile legate la spate, dar când bărbatul veni spre ea, începu să se învârtă, căutând o breşă. Cu iuţeala fulgerului îi dădu o lovitură cu piciorul în coaste, se răsuci şi lovi din nou, în vintre. Nimeri însă în şold şi dădu înapoi, schimbând piciorul pentru lovitura următoare. Cu mâinile la spate, nu avea suficient balans ca să-l atingă în faţă, dar îi dădu o lovitură puternică de picior în piept.

[*] În engl. în orig. – un tip rău.

El întinse o mână, o prinse de umăr şi o roti, ca şi cum ar fi fost făcută din hârtie. O lovi o singură dată cu pumnul, în rinichi. Miriam Wu urlă ca nebuna, când o durere paralizantă îi sfâşie diafragma. Căzu din nou în genunchi. El îi dădu o nouă palmă, iar ea se prăbuşi pe podea. Bărbatul ridică piciorul şi o lovi în coaste. Miriam Wu îşi pierdu respirația şi îşi auzi coastele trosnind.

Paolo Roberto nu fu martorul loviturilor, dar o auzi dintr-odată pe Miriam Wu urlând de durere, un țipăt puternic şi ascuțit care se întrerupse brusc. El răsuci capul în direcția țipătului, strângând dinții. Mai era o încăpere în spatele unui perete despărțitor. Străbătu fără zgomot hala, privind prudent prin deschizătura uşii, tocmai când uriaşul blond o răsturna pe spate pe Miriam Wu. Uriaşul dispăru câteva secunde din câmpul lui vizual şi se reîntoarse cu o drujbă pe care-o puse jos, lângă ea. Paolo Roberto îşi înălță sprâncenele.
- Vreau un răspuns la o întrebare simplă.
Avea o voce bizar de subțire, ca şi cum n-ar fi ajuns încă la pubertate. Paolo Roberto remarcă un accent străin.
- Unde e Lisbeth Salander?
- Nu ştiu, murmură Miriam Wu.
- E un răspuns greşit. Mai ai o şansă, înainte să îi dau drumul ăsteia.
Se aşeză pe călcâie, bătând uşor cu palma drujba.
- Unde se ascunde Lisbeth Salander? Miriam Wu scutură din cap.
Paolo ezita. Dar când uriaşul blond întinse mâna după fierăstrău, Paolo Roberto făcu trei paşi hotărâți în încăpere şi-i plasă un puternic croşeu de dreapta în rinichi.
Paolo Roberto nu ajunsese un boxer cunoscut în toată lumea fiind laş în ring. În cariera de profesionist avea la activ 33 de meciuri, din care câştigase 28. Când lovea, se aştepta la o reacție. Această reacție putea fi, de exemplu, ca ținta loviturii să se prăbuşească la pământ şi să-l doară ceva. Însă acum Paolo avu aceeaşi impresie pe care ar fi avut-o lovind cu toată puterea într-un perete de beton. O senzație asemănătoare nu mai trăise niciodată în toți anii câți se aflase în ringul de box. Se uită uluit la colosul din fața lui.
Uriaşul se întoarse şi-l privi pe boxer la fel de uimit.
- Ce-ai zice să te măsori mai curând cu cineva care e în aceeaşi categorie cu tine? zise Paolo Roberto.
Lovi o serie de dreapta-stânga-dreapta în direcția diafragmei, punând toată forța în lovituri. Adevărate lovituri de măciucă. Avea impresia că izbea într-un zid. Singurul efect a fost că uriaşul s-a dat înapoi jumătate de pas, mai mult surprins, decât zdruncinat de lovituri. Şi brusc, chipul i se lumină într-un surâs.
- Tu eşti Paolo Roberto, spuse uriaşul blond. Paolo se opri uluit. Tocmai îi plasase patru lovituri care, după toate regulile, ar fi trebuit să ducă la doborârea pe podea a uriaşului, în vreme ce el însuşi s-ar fi întors în colțul ringului, aşteptând ca arbitrul să înceapă numărătoarea. Niciuna din lovituri nu părea să fi avut nici cel mai mic efect.
Dumnezeule! Nu e deloc normal!
Apoi, văzu aproape în ralanti cum croşeul de dreapta al uriaşului venea prin aer. Acesta era lent şi loviturile erau previzibile. Paolo eschivă şi pară parțial cu umărul stâng. Avu impresia că fusese lovit cu o bară de metal.
Paolo Roberto făcu doi paşi înapoi, plin de un nou respect pentru adversar.
E ceva în neregulă cu el. Nimeni nu loveşte aşa, ce naiba!?
A parat automat un croşeu de stânga cu brațul şi imediat a simțit o durere puternică. N-a mai apucat să pareze croşeul de dreapta, care venise parcă de nicăieri şi care-i ateriza drept în frunte.
Paolo Roberto se clătină ca beat, ieşind de-a-ndăratelea pe uşă şi ateriză cu zgomot peste o grămadă de scânduri, scuturându-şi capul. Imediat simți sângele curgându-i pe față.
Mi-a spart arcada. Trebuie cusută. Iarăşi.
În momentul următor, uriaşul intră în câmpul lui vizual şi instinctiv Paolo se aruncă într-o parte. Evită la mustață o nouă lovitură de măciucă a pumnului uriaş. Se dădu rapid înapoi trei, patru paşi şi ridică brațele în poziție de apărare. Paolo Roberto era zdruncinat.
Uriaşul blond îl cercetă cu ochii plini de curiozitate şi aproape amuzați. Apoi, luă aceeaşi poziție ca Paolo Roberto. *Este* un boxer. Începură lent să descrie cercuri, unul în jurul celuilalt.

Cele 180 de secunde care urmară au fost cel mai bizar meci pe care Paolo Roberto l-a avut vreodată. Corzile şi mănuşile lipseau. Secunzi şi arbitrii nu existau. Nu era niciun gong care să întrerupă şi să-i trimită pe cei doi combatanți fiecare în colțul lui, nici pauza de câteva secunde, cu apa şi sărurile şi un prosop, să-şi şteargă sângele din ochi.

Paolo Roberto înțelese brusc că se lupta pe viață şi pe moarte. Tot antrenamentul, toți anii de lovituri în sacii de nisip, tot *sparring*-ul şi experiența din toate meciurile au fost concentrate în energia pe care o dezvolta dintr-odată, atunci când adrenalina era pompată într-un fel pe care nu-l mai trăise până atunci.
Acum, nu se mai abținea de la niciun fel de lovitură. Se înfruntau într-un schimb de lovituri în care Paolo punea toată forța muşchilor. Stânga, dreapta, stânga, stânga din nou, şi o lovitură scurtă cu dreapta, aplecare la croşeul de stânga, înapoi un pas, atac cu dreapta. Fiecare lovitură pe care o dădea Paolo Roberto nimerea adversarul.
Făcea cel mai important meci din viață. Se bătea cu mintea, la fel de mult cum se bătea cu pumnii. Reuşea să se lase în jos şi să evite fiecare lovitură pe care uriaşul i-o trimitea.
A plasat un croşeu de dreapta curat în bărbie, lovitură care ar fi trebuit să-l facă pe adversar să se prăbuşească grămadă, dar pe care a simțit-o ca şi cum ar fi izbit cu pumnul într-un os. Şi-a privit încheieturile degetelor şi a văzut că erau pline de sânge. A notat umflăturile şi roşeala de pe fața uriaşului. Dar adversarul lui Paolo nu părea nici măcar să remarce loviturile.
Paolo se dădu înapoi şi făcu o pauză, în vreme ce-şi cerceta adversarul. *Nu e boxer adevărat. Se mişcă precum un boxer, dar nu ştie să boxeze, nici de cinci* ore. *Se preface doar. Nu poate para. Semnalizează loviturile. Şi e teribil de lent.*
În momentul următor, uriaşul plasă o stângă în cuşca toracică a lui Paolo. A fost a doua oară când lovea serios. Paolo simți durerea traversându-i corpul, atunci când coastele trosniră. Încercă să dea înapoi, dar se împiedică de grămada de gunoaie şi căzu pe spate. Timp de o secundă, îl văzu pe uriaş ridicându-se deasupra lui, dar apucă să se rostogolească într-o parte şi reuşi, amețit, să se ridice din nou în picioare.
Se dădu înapoi, încercând să-şi adune puterile.
Uriaşul se năpustea din nou şi Paolo se afla în defensivă. Se aplecă, se aplecă iar şi dădu înapoi. Simțea durerea de fiecare dată când para o lovitură cu umărul.
Apoi, sosi momentul pe care cândva l-a trăit cu groază fiecare boxer. Senzația care poate să apară în mijlocul unui meci. Sentimentul că nu eşti de ajuns. Dintr-odată, certitudinea: *La naiba, sunt pe cale să pierd.*
Este momentul decisiv în aproape toate meciurile de box.
E momentul în care forța se scurge dintr-odată şi sângele circulă aşa de repede, că devine o încărcătură paralizantă şi capitularea resemnată se arată ca o fantomă lângă ring. Este momentul care îl deosebeşte pe profesionist de amator şi pe învingător de învins. Puțini boxeri care se află la marginea acestui abis au destulă forță să întoarcă meciul şi să transforme o înfrângere sigură în victorie.
Paolo Roberto fu lovit de această certitudine. O simți în creier, ca pe o vibrație care-l făcu să amețească şi resimți momentul ca şi cum ar fi privit scena din afară, ca şi cum l-ar fi văzut pe uriaşul blond prin obiectivul unui aparat de fotografiat. Era momentul în care era vorba de a câştiga sau a pieri.
Paolo Roberto dădu înapoi, descriind un larg semicerc, pentru a-şi strânge forțele şi a câştiga timp. Uriaşul îl urma metodic, dar lent, ca şi cum ar fi ştiut că lupta era deja sfârşită, dar voia ca runda să mai dureze. *Boxează şi totuşi nu ştie să boxeze. Ştie cine sunt eu. El e un* wannabe[1]. *Dar are o forță aproape imposibilă şi pare total insensibil la lovituri.*
Gândurile se învârteau în capul lui Paolo Roberto, în vreme ce încerca să judece situația şi să hotărască ce trebuia să facă.
Dintr-odată, retrăi noaptea de la Mariehamn, în urmă cu doi ani. Cariera lui de boxer profesionist luase sfârşit în cel mai brutal fel cu putință, atunci când l-a întâlnit pe argentinianul Sebastián Luján sau, mai exact spus, când Sebastián Luján l-a întâlnit pe el. S-a grăbit intrând din plin în primul knockout din viață şi a rămas inconştient timp de 15 secunde.
Se gândise adesea ce nu mersese. Era într-o formă extraordinară. Era perfect concentrat. Sebastián Luján nu era mai bun decât el. Însă argentinianul reuşise să plaseze o lovitură perfectă şi, dintr-odată, runda se transformase într-o furtună a întregii mări.
Mai târziu, pe video, se văzuse clătinându-se fără apărare de parcă ar fi fost rățoiul Donald. Knockoutul sosise 23 de secunde mai târziu.
Sebastián Luján nu fusese mai bun sau mai bine antrenat decât el. Diferențele erau aşa de mici, că meciul ar fi putut la fel de bine să se termine exact invers.
Singura deosebire pe care, după aceea, o putuse găsi era că Sebastián Luján era mai flămând decât Paolo Roberto. Când Paolo Roberto urcase în ring la Mariehamn, el fusese decis să câştige, dar nu simțise pofta nebună de a boxa. Meciul nu însemna viață ori moarte pentru el. O înfrângere n-ar fi fost catastrofală.
Şi, la un an şi jumătate după aceea, el mai era încă boxer. Nu mai era profesionist şi făcea doar meciuri amicale, de *sparring,* dar se antrena. Nu luase în greutate şi nu începuse să pună pe

[1] În engl. în orig. – cineva care doar se preface, joacă un rol.

talie. Fireşte, nu mai era asemenea unui instrument bine acordat, ca înaintea unui meci de titlu, când corpul a fost exersat timp de luni de zile, dar el era *Paolo Roberto* şi nu se lăsa bătut de o mână de cărţi mici. Şi, spre deosebire de Mariehamn, meciul din depozitul de la sud de Nykvarn însemna literalmente viaţă sau moarte.

Paolo Roberto se hotărî. Se opri brusc şi-l lăsă pe uriaşul blond să-i vină aproape. Fentă cu stânga, dar puse toată forţa în croşeul de dreapta. Dădu toată forţa pe care o mai avea şi explodă într-o lovitură care atinse gura şi nasul. Atacul lui fusese cu totul neaşteptat, după ce se aflase în retragere un lung moment. În sfârşit, auzi cum ceva se rupe. Urmă o serie de stângă-dreaptă-stângă şi plasă toate loviturile în plină faţă.
Uriaşul blond boxa acum în ralanti, lovind înapoi cu dreapta. Paolo îl văzu semnalând lovitura cu mult înainte şi se aplecă, sub pumnul uriaş. Îl văzu schimbându-şi greutatea corpului şi ştiu că uriaşul avea intenţia să-i aplice o stângă. În loc să pareze, Paolo se aplecă în spate şi lăsă croşeul de stânga să-i treacă prin faţa nasului. Răspunse cu o puternică lovitură în lateral, chiar sub coaste. Când uriaşul se răsuci, ca să întâmpine atacul, croşeul de stânga al lui Paolo ţâşni şi-l atinse din nou, direct în nas.
Simţi dintr-odată că tot ce făcea era corect şi că avea controlul asupra meciului. În sfârşit, adversarul bătea în retragere. Îi curgea sânge din nas. Nu mai zâmbea.
Apoi, uriaşul dădu o lovitură de picior.
Piciorul lui porni şi-l luă pe Paolo Roberto complet pe nepregătite. Din obişnuinţă, Paolo intrase în ritmul normal al unui meci şi nu se aştepta deloc la o lovitură de picior. Fu ca o lovitură de ciocan în coapsă, chiar deasupra genunchiului şi o durere ascuţită îi traversă piciorul. *Nu.* Făcu un pas înapoi, când piciorul drept îi cedă şi se împiedică din nou de lucrurile care erau pe jos.
Uriaşul îl privea. Timp de o secundă, ochii lor se întâlniră. Mesajul era clar. *Meciul era terminat.*
Apoi, ochii uriaşului se holbară când Miriam Wu îi dădu o lovitură pe la spate, între picioare.

Pe Miriam Wu o durea fiecare muşchi din corp, dar într-un fel oarecare reuşise să-şi treacă mâinile prinse în cătuşe pe sub fese, aşa că acum le avea în faţă. În situaţia ei, era o prestaţie acrobatică ieşită din comun.
Avea dureri în coaste, în ceafă, o chinuiau spatele şi rinichii şi abia stătea în picioare. Până la urmă, reuşi să se clatine până la uşă şi privi cu ochii măriţi cum Paolo Roberto – *de unde apăruse?* – îi aplica uriaşului blond croşeul de dreapta şi seria de lovituri în faţă, înainte de a fi răsturnat pe spate de lovitura de picior.
Miriam Wu îşi dădu seama că nu o interesa deloc cum apăruse Paolo Roberto acolo. El era unul din *the good guys*[*]. Pentru prima oară în viaţă, simţea o dorinţă ucigaşă de-a face rău cuiva. Făcu câţiva paşi repezi, mobilizându-şi fiecare strop de energie şi muşchii pe care îi mai avea intacţi. Ajunse în spatele uriaşului şi-l lovi între picioare. Nu era cea mai elegantă figură de box thailandez, dar avu efectul scontat.
Miriam Wu dădu din cap într-un gest de autoaprobare. Tipii, fie ei şi mari cât casa şi făcuţi din granit, au ouăle în acelaşi loc. Şi lovitura fusese aşa de reuşită, că ar fi putut fi inclusă în Cartea Recordurilor.
Pentru prima dată blondul părea zguduit. Se prinse cu mâna de părţile atinse, gemu şi căzu în genunchi.
Miriam rămase nehotărâtă câteva secunde, înainte de a înţelege că trebuia să continue şi să termine ce începuse. Alese să-i dea o lovitură de picior în faţă, dar el o surprinse ridicând braţul. Ar fi trebuit să-i fie imposibil să recupereze aşa de repede. Şi avea senzaţia că lovea într-un trunchi de copac. El îi prinse strâns piciorul, o făcu să cadă pe spate şi începu s-o tragă spre el. Îl văzu ridicând pumnul, se răsuci disperată şi lovi cu celălalt picior. Îl nimeri deasupra urechii, chiar în clipa în care lovitura lui o atingea în tâmplă. Miriam Wu avu aceeaşi senzaţie pe care ar fi avut-o aruncându-se cu toată forţa într-un perete. Îi fulgeră înaintea ochilor, apoi totul se întunecă.
Uriaşul blond se ridică din nou în picioare.
Atunci, Paolo Roberto îl lovi în ceafă cu scândura de care se împiedicase. Uriaşul se prăbuşi înainte, cu o bufnitură puternică.

Paolo Roberto privi în jur, cu senzaţia că totul era ireal. Uriaşul blond se răsucea de durere pe duşumele. Miriam Wu avea privirea goală şi părea scoasă din luptă. Strădaniile lor comune le oferiseră o scurtă pauză.
Paolo Roberto abia mai putea să se sprijine în piciorul lovit şi bănuia că i se rupsese un muşchi deasupra genunchiului. Şchiopătă până la Miriam Wu şi o repuse pe picioare. Ea începu să se mişte din nou, dar îl privea ca şi cum s-ar fi uitat prin el. Fără o vorbă, o ridică pe umăr şi începu

[*] În engl. în orig. – tipii buni.

să se târască şchiopătând spre ieşire. Durerea din genunchiul drept era aşa de ascuţită, că uneori sărea doar într-un picior.
Se simţi eliberat când ieşi afară, în aerul rece şi întunecat. Dar nu avea timp să se oprească. Rătăci prin curtea cu pietriş şi apoi prin perdeaua de copaci, pe acelaşi drum pe care venise. Când ajunse între copaci, se împiedică de rădăcina unui pin răsturnat şi se prăbuşi. Miriam Wu suspină şi el auzi uşa de la depozit deschizându-se cu zgomot.
Uriaşul blond era o siluetă monumentală în deschizătura luminată. Paolo îi puse o mână lui Miriam pe gură. Se aplecă, şoptindu-i în ureche să rămână tăcută şi nemişcată.
Apoi, căută cu mâna pe pământ sub rădăcină şi găsi o piatră care era mai mare decât pumnul lui. Îşi făcu semnul crucii. Paolo Roberto era, pentru prima oară în viaţa lui păcătoasă, pregătit să omoare un alt om. Era aşa de lovit, încât ştia că nu va mai rezista încă o rundă. Însă nimeni, nici măcar un monstru blond care era o anomalie a naturii, nu putea să se bată cu capul zdrobit. Strânse piatra şi simţi că aceasta avea o formă ovală cu o margine ascuţită.
Uriaşul merse până la colţul clădirii şi pe urmă făcu un tur larg prin curte. Se opri la mai puţin de zece paşi de locul unde Paolo îşi ţinea respiraţia. Uriaşul asculta şi pândea – dar nu putea şti în ce direcţie dispăruseră ei în noapte. După ce spionă câteva minute, păru să înţeleagă că era lipsit de sens să-i caute. Dispăru înapoi în clădire cu mers hotărât şi rămase acolo vreun minut. Stinse luminile şi ieşi cu o geantă, îndreptându-se spre Volvo-ul alb. Porni motorul şi dispăru pe drumul de ieşire. Paolo ascultă, până ce zgomotul motorului dispăru în întuneric. Când privi în jos, văzu ochii fetei strălucind în beznă.
- Hei, Miriam, spuse el. Mă numesc Paolo Roberto şi nu trebuie să te temi de mine.
- Ştiu.
Vocea ei era slabă. El se lăsă istovit pe spate, sprijinindu-se de rădăcina de pin şi simţi adrenalina coborând la zero.
- Nu ştiu cum voi face să mă scol, spuse Paolo Roberto. Dar am o maşină parcată pe partea cealaltă a drumului. Sunt cam 150 de metri până acolo.

Uriaşul blond frână, cotind spre un loc de popas, imediat după Nykvarn. Era lovit şi ameţit şi avea o senzaţie ciudată în cap.
Pentru prima oară în viaţă, fusese învins într-o bătaie. Şi cel care-i aplicase corecţia era Paolo Roberto… Boxerul! Părea un vis absurd, de felul celor pe care le avea în nopţile neliniştite. Nu putea înţelege de unde apăruse Paolo Roberto. Dintr-odată, se aflase acolo, în depozit.
Era ceva cu totul neobişnuit.
Nu simţise loviturile lui Paolo Roberto. Nu era uimit. Dar lovitura în vintre chiar o simţise. Şi îngrozitoarea lovitură la cap îl făcuse să vadă negru în faţa ochilor. Îşi pipăi cu degetele ceafa şi simţi un cucui uriaş. Apăsă cu degetele, dar nu putu să simtă nicio durere. Şi totuşi, simţea cum i se învârte capul. Pipăi cu limba şi, spre uimirea lui, descoperi că pierduse un dinte, în partea stângă a maxilarului superior. În gură avea gust de sânge. Îşi prinse nasul între degetul mare şi arătător şi îl mişcă uşor. Auzi un pocnet şi constată că era rupt.
Făcuse ceea ce trebuia, luându-şi geanta şi părăsind localul înainte de venirea poliţiei. Dar făcuse şi o greşeală colosală. La Discovery văzuse cum anchetatorii puteau găsi la locul crimei grămezi de dovezi medico-legale. Sânge. Fire de păr. ADN.
N-avea niciun chef să se întoarcă la depozit, dar nu avea de ales. Era obligat să facă curăţenie. Întoarse şi porni în sens invers. Cu puţin înainte de Nykvarn, se încrucişă cu o maşină căreia nu-i dădu nicio atenţie.

Călătoria înapoi, la Stockholm, fusese un coşmar. Paolo Roberto avea sânge în ochi şi era aşa de zdrobit, că-l durea tot trupul. Conducea ca o cizmă şi simţea că mergea în zigzag, de pe o parte pe alta a drumului. Şterse sângele cu o mână şi îşi pipăi atent nasul. Îl durea foarte tare şi nu putea respira decât pe gură. Privea tot timpul după un Volvo alb şi i se păru că zăreşte unul lângă Nykvarn.
Când intră pe E20, începu să fie mai bine. Se gândi să rămână în Södertälje, dar n-avea nicio idee unde ar putea merge. Îi aruncă o privire lui Miriam Wu, încă legată cu cătuşe, care şedea prăbuşită, fără centură de siguranţă, pe bancheta din spate. Trebuise s-o poarte până la maşină şi imediat ce se aflase înăuntru, îşi pierduse cunoştinţa. Nu ştia dacă leşinase din cauza rănilor sau, pur şi simplu, din cauza epuizării. Paolo Roberto ezită. În cele din urmă, se angajă pe E4, spre Stockholm.

Mikael Blomkvist dormise doar câteva ore, când telefonul începu să sune. Se uită la ceas, constată că era trecut de patru şi ameţit de somn se întinse după receptor. Era Erika Berger. Mai întâi, nu înţelese ce spunea.
- Paolo Roberto, unde este?

- La spitalul Söder, cu Miriam Wu. A încercat să-ţi telefoneze, dar tu nu răspunzi pe mobil şi el nu are numărul tău de acasă.
- Am închis mobilul. Ce face la spital? Tonul Erikăi Berger era răbdător, dar hotărât.
- Mikael. Ia un taxi şi du-te să vezi despre ce e vorba. Părea total confuz şi vorbea despre o drujbă şi o casă în pădure şi un monstru care nu ştia să boxeze.
Mikael clipi, fără să priceapă. Apoi, scutură din cap şi se întinse după pantaloni.

Paolo Roberto arăta jalnic, cum stătea acolo, în chiloţi, pe o targă. Mikael aşteptase mai mult de o oră, ca să-l poată întâlni. Nasul îi era învelit în bandaje. Ochiul stâng era complet închis şi arcada acoperită de bandă adezivă chirurgicală, acolo unde primise cinci puncte de sutură. Era bandajat peste cuşca toracică şi avea hematoame şi zgârieturi pe tot corpul. Genunchiul stâng era strâns într-un pansament.
Mikael Blomkvist îi întinse cafeaua în paharul de plastic, luată de la automatul de pe coridor şi-i privi faţa cu un ochi critic.
- Arăţi ca o maşină accidentată, spuse el. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.
Paolo Roberto scutură din cap şi întâlni privirea lui Mikael.
- Un monstru blestemat, răspunse el.
- Ce s-a întâmplat?
Paolo Roberto scutură din nou din cap, privindu-şi cercetător pumnii. Încheieturile erau zdrobite şi ţinea cu greu paharul cu cafea. I se puseseră plasturi. Soţia lui avea o atitudine destul de călduţă faţă de box şi avea să fie furioasă.
- Eu sunt boxer, zise. Vreau să spun, când eram activ, nu mi-era frică să urc în ring cu oricine. Am mai primit şi eu câte una bună, ştiu să dau şi ştiu să primesc. Când îl pocnesc pe unu, e ca să-l dau jos şi să-l doară. Dar tipul ăla n-a făcut aşa.
Paolo Roberto scutură din cap pentru a treia oară. El povesti liniştit şi cu amănunte tot ce se întâmplase în timpul nopţii.
- L-am atins de cel puţin treizeci de ori. De paişpe, cinşpe ori la cap. L-am lovit în bărbie de patru ori. La început, îmi reţineam loviturile – nu voiam să-l omor, doar să mă apăr. Spre sfârşit, am dat tot ce aveam. Una dintre loviturile mele ar fi trebuit să-i sfarme falca. Şi blestematul ăla de monstru doar s-a scuturat un pic şi a continuat să lovească. Lua-m-ar dracu, nu e un om normal!
- Cum arăta?
- Era construit ca un robot blindat. Nu exagerez. Avea peste doi metri şi cântărea 130–140 de kile. Nu glumesc când spun că n-avea decât muşchi şi o osatură de beton. Un blestemat de uriaş blond care, pur şi simplu, nu simţea durerea.
- L-ai mai văzut înainte?
- Niciodată. Nu era boxer. Dar, într-un fel foarte ciudat, era totuşi.
- Ce vrei să spui?
Paolo Roberto medită o clipă.
- Habar n-avea cum se boxează. Puteam să fentez şi să-l oblig să iasă din gardă şi n-avea nici cea mai mică idee cum trebuie să te mişti ca să eviţi să fii atins. Era complet pe dinafară. Dar, în acelaşi timp, încerca să se mişte ca un boxer. Ridica braţele corect şi se punea tot timpul în poziţie de pornire, ca un adevărat boxer. Ai fi zis că se antrenase să boxeze, dar nu ascultase nimic din ce-i spusese antrenorul…
- OK.
- Ce mi-a salvat viaţa, mie şi fetei, a fost deci faptul că se mişca aşa de lent. Dădea swinguri pe care le semnala cu luni de zile înainte şi eu puteam să eschivez sau să parez. M-a atins de două ori – o dată, în faţă, şi vezi rezultatul, apoi, pe corp, când mi-a rupt o coastă. Dar amândouă au fost doar jumătăţi de lovitură. Dacă le-ar fi plasat cum trebuie, mi-ar fi smuls capul.
Paolo Roberto începu brusc să râdă. Un râs în hohote.
- Ce e?
- Am câştigat. Nebunul ăsta a încercat să mă omoare, şi eu am câştigat. Am reuşit să-l pun la podea. Dar a trebuit să folosesc o porcărie de scândură ca să-l pun la podea, pentru numărătoare.
Deveni din nou serios.
- Dacă Miriam Wu nu i-ar fi tras un şut în boaşe la momentul potrivit, nu ştiu cum s-ar fi terminat.
- Paolo, sunt foarte, foarte fericit că ai câştigat. Miriam Wu va spune acelaşi lucru când se va trezi. Ştii ceva, în ce stare este?
- Arată cam ca mine. Are o comoţie cerebrală, mai multe coaste rupte, nasul spart şi rinichii loviţi rău.

Mikael se aplecă, punând mâna pe genunchiul lui Paolo Roberto.
- Dacă ai nevoie vreodată de un serviciu… spuse el. Paolo Roberto aprobă, zâmbind liniştit.
- Blomkvist, dacă tu ai nevoie de un serviciu, din nou…
- Da?
- Trimite-l pe Sebastián Luján!

26

Miercuri 6 aprilie

Inspectorul criminalist Jan Bublanski era într-o dispoziție mizerabilă atunci când a întâlnit-o pe Sonja Modig, în parcarea din fața spitalului Söder, puțin înainte de ora şapte dimineața. Fusese trezit de telefonul lui Mikael Blomkvist. După un moment, înțelesese că ceva dramatic se petrecuse în cursul nopții şi, la rândul lui, o sunase pe Sonja Modig, trezind-o din somn. S-au întâlnit cu Mikael în fața intrării şi au mers împreună în camera lui Paolo Roberto.

Lui Bublanski îi venise greu să asimileze toate detaliile, dar acceptase în cele din urmă că Miriam Wu fusese răpită şi că Paolo Roberto îi trăsese o bătaie răpitorului. Mă rog, la o privire mai atentă a feței fostului boxer profesionist nu era prea evident cine cui trăsese bătaia. În ceea ce îl privea pe Bublanski, întâmplările nopții complicaseră mult ancheta despre Lisbeth Salander. Nimic din blestemata asta de afacere nu părea să fie normal.

Sonja Modig puse prima întrebare relevantă, despre cum nimerise Paolo Roberto în toată povestea.

- Sunt un prieten al lui Lisbeth Salander.

Bublanski şi Modig schimbară o privire sceptică.

- Şi cum ai cunoscut-o?
- Salander obişnuia să-mi fie partener de *sparring* la antrenamente.

Bublanski îşi fixă privirea undeva, în spatele lui Paolo Roberto. Sonja Modig pufni brusc într-un râs total nepotrivit. Prin urmare, nimic din cazul acesta nu părea să fie normal, simplu şi lipsit de complicații. Încetul cu încetul rețineră totuşi toate faptele semnificative.

- Acum aş vrea să fac câteva remarci, spuse Mikael Blomkvist pe un ton sec.

Toți îl priviră.

- În primul rând, semnalmentele bărbatului care conducea furgoneta sunt identice cu cele pe care vi le-am dat eu despre persoana care a atacat-o pe Lisbeth Salander, exact în acelaşi loc, pe Lundagatan. Un tip blond, solid, cu coadă de cal şi burtă de bere. OK?

Bublanski aprobă.

- În al doilea rând, scopul răpirii era s-o facă pe Miriam Wu să dezvăluie unde se ascunde Lisbeth Salander. Prin urmare, „blondinele” astea două au vânat-o pe Lisbeth Salander cel puțin cu o săptămână înainte de crime. De acord?

Modig dădu din cap.

- În al treilea rând. Dacă există mai mulți actori în această poveste, atunci Lisbeth Salander nu este „nebuna singuratică”, aşa cum a fost descrisă.

Nici Bublanski, nici Modig nu ziseră nimic.

- E greu de crezut că tipul cu coadă de cal e membru al unei organizații lesbiano-sataniste.

Modig schiță un surâs.

- Şi, în sfârşit, în al patrulea rând. Eu cred că această istorie are de-a face cu un bărbat pe nume Zala. Dag Svensson se ocupase intens de el, în ultimele două săptămâni din viață. Toată informația relevantă se află în computerul acestuia. Dag Svensson îl punea în legătură cu asasinarea unei prostituate, în Södertälje, care se numea Irina Petrova. Autopsia a arătat că suferise maltratări grave. Aşa de grave, că cel puțin două din răni erau mortale. Procesul-verbal e neclar asupra instrumentului folosit pentru a o ucide, dar rănile seamănă frapant cu tipul de violență suferit de Miriam Wu şi Paolo Roberto. Armele pot fi în acest caz mâinile unui uriaş blond.

- Şi Bjurman? întrebă Bublanski. Hai să zicem că cineva avea motive să-l facă să tacă pe Dag Svensson. Dar cine putea avea vreun motiv să-l ucidă pe tutorele lui Lisbeth Salander?
- Nu ştiu. Toate piesele nu sunt încă la locul lor, dar există o legătură între Bjurman şi Zala. Este singurul lucru plauzibil. Ce-ați spune să începeți să urmați alte raționamente? Dacă Lisbeth Salander nu este ucigaşa, asta înseamnă că altcineva a săvârşit crimele. Eu cred că aceste delicte au o legătură cu comerțul cu sex. Iar Salander mai bine moare, decât să fie amestecată în aşa ceva. Am spus doar că e o afurisită de moralistă.
- În acest caz, care este rolul ei?
- Nu ştiu. Martor? Adversar? Poate că a apărut în Enskede ca să-i avertizeze pe Dag şi pe Mia că viața lor era în primejdie. Nu uitați că e un excepțional investigator.

Bublanski a pus în mişcare maşinăria. A telefonat la poliția din Södertälje, dându-le itinerarul pe care-l furnizase Paolo Roberto şi le-a cerut să găsească un depozit dezafectat, la sud-est de

lacul Yngern. Apoi, i-a telefonat inspectorului Jerker Holmberg – el locuia în Flemingsberg şi, prin urmare, era cel mai aproape de Södertälje – şi l-a rugat să meargă la poliţia de acolo cu iuţeala fulgerului, să-i ajute să cerceteze locul.
Jerker Holmberg a sunat înapoi la vreo oră după aceea. Tocmai sosise la locul delictului. Poliţia din Södertälje nu avusese nicio problemă să localizeze depozitul respectiv. Acesta, precum şi alte două magazii din apropiere, arseseră în întregime şi pompierii încercau să stingă ce mai rămăsese. Fusese provocat un incendiu, ceea ce reieşea din cele două bidoane de benzină găsite printre ruine.
Bublanski simţi o frustrare vecină cu furia oarbă.
Ce mama naibii se petrecea? Cine era uriaşul blond? Cine era de fapt Lisbeth Salander? Şi de ce era aşa de imposibil s-o găsească?
Situaţia nu s-a îmbunătăţit deloc atunci când procurorul Richard Ekström a intrat în acţiune, la întâlnirea de la ora nouă. Bublanski a făcut o prezentare a evenimentelor dramatice din noaptea trecută. El a propus ca investigaţiile să fie privite dintr-o altă perspectivă, întrucât un număr de evenimente misterioase avuseseră loc, făcând imposibil scenariul pe care ancheta îl avusese ca ipoteză de lucru.
Povestirea lui Paolo Roberto întărea dramatic istoria lui Mikael Blomkvist despre atacul asupra lui Lisbeth Salander de pe Lundagatan. Prin urmare, ipoteza că asasinatele fuseseră un act de nebunie comis de o femeie singură şi bolnavă mintal se clătina serios. Asta nu însemna că bănuielile în privinţa lui Lisbeth Salander erau lăsate deoparte – mai întâi, trebuia dată o explicaţie logică prezenţei amprentelor acesteia pe arma crimei –, dar asta însemna că ancheta trebuia acum să se axeze în mod serios pe posibilitatea existenţei unui alt ucigaş. În acest caz, exista numai o ipoteză actuală – teoria lui Mikael Blomkvist că asasinatele aveau legătură cu iminentele dezvăluiri ale lui Dag Svensson privind traficul cu femei. Bublanski identifica trei puncte importante.
Sarcina principală consta în identificarea bărbatului blond şi a tovarăşului său cu coadă de cal care o răpise şi o maltratase pe Miriam Wu. Bărbatul blond şi înalt avea o înfăţişare aşa de deosebită, încât trebuia să fie relativ uşor de găsit.
Curt Svensson făcu observaţia pertinentă că şi Lisbeth Salander avea o înfăţişare deosebită şi că poliţia, după aproape trei săptămâni, nu avea nicio bănuială unde se află.
Cea de a doua sarcină de lucru consta în faptul că acum conducerea investigaţiilor trebuia să detaşeze un grup care să se concentreze activ asupra listei de clienţi din computerul lui Dag Svensson. Aceasta comporta o problemă de logistică. Echipa de investigare avea, de bună seamă, computerul lui Dag Svensson luat de la *Millennium* şi dischetele ZIP, care constituiau backup-ul laptopului dispărut; dar cum acestea conţineau rezultatul mai multor ani de cercetări şi literalmente mii de pagini, va lua mult timp să fie catalogate şi înţelese. Echipa avea nevoie de întăriri şi Bublanski o desemnă pe loc pe Sonja Modig ca să conducă activitatea.
Cea de a trei sarcină de lucru trebuia să se concentreze pe o persoană necunoscută, cu numele de Zala. Pentru a face asta, echipa de investigare cerea ajutorul grupului special de anchetare a crimei organizate care, după cum informase, dăduse de mai multe ori peste acest nume. Hans Faste primi această însărcinare.
În sfârşit, Curt Svensson trebuia să coordoneze căutarea lui Lisbeth Salander.
Rezumatul lui Bublanski nu a durat decât şase minute, dar a declanşat o dispută de o oră. Hans Faste întrecuse orice măsură în împotrivirea lui la propunerile lui Bublanski, şi nu făcea niciun efort să-şi ascundă atitudinea. Faptul l-a uimit pe Bublanski care, de bună seamă, nu-l iubise niciodată prea tare pe Faste, dar îi considerase totuşi un poliţist competent.
Hans Faste era de părere că ancheta, indiferent de informaţiile colaterale, trebuia să se centreze pe Lisbeth Salander. El credea că lanţul de indicii împotriva lui Salander era aşa de puternic, încât era absurd ca în situaţia actuală să se înceapă experimentări cu alţi posibili vinovaţi.
- Vreau să spun, astea sunt doar vorbe goale. Avem un caz psihiatric de violenţă care n-a făcut decât să se confirme din an în an. Chiar crezi că toate rapoartele de la psihiatrie şi de la medicul legist sunt nişte glume? Ea este legată de locul crimei. Avem indicii că a fost prostituată şi o mare sumă de bani nejustificaţi se află în contul ei din bancă.
- Ştiu toate astea.
- Face parte din nu ştiu ce sectă de lesbiene. Şi pot să bag mâna-n foc că târfa aia de Cilla Norén ştie mai multe decât vrea să spună.
Bublanski ridică glasul.
- Faste. Termină cu astea. Eşti cu totul obsedat de orientarea ei sexuală. E neprofesional ce faci.
Regretă imediat că se exprimase în faţa întregului grup şi nu avusese o discuţie separată cu Faste. Procurorul Ekström reduse la tăcere vocile agitate. Părea nedecis ce linie să urmeze. În

cele din urmă, lăsă linia lui Bublanski să învingă; să treacă peste Bublanski ar fi însemnat să-l scoată pe acesta din postul de şef al investigaţiilor.
- Facem cum a decis Bublanski.
Bublanski le aruncă o privire lui Sonny Bohman şi Niklas Eriksson, de la Milton Security.
- Am înţeles că vă mai avem doar trei zile şi trebuie să profităm cât mai mult de asta. Bohman, tu poţi să-l asişti pe Curt Svensson în urmărirea lui Lisbeth Salander. Tu, Eriksson, poţi continua cu Modig.
Ekström cugetă o clipă, apoi ridică mâna, tocmai când toţi se pregăteau să plece.
- Încă un lucru. Chestia cu Paolo Roberto o ţinem secretă. Presa ar înnebuni cu totul dacă mai apare încă o celebritate în anchetă. Aşadar, nicio vorbă despre asta dincolo de aceşti pereţi.
Sonja Modig îl prinse pe Bublanski din urmă imediat după şedinţă.
- Mi-am pierdut răbdarea cu Faste. A fost neprofesional, spuse Bublanski.
- Ştiu cum e, zâmbi ea. Deja de luni am început să verific computerul lui Svensson.
- Ştiu. Cât de departe ai ajuns?
- Are o duzină de variante ale manuscrisului, enorme cantităţi de material de investigaţie, şi mi-e greu să stabilesc ce e important şi ce e lipsit de interes. Doar să deschid şi să arunc o privire prin toate documentele îmi va lua mai multe zile.
- Niklas Eriksson?
Sonja Modig ezită. Apoi, se întoarse şi închise uşa biroului lui Bublanski.
- Cinstit vorbind… Eu nu vreau să-l bârfesc, dar are cam aceeaşi atitudine faţă de Miriam Wu ca şi Faste şi e total neinteresat de sarcina ce i s-a dat. Nu pot pune degetul pe ceva anume, dar are o problemă cu Lisbeth Salander.
- Cum aşa?
- Am impresia că e o chestie care stă şi coace undeva. Bublanski aprobă gânditor.
- Îmi pare rău. Bohman este OK, dar de fapt nu-mi place că se află persoane din afară în anchetă.
Sonja Modig aprobă.
- Ce facem?
- Va trebui să mai ai de-a face cu el până la sfârşitul săptămânii. Armanski a spus că vor întrerupe dacă nu sunt rezultate. Treci la muncă şi caută, socotind că trebuie să faci treaba singură.

Cercetările Sonjei Modig au fost întrerupte după abia 45 de minute, şi ea a fost îndepărtată din anchetă. A fost brusc chemată la procurorul Ekström, unde Bublanski se afla deja. Amândoi bărbaţii erau roşii la faţă. Jurnalistul independent Tony Scala tocmai făcuse vâlvă cu ştirea că Paolo Roberto o salvase pe lesbiana sado-masochistă Miriam Wu, care fusese răpită. Textul cuprindea mai multe detalii care puteau fi cunoscute doar din interiorul anchetei; de asemenea, sugera că poliţia se gândea la posibilitatea de a-l acuza pe Roberto pentru maltratare gravă.
Ekström primise deja mai multe telefoane de la jurnalişti care voiau să cunoască exact rolul boxerului. Aproape îşi ieşi din fire, când o acuză pe Sonja Modig că era sursa scurgerii de informaţii. Modig respinse acuzaţiile, dar în zadar. Ekström voia s-o scoată din anchetă. Bublanski era furios şi luase fără şovăire partea lui Modig.
- Sonja afirmă că nu a spus nimic. Mie îmi este de ajuns. E o nebunie să ne dispensăm de un anchetator cu experienţă, care este la curent cu mersul lucrurilor.
Ekström replică afişând o neîncredere făţişă la adresa Sonjei Modig. În cele din urmă, se aşeză la birou şi se baricadă în spatele unei tăceri totale. Hotărârea lui era definitivă.
- Modig. Eu nu pot proba că informaţiile provin de la tine, dar nu mai am niciun fel de încredere în tine. Eşti scoasă din echipă imediat. Ia-ţi concediu pentru restul săptămânii. Luni vei primi alte însărcinări.
Modig n-avea de ales. Dădu din cap şi se îndreptă spre uşă. Bublanski o opri.
- Sonja. *For the record.* Eu nu cred niciun moment în aceste acuzaţii, şi tu ai toată încrederea mea. Însă nu sunt eu cel care hotărăşte. Treci pe la mine înainte să pleci.
Ea dădu din cap. Ekström părea în culmea furiei. Culoarea feţei lui Bublanski prinsese o nuanţă îngrijorătoare.

Sonja Modig se înapoie în biroul ei, unde împreună cu Niklas Eriksson verificau computerul lui Dag Svensson. Era furioasă şi gata să izbucnească în plâns. Eriksson îi aruncă o privire şi observă că ceva nu era în regulă, însă nu spuse nimic, iar ea îl ignoră total. Se aşeză la birou, privind în gol. În încăpere se lăsase tăcerea.
În cele din urmă, Eriksson se scuză, spunând că trebuie să meargă la toaletă. O întrebă dacă vrea să-i aducă o cafea. Ea făcu un gest de negare.

După ce Eriksson ieşi, se ridică şi ea, punându-şi geaca, îşi luă geanta şi merse în biroul lui Bublanski. El îi făcu semn să se aşeze.
- Sonja, nu voi ceda în treaba asta decât dacă Ekström mă scoate şi pe mine din anchetă. Eu nu accept şi am de gând să fac mare scandal. Până una-alta, rămâi în anchetă la ordinele mele. Ai înțeles?
Ea aprobă.
- Nu te duci acasă şi nu-ți iei liber restul săptămânii, cum a spus Ekström. Îți ordon să te duci la *Millennium* şi să ai o nouă discuție cu Mikael Blomkvist. Apoi, îl rogi pur şi simplu să te ghideze prin hard diskul lui Dag Svensson. Au o copie la revistă. Putem economisi mult timp dacă avem pe cineva familiarizat deja cu materialul şi poate scoate deoparte tot ce e neimportant.
Sonja Modig începu să respire mai uşor.
- Nu i-am spus nimic lui Niklas Eriksson.
- Am eu grijă de el. Va lucra alături de Curt Svensson. L-ai văzut pe Hans Faste?
- Nu. A plecat imediat după şedința de dimineață. Bublanski suspină adânc.

Mikael Blomkvist plecase de la spitalul Söder spre casă pe la opt dimineața. Înțelegea că dormise prea puțin şi trebuia să aibă mintea limpede înaintea întâlnirii de după-amiază cu Gunnar Björck. S-a dezbrăcat şi a pus să sune ceasul la 10:30, ceea ce-i dădea două ore de somn bine-venit.
Apoi, spălat, ras şi cu o cămaşă curată, era în maşină şi tocmai trecea de Gullmarsplan, când Sonja Modig i-a telefonat pe mobil, spunându-i că vrea să vorbească cu el. Mikael îi răspunse că era ocupat şi că nu putea s-o vadă. Sonja îi explică despre ce era vorba şi atunci el o trimise la Erika Berger.
Sonja Modig se duse la redacția revistei *Millennium.* Privind-o pe Erika Berger, constată că-i plăcea această femeie sigură pe ea şi un pic dominatoare, cu gropițe în obraji şi breton scurt, blond. Semăna puțin cu Laura Palmer, din *Twin Peaks,* un pic mai în vârstă însă. Sonja se întrebă în treacăt dacă şi Berger era lesbiană, pentru că toate femeile din această anchetă, după părerea lui Hans Faste, păreau să aibă acest soi de preferințe sexuale; apoi, îşi aminti că de fapt citise undeva că era căsătorită cu artistul plastic Greger Backman. Erika îi ascultă dorința de a primi ajutor, ca să poată verifica hard diskul lui Dag Svensson. Avea un aer încurcat.
- E o problemă, spuse Erika Berger.
- Explică-mi, o rugă Sonja Modig.
- Nu că n-am vrea să se rezolve crimele şi să ajutăm poliția. De altfel, aveți deja tot materialul din computerul lui Dag Svensson. Problema este de natură etică. Mass-media şi poliția nu funcționează prea bine împreună.
- Crede-mă c-o ştiu. Am înțeles-o în dimineața asta, zâmbi Sonja Modig.
- Cum aşa?
- A, nimic. Doar o reflecție personală.
- OK. Pentru a-şi păstra credibilitatea, mass-media trebuie să aibă o distanță clară față de autorități. Jurnaliştii care aleargă la sediul poliției şi colaborează în anchete devin până la urmă băieții de alergătură ai acestora.
- Am întâlnit şi eu câțiva, spuse Modig. Dacă am înțeles bine lucrurile, există şi relații inverse. Polițişti care aleargă la unele ziare.
Erika Berger începu să râdă.
- E adevărat. Însă trebuie să te anunț că noi, aici, la *Millennium,* nu ne permitem să facem jurnalism de portofel. Acum însă, nu mai e vorba de a interoga colaboratori ai revistei, cum voiați s-o faceți – lucru cu care am fi fără discuție de acord –, ci e vorba de o cerere formală ca *Millennium* să ajute activ ancheta, punând la dispoziție materialul nostru jurnalistic.
Sonja Modig aprobă cu un gest.
- Sunt două aspecte. În primul rând, este vorba de uciderea unuia dintre colaboratorii revistei. Din acest punct de vedere, vă ajutăm, desigur, cu tot ce putem. Dar cel de-al doilea punct este că există lucruri pe care noi nu le putem da poliției. Este vorba de sursele noastre de informație.
- Am să fiu flexibilă. Pot să promit că voi proteja sursele voastre. Eu nu am niciun interes în ceea ce priveşte aceste surse.
- Nu este vorba de intenția ta cinstită sau de încrederea noastră în tine. Este vorba de faptul că noi niciodată nu am deconspirat o sursă, indiferent de împrejurări.
- OK.
- Apoi, se adaugă faptul că noi, la *Millennium,* facem o anchetă proprie asupra crimelor, ceea ce trebuie de asemenea considerat drept muncă jurnalistică. Eu sunt gata să dau informații poliției de îndată ce vom avea materialul gata de publicat – dar nu înainte de asta.

Erika Berger îşi încruntă fruntea într-o adâncă meditaţie, în cele din urmă, făcu un semn de aprobare.
- Trebuie să fiu împăcată cu mine însămi, spuse ea. Facem aşa… Poți lucra cu colaboratoarea noastră Malin Eriksson. Ea cunoaşte la perfecție materialul şi ştie să cearnă informația. Va primi sarcina să te ghideze prin cartea lui Dag Svensson, a cărei copie o aveți deja. Scopul este să facă un inventar uşor de înțeles al persoanelor care pot fi considerate drept potențiali suspecți.

Irene Nesser ignora complet întâmplările dramatice ale nopții, atunci când a luat de la Södra Station trenul local spre Södertälje. Era îmbrăcată într-o haină neagră de piele trei sferturi, pantaloni de culoare închisă şi o frumoasă bluză roşie tricotată. Avea ochelari, pe care şi-i ridicase pe frunte.
La Södertälje, s-a dus pe jos până la autobuzul pentru Strängnäs, unde a cumpărat bilet până la Stallholmen. La ora 11, a coborât la sud de Stallholmen. Stația de autobuz se afla în plin câmp, fără locuințe în jur. A vizualizat în minte harta locurilor. Lacul Mälaren se afla la câțiva kilometri spre nord-est, iar câmpia era presărată cu case de vacanță, dar şi cu vile locuite tot anul. Proprietatea avocatului Bjurman era situată într-o zonă de case de vacanță, la o distanță de aproape trei kilometri de stația de autobuz. A luat o înghițitură de apă din sticla de plastic şi a pornit la drum. A ajuns după 45 de minute.
A început prin a face un tur al terenului, cercetând împrejurimile. La dreapta, cea mai apropiată casă se găsea la mai mult de 150 de metri. Nu era nimeni acasă. La stânga se afla o ravină. A trecut de două case de vacanță, înainte de a ajunge la un mic sat de căsuțe unde a observat prezența oamenilor, sub forma unei ferestre deschise şi a unui aparat de radio pornit. Acesta era însă la o distanță de 300 de metri de casa avocatului Bjurman. Prin urmare, putea să se pună pe treabă relativ fără nicio piedică.
Adusese cheile pe care le găsise în apartamentul lui Bjurman şi n-a avut nicio problemă să deschidă uşa de la intrare. Prima măsură luată a fost să deschidă oblonul de la o fereastră din spatele casei, care-i oferea astfel o cale de salvare în cazul că ar fi avut probleme. Neplăcerile la care se gândea erau o eventuală vizită a poliției.
Casa lui Bjurman era o construcție veche şi destul de mică, cuprinzând o odaie mai mare, un dormitor şi o chicinetă cu apă curentă. Privata se afla afară, în curte.
A petrecut 20 de minute pentru a căuta prin dulapuri şi comode. N-a găsit niciun petic de hârtie care să aibă ceva de-a face cu Lisbeth Salander sau cu Zala.
La urmă, a ieşit în curte, cercetând privata şi un şopron de lemne. N-a găsit nimic important şi niciun document. Făcuse drumul degeaba.
S-a aşezat pe terasă, a băut un pic de apă şi a mâncat un măr.
Când s-a dus să închidă fereastra din spate, în holul de la intrare i-a căzut privirea pe o scară de metal, înaltă de un metru. S-a dus din nou în camera mare şi a cercetat tavanul de scânduri. Deschizătura spre pod era practic invizibilă, între două bârne. A adus scara, a deschis trapa şi a găsit imediat cinci dosare A4.

Uriaşul blond era îngrijorat. Lucrurile merseseră prost şi catastrofele se ținuseră lanț.
Sandström îi căutase pe frații Ranta. Era îngrozit şi raportase că Dag Svensson plănuia un reportaj care să dea în vileag afacerile lui cu târfe şi legăturile cu frații Ranta. Până aici, nu era nimic grav. Că mass-media avea să-l sfâşie pe Sandström nu-l privea pe uriaşul blond şi frații Ranta puteau să se țină deoparte pentru o vreme. Prin urmare, frații Ranta luaseră vaporul Baltic Star, pentru o vacanță la Tallin. Nu era credibil că scandalul avea să sfârşească la tribunal, dar chiar şi în cazul acela, ei ştiau cum să se descurce. Aceasta intra în contractul de muncă.
Dar Lisbeth Salander reuşise să-i scape lui Magge Lundin. Era greu de înțeles, pentru că Salander era o mică păpuşă, în comparație cu Lundin şi întreaga treabă consta, de fapt, doar în a o arunca într-o maşină şi a o transporta la depozitul de lângă Nykvarn.
Apoi, Sandström primise o nouă vizită şi de data asta Dag Svensson era pe urmele lui Zala. Faptul schimba cu totul situația. Între panica lui Bjurman şi continua sondare a lui Dag Svensson, se crease o situație potențial periculoasă.
Un amator este un gangster care nu e dispus să-şi asume consecințele. Bjurman era un amator total.
Uriaşul blond îl sfătuise pe Zala să nu aibă nimic de-a face cu Bjurman, dar pentru Zala numele lui Lisbeth Salander fusese irezistibil. El o ura pe Salander. Era total irațional. A fost ca şi cum cineva ar fi apăsat pe un buton.
Fusese o simplă întâmplare că blondul se afla la Bjurman în seara când a telefonat Dag Svensson. Acelaşi jurnalist blestemat, care deja crease probleme cu Sandström şi cu frații Ranta. Uriaşul mersese acolo ca să-l liniştească sau să-l amenințe pe avocat, după cum ar fi

fost cazul, din cauza răpirii ratate a lui Lisbeth Salander, însă telefonul lui Svensson îl îngrozise cu totul pe Bjurman. Se arătase irațional şi încăpățânat. Brusc voia să se retragă din toată povestea.
Pentru a pune capac, Bjurman îşi căutase pistolul de cowboy, ca să-l amenințe. Blondul îl privise uluit pe Bjurman şi-i luase revolverul. Avea deja mănuşile pe mâini, aşa că n-a fost nicio problemă cu amprentele. De fapt, nu avusese nicio alternativă, în momentul în care Bjurman îşi ieşise din minți.
Bjurman îl cunoştea, desigur, pe Zala. Prin asta el era o povară. N-ar fi putut spune exact de ce îl silise pe Bjurman să-şi scoată hainele, dar acesta nu-i plăcea deloc şi el voise să marcheze faptul. Aproape şi-a pierdut firul ideilor când a văzut tatuajul de pe pântecul lui: SUNT UN PORC SADIC, UN NEMERNIC ŞI UN VIOLATOR.
O clipă, i-a părut aproape rău pentru Bjurman. Era un idiot desăvârşit. Dar el se afla într-o branşă în care nu era permis ca asemenea sentimente nepotrivite să tulbure activitatea practică. Prin urmare, îl condusese în camera de culcare, îl forțase să se aşeze în genunchi, apoi folosise o pernă drept amortizor de sunet.
Petrecuse cinci minute căutând prin apartamentul lui Bjurman, pentru a găsi vreo legătură cu Zala. Singurul lucru pe care îl găsise fusese numărul propriului său telefon mobil. Din precauție, luase cu el mobilul lui Bjurman.
Dag Svensson era problema următoare. Când avea să fie găsit Bjurman mort, Dag Svensson va contacta, desigur, poliția. Ceea ce putea să povestească era că Bjurman fusese ucis la câteva minute după ce el îi telefonase, întrebându-l de Zala. Nu era nevoie de o imaginație prea bogată ca să înțelegi că Zala va fi din acel moment obiectul unor intense speculații.
Uriaşul blond se considera isteț, dar avea un enorm respect pentru talentul strategic aproape înspăimântător al lui Zala.
Colaborau de aproape doisprezece ani. Fusese un deceniu plin de succese şi uriaşul blond îl privea pe Zala cu respect, aproape ca pe un mentor. El putea petrece ore în şir ascultând cum Zala îi explica natura umană, slăbiciunile acesteia şi cum se putea profita de ele. Însă, dintr-odată, afacerile lor începuseră să se clatine. Lucrurile începuseră să meargă prost.
De la Bjurman se dusese direct în Enskede, garându-şi Volvo-ul alb două corpuri de case mai departe. Din fericire, uşa de la intrare nu era complet închisă. Urcase şi sunase la apartamentul Svensson-Bergman.
N-a avut timp să caute prin apartament sau să ia hârtii. Trăsese de două ori – mai era şi o femeie în apartament. Apoi, luase laptopul lui Svensson care se afla pe masa din living, se întorsese pe călcâie, coborâse scara, se dusese la maşină şi părăsise cartierul Enskede. Singura greşeală fusese că, de fapt, pierduse arma pe scară, când încerca să ducă laptopul şi în acelaşi timp să scoată din buzunar cheile de la maşină, ca să câştige timp. Se oprise o fracțiune de secundă, însă pistolul alunecase pe scara de la subsol şi a socotit c-ar fi o prea mare pierdere de timp să coboare şi să-l caute. Era conştient că avea o înfățişare pe care oamenii o țineau minte şi cel mai important lucru era să dispară înainte de-a fi observat.
Zala îl criticase pentru pierderea revolverului, până ce se clarificaseră implicațiile. Nu fuseseră niciodată aşa de uimiți, ca atunci când poliția inițiase brusc o vânătoare pe urmele lui Lisbeth Salander. Arma pierdută se transformase într-o întâmplare incredibil de norocoasă.
Din păcate, aceasta provoca un alt şir de probleme. Salander era ultima verigă slabă. Ea îl cunoştea atât pe Bjurman, cât şi pe Zala. Era capabilă să adune 2+2. Când el şi Zala discutaseră situația, fuseseră de aceeaşi părere. Trebuia s-o găsească pe Salander şi s-o îngroape undeva, într-un loc neştiut. Ar fi fost perfect dacă n-ar mai fi fost găsită niciodată. Curând investigarea crimelor avea să fie trecută la arhive, unde dosarul va fi acoperit de praf.
Mizaseră pe Miriam Wu, ca să-i conducă la Salander. Şi, din nou, lucrurile luaseră o turnură neplăcută. *Paolo Roberto.* Dintre toți oamenii. Apărut de nicăieri. Şi, după cum spuneau ziarele, mai era şi prieten cu Lisbeth Salander!
Uriaşul blond era buimăcit.
După Nykvarn, căutase refugiu în casa lui Magge Lundin din Svavelsjö, doar la câteva sute de metri de cartierul general al lui Svavelsjö MC. Nu era o ascunzătoare ideală, dar nu avusese prea multe soluții şi trebuia să găsească un loc unde să poată sta liniştit, până ce vânătăile de pe față vor începe să se vindece şi va putea să părăsească discret zona Stockholmului. Îşi pipăi nasul rupt şi simți cucuiul din ceafă. Umflătura începuse să se micşoreze.
Făcuse bine întorcându-se şi dând foc la tot rahatul. Trebuia să lase totul curat în urma lui.
Apoi, brusc, simți că îngheață.
Bjurman. Îl întâlnise o singură dată, în mare grabă, în casa acestuia din apropiere de Stallarholmen, la începutul lui februarie, când Zala acceptase să se ocupe de Salander. Bjurman avea un dosar cu hârtiile despre Salander pe care el îl răsfoise. La dracu, cum putuse să uite de asta? Aceste hârtii puteau conduce la Zala.

A coborât în bucătărie şi i-a explicat lui Magge Lundin de ce era foarte urgent să se ducă la Stallarholmen, ca să provoace un nou incendiu.

Inspectorul criminalist Bublanski folosise pauza de prânz ca să încerce să pună ordine în această anchetă, pe care el o simţea pe cale să se ducă de râpă. A petrecut un lung răstimp împreună cu Sonny Bohman şi Curt Svensson, coordonând căutarea lui Lisbeth Salander. Sosiseră informaţii noi, printre care unele din Göteborg şi Norrköping. Cele din Göteborg au fost destul de repede date deoparte, dar informaţia din Norrköping avea un vag potenţial. Le-au dat de veste colegilor, ca să înceapă o supraveghere discretă a unei adrese unde fusese semnalată prezenţa unei fete care amintea de Lisbeth Salander.
A încercat şi să aibă o întrevedere diplomatică cu Hans Faste, dar acesta nu se afla în clădire şi nu răspundea la telefonul mobil. După şedinţa furtunoasă de dimineaţă, Faste plecase val-vârtej.
După aceea, Bublanski s-a ocupat de şeful anchetei preliminare, procurorul Richard Ekström, în încercarea de a rezolva problemele din jurul Sonjei Modig. A consacrat un lung moment expunând motivele obiective pentru care el considera hotărârea de-a o îndepărta de anchetă fără sens. Ekström a refuzat să-l asculte şi Bublanski s-a hotărât să aştepte până după weekend, ca să reia discuţia asupra acestei situaţii idioate. Relaţia între conducătorul investigaţiei şi şeful anchetei preliminare începea să devină imposibilă. Curând după ora trei după-masa, ducându-se pe coridor, l-a văzut pe Niklas Eriksson care tocmai ieşea din biroul Sonjei Modig unde, în continuare, mai cerceta conţinutul hard disk-ului lui Dag Svensson. Ceea ce era, după părerea lui Bublanski, o îndeletnicire lipsită de sens, pentru că niciun poliţist adevărat nu se afla acolo ca să privească peste umărul lui şi să observe dacă nu scăpa din vedere ceva. Hotărî, prin urmare, să i-l paseze pe Niklas Eriksson lui Curt Svensson, pentru restul săptămânii.
Înainte să apuce să spună ceva, Niklas Eriksson dispăruse pe uşa toaletei din capătul coridorului. Bublanski îşi scărpină urechea şi se decise să meargă în biroul Sonjei Modig, să-l aştepte acolo. Din uşă, privi scaunul gol al Sonjei.
Apoi, privirea îi căzu pe telefonul mobil al lui Niklas Eriksson, care zăcea uitat pe raftul din spatele scaunului.
Bublanski ezită o secundă, aruncând o privire spre uşa de la toaletă, încă închisă. Apoi, dintr-un impuls, intră în odaie, luă telefonul lui Eriksson, merse drept în biroul său şi închise uşa. Cercetă lista de apeluri.
La ora 9:57, cinci minute după ce luase sfârşit furtunoasa şedinţă, Niklas Eriksson formase un număr ce începea cu 070; Bublanski ridică receptorul telefonului său fix şi formă numărul. Răspunse jurnalistul Tony Scala.
Bublanski lăsă receptorul în furcă, privind fix mobilul lui Eriksson. Apoi, se ridică cu chipul schimonosit de furie. Făcuse deja doi paşi spre uşă, când telefonul de pe masa lui începu să sune. Se duse înapoi, urlându-şi numele în receptor.
- Sunt Jerker. Mă aflu încă la depozitul de lângă Nykvarn.
- Aha.
- Incendiul a fost stins. Ultimele două ore ne-am ocupat de cercetarea locului. Poliţia din Södertälje a adus un câine ca să amuşine zona, în caz că s-ar afla cineva în ruine.
- Şi?
- Nu se afla nimeni. Dar, am luat o pauză, ca să-şi odihnească nasul. Stăpânul câinelui spune că aşa trebuie, pentru că la locul unui incendiu sunt mirosuri puternice.
- La obiect.
- Au plecat la o mică plimbare şi au lăsat liber câinele la o oarecare distanţă de locul incendiului. Câinele a marcat la aproximativ 75 de metri, într-o pădure din spatele depozitului. Am săpat locul. Acum zece minute, a fost dezgropat un picior uman, cu labă şi pantof. Pare să fie pantof bărbătesc. Rămăşiţele se află la o adâncime destul de mică.
- Drace! Jerker, trebuie să…
- Am preluat deja conducerea asupra locului şi am întrerupt săpăturile. Vreau să vină medicul legist şi tehnicienii, înainte să mergem mai departe.
- Foarte bine lucrat, Jerker.
- Si nu e totul. Acum cinci minute, câinele a marcat din nou, cam la 80 de metri de primul loc.

Lisbeth Salander îşi fiersese cafea la aparatul lui Bjurman, mai mâncase un măr şi petrecuse două ore citind pagină cu pagină cercetările pe care Bjurman le făcuse asupra ei. Era impresionată. El depusese mult efort şi sistematizase informaţiile, ca şi cum ar fi fost un hobby pasionant. Găsise materiale despre care Lisbeth nici nu ştia că există.

Citi jurnalul lui Holger Palmgren cu sentimente amestecate. Erau două caiete de însemnări cu scoarțe negre. Palmgren începuse să scrie un jurnal când ea avea 15 ani şi tocmai fugise de la a doua pereche de părinți adoptivi, un cuplu mai în vârstă din Sigtuna: el era sociolog şi ea scria cărți pentru copii. Lisbeth rămăsese la ei 12 zile şi simțise că aceştia erau nemăsurat de mândri că lucrau în folosul societății, având milă de ea, şi se aşteptau să le poarte o adâncă recunoştință. Lisbeth simțise că îi era de ajuns, atunci când mama de ocazie se lăudase cu voce tare în fața unei vecine, repetând textul cu cât de important este să aibă cineva grijă de tinerii cu probleme. *Eu nu sunt un blestemat de proiect social,* voia să strige, de fiecare dată când mama adoptivă o arăta cunoscuților. În cea de a douăsprezecea zi, furase 100 de coroane din casă şi luase autobuzul până la Upplands-Väsby, apoi trenul local până la Stockholm. Poliția o găsise, şase săptămâni mai târziu, locuind la un unchiaş de 67 de ani, în Hanninge.
Acesta fusese perfect OK. Îi oferea casă şi masă. Nu-i cerea prea mult în schimb. Voia doar să se uite pe furiş la ea, când era goală. N-o atingea niciodată. Ea ştia că trebuia considerat, conform definiției, pedofil, dar nu se simțise niciodată amenințată. Îl considera un introvertit şi un inadaptat social. După aceea, simțise într-un fel ciudat că erau oarecum rude, atunci când se gândea la el. Amândoi trăiau marginalizați.
Un vecin o observase în cele din urmă şi anunțase poliția. O asistentă socială făcuse mari eforturi pentru a o convinge să-l reclame pentru abuz sexual. Ea se încăpățânase să respingă acuzația c-ar fi avut loc ceva nepotrivit şi, oricum, avea deja 15 ani şi era prin urmare vânat permis. *Fuck you!* Pe urmă, intervenise Holmer Palmgren şi o scosese de acolo. Palmgren începuse să țină un jurnal intim despre ea, în ceea ce apărea drept o încercare plină de frustrare de a-şi explica propriile-i îndoieli. Primele fraze fuseseră formulate în decembrie 1993.

L. apare tot mai mult drept cea mai dificilă fată pe care am cunoscut-o vreodată. Întrebarea este dacă procedez corect atunci când mă opun întoarcerii ei la Sankt Stefan. A venit de hac până acum la două familii de adopție în trei luni şi riscă în mod evident să nimerească rău, în timpul evadărilor sale. Trebuie să hotărăsc repede dacă voi renunța la misiune şi voi cere să fie luată în grijă de nişte experți adevărați. Nu ştiu ce e drept şi ce e greşit. Astăzi am avut o discuție serioasă cu ea.

Lisbeth îşi amintea fiecare cuvânt care fusese pronunțat în discuția serioasă. Holger Palmgren o luase acasă la el, găzduind-o în odaia de oaspeți. El gătise pentru cină spaghete cu sos de carne şi pe urmă o instalase în living, aşezându-se pe un fotoliu în fața ei. Lisbeth se întrebase vag dacă şi Palmgren voia s-o vadă goală. Dar el îi vorbise ca şi cum ar fi fost o persoană matură.
Fusese un monolog lung de două ore. Ea abia de răspunsese la întrebări. Palmgren îi lămurise realitățile vieții, care constau în faptul că ea trebuia să aleagă între a fi dusă înapoi la Sankt Stefan sau a locui la o familie de adopție. Îi promisese că va încerca să găsească o familie cât de cât rezonabilă şi i-a cerut ca ea să accepte propunerea. A mai hotărât ca fata să stea de Crăciun la el, pentru a avea timp să se gândească la viitor. Era în întregime alegerea ei, dar cel târziu în a doua zi de Crăciun el voia să aibă o hotărâre clară şi o promisiune din partea ei. Va fi obligată să promită că, în caz că va avea probleme, va veni la el în loc să fugă. După aceea, i-a arătat patul şi după câte se părea a rămas să scrie primele rânduri în jurnalul său personal despre Lisbeth Salander.
Amenințarea – alternativa de a fi dusă înapoi, la clinica Sankt Stefan în zilele de după Crăciun – o speriase mai mult decât putea să-şi închipuie Holger. A petrecut un Crăciun trist, observând bănuitoare cel mai mic gest al lui Palmgren. În a doua zi de Crăciun, el încă nu încercase s-o pipăie şi nici nu avea aerul să vrea s-o privească pe ascuns. Dimpotrivă, păruse extrem de iritat când ea îl provocase, plimbându-se goală din odaie la baie, şi închisese uşa cu o bufnitură puternică. În cele din urmă, îi făcuse promisiunea pe care i-o cerea. Ea îşi ținuse cuvântul. În fine, mai mult sau mai puțin.
În jurnalul lui, Holger Palmgren comenta metodic fiecare întâlnire pe care o avea cu ea. Uneori erau trei rânduri, alteori umplea mai multe pagini cu reflecții. Unele pasaje o umplură de uimire. Palmgren fusese mai perspicace decât bănuise şi adesea comenta mici detalii, despre cum încercase să-l tragă pe sfoară, fapt de care el îşi dădea seama perfect de bine.
În sfârşit, ea deschise raportul de poliție din 1991.
Dintr-odată, toate bucățelele din puzzle căzură la locul lor. Avea impresia că se clătina pământul sub ea.
Citi raportul medico-legal care fusese făcut de un anume dr. Jesper H. Löderman şi la care un anume dr. Peter Teleborian era unul dintre principalii referenți. Löderman fusese jokerul procurorului, atunci când încercase din nou s-o interneze, când împlinise 18 ani.

Apoi, găsi un plic cu corespondenţa între Peter Teleborian şi Gunnar Björck. Scrisorile erau datate din 1991, imediat după ce se întâmplase Tot Răul.
Nimic nu era spus clar în corespondenţă, dar brusc se deschise o trapă sub picioarele lui Lisbeth Salander. I-au trebuit mai multe minute ca să înțeleagă implicațiile. Gunnar Björck se referea la ceea ce trebuia să fi fost o discuție privată. El avea formulări impecabile, dar spunea printre rânduri că ar fi foarte convenabil ca Lisbeth Salander să fie internată la casa de nebuni pentru tot restul vieții.

Este foarte important ca fata să capete distanță față de situația actuală. Eu nu pot judeca starea ei psihică şi ce nevoie are ea de îngrijire, dar, cu cât va fi ținută instituționalizată mai mult, cu atât mai mic va fi riscul să creeze, involuntar, probleme în chestiunea actuală.

În chestiunea actuală.
Lisbeth Salander gustă un moment expresia.
Peter Teleborian era responsabil pentru închiderea ei la Sankt Stefan. Nu fusese o întâmplare. Deja din tonul personal al scrisorii putea să tragă concluzia că aceasta nu fusese destinată să vadă lumina zilei.
Teleborian îl cunoscuse pe Gunnar Björck.
Lisbeth Salander îşi muşcă buza de jos, meditând. Ea nu făcuse niciodată vreo investigație legată de Teleborian, însă acesta îşi începuse cariera la institutul medico-legal, iar Säpo avea uneori nevoie să consulte medici legişti sau psihiatri în diferite anchete. Îşi dădu seama că, dacă va începe să caute, va găsi o legătură. Undeva, în anii de început ai carierei lor, drumurile lui Teleborian şi Björck se încrucişaseră. Atunci când Björck avusese nevoie de cineva care s-o îngroape pe Lisbeth Salander, el i se adresase lui Teleborian.
Aşa au mers lucrurile. Ceea ce i se păruse mai demult o simplă întâmplare căpăta acum o cu totul altă dimensiune.

Rămase nemişcată un lung răstimp, privind drept în față. *Nu existau nevinovați. Existau doar diferite grade de responsabilitate.* Şi cineva purta responsabilitatea pentru Lisbeth Salander. Trebuia neapărat să facă o vizită la Smådalarö. Presupunea că nimeni din sistemul judiciar de stat nu avea chef să discute subiectul cu ea şi, în lipsă de altcineva, trebuia să se mulțumească cu Gunnar Björck.
Aştepta discuția cu nerăbdare.
Nu avea nevoie să ducă cu ea toate clasoarele. De îndată ce le citise, ele i se întipăriseră în minte. Luă cu ea cele două jurnale ale lui Holger Palmgren, raportul de poliție făcut de Gunnar Björck în 1991, ancheta medico-legală din 1996, pe baza căreia fusese declarată iresponsabilă, precum şi corespondența dintre Peter Teleborian şi Gunnar Björck. Rucsacul era plin ochi.
Închise uşa, dar nu apucă s-o încuie, când auzi zgomotul unor motociclete în spatele ei. Se uită împrejur. Era deja prea târziu să încerce să se ascundă şi ştia că nu are nici cea mai mică şansă să scape de cei doi bikeri, pe motociclete Harley-Davidson. Coborî atentă de pe terasă şi îi întâlni în mijlocul curții.

Bublanski ieşise pe culoar fierbând de furie şi constată că Eriksson încă nu se întorsese în biroul Sonjei Modig. Toaleta însă era goală. Se întoarse pe culoar şi-l văzu cu un pahar de cafea în mână, înăuntru la Curt Svensson şi Sonny Bohman.
Bublanski, fără să se arate, urcă scara până la camera procurorului Ekström. Deschise uşa fără să bată şi-l întrerupse pe Ekström în mijlocul unei convorbiri telefonice.
- Vino, spuse el.
- Ce? întrebă Ekström.
- Pune telefonul în furcă şi vino.
Expresia de pe chipul lui Bublanski îl făcu pe Ekström să-l urmeze fără o vorbă. În asemenea situații puteai înțelege limpede de ce colegii îl porecliseră Comisarul Bubbla. Avea fața ca un enorm balon roşu-aprins. Coborâră la amicala pauză de cafea din odaia lui Curt Svensson. Bublanski înaintă până la Eriksson, îl apucă zdravăn de un smoc de păr şi-l întoarse spre Ekström.
- Au. Ce dracu te-a apucat? Ai luat-o razna?
- Bublanski! strigă Ekström îngrozit.
Ekström avea un aer alarmat. Curt Svensson şi Sonny Bohman rămăseseră cu gurile căscate.
- E al tău? întrebă Bublanski, agitând telefonul mobil.
- Dă-mi drumul!
- E MOBILUL TĂU?
- Da, la dracu. Dă-mi drumul!

- Încă nu. Eşti în stare de arest.
- Ce?
- Eşti arestat pentru violarea secretului şi obstrucția unei anchete polițieneşti.
El se întoarse spre Eriksson.
- Sau poate ne dai o explicație credibilă pentru ce, conform listei de pe mobilul tău, i-ai telefonat lui Tony Scala la ora 9:57 azi-dimineață, imediat după şedință şi chiar înainte ca Scala să iasă cu informația pe care noi tocmai o declaraserăm secretă!?

Magge Lundin nu-şi putea crede ochilor, când o văzu pe Lisbeth Salander în curtea casei de vară a lui Bjurman. El studiase o hartă şi uriaşul blond îi dăduse o descriere exactă a drumului. După ce primise instrucțiuni să meargă la Stallarholmen şi să dea foc casei, se dusese la sediul clubului din tipografia părăsită din Svavelsjö şi îl luase cu el pe Sonny Nieminen. Aerul era cald şi era o vreme perfectă pentru a scoate motocicletele prima oară după iarnă. Îşi puseseră salopetele de piele şi străbătuseră distanța până la Stallarholmen într-o cursă liniştită.
Şi acolo stătea Lisbeth Salander, aşteptându-i.
Era un bonus care avea să-l uluiască pe blond.
Conduseră motocicletele de-o parte şi de alta a fetei şi opriră la doi metri de ea. Când motoarele fură oprite, în pădure se lăsă liniştea. Magge Lundin nu ştia ce să spună. În cele din urmă, îşi regăsi glasul.
- Ia te uită. Te căutăm de ceva vreme, Salander. Surâse brusc. Lisbeth Salander îl privi pe Lundin cu ochi lipsiți de expresie. Ea observă că acesta mai avea o cicatrice roşie pe bărbie, acolo unde-l rănise cu cheile. Ridică privirea, cercetând vârfurile copacilor din spatele lui. Apoi, îşi coborî din nou privirea. Ochii ei erau de un negru de cărbune, neliniştitor.
- Am avut o săptămână a dracului de mizerabilă şi sunt într-o dispoziție cumplită. Şi ştii ce-i mai rău? Că oriunde mă întorc, dau de un morman de rahat cu burta atârnând, care-mi stă în drum şi se crede grozav. Acum, am de gând să plec. Dă-te la o parte.
Magge Lundin rămăsese cu gura căscată. Mai întâi, crezuse că nu aude bine. Apoi, fără să vrea începu să râdă. Situația era antologică. Aici stătea o fată subțirică, pe care o putea băga în buzunarul de la piept şi făcea pe impertinenta cu doi bărbați adulți, cu bluzoane care arătau că fac parte din Svavelsjö MC şi, prin urmare, erau cei mai periculoşi dintre periculoşi şi care curând vor fi membri cu drepturi depline la Hell's Angels. Puteau s-o rupă în bucăți şi s-o bage într-o cutie de biscuiți. Şi ea făcea pe grozava!
Însă chiar dacă fata era complet nebună – ceea ce probabil şi era, după articolele din ziare şi după cum se purta aici, în curtea asta –, totuşi bluzoanele lor de piele trebuia respectate. Ceea ce ea nu făcea. Aşa ceva nu putea fi tolerat, oricât de comică era situația. El îi aruncă o privire lui Sonny Nieminen.
- Cred că lesbiana asta are nevoie de un pic de sulă, spuse el, lăsând în jos cricul şi coborând de pe Harley-Davidson.
Făcu doi paşi lenți spre Lisbeth Salander şi o privi de sus în jos. Ea nu se clinti din loc. Magge Lundin clătină din cap suspinând sumbru. Apoi, îi dădu un dos de palmă, cu aceeaşi forță considerabilă pe care Mikael Blomkvist o putuse simți, în legătură cu evenimentele de pe Lundagatan.
Lovi în gol. În acelaşi moment în care mâna ar fi trebuit să nimerească fața fetei, ea făcu doar un pas înapoi şi rămase din nou nemişcată, exact acolo unde n-o putea atinge.
Sonny Nieminen, sprijinit de ghidon, îşi privea camaradul amuzat. Lundin se făcu roşu la față şi mai făcu doi paşi repezi spre ea. Fata se dădu iar înapoi. Lundin crescu viteza.
Lisbeth se opri brusc şi deşertă jumătate din conținutul cartuşului de gaz lacrimogen în fața lui. Ochii acestuia începură să ardă ca focul. Ea îşi trimise vârful cizmei cu toată forța şi aceasta se transformă, lovindu-l între picioare, în energie cinetică de 120 newtoni pe centimetru pătrat. Cu răsuflarea tăiată, Magge Lundin căzu în genunchi, aflându-se astfel la o înălțime mai avantajoasă pentru Lisbeth Salander. Ea îşi luă elan şi-i trimise o lovitură de picior în plină față, ca şi cum ar fi executat un corner, la fotbal. Se auzi un scârțâit oribil, înainte ca Magge Lundin să se prăbuşească fără zgomot, ca un sac de cartofi.
Îi luă câteva secunde lui Sonny Nieminen să realizeze că în fața lui se petrecuse ceva incredibil. Începu să lase în jos cricul motocicletei, nu nimeri şi fu obligat să privească în jos. Apoi, vrând să se asigure, dădu să scoată pistolul pe care îl avea în buzunarul interior al bluzonului de piele. Era pe punctul de-a trage în jos fermoarul, când observă o mişcare cu coada ochiului. Când ridică privirea, o văzu pe Lisbeth Salander venind cu viteza unei ghiulele de tun spre el. Ea făcu un salt cu ambele picioare şi-l atinse cu forță în şold, ceea ce nu era suficient ca să-l rănească, dar destul pentru a-l răsturna, cu motocicletă cu tot. El evită la mustață să-şi prindă piciorul sub motocicletă şi se dădu în spate clătinându-se, înainte să-şi recapete echilibrul.

Când o avu din nou în câmpul vizual, îi văzu braţul rotindu-se şi o piatră de mărimea unui pumn zburând prin aer. El se aplecă instinctiv. Piatra îi rată capul cu câţiva centimetri.
În sfârşit, reuşise să scoată pistolul şi încerca să-i ridice cocoşul, când, privind în sus pentru a treia oară, o văzu pe Lisbeth Salander lângă el. Îi citi răutatea în ochi şi, uimit, simţi pentru prima oară spaima.
- Noapte bună, spuse Lisbeth Salander.
Ea îi apăsă pistolul electric în vintre şi declanşă 75 000 de volţi, ţinând electrozii lipiţi de trupul lui cel puţin 20 de secunde. Sonny Nieminen se transformă într-o legumă fără voinţă.
Lisbeth auzi un zgomot în spate şi se întoarse, privindu-l pe Magge Lundin. Acesta ajunsese cu greutate în genunchi şi era pe cale să se ridice în picioare. Îl cercetă cu sprâncenele ridicate. Bărbatul orbecăia prin ceaţa arzătoare a gazului lacrimogen.
- O să te omor! răcni el deodată.
Se bâlbâia şi orbecăia în jur, în încercarea de a o găsi pe Lisbeth Salander. Ea îşi lăsă capul într-o parte, privindu-l gânditoare. Apoi, el urlă din nou:
- Curva dracului!
Lisbeth Salander se aplecă şi ridică pistolul lui Sonny Nieminen, constatând că era un Wanad P-83, polonez.
Deschise magazia şi verifică dacă avea muniţia corespunzătoare, de tip 9 mm Makarov. Apoi, făcu să alunece chiulasa şi introduse un glonţ pe ţeavă. Păşi peste Sonny Nieminen, merse până la Magge Lundin, îl ţinti ţinând arma cu amândouă mâinile şi îi trase un glonţ în picior. Şocul îl făcu să urle şi se prăbuşi din nou.
Îl privi pe Magge Lundin şi şovăi o clipă, dacă merita deranjul să-i pună o serie de întrebări asupra identităţii uriaşului blond cu care îl văzuse la cofetăria Blomgren şi care, conform spuselor ziaristului Per-Åke Sandström, împreună cu Magge Lundin, omorâse un om în clădirea depozitului. Hmmm! Poate că ar fi trebuit să aştepte cu pistolul până ce îi punea întrebările.
Pe de-o parte, Magge Lundin nu părea în stare să poarte o conversaţie clară, pe de altă parte, s-ar fi putut să audă cineva împuşcătura. Trebuia deci să părăsească locul cât mai repede. Putea oricând să-l caute pe Magge Lundin şi să-l întrebe, în condiţii mai liniştite, cu o altă ocazie. Asigură arma, o puse în buzunarul de la geacă şi îşi ridică rucsacul.
Avusese timp să se depărteze vreo zece metri de cabana lui Nils Bjurman, când se opri. Merse încet înapoi şi studie motocicleta lui Magge Lundin.
- Harley-Davidson, spuse ea. Mişto.

27

Miercuri 6 aprilie

Era o vreme minunată de primăvară, când Mikael Blomkvist, în maşina Erikăi Berger, o luă spre sud, pe şoseaua Nynäsvägen. Pe câmpurile negre se putea deja ghici o nuanţă verde şi în aer se simţea căldură adevărată. O vreme desăvârşită, ca să uite de toate problemele şi să plece câteva zile, să se destindă la casa din Sandhamn.
Stabilise cu Gunnar Björck să se întâlnească la ora unu, dar ajunse mai devreme şi se opri la Dalarö, ca să bea o cafea şi să citească ziarele. Nu se pregătise înaintea întâlnirii. Björck avea ceva de povestit şi Mikael era foarte hotărât să nu plece din Smådalarö înainte de a avea informaţii despre Zala. Ceva care să-l poată conduce mai departe.
Björck îl întâmpină în curte. Părea mai îndrăzneţ şi mai sigur de sine decât fusese cu două zile înainte. *Ce lovitură strâmbă ai plănuit?* Mikael nu dădu mâna cu el.
- Pot să-ţi dau informaţii despre Zala, spuse Gunnar Björck. Am însă unele condiţii.
- Spune.
- Nu voi fi numit în reportajul revistei voastre.
- Bine.
Björck păru uimit. Blomkvist acceptase uşor şi fără discuţii punctul asupra căruia se aşteptase la o luptă lungă. Era singura lui carte. Informaţia despre crime, în schimbul anonimatului. Şi Blomkvist renunţase fără nicio discuţie la ceea ce ar fi constituit un titlu de senzaţie în revistă.
- Vorbesc foarte serios, spuse Björck bănuitor. Vreau să-mi dai în scris.
- Poţi avea şi în scris, dacă vrei, dar o asemenea hârtie nu înseamnă absolut nimic. Tu ai săvârşit un delict despre care eu ştiu şi pe care practic sunt dator să-l spun poliţiei. Tu ştii lucruri pe care eu vreau să le cunosc şi îţi foloseşti poziţia pentru a-mi cumpăra tăcerea. Eu am reflectat la asta şi am acceptat. Îţi uşurez situaţia, angajându-mă să nu-ţi menţionez numele în *Millennium.* Fie te încrezi în ceea ce îţi spun, fie n-o faci.
Björck se gândi câteva clipe.
- Şi eu am condiţii, spuse Mikael. Preţul tăcerii mele este ca tu să-mi povesteşti tot ce ştii. Dacă descopăr că n-ai spus tot, orice înţelegere ia sfârşit. Atunci am să te pun pe fiecare petic de hârtie din Suedia, exact cum am făcut cu Wennerström.
Pe Björck îl trecură fiorii la gândul acesta.

- OK, spuse el. Nu am de ales. Promiţi ca numele meu să nu fie amintit în *Millennium.* Eu îţi voi povesti despre Zala. Şi în această privinţă, cer să fiu protejat, în calitate de sursă.
Întinse mâna. Mikael i-o prinse. Tocmai promisese să ascundă un delict, ceea ce nu-l deranja deloc. Promisese doar că el, personal, şi revista *Millennium* nu-i vor publica numele. Dag Svensson scrisese deja toată istoria lui Björck în cartea sa. Şi cartea lui Dag Svensson avea să fie publicată. Mikael era ferm hotărât să aibă grijă de asta.

Alarma a sunat la postul de poliţie din Strängnäs la ora 15:18. Apelul a sosit direct la centrala telefonică a poliţiei, şi nu la cea obişnuită. Proprietarul unei case de vară, pe nume Öberg, aflat în apropiere de Stallarholmen, semnala că auzise o împuşcătură şi că se dusese să verifice, la faţa locului. El găsise doi bărbaţi grav răniţi. Unul dintre ei poate nu chiar aşa de grav, dar care avea dureri mari. Şi, da, casa era proprietatea lui Nils Bjurman. Aşadar, defunctul avocat Nils Bjurman, despre care se scrisese aşa de mult în ziare.
Poliţia din Strängnäs avusese o dimineaţă foarte încărcată, cu un control rutier cuprinzător în teritoriu, planificat cu multă vreme înainte. După-amiaza, controlul traficului fusese stopat, după ce sosise alarma că o femeie de 57 de ani luase viaţa concubinului ei, în locuinţa lor din Finninge. Aproape simultan izbucnise un incendiu cu victime umane în Storgärdet şi, ca supliment, două automobile intraseră în coliziune frontală în dreptul localităţii Vargholmen, pe drumul spre Enköping. Alarmele se succedaseră la interval de câteva minute şi, din cauza acestui fapt, o mare parte din resursele poliţiei din Strängnäs erau blocate.
Ofiţerul de gardă, o femeie, ascultase totuşi evenimentele de la Nykvarn din cursul dimineţii şi înţelesese că aveau legătură cu acea Lisbeth Salander pe care o căuta poliţia. Fiindcă Nils Bjurman făcea parte din anchetă, trăsese concluziile necesare. Luase trei măsuri. Trimisese singura maşină de intervenţie disponibilă din Strängnäs, în ziua aceea aşa de încărcată, să meargă la Stallarholmen. Telefonase la colegii din Södertälje şi le ceruse asistenţă. Poliţia din Södertälje nu era mai puţin ocupată, pentru că o parte din forţele ei erau concentrate în ancheta asupra unui depozit care arsese la sud de Nykvarn, dar eventuala legătură între Nykvarn şi Stallarholmen îl făcu pe ofiţerul de gardă din Södertälje să detaşeze două maşini, ca să meargă imediat la Stallarholmen în ajutorul vehiculului de intervenţie din Strängnäs. În final, ofiţerul de gardă din Strängnäs luă telefonul pentru a vorbi cu inspectorul criminalist Jan Bublanski, de la poliţia centrală din Stockholm. Dădu de acesta pe telefonul mobil.
Bublanski se afla pentru moment la Milton Security, pentru o deliberare foarte grea cu directorul Dragan Armanski şi cei doi colaboratori ai acestuia, Fräklund şi Bohman. Colaboratorul Niklas Eriksson strălucea prin absenţă.
Bublanski reacţionă, ordonându-i lui Curt Svensson să se ducă imediat la casa de vară a lui Bjurman. Trebuia să-l ia cu el pe Hans Faste, în caz că putea pune mâna pe acesta. După o clipă de reflecţie, Bublanski mai sună şi la Jerker Holmberg, care se mai afla încă la o distanţă mult mai mică, la sud de Nykvarn. Acesta avea şi el noutăţi.
- Tocmai mă gândeam să te sun. Am identificat cadavrul din groapă.
- Nu e posibil. E prea repede.
- Toate merg repede când morţii sunt aşa de amabili să păstreze cu ei portofelul şi cartea de identitate.
- OK. Cine e?
- Un cunoscut. Kenneth Gustafsson, 44 de ani, stabilit în Eskilstuna. Cunoscut sub porecla de Vagabondul. Îţi sună vreo alarmă?
- Şi încă cum. Aşa, deci, Vagabondul zace într-o groapă la Nykvarn. N-am supravegheat activitatea de pe Plattan[1], dar prin anii ’90 tipul era binecunoscut acolo, făcea parte din clientela de traficanţi, hoţi şi drogaţi.
- El este. Cel puţin, după cartea de identitate din portofel. Identificarea finală se va face de către medicii legişti. Se vor amuza să-l pună la loc. Vagabondul e tăiat în cel puţin cinci, şase bucăţi.
- Hmm. Paolo Roberto a povestit că blondul cu care s-a bătut o ameninţa pe Miriam Wu cu o drujbă.
- Decupajul poate foarte bine să fi fost făcut cu o drujbă, dar n-am privit prea de aproape. Tocmai am început să săpăm la cel de-al doilea loc. Oamenii sunt pe cale să monteze cortul.
- Foarte bine. Jerker, ştiu că ai avut o zi lungă, dar poţi să rămâi şi seara?
- Da. Sigur. Încep cu un tur la Stallarholmen. Bublanski sfârşi conversaţia şi se frecă la ochi.

Pichetul de la Strängnäs a sosit la casa de vară a lui Bjurman la 15:44. Pe drumul de acces, pur şi simplu s-au ciocnit cu un bărbat care voia să părăsească locul pe o motocicletă

[1] Loc de lângă Gara Centrală din Stockholm, frecventată de mulţi vânzători de droguri.

Harley-Davidson instabilă, pe care acesta o conduse direct în furgon. Nu era vorba de o coliziune prea puternică. Poliţiştii au coborât şi l-au identificat pe Sonny Nieminen, 37 de ani, ucigaş bine-cunoscut pe la mijlocul anilor ’90. Nieminen părea să se afle într-o formă foarte proastă când i s-au pus cătuşele, în timp ce poliţiştii i le puneau, au observat uimiţi că spatele bluzonului său de piele era distrus. O bucată pătrată, de circa 20 cm pe 20 cm, lipsea. Arăta destul de bizar. Sonny Nieminen n-a vrut să comenteze faptul.
Apoi, au continuat drumul, cam încă 200 de metri spre casă. Au găsit acolo un fost lucrător în port, acum pensionar, pe nume Öberg, care tocmai bandaja piciorul unui anume Carl-Magnus Lundin, 36 de ani, şeful prea bine-cunoscutei bande de tâlhari Svavelsjö MC.
Comandantul pichetului de poliţie era inspectorul de poliţie Nils-Henrik Johansson. El a coborât, şi-a potrivit centura şi a privit jalnica făptură de pe pământ. A rostit clasica replică:
- Ce se petrece aici?
Marinarul pensionar s-a oprit din ce făcea şi l-a privit scurt pe Johansson.
- Eu am telefonat.
- Ai raportat un schimb de focuri.
- Am raportat că am auzit o împuşcătură, am venit să văd despre ce e vorba şi i-am găsit pe ăştia doi. Asta de aici a fost împuşcat în picior şi a primit o bătaie serioasă. Cred că are nevoie de o ambulanţă.
Öberg privi spre furgon.
- Aşa, aţi pus mâna pe celălalt. Zăcea pe jos când am venit eu, dar nu părea rănit. Şi-a revenit după o vreme şi nu voia să rămână.

Jerker Holmberg a sosit o dată cu poliţiştii din Södertälje, chiar în momentul în care ambulanţa părăsea locul. A aflat la repezeală observaţiile făcute de comandantul pichetului. Nici Lundin, nici Nieminen nu voiseră să spună de ce se aflau acolo. Lundin, de fapt, nici nu era în stare să vorbească.
- Aşadar, doi bikeri în combinezoane de piele, un Harley-Davidson, o rană şi nicio armă. Am înţeles exact? întrebă Holmberg.
Comandantul de pichet Johansson aprobă. Holmberg rămase pe gânduri o clipă.
- Se poate presupune că au venit amândoi pe aceeaşi motocicletă.
- Cred că este considerat o dovadă de virilitate în cercurile lor să mergi la spate, spuse Johansson.
- În cazul acesta, lipseşte o motocicletă. Pentru că şi arma lipseşte, putem să tragem deci concluzia că o a treia persoană a părăsit locul.
- Pare logic.
- Ceea ce creează o problemă, tot logică. Dacă aceşti doi domni din Svavelsjö au venit fiecare pe motocicleta lui, lipseşte vehiculul în care a venit a treia persoană. Căci această a treia persoană nu putea să plece în acelaşi timp şi cu vehiculul lui, şi călare pe motocicleta lipsă. Şi e destul de departe, să vii pe jos de la şoseaua spre Strängnäs.
- Doar dacă a treia persoană nu locuia în casă.
- Hmmm, făcu Jerker Holmberg. Dar casa e proprietatea decedatului avocat Bjurman, care în mod definitiv nu mai poate locui aici.
- S-ar fi putut afla şi o a patra persoană, care a plecat cu maşina.
- Dar, în cazul acesta, de ce să nu meargă împreună? Eu plec de la ideea că istoria asta nu priveşte furtul unei motociclete Harley-Davidson, oricât de dorită ar fi ea.
Se mai gândi un moment şi pe urmă îl rugă pe comandant să trimită doi poliţişti în căutarea unui vehicul abandonat, pe vreun drum forestier undeva, în apropiere şi care, de asemenea, să bată pe la uşile caselor din zonă şi să întrebe dacă n-a văzut cineva ceva neobişnuit.
- În această perioadă a anului, e destul de pustiu pe aici, spuse comandantul de pichet, dar promise să facă tot ce putea.
Pe urmă, Jerker Holmberg deschise uşa încă neîncuiată a cabanei. Găsi aproape imediat, pe masa din bucătărie, dosarele cu investigaţia lui Bjurman despre Lisbeth Salander. Se aşeză şi începu să le frunzărească uluit.
Jerker Holmberg a avut noroc. Deja după 30 de minute de bătut la uşile cabanelor puţin populate, poliţiştii au dat peste Anna Viktoria Hansson, în vârstă de 72 de ani. Ea petrecuse ziua aceasta de primăvară curăţând gunoaiele dintr-o grădină aflată la răscrucea spre zona de case de vacanţă. Sigur că da, avea vedere bună. Sigur că da, văzuse o fată scundă de statură, într-o geacă neagră, plimbându-se pe acolo, pe la vremea prânzului. Pe la trei, trecuseră prin faţă două persoane pe motociclete. Făceau un zgomot îngrozitor. Şi puţin după aceea a trecut fata, în direcţia opusă, pe una din motociclete. Pe urmă, au venit maşinile de poliţie.
Chiar în vremea în care Jerker Holmberg primea raportul, a sosit Curt Svensson.
- Ce se întâmplă? a întrebat el.

Jerker Holmberg şi-a privit sumbru colegul.
- Nu ştiu exact cum să-ți explic, i-a răspuns Holmberg.

- Jerker, tu încerci să mă faci să cred că Lisbeth Salander a apărut acolo, la casa lui Bjurman şi că ea singură a bătut măr conducerea clubului din Svavelsjö? a întrebat Bublanski la telefon. Vocea lui trăda o uşoară oboseală.
- Păi, dacă a fost antrenată de Paolo Roberto…
- Jerker. Încetează.
- Dar aşa e. Magnus Lundin are o rană de glonț la picior. Riscă să rămână şchiop. Glonțul a ieşit prin partea inferioară a călcâiului.
- În orice caz, nu l-a împuşcat în cap.
- Probabil nu a fost nevoie. După cât am înțeles de la comandantul pichetului, Lundin are răni grave pe față, maxilarul fracturat şi doi dinți lipsă. Personalul de la ambulanță bănuia şi o comoție cerebrală. În afară de rana de la picior, are dureri violente în vintre.
- Cum e cu Nieminen?
- Nu pare rănit. Dar, după spusele tipului care a dat alarma, zăcea fără simțire când a sosit el la fața locului. Nu se putea vorbi cu el, însă a părut să-şi revină după o vreme şi a încercat să o şteargă, tocmai când sosea pichetul de la Strängnäs.
Bublanski era, pentru prima oară de multă vreme, total fără grai.
- Un detaliu ciudat… spuse Jerker Holmberg.
- Încă unul?
- Nu ştiu cum să descriu asta. Haina de piele a lui Nieminen… el venise cu motocicleta acolo.
- Da?
- E ruptă.
- Cum aşa, ruptă?
- Lipseşte o bucată din ea. Cam de 20 pe 20 centimetri. Cineva a decupat bucata din partea din spate. Chiar locul unde se afla marca „Svavelsjö MC”.
Bublanski înălță din sprâncene.
- De ce ar fi vrut Lisbeth Salander să decupeze o bucată din geaca lui? Ca trofeu?
- Habar n-am. Dar m-am gândit la o chestie, spuse Jerker Holmberg.
- Ce?
- Magnus Lundin are o burtă enormă şi e blond, cu coadă de cal. Unul din tipii care au răpit-o pe prietena lui Salander, Miriam Wu, era blond, avea burtă de băutor de bere şi coadă de cal.

Lisbeth Salander nu mai trăise o asemenea senzație amețitoare de când, cu mulți ani în urmă, vizitase Gröna Lund[1] şi atracția „Cădere Liberă”. Se urcase în vagonet de trei ori şi ar mai fi mers de trei ori dacă nu i s-ar fi terminat banii.
Ea constată că una era să conduci o Kawasaki de 125 cm cubi care, de fapt, nu era decât o motoretă pe care o ajustase ea un pic, şi o cu totul altă treabă să deții controlul asupra unui Harley-Davidson de 1 450 cm cubi. Primii trei sute de metri pe drumul de pădure al lui Bjurman, mizerabil întreținut, a fost ca în montagne-russe şi ea se simțea ca un giroscop viu. De două ori, era cât pe ce să plece cu capul înainte în peisaj şi a reuşit doar în ultima clipă să stăpânească vehiculul. Se simțea ca şi cum ar fi călărit pe un elan nebun de panică.
În plus, casca se încăpățâna să-i alunece tot timpul pe ochi, deşi o căptuşise cu o bucată de piele pe care o tăiase din haina lui Nieminen.
Nu îndrăznea să se oprească, pentru a-şi potrivi casca, pentru că ştia că n-o să poată balansa greutatea motocicletei. Era prea mică pentru a ajunge cum trebuie cu piciorul pe pământ şi se temea că vehiculul se va răsturna. Dacă s-ar fi întâmplat aşa, n-ar mai fi reuşit niciodată să-l ridice din nou.
Merse mai uşor de îndată ce ajunse pe drumul mai lat, cu pietriş, care ducea la zona de vile de vară. Abia când, după câteva minute, a cotit-o pe Strängnäsvägen, a îndrăznit să lase ghidonul cu o mână, pentru a-şi ajusta casca. Pe urmă, a apăsat pe pedală. A parcurs distanța până la Södertälje în timp record şi zâmbea fericită tot timpul. Puțin înainte de Södertälje, a întâlnit două maşini cu girofaruri şi sirenele urlând.
Înțelept ar fi fost să abandoneze Harley-Davidsonul în Södertälje şi s-o lase pe Irene Nesser să ia trenul până la Stockholm, dar nu a putut să reziste tentației. A intrat pe autostrada E4 şi a accelerat. Avea grijă să nu depăşească viteza legală – ei!, nu prea mult, în orice caz – dar era totuşi ca şi cum s-ar fi aflat în cădere liberă. Abia când a ajuns la Älvsjö, a ieşit de pe autostradă, îndreptându-se spre pavilionul de expoziții, şi a reuşit să parcheze fără să răstoarne fiara. Cu mare regret a părăsit motocicleta, casca şi bucata de piele cu marca clubului de motociclete din Svavelsjö, tăiată din bluzonul lui Sonny Nieminen şi s-a dus la stația de tren.

[1] Parc de distracţii din Stockholm.

Era complet îngheţată. A mers o staţie, până la Södra Station şi a continuat pe jos până acasă, lângă Mosebacke. Odată ajunsă înăuntru, s-a băgat în cada cu apă fierbinte.

- Numele lui este Alexander Zalachenko, spuse Gunnar Björck. Dar, de fapt, el nu există. Nu-l vei găsi în registrul de evidenţa populaţiei.
Zala. Alexander Zalachenko. În sfârşit, un nume.
- Cine este şi cum îl găsesc?
- Nu este o persoană pe care să vrei s-o găseşti.
- Crede-mă, doresc foarte tare să-l întâlnesc.
- Ceea ce îţi voi povesti acum sunt informaţii secrete. Dacă se află că eu ţi-am povestit acestea, voi fi condamnat. Este unul dintre cele mai mari secrete pe care le avem la Apărarea Naţională suedeză. Trebuie să înţelegi de ce este aşa de important să-mi garantezi securitatea sursei de informaţie.
- Am făcut-o deja.
- Eşti destul de în vârstă ca să-ţi aminteşti de Războiul Rece.
Mikael dădu din cap. *Vino la subiect.*
- Alexander Zalachenko s-a născut în 1940, la Stalingrad, în Ucraina – în Uniunea Sovietică din timpul acela. Când avea vârsta de un an, a început operaţia Barbarossa şi ofensiva germană de pe frontul de Est. Amândoi părinţii lui Zalachenko au murit în război. Cel puţin, aşa crede Zalachenko. El însuşi nu ştie ce s-a întâmplat în timpul războiului. Cea mai timpurie amintire este dintr-un orfelinat din munţii Urali.
Mikael dădu din cap, în semn că urmărea povestirea.
- Orfelinatul se afla într-un oraş de garnizoană şi era sponsorizat de Armata Roşie. Se poate spune că Zalachenko a primit o instrucţie militară foarte precoce. Erau cei mai negri ani ai perioadei staliniste. După ce Uniunea Sovietică a căzut, au ieşit la iveală o mulţime de documente care arătau că au existat diferite experimente, pentru a crea un escadron de soldaţi de elită, deosebit de bine antrenaţi, recrutaţi dintre orfanii luaţi în grijă de stat. Zalachenko era unul dintre aceşti copii.
Mikael încuviinţă din nou.
- Pentru a-i scurta biografia, când avea cinci ani, a fost băgat într-o şcoală militară. S-a văzut că era foarte înzestrat. Când avea 15 ani, în 1955, a fost plasat în şcoala militară din Novosibirsk, unde, împreună cu alţi 2 000 de elevi, a trecut timp de trei ani printr-un antrenament echivalent celui de *spetsnaz,* adică unităţile speciale ruse.
- OK. Era un vajnic copil de trupă.
- În 1958, când avea 18 ani, a fost mutat la Minsk, pentru a urma formaţia specială a GRU. Ştii ce înseamnă GRU?
- Da.
- Exact, înseamnă Glavnoje Razvedyvatelnoje Upravlenije, ceea ce este serviciul de informaţii şi acţiune militară, direct subordonat înaltului Comandament militar al armatei. Nu trebuie confundat cu KGB, care era poliţia secretă civilă.
- Ştiu.
- În filmele cu James Bond, marii spioni din străinătate sunt în general numiţi „tipii de la KGB". În realitate, KGB-ul era în primul rând serviciul de securitate interioară al regimului, care se ocupa de lagărele de deţinuţi din Siberia şi îi elimina pe cei care se opuneau regimului, cu un glonţ în ceafă, în pivniţele puşcăriei Lublianka. Cei care răspundeau de spionaj şi de operaţiunile în afara graniţelor aparţineau în general organizaţiei GRU.
- Se dezvoltă într-o lecţie de istorie. Continuă.
- Când Alexander Zalachenko avea 20 de ani, a primit prima staţionare în străinătate. A mers în Cuba. Era o perioadă de antrenament şi el încă mai avea gradul de sublocotenent. A rămas acolo doi ani şi a trăit criza din Cuba şi invazia de la Golful Porcilor.
- De acord.
- În 1963, s-a întors să-şi continue studiile la Minsk. Pe urmă, a staţionat mai întâi în Bulgaria, apoi în Ungaria. În 1965, a fost avansat locotenent şi a obţinut prima staţionare în Europa de Vest, la Roma, unde a funcţionat 12 luni. Era prima lui misiune *under cover**. Prin urmare, era civil, cu paşaport fals şi fără contacte cu ambasada.
Mikael dădu din cap. Fără voie, începea să fie fascinat de poveste.
- În 1967, s-a mutat la Londra. Acolo a organizat executarea unui agent KGB transfug. În următorii zece ani, a devenit unul dintre agenţii de top ai GRU. Aparţinea adevăratei elite de soldaţi devotaţi politic. Fusese antrenat din fragedă copilărie. Ştie cel puţin şase limbi fluent. A trecut drept ziarist, fotograf, agent de publicitate, marinar… orice vrei. Este un artist al supravieţuirii şi expert în camuflaj şi în manevre de diversiune. Avea proprii lui agenţi şi a

* În engl. în orig. – sub acoperire.

organizat sau a realizat propriile sale acțiuni. Multe dintre aceste operații erau misiuni de asasinare, dintre care o mare parte se petreceau în lumea a treia, dar era vorba, de asemenea, despre şantaj, amenințări şi alte misiuni pe care superiorii lui le voiau executate. În 1969, a devenit căpitan, în 1972, a fost făcut maior şi în 1975, locotenent-colonel.
- Cum a ajuns în Suedia?
- Ajung şi la asta. De-a lungul anilor, se lăsase un pic corupt şi pusese bani deoparte, un pic ici, un pic colea. Bea prea mult şi avea prea multe aventuri cu femei. Toate acestea erau observate de superiorii lui, însă el mai era încă un favorit şi nu se dădea prea mare importanță fleacurilor. În 1976, a fost trimis într-o misiune în Spania. Nu voi intra în detalii, dar s-a îmbătat îngrozitor şi s-a făcut complet de râs. Misiunea a eşuat şi el a căzut în dizgrație, poruncindu-i-se să se întoarcă în Rusia. A ales să ignore ordinele şi, prin aceasta, a ajuns într-o situație şi mai rea. GRU a ordonat atunci unui ataşat militar de la ambasada din Madrid să-l caute şi să aibă o discuție cu el. Ceva grav s-a petrecut în timpul discuției şi Zalachenko a omorât omul de la ambasadă. Dintr-odată, nu mai avea de ales. Îşi tăiase toate crengile de sub picioare şi a trebuit să ceară azil politic.
- OK.
- A cerut azil în Spania şi a aranjat o urmă, care părea să ducă în Portugalia şi, eventual, la un accident de maşină. A mai lăsat şi alte urme, care indicau că fugise în SUA. De fapt, el a ales să ceară azil în cea mai puțin credibilă țară din Europa. S-a dus în Suedia, unde a contactat Säpo şi a cerut azil. Ceea ce de fapt era destul de înțelept, pentru că probabilitatea ca o patrulă a morții să fie trimisă de GRU sau de KGB aici era aproape imposibilă. Gunnar Björck tăcu.
- Şi?
- Ce va face guvernul dacă unul dintre spionii cu adevărat de vârf ai Uniunii Sovietice caută azil politic în Suedia? Chiar atunci venise un guvern burghez de dreapta şi a fost una din primele afaceri pe care a trebuit să le tratăm cu nou-instalatul prim-ministru. Aceşti iepuri politici au încercat, bineînțeles, să scape de el cât mai repede, dar nu puteau să-l trimită acasă în Uniunea Sovietică – ar fi fost un scandal incredibil. În schimb, au încercat să-l trimită mai departe, în Anglia sau SUA, dar Zalachenko a refuzat. Nu-i plăcea America şi înțelegea că Anglia era una din acele țări unde Uniunea Sovietică avea agenți la cel mai înalt nivel în serviciul de informații. N-a vrut să plece în Israel, pentru că nu-i iubea pe evrei. Prin urmare, se hotărâse să se stabilească în Suedia.
Totul părea aşa de incredibil, că Mikael se întrebă vag dacă Gunnar Björck nu cumva îşi bătea joc de el.
- Aşa că a rămas în Suedia?
- Exact.
- Şi acest lucru nu s-a aflat niciodată?
- Timp de mulți ani a fost unul dintre cele mai bine păstrate secrete militare din Suedia. Faptul e că Zalachenko ne-a fost extrem de util. În timpul unei perioade, la sfârşitul anilor ’70 şi la începutul anilor ’80, el a fost o adevărată bijuterie a coroanei, între toți azilanții, chiar dacă făceai comparații pe plan internațional. Niciodată până atunci nu ceruse azil politic un şef operativ al comandoului de elită al GRU.
- Ceea ce înseamnă că avea informații de vândut?
- Da. El îşi juca bine cărțile şi îşi porționa informațiile, dându-le atunci când era mai profitabil. Destul de multă informație, pentru a putea identifica un agent în cartierul general al NATO, la Bruxelles. Un agent ilegal la Roma. O persoană de contact pentru o rețea de spionaj la Berlin. Numele asasinilor plătiți pe care îi angajase el la Ankara sau Atena. Nu ştia prea multe despre Suedia, în schimb avea informații despre operațiuni în străinătate, pe care noi, la rândul nostru, le puteam da, cu porția, ca să primim servicii în schimb. Era o mină de aur.
- Cu alte cuvinte, ați început să conlucrați cu el.
- I-am dat o nouă identitate, tot ce a trebuit să facem a fost să-i procurăm un paşaport şi puțini bani la început, apoi s-a descurcat singur. Exact pentru a face asta fusese antrenat.
Mikael rămase tăcut un moment, digerând informațiile. Apoi, înălță privirea spre Björck:
- M-ai mințit, prima oară când am fost aici.
- Cum aşa?
- Ai afirmat că l-ai întâlnit pe Bjurman la clubul de tir al poliției, în anii ’80. De fapt, tu îl cunoşteai mai demult.
Gunnar Björck dădu gânditor din cap:
- A fost o reacție automată. Este *top secret* şi nu am avut niciun motiv să-ți explic cum ne-am întâlnit, eu şi Bjurman. Doar când m-ai întrebat de Zala, am făcut legătura.
- Povesteşte cum a fost.

- Aveam 33 de ani şi lucram de trei ani la Säpo. Bjurman avea 26 de ani şi tocmai terminase studiile. Primise de lucru ca să se ocupe de unele treburi juridice la Säpo. De fapt, era vorba de o practică. Bjurman venea din Karlskrona şi tatăl lui lucrase în serviciul de informații al armatei.
- Şi?
- Atât eu, cât şi Bjurman eram de fapt total necalificați pentru a ne ocupa de o persoană ca Zalachenko, însă el luase legătura cu noi chiar în ziua alegerilor, în 1976. Nu era aproape nimeni la sediul poliției – toți erau fie liberi, fie în serviciu de supraveghere a votării şi aşa mai departe. Şi exact momentul acela şi l-a ales Zalachenko pentru a merge la comisariatul din Norrmalm şi să spună că cerea azil politic şi voia să vorbească cu cineva de la Säpo. N-a dat niciun nume. Eu eram de gardă, am crezut că era o chestiune obişnuită de azil politic şi l-am luat cu mine pe Bjurman, ca să aranjăm afacerea. L-am întâlnit pe Zalachenko la comisariatul de poliție din Norrmalm.
Björck îşi frecă ochii.
- Stătea acolo şi povestea calm şi pe un ton neutru cum se numea, cine era şi cu ce lucra. Bjurman lua notițe. După un moment, am înțeles pe cine aveam în fața şi am simțit cum mă topesc. Atunci, am întrerupt interogatoriul şi i-am luat cu mine pe Zalachenko şi pe Bjurman, cât de repede am putut, de la sediul poliției. Nu ştiam ce trebuia să fac, aşa că am plătit o cameră la Hotel Continental, vizavi de Gara Centrală şi l-am vârât acolo. L-am lăsat pe Bjurman drept babysitter şi am coborât la recepție, de unde l-am sunat pe şeful meu.
Râse brusc.
- M-am gândit adesea că ne comportam ca nişte adevărați amatori. Dar aşa a fost.
- Cine era şeful tău?
- N-are nicio importanță. Nu am intenția să mai numesc şi alte persoane.
Mikael înălță din umeri şi lăsă detaliul să treacă, fără să comenteze.
- Atât eu, cât şi şeful meu am înțeles că era vorba de cel mai mare secret şi trebuia să amestecăm cât mai puține persoane. În special, Bjurman; el n-ar fi avut niciodată de-a face cu treaba asta – era cu mult deasupra nivelului său –, dar, pentru că deja era la curent cu secretul, era mai bine să-l păstrăm pe el, în loc să informăm o nouă persoană. Şi eu cred că acelaşi raționament a fost făcut şi în ceea ce privea un tinerel ca mine. În total, am fost şapte persoane, având legătură cu Säpo, care am cunoscut existența lui Zalachenko.
- Câte persoane sunt la curent cu această istorie?
- Între 1976 şi până la începutul anilor ’90… cu totul, în jur de douăzeci de persoane din guvern, Statul Major şi Säpo.
- Şi după începutul anilor ’90? Björck înălță din umeri:
- În acelaşi moment în care s-a prăbuşit Uniunea Sovietică, el a devenit neinteresant.
- Ce s-a întâmplat cu Zalachenko după ce a venit în Suedia?
Björck rămase tăcut aşa de multă vreme, că Mikael începu să se foiască pe scaun.
- Ca să fiu cinstit… Zalachenko a fost un succes şi noi, cei care eram amestecați, ne-am construit carierele pe asta. Nu mă înțelege greşit, a fost o muncă pe timp lung. Eu am fost desemnat drept călăuzitor al lui Zalachenko în Suedia, şi în primii zece ani ne-am întâlnit, dacă nu zilnic, cel puțin de câteva ori pe săptămână. Aceasta a fost în primii ani, când el era plin de informații proaspete. Dar era vorba la fel de mult de a-l ține sub control.
- Ce vrei să spui?
- Zalachenko era un drac alunecos. Putea fi incredibil de şarmant, dar putea, de asemenea, să devină total paranoic şi nebun. Periodic bea mult şi atunci devenea violent. De mai multe ori, a trebuit să intervin noaptea, pentru a aranja vreo istorie în care se vârâse.
- De exemplu…
- De exemplu, se ducea la cârciumă, se lua la harță cu cineva şi-i caftea pe doi paznici, care încercau să-l liniştească. Era un tip destul de scund şi de subțire, dar avea o neînchipuită pricepere în lupta corp la corp pe care, din nefericire, o demonstra în cele mai tâmpite ocazii. O dată, a trebuit să-l scot de la poliție.
- Pare că era nebun. Risca doar să atragă atenția asupra lui. Nu sună prea profesional.
- Dar aşa era el. Nu săvârşise niciun delict în Suedia şi nu fusese prins sau arestat. Noi i-am dat paşaport suedez, carte de identitate şi nume suedez. Şi avea o locuință pentru care plătea Säpo, într-o suburbie a Stockholmului. De asemenea, primea leafă de la noi, ca să rămână permanent la dispoziția noastră. Dar nu-i puteam interzice să se ducă la cârciumă sau să se încurce în istorii cu femei. Noi puteam doar să facem curat după el. Aceasta a fost însărcinarea mea, până în 1985, când am primit altă misiune şi un succesor a luat funcția de îndrumător al lui Zalachenko.
- Şi rolul lui Bjurman?
- Cinstit vorbind, Bjurman era o greutate în plus. El nu era deosebit de înzestrat şi era omul nepotrivit la locul nepotrivit. Fusese o simplă întâmplare că a fost amestecat în istoria cu

Zalachenko. A fost, de fapt, amestecat doar în prima perioadă şi doar de câteva ori, când aveam nevoie să tratăm anumite formalități juridice. Dar şeful meu a rezolvat problema cu Bjurman.
- Cum?
- În cel mai simplu fel cu putință. El a primit o slujbă în afara poliției, la un birou de avocatură care era, ca să spun aşa, aproape…
- Klang şi Reine.
Gunnar Björck îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Mikael. Apoi, aprobă.
- Bjurman nu era supertalentat, dar se descurca bine. De-a lungul anilor, a primit totdeauna de lucru, anchete mai mici şi altele de felul acesta, de la Säpo. Aşa că şi el, într-un fel sau altul, şi-a construit cariera tot pe Zalachenko.
- Şi unde se află Zala în prezent? Björck ezită o clipă.
- Nu ştiu. Legătura noastră a slăbit după 1985, şi nu l-am întâlnit de doisprezece ani. Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost că a părăsit Suedia în 1992.
- După cum se pare, s-a întors. A apărut în legătură cu trafic de arme, narcotice şi carne vie.
- Nu m-ar mira, suspină Björck. Însă, nu ştii sigur dacă cel pe care îl cauți este acel Zala sau altul.
- Probabilitatea ca doi Zala să apară în această istorie este extrem de mică. Spune-mi care era numele lui suedez?
Björck îl privi atent pe Mikael.
- Nu am de gând să ți-l spun.
- Ai promis să nu te fofilezi.
- Voiai să ştii cine este Zala. Ți-am povestit. Dar n-am de gând să-ți dau ultima piesă din puzzle, înainte să ştiu că ți-ai respectat partea ta din înțelegere.
- Zala a săvârşit probabil trei crime şi poliția urmăreşte o persoană greşită. Dacă îți închipui că voi renunța la numele lui Zala, atunci te înşeli total.
- Cum ştii că Lisbeth Salander nu este ucigaşa?
- Ştiu.
Gunnar Björck îi zâmbi lui Mikael.
- Eu cred că Zala este ucigaşul, spuse Mikael.
- Greşit. Zala nu a împuşcat pe nimeni.
- Cum poți să ştii asta?
- Pentru că Zala are în prezent 65 de ani şi suferă de un handicap grav. I s-a amputat un picior şi merge foarte greu. El n-a avut cum să alerge prin Odenplan sau Enskede şi să împuşte pe cineva. Dacă ar fi să omoare pe cineva, ar trebui să comande mai întâi o ambulanță.

Malin Eriksson îi zâmbi amabil Sonjei Modig.
- Asta trebuie să-l întrebi pe Mikael.
- OK.
- Eu nu pot discuta cu tine despre investigația lui.
- Dar dacă bărbatul pe nume Zala este un vinovat posibil…
- Trebuie să discuți acest lucru cu Mikael, repetă Malin. Eu te pot ajuta cu informații despre ce lucra Dag Svensson, dar nu despre propria noastră anchetă.
Sonja Modig suspină.
- Înțeleg principiul. Ce poți spune despre persoanele de pe lista asta?
- Numai ceea ce scrie Dag Svensson, nimic despre surse. Dar presupun că pot spune că Mikael a contactat aproximativ o duzină din persoanele de pe listă şi le-a eliminat. Poate că asta te va ajuta.
Sonja Modig dădu din cap cu îndoială. *Nu, nu mă va ajuta. Poliția trebuie în orice caz să bată la uşi şi să facă un interogatoriu formal. Un judecător. Trei avocați. Mai mulți politicieni şi ziarişti… şi colegi. O să fie un carusel vesel.* Sonja Modig înțelegea acum că poliția ar fi trebuit să înceapă ancheta cu lista, chiar în ziua de după crime.
Privirea îi căzu pe un nume de pe listă. Gunnar Björck.
- Nu există nicio adresă la bărbatul acesta.
- Nu.
- De ce?
- El lucrează la Säpo şi are adresă secretă. Deşi, pentru moment, este în concediu de boală. Dag Svensson n-a reuşit niciodată să dea de el.
- Şi voi ați reuşit? zâmbi Sonja Modig.
- Întreabă-l pe Mikael.
Sonja Modig privi atentă peretele din fața biroului lui Dag Svensson. Reflectă.
- Pot să-ți pun o întrebare personală?

- Te rog.
- Cine crezi că i-a ucis pe prietenii voştri şi pe avocatul Bjurman?
Malin Eriksson rămase tăcută. Ea îşi dorea ca Mikael Blomkvist să fi fost acolo şi să se fi ocupat de întrebări. Era neplăcut să fii interogat de un poliţist, oricât de nevinovat erai. Încă şi mai neplăcut era faptul că nu-i putea spune exact unde ajunseseră ei, la *Millennium,* cu propriile lor concluzii. Apoi, auzi vocea lui Erika Berger în spate:
- Punctul nostru de pornire este că asasinatele s-au petrecut pentru a împiedica răspândirea uneia dintre informaţiile cu care lucra Dag Svensson. Însă noi nu ştim cine a tras. Mikael s-a concentrat pe o persoană necunoscută, care este numită Zala.
Sonja Modig se întoarse, privind-o pe Erika Berger, redactor-şef al revistei *Millennium.* Aceasta le întinse două ceşti cu cafea. Erau împodobite cu două logouri ale sindicatului şi partidului creştin-democrat. Erika Berger le zâmbi amabilă. Apoi, intră în biroul ei.
Ieşi, trei minute mai târziu:
- Modig. Şeful dumitale tocmai a sunat. Ţi-ai închis mobilul. Telefonează-i.

Întâmplările de la casa de vară a lui Bjurman declanşaseră o activitate febrilă în cursul după-amiezii. A fost lansată o alarmă pe tot cuprinsul ţării, cu informaţia că Lisbeth Salander apăruse în sfârşit la suprafaţă. Se arăta că ea se deplasa probabil pe o motocicletă Harley-Davidson, aparţinând lui Magge Lundin. Se preciza că Salander era înarmată şi împuşcase o persoană, la o cabană din apropiere de Stallarholm.
Poliţia pusese baraje la intrarea în Strängnäs şi Mariefred, şi pe unele drumuri de acces spre Södertälje. Trenurile locale între Södertälje şi Stockholm au fost cercetate timp de mai multe ore în cursul serii. Dar nicio fată de statură mică, cu sau fără Harley-Davidson, n-a putut fi găsită.
Abia la şapte seara, o maşină de poliţie a observat un Harley-Davidson parcat în faţa Pavilionului de Expoziţii din Älvsjö, ceea ce a mutat interesul investigaţiilor de la Södertälje la Stockholm. De la Älvsjö s-a raportat de asemenea că se găsise o bucată dintr-un bluzon de piele, cu însemnul clubului de motociclişti din Svavelsjö.
Descoperirea îl făcu pe inspectorul criminalist Bublanski să-şi ridice ochelarii pe frunte şi să contemple morocănos întunericul din spatele ferestrei biroului său din Kungsholmen.
Întâmplările zilei erau tot mai obscure. Răpirea unei prietene a lui Salander, intervenţia lui Paolo Roberto, apoi un incendiu şi bandiţi îngropaţi în pădurile din Södertälje. Şi, ca încheiere, un haos fără niciun sens în Stallarholmen.
Bublanski s-a dus în sala de consiliu, cercetând o hartă cu Stockholmul şi localităţile din jur. Privirea lui trecu de la Stallarholmen la Nykvarn, apoi la Svavelsjö, pentru a se opri la Älvsjö, cele patru localităţi care din motive cu totul diferite deveniseră de actualitate. Apoi, îşi mută privirea pe Enskede şi suspină. Avea senzaţia neplăcută că poliţia se afla cu mulţi kilometri în urma evoluţiei evenimentelor. De fapt, nu pricepea o iotă. Dar, oricare ar fi fost cauzele crimelor din Enskede, ele erau mult mai complicate decât crezuse el la început.

Mikael Blomkvist nu ştia absolut nimic despre evenimentele dramatice de la Stallarholmen. El plecase din Smådalarö pe la ora trei după-amiaza. Se oprise la o staţie de benzină şi băuse o cafea, înainte de-a încerca să înţeleagă povestea.
Se simţea foarte frustrat. Primise aşa de multe detalii de la Björck, încât era uluit, dar Björck refuzase categoric să-i dea ultima bucăţică din puzzle – identitatea suedeză a lui Zalachenko. Mikael se simţea tras pe sfoară. Povestirea luase sfârşit brusc şi Björck se încăpăţânase să nu-i povestească finalul.
- Avem o înţelegere, insistase Mikael.
- Şi eu mi-am îndeplinit partea mea. Ţi-am povestit cine este Zalachenko. Dacă mai vrei şi alte informaţii, trebuie să facem o altă înţelegere. Trebuie să primesc garanţii că numele meu va fi lăsat cu totul în afară, şi că nu vor fi niciun fel de urmări.
- Cum aş putea să-ţi dau asemenea garanţii? Eu nu am controlul asupra anchetei de poliţie, iar ei vor ajunge la tine, mai devreme sau mai târziu.
- Nu mi-e frică de ancheta poliţiei. Vreau garanţii că nu mă vei spânzura niciodată în presă, în legătură cu prostituatele.
Mikael notase că Björck părea mult mai îngrijorat să-şi ascundă legăturile cu lumea traficului cu femei, decât de faptul că dezvăluise informaţii secrete legate de munca sa. Asta spunea ceva despre personalitatea lui.
- Am promis că nu voi scrie un cuvânt despre tine, în acest context.
- Dar acum trebuie să primesc garanţii că nu mă vei menţiona niciodată în legătură cu Zalachenko.
Mikael nu avea în niciun caz intenţia să dea asemenea garanţii. El ar fi putut merge până la a-l trata pe Björck drept o sursă anonimă în legătură cu istoricul problemei, dar nu-i putea garanta

anonimat total. În cele din urmă, căzuseră de acord să se mai gândească la asta câteva zile, înainte de a relua discuția.
În timp ce Mikael stătea şi îşi bea cafeaua la stația de benzină, simți că ceva se afla chiar sub nasul lui. Aşa de aproape, că îi întrezărea silueta, dar nu putea vedea o imagine mai clară. Apoi, îl izbi gândul că exista o persoană care poate ar fi în stare să arunce o nouă lumină asupra poveştii. Se afla destul de aproape de centrul de recuperare de la Ersta. Privi ceasul, se ridică grăbit şi plecă să-l întâlnească pe Holger Palmgren.

Gunnar Björck era neliniştit. După întâlnirea cu Mikael Blomkvist, era total epuizat. Spatele îl durea mai tare ca niciodată. Luă trei pastile analgezice şi se întinse pe canapeaua din living. Gândurile îl măcinau. După vreo oră, se ridică, fierse apă şi scoase pliculețele de ceai Lipton. Se aşeză apoi la masa din bucătărie, reflectând.
Putea să se încreadă în Mikael Blomkvist? El îşi jucase cărțile şi acum se afla la dispoziția lui Blomkvist. Păstrase însă informația cea mai importantă. Identitatea lui Zala şi adevăratul lui rol în contextul evenimentelor. O carte decisivă, pe care o mai avea în mânecă.
Cum dracu nimerise în ciorba asta? Nu era un criminal. Tot ce făcuse fusese să dea bani câtorva prostituate. Era celibatar. Blestemata aia de puştoaică de 16 ani nici măcar nu se prefăcuse că-i plăcea de el. Îl privise cu greață.
Pizdă blestemată. Dacă n-ar fi fost aşa de tânără. Dacă, cel puțin, ar fi fost trecută de 20 de ani, atunci lucrurile n-ar fi arătat aşa de urât. Mass-media l-ar masacra dacă va transpira ceva. Blomkvist îl detesta şi el. Nici nu încerca s-o ascundă.
Zalachenko.
Un codoş. Ce ironie. El regulase curve de-ale lui Zalachenko. Deşi Zalachenko era destul de isteț ca să rămână în umbră.
Bjurman şi Salander.
Şi Blomkvist.
O cale de salvare.
După mai mult de o oră de gândit, se duse în birou şi căută bucata de hârtie cu numărul de telefon pe care îl luase la vizita făcută la birou, în cursul săptămânii. Nu era singurul lucru pe care nu i-l spusese lui Mikael Blomkvist. El ştia exact unde se afla Zalachenko, dar nu vorbise cu el de doisprezece ani. Nu avea niciun chef s-o mai facă vreodată.
Dar Zalachenko era un drac alunecos. El ar înțelege situația. Ar putea dispărea de pe suprafața pământului. Să plece peste graniță şi să iasă la pensie. Adevărata catastrofă ar fi, de fapt, ca el să fie arestat. Atunci, totul risca să se prăbuşească.
Ezită îndelung, înainte să ridice receptorul şi să formeze numărul.
- Hei. Aici e Sven Jansson, spuse el. Un nume convenţional pe care nu-l folosise de foarte multă vreme. Zalachenko îşi amintea foarte bine cine este.

28

Miercuri 6 aprilie – joi 7 aprilie

Bublanski a întâlnit-o pe Sonja Modig la o ceaşcă de cafea şi un sendviş la Wayne's, pe Vasagatan, la ora opt seara. Nu-şi văzuse niciodată şeful aşa de abătut. A informat-o despre tot ce se întâmplase în cursul zilei. Ea a rămas un lung timp tăcută. În cele din urmă, a întins mâna, punând-o peste cea a lui Bublanski. Era prima dată când îl atingea şi nu pusese în gestul ei decât prietenie. El surâse trist, mângâindu-i mâna la fel de prieteneşte.
- Poate că ar trebui să ies la pensie, spuse el. Sonja zâmbi indulgent.
- Ancheta asta este pe cale să se prăbuşească în bucăți, continuă el. I-am povestit lui Ekström tot ce s-a întâmplat astăzi, şi el mi-a dat o singură instrucțiune: „Fă ce e mai bine”. Pare complet incapabil de orice acțiune.
- Nu vreau să discut despre superiorii mei, dar în ceea ce-l priveşte pe Ekström, din partea mea, n-are decât să se ducă la dracu.
Bublanski dădu aprobator din cap.
- Formal, tu te-ai întors în echipă. Bănuiesc că nu-ți va cere scuze.
Ea ridică din umeri.
- Pentru moment, îmi pare că întreaga anchetă se rezumă la tine şi la mine, spuse Bublanski. Faste a plecat furios azi-dimineață şi a ținut telefonul închis toată ziua. Dacă nu apare nici mâine-dimineață, îl pun sub urmărire.
- Faste ar face chiar bine să se țină departe de anchetă. Ce se întâmplă cu Niklas Eriksson?
- Nimic. Am vrut să-l arestez şi să-l pun sub acuzație, dar Ekström nu a îndrăznit. L-am dat afară şi am avut o discuție serioasă cu Armanski. Am rupt colaborarea cu Milton Security, ceea ce înseamnă, din păcate, că-l pierdem şi pe Sonny Bohman. E rău. El a fost un bun polițist.
- Cum a reacționat Armanski?

- Armanski a spus că lui Lisbeth Salander nu i-a plăcut niciodată de Niklas Eriksson. Îşi amintea că ea a spus acum vreo doi ani că ar trebui să-l dea afară. Zicea că tipul este un nemernic, dar n-a vrut să explice de ce. Bineînțeles, Armanski n-a făcut asta.
- OK.
- Curt e tot în Södertälje. Vor face imediat o percheziție acasă la Carl-Magnus Lundin. Jerker e ocupat până peste cap să-l dezgroape bucată cu bucată pe vechiul puşcăriaş Kenneth Gustafsson, zis „Vagabondul”, de lângă Nykvarn. Şi chiar înainte să vin, mi-a telefonat din nou şi mi-a spus că se mai află cineva în cel de-al doilea mormânt. După haine, s-ar putea să fie o femeie. Pare să fi zăcut acolo mai multă vreme.
- Un cimitir. Jan, s-ar putea să fie o istorie mult mai oribilă decât credeam, când am început. Presupun că n-o bănuim tot pe Salander pentru crimele din Nykvarn.
Bublanski zâmbi, pentru prima oară după multe ore.
- Ei, nu. Trebuie s-o iertăm de porția asta. Dar în mod sigur este înarmată şi ea l-a împuşcat pe Lundin.
- Notez doar că a tras în picior, şi nu în cap. În cazul lui Magge Lundin, poate că asta nu e o deosebire prea mare, dar noi am pornit de la ideea că acela care a săvârşit crimele din Enskede e un trăgător de clasă.
- Sonja… totul este complet absurd. Magge Lundin şi Sonny Nieminen sunt doi tâlhari notorii, cu lungi caziere judiciare. E drept, Lundin a pus pe el câteva kilograme şi nu e în cea mai bună formă, dar e periculos. Nieminen e un diavol brutal de care se tem chiar şi durii. Pur şi simplu, nu pot înțelege cum o fetişcană mică şi slabă ca Salander a putut să-i tăbăcească în felul acesta. Lundin e rănit grav.
- Hmmm.
- Nu pentru că nu o merita. Dar nu înțeleg cum a fost posibil.
- Putem s-o întrebăm, dacă o găsim. E dovedit că este violentă.
- În orice caz, eu unul nici nu-mi pot imagina ce s-a întâmplat la casa de vară. Prin urmare, erau doi tipi de care şi Curt Svensson s-ar fi temut, chiar luați pe rând. Şi Curt Svensson nu e un ursuleț de pluş.
- Întrebarea e dacă a avut motiv să se ia de Lundin şi Nieminen.
- O fată singură cu doi psihopați idioți, într-o casă pustie. Pot să-mi imaginez o grămadă de motive, spuse Bublanski.
- S-ar putea să fi primit ajutor de la altcineva? S-ar putea să fi fost mai mulți acolo?
- Nimic din examenul tehnic nu o indică. Salander a intrat în casă. Mai era o ceaşcă de cafea pe masă. Şi în plus, o avem pe Anna Viktoria Hansson, care funcționează ca paznicul întregii zone şi care bagă de seamă tot ce mişcă. Ea jură că singurii care au trecut au fost Salander şi cei doi domni din Svavelsjö.
- Cum a intrat ea în casă?
- Cu chei. Bănuiesc că le-a căutat în apartamentul lui Bjurman. Îți aduci aminte…
- … Sigiliile tăiate. Sigur. Tânăra doamnă este harnică. Sonja Modig bătu cu degetele în masă timp de câteva secunde, apoi porni pe alt fir:
- E sigur că Lundin a luat parte la răpirea lui Miriam Wu?
Bublanski încuviință:
- Paolo Roberto a fost pus să se uite într-un dosar cu trei duzini de bikeri. El l-a recunoscut imediat şi fără nicio şovăială. Spune că acesta e bărbatul pe care l-a văzut lângă depozitul din Nykvarn.
- Şi Mikael Blomkvist?
- Nu am dat încă de el. Nu răspunde la mobil.
- OK. Dar Lundin se potriveşte cu semnalmentele atacului de pe Lundagatan. Prin urmare, putem pleca de la supoziția că Svavelsjö MC era pe urmele lui Salander de o bucată de vreme. De ce?
Bublanski desfăcu brațele într-un gest de neputință.
- Oare Salander a locuit în casa de vară a lui Bjurman, în perioada în care a fost pusă sub urmărire? întrebă Sonja Modig.
- Acesta a fost şi gândul meu. Însă Jerker nu crede. Casa nu pare să fi fost locuită de curând şi noi avem un martor care afirmă că ea a venit în zonă astăzi, mai devreme.
- De ce a mers acolo? Mă îndoiesc că avea întâlnire cu Lundin.
- Greu de crezut. Trebuie să fi mers ca să caute ceva. Şi singurele lucruri pe care le-am găsit sunt cele câteva dosare, ce par să cuprindă ancheta personală a lui Bjurman asupra lui Lisbeth Salander. Este tot materialul posibil de la social, comisia de tutelă şi vechi note de la şcoală. Dar lipsesc câteva dosare. Sunt numerotate pe cotor. Avem dosarele 1, 4 şi 5.
- 2 şi 3 lipsesc.
- Şi poate altele, cu numere mai mari.

- Ceea ce ridică o întrebare. De ce trebuia Salander să caute informaţii despre sine însăşi?
- Pot să mă gândesc la două motive. Ori vrea să ascundă ceva ce ştie că Bjurman a scris despre ea, ori vrea să afle ceva. Dar mai există şi o altă întrebare.
- Da?
- De ce trebuia Bjurman să pornească o anchetă minuţioasă despre ea şi s-o ascundă în casa de vară? Se pare că Salander a găsit dosarele în podul casei. El era tutorele ei şi avea sarcina să se ocupe de finanţele ei şi aşa mai departe. Iar dosarele dau impresia că el era mai curând obsedat să-i cerceteze sistematic viaţa!
- Bjurman apare din ce în ce mai mult ca un suspect cu o minte diabolică. M-am gândit la asta azi, când verificam lista clienţilor, la *Millennium.* Dintr-odată, mă aşteptam să apară şi numele lui acolo.
- Foarte bine gândit. Bjurman avea colecţia de pornografie cu perversiuni şi violenţă pe care ai găsit-o în computerul lui. Merită să reflectezi. Ai găsit ceva?
- Nu ştiu exact. Mikael Blomkvist se ocupă cu vizitarea celor de pe listă, dar, după spusele tipei de la *Millennium,* Malin Eriksson, nu a găsit nimic interesant. Jan… Trebuie să-ţi spun ceva.
- Ce?
- Nu cred că Salander a făcut asta. În Enskede şi Odenplan, vreau să spun. Eram la fel de convinsă ca şi toţi ceilalţi, dar acum nu mai cred. Şi, de fapt, nu pot explica de ce.
Bublanski aprobă cu o mişcare din cap. El îşi dădea seama că este de aceeaşi părere cu Sonja Modig.

Uriaşul blond umbla neliniştit în sus şi în jos, prin casa lui Lundin din Svavelsjö. Se opri la fereastra din bucătărie şi privi în lungul drumului. Ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Simţea neliniştea rozându-i stomacul. Ceva nu era în regulă.
În plus, nu-i plăcea să fie singur în casa lui Magge Lundin. Era o casă necunoscută. Prin odaia lui de la etaj bătea un vânt rece şi tot timpul ceva trosnea neplăcut în casă. Încercă să-şi alunge teama. Uriaşul blond ştia că era o prostie, dar niciodată nu-i plăcuse să fie singur. Nu-i era deloc frică de oamenii din carne şi sânge, dar considera casele goale de la ţară ca având ceva foarte neplăcut. Zgomotele multe îi puneau fantezia în mişcare. Nu se putea elibera de senzaţia că ceva întunecat şi plin de răutate îl cerceta prin uşa întredeschisă. Uneori, credea chiar că aude o respiraţie.
Când era mai tânăr, fusese ironizat pentru frica lui de întuneric. Adică, a fost ironizat până ce i-a pus la punct într-un chip plin de violenţă pe colegii de aceeaşi vârstă şi pe cei mult mai mari, care găseau plăcere în acest tip de amuzament. Era foarte priceput în a-i pune pe oameni la punct.
Dar nu se simţea în largul lui. Detesta întunericul şi locurile izolate. Ura fiinţele care populau întunericul şi singurătatea.
Dorea ca Lundin să vină acasă. Prezenţa lui Lundin va restabili echilibrul, chiar dacă nu schimbau o vorbă sau nici nu se aflau în aceeaşi încăpere. Va auzi sunete adevărate şi mişcări şi va şti că se află oameni în apropiere.
A încercat să se relaxeze punând muzică şi căutând neliniştit ceva de citit, în rafturile lui Lundin. Din păcate, capacitatea intelectuală a lui Lundin lăsa de dorit şi el a trebuit să se mulţumească cu o colecţie de reviste de motociclism, publicaţii pentru bărbaţi şi romane poliţiste jerpelite, de acel gen care niciodată nu-l fascinase. Singurătatea îi părea tot mai claustrofobică. Un moment, se îndeletnici cu ungerea şi curăţarea armei de foc pe care o păstra în sacoşa lui, ceea ce a avut un efect terapeutic şi s-a simţit mai liniştit.
În cele din urmă, n-a mai răbdat să stea în casă. A ieşit afară, în curte, doar ca să ia un pic de aer. Se ascundea de vecini, dar s-a oprit ca să privească ferestrele luminate, unde se aflau oameni. Dacă stătea nemişcat, putea auzi muzică, venind de departe.
Când se pregătea să se întoarcă în casa de lemn a lui Lundin, a simţit o tulburare atât de mare, că s-a oprit pe scară, cu inima bătându-i violent, înainte de a se scutura şi a deschide hotărât uşa.
La ora şapte seara, s-a dus jos şi a aprins televizorul, ca să se uite la buletinul de ştiri de pe TV4. A ascultat uluit ştirile, şi pe urmă descrierea incidentelor de la casa de vară din Stallarholmen. Era noutatea principală a zilei.
A alergat sus, pe scară, până în odaia de oaspeţi şi a înghesuit lucrurile personale într-o geantă. Două minute mai târziu a ieşit pe uşă, demarând în trombă în Volvo-ul alb.
Plecase în ultima clipă. Doar la vreun kilometru de Svavelsjö a întâlnit două maşini de poliţie cu girofar, în drum spre sat.

După multe strădanii, Mikael Blomkvist a reuşit să-l întâlnească pe Holger Palmgren. Dificultatea a constat în convingerea personalului, ca să-i dea drumul înăuntru. A insistat aşa de

puternic, încât sora a telefonat în cele din urmă la un anume doctor A. Sivarnandan care, după cum se părea, locuia în apropierea clinicii. Sivarnandan a sosit după un sfert de oră şi a preluat problema cu jurnalistul insistent. La început, a fost de neînduplecat. În cursul ultimelor două săptămâni, mai mulţi jurnalişti reuşiseră să-l localizeze pe Holger Palmgren şi, prin metode aproape disperate, încercaseră să obţină o declaraţie. Holger Palmgren însă refuzase cu încăpăţânare să primească astfel de vizite şi personalul primise ordinul să nu lase pe nimeni să intre.
Sivarnandan urmărise şi el cu cea mai mare nelinişte evoluţia evenimentelor. Era înspăimântat de titlurile pe care le provocase Lisbeth Salander în ziare şi observase că pacientul său căzuse într-o adâncă depresie care (după cum bănuia Sivarnandan) era rezultatul imposibilităţii lui Palmgren de-a acţiona în vreun fel. Palmgren întrerupsese programul de reabilitare şi petrecea zilele citind ziare şi urmărind vânătoarea pe urmele lui Lisbeth Salander, la TV. În rest, stătea în odaia sa şi medita.
Mikael rămase cu încăpăţânare în faţa biroului doctorului Sivarnandan, explicându-i că în niciun caz nu voia să-i provoace vreo neplăcere lui Holger Palmgren şi că scopul lui nu era să obţină vreo declaraţie de la acesta. Spuse că era bun prieten cu Lisbeth Salander, că se îndoia de vinovăţia ei şi că se chinuia cu disperare să obţină informaţii care ar fi putut să arunce lumină asupra unor lucruri din trecutul ei.
Doctorul Sivarnandan era greu de sedus. Mikael a fost obligat să se aşeze şi să-i explice pe îndelete rolul său în această poveste dramatică. Abia după mai mult de o jumătate de oră de discuţii, Sivarnandan s-a lăsat convins. El l-a rugat pe Mikael să aştepte, până ce avea să meargă la Holger Palmgren, să-l întrebe dacă vrea să accepte această vizită.
Sivarnandan se întoarse după zece minute.
- Acceptă să vă întâlnească. Dacă nu vă place, vă dă afară. Nu aveţi dreptul să-l intervievaţi sau să scrieţi ceva despre vizită în ziare.
- Vă asigur că nu voi scrie niciun rând.
Holger Palmgren avea o odaie mică, în care se aflau un pat, un scrin, o masă şi câteva scaune. Arăta ca o sperietoare, cu păr alb, cu evidente probleme de echilibru, şi totuşi s-a ridicat când Mikael a intrat în cameră. A întins mâna, arătând spre unul din scaunele de lângă măsuţă. Mikael s-a aşezat. Doctorul Sivarnandan rămăsese în odaie. Mai întâi, lui Mikael i-a venit greu să înţeleagă cuvintele pe care le bâlbâia Palmgren.
- Cine eşti dumneata care spui că eşti prietenul lui Lisbeth Salander şi ce vrei?
Mikael s-a lăsat pe spate. A meditat o clipă.
- Holger, nu trebuie să-mi spuneţi nimic. Dar vă rog să ascultaţi ce am eu de zis, înainte de a vă hotărî să mă daţi afară.
Palmgren dădu scurt din cap, târându-se până la scaunul din faţa lui Mikael.
- Am întâlnit-o pentru prima dată pe Lisbeth Salander acum aproximativ doi ani. Am angajat-o să facă cercetări pentru mine, într-o problemă despre care nu pot vorbi. Ea m-a vizitat în localitatea în care locuiam temporar şi am lucrat împreună, timp de mai multe săptămâni.
Se întrebă cât de mult trebuie să-i dezvăluie lui Palmgren. Se hotărî să se ţină cât mai aproape de adevăr.
- În acest timp, s-au petrecut două lucruri. Unul este că Lisbeth mi-a salvat viaţa. Altul, că am fost foarte apropiaţi, pentru o vreme. Am învăţat s-o cunosc şi am iubit-o foarte mult.
Fără să intre în detalii, Mikael îi povesti despre relaţia lor şi cum totul luase sfârşit brusc, după Crăciun, în urmă cu un an, când Lisbeth dispăruse în străinătate.
Pe urmă, îi vorbi despre munca lui la *Millennium* şi cum fuseseră ucişi Dag Svensson şi Mia Bergman, iar el se trezise amestecat în vânătoarea unui asasin.
- Am înţeles că aţi fost deranjat de jurnalişti în ultima vreme şi că ziarele au publicat tot felul de tâmpenii. Tot ce pot face eu este să vă asigur că nu sunt aici pentru a strânge material pentru încă un articol. Eu sunt aici pentru Lisbeth, ca prieten al ei. Probabil sunt una dintre extrem de rarele persoane din ţară care stau fără şovăială sau gânduri ascunse de partea ei. Cred că este nevinovată. Cred că un bărbat cu numele de Zalachenko se află în spatele crimelor.
Mikael făcu o pauză. Ceva sclipise în ochii lui Palmgren, la auzul numelui de Zalachenko.
- Dacă puteţi contribui cu ceva care să arunce lumină asupra trecutului ei, acum este ocazia cea mai potrivită. Dacă nu vreţi s-o ajutaţi, atunci îmi pierd timpul şi de asemenea voi şti care este poziţia dumneavoastră.
Holger Palmgren nu spusese un cuvânt în tot timpul discursului lui. La ultimele comentarii, se ivi din nou sclipirea din ochi. Apoi, el zâmbi. Vorbi rar şi cât de clar putea:
- Vrei cu adevărat s-o ajuţi. Mikael dădu din cap.
Holger Palmgren se aplecă în faţă:
- Descrie canapeaua din livingul ei.
Mikael îi zâmbi în chip de răspuns:

- La vremea când am vizitat-o eu, avea o chestie uzată şi absolut oribilă, o ciudăţenie, în orice caz. Aş zice că era din anii ’50. Erau două perne fără nicio formă, îmbrăcate în maro cu un fel de model galben. Ţesătura se rupsese în unele locuri şi umplutura ieşea afară.
Holger Palmgren începu brusc să râdă. Suna mai mult ca o tuse. Îl privi pe doctorul Sivarnandan.
- Oricum, el a vizitat apartamentul. Crede domnul doctor că pot să-mi invit oaspetele la o cafea?
- Sigur.
Sivarnandan se ridică, părăsind încăperea. În cadrul uşii se opri, făcând un semn de aprobare spre Mikael.
- Alexander Zalachenko, spuse Holger Palmgren de îndată ce uşa se închise.
Mikael făcu ochii mari.
- Cunoşti numele acesta? Holger Palmgren aprobă.
- Lisbeth mi-a povestit cum îl cheamă. Cred că e important să povestesc toată această istorie pentru cineva… În caz că voi muri brusc, ceea ce nu e cu totul improbabil.
- Lisbeth? Cum putea ea să ştie de existenţa acestuia?
- El este tatăl lui Lisbeth.
Mai întâi, Mikael Blomkvist nu înţelese ce spunea Holger Palmgren. Apoi, cuvintele îşi făcură drum în mintea lui.
- Ce dracu spui?
- Zalachenko a venit aici în anii ’70. Era un fel de refugiat politic – niciodată nu mi-a fost limpede povestea asta şi Lisbeth a fost întotdeauna zgârcită cu informaţiile. Despre lucrul ăsta nu voia să vorbească în niciun fel.
Certificatul de naştere. Tată necunoscut.
- Zalachenko este tatăl lui Lisbeth, repetă Mikael.
- O singură dată, în toţi anii de când o cunosc, mi-a povestit ce se întâmplase. A fost cam cu o lună înainte să fac congestia cerebrală. Dar eu am înţeles cam aşa – Zalachenko a venit aici pe la mijlocul anilor ’70. A întâlnit-o pe mama lui Lisbeth în 1977, când au devenit o pereche şi au rezultat doi copii.
- Doi?
- Lisbeth şi sora ei Camilla. Sunt gemene.
- Doamne, Dumnezeule – vrei să spui că există două exemplare ca ea?
- Sunt foarte deosebite. Dar asta este o altă istorie. Mama lui Lisbeth se numea de fapt Agneta Sofia Sjölander. Avea 17 ani când l-a întâlnit pe Alexander Zalachenko. Eu nu ştiu mai amănunţit ce s-a întâmplat când s-au întâlnit dar, după cât am putut înţelege, ea era o fată destul de imatură şi o pradă uşoară pentru un bărbat mai în vârstă şi cu experienţă. A fost impresionată de el şi probabil s-a îndrăgostit până peste urechi.
- Înţeleg.
- Zalachenko s-a arătat a fi orice altceva decât simpatic. Era mult mai în vârstă decât ea. Cred că era în căutarea unei femei uşor de avut, şi nimic mai mult.
- Cred că ai dreptate.
- Ea îşi făcea, desigur, iluzii despre un viitor sigur împreună, dar el nu avea nici cea mai mică intenţie să se însoare. De altfel, nu s-au căsătorit niciodată, însă în 1979 ea şi-a schimbat numele din Sjölander în Salander. Era probabil felul prin care voia să marcheze că ei doi erau împreună.
- Ce vrei să spui?
- Zala. *Salander.*
- Extraordinar! exclamă Mikael.
- Începusem să mă ocup de asta cu puţin înainte să mă îmbolnăvesc. Ea avea dreptul să-şi ia acest nume, pentru că mama ei, adică bunica lui Lisbeth, se numea, de fapt, Salander. Ce s-a întâmplat apoi a fost că Zalachenko s-a dovedit a fi un psihopat deosebit de periculos. Bea şi o maltrata pe Agneta cu brutalitate. După câte ştiu, agresiunile au continuat toată copilăria fetelor. Lisbeth îşi amintea că Zalachenko îşi făcea apariţia la intervale regulate. Uneori, putea fi plecat o lungă perioadă, înainte de a se ivi din nou în Lundagatan. Şi de fiecare dată, era la fel. Zalachenko venea acolo ca să aibă parte de sex şi să bea, iar totul se termina pentru Agneta Salander cu bătăi cumplite. Lisbeth a povestit detalii care lăsau să se înţeleagă că nu era vorba numai de violenţă fizică. Le ameninţa cu arma şi existau elemente care vorbeau de sadism şi teroare psihică. După câte am înţeles, totul devenea din ce în ce mai rău, pe măsură ce treceau anii. Mama lui Lisbeth a trăit cea mai mare parte din deceniul al optulea în teroare.
- Lovea şi copiii?
- Nu. Probabil nu era deloc interesat de fiicele lui. Abia le saluta. Mama obişnuia să le trimită în camera mai mică, de îndată ce Zalachenko sosea, şi nu trebuia să iasă fără permisiune. De

câteva ori, le-a tras una, lui Lisbeth şi surorii ei, dar era mai mult pentru că îl deranjau sau îi stăteau cumva în cale. Toată brutalitatea era îndreptată împotriva mamei.
- Fir-ar să fie. Biata Lisbeth. Holger Palmgren aprobă.
- Toate acestea mi le-a povestit Lisbeth cam cu o lună înainte să fac atacul. Era prima dată când vorbea deschis despre ceea ce se întâmplase. Eu tocmai mă decisesem că era de-ajuns cu prostiile astea, cu iresponsabilitatea ei şi tot restul. Lisbeth era la fel de deşteaptă ca tine sau ca mine, şi eu mă pregăteam să pun în discuție cazul ei din nou, la tribunal. Pe urmă, a venit congestia cerebrală… Şi când m-am trezit, eram aici.
El făcu un gest de neputință cu brațele. O soră bătu la uşă şi le servi cafea. Palmgren rămase tăcut, până ce aceasta părăsi încăperea.
- Există lucruri în povestea asta pe care nu le înțeleg. Agneta Salander a fost obligată să meargă la spital de cel puțin o duzină de ori. Am citit dosarul ei medical. Era evident că fusese supusă la maltratare gravă şi Serviciul Social ar fi trebuit să intervină. Dar nu s-a întâmplat nimic. Lisbeth şi Camilla au fost găzduite de Serviciul Social, în perioadele când mama lor era obligată să rămână la spital, dar de îndată ce era externată, venea acasă şi aştepta runda următoare. Singura explicație ar fi că rețeaua de protecție socială nu şi-a făcut datoria şi că Agneta era prea speriată ca să poată face altceva decât să-şi aştepte călăul. Apoi, s-a întâmplat ceva. Lisbeth numeşte aceasta „Tot Răul".
- Ce s-a întâmplat?
- Zalachenko fusese invizibil timp de mai multe luni. Lisbeth împlinise 12 ani. Începuse aproape să creadă că el dispăruse de tot. Dar, bineînțeles, nu era aşa. Într-o zi, a revenit. Mai întâi, Agneta le-a închis pe Lisbeth şi pe sora ei în camera mică. Apoi, a făcut sex cu Zalachenko. Apoi, el a început s-o bată. Îi făcea plăcere s-o tortureze. Dar, de data aceasta, nu mai erau doi copii mici, închişi… Fetele au reacționat cu totul diferit. Camilla era panicată ca nu cumva cineva să afle ce se întâmpla acasă la ele. Ea ascundea totul şi se prefăcea că nu mama ei era lovită. Când se termina tortura, Camilla obişnuia să vină şi să-şi sărute tatăl, ca şi cum totul era în ordine.
- Felul ei de a se proteja.
- Sigur. Însă Lisbeth era altfel. De data asta, ea a pus capăt brutalităților. A mers în bucătărie, a luat un cuțit şi l-a izbit pe Zalachenko în umăr. L-a lovit de cinci ori, înainte ca el să reuşească să-i ia cuțitul şi să-i tragă un pumn. Nu erau răni adânci, dar sângera ca un porc înjunghiat şi a dispărut.
- Sună a Lisbeth. Palmgren râse.
- Sigur. Nu te certa niciodată cu Lisbeth Salander. Atitudinea ei față de lumea înconjurătoare este că, dacă cineva o amenință cu un pistol, atunci îşi procură şi ea un pistol, şi mai mare. De asta sunt eu îngrozitor de speriat în legătură cu ceea ce tocmai se petrece.
- Asta a fost „Tot Răul"?
- Nu. S-au întâmplat două lucruri. Eu nu pot înțelege. Zalachenko era destul de grav rănit ca să fie obligat să meargă la spital. Ar fi trebuit să se facă o anchetă de poliție.
- Dar?
- Dar, după câte am putut afla, nu a fost absolut nimic. Lisbeth spunea că a venit un bărbat care a vorbit cu Agneta. Ea nu ştie ce au vorbit sau cine era acela. Pe urmă, mama i-a povestit lui Lisbeth că Zalachenko a iertat totul.
- A iertat?
- Aşa s-a exprimat ea.
Şi, dintr-odată, Mikael înțelese. *Björck. Sau vreunul dintre colegii lui Björck. Trebuia făcut curat după Zalachenko. Porci blestemați.* Strânse pleoapele.
- Ce-i? întrebă Palmgren.
- Cred că ştiu ce s-a întâmplat. Şi cineva va trebui să plătească. Dar povesteşte mai departe.
- Zalachenko a rămas nevăzut mai multe luni de zile. Lisbeth îl aştepta, pregătindu-se. Chiulea de la şcoală ca să-şi păzească mama. Era speriată de moarte că Zalachenko îi va face acesteia un rău. Avea 12 ani şi se simțea responsabilă pentru mama ei, care nu îndrăznea să meargă la poliție şi n-o putea rupe cu Zalachenko sau, pur şi simplu, nu înțelegea gravitatea situației. Însă, chiar în ziua în care Zalachenko a apărut, Lisbeth era la şcoală. Ea a sosit acasă exact atunci când el părăsea apartamentul. N-a spus nimic. A râs doar la ea. Lisbeth a intrat şi a găsit-o pe mama ei lipsită de cunoştință, pe duşumeaua din bucătărie.
- Dar Zalachenko n-a atins-o pe Lisbeth?
- Nu. Ea a alergat după el şi l-a ajuns, exact în momentul în care se aşeza în maşină. El a lăsat geamul în jos, probabil ca să-i spună ceva. Lisbeth se pregătise. Ea a aruncat în maşină o sticlă de lapte, pe care o umpluse cu benzină. Apoi, a aruncat şi un chibrit aprins.
- Doamne sfinte.

- A încercat să-şi omoare tatăl de două ori. Şi, de data asta, faptul a avut în orice caz urmări. Cu greu putea trece neobservat faptul că un bărbat se afla pe Lundagatan, într-o maşină care ardea ca o făclie.
- Oricum, el a supravieţuit.
- Zalachenko a fost rănit îngrozitor. A suferit arsuri teribile. Au fost obligaţi să-i amputeze un picior. Faţa i-a fost arsă serios, la fel şi corpul. Iar Lisbeth s-a trezit în clinica de psihiatrie infantilă Sankt Stefan.

Cu toate că ştia deja fiecare cuvânt pe dinafară, Lisbeth Salander a recitit atentă materialul despre ea însăşi, pe care-l găsise în casa de vară a lui Bjurman. Pe urmă, s-a aşezat pe pervazul ferestrei, deschizând port-ţigaretul pe care-l primise de la Miriam Wu. Aprinse o ţigară, privind în jos, spre Djurgården. Descoperise câteva detalii despre viaţa ei pe care nu le cunoscuse niciodată.
Aşa de multe bucăţi din puzzle cădeau pe locul lor, că simţea cum îngheaţă. Era, mai ales, interesată de raportul de poliţie redactat de Gunnar Björck în februarie 1991. Nu era sigură care dintre toţi adulţii cu care vorbise era Björck, dar credea că ştie. El se prezentase sub un alt nume. *Sven Jansson.* Îşi aducea aminte de fiecare nuanţă a feţei lui, de fiecare cuvânt care fusese spus, şi de fiecare gest făcut, la cele trei ocazii când îl întâlnise.
Fusese un haos.
Zalachenko ardea ca o făclie înăuntru, în maşină. Reuşise să deschidă portiera şi să se rostogolească pe trotuar, dar piciorul i se prinsese în centura de siguranţă, în mijlocul vâlvătăilor. Veniseră oameni să înăbuşe focul, veniseră şi pompierii. Până la urmă, focul a fost stins. Apoi, a sosit ambulanţa şi Lisbeth încercase să facă personalul ambulanţei să nu-l bage în seamă pe Zalachenko şi s-o ia pe mama ei. O împinseseră la o parte. Venise şi poliţia şi erau martori care au indicat-o. Ea încercase să explice ce se întâmplase, dar părea că nimeni nu o asculta şi brusc se afla pe bancheta din spate a unei maşini de poliţie şi au trecut minute, minute, minute care au devenit aproape o oră, înainte ca poliţia, în sfârşit, să intre în casă şi s-o găsească pe mama ei.
Mama ei, Agneta Sofia Salander, fusese găsită zăcând fără cunoştinţă. Avea leziuni cerebrale. Prima, dintr-un lanţ de mici hemoragii cerebrale, fusese provocată de lovituri. Nu avea să se mai facă bine niciodată.
Lisbeth înţelese brusc de ce nimeni nu citise raportul de poliţie, de ce Holger Palmgren nu reuşise să-l primească şi de ce astăzi, când procurorul Richard Ekström conducea vânătoarea pe urmele ei, nici el nu avusese acces la raport. Acesta nu fusese făcut de poliţia obişnuită. Fusese făcut de unul dintre ticăloşii de la Säpo. Purta ştampile care spuneau că ancheta era clasată drept secretă, conform legii securităţii statului.
Alexander Zalachenko lucrase pentru Säpo.
Nu era vorba despre o anchetă. Era vorba despre o afacere înăbuşită. Zalachenko era mai important decât Agneta Salander. El nu trebuia să fie identificat şi denunţat. Zalachenko nu exista.
Nu Zalachenko era problema – era Lisbeth Salander, copila nebună care ameninţa să arunce în aer unul dintre cele mai importante secrete ale ţării.
Un secret despre care ea nu avusese habar. Se gândea. Zalachenko o întâlnise pe mama ei aproape imediat după ce sosise în Suedia. El se prezentase sub numele lui adevărat. Nu apucase să aibă un nume fals sau identitate suedeză. Asta explica de ce ea nu-i găsise niciodată numele în vreun registru oficial, în toţi aceşti ani. Ea ştia cum îl chema de fapt. Dar el primise un nume nou, de la statul suedez.
Acum înţelegea poanta. Dacă Zalachenko ar fi fost acuzat de maltratare gravă, avocatul Agnetei Salander ar fi început să cotrobăiască în trecutul lui. *Unde lucraţi, domnule Zalachenko? Cum vă numiţi, de fapt?*
Dacă Lisbeth Salander ajungea la Serviciul Social, poate că cineva ar fi început să sape. Era prea tânără pentru a fi pusă sub acuzaţie, dar dacă atentatul cu bomba de benzină ar fi fost anchetat prea detaliat, avea să se întâmple acelaşi lucru. Ea putea să-şi imagineze titlurile din ziare.
Ancheta trebuia prin urmare să fie făcută de către o persoană de încredere. Şi, pe urmă, totul trebuia ştampilat drept secret şi îngropat aşa de adânc, încât nimeni să nu-l mai găsească. Şi, în consecinţă, Lisbeth Salander trebuia îngropată aşa de adânc, încât nimeni să n-o mai găsească.
Gunnar Björck.
Sankt Stefan.
Peter Teleborian.
Explicaţia o scotea din minţi.

Prea iubite Stat… Voi avea o conversaţie cu tine, dacă voi găsi vreodată pe cineva cu care să vorbesc.
Se întrebă în treacăt ce-ar crede ministrul de interne dacă ar primi un cocktail Molotov pe uşa de intrare de la cabinet. Dar, în lipsa altor vinovaţi, Peter Teleborian era un bun substitut. Lisbeth îşi notă în minte să se ocupe de el în mod serios, de îndată ce va clarifica restul.
Dar încă nu înţelegea toate legăturile. Zalachenko reapăruse brusc, după toţi anii aceştia. El risca să fie denunţat de Dag Svensson. *Două împuşcături. Dag Svensson şi Mia Bergman.* O armă cu amprentele ei, însă…
Zalachenko sau cel pe care el îl trimitea acum ca să execute sentinţa nu putea, desigur, să ştie că ea găsise revolverul în sertarul lui Bjurman şi-l mânuise. Fusese o întâmplare, însă pentru ea, chiar de la început, fusese evident că exista o legătură între Bjurman şi Zala.
Dar istoria în continuare nu se potrivea. Ea reflecta, încercând să probeze bucăţelele din puzzle, una după alta.
Exista un singur răspuns logic. Bjurman.
Bjurman făcuse o anchetă personală despre ea. El făcuse legătura între ea şi Zalachenko. I se adresase lui Zalachenko.
Lisbeth avea un film, care arăta cum Bjurman o viola. Era o sabie deasupra grumazului lui Bjurman. Bjurman trebuie să-şi fi imaginat că Zalachenko o să o oblige să dezvăluie unde se afla filmul.
Lisbeth sări de pe pervaz şi deschise sertarul de la birou, scoţând CD-ul. Cu un marker cu tuş, scrisese „Bjurman". Nu-l pusese în nicio învelitoare. Nu privise filmul de când i-l arătase în premieră lui Bjurman, cu doi ani în urmă. Cântări în mână CD-ul şi-l puse înapoi, în sertar.
Bjurman era un idiot. Dacă şi-ar fi văzut de treabă, l-ar fi lăsat să-i scape, după ce ar fi scos-o de sub tutelă. Zalachenko însă nu l-ar fi lăsat niciodată să-i scape. Bjurman ar fi fost transformat pentru totdeauna în căţelul lui. Ceea ce, de altfel, ar fi fost o pedeapsă destul de potrivită.
Reţeaua de relaţii a lui Zalachenko. Una din tentacule mergea până la Svavelsjö MC. *Uriaşul blond.* El era cheia.
Trebuia să-l găsească şi să-l silească să-i dezvăluie unde se afla Zalachenko.
Îşi aprinse o ţigară, privind castelul de la Skeppsholmen. Îşi mută apoi privirea spre parcul de distracţii cu montagne-russe de la Gröna Lund. Dintr-odată, începu să vorbească cu glas tare. Imita o voce pe care o auzise într-un film la TV, cândva:
Daaaddyyy, I am koming to get yooou.
Dacă cineva ar fi auzit-o, ar fi tras concluzia că era nebună cu acte în regulă. La şapte şi jumătate, dădu drumul la televizor, ca să audă ultimele evenimente din vânătoarea pe urmele lui Lisbeth Salander. Avu şocul vieţii ei.

Bublanski a reuşit să-l prindă pe Hans Faste pe telefonul mobil, puţin după ora opt seara. N-a fost un schimb de amabilităţi. Bublanski nici n-a întrebat unde se află Faste, ci l-a informat cu răceală despre evenimentele zilei.
Faste a fost zguduit.
El se săturase de circul din sediul poliţiei şi făcuse ceva ce nu făcuse niciodată până atunci, în timpul serviciului. De enervare, ieşise în oraş la plimbare. A sfârşit prin a-şi închide mobilul şi s-a aşezat la pubul de la Gara Centrală, unde a băut două beri, încă spumegând de furie.
Apoi, s-a dus acasă, a făcut un duş şi s-a culcat.
Avea nevoie de somn.
S-a trezit tocmai la timp, să asculte ştirile de la Rapport şi ochii i-au ieşit aproape din orbite, auzind titlurile. Un cimitir în Nykvarn. Lisbeth Salander l-a împuşcat pe conducătorul organizaţiei Svavelsjö MC. Urmărire prin cartierele mărginaşe din sud. Plasa se strângea.
A pus în funcţiune mobilul.
Blestematul de Bublanski sunase aproape imediat, informându-l că ancheta căuta acum în mod oficial un alt posibil făptaş şi că Faste trebuia să-l înlocuiască pe Jerker Holmberg, la examinarea locului delictului din Nykvarn. În vreme ce se încheia ancheta asupra lui Salander, Faste avea să se ocupe cu strângerea chiştoacelor de ţigară din pădure. Alţii o vor vâna pe Salander.
Ce naiba avea de-a face cu asta Svavelsjö MC?
La urma urmei, poate chiar era ceva în raţionamentul lesbienei blestemate de Modig.
Nu, nu era posibil.
Trebuia să fie Salander.
El voia să fie cel care o va prinde. Voia aşa de tare s-o prindă, încât simţi că-l dor mâinile, tot strângând mobilul.

Holger Palmgren îl privi liniştit pe Mikael Blomkvist, care se plimba în sus şi în jos, prin faţa ferestrei din micul salon de spital. Era aproape ora opt seara şi ei vorbeau neîntrerupt de aproape o oră. În cele din urmă, Palmgren ciocăni în tăblia de sticlă a mesei, ca să-i atragă atenţia.

- Aşază-te, până nu-ţi toceşti de tot pingelele, spuse el.

Mikael se aşeză.

- Toate aceste secrete, spuse el. Niciodată nu am înţeles legătura, înainte ca dumneata să-mi povesteşti trecutul lui Zalachenko. Nu văzusem decât evaluări despre Lisbeth, care stabileau că era bolnavă psihic.

- Peter Teleborian.

- El trebuie să fi avut vreo înţelegere cu Gunnar Björck. Trebuie să fi existat o colaborare de vreun fel între ei doi.

Mikael dădu gânditor din cap. Orice se va mai întâmpla, Peter Teleborian trebuia să devină subiectul unei investigaţii jurnalistice.

- Lisbeth a spus să mă ţin departe de el. Că este rău. Holger Palmgren îi aruncă o privire tăioasă.

- Când ţi-a spus?

Mikael tăcu. Apoi, zâmbi privindu-l pe Palmgren:

- Si mai multe secrete. La naiba. Am comunicat cu ea, după ce a fugit. Prin computerul meu. Au fost mesaje scurte, criptice din partea ei, dar tot timpul m-a condus în direcţia bună.

Holger Palmgren suspină.

- Şi, bineînţeles, n-ai spus nimic poliţiei, zise el.

- Nu. Nu chiar.

- Oficial, nici mie nu mi-ai spus. Dar este deosebit de bună la computere.

Nici nu bănuieşti cât de bună.

- Am o mare încredere în capacitatea ei de a cădea întotdeauna în picioare. Poate că are o viaţă grea, dar Lisbeth este o supravieţuitoare.

Grea, n-aş prea crede. A furat aproape trei miliarde de coroane. Nu trebuie să moară de foame. Exact ca Pippi Långstrump[*]*, are o ladă cu monede de aur.*

- Ceea ce nu înţeleg absolut deloc, spuse Mikael, este motivul pentru care dumneata nu ai acţionat, în toţi aceşti ani.

Holmer Palmgren suspină iar. Se simţea peste măsură de trist.

- Am dat greş, spuse el. Când am fost desemnat să o reprezint, ea era doar un caz, între tinerii dificili cu probleme. Am avut grijă de duzini de asemenea tineri. Am primit însărcinarea de la Stefan Brådhensjö care, pe vremea aceea, era şef al biroului social. Atunci, ea se afla deja la Sankt Stefan şi nici n-am întâlnit-o în primul an. Am vorbit cu Teleborian de vreo două ori şi el mi-a spus că fata era psihopată şi că primea cea mai bună îngrijire. Fireşte, l-am crezut. Însă am vorbit şi cu Jonas Beringer, care era şeful clinicii în vremea aceea. Nu cred că avea de-a face cu această istorie. El a făcut o evaluare la cererea mea şi am căzut de acord să încercăm s-o reintroducem în societate *via* o familie adoptivă temporară. Atunci, ea avea 15 ani.

- Şi dumneata ai fost în spatele ei, în toţi aceşti ani.

- Nu de ajuns. Am început să mă lupt pentru ea, după episodul din metrou. Atunci apucasem s-o cunosc şi îmi plăcea foarte tare. Avea coloană vertebrală. M-am împotrivit la ideea internării într-o instituţie. Compromisul a fost că au declarat-o iresponsabilă şi eu am devenit tutorele ei.

- Nu se putea totuşi ca Björck să determine tribunalul ce să hotărască. Ar fi atras atenţia. El voia s-o aibă închisă undeva, şi a mizat pe un portret în culori întunecate, cu ajutorul diferitelor aprecieri psihiatrice, printre care cele ale lui Teleborian, şi a sperat că tribunalul va lua hotărârea logică. În loc de asta, s-a mers pe linia ta.

- Eu niciodată nu am considerat că fata trebuie să stea sub tutelă. Dar, ca să fiu sincer, nici n-am făcut prea multe eforturi ca să schimb decizia. Trebuia să fi acţionat mai decis şi mai devreme. Însă, ţineam foarte tare la ea şi… şi am amânat mereu. Aveam prea multe de făcut. Şi, pe urmă, m-am îmbolnăvit.

Mikael dădu din cap.

- Cred că nu trebuie să te acuzi singur. Dumneata eşti una dintre puţinele persoane care, de fapt, au stat de partea ei, de-a lungul anilor.

- Problema a fost tot timpul că n-am ştiut că trebuie să acţionez. Lisbeth era clienta mea, însă ea n-a spus niciun cuvânt despre Zalachenko. După ce a ieşit de la Sankt Stefan, i-a luat mai mulţi ani până să-mi arate cel mai mic semn de încredere. Pentru prima oară, am simţit că ea începe să comunice cu mine înaintea procesului, mai mult decât era necesar, în afară de formalităţile obişnuite.

- Cum se face că a început să vorbească despre Zalachenko?

[*] Pippi Şoseţica, eroina unei îndrăgite cărţi pentru copii.

- Presupun că totuşi începuse să aibă încredere în mine. În plus, eu de mai multe ori începusem o discuție despre posibilitatea renunțării la tutelă. Ea a reflectat la asta timp de mai multe luni. Apoi, a telefonat într-o zi, ca să stabilim o întâlnire. Sfârşise de reflectat. Şi mi-a povestit întreaga istorie despre Zalachenko şi cum interpreta ea ce se întâmplase.
- Înțeleg.
- Atunci, înțelegi poate şi faptul că şi eu am avut nevoie de timp ca să diger totul. În momentul acela, am început să scormonesc în poveste. Şi nu am găsit niciun Zalachenko, în vreun registru din Suedia. În unele momente, îmi era greu să cred că nu fantazează.
- Când ai făcut congestia, Bjurman a devenit tutorele ei. Nu poate fi o simplă întâmplare.
- Nu. Nu ştiu dacă vom putea s-o probăm vreodată, dar eu bănuiesc că, dacă săpăm destul de adânc, vom găsi... individul, cine o fi el, care i-a urmat lui Björck şi care a supervizat „curățenia", în întreaga afacere Zalachenko.
- Înțeleg perfect refuzul total al lui Lisbeth de a vorbi cu psihologi şi autorități, spuse Mikael. De fiecare dată când a încercat, asta n-a făcut decât ca lucrurile să fie şi mai rele. A încercat să explice ce se întâmplase la zeci de adulți şi nimeni nu a ascultat-o. Ea singură a încercat să salveze viața mamei sale şi a apărat-o de un psihopat. Până la urmă, a făcut singurul lucru pe care îl putea face. Şi în loc să i se spună „bravo", a fost băgată la casa de nebuni.
- Nu e chiar aşa de simplu. Sper că tu înțelegi că ceva nu e în ordine cu Lisbeth, spuse Palmgren pe un ton sever.
- Ce vrei să spui?
- Eşti conştient că ea a avut o grămadă de probleme în copilărie şi la şcoală, şi altele de genul ăsta.
- Găseşti în fiecare ziar. Şi eu aş fi avut un comportament dificil la şcoală dacă aş fi avut copilăria ei.
- Problemele ei merg mult mai departe decât problemele pe care le-a avut în mediul familial. Eu am citit toate evaluările psihologice asupra ei şi nu există niciun diagnostic. Dar cred că putem fi de acord în a spune că Lisbeth Salander nu este ca oamenii normali. Ai jucat vreodată şah cu ea?
- Nu.
- Are memorie fotografică.
- Asta ştiu. Am înțeles, frecventând-o.
- OK. Ea iubeşte enigmele. O dată, când a venit să mă vadă de Crăciun, i-am dat să rezolve câteva probleme pentru un test de inteligență, de la Mensa. E un test de genul celor care îți arată cinci simboluri, şi trebuie să determini cum trebuie să arate al şaselea.
- A, da.
- Eu însumi probasem testul şi aveam în jur de jumătate de puncte exacte. Am lucrat la el din greu, timp de două seri. Ea a aruncat o privire pe hârtie şi a răspuns corect la toate întrebările.
- OK, spuse Mikael. Lisbeth este o fată foarte specială.
- Are enorme greutăți de comunicare. M-am gândit la o formă a sindromului Asperger sau ceva asemănător. Dacă citeşti descrierile clinice ale pacienților cu diagnosticul Asperger, sunt lucruri care se potrivesc foarte bine în cazul lui Lisbeth, dar sunt la fel de multe puncte care nu se potrivesc.
El tăcu o clipă.
- Ea nu e în niciun caz periculoasă pentru cei care o lasă în pace şi o tratează cu respect.
Mikael încuviință.
- Dar este, fără îndoială, violentă, spuse Palmgren cu voce scăzută. Dacă e provocată sau amenințată, poate riposta cu extremă violență.
Mikael aprobă din nou.
- Întrebarea e ce facem noi acum, spuse Holger Palmgren.
- Acum, îl căutăm pe Zalachenko, răspunse Mikael. În acel moment, doctorul Sivarnandan ciocăni la uşă.
- Sper că nu vă deranjez. Dar, dacă sunteţi interesaţi de Lisbeth Salander, trebuie să daţi drumul la televizor şi să vă uitaţi la Rapport.29
Miercuri 6 aprilie – joi 7 aprilie
Lisbeth Salander tremura de furie. Dimineața, ea mersese liniştită la casa de vară a lui Bjurman. Nu deschisese computerul din seara trecută şi în cursul zilei fusese prea ocupată ca să asculte ştirile. Era pregătită ca toată nebunia din Stallarholmen să fi produs câteva titluri, dar furtuna care s-a abătut asupra ei a găsit-o total descoperită.
Miriam Wu se afla la spitalul Söder, zdrobită de un uriaş blond care o răpise din fața locuinței de pe Lundagatan. Starea ei părea gravă.

Paolo Roberto o salvase. Cum de ajunsese acesta în depozitul din Nykvarn era absolut de neînțeles. Fusese intervievat, pe când ieşea pe uşile spitalului, dar nu voia să facă niciun comentariu. Fața îi arăta ca şi cum ar fi trecut prin zece runde cu mâinile legate la spate.
Rămăşițele a doi oameni fuseseră găsite îngropate într-o zonă de pădure, unde fusese dusă Miriam Wu. Seara se raportase că poliția a marcat un al treilea loc în care se vor face săpături. Se aflau poate mai multe morminte pe teren.
Apoi, urmărirea lui Lisbeth Salander.
Plasa se strângea în jurul ei. În timpul zilei, poliția o localizase într-o zonă cu case de vacanță, în apropiere de Stallarholmen. Era înarmată şi periculoasă. Împuşcase un Hell's Angel, poate doi. Focurile fuseseră trase la casa de vacanță a lui Nils Bjurman. Seara, poliția credea că ea poate reuşise să se strecoare prin ochiurile plasei şi părăsise zona.
Şeful anchetei preliminare, procurorul Richard Ekström, ținuse o conferință de presă. Răspunsurile lui erau evazive. Nu, nu putea răspunde la întrebarea dacă Lisbeth Salander avea legături cu Hell's Angels. Nu, nu putea confirma informațiile că Lisbeth Salander ar fi fost văzută la depozitul din Nykvarn. Nu, nu exista nimic care să indice că aceasta era o reglare de conturi din lumea interlopă. Nu, nu era sigur că Lisbeth Salander era singurul făptaş al omorurilor din Enskede – poliția nu afirmase niciodată că ea era o criminală, spunea Ekström, era doar căutată pentru a fi interogată în legătură cu crimele.
Lisbeth Salander se încruntă. După toate aparențele, ceva se petrecuse în ancheta de poliție.
Intră pe Internet şi mai întâi citi rapoartele ziarelor, apoi trecu, rând pe rând, prin hard diskurile procurorului Ekström, Dragan Armanski şi Mikael Blomkvist.
Poşta lui Ekström conținea un număr de mesaje interesante, nu mai puțin un PM trimis de inspectorul criminalist Jan Bublanski, la ora 17:22.
PM-ul era scurt şi foarte critic asupra manierei în care Ekström conducea ancheta preliminară. El se încheia cu ceea ce, fără îndoială, trebuia considerat ca un ultimatum. E-mailul lui Bublanski era scris pe puncte. El cerea ca (a) inspectorul criminalist Sonja Modig să fie reintegrată imediat în grupul de anchetă, (b) orientarea cercetărilor să se schimbe, aşa încât să se ia în considerare şi alți posibili vinovați pentru crimele din Enskede, (c) să se înceapă o anchetă serioasă asupra misteriosului individ cunoscut sub numele de Zala.

[Acuzațiile împotriva lui Lisbeth Salander se bazează pe un singur indiciu grav – amprentele acesteia pe arma crimei. Acestea sunt, precum prea bine ştii, o dovadă că ea a mânuit arma, dar nu o probă că s-a servit de ea şi, încă şi mai puțin, că a îndreptat-o spre victime.
Ne aflăm actualmente în situația în care ştim că şi alți actori sunt amestecați în această dramă, iar poliția din Södertälje a găsit două cadavre îngropate în zonă şi a mai fost marcat un al treilea loc, care va fi cercetat. Localul depozitului este proprietatea unui văr al lui Carl-Magnus Lundin. Ar trebui să fie evident că Lisbeth Salander, oricât de violentă ar fi ea şi oricare profil psihologic ar fi cel corect, n-are nimic de-a face cu acestea.]

Bublanski încheia cu constatarea că, dacă această cerință nu-i era respectată, se simțea obligat să părăsească ancheta, şi că nu va face aceasta fără zgomot. Ekström îi replicase că n-are decât să facă ce crede că este mai bine.
Lisbeth a găsit o informație şi pe hard diskul lui Dragan Armanski, care a lăsat-o cu totul perplexă. Un scurt schimb cu serviciul de contabilitate de la Milton Security stabilea că Niklas Eriksson părăsea firma imediat. Indemnizațiile de concediu, ca şi cele trei luni de preaviz îi vor fi plătite. Un e-mail adresat pazei conținea ordinul ca, în caz că Niklas Eriksson va mai veni în clădire, să fie escortat la biroul lui, pentru a-şi strânge obiectele personale şi, după aceea, să fie condus afară de la locul de muncă. Un e-mail la secția tehnică declara că permisul de intrare al lui Eriksson îşi pierdea valabilitatea.
Dar cel mai interesant lucru era un scurt schimb de e-mailuri între Dragan Armanski şi Frank Alenius, avocatul firmei Milton Security. Dragan punea întrebarea cum ar putea fi mai bine reprezentată Lisbeth Salander, în cazul că ar fi prinsă. Alenius răspundea mai întâi că nu există motive ca Milton Security să se angajeze în apărarea unui fost angajat al firmei care a săvârşit o crimă – ar putea fi direct negativ pentru Milton Security dacă firma va fi implicată într-un asemenea context. Armanski replica enervat că afirmația cum că Lisbeth Salander a săvârşit un omor era încă o întrebare deschisă, şi că aici era vorba de a da ajutor unui fost angajat, pe care Dragan Armanski personal îl considera a fi nevinovat.
Lisbeth deschise hard diskul lui Mikael Blomkvist şi constată că acesta nu scrisese nimic sau nu fusese în computer din dimineața zilei precedente. Nu era nimic nou.

Sonny Bohman a pus mapa pe masa de conferințe din biroul lui Dragan Armanski. S-a aşezat greoi. Fräklund a deschis mapa, începând să citească. Dragan Armanski stătea în picioare lângă fereastră şi privea spre Gamla Stan.
- Presupun că sunt ultimele informații pe care le mai pot livra. Am fost dat afară din anchetă, cu începere de astăzi, spuse Bohman.
- Nu e vina ta, replică Fräklund.
- Nu, nu-i vina ta, confirmă Dragan Armanski, aşezându-se.
Tot materialul pe care Bohman i-l procurase timp de aproape două săptămâni îl strânsese într-un teanc pe masă.
- Ai făcut treabă bună, Sonny. Am vorbit cu Bublanski. Chiar regreta că rămâne fără tine, dar nu avea de ales, din cauza lui Eriksson.
- E în ordine. Am descoperit că mă simt mult mai bine la Milton decât acolo, pe Kungholmen.
- Poți trage o concluzie?
- Păi, dacă intenția era s-o găsim pe Lisbeth Salander, atunci am ratat fundamental. A fost o anchetă foarte agitată, cu prea multe voințe, iar Bublanski poate că nu a avut un control total asupra investigațiilor.
- Hans Faste…
- Hans Faste e un tip scârbos. Dar problema nu e numai Faste şi o anchetă agitată. Bublanski a avut grijă ca toate opțiunile să fie cercetate cât se poate de amănunțit. Faptul este că Salander a fost deosebit de bună în a-şi şterge urmele.
- Însă treaba ta nu era doar s-o prinzi pe Salander, interveni Armanski.
- Nu, şi sunt foarte bucuros că nu l-am informat pe Niklas Eriksson în ce priveşte a doua mea misiune, când am demarat. Sarcina mea a fost, de asemenea, să funcționez ca sursă şi informator al tău şi să am grijă ca Salander să nu fie spânzurată nevinovată.
- Şi care este opinia ta, în prezent?
- Când am început, eram sigur că e vinovată. Astăzi, nu mai ştiu. Au apărut aşa de multe lucruri contradictorii…
- Da?
- … Că eu n-aş mai putea s-o consider principala bănuită. Încep chiar să înclin să cred că este ceva în raționamentul lui Mikael Blomkvist.
- Ceea ce înseamnă că trebuie ca noi să găsim adevăratul criminal. Trebuie să luăm ancheta de la început, spuse Armanski, turnând cafea în ceştile participanților la întâlnire.

Lisbeth Salander a trăit una dintre cele mai rele seri din viața ei. Se gândea la momentul în care aruncase bomba incendiară pe geamul maşinii lui Zalachenko. Din momentul acela, coşmarurile încetaseră şi ea simțise o mare pace interioară. Avusese alte probleme de-a lungul anilor, dar întotdeauna fusese vorba de ea însăşi şi le putuse rezolva. Acum, era vorba despre Mimmi.
Mimmi zăcea zdrobită la spitalul Söder. Mimmi era nevinovată, ea nu avusese nimic de-a face cu toate astea. Singura ei crimă era că o cunoştea pe Lisbeth Salander.
Lisbeth se blestema pe sine însăşi; era greşeala ei. Era cuprinsă de sentimente de culpabilitate. Îşi ținuse secretă propria adresă şi avusese grijă să fie protejată în toate felurile posibile. Şi apoi, o înşelase pe Mimmi, propunându-i să se instaleze la adresa pe care toți o cunoşteau.
Cum putuse să fie aşa de necugetată?
La fel de bine ar fi putut s-o lovească şi s-o zdrobească ea însăşi.
Era aşa de nefericită, că i se umplură ochii de lacrimi. Lisbeth Salander nu plânge niciodată! îşi şterse lacrimile.
La unsprezece noaptea, era aşa de neliniştită, că nu mai putea sta în apartament. Îşi puse hainele pe ea şi se strecură afară, în noapte. Merse pe străzi mici, până ce ajunse pe Ringvägen, la intrarea în spital. Voia să meargă în camera lui Mimmi, s-o trezească şi să-i spună că totul va fi bine. Apoi, văzu lumina albastră a unei maşini de poliție care venea dinspre Zinken şi atunci o coti pe o stradă laterală, înainte de a fi reperată.
Fu înapoi la Mosebacke imediat după miezul nopții. Era înghețată şi se dezbrăcă, vârându-se în patul de la IKEA. Nu putea să doarmă. La ora unu, s-a dat jos din pat şi a traversat goală apartamentul, în întuneric. A intrat în odaia pentru oaspeți, unde aşezase un pat şi o comodă, dar unde nu mai pusese piciorul după aceea. S-a aşezat cu spatele sprijinit de perete, privind țintă în întuneric.
Lisbeth Salander, cu odaie de musafiri. Ce glumă.
Rămase acolo până la ora două dimineața, aşa de înfrigurată, că tremura. Apoi, începu să plângă. Nu putea să-şi amintească să i se mai fi întâmplat asta vreodată.

La ora trei dimineaţa, Lisbeth făcuse duş şi se îmbrăcase. A pus în priză filtrul de cafea, şi-a făcut sendvişuri şi a pornit computerul. A intrat pe hard diskul lui Mikael Blomkvist. Era intrigată de faptul că acesta nu-şi pusese la zi jurnalul de anchetă, dar nu reuşise să reflecteze la asta în cursul nopții.
Jurnalul era tot neatins şi verifică dacă nu era ceva nou în folderul <LISBETH SALANDER>. Găsi imediat un nou document, care avea titlul [Lisbeth-IMPORTANT]. Verifică datele documentului. Fusese creat la ora 00:52.
Apoi, a bătut un dublu click şi a citit mesajul:

[Lisbeth, contactează-mă imediat. Povestea asta e mai rea decât îmi puteam închipui. Ştiu cine este Zalachenko şi cred că ştiu ce s-a întâmplat. Am vorbit cu Holger Palmgren. Am înțeles rolul lui Teleborian şi de ce a fost important să te închidă la psihiatrie. Cred că ştiu cine i-a ucis pe Dag şi pe Mia. Cred că ştiu de ce, dar îmi mai lipsesc unele elemente. Nu înțeleg rolul lui Bjurman. SUNĂ-MĂ. CONTACTEAZĂ-MĂ IMEDIAT. PUTEM REZOLVA ASTA. /Mikael]

Lisbeth citi documentul de două ori. Kalle Blomkvist – superdetectiv fusese foarte harnic. Fratele Poate-Tot. *Afurisitul de Frate Poate-Tot.* El mai credea că se poate rezolva ceva.
El voia binele. Voia să ajute.
Nu înțelegea că, orice s-ar întâmpla, viața ei era terminată.
Se terminase înainte de-a împlini 13 ani. Exista o singură soluție.
Deschise un nou document, încercând să-i scrie un răspuns lui Mikael Blomkvist, dar gândurile îi vâjâiau în cap şi existau aşa de multe lucruri pe care ar fi vrut să i le spună.
Lisbeth Salander, îndrăgostită. Ce glumă blestemată!
Nu trebuia să o afle niciodată. Niciodată nu trebuia să-i dea satisfacția de a se distra pe seama sentimentelor ei.
Şterse documentul şi privi ecranul gol. De fapt, Mikael nu merita tăcerea ei totală. Stătuse credincios în colțul ringului pentru ea, ca un vajnic soldat de plumb. Atunci, ea creă un nou document şi scrise un singur rând.

[Mulțumesc pentru că ai fost prietenul meu.]

Mai întâi, trebuia să ia câteva decizii logistice. Avea nevoie de un mijloc de transport. Să folosească Honda roşie de pe Lundagatan era tentant, dar imposibil. Nu exista nimic în laptopul procurorului Ekström care să indice că cineva din grupul de anchetă descoperise că îşi cumpărase maşină; fiindcă o cumpărase de curând, nu reuşise încă să se ocupe de hârtiile de înregistrare şi de asigurare. Dar nu putea miza pe faptul că Mimmi nu vorbise despre maşină, când fusese interogată de poliție, şi ea ştia că Lundagatan se afla sub supraveghere, chiar dacă sporadică.
Poliția cunoştea faptul că ea avea motocicletă şi era şi mai complicat s-o scoată din magazia de pe Lundagatan. În plus, după câteva zile calde, aproape ca de vară, vremea devenise instabilă şi ea nu simțea o poftă deosebită de-a porni pe motocicletă, pe drumurile alunecoase.
O alternativă era, desigur, să închirieze o maşină pe numele Irenei Nesser, dar existau riscuri. Mereu se putea s-o recunoască cineva şi atunci numele Irene Nesser ar fi devenit inutilizabil. Ceea ce ar fi fost o catastrofă, pentru că era singura ei cale de ieşire afară din țară.
Apoi, zâmbi pieziş. Exista de bună seamă şi o altă posibilitate. Îşi deschise computerul şi intră în rețeaua de la Milton Security, navigând până la parcul auto, care era administrat de o secretară de la recepția firmei. Milton Security dispunea de peste nouăzeci de maşini, dintre care în cea mai mare parte erau maşini de supraveghere, cu logotipul firmei. Cele mai multe dintre ele se aflau în diferite garaje mari din oraş. Dar existau şi câteva maşini obişnuite, care puteau fi folosite după nevoie, în călătoriile de afaceri. Ele se aflau în garajul de la sediul central, de lângă Slussen. Practic, după colț.
Ea cercetă fişele de personal şi-l alese pe angajatul Marcus Collander, care tocmai plecase în vacanță pentru cincisprezece zile. Lăsase numărul de telefon al unui hotel din insulele Canare. Modifică numele hotelului şi inversă cifrele numărului de telefon unde putea fi găsit. Apoi, introduse o notă în care se spunea că ultima măsură luată de Collander înainte de a pleca în vacanță fusese să ducă una dintre maşini la reparat, cu motivația că ambreiajul avea probleme.
Alese o Toyota Corolla cu o cutie de viteze automată pe care o mai folosise şi înainte şi remarcă faptul că avea să fie înapoi peste o săptămână.
După aceea, intră în sistem şi reprogramă camerele de supraveghere pe lângă care era obligată să treacă. Între orele 4:30 şi 5:00 aveau să arate o reluare a ceea ce se întâmplase cu o jumătate de oră înainte, dar cu codul de timp schimbat.

Cu puţin înainte de ora patru dimineaţa, îşi împachetase rucsacul. Avea două schimburi, două cartuşe de gaz lacrimogen şi pistolul electric, încărcat. Privi cele două arme pe care le adunase. Dădu la o parte Coltul 1911 Government al lui Sandström şi alese pistolul lui Sonny Nieminen, o armă poloneză P-83 Wanad, din încărcătorul căreia lipsea un glonţ. Era mai mic şi stătea mai bine în mână. Îl puse în buzunarul de la geacă.

Lisbeth a închis capacul computerului PowerBook, dar l-a lăsat pe masa de lucru. Transferase conţinutul hard diskului într-un backup criptat pe Internet şi pe urmă a şters tot hard diskul, cu ajutorul unui program pe care îl scrisese singură şi care garanta că nici ea însăşi n-ar mai fi putut reconstitui ce fusese pe el. Nu credea că va avea nevoie de PowerBook, care ar fi fost doar o povară. În schimb, a luat cu ea computerul de buzunar Palm Tungsten.
A privit în jur prin camera de lucru. Avea senzaţia că nu se va mai întoarce în apartamentul de lângă Mosebacke şi constata că lăsa în urma ei secrete pe care ar fi trebuit poate să le distrugă. Dar aruncă o privire la ceasul de mână şi înţelese că nu mai avea timp. Se mai uită în jur pentru ultima oară şi, după aceea, stinse lampa de pe birou.

A mers pe jos până la Milton Security, unde a intrat prin garaj şi a luat liftul, ca să ajungă la birouri. Nu s-a întâlnit cu nimeni pe coridoarele goale şi n-a avut nicio problemă să ia cheia maşinii din dulapul neîncuiat de pe peretele recepţiei.
După treizeci de secunde, era jos, în garaj şi a urcat în Corolla, prinzându-şi centura de siguranţă. A aruncat rucsacul pe bancheta din spate, a potrivit scaunul şoferului, precum şi oglinda retrovizoare. A utilizat vechea ei cartelă de intrare, ca să deschidă poarta garajului.
Cu puţin înainte de 4:30, a ieşit din Söder Mälarstrand şi apoi pe podul Väster. Se lumina de ziuă.

Mikael Blomkvist s-a trezit la 6:30. Nu pusese deşteptătorul să sune şi nu dormise decât trei ore. De îndată ce s-a trezit, a pornit computerul şi a deschis folderul <LISBETH SALANDER>. A găsit imediat scurtul răspuns:

[Mulţumesc pentru că ai fost prietenul meu.]

Mikael a simţit cum un fior rece îi urcă pe şira spinării. Nu era răspunsul pe care îl sperase. Părea o replică de rămas-bun. *Lisbeth Salander singură împotriva lumii întregi.* S-a dus la bucătărie, a pus în priză filtrul de cafea şi a mers mai departe, la baie. Şi-a tras pe el o pereche de jeanşi tociţi şi a înţeles că nu avea nicio cămaşă curată, căci în ultimele săptămâni nu avusese timp să spele. A îmbrăcat un tricou gros, roşu, sub vestonul cenuşiu.
În vreme ce-şi făcea sendvişurile în bucătărie, a văzut deodată o strălucire de metal pe blatul de lucru, între cuptorul cu microunde şi perete. Încruntând sprâncenele, a folosit o furculiţă pentru a extrage de acolo un mănunchi de chei.
Cheile lui Lisbeth Salander. Le găsise după incidentul de pe Lundagatan şi le pusese pe cuptorul cu microunde, împreună cu geanta ei de umăr. Trebuie să fi alunecat. Uitase să i le dea Sonjei Modig, atunci când aceasta luase geanta.
Se uită la mănunchiul de chei. Trei mari şi trei mici. Cele trei mai mari erau de la poarta de intrare, apartament şi cheia de siguranţă. *Apartamentul ei.* Unde naiba locuia?
Cercetă cele trei chei mai mici. Una se potrivea la lacătul de la Kawasaki. Alta era o cheie tipică de dulap sau debara. Ridică a treia cheie. Pe ea era gravat numărul 24914. Informaţia îl izbi cu toată forţa. *O căsuţă poştală. Lisbeth Salander avea o căsuţă poştală.*
Căută în cartea de telefon oficiile poştale din Södermalm. Ea locuise pe Lundagatan. Oficiul din Ringen era prea departe. Poate, cel din Hornsgatan. Sau din Roselundsgatan.
Opri filtrul, sări peste micul dejun şi conduse BMW-ul Erikăi Berger spre Roselundsgatan. Cheia nu se potrivea. Merse mai departe, la oficiul poştal de pe Hornsgatan. Cheia se potrivea perfect la cutia cu numărul 24914. O deschise şi găsi douăzeci şi două de plicuri, pe care le vârî în buzunarul exterior al genţii de la calculator.
Continuă până pe Hornsgatan, parcă în faţa cinematografului de cartier şi îşi luă micul dejun la Copacabana. În aşteptarea ceştii cu caffe latte, examina scrisorile, una după alta. Toate erau pentru Wasp Enterprises. Nouă fuseseră trimise în Elveţia, opt pe insulele Cayman, una pe insulele anglo-normande şi patru la Gibraltar. Fără cea mai mică jenă, deschise plicurile. Primele douăzeci şi unu de scrisori erau extrase de cont şi rapoarte de la diferite conturi bancare şi depozite. Mikael Blomkvist constată că Lisbeth Salander era teribil de bogată.
Cel de-al douăzeci şi doilea plic era mai gros. Adresa era scrisă de mână. Plicul avea un logotip tipărit care indica expeditorul, o adresă în Buchanan House, pe Queensway Quay, în Gibraltar.

Scrisoarea propriu-zisă avea un antet care preciza că fusese trimisă de Jeremy S. MacMillan, avocat. Acesta avea un scris foarte îngrijit.

Jeremy S. MacMillan — Solicitor
Dear Ms Salander,

This is the confirm that the final payment of your property has been concluded as of January 20. As agreed, I'm enclosing copies of all the documentation but will keep the original set. I trust this will be your satisfaction.
Let me add that I hope everything is well with you, my dear. I very much enjoyed the surprise visit you made last summer and, must say, I found your presence refreshing. I'm looking forward to, if needed, be of additional service.
Yours faithfully,
JSM[1]

Scrisoarea era datată 24 ianuarie. În mod evident, Lisbeth Salander nu-şi golea cutia poştală prea des. Mikael privi documentele din plic. Erau actele de vânzare ale unui apartament într-o clădire de pe Fiskargatan 9, lângă Mosebacke.
Apoi, fu cât pe ce să se înece cu cafeaua: prețul de cumpărare era de 25 de milioane de coroane şi fusese achitat în două tranşe, la interval de 12 luni.

Lisbeth Salander a văzut un bărbat brunet, cu siluetă solidă, deschizând uşa laterală de la magazinul Auto-Expert din Eskilstuna. Acesta însuma un garaj, o firmă de reparații şi o firmă de închirieri de maşini. O întreprindere obişnuită. Era ora şapte fără zece minute şi, în conformitate cu o pancartă de pe uşă, magazinul nu se deschidea decât la 7:30. Lisbeth traversă strada, deschise uşa laterală şi-l urmă pe bărbat în magazin. Acesta o auzi şi se întoarse:
- Refik Alba? întrebă ea.
- Da. Cine sunteți? încă nu e deschis.
Ea ridică revolverul P-83 Wanad al lui Sonny Nieminen şi îl îndreptă asupra bărbatului, ținându-l cu amândouă mâinile.
- N-am nici chef, nici timp să mă conversez cu tine şi sunt grăbită. Vreau să-ți văd registrul de maşini închiriate. Vreau să-l văd acum. Ai zece secunde.
Refik Alba avea 42 de ani. Era kurd, născut la Diyarbakir şi îşi avusese partea lui de arme. Rămase ca paralizat. Apoi înțelese că dacă o nebună intra în biroul lui ținând un pistol în mână, nu avea mare lucru de discutat.
- În computer, spuse el.
- Deschide-l. El o ascultă.
- Ce e în spatele uşii ăsteia? întrebă ea, în vreme ce computerul se deschidea şi ecranul începea să se lumineze.
- Numai un dulap.
- Deschide uşa. Conținea câteva salopete.
- OK. Intră cuminte în dulap şi n-o să-ți fac niciun rău. El o ascultă, fără să protesteze.
- Lasă-ți telefonul mobil, aşază-l pe podea şi împinge-l spre mine.
El făcu aşa cum îi spusese.
- Bravo. Acum, închide uşa.
Era un PC antic, cu Windows 95 şi hard disk de 280 MB. Dură o eternitate să deschidă documentul Excel şi fişierele de împrumuturi. Ea a constatat că Volvo-ul alb pe care-l conducea uriaşul blond fusese închiriat în două rânduri. Prima dată, pentru două săptămâni, în ianuarie şi pe urmă de la 1 martie. Nu fusese înapoiat încă. El plătea în fiecare săptămână pentru o închiriere de lungă durată.
Numele lui era Ronald Niedermann.
Lisbeth cercetă dosarele care se aflau pe un raft, deasupra computerului. Un dosar avea cuvântul LEGITIMAȚII pe cotor, scris cu litere mari. Îl scoase, răsfoind până la Ronald Niedermann. Când închinase maşina în ianuarie, se legitimase cu paşaportul şi Refik Alba făcuse pur şi simplu o fotocopie. Ea îl recunoscu imediat pe blondul cel uriaş. Conform

[1] Jeremy S. MacMillan – Avocat
Dragă domnişoară Salander,
Prin aceasta confirm că plata proprietății a fost finalizată pe data de 20 ianuarie. După cum stabilisem, trimit copii după toată documentația, dar voi păstra originalele. Sper că acest aranjament este satisfăcător.
Draga mea, permite-mi să adaug că sper că totul este în ordine cu tine. Vizita ta neaşteptată de astă-vară mi-a făcut o imensă plăcere şi, trebuie să spun, găsesc prezența ta înviorătoare.
Aştept ca, în caz de nevoie, să-ți fiu în continuare de folos.
Al tău credincios,
JSM

paşaportului, era german, avea 35 de ani şi era născut în Hamburg. Faptul că Refik Alba făcuse fotocopia paşaportului însemna că Ronald Niedermann era un client obişnuit şi nu un cunoscut, care să împrumute ocazional maşina. Jos, pe margine, Refik Alba notase un număr de telefon mobil şi o cutie poştală, în Göteborg.

Lisbeth puse înapoi dosarul şi închise computerul. Se uită împrejur şi descoperi o piedică de cauciuc pe duşumea, lângă uşa de la intrare. O luă, merse la dulap şi ciocăni în uşă cu patul pistolului.

- Mă auzi, acolo, înăuntru?
- Da.
- Ştii cine sunt? Tăcere.

Ar trebui să fie orb să nu mă fi recunoscut.

- OK. Ştii cine sunt. Ți-e frică de mine?
- Da.
- Nu trebuie să-ți fie frică, domnule Alba. Nu-ți voi face niciun rău. Termin imediat. Te rog să mă ierți că te-am deranjat.
- Eh… Bine.
- Ai aer destul să respiri?
- Da… De fapt, ce vrei?
- Voiam să văd dacă o anumită femeie a închiriat o maşină de la dumneata, acum doi ani, minți ea. Nu am găsit ceea ce căutam. Dar nu-i greşeala dumitale. Am să plec peste câteva minute.
- OK.
- Am să pun piedica de cauciuc sub uşa de la dulap. Uşa e destul de subțire ca s-o poți sparge, dar asta îți va lua o vreme. Nu trebuie să suni la poliție. N-o să mă mai vezi niciodată şi poți deschide astăzi ca de obicei, şi să te prefaci că asta nu s-a petrecut niciodată.

Probabilitatea ca el să nu sune la poliție era aproape inexistentă, dar nu strica să-i dea o alternativă la care să se gândească. Ea părăsi magazinul şi se îndreptă spre Toyota Corolla parcată după colț, unde se transformă rapid în Irene Nesser.

Era iritată de faptul că nu aflase adresa adevărată a uriaşului blond, de preferință în regiunea Stockholmului, în loc de o cutie poştală în cealaltă parte a Suediei. Dar era singura urmă pe care o avea. *OK. Spre Göteborg.*

A mers spre intrarea pe autostrada E20 şi a luat-o spre vest, în direcţia Arboga. A deschis radioul, dar ratase buletinul de ştiri şi a dat în schimb de un post de reclame. L-a ascultat pe David Bowie cântând *Putting out fire with gasoline.* Nu avea nicio idee cine cânta şi ce melodie era, dar a resimţit cuvintele ca profetice.

30

Joi 7 aprilie

Mikael privea uşa de intrare a imobilului de pe Fiskargatan 9, de lângă Mosebacke, una dintre cele mai exclusive şi mai discrete adrese din Stockholm. A băgat cheia în broască şi aceasta a alunecat perfect. Lista de locatari de la intrare nu-i era de niciun folos. Mikael presupunea că în clădire se aflau mai ales firme, dar şi câteva apartamente de locuit. Nu-l mira că numele lui Lisbeth Salander lipsea, dar părea totuşi incredibil ca ea să se ascundă aici.

A urcat etaj cu etaj, citind plăcuțele de pe uşi. Nimic nu-i suna cunoscut. Apoi, a ajuns la ultimul etajul şi a citit pe uşă: *V. Kulla.*

Mikael îşi lovi fruntea cu palma. Zâmbi brusc. Presupunea că numele nu fusese ales ca să-şi bată joc de el, ci că era o ironie personală – dar unde altundeva ar fi putut *Kalle Blomkvist* s-o găsească pe Lisbeth Salander! Era *Villa Villerkulla,* casa lui Pippi Långstrump!

Puse degetul pe sonerie şi aşteptă un minut. Apoi, scoase cheile şi deschise mai întâi broasca de siguranță, apoi uşa interioară.

În clipa în care deschise uşa, începu să sune alarma.

Telefonul mobil al lui Lisbeth Salander a sunat în momentul în care ea se afla pe autostrada E4, în dreptul localității Glanshammar, chiar lângă Örebro. A frânat imediat şi a trecut pe banda de staționare, la marginea şoselei. A scos computerul de buzunar Palm şi l-a branşat pe mobil.

Cineva deschisese cu 15 secunde mai devreme uşa de la apartamentul ei. Alarma nu era cuplată la vreo firmă de pază. Avea doar misiunea s-o anunțe pe ea, personal, dacă cineva pătrundea înăuntru sau deschidea uşa. După treizeci de secunde, alarma se declanşa şi vizitatorul nepoftit avea să aibă o surpriză neplăcută, sub forma unei bombe cu vopsea, fixată în ceea ce părea a fi o duză de electricitate, de lângă uşă. Ea zâmbi nerăbdătoare, numărând secundele.

Mikael Blomkvist fixa nervos afişajul de alarmă de lângă uşă. Din cine ştie ce motiv, nu se gândise niciun moment la faptul că apartamentul ar fi putut fi dotat cu alarmă. Văzu un ecran digital care afişa secundele. Alarma de la *Millennium* se declanşa dacă nimeni nu tasta codul corect de patru cifre în răstimp de 30 de secunde şi curând după aceea îşi făceau apariția o pereche de tipi musculoşi, de la vreo firmă de pază.
Primul lui impuls a fost să închidă uşa la loc şi să se îndepărteze cât mai iute de locul acela. Rămânea însă în continuare acolo, ca țintuit.
Patru cifre. Era imposibil să tasteze codul corect dintr-o pură întâmplare.
25-24-23-22…
Afurisita de Pippi Långstrump!
19-18…
Ce cod ai folosi tu?
15-14-13…
Simțea cum îi creşte panica.
10-9-8…
Apoi, ridică mâna şi tastă disperat singurul număr care-i venea în minte. 9277, cifrele care corespundeau literelor WASP pe tastele telefonului.
Spre marea uimire a lui Mikael, numărătoarea se opri cu şase secunde înainte de a se declanşa alarma. Apoi, soneria mai piui o ultimă dată, înainte ca tabelul de afişare să revină la zero şi să se aprindă un bec verde.

Lisbeth făcu ochii mari. Credea că a văzut greşit şi scutură computerul, ceea ce, înțelese ea, era total irațional. Numărătoarea se oprise cu şase secunde înainte ca bomba de vopsea să explodeze. Şi, în momentul următor, tabelul afişa zero.
Imposibil.
Niciun om din lume nu cunoştea codul. Nicio societate de pază nu era conectată la alarmă, nimeni nu o putea opri.
Cum?
Nu reuşea să înțeleagă exact cum de fusese posibil. Poliția? Nu. Zala? Exclus.
Formă un număr de telefon pe mobil şi aşteptă să se cupleze camera de supraveghere şi să înceapă să transmită imagini cu rezoluție slabă pe mobilul ei. Camera se afla ascunsă în ceea ce părea să fie alarma de incendiu din tavanul holului şi înregistra o imagine cu rezoluție slabă la fiecare secundă. Ea refăcu toată secvența de la început – momentul în care se deschidea uşa şi alarma era activată. Apoi, pe față îi apăru lent un surâs strâmb, când îl văzu pe Mikael Blomkvist, care, timp de aproape treizeci de secunde, executa o pantomimă sacadată, înainte ca în sfârşit să tasteze codul şi, pe urmă, să se sprijine de canatul uşii, cu o expresie de parcă tocmai scăpase de un atac de cord.
Afurisitul de Kalle Blomkvist! O descoperise.
Avea cheile pe care ea le pierduse pe Lundagatan. Era destul de deştept ca să-şi aducă aminte că Wasp era pseudonimul ei pe Internet. Şi dacă găsise apartamentul, descoperise poate şi că Wasp Enterprises era proprietarul. Apoi, ea îl văzu deplasându-se cu o mişcare sacadată în hol şi dispărând repede din câmpul obiectivului.
La dracu. Cum am putut să fiu aşa de previzibilă? Şi de ce am lăsat… acum secretele ei se aflau etalate în fața ochilor cercetători ai lui Mikael Blomkvist!
După două minute – pauză de gândire – îşi spuse că tot nu mai avea nicio importanță acum. Ea ştersese hard diskul. Acest lucru era cel mai important. Poate chiar era un avantaj că tocmai Mikael Blomkvist îi găsise ascunzătoarea. El cunoştea deja mai multe dintre secretele ei, decât oricine altcineva. *Fratele Ştie-Tot, Poate-Tot* avea să facă ceea ce trebuia. El n-o va trăda. Aşa spera. Băgă în viteză şi îşi continuă gânditoare drumul spre Göteborg.

Malin Eriksson se întâlni cu Paolo Roberto pe scara care ducea la redacția revistei *Millennium,* când ea sosi la slujbă, la 8:30. Îl recunoscu imediat, se prezentă şi-i dădu drumul să intre în redacție. Acesta şchiopăta tare. Malin simți mirosul de cafea şi constată că Erika Berger era deja acolo.
- Bună, Berger. Mulțumesc pentru că mă primeşti aşa de repede, spuse Paolo.
Erika studie impunătoarea lui colecție de cucuie şi vânătăi de pe față, înainte de a se apleca să-l sărute pe obraz.
- Arăți oribil, spuse ea.
- Mi-am mai spart nasul şi înainte. Unde-l ai pe Blomkvist?
- E pe undeva şi se joacă de-a detectivii, caută urme. Ca de obicei, e imposibil de comunicat cu el. În afară de un e-mail ciudat, de azi-noapte, n-am primit veşti de la el de ieri-dimineață. Mulțumesc pentru că… Pe scurt, mulțumesc.

Ea făcu un gest spre fața acestuia. Paolo Roberto începu să râdă.
- Vrei cafea? Spuneai că ai ceva de povestit. Malin, vino şi tu.
Se aşezară în fotoliile comode din biroul Erikăi.
- E dracul ăla blond cu care m-am bătut. I-am povestit lui Mikael că felul lui de a boxa nu făcea doi bani. Dar, ceea ce era bizar era că se punea tot timpul în poziție de apărare, cu pumnii ridicați şi circula de jur împrejur ca un boxer adevărat. S-ar fi zis că făcuse totuşi un soi de antrenament.
- Mikael mi-a spus asta la telefon, zise Malin.
- Nu reuşeam să-mi scot din cap imaginea asta şi ieri după-amiază, când am ajuns acasă, m-am aşezat la computer şi am trimis un e-mail la toate cluburile de box din Europa. Am povestit ce s-a întâmplat şi am dat o descriere cât mai amănunțită a tipului.
- OK.
- Şi cred că am pescuit ceva.
El puse pe masă, în fața celor două femei, un fax cu o fotografie. Părea că fusese făcută în timpul unui antrenament într-o sală de box. Doi boxeri stăteau ascultând instrucțiunile unui bărbat gras, mai în vârstă, în trening şi cu pălărie cu boruri mici. O jumătate de duzină de bărbați se aflau în jurul ringului, ascultând. În fundal se vedea un bărbat foarte înalt, cu o cutie de carton în brațe. Avea aerul unui *skinhead,* cu capul ras. Silueta lui era încercuită cu marker.
- Fotografia este veche de 17 ani. Tipul din fundal se numeşte Ronald Niedermann. Avea 18 ani când a fost făcută fotografia, prin urmare, acum trebuie să aibă 35 de ani. Se potriveşte cu tipul care a răpit-o pe Miriam Wu. Nu sunt sută la sută sigur că e el. Fotografia este un pic prea veche şi foarte proastă. Dar pot spune că seamănă foarte mult.
- De unde ai primit fotografia?
- Am primit un răspuns de la Dynamic, din Hamburg. Un antrenor veteran, care se numeşte Hans Münster.
- Da, şi?
- Ronald Niedermann a boxat pentru club un an de zile, la sfârşitul anilor '80. Sau, mai bine zis, a încercat să boxeze pentru club. Am primit e-mailul azi-dimineață şi am sunat, să vorbesc cu Münster, înainte să vin aici. Ca să rezum ce mi-a spus acesta… Ronald Niedermann e din Hamburg şi făcea parte dintr-un grup de *skinheads,* în anii '80. El are un frate care este cu câțiva ani mai în vârstă şi foarte bun boxer şi, prin acesta, a ajuns în club. Niedermann are o forță teribilă şi un fizic cu totul neobişnuit. Münster mi-a zis că niciodată n-a văzut pe cineva care să lovească aşa de tare, nici măcar din elita boxului. I-au măsurat forța loviturii la o ocazie, şi el a sărit dincolo de scala dinamometrului.
- Pare potrivit pentru o carieră de boxer, spuse Erika. Paolo Roberto scutură din cap:
- După spusele lui Münster, era imposibil să-l păstrezi în ring, din mai multe motive. În primul rând, nu putea să învețe să boxeze. Stătea nemişcat şi distribuia *swinguri* de amator. Era teribil de neîndemânatic şi asta se potriveşte exact cu tipul cu care m-am bătut eu în Nykvarn. Şi ceea ce era mai rău era că nu-şi controla propria forță. Din timp în timp, reuşea să plaseze câte o lovitură, care provoca răni teribile bieților lui parteneri de *sparring.* Erau nasuri sparte şi maxilare fracturate şi tot felul de răni absolut inutile. Pur şi simplu, n-au putut să-l păstreze.
- El ştia să boxeze, fără să ştie, de fapt, spuse Malin.
- Aşa e. Dar adevărata rațiune pentru care a încetat să boxeze este una medicală.
- Cum aşa?
- Tipul ăsta este practic invulnerabil. Loviturile pot ploua asupra lui, el nu face decât să se scuture şi să continue să se bată. Au descoperit că suferea de o boală extrem de rară, care se numeşte analgezie congenitală.
- Congenitală… ce?
- Analgezie. Am căutat pe Internet. Este un defect genetic, care înseamnă că substanța de transmisie din sinapsele nervilor nu funcționează cum trebuie. Nu poate simți durerea.
- Dumnezeule. Pare a fi situația ideală pentru un boxer.
Paolo Roberto făcu un gest de negare:
- Dimpotrivă. E o boală care amenință viața. Cei mai mulți care au analgezie congenitală mor relativ tineri, între 20 şi 25 de ani. Durerea este sistemul de alarmă al corpului că ceva nu e în regulă. Dacă pui mâna pe plita fierbinte, te arde şi atunci retragi repede mâna. Însă, dacă ai boala asta, nu simți nimic, înainte de a începe să miroasă a carne arsă.
Malin şi Erika se priviră una pe alta.
- Chestia asta e chiar serioasă? întrebă Erika.
- Absolut. Ronald Niedermann nu poate simți absolut nimic şi merge de colo-colo ca şi cum ar avea în el o doză masivă de anestezic, cât e ziua de lungă. Se descurcă, pentru că, în cazul lui, are şi o altă particularitate genetică ce compensează. Are o uimitoare forță fizică, cu un schelet

extrem de puternic, care îl face aproape invulnerabil. Are o forță naturală care e aproape unică. Şi probabil că are şi o piele care se cicatrizează repede.
- Încep să înțeleg că ai avut un meci de box interesant.
- Păi, da. Dar nu mi-aş dori să-l repet. Singurul lucru care l-a impresionat întrucâtva a fost când Miriam Wu l-a lovit între picioare. De fapt, chiar a căzut în genunchi câteva secunde… Ceea ce înseamnă că trebuie să existe un fel de forță motrice, cuplată cu acest tip de lovituri, pentru că el nu a simțit durerea. Şi, credeți-mă, eu aş fi murit dacă ea mă lovea în felul acela.
- Dar atunci, cum ai putut să-l învingi?
- Persoanele cu această boală sunt rănite, desigur, ca oamenii normali. Bineînțeles, Niedermann are un schelet de beton. Dar când i-am dat cu o scândură în ceafă, s-a prăbuşit totuşi. A făcut probabil o comoție cerebrală.
Erika o privi pe Malin.
- Îl sun imediat pe Mikael, spuse Malin.

Mikael auzi soneria telefonului, dar era aşa de zăpăcit, că răspunse abia la al cincilea semnal.
- E Malin. Paolo Roberto l-a identificat pe uriaşul blond.
- Bravo, spuse Mikael distrat.
- Unde eşti?
- Greu de explicat.
- Ai un glas ciudat.
- Iartă-mă. Ce ziceai?
Malin îi rezumă povestea lui Paolo.
- Bine, spuse Mikael. Mergeți mai departe cu asta şi vedeți dacă-l puteți găsi în vreun registru. Cred că e foarte urgent. Sună-mă pe mobil.
Spre uimirea lui Malin, el termină conversația fără să spună la revedere!
Mikael rămase un moment la fereastră, uitându-se la priveliştea măreață care se întindea de la Gamla Stan până departe, spre Saltsjön. Se simțea amețit şi aproape şocat. Dăduse o roată prin apartamentul lui Lisbeth Salander. Avea o bucătărie, din hol la dreapta. Apoi, venea camera de zi, camera de lucru, dormitorul şi, la urmă, o mică odaie de oaspeți, care nu părea să fi fost folosită vreodată. Salteaua mai era încă împachetată în plastic şi nu era niciun fel de lenjerie. Toate mobilele erau noi şi proaspete, direct de la IKEA.
Nu asta era problema.
Ceea ce îl zguduise pe Mikael era că Lisbeth Salander cumpărase de fapt fostul apartament al miliardarului Percy Barnevik[1], valorând 25 de milioane. Întregul apartament avea 350 de metri pătrați.
Mikael a cutreierat pe coridoare pustii şi aproape fantomatice, şi săli cu parchet în diferite esențe de lemn şi tapete Tricia Guild, de un tip pe care Erika Berger obişnuia să-l pomenească încântată din vârful buzelor. În mijlocul apartamentului, se afla un minunat salon luminos, cu un şemineu în care Lisbeth nu părea să fi făcut focul vreodată. Exista un balcon uriaş, cu o privelişte fantastică. Mai erau acolo o cameră de serviciu, saună, sală de gimnastică, spații de depozitare şi o baie, cu o cadă mărime King-Size. Era chiar şi o pivniță de vinuri, goală, în afară de o sticlă de porto Quinta do Novai – *Nacional!* – din 1976. Mikael şi-o putea închipui cu greu pe Lisbeth Salander, cu un pahar de porto în mână. O carte de vizită arăta că este un cadou de bun-venit, din partea agentului imobiliar.
Bucătăria avea toate dotările posibile, în jurul unei maşini de gătit-*gourmet,* cu gaze, franțuzească şi strălucitor de curată, un Corradi Chateau 120, despre care Mikael nu auzise niciodată şi pe care probabil că Lisbeth Salander îşi fierbea apa pentru ceai.
În schimb, el privi plin de respect o maşină de espresso, care sta pe o masă separată, marca Jura Impressa X7, cu răcitor de lapte încorporat. Nici această maşină nu părea să fi fost utilizată şi probabil că se aflase deja în apartament când îl cumpărase Lisbeth. Mikael ştia că o Jura era echivalentul unui Rolls-Royce în lumea maşinilor de făcut espresso – un aparat profesionist pentru folosire domestică, ce costa în jur de 70 000 de coroane. El însuşi avea un aparat espresso, de marcă mult mai comună, pe care îl cumpărase de la John Wall şi îl costase aproape 3 500 de coroane – una dintre cele mai extravagante investiții pe care le făcuse în propria lui gospodărie!

[1] Percy Barnevik (n. 1941), unul dintre cei mai cunoscuţi oameni de afaceri din Suedia, director al unora dintre cele mai de seamă întreprinderi. Printre acestea, a fost director la întreprinderea ABB, de unde a primit, conform unui „contract paraşută”, suma de 148 de milioane de coroane în 2002, la pensionare. Mărimea sumei a provocat probleme întreprinderii, care a contestat-o într-un proces care a făcut senzaţie.

Frigiderul conținea un pachet de lapte deschis, brânză, unt, pastă de peşte şi un borcan de castraveți golit pe jumătate. În cămară găsi patru tuburi pe jumătate goale de vitamine, pliculețe de ceai, cafea pentru filtrul banal care se afla pe blatul de lucru, două franzele şi o pungă cu pesmeți. Pe masa din bucătărie era un coş cu mere. Congelatorul conținea o cutie cu gratin de peşte şi altele trei cu tartă cu bacon. Asta era toată mâncarea pe care Mikael a găsit-o în apartament. În punga de gunoi de sub chiuveta de lângă maşina de gătit–*gourmet* găsi mai multe ambalaje de pizza Billy Pan.
Era un aranjament disproporționat. Lisbeth furase câteva miliarde şi îşi făcuse rost de un apartament cu loc pentru o curte regală. Dar ea avea nevoie doar de cele trei camere, pe care le mobilase. Celelalte optsprezece camere stăteau pustii.
Mikael sfârşi turul apartamentului pe pardoseala odăii ei de lucru. În tot apartamentul nu se afla o floare. Lipseau cu totul tablouri sau măcar postere pe pereți. Nu existau covoare sau ornamente. În tot apartamentul nu putuse găsi niciun platou decorativ ori vreun sfeşnic, sau alt fleac, vreo amintire care să încălzească atmosfera sau să fi fost păstrată din motive sentimentale.
Mikael simți cum i se strânge inima. Dorea s-o găsească pe Lisbeth Salander şi să o îmbrățişeze strâns.
Probabil, l-ar fi muşcat, dacă încerca.
Blestematul de Zalachenko.
Apoi, s-a aşezat la masa ei de lucru şi a deschis dosarul cu raportul lui Björck din 1991. N-a citit tot materialul, a parcurs doar la iuțeală paginile, încercând să facă un rezumat.
După aceea a deschis computerul ei, PowerBook-ul cu ecran de 17 inchi, hard disk de 200 GB şi 1 000 MB RAM. Era gol. Ea făcuse curat. Nu prevestea nimic bun.
Deschise sertarele şi găsi imediat un Colt 1911 Government single action, de 9 mm, cu şapte gloanțe în încărcător. Era pistolul pe care Lisbeth Salander îl luase de la ziaristul Per-Åke Sandström, lucru despre care Mikael nu avea nici cea mai mică idee. El nu ajunsese încă la litera S, pe lista lui cu „clienți”.

La urmă, a găsit CD-ul pe care era scris „Bjurman”.
L-a introdus în iBook-ul său şi a aflat cu groază care-i era conținutul. A urmărit în stare de şoc cum Lisbeth Salander era torturată, violată şi aproape ucisă. Era evident că filmul fusese făcut cu o cameră ascunsă. N-a privit tot filmul, ci sărea de la episod la episod, unul mai rău decât altul.
Bjurman.
Tutorele ei o violase pe Lisbeth Salander şi aceasta filmase întâmplarea, în cele mai mici detalii. O datare digitală arăta că filmul fusese făcut cu doi ani în urmă. Era înainte ca el să fi învățat s-o cunoască. Mai multe piese se adăugau la puzzle.
Björck şi Bjurman, împreună cu Zalachenko, în anii ’70.
Zalachenko şi Lisbeth Salander, şi un cocktail Molotov făcut dintr-o cutie de lapte, la începutul anilor ’90.
Pe urmă, Bjurman, din nou, acum ca tutore al ei, urmându-i lui Holger Palmgren. Cercul se închisese. El îşi atacase protejata. Crezuse că aceasta era o fată bolnavă psihic şi lipsită de apărare, dar Lisbeth Salander nu era lipsită de apărare. Ea era fata care la 12 ani luase asupra ei lupta cu un ucigaş profesionist, care dezertase din GRU, şi-l transformase în invalid pe viață.
Lisbeth Salander era fata care ura bărbații care urăsc femeile.
Mikael se gândi la timpul când învățase s-o cunoască, la Hedestad. Trebuie să fi fost la câteva luni după viol. Nu-şi putea aminti ca ea să fi lăsat să se înțeleagă, cu vreun singur cuvânt, că se întâmplase aşa ceva. În general, nu-i dezvăluise multe despre ea însăşi. Mikael nu putea nici măcar să-şi imagineze ce făcuse ea cu Bjurman – dar nu-l ucisese. *Destul de curios.* Atunci, Bjurman ar fi fost mort de doi ani. Lisbeth trebuie să-l fi controlat într-un fel şi într-un scop pe care el nu şi le putea imagina. Apoi, Mikael înțelese că avea instrumentul de control în fața lui, pe masă. CD-ul. Atâta vreme cât ea îl avea, Bjurman era sclavul ei neputincios. Şi Bjurman se adresase celui pe care îl credea aliat. Zalachenko. Cel mai rău duşman al Lisbethei. Tatăl ei.
Apoi, urmase un lanț de evenimente. Bjurman fusese împuşcat şi, pe urmă, Dag Svensson şi Mia Bergman.
Dar, cum…? Ce îl transformase pe Dag Svensson într-o amenințare?
Şi, brusc, Mikael înțelese ce *trebuia* să se fi întâmplat în Enskede.

În momentul următor, Mikael descoperi hârtia de pe podea, sub fereastră. Lisbeth printase o foaie de hârtie, o făcuse ghem şi o aruncase. El netezi hârtia. Era un extras din ediția de pe Internet a ziarului *Aftonbladet* despre răpirea lui Miriam Wu.

Mikael nu ştia ce rol jucase aceasta în dramă – sau dacă jucase –, dar ea fusese unul dintre puţinii prieteni ai lui Lisbeth. Lisbeth îi dăduse vechiul ei apartament. Acum, zăcea zdrobită la spital.
Niedermann şi Zalachenko.
Mai întâi, mama ei. Apoi, Miriam Wu. Lisbeth trebuie să fie nebună de furie.
Ea fusese provocată în mod extrem. Acum, ieşise la vânătoare.

La vremea prânzului, Dragan Armanski a primit un telefon de la centrul de recuperare din Ersta. Se aşteptase la un telefon de la Holger Palmgren, cu mult mai devreme şi se ferise să facă el primul pas. Se temuse că va fi obligat să-i raporteze că Lisbeth Salander era, fără nicio îndoială, vinovată. Acum avea, oricum, posibilitatea să-i spună că existau motive logice de îndoială.
- Cât de departe ai ajuns? întrebă Palmgren, fără nicio frază de politeţe.
- Cu ce? se miră Armanski.
- Cu ancheta despre Salander.
- De ce crezi că fac o astfel de cercetare?
- Nu mă face să-mi pierd timpul. Armanski suspină.
- Ai dreptate, spuse el.
- Vreau să-mi faci o vizită, spuse Palmgren.
- Bine. Vin şi te salut la sfârşitul săptămânii.
- Nu e bine. Vreau să vii diseară. Avem multe de discutat.

Mikael făcuse cafea şi sendvişuri, în bucătăria Lisbethei. Sperase cumva că brusc o să-i audă cheia, răsucindu-se în broască. Ştia însă că sunt speranţe deşarte. Hard diskul gol din computerul ei arăta că Lisbeth îşi părăsise ascunzătoarea definitiv. El îi găsise adresa prea târziu.
La două şi jumătate după-amiaza, el mai era încă la masa de scris a Lisbethei. Citise de trei ori aşa-zisul raport al lui Björck. Era formulat ca un *pro memoria* pentru un superior, al cărui nume nu era dat. Recomandarea era simplă. Caută un psihiatru care s-o bage pe Salander în spital, vreo doi ani. Fata e oricum ţicnită, o demonstrează purtarea ei.
Mikael avea intenţia să acorde cea mai mare atenţie lui Björck şi lui Teleborian, în viitorul cel mai apropiat. Aştepta cu nerăbdare chiar. Mobilul său începu să piuie, încurcându-i raţionamentul.
- Hei, din nou. E Malin. Cred că am ceva.
- Ce?
- Nu există niciun Ronald Niedermann înregistrat în Suedia. Nu se află nici în cartea de telefon, nici în registrele de impozite, de maşini sau în altă parte.
- OK.
- Dar, ascultă aici. În 1998 a fost înregistrată o firmă pe acţiuni, la Biroul de Brevete. Ea se numeşte KAB Import AB şi are ca adresă o cutie poştală din Göteborg. Firma se ocupă cu import de electronică. Preşedintele se numeşte Karl Axel Bodin – KAB, deci –, născut în 1941.
- Asta nu-mi spune nimic.
- Nici mie. Consiliul de conducere constă în rest dintr-un contabil care se mai află în câteva duzini de firme, cărora le face bilanţurile. Pare să fie unul dintre acei contabili care lucrează pentru mai multe firme mici deodată. Firma aceasta pare să fi rămas inactivă chiar de la înfiinţare.
- OK.
- Al treilea membru al consiliului de conducere este un oarecare R. Niedermann. Există anul naşterii, dar nu şi ultimele patru cifre[1]. Prin urmare, el nu are număr personal de Suedia. Este născut la 18 ianuarie 1970 şi este menţionat ca reprezentant al societăţii pe piaţa germană.
- Bravo, Malin. Foarte bine. Avem vreo adresă, în afară de cutia poştală?
- Nu, dar eu am dat de urma lui Karl Axel Bodin. Este înregistrat în Suedia de Vest şi locuieşte la adresa „Cutia poştală 612”, în Gosseberga. Am căutat pe Internet, pare să fie un domeniu agricol, în apropiere de Nossebro, la nord-est de Göteborg.
- Ce ştim despre el?
- Acum doi ani, a declarat ca venit 260 000 de coroane. Nu are cazier, după spusele amicului nostru de la poliţie. Are licenţă de armă pentru o carabină de elani şi o puşcă cu alice. Are două maşini, un Ford şi un Saab, amândouă modele mai vechi. Nu are datorii. E necăsătorit şi se declară agricultor.

[1] Persoanele înregistrate în Suedia au numere personale formate din zece cifre: data naşterii, plus patru alte cifre, care indică sexul, locul unde sunt înregistrate, etc.

- O persoană anonimă, fără nicio problemă cu justiția.
Mikael reflectă câteva momente. Trebuia să facă o alegere.
- Încă un lucru. Dragan Armanski, de la Milton Security, a telefonat şi te-a căutat azi de mai multe ori.
- OK. Mulțumesc, Malin. Am să-l sun.
- Mikael… E totul în regulă cu tine?
- Nu, nu e. Am să dau de veste.
Ştia că greşeşte. Ca bun cetățean, ar fi trebuit să-i telefoneze lui Bublanski. Dar, dacă ar face aşa, ar fi nevoit să-i povestească adevărul despre Lisbeth Salander sau să ajungă într-o situație complicată, între jumătăți de minciună şi părți trecute sub tăcere. Şi totuşi, nu asta era problema.
Lisbeth Salander era pe urmele lui Niedermann şi Zalachenko. Mikael nu ştia cât de departe ajunsese ea, dar dacă el şi Malin putuseră găsi cutia poştală 612, din Gosseberga, Lisbeth putea de asemenea s-o facă. Prin urmare, exista o mare probabilitate ca ea să fie pe drum, spre Gosseberga. Era următorul pas firesc.
Dacă Mikael ar suna poliția şi ar povesti unde se ascunde Niedermann, va fi obligat să povestească şi că Lisbeth Salander era probabil pe drum într-acolo. Ea era căutată pentru trei crime şi pentru că făcuse uz de armă, în Stallarholmen. Ceea ce avea să însemne că forțele naționale de intervenție sau cine ştie ce altă echipă de vânătoare va fi pusă s-o prindă.
Şi Lisbeth Salander probabil avea să riposteze în cel mai violent mod posibil.
Mikael scoase o bucată de hârtie şi un pix şi făcu o listă cu ce nu putea sau nu voia să povestească poliției.
Mai întâi scrise: *Adresa.*
Lisbeth depusese mari eforturi pentru a face rost de o adresă secretă. Acolo îşi avea ea viața şi secretele ei. El nu se gândea s-o vândă.
Pe urmă, scrise *Bjurman* şi puse un semn de întrebare.
Aruncă o privire spre CD-ul de pe masă, din fața sa. Bjurman o violase pe Lisbeth. Aproape o omorâse şi îşi folosise poziția de tutore în mod odios. Nu exista nicio îndoială. El trebuia denunțat, ca un porc murdar ce era. Dar, aici se afla o dilemă etică. Lisbeth nu-l denunțase. Îşi dorea ea să fie dată pe mâna presei, printr-o anchetă de poliție, ale cărei detalii intime se scurgeau în afară, în răstimp de câteva ore? Nu-l va ierta niciodată. CD-ul era o probă şi cu siguranță extrase din ea vor fi foarte interesante pentru ziarele de seară.
El cugetă un moment şi hotărî după aceea că era treaba lui Lisbeth să hotărască felul cum voia să acționeze. Dar dacă el dăduse de apartamentul ei, mai devreme sau mai târziu o va face şi poliția. Puse CD-ul într-o carcasă şi îl vârî în geanta sa.
Apoi, scrise *Raportul lui Björck.* Raportul din 1991 fusese ştampilat ca secret. Acesta arunca lumină peste tot ce se întâmplase. Îl numea pe Zalachenko, explica rolul lui Björck şi, împreună cu lista cu clienți de pe computerul lui Dag Svensson, îl va face pe acesta să petreacă un număr de ore pline de transpirație în fața lui Bublanski. Iar datorită schimbului lor de scrisori, Peter Teleborian va ajunge şi el în rahat.
Dosarul avea să conducă poliția la Gosseberga… Însă, el va avea oricum câteva ore în avans.
În cele din urmă, porni Word-ul şi scrise pe puncte toate faptele importante pe care le descoperise în ultimele 24 de ore, în urma convorbirilor cu Björck şi Palmgren, şi din materialul pe care îl găsise la Lisbeth. Toată treaba îi luă mai bine de o oră. Salvă documentul pe un CD, împreună cu propriile informații.
Se întrebă dacă era cazul să vorbească cu Dragan Armanski, dar hotărî să n-o facă. Avea prea multe mingi în aer.

Mikael s-a oprit la redacție şi s-a închis în birou cu Erika Berger.
- Îl cheamă Zalachenko, spuse Mikael, fără s-o salute. E un bătrân ucigaş cu simbrie, din fosta Uniune Sovietică, de la Serviciul de Informații. A dezertat în 1976, a primit drept de şedere în Suedia şi salariu de la Säpo. După căderea Uniunii Sovietice, a devenit, ca mulți alții, gangster cu normă întreagă şi se ocupă de traficul de femei, de arme şi de narcotice.
Erika Berger puse jos stiloul.
- OK. De ce nu sunt deloc mirată că KGB-ul apare în istoria asta?
- Nu este KGB. Este GRU. Serviciul de informații militar.
- Prin urmare, e serios.
Mikael aprobă cu un semn din cap.
- Vrei să spui că el i-a ucis pe Mia şi pe Dag?
- Nu în persoană. A trimis pe cineva. Ronald Niedermann, pe care l-a descoperit Malin.
- Poți să dovedeşti?

- În mare. O parte sunt doar presupuneri. Dar Bjurman a fost omorât pentru că îl rugase pe Zalachenko să-l ajute să se ocupe de Lisbeth.
Mikael îi explică ce văzuse pe filmul pe care Lisbeth îl avea în sertarul mesei de scris.
- Zalachenko este tatăl ei. Bjurman lucra formal pentru Säpo, la mijlocul anilor şaptezeci, şi a fost unul dintre cei care l-au primit pe Zalachenko, atunci când a cerut azil politic. Apoi, a devenit avocat şi nemernic cu normă întreagă şi a făcut servicii unui grup restrâns din Säpo. Aş crede că există un cerc foarte restrâns, care se întâlneşte din când în când la saună, ca să conducă lumea şi să păstreze secretul lui Zalachenko. Pot ghici că Säpo, în general, n-a auzit niciodată despre tip. Lisbeth ameninţa să spargă buboiul. Atunci, au închis-o la spitalul de nebuni.
- Nu e adevărat.
- Ba da, e, spuse Mikael. Desigur, există o serie de condiţii speciale şi Lisbeth nu era deosebit de manevrabilă nici atunci, cum nu e nici acum… Însă, după ce a împlinit 12 ani, ea reprezenta o ameninţare pentru securitatea regatului.
Mikael îi făcu un rezumat rapid al situaţiei.
- Sunt o grămadă de digerat, spuse Erika. Şi Dag şi Mia…
- Au fost ucişi pentru că Dag găsise veriga de legătură între Bjurman şi Zalachenko.
- Şi ce se întâmplă acum? Noi trebuie, desigur, să povestim poliţiei…
- O parte, da. Dar nu tot. Am pus toată informaţia importantă pe acest CD, ca backup, în caz de… Lisbeth e la vânătoare, pe urmele lui Zalachenko. Eu am de gând să încerc s-o găsesc. Nimic de pe CD nu trebuie să transpire afară.
- Mikael… Nu-mi plac deloc toate astea. Nu putem păstra informaţii într-o anchetă criminală.
- Nici n-o vom face. Am de gând să-l sun pe Bublanski. Dar cred că Lisbeth e pe drum spre Gosseberga. E acuzată de trei crime şi pusă sub urmărire. Dacă sunăm poliţia, vor trimite forţele de intervenţie şi forţele de susţinere a celor de înainte, cu armele lor de calibru mare, şi riscul ca ea să se opună e foarte ridicat. Şi atunci, se poate întâmpla orice.
Se opri şi surâse fără veselie.
- Dacă nu pentru altceva, trebuie să ţinem poliţia în afară, pentru ca forţa de securitate naţională să nu fie decimată. Trebuie să dau de ea mai întâi.
Erika Berger era nehotărâtă.
- Nu am de gând să dezvălui secretele Lisbethei. Bublanski trebuie să le găsească el însuşi. Vreau să-mi faci un serviciu. Acest dosar conţine raportul lui Björck, din 1991, şi corespondenţa dintre el şi Teleborian. Vreau să faci o copie şi să le-o trimiţi lui Bublanski şi lui Modig. Iar eu am de gând să plec la Göteborg, peste douăzeci de minute.
- Mikael….
- Ştiu. Dar eu am de gând să rămân de partea lui Lisbeth, până la sfârşit, în lupta asta.
Erika Berger strânse buzele şi nu mai spuse nimic. Apoi, dădu din cap.
Mikael se îndreptă spre uşă.
- Ai grijă, spuse Erika, însă el dispăruse deja.
Erika se gândi că ar fi trebuit să meargă cu el. Era singurul lucru convenabil. Dar încă nu-i povestise că avea de gând să-şi încheie activitatea la *Millennium* şi că totul se sfârşise, orice se va mai întâmpla. Luă dosarul şi se îndreptă spre copiator.

Cutia poştală se afla la un oficiu dintr-un centru comercial. Lisbeth nu cunoştea oraşul Göteborg, însă găsise biroul de poştă şi se aşezase într-o cafenea, de unde putea zări precis cutia, printr-un spaţiu îngust între două postere atârnate la fereastră, care făceau reclamă pentru noile servicii ale Poştei Suedeze.
Irene Nesser avea un machiaj mai discret decât acela al lui Lisbeth Salander. Avea câteva coliere ridicole şi citea *Crimă şi pedeapsă,* pe care o găsise într-o ladă cu cărţi, câteva străzi mai spre nord. Nu părea să se grăbească şi întorcea foile la răstimpuri egale. Începuse supravegherea la vremea prânzului şi nu avea nicio idee când era golită cutia, dacă acest lucru era făcut zilnic sau poate din două în două săptămâni, dacă deja fusese golită în ziua aceea sau dacă va veni cineva. Dar era singura ei urmă şi, prin urmare, bea o caffe latte, în vreme ce aştepta.
Aproape aţipise cu ochii deschişi, când văzu brusc cutia deschizându-se. Se uită la ceas. Două fără un sfert. *Noroc chior.*
Lisbeth se ridică grăbită şi merse la fereastră. Văzu un bărbat în geacă neagră de piele părăsind sectorul de cutii poştale. Era un tânăr subţire, de vreo 20 de ani. Merse până la colţ, la un Renault parcat şi descuie portiera. Lisbeth Salander memoră numărul maşinii şi alergă la Corolla, care era parcată la vreo sută de metri, pe aceeaşi stradă. Îl ajunse când o cotea pe Linnégatan. Îl urmări pe Avenyn şi în sus, spre Nordstan.

Mikael a ajuns exact la timp ca să prindă trenul rapid X2000 de ora 17:10. A cumpărat biletul în tren cu cartea de credit şi s-a aşezat în vagonul restaurant gol, comandând un prânz târziu. Simţea cum îl rodea neliniştea şi se temea că va sosi prea târziu. Spera că Lisbeth Salander îi va telefona, dar ştia că n-o va face.
Ea încercase să-l omoare pe Zalachenko, în 1991. Acum, după atâţia ani, el îşi lua revanşa.
Holger Palmgren făcuse o foarte exactă analiză a ei. Lisbeth Salander avusese experienţa practică a faptului că a vorbi cu autorităţile era total inutil.
Mikael aruncă o privire spre geanta computerului. Luase cu el Coltul, pe care-l găsise în sertarul Lisbethei. Nu ştia sigur de ce luase cu el arma, însă simţise instinctiv că n-o putea lăsa în apartamentul ei. Recunoştea că nu era un raţionament deosebit de logic.
Când trenul trecu peste podul Årsta, el deschise telefonul mobil şi-l sună pe Bublanski.
- Ce doreşti? îl întrebă Bublanski, iritat.
- Să termin, spuse Mikael.
- Ce să termini?
- Toată ciorba asta blestemată. Vrei să ştii cine i-a omorât pe Dag, pe Mia şi pe Bjurman?
- Dacă ai informaţii, aş dori cu plăcere să aflu.
- Ucigaşul se numeşte Ronald Niedermann. Este uriaşul blond cu care s-a bătut Paolo Roberto. Este cetăţean german, are 35 de ani şi lucrează pentru o bestie care se numeşte Alexander Zalachenko, cunoscut şi ca Zala.
Bublanski rămase tăcut un lung moment. Apoi, suspină zgomotos. Mikael auzi un foşnet de hârtie, iar pe urmă cum Bublanski bătea cu pixul în masă.
- Şi eşti sigur de asta?
- Da.
- OK. Unde se află Niedermann şi Zalachenko?
- Nu ştiu încă. Dar, de îndată ce aflu, am să-ţi spun. Peste un moment, Erika Berger îţi va trimite un raport de poliţie din 1991. De îndată ce va face o copie după el. Acolo găseşti toată informaţia posibilă despre Zalachenko şi Lisbeth Salander.
- Ce vrei să spui?
- Zalachenko este tatăl Lisbethei. El e un asasin plătit, fugit din Rusia în vremea Războiului Rece.
- Asasin plătit rus, repetă Bublanski cu vocea plină de îndoială.
- Câţiva sectanţi de la Säpo i-au acoperit spatele şi au ascuns de câte ori a făcut vreun delict.
Mikael auzi cum Bublanski trage un scaun, aşezându-se.
- Cred că cel mai bine e să vii aici, să laşi o declaraţie formală.
- *Sorry,* nu am timp.
- Ce spui?
- Pentru moment, nu sunt în Stockholm. Dar, îţi dau de veste, de îndată ce l-am găsit pe Zalachenko.
- Blomkvist… Nu trebuie să dovedeşti nimic. Şi eu am îndoieli asupra vinovăţiei lui Salander.
- Aş vrea să-ţi aduc aminte că eu sunt doar un biet detectiv particular, care nu ştie nimic despre munca de poliţist!
Ştia că e un gest copilăresc, dar întrerupse convorbirea fără să-şi ia rămas-bun. În loc de asta, o sună pe Annika Giannini.
- Hei, surioară.
- Hei. Ceva nou?
- S-ar putea spune. Probabil că voi avea nevoie de un avocat bun, mâine.
Ea suspină.
- Ce-ai mai făcut?
- Nimic serios, până acum, dar s-ar putea să fiu arestat pentru obstrucţionarea unei anchete de poliţie sau ceva în genul ăsta. Însă nu pentru asta te-am sunat. Tu nu mă poţi reprezenta.
- De ce nu?
- Pentru că vreau ca tu să iei apărarea lui Lisbeth Salander şi nu ne poţi reprezenta pe amândoi.
Mikael îi povesti pe scurt despre ce era vorba. Annika Giannini era îngrijorător de tăcută.
- Dacă ai dovezi despre toate astea… spuse ea în cele din urmă.
- Da.
- Trebuie să mă gândesc. Lisbeth are nevoie de un avocat de drept penal.
- Tu ai fi perfectă.
- Mikael…
- Spune-mi, surioară, nu erai tu pornită împotriva mea, pentru că nu ţi-am cerut ajutorul, când aveam nevoie?

Odată terminată conversaţia, Mikael reflectă un moment. Apoi, luă din nou telefonul şi-l sună pe Holger Palmgren. Nu avea niciun motiv deosebit s-o facă, dar socotea că bătrânul din centrul de recuperare avea dreptul să fie informat de faptul că el era pe anumite urme şi că spera ca istoria să se termine în orele următoare.
Problema era, desigur, că şi Lisbeth Salander avea urmele ei.

Lisbeth Salander se întinse după un măr din rucsac, fără să piardă din priviri ferma. Stătea culcată la marginea unui pâlc de copaci, având covorul de cauciuc din maşină drept aşternut improvizat. Îşi schimbase hainele şi era îmbrăcată acum în pantaloni verzi, de pânză groasă, cu buzunare pe picioare, un pulover gros şi o geacă matlasată, până în talie.
Gosseberga se afla la 400 de metri de şosea şi era formată din două grupuri de clădiri. Clădirea principală se găsea la aproximativ 120 de metri de ea. Era o casă de lemn obişnuită, cu două caturi, vopsită în alb, cu o remiză şi un grajd, la 70 de metri mai departe. Prin poarta de la grajd se vedea partea din faţă a unei maşini albe. Lui Lisbeth i se părea că e un Volvo, dar distanţa era prea mare ca să poată fi sigură.
Între ea şi clădire se afla, la dreapta, un câmp arat care se întindea pe ceva mai mult de 200 de metri, până la un lac mic. Drumul de acces tăia câmpul în două şi dispărea într-o zonă împădurită, spre şosea. La ieşire, se mai afla încă o clădire, care părea să fie o fermă părăsită; ferestrele erau acoperite de bucăţi de material de culoare deschisă. La nord de această clădire, se afla o zonă împădurită, ca o perdea, înspre cele mai apropiate case vecine, un grup de clădiri la vreo 600 de metri distanţă. Prin urmare, ferma din faţa ei era relativ izolată.
Ea se afla în apropierea lacului Anten, într-un peisaj cu dealuri, unde întinderi mari de teren arabil erau întrerupte de sate mici şi de porţiuni compacte de pădure. Harta rutieră nu dădea nicio descriere detaliată a zonei, dar ea urmase Renaultul negru, când ieşise din Göteborg, pe autostrada E20, iar la Alingsås o luaseră la stânga, spre vest, în direcţia Sollebrunn. Aproximativ trei sferturi de oră mai târziu, maşina cotise brusc pe un drum prin pădure, cu un indicator pe care scria Gosseberga. Ea parcase în spatele unui hambar aflat printre nişte copaci, cam la 100 de metri de răscruce şi se întorsese pe jos.
Nu auzise niciodată despre Gosseberga, dar, după câte putea înţelege, numele se referea la casa şi grajdul din faţa ei. Trecuse prin faţa cutiei poştale. Avea scris pe ea PL192-K.A. Bodin. Numele nu-i spunea nimic.
Făcuse o jumătate de cerc în jurul clădirilor şi, în cele din urmă, îşi alesese cu grijă locul de pândă. Avea în spate soarele de după-amiază. De când ajunsese, pe la trei şi jumătate, în mare se întâmplase un singur lucru. La ora patru, şoferul Renaultului ieşise din casă. În pragul uşii, schimbase câteva cuvinte cu o persoană pe care ea nu reuşise s-o vadă. Pe urmă, plecase şi nu se mai întorsese. În rest, nu văzuse nicio mişcare la fermă. Ea aştepta răbdătoare şi privea clădirea printr-un mic binoclu Minolta, care mărea de opt ori.

Mikael Blomkvist bătea enervat cu degetele pe masa vagonului-restaurant. Trenul se oprise la Katrineholm. Stătea acolo de aproape o oră, cu o defecţiune misterioasă la un vagon care, potrivit vocii din difuzoare, trebuia reparată.
Compania de căi ferate îşi cerea scuze pentru întârziere.
El suspină plin de frustrare şi îşi umplu din nou ceaşca cu cafea. Abia după încă cincisprezece minute trenul se urni din loc. Se uită la ceas: era ora opt.
Ar fi trebuit să ia avionul ori să fi închiriat o maşină.
Sentimentul că întârziase era tot mai puternic.

La ora şase, se aprinse o lampă, într-o odaie la parter şi, curând după aceea, se aprinse şi un bec pe terasă. Lisbeth observă umbre, în ceea ce credea că este bucătăria, la dreapta uşii de la intrare, dar nu reuşi să distingă vreun chip.
Brusc, uşa se deschise şi uriaşul blond pe nume Ronald Niedermann ieşi afară. Era îmbrăcat în pantaloni de culoare închisă şi un *col roulé* care îi punea în valoare muşchii. Lisbeth dădu din cap în semn de aprobare. Era, în sfârşit, o confirmare că ajunsese la locul potrivit. Constată încă o dată că Niedermann era într-adevăr un munte de om. Dar şi el era făcut din carne şi oase, ca toţi ceilalţi oameni, indiferent prin ce trecuseră Paolo Roberto şi Miriam Wu. Niedermann înconjură casa şi dispăru câteva minute în grajd, la maşină. Se întoarse cu o geantă mică şi intră în casă.
După doar câteva minute ieşi din nou. Era împreună cu un bărbat în vârstă, mic de statură şi slab, care se sprijinea într-o cârjă. Era prea întuneric pentru ca Lisbeth să poată distinge feţele, dar ea simţi un fior de gheaţă pe şira spinării.
Daaaddyyy, I am heeeeree…

Îi privi pe Zalachenko şi pe Niedermann, luând-o pe drumul de acces. Se opriră la magazie şi Niedermann aduse lemne. Apoi, se întoarseră la casa de locuit şi închiseră uşa.
După ce ei au intrat, Lisbeth Salander a stat nemişcată mai multe minute. Apoi, a lăsat jos binoclul şi s-a retras vreo zece metri, până ce a fost total ascunsă de copaci. A deschis rucsacul, scoțând un termos, şi-a turnat cafea neagră şi a băgat în gură o bucată de zahăr, pe care a început s-o sugă. A mâncat apoi un sendviş cu brânză, pe care îl cumpărase mai devreme de la o stație de benzină, pe drum spre Göteborg. Gândea concentrată.
Când a terminat, a scos pistolul polonez P-83 Wanad din rucsac. A tras încărcătorul, controlând ca nimic să nu blocheze nici orificiul, nici țeava. A schițat gestul de a trage. Avea şase cartuşe Makarov de calibrul 9 mm în încărcător. Trebuiau să ajungă. A readus încărcătorul la loc şi a băgat un glonț pe țeavă. A asigurat, punând apoi pistolul în buzunarul din dreapta al gecii.

Lisbeth începu înaintarea spre clădire, într-o mişcare circulară prin pădure. Parcursese aproximativ 350 de metri, când se opri brusc, în mijlocul unui pas.
Pe marginea exemplarului ei din *Arithmetica,* Pierre de Fermat mâzgălise cuvintele *Am descoperit o demonstrație minunată, dar spațiul este prea mic ca s-o cuprindă.*
Pătratul fusese transformat în cub ($x^3 + y^3 = z^3$), şi matematicienii petrecuseră sute de ani ca să caute răspunsul la enigma lui Fermat. Pentru ca, în sfârşit, s-o rezolve în 1990, Andrew Wiles luptase zece ani, cu cel mai avansat program de computer din lume.
Şi, dintr-odată, ea înțelese. Răspunsul era de o simplitate dezarmantă. Un joc cu cifre, care se aliniau şi brusc cădeau la locul lor, într-o formulă simplă, care putea fi considerată ca un rebus.
Fermat nu avusese niciun computer, şi soluția lui Andrew Wiles se baza pe o matematică încă neinventată, pe vremea când Fermat formulase teorema sa. Fermat n-ar fi putut niciodată să producă proba pe care Andrew Willes o prezentase. Soluția lui Fermat era, evident, cu totul alta.
Lisbeth a fost aşa de surprinsă, că a trebuit să se aşeze pe o buturugă. Privea drept în față, în vreme ce verifica ecuația.
Asta voia să spună. Nu-i de mirare că matematicienii şi-au smuls părul din cap. Apoi, pufni în râs.
Un filosof ar fi avut mai mari şanse să dezlege enigma asta!
I-ar fi plăcut să-l fi întâlnit pe Fermat. Era un drac arogant.
După un moment, se ridică şi îşi continuă avansarea prin pădure. Când se apropie mai mult, avea grajdul între ea şi casa de locuit.

31

Joi 7 aprilie

Lisbeth Salander a intrat în grajd printr-o uşă laterală care ducea la o groapă veche, în care se strângea urina şi excrementele vitelor. Acum nu se mai aflau acolo vite. Se uită în jur şi curând constată că nu era nimic, în afară de trei automobile – Volvo-ul alb de la Auto-Expert, un Ford mai vechi şi un Saab ceva mai modern. Mai în fund se aflau o grapă ruginită şi alte unelte, din epoca în care ferma funcționase.

A zăbovit în penumbra grajdului, cercetând clădirea principală. Afară era noapte şi în câteva camere, la parter, erau aprinse luminile. N-a zărit nicio mişcare, dar i se păru că vede lumina pâlpâitoare a unui televizor. Aruncă o privire la ceasul de mână. 19:30. *Ora ştirilor de la emisiunea Rapport.*

Era uimită de faptul că Zalachenko alesese să locuiască într-o casă aşa de singuratică. Nu semăna cu bărbatul pe care şi-l amintea, de acum mulți ani. Nu s-ar fi aşteptat niciodată să-l găsească la țară, într-o mică fermă albă, ci mai curând într-o vilă anonimă de suburbie, sau într-un oraş de vilegiatură, în străinătate. În timpul vieții sale, trebuie să-şi fi făcut şi alți duşmani, în afară de Lisbeth Salander. Era tulburată de faptul că locul părea atât de puțin apărat. Dar bănuia că sunt arme în casă.

După o lungă şovăială, se strecură afară din grajd, în lumina înserării. Traversă curtea cu paşi agili şi iuți şi se opri cu spatele lipit de fațada casei. Dintr-odată, auzi sunete vagi de muzică. Înconjură fără zgomot casa şi încercă să privească pe fereastră, dar era plasată prea sus.

Instinctiv, lui Lisbeth nu-i plăcea situația. Prima jumătate a vieții trăise într-o teroare continuă cu bărbatul acela în casă. Cea de a doua parte a vieții, după ce nu reuşise să-l ucidă, aşteptase ca el să se reîntoarcă în existența ei. De data aceasta, avea de gând să nu facă nicio greşeală. Zalachenko putea fi un invalid bătrân, dar cu toate astea, era un ucigaş antrenat, care supraviețuise la mai mult de o bătălie.

De asemenea, trebuia să țină seama de Ronald Niedermann.

Ea ar fi vrut să-l ia prin surprindere pe Zalachenko, afară, în aer liber, undeva, în curte, unde nu ar fi fost apărat. Nu avea deloc chef să vorbească cu el şi ar fi fost perfect mulțumită dacă ar fi avut o puşcă cu lunetă. Însă nu avea niciun fel de puşcă şi, de altfel, el avea greutăți să meargă. Singura dată când îl zărise erau minutele când mersese la magazia de lemne şi era greu de crezut ca brusc să-i vină ideea de a face o plimbare de seară. Asta însemna că, dacă voia să aştepte o situație mai favorabilă, trebuia să se retragă şi era obligată să înnopteze în pădure. Ea nu avea niciun sac de dormit şi chiar dacă seara era blândă, noaptea va fi rece. Acum, când ajunsese să-l aibă aşa de aproape, nu voia să rişte ca el să-i scape din nou. Se gândi la Miriam Wu, şi la mama ei.

Lisbeth îşi muşcă buza de jos. Trebuia să intre în casă, ceea ce era cea mai proastă alternativă. Ar fi putut, desigur, să bată la uşă şi să tragă, în momentul în care cineva i-ar fi deschis şi, pe urmă, să pătrundă înăuntru, vânându-l pe ticălosul celălalt. Asta însemna însă că acela care rămânea era avertizat şi, după toate probabilitățile, înarmat. *Analiza consecințelor. Ce alternativă exista?*

Dintr-odată, văzu o clipă profilul lui Niedermann, când trecu pe lângă o fereastră, la numai câțiva metri de ea. El privea peste umăr şi vorbea cu cineva din odaie.

Amândoi se află în încăperea din stânga intrării.

Lisbeth se hotărî. Scoase pistolul din buzunar, ridică cocoşul şi merse fără zgomot pe terasă. Ținea arma în mâna stângă, în vreme ce, cu nesfârşită încetineală apăsă pe clanța uşii. Era neîncuiată. Se încruntă, şovăind. Existau două broaşte de siguranță în uşă.

Zalachenko n-ar fi lăsat uşa neîncuiată. Pielea i se încreți la ceafă.

Nu era bine.

Holul de la intrare era cufundat în întuneric. La dreapta, se întrezărea o scară care ducea la catul de sus. Erau două uşi, una drept în față şi alta la stânga. Ea putea vedea lumina prelingându-se printr-o crăpătură de deasupra uşii. Rămase nemişcată, ascultând. Apoi, auzi o voce şi zgomotul unui scaun din odaia din stânga.

Făcu doi paşi repezi, smuci uşa şi îndreptă arma spre… *camera era goală.*

Auzi un foşnet de haine în spatele ei şi se răsuci la fel de iute ca o reptilă. În aceeaşi secundă în care încercă să tragă, pumnul enorm al lui Ronald Niedermann se strânse ca un inel în jurul gâtului ei şi celălalt pumn îi apucă mâna care ținea arma. O prinse de ceafă şi o ridică în aer, ca şi cum ar fi fost o păpuşă.

O secundă, ea izbi cu picioarele în gol. Apoi, se răsuci şi îi dădu o lovitură de picior în vintre. Rată şi lovi în şold. Avu impresia că lovise într-un trunchi de copac. Văzu negru în fața ochilor, când el începu să-i strângă gâtul şi simți cum scapă arma.

La dracu!
Apoi, Ronald Niedermann o aruncă în odaie. Ea ateriză cu o bufnitură pe o sofa şi alunecă jos, pe duşumea, îşi simţi sângele circulând din nou în cap şi se ridică în picioare, încă ameţită. Văzu o scrumieră grea, triunghiulară, de sticlă masivă şi o prinse în viteză, întorcându-se s-o arunce. Niedermann îi prinse braţul din zbor. Ea vârî mâna în buzunarul stâng al pantalonului, scoase pistolul electric, se răsuci şi-l înfipse între picioarele lui Niedermann.
Simţi descărcarea electrică transmisă prin braţul cu care o ţinea Niedermann. Se aştepta ca acesta să se prăbuşească de durere. În loc de asta, el o privi cu o expresie nedumerită. Ochii lui Lisbeth Salander se măriră de uimire. Era evident că bărbatul simţise ceva neplăcut, dar, în mare, ignorase durerea. *E ceva ciudat cu el.*
Niedermann se aplecă, îi luă pistolul electric din mână şi-l privi, cu o expresie în continuare uluită. Apoi, îi dădu o palmă cu mâna deschisă. A fost de parcă ar fi lovit-o cu o măciucă. Se prăbuşi lângă sofa. Ridică privirea şi întâlni ochii lui Niedermann. El o cerceta curios, ca şi cum s-ar fi întrebat care va fi următoarea ei mişcare. Ca o pisică ce se pregăteşte să se joace cu prada.
Apoi, ea simţi o mişcare în cadrul unei uşi aflate mai departe, în interiorul încăperii. Întoarse capul.
El intră încet în lumină.
Se sprijinea pe o cârjă de mână şi ea putu vedea proteza, ieşindu-i de sub pantalon.
Mâna lui stângă era un ciot atrofiat, de la care lipseau două degete.
Ridică ochii spre faţa lui. Jumătatea stângă era o întretăiere de cicatrice, lăsate de arsură. Nu-i mai rămăsese nimic din ureche şi nu mai avea sprâncene. Era chel. Ea şi-l amintea ca un bărbat viril şi atletic, cu părul negru, buclat. Nu măsura mai mult de un metru şaizeci şi cinci şi era scheletic.
- Bună, papa, spuse ea cu o voce lipsită de expresie. Alexander Zalachenko îşi privi fiica la fel de inexpresiv.

Ronald Niedermann aprinse lampa din tavan. O controlă pe Lisbeth, ca să vadă dacă nu mai are şi alte arme, trecându-şi palmele peste veşmintele ei, apoi asigură pistolul P-83 Wanad şi-i scoase încărcătorul. Zalachenko se târî prin faţa Lisbethei, până la un fotoliu şi luă în mână o telecomandă. Privirea lui Lisbeth căzu pe ecranul televizorului din spatele lui. Zalachenko apăsă pe telecomandă şi ea văzu deodată imaginea verde-licăritoare a zonei din spatele grajdului şi o bucată din drumul de acces. *Cameră cu optică infraroşie. Au ştiut că era pe drum.*
- Începusem să cred că n-o să ai curajul să te arăţi, spuse Zalachenko. Te-am supravegheat de la ora patru. Ai declanşat aproape fiecare alarmă din jurul fermei.
- Detectori de mişcare, spuse Lisbeth.
- Doi la drumul de acces şi patru pe terenul de dincolo de fâneaţă. Ţi-ai stabilit punctul de observaţie exact pe locul unde am instalat noi alarma. De acolo se vede cel mai bine ferma. De obicei, sunt elani sau căprioare şi alteori culegători de fructe de pădure, care ajung prea aproape. Rareori avem ocazia să vedem pe cineva furişându-se cu o armă în mână. El păstră o secundă tăcerea.
- Chiar credeai că Zalachenko stă complet neapărat, într-o căsuţă de ţară?

Lisbeth Salander îşi masă ceafa şi făcu gestul de a se ridica.
- Rămâi pe duşumea! îi porunci aspru Zalachenko. Niedermann încetă să se joace cu pistolul lui Lisbeth şi o contemplă calm. Ridică o sprânceană, zâmbindu-i. Lisbeth îşi aminti faţa masacrată a lui Paolo Roberto, pe care-l văzuse la televizor şi hotărî că ar fi o bună idee să rămână pe duşumea. Suspină adânc, sprijinindu-se de marginea canapelei.
Zalachenko întinse mâna sănătoasă. Niedermann scoase o armă din centura pantalonilor, făcu să joace încărcătorul şi i-o dădu. Lisbeth observă că era un Sig Sauer, arma standard a poliţiei. Zalachenko făcu un semn din cap. Fără altă formă de comunicare, Niedermann se întoarse, punând pe el o geacă. Ieşi din încăpere şi Lisbeth auzi uşa de la intrare deschizându-se şi apoi închizându-se la loc.
- Doar ca să nu-ţi imaginezi cine ştie ce prostii. La cea mai mică încercare de a te ridica, trag în plin.
Lisbeth se relaxă. Avea timp să tragă de două, poate chiar de trei ori, înainte să apuce să ajungă la el şi probabil că folosea muniţie care o va face să se golească de sânge în câteva minute.
- Arăţi oribil, spuse Zalachenko, cu un gest spre inelul din sprânceană. Ca o curvă blestemată.
Lisbeth îl fixă cu privirea.
- Dar ai ochii mei, spuse el.
- Te doare? întrebă ea, făcând un gest spre proteză. Zalachenko o privi fix vreme îndelungată.

- Nu. Nu mă mai doare. Lisbeth făcu un gest de aprobare.
- Îţi doreşti tare să mă omori, spuse el. Lisbeth nu răspunse. El începu brusc să râdă.
- M-am gândit la tine în toţi anii aceştia. Cam de fiecare dată când mă văd în oglindă.
- Trebuia să o laşi în pace pe mama. Zalachenko râse din nou.
- Mama ta era o curvă. Ochii lui Lisbeth se înnegurară.
- Nu era deloc curvă. Era casieriță într-o prăvălie cu mâncare şi încerca să întindă de bani, ca să ne ajungă.

Zalachenko râdea în continuare.

- N-ai decât să fantazezi cât vrei despre ea. Dar eu ştiu că era curvă. Şi a avut grijă să rămână iute gravidă, şi pe urmă a încercat să mă facă s-o iau de nevastă. Ca şi cum eu aş fi vrut să mă însor cu o curvă.

Lisbeth nu mai spuse nimic. Se uită în țeava pistolului şi speră că el avea să-şi piardă concentrarea pentru o clipă.

- Bomba cu benzină a fost o idee deşteaptă. Te-am urât. Dar, pe urmă, n-a mai avut nicio importanță. Nu meritai să-mi irosesc energia cu tine. Dacă ai fi lăsat totul în pace, nu mi-ar fi păsat de tine.
- Baliverne. Bjurman te-a angajat ca să mă lichidezi.
- Era altceva. Era o afacere. El avea nevoie de un film, pe care tu îl aveai şi eu conduc o mică firmă lucrativă.
- Şi tu credeai că am să-ți dau filmul!?
- Sigur că da, iubită fiică. Sunt convins că ai fi făcut-o. Nu poți bănui ce dornici de colaborare devin oamenii când Ronald Niedermann îi roagă. Şi, mai ales, când porneşte o drujbă şi îți taie un picior. În cazul meu, ar fi o compensație potrivită… picior pentru picior.

Lisbeth se gândi la Miriam Wu în mâinile lui Ronald Niedermann, în hala de lângă Nykvarn. Zalachenko înțelese greşit expresia feței ei.

- Nu trebuie să fii îngrijorată. Nu avem de gând să te ciopârțim.

El o privi.

- Chiar te-a violat Bjurman? Ea nu răspunse.
- Fir-ar să fie, ce gust prost putea să aibă. Am citit în ziare că eşti un fel de lesbiană nenorocită. Nu mă miră. Înțeleg că niciun tip nu vrea să te aibă.

Lisbeth rămase tăcută în continuare.

- Poate că am să-l rog pe Niedermann să ți-o pună. Pari să duci lipsă.

El cugetă adânc.

- Dar Niedermann nu face sex cu fete. Nu, nu-i homo. Numai că nu face sex.
- Atunci mi-o poți pune tu, spuse Lisbeth pe un ton provocator.

Vino mai aproape. Fă o greşeală.

- Nu, mulțumesc. Ar fi o chestie perversă. Rămaseră tăcuți o vreme.
- Ce aşteptăm? întrebă Lisbeth.
- Tovarăşul meu se întoarce curând. Trebuie doar să-ți mute maşina şi să mai facă o mică treabă. Unde e sora ta?

Lisbeth înălță din umeri.

- Răspunde-mi.
- Nu ştiu şi, cinstit vorbind, mi se rupe de asta. El râse iar.
- Dragoste de soră? Camilla a fost întotdeauna cea care avea ceva în cap, în vreme ce tu ai fost un gunoi fără valoare.

Lisbeth nu răspunse.

- Dar trebuie să recunosc că e foarte satisfăcător să te văd iar de aproape.
- Zalachenko, spuse ea, eşti un diavol obositor. Niedermann l-a împuşcat pe Bjurman?
- Sigur că da. Ronald Niedermann este un soldat perfect. Nu numai că ascultă ordinele, dar atunci când este necesar, are inițiative proprii.
- De unde l-ai dezgropat?

Zalachenko îşi cercetă fata cu o expresie ciudată. Deschise gura, ca şi cum ar fi intenționat să spună ceva, dar şovăi şi rămase tăcut. Aruncă o privire spre uşă şi-i zâmbi brusc lui Lisbeth.

- Vrei să spui că n-ai descoperit încă, zise el. După spusele lui Bjurman, ar trebui să fi o anchetatoare destul de pricepută.

Apoi, Zalachenko începu să râdă în hohote.

- Am început să ne întâlnim în Spania, la începutul anilor ’90, când încă eram în convalescență după micuța ta bombă. El avea 22 de ani şi a devenit mâinile şi picioarele mele. Nu este un angajat… este un partener. Avem o afacere înfloritoare.
- Trafic de femei. El ridică din umeri.

- Se poate spune că suntem diversificaţi şi ne ocupăm de multe lucruri şi servicii. Ideea întreprinderii noastre este să rămânem în umbră, să nu fim niciodată vizibili. Dar chiar nu ai înţeles cine este Ronald Niedermann?
Lisbeth rămase tăcută. Mai întâi, nu înţelese la ce se referea el.
- Este fratele tău, spuse Zalachenko.
- Nu, şopti Lisbeth cu răsuflarea tăiată. Zalachenko râse din nou. Dar ţeava revolverului o fixa ameninţătoare.
- Cel puţin, frate vitreg, preciză Zalachenko. Rezultatul unei distracţii, în timpul unei misiuni pe care am avut-o în Germania, în 1970.
- Ai făcut din fiul tău un ucigaş.
- O, nu, eu doar l-am ajutat să-şi valorifice potenţialul. Avea capacitatea de a ucide cu mult înainte ca eu să iau asupra mea instrucţia lui. Şi el va conduce firma familiei, mulţi ani după ce eu nu voi mai fi.
- Ştie şi el că suntem fraţi vitregi?
- Sigur că da. Dar, dacă crezi că vei putea face apel la sentimentele lui de familie, poţi s-o uiţi. Eu sunt familia lui. Tu eşti doar un zgomot vag, la marginea orizontului. Trebuie poate să-ţi precizez că nu-i singurul tău frate. Mai ai cel puţin patru fraţi şi trei surori, în diverse ţări. Unul dintre fraţi este idiot, dar altul are potenţial. El se îngrijeşte de secţia din Tallin a firmei. Însă Ronald este singurul dintre copiii mei care face cu adevărat cinste genelor Zalachenko.
- Presupun că surorile mele nu au loc în firma familiei.
Zalachenko păru uimit.
- Zalachenko… tu eşti doar un ticălos obişnuit, care urăşte femeile. De ce l-aţi ucis pe Bjurman?
- Bjurman era un idiot. El nu şi-a putut crede ochilor când a descoperit că tu erai fata mea. Era doar unul dintre puţinii din ţara asta care-mi cunoşteau trecutul. Trebuie să recunosc că am devenit neliniştit când m-a contactat mai întâi, dar, pe urmă, totul s-a rezolvat cum nu se poate mai bine. El a murit şi tu ai fost învinovăţită.
- Dar de ce l-aţi împuşcat? repetă Lisbeth.
- De fapt, nu era planificat. Eu mă aşteptam la mulţi ani de colaborare cu el şi e întotdeauna bine să ai o uşă deschisă la Säpo. Chiar dacă ai de-a face cu un idiot. Însă jurnalistul ăla, din Enskede, găsise într-un fel legătura între el şi mine, şi a sunat exact când Ronald se afla în apartamentul lui. Bjurman a fost cuprins de panică şi a devenit de nestăpânit. Ronald a fost obligat să ia pe loc o hotărâre. A procedat absolut corect.

Inima lui Lisbeth se făcu grea ca piatra, când tatăl ei îi confirmă ceea ce înţelesese deja. *Dag Svensson găsise o legătură.* Ea vorbise cu Mia şi cu Dag mai mult de o oră. Mia îi plăcuse imediat, dar fusese mai rece cu Dag Svensson. Îi aducea prea mult aminte de Mikael Blomkvist – tipul insuportabil de salvator al lumii, care credea că va putea schimba ceva printr-o carte. Dar acceptase intenţiile lui cinstite.
În mare însă, vizita la Mia şi Dag fusese timp pierdut. Ei n-o puteau conduce la Zalachenko. Dag Svensson îi găsise numele şi începuse să facă săpături, dar nu reuşise să-l identifice.
În schimb, ea făcuse o eroare fatală în timpul vizitei. Ştia că trebuie să existe o legătură între Bjurman şi Zalachenko. În consecinţă, pusese întrebări despre Bjurman, în încercarea de a stabili dacă Dag Svensson a dat şi peste numele lui. Nu era cazul, însă acesta avea fler. Se concentrase imediat pe numele Bjurman şi o asaltase cu întrebările.
Fără ca Lisbeth să-i dea cine ştie ce informaţii, el înţelesese că Bjurman era unul dintre actorii dramei. Mai înţelesese de asemenea că poseda informaţii pe care Lisbeth voia să le aibă. Căzuseră de acord să se întâlnească din nou şi să mai discute, după Paşti. Pe urmă, Lisbeth Salander mersese acasă şi se culcase. Când s-a trezit la buletinul de ştiri a întâmpinat-o vestea că două persoane au fost omorâte într-un apartament din Enskede.
În timpul vizitei, ea îi dăduse lui Dag Svensson un singur element util: numele lui Nils Bjurman. Probabil că Dag Svensson ridicase receptorul în momentul când ea părăsise apartamentul lor.
Ea era legătura. Dacă nu l-ar fi vizitat pe Dag Svensson, el şi Mia ar mai fi încă în viaţă!
Zalachenko râse.
- Nu poţi bănui cât de uimiţi am fost, când poliţia a început să te vâneze pe tine pentru crime.
Lisbeth îşi muşcă buza de jos. Zalachenko o privi atent.
- Cum m-ai găsit? Ea ridică din umeri.
- Lisbeth… Ronald se întoarce peste câteva minute. Eu pot să-l rog să-ţi zdrobească fiecare os din trup, până ce răspunzi. Scuteşte-ne de efortul ăsta.
- Cutia poştală. Am urmărit maşina lui Niedermann la firma de închirieri şi am aşteptat până ce rahatul ăla cu coşuri a apărut, să golească cutia.

- Aha. Ce simplu! Mulțumesc. Am să țin minte. Lisbeth cugetă un moment. Țeava pistolului era în continuare ațintită spre partea de sus a trupului ei.
- Crezi într-adevăr că această furtună va trece? întrebă Lisbeth. Ai făcut prea multe greşeli, poliția te va identifica.
- Ştiu, răspunse tatăl ei. Björck a telefonat ieri şi a povestit că un jurnalist de la *Millennium* a mirosit afacerea şi că este doar o chestiune de timp. S-ar prea putea să facem ceva cu jurnalistul ăsta.
- O să fie o listă lungă, zise Lisbeth. Mikael Blomkvist, şi redactorul-şef Erika Berger, şi secretara de redacție, şi mai mulți angajați, numai la *Millennium.* Pe urmă, îl ai pe Dragan Armanski şi un număr de angajați de la Milton Security. Şi polițistul Bublanski, şi mai mulți din anchetă. Câți vei omorî, ca să înăbuşi istoria asta? Te vor identifica.
Zalachenko râse din nou.
- *So what?* Eu n-am împuşcat pe nimeni şi nu există nici cea mai mică probă împotriva mea. Pot identifica pe cine naiba vor. Crede-mă… În această casă, pot face câte percheziții vor, fără să găsească niciun fir de praf care să mă lege de vreo acțiune ilegală. Säpo te-a vârât la nebuni, nu eu, şi ei nu se vor grăbi prea tare să-şi pună toate cărțile pe masă.
- Niedermann, îi aminti Lisbeth.
- Chiar mâine-dimineață, Roland va pleca în concediu peste hotare pentru o vreme, aşteptând urmarea evenimentelor.
Zalachenko o privi triumfător pe Lisbeth:
- Tu vei rămâne principala suspectă pentru omoruri. Prin urmare, e cum nu se poate mai potrivit să dispari, pur şi simplu, fără zgomot.
Trecură mai mult de cincizeci de minute, înainte ca Ronald Niedermann să se întoarcă. Avea cizme în picioare.
Lisbeth Salander îi aruncă o privire acestui bărbat care, potrivit spuselor tatălui ei, trebuia să fie fratele ei vitreg. Nu vedea nici cea mai mică urmă de asemănare. Dimpotrivă, erau diametral opuşi. În plus, avea o puternică senzație că era ceva greşit cu Ronald Niedermann. Alcătuirea trupului, fața moale şi glasul care încă nu se schimbase păreau un fel de erori genetice. Fusese complet insensibil la pistolul electric şi mâinile lui erau enorme. Nimic nu părea normal la Ronald Niedermann.
Par să fie grămezi de erori genetice în familia Zalachenko, gândi ea cu amărăciune.
- Ai terminat? întrebă Zalachenko. Niedermann dădu din cap în semn de aprobare.
Apoi, întinse mâna după pistolul său Sig Sauer.
- Vin şi eu, spuse Zalachenko. Niedermann păru să şovăie.
- E o bucată bună de mers.
- Merg şi eu. Caută-mi haina.
Niedermann înălță din umeri şi îi făcu pe voie. Apoi, începu să-şi aranjeze arma, în vreme ce Zalachenko dispăru, pentru un scurt moment, într-o încăpere alăturată. Lisbeth îl privi pe Niedermann, care monta la armă un adaptator cu un amortizor de sunet făcut manual.
- Deci, mergem, spuse Zalachenko din uşă. Niedermann se aplecă şi o trase sus, în picioare.
Lisbeth îi întâlni privirea.
- O să te ucid şi pe tine, îi spuse ea.
- În orice caz, eşti plină de încredere în tine însăți, zise tatăl ei.
Niedermann zâmbi moale, împingând-o spre uşa de ieşire şi apoi mai departe, în curte. O ținea strâns de grumaz. Degetele lui îi înconjurau fără probleme gâtul. O ducea spre pădure, la nord de fermă.
Înaintau încet şi Niedermann se oprea la răstimpuri regulate, ca să-l aştepte pe Zalachenko. Aveau lanterne cu lumină puternică. Când ajunseră în pădure, Niedermann îşi desfăcu strânsoarea. Ținea pistolul la vreun metru de spinarea ei.
Urmară o cărare dificilă, cam 400 de metri. Lisbeth se împiedică de două ori, dar de fiecare dată fu repusă pe picioare.
- Aici, fă-o la dreapta, spuse Niedermann.
După vreo zece metri, ajunseră într-un luminiş. Lisbeth văzu groapa făcută în pământ. La lumina lanternei lui Niedermann, văzu o cazma înfiptă într-o movilă. Brusc, înțelese ce făcuse Niedermann. El o împinse spre groapă şi Lisbeth se împiedică şi căzu în patru labe, iar mâinile i se înfipseră adânc în nisip. Se ridică, privindu-l cu ochi fără expresie. Zalachenko venea încet, iar Niedermann îl aştepta liniştit. Ținea în continuare pistolul îndreptat spre ea.

Zalachenko gâfâia. A durat mai mult de un minut, înainte să poată vorbi.
- Ar trebui să țin un discurs, dar nu cred că am ceva să-ți spun, zise el.
- E în ordine, răspunse Lisbeth. Nici eu nu am prea multe să-ți spun.
Îi zâmbi strâmb.

- Hai să terminăm, zise Zalachenko.
- Sunt mulţumită să ştiu că ultimul lucru pe care l-am făcut a fost să te înfund, spuse Lisbeth. Poliţia o să-ţi bată la uşă noaptea asta.
- Vorbe. Mă aşteptam să te dai mare. Ai venit aici să mă omori şi nimic altceva. Nu ai vorbit cu nimeni.
Lisbeth Salander zâmbi şi mai larg. Dintr-odată, păru plină de răutate.
- Pot să-ţi arăt ceva, tăticule?
Băgă lent mâna în buzunarul stâng de pe picior şi ridică un obiect pătrat. Ronald Niedermann îi supraveghea fiecare mişcare.
- Fiecare cuvânt pe care l-ai spus în ultima oră s-a auzit direct la radio pe Internet.
Îşi înălţă computerul de buzunar Palm Tungsten T3. Fruntea lui Zalachenko se încreţi, în locul în care trebuie să se fi aflat sprâncenele.
- Dă-mi să văd, spuse el, întinzând mâna sănătoasă. Lisbeth îi azvârli computerul. El îl prinse în aer.
- Vorbe, spuse Zalachenko. Nu e decât un Palm obişnuit.

Când Ronald Niedermann se aplecă în faţă, ca să vadă computerul, Lisbeth Salander îi aruncă un pumn de nisip, drept în ochi. El fu orbit imediat, dar trase automat un glonţ din pistolul cu amortizor de sunet. Lisbeth făcuse deja doi paşi într-o parte şi glonţul sfâşie doar aerul, în locul în care se aflase. Ea apucă târnăcopul şi-i abătu tăişul spre mâna care ţinea pistolul. Nimeri în plin peste degete şi zări pistolul făcând o voltă largă în aer, pentru ca să aterizeze printre nişte tufişuri. Văzu sângele ţâşnind dintr-o rană adâncă, la încheietura arătătorului.
Ar fi trebuit să urle de durere.
Niedermann bâjbâi cu mâna rănită în faţa lui, în vreme ce se freca disperat la ochi cu cealaltă. Singura ei posibilitate să câştige lupta era să-i provoace imediat o rană deosebit de gravă; într-o luptă corp la corp, ea ar fi fost categoric pierdută. Avea nevoie de un răstimp de cinci secunde, pentru a reuşi să fugă în pădure. Duse târnăcopul peste cap, în spate şi-l aruncă într-un arc larg înaintea ei, din toate puterile. Încercă să răsucească mânerul, pentru ca tăişul să izbească mai întâi, dar se afla într-o poziţie proastă. Lovi cu latul faţa lui Niedermann.
Niedermann grohăi, când nasul i se rupse, pentru a doua oară în răstimp de câteva zile. Era încă orbit de nisip, dar lovi cu braţul drept şi reuşi s-o împingă pe Lisbeth de lângă el. Ea se clătină în spate şi călcă strâmb pe-o rădăcină. O secundă, se află jos, pe pământ, dar cu un salt se ridică din nou în picioare. Pentru moment, Niedermann era în afara jocului. *O să reuşesc.*
Făcu doi paşi spre tufărişuri când, cu coada ochiului – *clic* – îl văzu pe Alexander Zalachenko, ridicând mâna.
Nemernicul bătrân, avea şi el pistol!
Descoperirea îi trecu ca o lovitură de bici prin minte.
Schimbă direcţia, chiar în clipa în care el trăgea. Glonţul o atinse în şold, o făcu să se răsucească şi să-şi piardă echilibrul.
Nu simţi durerea.
Al doilea glonţ o izbi în spate şi i se opri sub omoplatul stâng. O durere ascuţită şi paralizantă îi străbătu corpul.
Căzu în genunchi. Câteva secunde fu incapabilă să se mişte. Era conştientă că Zalachenko se afla în spatele ei, cam la şase metri distanţă. Cu o ultimă sforţare, se ridică încăpăţânată din nou în picioare şi făcu un pas şovăitor spre perdeaua protectoare de tufişuri.
Zalachenko avu tot timpul să ţintească.
Al treilea glonţ o atinse cam la doi centimetri deasupra urechii stângi. Glonţul străpunse osul, provocând în craniu o pânză de păianjen de fisuri radiale. Glonţul de plumb pătrunse în capul ei, unde se opri în materia cenuşie, cam la patru centimetri sub scoarţa cerebrală, lângă creierul mare.
Pentru Lisbeth Salander, descrierea medicală a situaţiei era pur academică. În termeni practici, glonţul a însemnat un traumatism masiv şi imediat. Ultima ei percepţie fu un şoc roşu, care se transformă într-o lumină albă.
Apoi, întuneric.
Clic.
Zalachenko încercă să mai tragă încă un glonţ, dar mâinile îi tremurau aşa de violent, că nu mai putea să ţintească. *Era cât pe ce să scape.* În cele din urmă, înţelese că ea era deja moartă şi lăsă în jos arma, continuând să tremure, în vreme ce adrenalina îi curgea prin trup. Se uită în jos, la armă. Se gândise să-şi lase acasă pistolul, dar se dusese, îl căutase şi îl vârâse în buzunarul hainei, ca şi cum ar fi avut nevoie de o mascotă. *Un monstru.* Erau doi bărbaţi maturi şi unul din ei era Ronald Niedermann care, în plus, fusese înarmat cu pistolul său Sig Sauer. *Şi păduchele ăsta blestemat era cât pe ce să scape.*

Aruncă o privire spre trupul fiicei lui. În lumina lanternei, arăta ca o păpuşă de cârpe stricată. Asigură pistolul, punându-l în buzunarul hainei şi merse la Ronald Niedermann, care stătea neajutorat cu lacrimi în ochi şi cu sângele curgându-i din mână şi din nas. Nasul nu i se vindecase încă, după meciul de titlu cu Paolo Roberto şi târnăcopul îi provocase noi răni masive.
- Cred că mi-am rupt din nou osul nasului, spuse el.
- Idiotule, spuse Zalachenko. Era cât pe ce să scape. Niedermann continua să îşi frece ochii. Nu-l dureau, dar îi curgeau lacrimile şi era aproape orbit.
- Ridică-te naibii.
Zalachenko scutură din cap, plin de dispreț.
- Ce dracu te-ai face fără mine?
Niedermann clipi disperat. Zalachenko se apropie şchiopătând de trupul fiicei sale şi o trase până la mormântul care era doar o gaură în pământ, prea mică pentru ca ea să poată zace lungită. Îi ridică trupul, aşa încât picioarele ei să se afle mai întâi deasupra gropii şi o lăsă să cadă, ca pe un sac de cartofi. Aceasta ateriza în poziția unui fetus, cu picioarele îndoite.
- Umple groapa la loc, ca să putem merge odată acasă, dădu ordin Zalachenko.
Lui Niedermann, pe jumătate orb, i-a luat o vreme ca să pună înapoi pământul. Ce mai rămase a risipit în jur, cu mişcări viguroase.
Zalachenko fuma o țigară, în vreme ce îl privea pe Niedermann. Mai tremura încă, dar adrenalina începuse să scadă. Simți o bruscă uşurare, că ea nu mai era. Îşi mai amintea încă ochii ei, în momentul în care aruncase bomba cu benzină, cu mulți ani în urmă.
Era ora nouă seara, când Zalachenko privi în jur şi dădu din cap aprobator. Reuşiseră să găsească pistolul lui Niedermann sub nişte boschete. Apoi, se întoarseră acasă. Zalachenko se simțea nemaipomenit de satisfăcut. Se ocupă un moment de mâna lui Niedermann. Lovitura târnăcopului tăiase adânc şi fu obligat să caute ac şi ață şi să coasă rana – o artă pe care o învățase încă de la şcoala militară din Novosibirsk, când avea 15 ani. În orice caz, Niedermann nu avea nevoie de anestezic. Însă rana putea fi aşa de serioasă, încât era posibil să trebuiască să meargă la spital. I-a pus o atelă la deget, apoi l-a pansat.
Când a terminat, a deschis o bere, în vreme ce Niedermann îşi spăla iar şi iar ochii în baie.

32

Joi 7 aprilie

Mikael Blomkvist a sosit la Gara Centrală din Göteborg puțin după ora nouă. X2000 recuperase o parte din timpul pierdut, dar era în continuare în întârziere. Mikael petrecuse ultima oră a călătoriei dând telefoane la diferitele firme de închiriat maşini. Încercase să găsească un automobil în Alingsås, în intenția de a coborî acolo, dar se arătase a fi imposibil, seara, aşa de târziu. În cele din urmă, renunțase şi în schimb reuşise să facă rost de un Volkswagen, rezervându-l la hotelul din Göteborg. Avea să găsească maşina la Järntorget. Renunță la mijloacele de transport în comun, un total mister, cu un sistem de bilete pentru înțelegerea căruia trebuia să fii cel puțin inginer de nave spațiale, şi luă un taxi.
Când, în sfârşit, intră în posesia automobilului, descoperi că nu exista niciun atlas rutier la bordul maşinii. Merse la o stație de benzină deschisă seara şi făcu nişte cumpărături. În afară de atlasul rutier, mai cumpără o lanternă, o sticlă de apă minerală şi un pahar de carton cu cafea, pe care-l puse în suportul de pahare din bordul maşinii. Era deja ora zece şi jumătate, când trecu de Partille, în direcția nord. Luă drumul spre Alingsås.

La ora 22:30, un vulpoi a trecut pe lângă mormântul lui Lisbeth Salander. Ştia instinctiv că acolo se afla ceva îngropat, dar a considerat că prada era prea greu de obținut, ca să merite să sape. Exista şi alt vânat, mai uşor de prins. Undeva, în apropiere, foşni un animal de noapte neprevăzător şi vulpoiul ciuli imediat urechile. Făcu un pas prudent. Însă, înainte de a-şi continua vânătoarea, ridică piciorul şi urină, marcându-şi teritoriul.

Bublanski nu obişnuia să telefoneze în probleme de serviciu seara, dar de data aceasta nu putu rezista tentației. Ridică receptorul şi formă numărul Sonjei Modig.
- Iartă-mă că sun aşa de târziu. Eşti trează?
- E în ordine.
- Am terminat de citit raportul de poliție din 1991.
- Înțeleg că ți-a venit greu să-l laşi din mână.
- Sonja… Cum interpretezi tu cele ce se petrec?
- Mi se pare că Gunnar Björck, nume bine plasat pe lista de clienți ai prostituatelor, a băgat-o pe Lisbeth Salander la balamuc după ce aceasta a încercat să se apere, pe ea şi pe mama ei de un ucigaş nebun, care lucra pentru Säpo. În treaba asta a primit ajutorul, printre alții, al lui

Peter Teleborian, pe a cărui evaluare psihiatrică ne-am bazat la rândul nostru o mare parte din judecarea stării ei psihice.
- Aceasta schimbă total imaginea despre ea.
- Şi lămureşte o mulţime de lucruri.
- Sonja, poţi să vii să mă iei mâine la ora opt?
- Sigur.
- Vom merge la Smådalarö, să avem o discuţie cu Gunnar Björck. E în concediu medical, pentru reumatism.
- Abia aştept.
- Cred că trebuie să ne revizuim total părerea despre Lisbeth Salander.

Greger Backman îşi privi pe furiş soţia. Erika Berger stătea lângă fereastră, în camera de zi şi privea spre apă. Avea telefonul mobil în mână şi el ştia că aşteaptă s-o sune Mikael Blomkvist. Avea un aer aşa de nefericit, că se duse lângă ea, trecându-şi braţul în jurul umerilor ei.
- Blomkvist e băiat mare, spuse el. Dar, dacă eşti aşa de îngrijorată, ar trebui să-i telefonezi poliţistei aceleia.
Erika Berger suspină adânc.
- Ar fi trebuit s-o fac cu câteva ore în urmă. Însă nu de asta sunt nefericită.
- E ceva ce-ar trebui să ştiu? întrebă Greger. Ea dădu din cap.
- Povesteşte.
- E ceva ce ţi-am ascuns. Şi lui Mikael. Şi tuturor celorlalţi de la redacţie.
- Ai ascuns?
Ea se întoarse spre soţul ei şi-i povesti că a primit postul de redactor-şef la *Svenska Morgon-Posten.* Greger Backman ridică sprâncenele.
- Nu înţeleg de ce n-ai spus nimic, zise el. E un lucru fantastic pentru tine! Felicitări.
- Presupun că n-am făcut-o pentru că mă simt ca o trădătoare.
- Mikael o să înţeleagă. Toţi oamenii trebuie să meargă mai departe, când vine vremea. Şi pentru tine acum a venit vremea.
- Ştiu.
- Te-ai hotărât cu adevărat?
- Da. M-am hotărât. Dar n-am avut curajul să povestesc cuiva. Şi mă simt ca şi cum i-aş părăsi în mijlocul haosului.
Greger îşi îmbrăţişă soţia.

Dragan Armanski şi-a frecat ochii, apoi a privit întunericul de dincolo de fereastra clinicii de recuperare de la Ersta.
- Trebuie să-l sunăm pe Bublanski, spuse el.
- Nu, răspunse Holger Palmgren. Nici Bublanski, nici vreo altă autoritate nu a ridicat vreodată nici măcar un deget pentru ea. Las-o să facă ce trebuie să facă.
Armanski l-a privit pe fostul tutore al lui Lisbeth Salander. Mai era încă uluit de evidenta îmbunătăţire a sănătăţii acestuia, de la ultima lui vizită, de Crăciun. Bâlbâiala se mai auzea, dar Palmgren avea o cu totul altă vitalitate în privire. Se afla acolo şi o furie, pe care el nu i-o cunoscuse niciodată până atunci. În timpul serii, Palmgren îi povestise amănunţit istoria pe care Mikael Blomkvist o reconstituise din bucăţi. Armanski era şocat.
- Îşi va ucide tatăl.
- E posibil, spuse Palmgren liniştit.
- Sau Zalachenko o s-o omoare poate pe ea.
- E de asemenea posibil.
- Şi noi, stăm doar şi aşteptăm?
- Dragan… Tu eşti un om bun. Dar, ce face sau nu face Lisbeth Salander, dacă ea supravieţuieşte sau moare nu-i treaba ta.
Palmgren făcu un gest mare cu braţul. Dintr-odată, avea o capacitate de coordonare pe care n-o avusese mai înainte. Era ca şi cum evenimentele ultimelor săptămâni i-ar fi ascuţit simţurile întunecate.
- N-am avut niciodată simpatie pentru oamenii care iau legea în propriile mâini. Pe de altă parte, n-am auzit niciodată despre cineva care să aibă motive atât de bine întemeiate încât să aibă dreptul s-o facă. Cu riscul de a părea un cinic… Ceea ce se întâmplă în noaptea asta se va întâmpla, indiferent de ce credem, eu sau tu. A fost scris în stele, când s-a născut ea. Şi tot ce ne rămâne de făcut, mie şi ţie, este să hotărâm cum ne vom purta cu Lisbeth, dacă se va întoarce înapoi.
Armanski suspină nefericit şi-l privi pe furiş pe bătrânul avocat.

- Şi dacă îşi va petrece următorii zece ani la puşcăria Hinseberg, ea a ales-o. Eu voi continua să-i fiu prieten.
- N-aveam idee că ai o viziune aşa de liberală asupra ființei umane.
- Nici eu nu aveam, spuse Holger Palmgren.

Miriam Wu privea fix tavanul. Avea veioza de noapte aprinsă şi radioul dat încet. La radio cânta *On a Slow Boat to China.* Cu o zi înainte se trezise la spital, după ce Paolo Roberto o adusese aici. Dormise şi se trezise neliniştită, şi adormise din nou, fără nicio ordine logică. Doctorii afirmau că avea o comoție cerebrală şi, în cazul acesta, trebuia să se odihnească. Mai avea şi osul nasului, precum şi trei coaste rupte, şi o grămadă de răni pe tot corpul. Arcada stângă se umflase aşa tare, că ochiul era doar o crăpătură îngustă. O durea de îndată ce încerca să-şi schimbe poziția. O durea de câte ori trăgea aer în plămâni. O durea ceafa şi primise un guler de susținere, pentru siguranță. Doctorii o asiguraseră că se va restabili complet.
Când se trezise, în seara dinainte, Paolo Roberto se afla acolo. Îi zâmbise, întrebând-o cum se simte. Ea se întrebase dacă arăta la fel de jalnic cum arăta el.
Avea întrebări şi el o lămurise. Din cine ştie ce motiv nu i se părea deloc ciudat că acesta era bun prieten cu Lisbeth Salander. El era un drac cu gura mare. Lui Lisbeth îi plăceau dracii cu gura mare şi detesta dracii plini de importanță. Era o deosebire ca un fir de păr, dar Paolo Roberto aparținea primei categorii.
Îi explicase cum de-şi făcuse apariția brusc şi din senin în hala din Nykvarn. Era uimită că acesta se ținuse aşa de încăpățânat în cursa după furgoneta neagră. Şi a fost îngrozită la vestea că poliția se ocupa cu dezgroparea de cadavre, din pământul de lângă depozit.
- Mulțumesc, spuse ea. Mi-ai salvat viața. El dădu din cap, rămânând tăcut o vreme.
- Am încercat să-i explic lui Blomkvist. El n-a înțeles prea exact. Cred că poate tu înțelegi. Doar şi tu boxezi.
Ea ştia ce voia să spună. Nimeni care nu a fost acolo, în depozitul de la Nykvarn, nu va putea înțelege vreodată cum era să te bați cu un monstru care nu putea simți durerea. Se gândi cât de lipsită de apărare se simțise.
La urmă, ea doar îi ținuse mâna bandajată. Nu mai vorbiseră. Nu mai era nimic de spus. Când se trezise din nou, el plecase. Îşi dorea ca Lisbeth Salander să dea un semn de viață.
Niedermann pe ea o căuta.
Miriam Wu se temea că o va găsi.

Lisbeth Salander nu putea respira. Nu avea nicio noțiune a timpului, dar era conştientă că fusese împuşcată şi înțelegea – mai mult din instinct, decât rațional – că era îngropată.
Brațul stâng era inutilizabil. Nu putea mişca un muşchi, fără ca valuri de durere să-i fulgere prin umăr şi se simțea purtată fără voință înăuntrul şi în afara unei conştiente încețoşate. *Îmi trebuie aer.* Capul îi exploda de o durere cum nu mai simțise vreodată.
Mâna dreaptă nimerise sub obraz şi ea începu instinctiv să îndepărteze pământul de lângă nas şi gură. Pământul era nisipos şi relativ uscat. Reuşi să degajeze o cavitate, mare cât un pumn, în dreptul feței.
N-avea nici cea mai mică idee cât timp zăcuse în mormânt. Dar înțelegea că viața îi era în pericol. În cele din urmă, formulă un gând coerent:
M-a îngropat de vie.
Certitudinea aceasta o îngrozi. Nu putea respira. Nu se putea mişca. O tonă de pământ o ținea încătuşată de roca primară.
Încercă să mişte un picior, dar abia putu să-şi încordeze muşchii. Apoi, făcu greşeala de-a încerca să se ridice. Apăsă cu capul în sus şi imediat durerea îi trecu ca o descărcare electrică prin tâmple. *Nu trebuie să vărs.* Se prăbuşi din nou, într-o inconştiență vagă.
Când a putut să gândească iarăşi, a încercat cu grijă să stabilească ce părți ale trupului mai puteau fi folosite. Singura parte pe care putea s-o mişte câțiva centimetri era mâna dreaptă, lângă față. *Îmi trebuie aer.* Aerul se afla deasupra ei, în afara mormântului.
Lisbeth Salander a început să scurme. Apăsa cu cotul şi a reuşit să-şi facă un loc mic de manevră. Cu dosul palmei a mărit spațiul din dreptul feței, apăsând pământul la o parte. *Trebuie să sap.*
În cele din urmă, înțelese că, datorită poziției sale de fetus, avea un spațiu gol în unghiul mort, sub şi între picioare. Acolo se afla cea mai mare parte din aerul deja folosit care o mai ținea încă în viață. Începu disperată să-şi răsucească torsul şi simți cum pământul se scurgea sub ea. Presiunea din jurul pieptului se uşură un pic. Dintr-odată, putea mişca brațul câțiva centimetri.
Muncea minut cu minut, într-o stare de semiconştiență. Scormonea pământul nisipos de lângă față şi îl apăsa, pumn cu pumn, în spațiul de sub ea. Curând a reuşit să-şi elibereze brațul atât de mult, că a putut îndepărta pământul de deasupra capului. Centimetru cu centimetru îşi eli-

beră capul. A simţit ceva tare şi brusc a avut în mână o rădăcină mică, ori o ramură frântă. A început să sape în sus. Pământul continua să fie afânat, nu prea bătătorit.

Era mai mult de ora zece, când vulpoiul a trecut din nou pe lângă mormântul lui Lisbeth Salander, pe drum spre vizuina lui. Vulpea mâncase un şoarece de câmp şi se simţea satisfăcută, când dintr-odată a simţit o altă prezenţă. Îngheţă în nemişcare şi ciuli urechile. Mustăţile şi nasul începură să vibreze.

Brusc, degetele lui Lisbeth Salander ieşiră din pământ, precum ceva aproape mort. Dacă ar fi existat un privitor uman, probabil şi el ar fi reacţionat ca vulpoiul. Acesta o luă la goană.

Lisbeth simţi aerul rece revărsându-se pe lângă braţ. Respira din nou.

Îi mai luă o jumătate de oră ca să se elibereze din mormânt. Nu păstrase nicio amintire propriu-zisă a procesului. I se părea ciudat că nu putea folosi mâna stângă, dar îndepărta mecanic pământul cu dreapta.

Avea nevoie de ceva, cu care să sape. I-a luat o vreme ca să înţeleagă ce putea folosi. A băgat mâna înapoi în gaură şi a reuşit să ajungă la buzunarul de la piept, să scoată portţigaretul pe care-l primise de la Miriam Wu.

L-a deschis şi a început să-l folosească drept căuş. Ridica pământul, centimetru cu centimetru, aruncându-l cu o mişcare a încheieturii. Dintr-odată, putu să-şi mişte umărul drept şi reuşi să-l scoată, împingându-l prin stratul de pământ. Apoi, începu să scormonească, ca să îndepărteze pământul şi nisipul, şi reuşi să ridice capul. Dintr-odată, avea capul şi braţul drept la suprafaţă. După ce îşi eliberă o parte din tors, reuşise, în fine, să înceapă să se strecoare, centimetru cu centimetru, până ce brusc pământul îi eliberă şi picioarele.

S-a târât afară din mormânt, cu ochii închişi şi nu s-a oprit înainte ca umărul să se izbească de un copac. Şi-a răsucit lent corpul, ca să se poată sprijini de trunchi şi şi-a şters murdăria din ochi cu dosul palmei, apoi a deschis ochii. În jurul ei era întuneric beznă şi aerul era îngheţat. Transpira. Simţea o durere surdă în cap, în umărul stâng şi în şold, dar nu-şi risipi energia ca să se gândească la asta. Rămase nemişcată vreo zece minute, respirând. Apoi, înţelese că nu putea rămâne acolo.

S-a luptat să se ridice în picioare, în vreme ce lumea se clătina în jur.

Imediat s-a simţit rău şi s-a aplecat în faţă, vomitând.

Apoi, a început să meargă. Nu avea nicio idee despre direcţia în care mergea sau unde se ducea. Avea probleme cu piciorul stâng, se împiedica mereu şi cădea în genunchi la intervale regulate. De fiecare dată, o imensă durere îi fulgera prin cap.

Nu ştia cât mersese, când a văzut dintr-odată o lumină, cu coada ochiului. A schimbat direcţia şi a continuat să avanseze, poticnindu-se. Numai atunci când s-a aflat lângă magazie, la marginea curţii, şi-a dat seama că se întorsese direct la casa lui Zalachenko. Se opri, clătinându-se ca o beţivă.

Fotocelule pe drumul de acces şi pe terenul defrişat. Ea ajunsese din cealaltă parte. Nu o reperaseră.

Lucrul ăsta o tulbură. Înţelegea că nu era în formă pentru alt meci cu Niedermann şi Zalachenko. Privi spre ferma albă.

Clic. Copaci. *Clic.* Foc.

Începu să fantazeze, să-şi imagineze un bidon de benzină şi un băţ de chibrit.

Se întoarse cu greutate spre magazie şi se clătină până la o uşă închisă cu un drug pus de-a curmezişul. Reuşi să-l ridice, punând umărul drept dedesubt. Auzi zgomotul, când drugul căzu pe pământ, lovind uşa dintr-o parte. Făcu un pas în întuneric şi se uită împrejur.

Era o magazie de lemne. Acolo nu era benzină.

Aşezat la masa din bucătărie, Alexander Zalachenko a ridicat privirea, când a auzit zgomotul drugului care se lovise de peretele magaziei.

A dat perdeaua la o parte, privind în întuneric. I-a luat câteva secunde până ce i s-au obişnuit ochii. Începuse să sufle vântul, tot mai puternic. Buletinul meteo promisese un sfârşit de săptămână vijelios. Apoi, a văzut că uşa de la magazie era întredeschisă.

Împreună cu Niedermann aduseseră lemne mai devreme, în cursul după-amiezii. Fusese o ieşire nenecesară, a cărei cauză principală era să-i dea lui Lisbeth Salander confirmarea că ajunsese la adresa bună şi s-o momească să se arate.

Oare uitase Niedermann să pună drugul la uşă? Acesta putea fi incredibil de stângaci. Aruncă o privire spre uşa odăii de zi, unde Niedermann aţipise pe sofa. Se gândi să-l trezească, dar îşi spuse apoi că era mai bine să-l lase să doarmă. Se ridică de pe scaun.

Ca să găsească benzină, Lisbeth era obligată să meargă până la locul unde se aflau maşinile. Se sprijini de un butuc de tăiat lemne, respirând greu. Avea nevoie să se odihnească. Era aşezată doar de un minut, când auzi târşâitul protezei lui Zalachenko, în faţa magaziei.

În întuneric, Mikael se înşelase asupra drumului la Mellby, la nord de Sollebrunn. În loc să o cotească spre Nossebro, continuase în direcția nord şi nu şi-a înțeles greşeala înainte de a ajunge la Trökörna. S-a oprit, consultând atlasul rutier.
A înjurat şi s-a întors spre sud, înapoi la Nossebro.

Lisbeth Salander apucă securea de pe buşteanul de tăiat lemne cu mâna dreaptă, cu o secundă înainte ca Alexander Zalachenko să intre în magazie. Nu avea suficientă putere ca să ridice securea deasupra capului, ci, ținând-o cu o singură mână, o făcu să descrie o curbă, de jos în sus, punând toată greutatea şoldului sănătos şi rotindu-şi corpul într-o jumătate de cerc.
În acelaşi moment în care Zalachenko răsucea butonul luminii, tăişul îl nimeri de-a curmezişul în partea dreaptă a feței, zdrobindu-i pometele şi pătrunzând câțiva milimetri în osul frunții. Nu ajunse niciodată să înțeleagă ce se întâmplase, însă în secunda următoare creierul înregistra durerea şi începu să urle ca nebunul.

Ronald Niedermann se trezi tresărind şi se aşeză în capul oaselor, zăpăcit. Auzea un răcnet care mai întâi nu i se păru omenesc. Venea de afară. Apoi, înțelese că Zalachenko era cel care răcnea. Sări iute în picioare.
Lisbeth Salander îşi luă elan, să mai arunce o dată securea, însă trupul nu-i mai asculta ordinele. Intenția ei fusese să ridice toporul şi să-l înfigă în capul tatălui său, dar îşi epuizase toate forțele şi lovitura îl atinse mult mai jos, sub genunchi. Greutatea făcu totuşi ca tăişul să se înfigă atât de adânc, încât toporul se prinse acolo şi îi scăpă din mâini, atunci când Zalachenko se prăbuşi cu fața în jos în magazie. El urla fără să se oprească.
Lisbeth se aplecă, pentru a recupera toporul. Pământul începu să se clatine şi durerea îi fulgeră în creier. A fost obligată să se aşeze. Întinse mâna şi pipăi în buzunarele hainei lui. Mai avea încă pistolul în buzunarul drept şi ea încercă să-şi limpezească privirea, în vreme ce pământul se clătina în jur.
Un Browning de calibrul 22.
Un blestemat de pistol de scout[*]!
De aceea mai era ea în viață. Dacă ar fi fost lovită de un glonț din pistolul Sig Sauer al lui Niedermann sau de un alt pistol cu muniție de calibru mai mare, ar fi avut o gaură cât toate zilele în țeastă.
Chiar în momentul în care formulă acest gând, auzi paşii unui Niedermann abia trezit, care umplu uşa magaziei. El se opri brusc, privind fix scena din fața lui cu ochii holbați, neîncrezători. Zalachenko urla ca un nebun. Fața lui nu mai era decât o mască însângerată. Avea o secure înfiptă în genunchi. O Lisbeth Salander plină de noroi şi însângerată stătea pe duşumea, lângă el. Arăta ca un personaj dintr-un film de groază din felul celor din care Niedermann văzuse mult prea multe.

Ronald Niedermann, insensibil la durere şi construit ca un robot blindat, nu iubise niciodată întunericul. De când putea să-şi amintească, bezna fusese totdeauna asociată cu amenințarea.
Văzuse cu ochii lui făpturi în noapte şi o spaimă de nedescris îl amenința tot timpul. Şi acum spaima prinsese corp.
Fata de pe podea era moartă. Nu exista nicio îndoială. El însuşi o îngropase.
Prin urmare, făptura de pe podea nu era o fată, ci o ființă care se întorsese de dincolo de mormânt şi care nu putea fi învinsă de forțele umane sau de vreo armă.
Transformarea din om în mort-viu deja începuse. Pielea ei se transformase într-o carapace ca a unei şopârle. Dinții dezgoliți erau colți ascuțiți, gata să sfâşie carnea prăzii. Limba de reptilă țâşnea, lingând în jurul gurii. Mâinile însângerate aveau gheare lungi, ascuțite ca lamele.
Îi văzu ochii arzători. Putea auzi cum mârâia înfundat şi o văzu încordându-şi muşchii, gata să-i sară la gât.
Văzu limpede că avea o coadă care se încolăcea şi începuse să lovească amenințător pământul.
Apoi, ea ridică pistolul şi trase. Glonțul trecu aşa de aproape de urechea lui Niedermann, că putu simți şfichiul suflului. I se păru că gura ei arunca flăcări.
Fu prea mult.
Niedermann încetă să mai gândească.
Se întoarse şi o luă la fugă, să-şi salveze viața. Ea mai trase un foc, care-l rată, dar care păru să-i dea aripi. Trecu peste un gard cu un salt de elan şi fu înghițit de bezna de pe câmpie, în direcția drumului. Alerga cuprins de o spaimă irațională.
Lisbeth Salander privi uluită după el, până ce dispăru din câmpul vizual.

[*] În engl. în orig. – cercetaş.

Se târî până la uşă şi cercetă întunericul, dar nu-l mai putea vedea.
După o vreme, Zalachenko nu mai urla, ci doar zăcea gemând, în stare de şoc. Ea deschise pistolul, constatând că mai avea un singur cartuş şi se gândi să-l tragă în craniul lui Zalachenko. Apoi, îşi aminti că Niedermann încă se mai afla afară, în întuneric şi că era mai bine să păstreze ultimul glonț. Dacă o va ataca, va fi probabil nevoie de mai mult decât un glonț de calibrul 22. Dar era mai bun decât nimic.

S-a ridicat greu şi a ieşit şchiopătând din şopronul de lemne, închizând uşa în urma ei. I-au trebuit cinci minute ca să pună din nou drugul la locul lui. A traversat curtea cu pas şovăitor, a intrat în casă şi a găsit telefonul pe o comodă în bucătărie. A format numărul pe care nu-l mai formase de doi ani de zile. El nu era acasă. I-a răspuns robotul:
Hei. Aici e Mikael Blomkvist. Nu pot răspunde pentru moment, dar lasă numele şi numărul de telefon şi voi suna eu de îndată ce voi putea.
Piiip.
- Mig-g-kral, spuse ea, dându-şi seama că vorbea de parcă ar fi avut pietre în gură. Înghiți în sec. Mikael. E Salander.
Apoi, n-a mai ştiut ce să spună.
A pus lent receptorul înapoi în furcă.
Pistolul Sig Sauer al lui Niedermann zăcea desfăcut în bucăți, pentru a fi curățat pe masa din bucătărie, alături de pistolul P-83 Wanad, al lui Sonny Nieminen. Lisbeth a lăsat Browningul lui Zalachenko să cadă pe duşumea, s-a clătinat până la masă şi a ridicat pistolul Wanad, pentru a-i controla încărcătorul. A mai găsit şi computerul Palm, pe care l-a băgat în buzunar. Apoi, a şontîcăit până la chiuvetă, unde a umplut o ceaşcă nespălată cu apă rece ca gheața. A băut patru ceşti. Când a ridicat ochii, şi-a văzut brusc propria față într-o oglindă veche de bărbierit, de pe perete. Aproape că a apăsat pe trăgaci, aşa de speriată a fost.
Ceea ce vedea îi amintea mai curând de un animal, decât de o ființă umană. Arăta ca o nebună, cu chipul strâmb şi gura larg deschisă. Era acoperită de murdărie. Fața şi gâtul erau un terci uscat de sânge şi noroi. Acum a înțeles ce văzuse Ronald Niedermann în magazie.
S-a apropiat de oglindă şi brusc a devenit conştientă de faptul că-şi trăgea piciorul stâng după ea. Avea o durere ascuțită în şold, acolo unde nimerise primul glonț al lui Zalachenko. Cel de-al doilea o nimerise în omoplat şi-i paralizase brațul stâng. O durea tare.
Dar durerea din cap era aşa de ascuțită, că o făcea să se clatine. A ridicat încet mâna dreaptă, pipăindu-şi ceafa. Simți cu degetele gaura prin care intrase glonțul.
O pipăi şi înțelese deodată, înspăimântată, că-şi atingea propriul creier şi că era aşa de grav rănită, încât era pe moarte, dacă nu cumva murise deja. Ceea ce nu putea înțelege era cum de se mai ținea pe picioare.
O osteneală paralizantă o copleşi dintr-odată. Nu era sigură dacă era pe cale să leşine sau să adoarmă, dar căută sofaua din bucătărie, unde se aşeză cu grijă şi îşi puse partea dreaptă – nerănită – a capului pe pernă. Trebuia să se culce, ca să prindă putere, dar ştia că nu putea risca să adoarmă, cu Niedermann în afara casei. Mai devreme sau mai târziu, avea să se întoarcă. Mai devreme sau mai târziu, Zalachenko avea să reuşească să iasă din magazie şi să se târască în casă, însă ea nu mai avea putere nici să stea în picioare. Simțea cum îngheață. Ridică piedica de la pistol.

Ronald Niedermann stătea nehotărât la marginea şoselei dintre Sollebrunn şi Nossebro. Era singur. Era întuneric. Reîncepuse să gândească rațional şi se ruşina de fuga lui. Nu înțelegea cum se întâmplase, dar ajunsese la concluzia logică că ea trebuie să fi supraviețuit. *Într-un fel, trebuie să fi reuşit să se dezgroape.*
Zalachenko avea nevoie de el. Prin urmare, trebuia să meargă înapoi acasă şi să rupă gâtul fetei.
În acelaşi timp, Niedermann avea sentimentul că totul se sfârşise. De multă vreme avea acest sentiment. Lucrurile începuseră să meargă pe dos şi continuau să meargă aşa, din momentul în care Bjurman îi contactase. Zalachenko devenise altul, de îndată ce auzise numele de Lisbeth Salander. Toate regulile despre precauție şi măsură, pe care Zalachenko însuşi le propovăduise atâția ani, încetaseră să mai existe.
Niedermann ezita.
Zalachenko avea nevoie de îngrijire medicală. Dacă ea nu-l ucisese deja. Asta dădea naştere la şi mai multe întrebări. Îşi muşcă buza de jos.
Fusese partenerul tatălui său timp de mulți ani. Fuseseră ani plini de succes. El avea bani puşi deoparte şi de asemenea ştia unde-şi ascunsese Zalachenko propria lui avere. Logic ar fi fost să plece de acolo şi să nu privească în urmă. Dacă fusese ceva ce Zalachenko îi întipărise în minte era să păstreze totdeauna capacitatea de a abandona fără niciun sentimentalism o

situație care părea nemanevrabilă. Era regula de bază a supraviețuirii. *Nu ridica un deget pentru un lucru pe care l-ai pierdut.*
Ea nu era supranaturală, dar însemna *bad news.* Era sora lui vitregă.
O subestimase.
Ronald Niedermann era sfâşiat între două voințe. O parte din el voia să meargă înapoi şi să-i sucească gâtul; o altă parte din el voia să continue fuga prin noapte.
Avea paşaportul şi portofelul în buzunar. Nu voia să se întoarcă. La fermă nu mai exista nimic de care să aibă nevoie.
Poate doar o maşină.
Stătea încă şovăind, când văzu farurile unei maşini apropiindu-se, de dincolo de o colină. Întoarse capul. Poate ar fi posibil să-şi facă rost de un alt mijloc de transport. Tot ce-i trebuia era o maşină care să-l ducă la Göteborg.

Pentru prima oară în viață – cel puțin, de când ieşise din prima copilărie – Lisbeth Salander nu era capabilă să ia comanda asupra situației. De-a lungul anilor, fusese amestecată în bătăi, fusese victima maltratărilor, avusese parte atât de o internare forțată, cât şi de abuzuri din partea unor persoane particulare. Trupul şi sufletul ei primiseră cu mult mai multe lovituri decât ar trebui să primească o ființă umană.
Dar de fiecare dată fusese capabilă să se revolte. Refuzase să răspundă întrebărilor lui Teleborian şi, când fusese victima vreunei violențe fizice, reuşise să scape şi să se tragă la o parte.
Cu nasul spart, putea trăi.
Dar nu putea trăi cu o gaură în cap.
De data aceasta, nu se mai putea târî până la ea acasă, în propriul ei pat, să-şi tragă plapuma peste cap şi să doarmă trei zile, şi pe urmă să se ridice şi să se întoarcă la rutina cotidiană, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.
Era aşa de grav rănită, că nu putea să rezolve singură situația. Era aşa de ostenită, că trupul ei nu-i mai asculta ordinele.
Trebuie să dorm un moment, gândi ea. Şi, deodată, fu sigură că dacă cedează şi închide ochii, era foarte probabil ca să nu-i mai deschidă niciodată. Ea analiză această concluzie şi constată că de fapt nu-i păsa. Dimpotrivă. Se simțea aproape atrasă de idee. *Să se poată odihni. Să nu mai fie nevoie să se trezească.*
Ultimele ei gânduri au fost pentru Miriam Wu.
Iartă-mă, Mimmi.
Mai ținea încă în mână pistolul neasigurat al lui Sonny Nieminen, când închise ochii.

Mikael Blomkvist îl văzu de departe pe Ronald Niedermann, în lumina farurilor, şi-l recunoscu imediat. Era greu să te înşeli în privința unui uriaş blond de doi metri, construit ca un robot blindat. Niedermann făcea semne cu brațele. Mikael reduse lumina farurilor şi frână. Băgă mâna în buzunarul exterior al genții de computer şi scoase Coltul 1911 Government, pe care îl găsise în biroul lui Lisbeth Salander. Frână la cinci metri în fața lui Niedermann şi opri motorul, înainte de-a deschide portiera.
- Mulțumesc că te-ai oprit, spuse Niedermann cu respirația tăiată. Am avut… o pană. Poți să mă duci până în oraş?
Avea o voce ciudat de subțire.
- Sigur că pot să am grijă să ajungi în oraş, spuse Mikael Blomkvist.
Îndreptă pistolul spre Niedermann.
- Aşază-te jos, pe pământ.
Nu exista niciun sfârşit pentru probele la care era supus Ronald Niedermann, în noaptea aceea! Se holbă uluit la Mikael.
Niedermann nu era deloc speriat, nici de pistol, nici de cel care îl ținea. În schimb, el avea respect pentru arme. Trăise cu armele şi violența întreaga lui viață. Pornea de la ideea că, dacă cineva îndrepta un pistol asupra lui, atunci omul acela era disperat şi pregătit să-l şi folosească. Făcu ochii mici, încercând să judece omul din spatele armei, însă luminile maşinii îl transformau într-o siluetă întunecată. *Polițist? Nu vorbeşte ca un polițist. Polițiştii obişnuiesc să se identifice. Cel puțin, aşa fac în filme.*
Îşi cântări şansele. Ştia că dacă l-ar ataca sălbatic, ar putea să ia arma. Însă bărbatul cu pistolul părea calm şi se afla la adăpostul portierei. Ar fi fost atins de cel puțin un glonț, poate două. Dacă se mişca destul de repede, s-ar putea ca bărbatul să rateze sau, în orice caz, nu va nimeri niciunul din organele vitale însă, chiar dacă el va supraviețui, gloanțele îi vor îngreuna sau chiar îi vor face imposibile şansele lui de a continua fuga. Era mai bine să aştepte o altă ocazie.

- CULCĂ-TE LA PĂMÂNT ACUM! urlă Mikael. Mişcă ţeava câţiva centimetri şi trase un foc de avertisment în şanţ.
- Următorul te nimereşte în genunchi, spuse el, cu voce înaltă şi clară.
Ronald Niedermann se lăsă în genunchi, orbit de lumina farurilor.
- Cine eşti? întrebă.
Mikael băgă mâna în buzunarul de la portieră şi scoase lanterna pe care o cumpărase de la staţia de benzină, îndreptă conul de lumină spre faţa lui Niedermann.
- Pune mâinile la spate, comandă el. Desfă picioarele. Aşteptă până ce Niedermann, fără tragere de inimă, îndeplini ordinul.
- Eu însă ştiu cine eşti tu. Dacă faci vreo prostie, trag fără avertisment. Ţintesc în plămâni, sub omoplat. Probabil, mă vei putea dovedi… Dar o să te coste.
Puse lanterna pe pământ, îşi scoase cureaua şi făcu o buclă, cum învăţase la vânătorii de munte, la Kiruna, unde făcuse serviciul militar în urmă cu două decenii. Se aşeză între picioarele depărtate ale uriaşului şi-i trecu acestuia bucla în jurul braţelor, strângând-o apoi deasupra coatelor. După aceasta, imensul Niedermann era practic fără apărare.
Şi pe urmă? Mikael privi în jur. Erau singuri în întunericul şoselei. Paolo Roberto nu exagerase, când îl descrisese pe Niedermann. Era un uriaş. Întrebarea era doar de ce un asemenea uriaş venise alergând în mijlocul nopţii, ca şi cum ar fi fost urmărit de diavolul în persoană.
- O caut pe Lisbeth Salander. Presupun că tu ai întâlnit-o.
Niedermann nu-i răspunse.
- Unde e Lisbeth Salander? întrebă din nou Mikael.
Niedermann îi aruncă o privire ciudată. El nu mai înţelegea ce se întâmpla în noaptea asta, în care totul mergea aiurea.
Mikael înălţă din umeri. Se duse înapoi la maşină, deschise portbagajul şi căută cablul de remorcat. Nu putea să-l lase pe Niedermann legat în mijlocul drumului, aşa că privi împrejur. Treizeci de metri mai departe sclipea un panou indicator în lumina farurilor: „Atenţie la elani”.
- Ridică-te.
Apăsă ţeava pistolului în ceafa lui Niedermann şi-l duse până la panou, obligându-l să se lipească de stâlp. Niedermann avu o mişcare de ezitare.
- Totul e foarte simplu, spuse Mikael. Tu i-ai omorât pe Dag Svensson şi pe Mia Bergman. Ei erau prietenii mei. Nu am de gând să te las liber pe drum şi, ori stai aici, legat, ori te împuşc în genunchi. E alegerea ta.
Niedermann se aşeză. Mikael îi trecu cablul în jurul gâtului, blocându-i capul. Apoi, folosi 18 metri de cablu pentru a-l lega strâns pe uriaş, în jurul pieptului şi al mijlocului. Păstră o bucată, ca să-i fixeze şi braţul de stâlp şi legă cu câteva noduri zdravene marinăreşti.
Când fu gata, Mikael îl întrebă din nou unde era Lisbeth Salander. Nu primi niciun răspuns şi, ridicând din umeri, îl lăsă acolo. Abia când ajunse din nou la maşină, simţi adrenalina răspândindu-se în corp şi deveni conştient de ceea ce făcuse. Imaginea chipului Miei Bergman îi pâlpâia în faţa ochilor.
Mikael îşi aprinse o ţigară şi bău apă din sticla de plastic. Observă silueta în întuneric, lângă panoul cu elan. Apoi, se aşeză la volan, privi harta şi constată că mai avea vreun kilometru până la drumul lateral care ducea la ferma lui Karl Axel Bodin. Porni motorul, trecând pe lângă Niedermann.

A condus încet, depăşind drumul de acces cu indicatorul Gosseberga, apoi a parcat lângă o magazie pe un drum lateral, la o sută de metri mai departe, în direcţia nord. Şi-a luat pistolul şi lanterna. A descoperit pe pământ urme de roţi proaspete, constatând că un alt automobil fusese parcat în acelaşi loc mai devreme. Fără să se mai gândească prea mult la asta, s-a întors pe jos până la drumul de acces şi a cercetat cutia de scrisori. PL 192 – K.A. Bodin. A continuat să meargă.
Era aproape miezul nopţii când a văzut luminile de la ferma lui Bodin. S-a oprit, ascultând. A rămas nemişcat câteva minute, dar nu putea auzi altceva decât obişnuitele zgomote ale nopţii. În loc să urmeze drumul direct, în curte, a mers pe la marginea câmpului, apropiindu-se de clădire dinspre magazie. S-a oprit la treizeci de metri de casă. Toate simţurile îi erau în alertă. Fuga lui Niedermann pe drum însemna că se întâmplase ceva la fermă.
Mikael era la jumătatea drumului în curte, când auzi un sunet. Se răsuci, lăsându-se să cadă pe genunchi, cu arma ridicată. Îi luă câteva secunde ca să localizeze zgomotul, într-una din remize. Se auzea ca şi cum cineva s-ar fi văitat. Se mişcă repede pe iarbă şi se opri lângă magazie. Când privi după colţ, văzu că înăuntru era aprinsă lumina.
Ascultă. Cineva se mişca acolo. Ridică drugul, împinse uşa şi întâlni o pereche de ochi îngroziţi, într-o faţă plină de sânge. Văzu securea de pe pământ.
- *Sfinte Isuse,* murmură el.

Apoi, văzu proteza.
Zalachenko.
În mod absolut, Lisbeth Salander fusese în vizită. Îi venea greu să înțeleagă ce se putuse întâmpla. Închise repede uşa şi puse din nou zăvorul.

Ştiindu-i pe Zalachenko în magazie şi pe Niedermann legat cobză pe drumul spre Sollebrunn, Mikael a traversat repede curtea, în direcția casei. Era posibil să se mai afle o a treia persoană, necunoscută pentru el, care să constituie o primejdie, dar casa părea pustie, aproape nelocuită. A îndreptat țeava armei spre pământ şi a deschis cu grijă uşa de intrare. A pătruns într-un antreu întunecat şi a văzut un dreptunghi de lumină, din bucătărie. Singurul zgomot pe care-l auzea era ticăitul unei pendule. De îndată ce a trecut pragul, a văzut-o imediat pe Lisbeth Salander, pe canapeaua din bucătărie.
Un scurt moment a rămas înțepenit, privind trupul mutilat. Văzu că ea ținea un pistol în mâna care atârna moale, peste marginea canapelei. Se apropie încet de ea şi căzu în genunchi. Îşi aminti cum îi găsise pe Dag şi pe Mia şi o secundă crezu că şi ea era moartă. Apoi, zări o mişcare uşoară în cuşca toracică şi auzi o respirație slabă, horcăită.
Întinse mâna şi începu să desprindă cu grijă pistolul din mâna ei. Brusc, strânsoarea deveni mai puternică. Ea deschise ochii, ca două crăpături înguste şi-l privi câteva secunde lungi. Privirea era necentrată. Apoi, o auzi murmurând cu voce aşa de slabă, că abia putea distinge cuvintele:
Afurisitul de Kalle Blomkvist.
Închise ochii din nou şi lăsă să-i scape pistolul. El puse arma pe duşumea, scoase telefonul mobil şi formă numărul de la SOS-Poliția.